

พจนานุกรมศัพท์สันสกฤต

เล่ม ๑

พระเยซูคริสตเจ้า
พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ ตามลำดับชั้น
จากพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม

ฉบับภาษาอังกฤษ เรียบเรียงโดย
เจสซี จี. แม็กเกรเกอร์

และตรวจทานโดย
เฮ็นรีเอตา ซี. เมียร์

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
201 ถนนสาทรเหนือ (ซอยศึกษาวิทยา)
บางรัก พระนคร

By the Kind permission of
The Gospel Light Press

สารบัญ

	หน้า
การแจ้งข่าวประเสริฐ-เมืองนาซาเร็ธ	9
ลูกา 1:26-56 มัทธิว 1:18-25.....	9
การประสูติของพระเยซูคริสต์-บ้านเบธเลเอ็่ม	16
ลูกา 2:1-21	16
ชั้นที่หนึ่ง พิธีถวายพระกุมาร-กรุงเยรูซาเล็ม	23
ลูกา 2:22-39	23
ชั้นที่สอง นักปราชญ์มาเฝ้าพระกุมารเยซู-หมู่บ้านเบธเลเอ็่ม	28
มัทธิว 2:1-18.....	28
ชั้นที่สาม ท่ามกลางพวกอาจารย์-เมืองนาซาเร็ธและกรุงเยรูซาเล็ม	35
มัทธิว 2:19-23, ลูกา 2:41-42.....	35
ชั้นที่สี่ พระเยซูคริสต์ทรงรับศีลล้างบาปที่แม่น้ำจอร์แดน	41
มัทธิว 3:1, มาระโก 1:1-11, ลูกา 3:1-23.....	41
ชั้นที่ห้า การทดลอง-ในป่า	48
มัทธิว 4:1-11, มาระโก 1:12,13, ลูกา 4:1-13.....	48
ชั้นที่หก เสด็จกลับไปหาขอห์นบัพติศมา-หมู่บ้านเบธานี.....	56
ขอห์น 1:19-51.....	56
ชั้นที่เจ็ดและแปด พิธีสมรส-ที่หมู่บ้านคานา- เมืองคาเปอร์นาอุม	63
ขอห์น 2:1-12.....	63
ชั้นที่เก้า นิโคเดมัส-กรุงเยรูซาเล็ม	69
ขอห์น 2:13-4:3	69
ชั้นที่สิบ หญิงชาวสะมาเรีย-ที่บ่อน้ำยาโคบ เมืองซุคาร	78
ขอห์น 4:4-42.....	78
ชั้นที่สิบเอ็ด, สิบสอง พระเยซูทรงถูกปฏิเสธ-ที่เมืองนาซาเร็ธ	84
มัทธิว 4:12-17, มาระโก 1:14,15 ลูกา 4:14-31, ขอห์น 4:43-54.....	84
ชั้นที่สิบสาม ทรงเรียกอัครสาวกสี่คน- เมืองคาเปอร์นาอุม	94

มัทธิว 4:18-22,มาระโก 1:16-20, ลูคา 5:1-11	94
ชั้นที่สิบสี่วันแห่งการรักษาโรค-เมืองคาเปอร์นาอุม	100
มัทธิว 8:14-17,มาระโก 1:21-34,ลูคา 4:31-41	100
ชั้นที่สิบห้าการเทศนาสั่งสอน-มณฑลกาลิลี.....	110
มัทธิว 8:2,มาระโก 1:35-45,ลูคา 4:42-44,5:12-16.....	110
ชั้นที่สิบหกทรงเรียกมัทธิว-เมืองคาเปอร์นาอุม	118
มัทธิว 9:1-17,มาระโก 2:1-22, ลูคา 5:17-39	118
ชั้นที่สิบเจ็ดทรงรักษาคนง่อย ที่สระเบธเสดา-กรุงเยรูซาเล็ม	127
ยอห์น 5:1-47.....	127
ชั้นที่สิบแปดทรงรักษาคนมือลีบ-เมืองคาเปอร์นาอุม	135
มัทธิว 12:1-14,มาระโก 2:23-3:6,ลูคา 6:1-11	135
ชั้นที่สิบเก้าคำเทศนาบนภูเขา	142
มัทธิว 5:1-7:29,มาระโก 3:7-19 ลูคา 6:12-49.....	142
ชั้นที่ยี่สิบทรงรักษาคนไข้ของนายร้อยทหาร-เมืองคาเปอร์นาอุม	157
มัทธิว 8:1-13ลูคา 7:1-10.....	157
ชั้นที่ยี่สิบเอ็ดทรงโปรดให้ชายหนุ่มฟื้นคืนจากความตาย-เมืองนาอีน	165
มัทธิว 11:2-30, 7:11-35	165
ชั้นที่ยี่สิบสองหญิงคนหนึ่งเอาน้ำมันขโลมพระบาทของพระเยซู-เมืองคาเปอร์นาอุม	177
มัทธิว 12:22-50,มาระโก 3:20-35,ลูคา 7:36-8:21	177
ชั้นที่ยี่สิบสามทรงกล่าวคำอุปมา-ชายทะเลเมืองคาเปอร์นาอุม.....	186
มัทธิว 13:1-53,มาระโก 4:1-34,ลูคา 8:4-18	186
ชั้นที่ยี่สิบสี่ทรงห้ามลมพายุ-ที่ทะเลกาลิลี.....	198
มัทธิว 8:18-27,มาระโก 4:35-41,ลูคา 8:22-25,9:57-62.....	198
ชั้นที่ยี่สิบห้าทรงขับไลผีโสโครก-เมืองมะดารา.....	208
มัทธิว 8:28-34,มาระโก 5:1-20,ลูคา 8:26-39	208
ชั้นที่ยี่สิบหกทรงช่วยให้บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพ-เมืองคาเปอร์นาอุม	218
มัทธิว 9:18-34,มาระโก 5:21-43,ลูคา 8:40-56	218
ชั้นที่ยี่สิบเจ็ดทรงไข้อัครสาวกออกไปสั่งสอน-เสด็จเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ	228
มัทธิว 9:35-11:1, 13:53-58, มาระโก 6:1-13, ลูคา 9:1-6	228

ชั้นที่ยี่สิบแปดทรงเลี้ยงอาหารแก่ห้าพันคน-เบธซาaida.....	239
มัทธิว 14:1-23,มาระโก 6:14-46,มาระโก 9:7-17,ยอห์น 6:1-15	239
ชั้นที่ยี่สิบเก้าทรงดำเนินบนน้ำ-ทะเลกาลิลี.....	250
มัทธิว 14:22-15:20,มาระโก 6:45-7:23,ยอห์น 6:16-71.....	250
ชั้นที่สามสิบทรงเลี้ยงอาหารแก่คนสี่พันคน-แขวงเมืองเดคาโปลี มณฑลฟอยนิเก	269
มัทธิว 15:21-38,มาระโก 7:24-8:9	269
ชั้นที่สามสิบสองคำพยานของเปโตร-เมืองกายซาไรอา-ฟิลิปปี.....	295
มัทธิว 16:13-28 มาระโก 8:27-38 ลูกา 9:18-27	295

คำนำ

พระคริสตธรรมคัมภีร์คือ ข่าวประเสริฐของพระเจ้าสำหรับมนุษย์เป็นหนังสือที่เปิดเผยให้เราทราบถึง “สิ่งสารพัดที่จะให้เราใช้ชีวิต” และมีธรรม” จุดศูนย์กลางแห่งการเปิดเผยอยู่ที่ การปฏิบัติพระราชกิจในสภาพมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นทั้งพระบุตรและบุตรมนุษย์ เหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ล้วนเป็นการแผ้วถางทางหรือจัดเตรียมการไว้ เพื่อต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์ทั้งสิ้น ส่วนเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายหลังนั้น เป็นการอธิบายถึงการเสด็จมาของพระองค์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นหนังสือที่ “ปิดอยู่” トラบจนกระทั่งเราตระหนักอย่างแน่ชัดว่า พระคริสต์เป็นศูนย์กลาง เป็นแก่นหัวใจแห่งข่าวประเสริฐนั้นนั่นแหละ เราจึงจะเข้าใจเรื่องราวได้โดยตลอด แต่เมื่อเรามีกุญแจ เราก็สามารถเข้าใจทั้งพระคริสตธรรมใหม่ และพระคัมภีร์เดิมได้อย่างถ่องแท้ พระคริสตธรรมใหม่ เป็นเรื่องราวที่ซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์เดิม และเป็นหนังสือที่เปิดเผยให้ทราบ ถึงความลึกถึ้งของพระคัมภีร์เดิม

พระเยซูตรัสย้ำอยู่เสมอว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตร ทรงเป็นพระเจ้าและเป็น “พระวาตะซึ่งได้เกิดเป็นเนื้อหนัง” ทั้งนี้เพื่อ “สิ่งที่เขียนไว้แล้วนั้นจะได้สำเร็จ”

การเสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ เป็นการสำแดงถึงชีวิตนิรันดร์ในโลกนี้ พระองค์ทรงพระนามว่า “อิมมานูเอล” (คือพระเจ้าสถิตอยู่กับเรา) ความจริงการที่พระเยซูทรงรับสภาพเนื้อหนังนั้น เป็นการสำแดงให้เห็นถึงพระชนม์ชีพของพระองค์ ผู้ทรงไม่มีเบื้องต้นและเบื้องปลายเท่านั้นแม้ว่าพระองค์จะทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในโลกนี้เพียงชั่วระยะเวลาอันสั้นก็ตามแต่ก็เป็นจุดสุดยอดแห่งพระประสงค์ของพระเจ้า และเป็นศูนย์กลางแห่งการทรงสร้างทุกอย่างของพระเจ้า และจะสำเร็จผลในสวรรค์สูงสุด ตรงหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า ณ ที่นั่นเราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ว่า “...พระองค์ถูกฆ่าเสียแล้ว และโดยพระโลหิตของพระองค์ ได้ทรงไถ่เราทั้งหลาย ออกจากทุกตระกูลและทุกภาษา และทุกชาติ และทุกประเทศ ถวายแด่พระเจ้า

พระราชประวัติของพระเยซู ตามที่บันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสี่ โดยผู้เขียนซึ่งได้รู้เห็น “อานูภาพของพระองค์” ด้วยตนเองนี้ เป็นมณีอันล้ำค่าที่ส่องสว่างวาวโรจน์อยู่ในความมืดอันยาวนานช่วงกึ่งชั่วกาลปี่ แห่งประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เราอาจตั้งชื่อพระกิตติคุณนี้ได้อีกชื่อหนึ่งว่า “จากสวรรค์สู่พิภพโลกและคืนสู่สวรรค์” และอาจสรุปได้จากพระธรรมฮีบรู บทที่ 1-3 ว่าพระองค์เสด็จลงมา จากสวรรค์ ชำระบาปของเรา แล้วเสด็จกลับไปประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า แก่นหัวใจของจุดประสงค์ในการที่พระองค์ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ ปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางมนุษยชาติก็อยู่ที่ถ้อยคำสั้น ๆ เพียงสามสี่คำเท่านั้น คือเพื่อ “ชำระบาปของเรา”

จุดมุ่งหมายของการจัดพิมพ์ตำราชุดนี้ ก็เพื่อบันทึกเรื่องราวของพระกิตติคุณ และประสานข้อความของพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ให้สอดคล้องเป็นเรื่องราวอันเดียวกัน เพื่อว่า ผู้ศึกษาจะเดินทางร่วมกับพระเยซู ในการเสด็จพระราชดำเนินในโลกนี้ และรู้จักบุตรมนุษย์ได้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น โดยสังเกตจากเหตุการณ์เกี่ยวกับพระชนม์ชีพ และการปฏิบัติพระราชกิจประจำวันของพระองค์ ซึ่งได้วาดภาพให้เห็นอย่างเด่นชัด ตามลำดับชั้น จนกระทั่งสรุปโดยการสิ้นพระชนม์ เป็นเครื่องสักการบูชาถวายแด่พระเจ้า เพื่อไถ่บาปของมนุษย์และฟื้นคืนพระชนม์อย่างมีชัย トラバจนเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ตำราชุดนี้มีห้าสิบสี่ชั้น แต่ละชั้นมีสาระสำคัญอย่างครบถ้วน และเรื่องราวระหว่างชั้นหนึ่ง ๆ ก็ต่อเนื่องเรียงกันไปตามลำดับโดยไม่ขาดตอน มีการอภิปรายบทเรียนและข้อไตร่ตรองด้วย นอกจากนี้บางชั้นก็ยังมีข้อคิด หรือคำแปลที่มาจากภาษากรีก และได้วางแนวไว้สำหรับบททวน มีทั้งการพิจารณาในการศึกษา เพื่อช่วยครูผู้สอนอีกด้วย

ในการบันทึกทุกชั้นได้กระทำอย่างละเอียดถี่ถ้วน และยึดเอาพระธรรมมาระโกเป็นหลักในการลำดับเหตุการณ์ โดยปกติแล้ว นักศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์จะเห็นได้ว่าการลำดับพระราชกิจของพระเยซูเป็นปัญหาที่ยุ่งยากในการศึกษาพระกิตติคุณมาก ฉะนั้นผู้เรียบเรียงจึงได้พยายามแก้ไขปัญหานี้โดยยึดแนวการลำดับเหตุการณ์ของ ดร.เจ.อี. ฮอลลีย์. ดี.ดี. ผู้ซึ่งทุ่มเทชีวิตเพื่อศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้โดยตรง เป็นหลักในการเรียบเรียง

ตำราเล่มนี้ยังได้เตรียมลู่ทางไว้สำหรับช่วยครู ซึ่งไม่ได้รับการฝึกหัดอบรมเพื่อเป็นครู โดยเฉพาะด้วย และนอกจากนั้นยังเป็นตำรา ที่อำนวยความสะดวกให้แก่ นักศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นอย่างมาก ผู้เรียบเรียงได้พยายามค้นหาความจริงอันลึกซึ้ง แห่งคำสอนของพระเยซูคริสต์เจ้ามาบรรยายไว้อย่างเพียงพอ

ผู้ที่ศึกษาตำราเล่มนี้ อย่างถี่ถ้วนจนจบ จะรู้สึกว่าคุณได้เดินทางร่วมกับพระผู้ซึ่งเป็นใหญ่กว่ามนุษย์ และจะได้รับความรู้ความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับความจริงแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้า อย่างที่ไม่เคยรู้มาก่อนเลย

เจสซี จี. แม็กเกรเกอร์

การแจ้งข่าวประเสริฐ-เมืองนาซาเร็ธ

ลูกา 1: 26-56   มัทธีว 1:18-25

เรื่องข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เริ่มต้นที่บ้านของบุคคลสองคนที่เรารู้จักดี คือมาเรียและโยเซฟ ในเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่ห่างไกลความเจริญแห่งหนึ่ง ในมณฑลกาลิลี ในสมัยที่โยชูวาเป็นผู้นำของชนชาติอิสราเอล พื้นที่มณฑลกาลิลีนี้เคยถูกแบ่งให้ตระกูลเซบบูลอน นับธาลีและอิสการ ซึ่งเป็นสามในสิบตระกูลที่ได้แยกออกจากตระกูลยูดา ขณะที่อยู่ภายใต้การปกครองของยัระบะฮาม ต่อมาอีกสามร้อยปี ทั้งสามตระกูลนี้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของกองทัพินีแวนะห์ และได้แยกย้ายกระจัดกระจายไปอยู่ทางทิศตะวันออก และดูเหมือนว่า ตระกูลเหล่านี้ก็สาปสูญไปจากแผ่นดินโลก ผู้ที่ยังตกค้างอยู่ และรอดพ้นจากการกวาดต้อนไปเป็นเชลยนั้นก็เพียงแค่พวกคนจน และพวกที่มีวรรณะต่ำเท่านั้น ต่อมาพวกเหล่านี้ได้แต่งงานกับพวกที่กษัตริย์อะซุเรียส่งเข้ามาอยู่ด้วย และเผ่าพันธุ์ยุคต่อมาที่เกิดจากการแต่งงานร่วมกับคนต่างชาติเช่นนั้น ก็กลายเป็นชาวสะมาเรีย ซึ่งเป็นพวกที่ชนชาติยิวดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างยิ่ง แคว้นสะมาเรียนี้ต่อมาตกอยู่ภายใต้การปกครองของกรุงบาบิโลน เมื่อกองทัพบาบิโลนมีชัยต่อกองทัพินีแวนะห์ และต่อจากนั้นก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอเล็กซานเดอร์มหาราช

หลังจากที่อยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของตระกูลต่าง ๆ มากกว่าหนึ่งร้อยปี ยูดา แม็คคาบีเยส ได้พยายามต่อสู้เพื่อที่จะกู้เอกราชคืนมา และได้ปฏิรูปบ้านเมืองใหม่ งานส่วนหนึ่งของการปฏิรูปครั้งนี้ก็คือ ขับไล่ชนต่างชาติที่ไม่ยอมรับพิธีสühนัต ไม่ยอมปรับตัวให้เข้ากับสภาวะของการเมือง และทางศาสนาของชนชาติยิว

ก่อนคริสตศักราชที่ 60 ทั่วประเทศอยู่ใต้อำนาจของจักรวรรดิโรมันตอนนีโอทิพลของกรีกก็ยังเหลืออยู่บ้าง และความเกลียดชังอย่างขมขื่นเผด็จรื้อนระหว่างชาวสะมาเรีย กับชนชาติยิวแท้ ก็ยังคงมีอยู่ นโยบายของรัฐบาลโรมัน คือ ให้ประชาชนมีสิทธิเท่ากัน การบีบบังคับเช่นนี้ ทำให้ชาวยิวตกอยู่ในฐานะยุ่งยากเกี่ยวกับด้านสังคมเป็นอย่างยิ่ง เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพลเมืองส่วนใหญ่ในมณฑลกาลิลี ก็คือ คนที่อพยพเข้ามา และชาวสะมาเรียคงมีชนชาติยิวจากทางใต้เป็นจำนวนน้อยที่จะสนใจ หรือมีความกล้าพอที่จะร่วมสังคม และร่วมพิธีทางศาสนาภายใต้ความเป็นอยู่เช่นนี้

เมื่อพระเยซูยังทรงมีพระชนม์อยู่ในโลกนี้ รัฐบาลโรมันได้สร้างเมืองดิเบเรียไว้อย่างสวยงาม ชาวยิวบางคนก็ได้อพยพเข้ามาทำมาหาเลี้ยงชีพอยู่ทางเหนือ ดังนั้นเมื่อเริ่มเรื่องพระกิตติคุณ ก็จะพบชื่อโยเซฟ ประกอบอาชีพเป็นช่างไม้ ที่เมืองเล็ก ๆ ในทางเหนือ ชื่อเมืองนาซาเร็ธ

สมัยนั้นการเดินทางจากบ้านเบธเลเฮมไปยังเมืองนาซาเร็ธ กินเวลานานมาก ดังนั้นจึงมีชาวยิวในเมืองนาซาเร็ธน้อยมาก และครอบครัวเหล่านั้นย่อมมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ยิ่งกว่าที่เคยมีในบ้านเมืองเดิมของตน และโดยกรณีเช่นนี้ โยเซฟจึงได้รู้จักกับนางมาเรีย และในไม่ช้าก็ได้หมั้นกันตามประเพณี

ครั้นแล้วก็มีทูตสวรรค์มาปรากฏแก่นางมาเรีย แจ้งข่าวว่า นางจะประสูติบุตรชาย และให้ตั้งชื่อของทารกคนนั้นว่า “เยซู” ต่อมานางมาเรียได้ไปเยี่ยมญาติของเธอชื่อนางอะลีซาเบ็ธ และสามีชื่อซัคคาเรีย ซึ่งเป็นปุโรหิตเพื่อเล่าเหตุการณ์ผิดปกติซึ่งเกิดขึ้นแก่นางนั้นให้ฟัง โดยหวังว่าปุโรหิตคงสามารถอธิบาย และให้คำแนะนำในกรณีประหลาดนี้ได้

ในหนังสือพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ไม่ได้บอกเลยว่า ซัคคาเรียตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่ตำบลใด แต่ตามที่เล่ากันมา กล่าวว่า อยู่ที่บ้านไอน์กาธิบ ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางเหนือประมาณ 6 กิโลเมตร อยู่ในแถบภูเขาเมณฑลยูดา ซึ่งมาเรียต้องเดินทางไปไม่น้อยกว่า 100 กิโลเมตร มาเรียได้พักอยู่กับนางอะลีซาเบ็ธเป็นเวลาสามเดือน จึงกลับไปยังบ้านของตน

พระธรรมลูกาทำนั่นที่กล่าวถึง เรื่องการแจ้งข่าวของทูตสวรรค์อย่างละเอียด ส่วนพระธรรมมัทธิวนั้น กล่าวไว้พอเป็นแนวทางสำหรับผู้รู้เรื่องการแจ้งข่าวของทูตสวรรค์มาแล้วทำนั่น

อภิปราย

เรื่องการแจ้งข่าวของทูตสวรรค์ในพระธรรมลูกา เป็นเรื่องที่ประทับใจอย่างยิ่ง เรื่องหนึ่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เราระลึกถึงเหตุการณ์เหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเทศกาลคริสต์มาส และเมื่อเราคำนี้ถึงเรื่องนี้ เราก็จะค้นพบการเปิดเผยโครงการของพระเจ้า และหลักสำคัญ แห่งการที่พระเยซูคริสต์ประสูติจากหญิงสาวพรหมจารี เนื่องด้วยพระกิตติคุณตอนนี้ เป็นเรื่องลึกลับ หลายคนจึงปล่อยให้เรื่องผ่านไปด้วยความสงสัย ไม่ค้นหาคำความจริง

มีข้อความสำคัญที่น่าสังเกต ดังนี้คือ *ประกาศแรก* การให้เกียรติแก่ผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย (ข้อ 28-30) “จงจำเริญเกิด เธอเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก ขอพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอเถิด” เราไม่ทราบรายละเอียด เกี่ยวกับประวัติของนางมาเรียแห่งมณฑลกาลิลีมากนัก และพระคัมภีร์มิได้กล่าวถึงบรรพบุรุษของนางโดยตรง แต่การที่พระเจ้าทรงเลือกนางให้เป็นมารดาของพระเยซู ก็เป็นการเพียงพออยู่แล้ว พระเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์ ลงมาประกาศให้ผู้เลี้ยงแกะทราบถึงการอัศจรรย์ ซึ่งได้บังเกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธเลเฮม กวี นักดนตรี และนักเทศน์ ได้เกิดเกียรติของนางสืบมาตลอดเวลา

ประกาศที่สอง สง่าราศีและความยิ่งใหญ่ของพระกุมาร ซึ่งประสูติแต่นางมาเรียปรากฏอย่างเด่นชัด “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของผู้สูงสุด พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิด บิดาของท่าน ให้แก่ท่านและท่านจะครอบครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบ สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ และแผ่นดิน

ของท่านจะไม่รู้สิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33) พระเยซูทรงสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด แผ่นดินอิสราเอล มีกษัตริย์ครอบครองอยู่หลายองค์ แต่การครอบครองของแต่ละองค์นั้น ก็อยู่ในขอบเขตจำกัดเท่านั้น ส่วนการครอบครองของพระเยซูนั้น จะเป็นการครอบครองของพระเจ้า ซึ่งไม่มีขอบเขตจำกัด และพระองค์จะทรงครอบครองอยู่ทั่วไปตลอด ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ ได้เห็นสุกนิมิตแห่งสงราสีและแผ่นดินของพระเจ้า ก่อนการประสูติของพระเยซูคริสต์หลายร้อยปี และได้ทำนายไว้ว่า “ด้วยว่าจะมีบุตรคนหนึ่งเกิดขึ้นในพวกเรา คือ ทรงประทานบุตรคนหนึ่งให้แก่พวกเรา และท่านได้แบกการปกครองไว้เหนือบ่าของท่าน และเขาจะขนานนามของท่านว่า ที่ปรึกษามหัศจรรย์ พระเจ้าทรงอนุภาพ พระบิดาองค์ถาวร และองค์สันติราช ความจำเริญรุ่งเรืองแห่งรัฐบาลของท่านและสันติสุขจะไม่รู้สิ้นสุดไปจากราชบัลลังก์แห่งกษัตริย์ดาวิด และราชอาณาจักรของท่าน พระองค์จะทรงตั้งแผ่นดินของพระองค์ และทรงกำชูไว้ด้วยความยุติธรรม และความชอบธรรม แต่บัดนี้ต่อไปจนไม่รู้สิ้นสุด ความกระตือรือร้นแห่งพระเยโฮวาจอมโยธา จะทำให้การนี้สำเร็จ” (อิสยาห์ 9:6,7)

พระเยซูคริสต์จะทรงปกครองด้วยความชอบธรรม ความจริง ความรัก ความเมตตากรุณา และสันติสุข โดยอำนาจแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า

ขอให้เราหวนคิดถึงข่าวประเสริฐยิ่งใหญ่ ซึ่งทูตสวรรค์ได้ประกาศไว้ว่า ผู้ที่จะประสูติมานั้น คือพระบุตรของพระเจ้าเที่ยงแท้ ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ผู้ได้เสด็จลงมาจากรสวรรค์อันสวยงาม เพื่อประสบการณ์ความวิบัติในโลกนี้ เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้ามาเพื่อจะให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ ตามคำภีร์ที่เขียนไว้กล่าวถึงข้าพเจ้าแล้วนั้น”

(ฮีบรู 10: 5,7)

พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอยู่ก่อนอับราฮัมเกิดอีก” ในปฐมกาลพระองค์ทรงตั้งหมู่ดาวประจำรุ่ง ให้โคจรไปในจักรวาล พระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้าง ทรงวางรากแห่งพิภพโลก และทรงเป็นผู้ปิดประตูกันน้ำทะเลไว้ โดยกำชับไว้ว่า “เข้ามาได้เพียงแค่นี้ แต่จะล้าออกไปอีกไม่ได้ คลื่นทงองอาจของเจ้า จะต้องหยุดอยู่ที่นี้แหละ” ทุกสิ่งทั้งพิภพเป็นสมบัติของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างโลกและมนุษย์ แต่กระนั้นก็ไม่ทรงถือว่าการที่เท่าเทียมกับพระเจ้านั้น เป็นการทำต้องสงวนไว้ แต่พระองค์ทรงถ่อมพระทัย “ขอมสละและรับสภาพอย่างทาส อุบัติในรูปร่างเหมือนมนุษย์”

ประการที่สาม เกี่ยวกับการที่พระองค์ประสูติจากหญิงสาวพรหมจารีนางมาเรียคงไม่คาดฝันถึงฤทธิ์อำนาจของผู้เป็นบุตรของนาง และการที่บุตรนั้นจะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของปวงมนุษย์ แต่นางมาเรียได้ยอมอ่อนน้อมต่อพระประสงค์ของพระเจ้า เมื่อทูตสวรรค์มาปรากฏแก่นาง นางก็ตกใจกลัวแต่ทูตสวรรค์ได้กล่าวปลอบใจว่า “มารีเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่ทรงโปรดปรานแล้ว” หลังจากมาเรียทูลถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปได้อย่างไร” ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณ

บริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุด จะสวมทับเธอ...” แล้วทูตสวรรค์ก็หายลับไป พระเจ้าทรงวางใจนางมาเรีย และนางมาเรียก็วางใจในพระเจ้า ข้อความที่กระตุ้นจิตใจของเราในที่นี้ก็คือ “...เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำไม่ได้”

ความจำเป็นที่พระเยซูต้องประสูติจากหญิงสาวพรหมจารี ก็เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษยโลก ในการที่พระเยซูจะเป็น “ผู้รับความผิดบาปของโลกไป” พระองค์ก็ต้องเป็นลูกแกะปีศา เป็นเครื่องสักการบูชาเพื่อเรา พระองค์ต้องเป็นผู้ที่ปราศจากพิการและค้างพริ้ว พระองค์ต้องเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไม่มีมลทิน ต่างจากคนบาปทั้งปวง และในเวลาเดียวกัน พระองค์ยังต้องรับส่วนในเนื้อหนังและเลือด พระองค์ทรงรับสภาพในรูปร่างเนื้อหนังที่ผิดแล้ว แต่พระองค์ไม่มีส่วนในความผิดนั้นเลย พระเจ้าทรงจัดเตรียม “ร่างกาย” ให้แก่พระองค์ พระองค์ทรงรับพระกายนั้น (ฟิลิปปี 2:7) พระองค์มิได้มีชีวิตมาจากบิดามารดาซึ่งเป็นคนบาป พระองค์เพียงแต่ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง “พระวาทะนั้นได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง” (ยอห์น 1:14) “บุตรของผู้สูงสุด” กลายเป็นบุตรของผู้ต่ำที่สุด พระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์ ที่ได้ไหลบนไม้กางเขน กลายเป็นเครื่องสักการบูชาที่สมบูรณ์ สำหรับไถ่โทษของมนุษยโลก

หากเราคิดถึงเรื่องนี้ ก็คงจะนึกภาพได้ว่า ก่อนที่ทูตสวรรค์จะมาปรากฏและทำให้โยเซฟและมาเรียเข้าใจกันได้ โยเซฟก็คงมีความกินแหนงแคลงใจในตัวของนางมาเรีย ซึ่งคงจะสร้างความเศร้าเสียใจให้แก่บุคคลทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง เสียงซุบซิบนินทาของชาวบ้านคงจะเข้าหูทั้งสองคน ทำให้ซอกซ้ำสั๊กเท่าใด การที่คนอื่นไม่เข้าใจสภาพความเป็นอยู่ของเขทั้งสองในเวลาทุกข์ยากนั้น ก็ทำให้โยเซฟและมาเรียวางใจในพระเจ้ายิ่งขึ้น ในระหว่างที่เขาทั้งสองรอคอยจนกว่า โครงการของพระเจ้าเกี่ยวกับตัวนางจะสำเร็จ เราแน่ใจว่า มาเรียคงได้ร่ำร้องถึงเรื่องนี้ วันเดือนปีผ่านไป นางคงอบรมสั่งสอนพระกุมาร และเฝ้าดูความเจริญเติบโตของพระกุมาร นางคงคอยเฝ้าดูแลอย่างสัจย์ซื่อ ในการที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เกี่ยวกับพระกุมาร ที่พระเจ้าทรงมอบไว้ให้เป็นภาระของนาง

ข้อไตร่ตรอง

คริสเตียนที่สัจย์ซื่อมีโอกาสเป็น “ทูตของพระเจ้า” มีโอกาสแจ้ง “ข่าวประเสริฐ” ของพระเจ้าได้ทุกคน

นางมาเรียเป็นตัวอย่างที่ดีในการถ่อมตน ในการเสียสละ ในการดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์ แม้สภาพภายนอกจะต่ำต้อย แต่นางก็มีน้ำใจสูงส่ง ส่วนโยเซฟได้สำแดงความกล้าหาญ ความสัจย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนโยน เป็นคนใจกว้าง มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่เป็นคนเห็นแก่ตัว

พระเจ้าดลใจให้โยเซฟฝัน เพื่อที่จะได้รู้ข่าวพระทัยของพระองค์ พระเจ้าทรงดลบันดาลให้ศาสตราจารย์ เอ.เจ.กอร์ดอน ได้เห็นและได้ยินพระสุรเสียงของพระคริสต์ จึงทำให้ท่านมีความวางใจใน

พระองค์ ท่านได้อุทิศชีวิตในการรับใช้พระองค์ และได้รับความสำเร็จ เกิดผลในการปฏิบัติพระเจ้าอย่าง ยิ่ง

พระนาม “เยชู” มีความหมายอย่างเดียวกับ “โยชูวา” ถ้าเราจะศึกษาประวัติของโยชูวา เราจะพบว่า ท่านเป็นแม่ทัพที่เก่งกาจสามารถ พระเจ้าได้ทรงเลือกท่านให้เป็นแม่ทัพแทนโมเสส ท่านเป็นผู้ที่แบ่งแยกตระกูลอิสราเอล ตามพระบัญชาของพระเจ้า โยชูวาได้เตือนให้ชนชาติอิสราเอลระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า และเตือนให้ทำตามพระบัญญัติของพระองค์เสมอ

พระบุตรพระเจ้าเป็นผู้ที่มีใจอ่อนสุภาพ ดังนั้นในการเลือกสตรีที่จะเป็นมารดาของพระบุตรนั้น พระองค์จึงทรงเลือกสตรีที่มีใจอ่อนสุภาพด้วย ในการที่พระองค์จะทรงให้พระบุตรของพระองค์เสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ พระเจ้าย่อมจะไม่ทรงใช้สตรีที่มีความเย่อหยิ่ง ให้เป็นมารดาของพระบุตร มาเรียพูดถึงตัวของนางว่าเป็น “ทาสี” ของพระเจ้า เป็นผู้มี “ฐานะต่ำ” ผู้ที่พระเจ้า “ทรงโปรดปราน” นั้น ต้องเป็นผู้ที่มีความถ่อมตัว จงสังเกตอุปนิสัยและการถ่อมตัวในชีวิตของโมเสส ซิเมโอน และเยเรมีห์ เมื่อพระเจ้าทรงเรียกท่านเหล่านี้ให้เป็นผู้รับใช้พระองค์ ขอให้สังเกต มัทธิว.5:5 การที่พระเจ้าทรงใช้เรานั้น ไม่ได้อยู่ที่ความเป็นเจ้า เป็นใหญ่ของเรา แต่อยู่ที่ความมีใจอ่อนสุภาพ พระเจ้ายังคงแสวงหาบุคคล เช่นนี้ ให้รับใช้พระองค์อยู่ (คูอิสยาห์ 57:15)

คำในภาษากรีกที่แปลว่า “สรรเสริญ” ใน ลูกา 1:46 หมายความว่า “ขยาย” พญามารทำให้เราเห็นว่าพระเจ้าเล็กลง โดยก่อให้เกิดความสงสัยในพระองค์ เราต้องให้พระองค์เป็นใหญ่ในชีวิตของเรา เช่นเดียวกับมาเรีย (ลูกา 1:38)

บททวน

จงหาเมืองนาซาเร็ธในแผนที่

ผู้สืบเชื้อสายของดาวิด ที่อยู่ในเมืองนั้น คือใคร?

ดาวิดมีภูมิลำเนาอยู่ที่ไหน? ในสมัยใด? (เบธเลเฮม 1000 ปี ก่อนคริสตศักราช)

โยเซฟเป็นญาติห่าง ๆ กับมาเรีย ใช่หรือไม่?

เมื่อมาเรียจะประสูติพระกุมาร มาเรียได้รับคำสั่งให้ตั้งชื่อกุมารนั้นว่าอะไร? (“เยชู” มีความหมายเช่นเดียวกับ “โยชูวา” ซึ่งหมายความว่า “ผู้ช่วยให้รอด”) และพระองค์จะได้พระนามว่าอย่างไรอีก? (ดู ลูกา 1:32)

ทูตสวรรค์ที่มาปรากฏแก่มาเรียชื่ออะไร? (ฆับริเอล ซึ่งแปลว่า “ผู้กล้าหาญของพระเจ้า”)

ทูตสวรรค์ได้สัญญาว่า พระเยซูจะสืบราชบัลลังก์ของกษัตริย์องค์ใด?

พระราชอาณาจักรของพระเยซูคริสต์ มีระยะเวลายาวนานเท่าใด?

เมื่อทูตสวรรค์มาแจ้งข่าวนี้แก่มาเรีย ท่านคิดว่า นางประหลาดใจสักเพียงใด นางมีความยินดีหรือไม่?

มาเรียได้เล่าประสบการณ์นี้ให้ใครฟังบ้าง?

บ้านของนางอะลีซาเบธอยู่ที่ไหน?

มาเรียเป็นญาติกับชะคาเรียหรือไม่?

ชะคาเรียมีตำแหน่งอะไรในพระวิหาร นางมาเรียคงไปขอคำแนะนำจากชะคาเรีย ในฐานะที่ชะคาเรียเป็นบุโรหิต ใช่หรือไม่?

หลังจากที่นางอะลีซาเบธได้ให้การต้อนรับมาเรีย ด้วยความยินดีแล้วมาเรียได้กล่าวอย่างไร?

หนังสือพระกิตติคุณเล่มใด ที่บันทึกเรื่องการแจ้งข่าวประสูติของพระเยซู?

เมื่อโยเซฟทราบข่าวนี้ เขามีความยินดีหรือไม่? โยเซฟรับทราบความจริงในเรื่องนี้ได้อย่างไร? เหตุใดท่านจึงทราบว่า โยเซฟมีความแน่ใจว่า ข่าวที่เขาได้รับนั้นเป็นความจริง?

จงอธิบายลักษณะของทูตสวรรค์ ตามความคิดเห็นของท่าน เหตุใดท่านจึงคิดเช่นนั้น?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. คำว่า “คลใจ” ดังที่ใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น หมายความว่าอะไร (ดู 2 เปโตร 1:21) 2. เรามีหลักฐานอะไรบ้าง ในการที่จะเชื่อว่า พระเจ้าทรงคลใจผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มนั้น ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ท่านได้อ้างว่า พระเจ้าทรงคลใจท่านให้เขียนหรือไม่ 3. ศาสดาพยากรณ์ได้ประกาศล่วงหน้าว่า พระเมสสิยาห์จะปฏิสนธิในครรภ์ของสาวพรหมจารีหรือไม่ ท่านคิดว่า พระธรรมอิสยาห์ 7:10-15 ได้ยืนยันเหตุการณ์นี้อย่างชัดเจนหรือไม่ ท่านมีหลักฐานอย่างอื่นที่ทำให้ท่านเชื่อว่า พระเยซูได้ปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงพรหมจารีหรือไม่ 4. ท่านเชื่อหรือไม่ ว่าวาระที่พระเมสสิยาห์ประสูตินั้น เป็นวาระที่เหมาะสมที่สุดในประวัติศาสตร์ 5. หากว่าชนชาติยูดาที่กำลังคอยท่าพระเมสสิยาห์ เหตุใดเขาจึงปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้แล้ว 6. ลำดับวงศ์ของพระเยซู ในมัทธิวกบที่หนึ่ง และลูกาบที่สาม ทำให้ท่านแน่ใจว่า มาเรียเป็นเชื้อสายของดาวิดหรือไม่ 7. กษัตริย์ดาวิดได้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดา และนางอะลีซาเบธอยู่ในตระกูลอาโรน (ตระกูลเลวี) แต่กระนั้นนางมาเรียก็ยังเป็นญาติกับนางอะลีซาเบธ เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไร ท่านให้เหตุผลได้ไหม 8. เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเลือกมาเรียให้เป็นมารดาของพระเยซู แทนที่จะเลือกหญิงอื่น 9. ท่านให้เหตุผลได้ไหมว่าเหตุใดพระเจ้าจึงไม่ได้บอกรายละเอียดให้เราทราบ ในเหตุการณ์ที่น่าประหลาดนี้ 10. หากว่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ ได้ทำนายไว้ล่วงหน้าอย่างละเอียดละออว่า มารดาของพระเยซูมีชื่อว่าอย่างไร และมาจากตำบลใด ฯลฯ จนทำให้เราแน่ใจว่า พระเยซูท่านั้น ที่เป็นผู้ทรงทำให้คำทำนายของศาสดาพยากรณ์นั้นสำเร็จได้แล้ว การกระทำเช่นนั้น จะขัดขวางต่อความเจริญก้าวหน้าของคริสตจักรหรือไม่ 11. หากจะพูดว่า ไม่เคยมีผู้ใดมีชีวิต

อย่างพระเยซู หรือไม่มีใครที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เช่นเดียวกับพระองค์ ดังนั้น ถ้าใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล จะบอกได้ใหม่ว่า ไม่มีใครได้เกิดมาดังที่พระองค์ทรงเกิดขึ้น 12. ท่านคิดว่า มีผู้อื่นใด ซึ่งเป็นที่ประทับใจมนุษย์โลกเท่ากับพระเยซูอีกบ้างหรือไม่ 13. การที่พระเยซูเสด็จเข้ามา ประทับอยู่ในโลกนี้ ได้เปลี่ยนความคิดเดิมของมนุษย์โลกหรือไม่?

การประสูติของพระเยซูคริสต์-บ้านเบธเลเฮม

ลูกา 2:1-21

หกเดือนผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว โยเซฟและนางมาเรียได้มาถึงบ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย โดยพากันเดินทางออกจากเมืองนาซาเร็ธไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปทางด้านเหนือเขตแดนของมณฑลซามารียา เหตุที่โยเซฟและมาเรียต้องเดินทางอ้อมเช่นนี้ ก็เพราะชาวยิวผู้เคร่งครัดต่อธรรมเนียมประเพณี จะไม่ยอมเดินทางเข้าไปในดินแดนของชาวซามารียาเป็นอันขาด แม้ว่าโดยเชื้อสายแล้วชาวซามารียาเป็นญาติพี่น้องกันก็ตาม แต่ชาวยิวถือว่าชาวซามารียาเป็นชาติเลือดผสม เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์

โดยเหตุนี้เมื่อเขาเดินทางอ้อมลงมาสู่ทางใต้แล้ว จึงข้ามแม่น้ำจอร์แดนอีกครั้งหนึ่งใกล้ ๆ เมืองเยรีโค เข้าสู่หมู่บ้านเบธเลเฮม โดยผ่านกรุงเฮรูซาเล็มเหตุที่ชาวยิวต้องมาชุมนุมกันที่หมู่บ้านเบธเลเฮมเช่นนี้ ก็เพื่อจะจดทะเบียนสำมะโนครัวตามคำสั่งของมหาจักรพรรดิซีซาร์ ออกัสตัส ซึ่งมีบัญชาให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน โรงแรมต่าง ๆ แน่นขนัดด้วยผู้คนมาพัก เมื่อโยเซฟและนางมาเรียมาถึงนั้น ไม่มีห้องว่างเหลืออยู่เลย

ขอโปรดอย่าได้เข้าใจสับสนในเรื่องโรงแรมที่พูดถึงนี้ กับโรงแรมสมัยใหม่ซึ่งทุกวันนี้ เพราะโรงแรมที่พูดถึงนี้ เป็นแต่เพียงที่พักคนเดินทาง ทำเป็นบ้านมีได้สูง ข้างล่างเป็นที่เลี้ยงสัตว์ของผู้ที่มาพักแรม ส่วนข้างบนก็คือที่พัก ไม่มีความสะดวกสบายอะไรเลย เพียงแต่เป็นสถานที่ซึ่งผู้เดินทางได้อาศัยนอนไปคืนหนึ่ง ๆ เท่านั้น ผู้มาพักต้องหุงหาอาหารเอาเอง เพราะไม่มีบริการขายอาหารกันอย่างปัจจุบันนี้

ดังนั้นการที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าว ถึงการที่มาเรียได้วางพระเยซูไว้ในรางหญ้า จึงมิได้หมายความว่า สถานที่นั้นต้องเป็นคอกสัตว์ด้วย และคำว่า “คอกสัตว์” นี้ มิได้ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์เลย รางหญ้าที่กล่าวถึงนี้ ความจริงเป็นหินทำเป็นแอ่งเว้าลงไป สำหรับใส่หญ้าเลี้ยงสัตว์มิใช่ทำด้วยหญ้า มีการจำลองรางหญ้าแบบนี้ ไปสร้างที่แท่นบูชาในห้องใต้ดินของโบสถ์ ในหมู่บ้านเบธเลเฮม ซึ่งผู้ที่เคร่งครัดในศาสนาหลายคนเชื่อว่า เป็นรางหญ้าเดียวกันกับที่พระกุมารเยซูเคยนอน เมื่อแรกประสูตินั้น

มีทุ่งนาแห่งหนึ่ง ไกลออกไปจากหมู่บ้านเบธเลเฮมประมาณสองกิโลเมตร ทุ่งนาแห่งนี้กล่าวกันว่า ในวันที่พระเยซูประสูตินั้น พวกเลี้ยงแกะได้เฝ้าเลี้ยงดูฝูงแกะอยู่จนดึกคืน และที่น่าสนใจกว่านั้น

ก็คือ ทูตนาแห่งนี้ ครั้งหนึ่งเคยเป็นสมบัติของ โบอัศและนางรุธ และเป็นสถานที่ซามูเอลได้เจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์ หลังจากกษัตริย์ซาอูลสิ้นพระชนม์ในสนามรบ เวลานั้นดาวิดยังเป็นเพียงเด็กเลี้ยงแกะ และท่านกำลังเฝ้าเลี้ยงฝูงแกะของบิดาของท่านอยู่

พระกิตติคุณลูกาเท่านั้นที่ได้บันทึกเรื่องราว เกี่ยวกับการประสูติของพระกุมารเยซูไว้อย่างละเอียด

อภิปราย

มีเหตุการณ์ที่สำคัญหลายอย่างเกิดขึ้น ซึ่งทำให้ประวัติศาสตร์ของโลกต้องเปลี่ยนไป ทั้งในอดีต และที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แต่ก็ไม่มีเหตุการณ์ใดสำคัญ เท่ากับการประสูติของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา การประสูติของพระองค์ได้ก่อให้เกิดผลทั้งในโลกนี้และในสวรรค์ พระเจ้าได้ทรงเตรียมโครงการนี้ไว้แต่สวรรค์มาเป็นเวลานานแล้ว พระองค์ได้ทรงเตรียมโครงการนี้ “ก่อนวางรากสร้างโลก” วันคริสต์มาสวันแรก เมื่อหนึ่งพันเก้าร้อยปีมาแล้วนั้น เป็นวันที่พระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์ให้เสด็จลงมาในโลก เพื่อให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และเพื่อประทานการไถ่บาปนิรันดร์ให้แก่มนุษยชาติ

การที่พระเยซูคริสต์เสด็จลงมา รับสภาพเป็นมนุษย์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งทรงกำหนดไว้นับแต่ก่อนวางรากสร้างโลก แล้ว (อ่าน 2 ทิโมธี 1:9) พระเยซูคริสต์แก่สาวกของพระองค์ว่า “คำซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จ” (ลูกา 22:37) พระเยซูทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ก็เพื่อจุดประสงค์อย่างแน่วแน่ ที่จะ “ประทานชีวิตของพระองค์ ให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก”

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์อย่างยิ่งที่จะมีบุตร “เป็นอันมาก” ที่จะมีลักษณะเหมือนพระองค์ และที่จะมอบความรักคืนแก่พระองค์ ดังนั้นพระบุตรที่รักองค์เดียวของพระบิดาเจ้า ได้ออกมาจากพระทรงของพระองค์ ทรงสละสง่าราศีแห่งสวรรค์ เสด็จเข้ามาในโลก ซึ่งเต็มไปด้วยคนชั่วร้ายนี้ ทั้ง ๆ ที่ทรงทราบว่า พระองค์จะต้องรับสภาพ “ถูกแกะผู้ถูกฆ่าเสียแล้วนั้น” (อ่าน ฟิลิปปี 2:6) พระเยซูทรงถ่อมพระองค์ลง เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า และเพื่อช่วยมนุษย์ให้พ้นจากเหวแห่งความบาป กลับเข้าไปสู่ความสว่าง และอิสรภาพแห่งการเป็นบุตรของพระเจ้า

วันคริสต์มาสวันแรกนั้น มีความหมายลึกซึ้งว่าความเข้าใจของมนุษย์ในสมัยนี้มาก “เพราะว่าท่านทั้งหลาย รู้จักพระกรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราว่า ครั้นพระองค์มั่งคั่งอยู่แล้ว พระองค์ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์” (2 โครินธ์ 8:9) เป็นการนำเสียดาอย่างยิ่งที่เทศกาลคริสต์มาส ซึ่งจัดไว้เพื่อน้อมใจรำลึกถึง วันประสูติขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา กลับกลายเป็นวันส่งเสริมการค้าขายในปัจจุบัน ซึ่งทำ

ให้ความหมายอันลึกซึ้งของวันคริสต์มาสสูญหายไป และมนุษย์ก็ต้องพลอยขาดพระพรไปด้วย ในการที่ไม่ได้รำลึกถึงของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่ง เหลือจะพรรณานาได้

ขอให้เราพิจารณาถึงความประสงค์ยิ่งใหญ่ถาวรของพระเจ้า ในการที่พระองค์ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้ลงมารับสภาพเป็นมนุษย์ (อ่าน กาลาเทีย 4:4) พระบิดาเจ้าได้ทรงกำหนดเวลาไว้ สำหรับการเสด็จลงของพระบุตรไว้โดยเฉพาะ นับตั้งแต่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า พระองค์จะมาส่งพระเมสสิยาห์ให้ลงมารับสภาพเป็นมนุษย์ ในพระธรรม ปฐมกาล 3:15 โครงการของพระองค์ได้เจริญก้าวหน้า อย่างไม่หยุดยั้งตลอดมาทุกยุคทุกสมัยตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์พยากรณ์ไว้ พระเมสสิยาห์ทรงสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม (ปฐมกาล 12:3,18:18) จากตระกูลยะฮูดา (ปฐมกาล 49:10, มิก้าห์ 5:2) เป็นวงศ์วานของกษัตริย์ดาวิด (ปฐมกาล 23:5) สถานที่ประสูติคือหมู่บ้านเบธเลเฮม (มก้าห์ 5:2) และประสูติจากสตรีพรหมจารี (อิสยาห์ 7:14)

แล้ววันหนึ่งคำพยากรณ์ก็ได้สำเร็จ ดังที่ยอห์น ได้เขียนไว้ว่า “พระวาทะนั้นได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง และได้อาศัยอยู่กับเรา และเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ เหมือนสง่าราศี ซึ่งบุตรองค์เดียวได้จากพระบิดา” (ยอห์น 1:14) และเพื่อเป็นการสนับสนุนยืนยันข้อนี้ อาจารย์เปาโล ได้เขียนจดหมายถึงติโมธีอู มีความว่า “...เป็นข้อลับลึกอันสำคัญยิ่ง ไม่มีใครเถียงได้ คือว่าพระเจ้าทรงปรากฏเป็นเนื้อหนัง...” (1 ทิโมธี 3:16) ตลอดระยะเวลายาวนาน นับตั้งแต่เบื้องต้นจนถึงเบื้องปลาย พระองค์ทรงปรากฏเป็นพระเจ้าซึ่งทรงรัศมี พระบุตรของพระเจ้า บุตรมนุษย์ ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ทรงเป็นแสงอรุณจากที่สูง เป็นพระสุริยันของความชอบธรรม ซึ่งมีปีกเหยี่ยวรักษาได้ ทรงเป็นพระเมษโปดกที่ถูกฆ่าเสีย นั้น ทรงเป็นสิงโตแห่งตระกูลยะฮูดา พระองค์เสด็จมาเพื่อทำลายโซ่ตรวนที่ผูกมัดเราไว้ นั้น และประทานชัยชนะให้แก่เราครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์ทรงเป็นพระผู้เนรมิตสร้างโลกและจักรวาล แผ่นดินโลกจึงหวั่นไหวต่อพระพักตร์ของพระองค์ แต่พระองค์ทรงถ่อมพระทัยลง พระเจ้า พระบิดได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ ให้เป็นผู้รับสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก แต่กระนั้นเมื่อพระองค์ประทับอยู่ในโลกนี้ก็ยังไม่มีการวางพระเศียร พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างแห่งสง่าราศีของพระเจ้า แต่กระนั้น พระเจ้าก็ยังทรงใช้พระองค์ให้มารับสภาพในรูปกายเนื้อหนังอย่างที่ไม่คาด พระองค์ทรงเป็นแบบพระฉายของพระเจ้าแต่พระองค์ก็ยังทรงถูกทำร้าย จนกระทั่งพระพักตร์เป็นบาดแผลยิ่งกว่าใคร ๆ พระองค์ทรงทะนุบำรุงสรรพสิ่งไว้ ด้วยคำตรัสอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสละพระสง่าราศีทุกอย่างไว้ในสวรรค์ รับสภาพเป็นทารกน้อย นำอัครราชย์ยิ่งนัก ที่พระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่นิรันดร์ เสด็จลงมารับสภาพเป็นทารก

“ข้าใคร่กล่าวถึงพระคุณ อันจะไม่รู้สิ้นสุด

ข้าฯ ใคร่กล่าวถึงสง่าราศี

ซึ่งมีอยู่ในพระผู้ช่วย”

การเสด็จมาของพระบุตรแห่งพระเจ้านั้น เป็นคำตรัสสุดท้ายของพระเจ้า “ในคราวที่สุดนี้ ได้ตรัสแก่เราว่าทางพระบุตร” (ฮีบรู 1:2) ทั้งทั้งสวรรค์คงพากันประหลาดใจ และบรรดาทูตสวรรค์ก็อยู่นิ่งในการที่พระเจ้าส่งพระบุตรสุดที่รักองค์เดียวของพระองค์ ให้ลงมาปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในโลกนี้และมีแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ที่จะทรงทราบประสบการณ์ที่พระบุตรจะทรงได้รับในโลก “ผู้ที่ได้รับการไถ่นั้น ไม่รู้ว่า แม่น้ำที่พระองค์ต้องข้ามไปนั้นลึกสักเพียงใด...” แม้แต่ทูตสวรรค์ผู้ซึ่งร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระองค์อยู่เหนือทุ่งนา ในมณฑลยูดา ที่พวกเลี้ยงแกะเฝ้าฝูงแกะของตนในคืนนั้น ก็ไม่อาจหยั่งรู้ได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า การประกาศข่าวประเสริฐในการประสูติของพระองค์นั้น ประกาศให้ชาวบ้านผู้ยากจนก่อน ซึ่งเป็นแบบอย่างของประชาชนผู้ที่ “ได้ต้อนรับพระองค์” ในภายหลัง เรื่องหมายสำคัญที่ทูตสวรรค์สำแดงแก่ผู้เลี้ยงแกะ ก็คือ “จะได้พบพระกุมารนั้น พันผ้าอ้อม นอนอยู่ในรางหญ้า” เนื่องด้วยในโรงแรมนั้นไม่มีที่ว่างสำหรับพระองค์เลย ไม่มีที่ว่างสำหรับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ซึ่งอนาคตของโลกนี้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ สภาพเช่นนี้ก็ยังคงเป็นอยู่ในจิตใจของมนุษย์อยู่ในทุกวันนี้ พระองค์ทรงกำเนิดมาในครอบครัวที่ยากจน และเจริญขึ้นโดยไม่ค่อยมีใครรู้จัก แต่พระองค์ก็ได้ทรงทำให้มนุษย์ได้รับความบริบูรณ์ทุกประการ “พระองค์ทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย” เมื่อเราพิจารณาถึงเรื่องเทศกาลคริสตมาส ส่วนมากเราเข้าใจเพียงขั้นต้นแห่งพระประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้น คนเป็นจำนวนมากมักละเลย มิได้ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ นอกเหนือไปจากพระกุมารในหมู่บ้านเบธเลเฮม รางหญ้าและวัวควาย ซึ่งเราจำต้องชี้แจงอย่างสุภาพอ่อนโยนให้เห็นชัดเจนว่า รางหญ้านั้นมิใช่ช่วยให้เรารอดได้เลย และโรงวัวก็ไม่ได้ช่วยไถ่บาปของเราเลย “พระเจ้าจึงทรงใช้พระบุตรของพระองค์ลงมาประสูติแต่สตรี” ข้อความนี้ยังไม่จบ เราต้องอ่านข้อความต่อไปนี้ซึ่งว่า “และบังเกิดได้พระบัญญัติ เพื่อ ทรงไถ่ บุคคลผู้อยู่ใต้พระบัญญัติ เพื่อ เรา จะได้กลับคืนดีเข้าตำแหน่งเป็นบุตร”

เรื่องราวของวันคริสต์มาสจะไม่สมบูรณ์เลย หากไม่ได้พูดถึงไม้กางเขนที่ภูเขากระโหลกศิระษะ พระเยซูคริสต์ประสูติมา เพื่อสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนและเพื่อฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาใหม่ เมื่อเราเพ่งดูดวงดาวซึ่งส่องแสงเป็นประกายสุกใสที่หมู่บ้านเบธเลเฮมนี้ เราจะต้องระลึกถึงความมีดมที่ภูเขากระโหลกศิระษะ และก็ต้องมองถึงสว่างราศีที่สว่างจ้า ในเช้าวันอีสเตอร์ ซึ่งเป็นวันที่พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์

“เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยพลไพร่ของท่าน ให้รอดจากความผิดของเขา” (มัทธิว 1:21)

ข้อไตร่ตรอง

“...พระองค์ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์” ในที่นี้พระเจ้าได้สำแดงพระลักษณะของพระองค์ ซึ่งหมายถึงพระคุณ ความรัก ซึ่งความรักของพระองค์ได้ประทานแก่ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยาก มีอะไรอีกหรือที่มนุษย์ต้องการมากไปกว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด มนุษย์มีความอ่อนแอ มีอะไรอีกหรือที่อ่อนแอยิ่งไปกว่ามนุษย์ ในการที่ไม่สามารถช่วยตนเอง ให้พ้นจากความบาป โดยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงสำแดงความรักของพระองค์ หมู่บ้านเบธเลเฮม และภูเขากะโหลกศิระจะแยกออกจากกันไม่ได้เลย เพราะเป็นผลแห่งการสำแดงความรักของพระเจ้า “โอพระปัญญา และความรู้ของพระเจ้า มีเนกอนันต์มากเท่าใด พระคำริของพระองค์เหลือที่จะเข้าใจได้และทางทั้งหลายของพระองค์ เหลือที่จะสืบเสาะได้” (โรม 11:33)

จักรพรรดิซีซาร์ ออกัสตัส ได้ครองราชสมบัติอย่างสง่าผ่าเผย และกุเรเนียก็ปกครองแคว้นซีเรียด้วยการสำแดงอำนาจบาทใหญ่ แต่จอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ได้กำเนิดมาอย่างถ่อมตัวที่สุด กระนั้นก็ยังทรงมีสง่าราศีเหนือกษัตริย์และจักรพรรดิใด ๆ ทั้งสิ้น

แม้ว่ารัฐบาลโรมันจะใช้อำนาจบีบบังคับชนชาติยูดาอย่างรุนแรง แต่โยเซฟและนางมาเรียก็มีได้ขาดจีน ทั้งสองได้แสดงความจงรักภักดี ในการเดินทางฝ่าอันตรายไปเป็นระยะทางหลายสิบกิโลเมตร เพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัวที่หมู่บ้านเบธเลเฮม ตามคำสั่งของจักรพรรดิซีซาร์ ออกัสตัส

พวกเลี้ยงแกะได้เชื่อฟังและทำตามคำสั่งของทูตสวรรค์ และโดยการเชื่อฟังทำตามคำสั่งของทูตสวรรค์นั่นเอง เขาก็ได้พบว่าเป็นความจริงทุกประการ

เมื่อพบพระเยซูจริง ๆ แล้วคริสเตียนจะไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่บอกให้คนอื่นทราบถึงพระองค์ ทำนองเดียวกัน พวกเลี้ยงแกะต่างก็พากันบอกบุคคลอื่น ๆ ให้ทราบถึงประสบการณ์อันน่าตื่นตะลึงยินดีของตน

ใน ลูกา 2:11 นั้น ควรจะพิมพ์คำว่า “ของท่านทั้งหลาย” ด้วยทองคำ พระเยซูมิใช่พระเจ้าผู้ช่วยโดยทั่วไป ซึ่งมีความสัมพันธ์กับชีวิตของเราในระยะห่างไกล เปล่าเลย พระองค์ทรงมีความสัมพันธ์กับชีวิตของเราอย่างใกล้ชิดทีเดียว ซึ่งทูตสวรรค์ก็ได้บอกแก่พวกผู้เลี้ยงแกะว่า “ข่าวดีนี้” เป็นข่าวประเสริฐสำหรับ “คนทั้งปวง” และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทารกน้อยผู้นั้น เกิดมาเพื่อผู้เลี้ยงแกะเป็น ส่วนตัว พระเยซูประสูติมาเพื่อ ข้าพเจ้า ทรงมีพระชนม์ม้อยู่เพื่อ ข้าพเจ้า ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ ข้าพเจ้า ทรงฟื้นคืนพระชนม์เพื่อ ข้าพเจ้า และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อ ข้าพเจ้า และบัดนี้พระองค์ทรงมีพระชนม์ม้อยู่ เพื่ออ้อนวอนขอพระเจ้าเพื่อ ข้าพเจ้า เหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่สุดของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ก็คือการเสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้สูงสุดใน โลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเอง เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นเพื่อ ข้าพเจ้า โดยเฉพาะ จริงทีเดียว พระเยซูหาทรงเป็นผู้บำรุงเลี้ยง ข้าพเจ้า เราควรจะชื่นชมยินดีในข้อนี้ พระเยซู

ทรงเป็นของ ข้าพเจ้า ทุกอย่าง และข้าพเจ้าเป็นของพระองค์ เราทุกคนสามารถพูดเช่นนี้ได้ใหม่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นของพระองค์ทุกประการ”

คำว่า “มีที่” ใน ลูกา 2:7 เป็นคำเดียวในภาษากรีกที่แปลว่า “มีโอกาส” ใน เอเฟซัส 4:27 พญามารสั่งไว้ว่า “อย่าให้พระเยซู มีที่” แต่พระเจ้าตรัสว่า “อย่าให้มาร มีโอกาส” เราจะต้องเลือกเอาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ท่านแล้วเลือกเอาฝ่ายไหน

ทบทวน

พระเยซูประสูติ ณ ที่ใด?

หมู่บ้านเบธเลเฮม อยู่ห่างไกลจากเมืองนาซาเร็ธกี่กิโลเมตร?

เหตุใดโยเซฟและมารีย์ จึงเดินทางกลับบ้านเบธเลเฮมในเวลานั้น?

พระกิตติคุณเล่มใด ที่บันทึกการประสูติของพระเยซู? พระกิตติคุณเล่มนั้นบันทึกว่า พระเยซูประสูติในโรงวัวหรือไม่? เหตุใดจึง “ไม่มีที่ว่างในโรงแรม?”

ข่าวการประสูติของพระเยซู ได้ประกาศให้ใครทราบก่อน? ใครเป็นผู้นำข่าวนี้มา และผู้นำข่าวนี้ได้ประกาศว่าอย่างไร?

ผู้ที่ร่วมสรรเสริญพระเจ้า พร้อมกับทูตสวรรค์องค์นั้นคือใคร?

ผู้เลี้ยงแกะตัดสินใจทำอะไร? เขาได้พบพระกุมารเยซูสมจริงตามที่ทูตสวรรค์บอกหรือไม่? เขาารู้ได้อย่างไรว่า ทารกนั้น เป็นพระกุมารเยซู?

ผู้เลี้ยงแกะ ได้บอกคนอื่นให้ทราบถึงสิ่งที่เขาได้เห็น และ ได้เห็นหรือไม่? คนที่ได้ฟังข่าวจากผู้เลี้ยงแกะรู้สึกอย่างไร?

ท่านคิดว่าประชาชนในบ้านเบธเลเฮม พวกเขาตื่นตื่นเนื่องด้วยเหตุการณ์นั้นหรือไม่? ผู้เลี้ยงแกะตื่นตื่นและยินดี เนื่องด้วยสิ่งที่เขาได้เห็นมาหรือไม่?

เมื่อพระกุมารประสูติได้แปดวัน โยเซฟและมารีย์ได้ทำพิธีอะไรให้แก่พระองค์? การถือพิธีสุหนัต หมายความว่าอะไร?

เหตุใดพระกุมารจึงทรงมีพระนามว่า “เยซู”?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ซีซาร์ ออกัสตัส คือใคร
2. เหตุใดประชาชนในประเทศปาเลสไตน์จึงอยู่ได้บังคับของจักรพรรดิโรมัน
3. ท่านเชื่อไหมว่า ศาสดาพยากรณ์ได้ทำนายไว้อย่างชัดเจนว่า พระเมสสิยาห์จะประสูติที่หมู่บ้านเบธเลเฮม
4. ท่านจะอธิบายความหายในพระธรรมมัทธิว 2: 6 ว่าอย่างไร ที่ว่า พระเยซูจะทรง “ครอบครองชาติอิสราเอลพลไพร่ของเรา”
5. ท่านพิสูจน์ได้อย่างไรว่า พระธรรมมีคำหว่า บทที่

ห้า ได้อธิบายถึงการสมภพ และการครอบครองของพระเมสสิยาห์ 6. ท่านคิดว่า โยเซฟและมาเรียได้เดินทางไปบ้านเบธเลเฮมหรือ เพราะว่าเขาทั้งสองทราบว่าพระกุมารเยซูจะต้องประสูติที่นั่นหรือ ท่านคิดว่าเขาทั้งสองจะไปบ้านเบธเลเฮมหรือไม่ ถ้าออกัสตัสไม่ได้บัญชาให้ไปที่นั่น ท่านคิดหรือไม่ว่าเป็นอิทธิพลของพระเจ้าที่ทรงคลบบันดาลให้ออกัสตัสออกคำสั่งอย่างนั้น 7. ถ้าอย่างนั้นเหตุใดพระเจ้าจึงเลือกวิธีการแปลกประหลาด เพื่อให้เหตุการณ์ยิ่งใหญ่นี้เกิดขึ้นที่บ้านเบธเลเฮม 8. “ไม่มีที่ว่าง” นั้น มีความหมายเกี่ยวกับฝ่ายวิญญาณหรือไม่ 9. การที่มีรางหญ้า นั้น จำเป็นที่จะต้องมีโรงวัวด้วยหรือไม่ 10. เหตุใดทูตสวรรค์จึงประกาศข่าวการประสูติของพระเยซูแก่ผู้เลี้ยงแกะ แทนที่จะประกาศแก่คนอื่น ผู้เลี้ยงแกะที่แสวงหาพระกุมาร ได้พบพระองค์หรือไม่ เป็นความจริงไหมว่า เมื่อเราพบ “พระเยซู” เราก็มักจะยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เช่นเดียวกับผู้เลี้ยงแกะ 11. ผู้เลี้ยงแกะมีความยินดี เพราะได้ทราบข่าวที่ทูตสวรรค์ประกาศนั้นเป็นความจริง หรือเป็นเพราะว่าเขาได้พบพระเมสสิยาห์ 1 2 . เป็นไปได้หรือไม่ ที่ผู้เลี้ยงแกะพบพระกุมารพระเยซู แต่ไม่ได้พบ “พระคริสต์” สำหรับผู้เลี้ยงแกะพระองค์เป็นเพียงแต่ทารก หรือมีความหมายมากกว่านั้น 13. ท่านคิดว่า พระกุมารเยซูมีรูปร่างแตกต่างจากทารกธรรมดาหรือไม่ 14. นางมาเรียเข้าใจความหมายของเหตุการณ์เหล่านั้นหรือไม่ ท่านคิดบ้างไหมว่า นางมาเรียเชื่อว่า พระกุมารเยซูเป็นพระคริสต์ คือพระเมสสิยาห์ ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะเสด็จมา

ขั้นที่หนึ่ง พิธีถวายพระกุมาร-กรุงเยรูซาเล็ม

ลูกา 2:22-39

โยเซฟและนางมาเรียคงค้างอยู่ที่หมู่บ้านเบธเลเอม จนกระทั่งพระเยซูมีพระชนมายุได้สี่สิบวัน แต่หลังจากพิธีสุหนัต์แล้ว พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บันทึกเหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นที่นั่น ไว้เลย นอกจากข้อ 17,18 ซึ่งกล่าวว่า พวกผู้เลี้ยงแกะ ได้เป็นพยานให้ประชาชนทั่วไป ทราบถึงเหตุการณ์ที่ได้พบเห็น และประชาชนต่างก็พากัน “ประหลาดใจ” ต่อเรื่องราวนั้น แต่คงไม่มีใครเอาใจใส่สักคนเดียว แม้แต่ผู้ที่มาพักในโรงแรมแห่งนั้น

โยเซฟและมาเรียต่างมีความภาคภูมิใจในพระกุมารเยซูยิ่งนัก ทั้งสองได้ตัดสินใจพาพระกุมารเยซูไปถวายต่อพระเจ้า ณ พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านเบธเลเอมประมาณสิบกิโลเมตร ระยะทางก็ไม่ไกลนักแต่สำหรับนางมาเรียผู้ต้องคอย ๆ โอบอุ้มพระกุมารเยซู ซึ่งทรงพระชนมายุได้เพียง 40 วันเท่านั้น ย่อมนับว่าเป็นระยะทางที่ไกลทีเดียว

ตามบทบัญญัติสั่งไว้ว่า ผู้เป็นมารดาที่ให้กำเนิดบุตรชายหัวปีทุกคน จะต้องคอยอยู่ถึง 40 วันเสียก่อน แล้วจึงถวายตัว และเครื่องบูชาในพระวิหาร (เลวีนิติ 12:2-4) เพื่อรับการชำระตัว การถวายพระกุมารเยซูนั้น เป็นการอุทิศถวายต่อพระเจ้า เนื่องด้วยเป็นบุตรชายหัวปี (อพยพ 13:12)

ความสง่างามของวิหารอันสวยงามตระการตาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งมองจากภูเขามะกอกเทศนั้น ช่างงดงามยิ่งนัก ฉะนั้นการที่จะเข้าร่วมประกอบพิธีในพระวิหารนั้น จึงเป็นประสบการณ์ที่จะไม่มีวันลืมเลือนไปได้ พระวิหารเป็นสถานที่เหมาะสมแก่การถวายพระกุมารเยซู มาเรียก็คงได้ตรึงใจถึงเรื่องนี้ ขณะที่เดินตามโยเซฟเข้าไป เฮโรดมหาราชซึ่งครอบครองราชสมบัติในสมัยที่พระเยซูประสูติ เป็นผู้สร้างพระวิหารนี้ขึ้น แต่เนื่องด้วยความโหดร้าย พระองค์จึงพยายามหาทางกำจัดพระกุมารเยซู พระราชวังของพระองค์ ตั้งอยู่ห่างจากพระวิหารไม่กี่ร้อยเมตร ขณะนั้น กษัตริย์เฮโรดคงยังไม่ทราบถึงข่าวการประสูติของกษัตริย์องค์ใหม่ แห่งชนชาติยูดาเยก็ได้ มีเหตุผลที่น่าเชื่อว่าพระกุมารเยซูก็คงมีพระชนม์มได้สองพรรษา ก่อนที่บรรดานักปราชญ์ได้เข้าไปเฝ้าเฮโรด ในพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อแสวงหาพระกุมารเยซู โดยประกาศว่า “เราผู้อยู่ทิศตะวันออก ได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นเราจึงมาหวังจะถวายนมัสการท่าน” พิธีถวายพระกุมารเยซู ก็สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีทุกประการ ทั้งโยเซฟและมาเรียคงมีความยินดีเหลือล้น และยังไม่ทราบถึงเหตุการณ์ใด ๆ ที่จะมิมาในอนาคตเลย

เรื่องราวพิธิตวายพระกุมารเยซูนี้ บันทึกไว้ในพระธรรมลูกเท่านั้น แต่ลูกไม่ได้กล่าวถึงขั้นที่สองและขั้นที่สามต่อไปเลย

อภิปราย

พิธีรีตองต่าง ๆ ทุกอย่างเกี่ยวกับพระกุมารเยซู โยเซฟและมาเรียก็ได้ปฏิบัติอย่างถูกต้อง ตามบทบัญญัติของชนชาติยิวทุกประการ ในวันที่แปดหลังจากการประสูติ พระองค์ก็ได้รับพิธีสุหนัต อันเป็นเครื่องหมายตามพันธสัญญาเดิมของอับราฮัม และหลังจากนางมาเรียได้เข้าพิธีรับการชำระโดยจัดเครื่องบูชาถวายตามที่บทบัญญัติกำหนดไว้เพื่อขอรับการไถ่โทษ และพ้นจากมลทินแล้ว (เลวีนิติ 12:6-8, ฮีบรู 10:10-12) ก็ได้ถวายพระกุมารเยซูต่อพระเจ้าทันที

เครื่องบูชาถวายนั้นจะต้องเป็นลูกแกะ แต่กระนั้นพระเจ้าก็ได้สำแดงพระคุณของพระองค์ให้แก่คนยากจน ซึ่งไม่อาจจัดหาลูกแกะมาบูชาถวายเพื่อรับการไถ่โทษได้ พระองค์ก็ทรงโปรดให้ใช้นกพิราบแทน โยเซฟและมาเรียก็อยู่ในประเภทหลังนี้ เขาทั้งสองจึงได้ซื้อนกพิราบสองตัว มาทำพิธีบูชาถวายต่อพระเจ้า

เครื่องถวายของโยเซฟและมาเรีย อาจเป็นเครื่องถวายที่มีราคาน้อยที่สุด แต่กระนั้น “เครื่องถวาย” ที่แท้จริงของนางมาเรียในวันนั้น ซึ่งโยเซฟมีส่วนร่วมด้วย เป็น “ของประทานที่เหลือจะพรรณนาให้สิ้นสุดได้” ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่มนุษย์ เมื่อโยเซฟเดินกลับจากแท่นบูชาไปหามาเรีย และพระกุมารเยซู ก็พบชายชราท่าทางน่านับถือผู้หนึ่ง ซึ่งได้รับพระสัญญาจากพระเจ้าว่า จะให้มีชีวิตอยู่จนกระทั่งดาของเขาได้เห็น “พระคริสต์ของพระเจ้า” และเขาก็ได้คอยทำวันนั้น และก็ได้พบสมปรารถนา

ไม่เพียงแต่กษัตริย์เฮโรดเท่านั้น ที่ไม่รู้ว่ามิเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในพระวิหารในวันนั้น แม้แต่ปุโรหิตผู้ประกอบพิธีเอง ก็ไม่ทราบถึงความสำคัญของพิธีที่ตนกระทำ มีแต่ชายชราคนหนึ่ง และหญิงชราอีกคนหนึ่งเท่านั้นที่รู้ และดูเหมือนว่าภาษามีผู้พยากรณ์ชราพูดนั้น ก็ไม่มีผู้ใดอาจเข้าใจได้ เว้นไว้แต่ผู้ที่พระเจ้าได้ประทานความรู้ให้ จึงสามารถเข้าใจได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ถึงสามครั้งว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และพระวิญญาณนั่นเอง ได้นำท่านเข้ามาในพระวิหารในเวลานั้น โครงการของพระเจ้าได้กำหนดไว้ตามเวลาที่เหมาะสมที่สุด และเกิดขึ้นตรงตามเวลาที่กำหนดอีกด้วย

ถ้าจะกล่าวว่า ซิมโอนได้ คอยท่า “เวลาที่ชนชาติอิสราเอลจะได้รับการบรรเทาทุกข์นั้น” มาจนเกือบตลอดชีวิตของท่านก็ว่าได้ และในที่สุด ความเชื่อของท่านก็ได้รับผลอย่างทันตา ท่านได้อุ้ม “พระผู้เป็นเจ้าแห่งรัศมี” ไว้ในอ้อมแขน สายตาอันพร่ามัวเพราะความชราของท่าน ได้เห็นความรอดของพระเจ้า ซึ่งเป็นแสงสว่างแก่คนทั้งปวง ซิมโอนรู้ลึกปลึกปิติเหลือที่จะกล่าวและพร้อมแล้วที่จะตาย

ซิมโอนได้ช่วยพรแก่โยเซฟและมาเรีย ซึ่งต่างก็รู้สึกอึ้งงวยงงใจในคำพูดของซิมโอนยิ่งนัก เขาทั้งสองรู้ว่าพระกุมารนั้นจะเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว และบางทีพวกผู้เลี้ยงแกะ คงได้บอกกล่าวให้เขารู้ว่า ทูตสวรรค์ได้แจ้งให้ทราบว่ามีประเสริฐนี้ เป็นข่าวประเสริฐสำหรับคนทั้งปวง แต่ใน บทเพลงสรรเสริญของมาเรียนั้น ก็พูดถึงชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้นางคงเข้าใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างของคนทั้งปวง ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก มาเรียรู้สึกเหมือนหนึ่งถูกแทงด้วยดาบ (ข้อ 35) เมื่อรู้ว่าพระองค์จะทรงเป็น “หมายสำคัญให้คนคิดเถียน” พระองค์เป็น “รากแห่งยิชัย” ซึ่งพระเจ้า “จะตั้งเด่นขึ้นเป็นธงเครื่องหมายรวมพล” (ปฐมกาล 11:10) บางคนมาหาพระองค์ แต่บางคนก็จะไม่ยอมมา ทั้งนี้ก็เพื่อ “ความประพฤตินใจของคนเป็นอันมาก จะได้ปรากฏแจ้ง”

มีหญิงชราผู้ทำนายนคนหนึ่งชื่อนางอันนา อาศัยอยู่ในพระวิหารนั้น นางได้ใช้เวลาทั้งหมดในการอธิษฐาน และการถือศีลอดอาหาร ขณะนั้นหญิงชราผู้ทำนายนนี้ได้เข้ามาในวิหารและได้พบพระกุมารเยซู ซึ่งนางได้คอยท่ามาช้านานแล้ว จิตใจของนางเต็มไปด้วยความรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้า

ขั้นที่หนึ่งของพระเยซูนี้ เป็นการเริ่มต้นของโครงการของพระเจ้า ซึ่งจะไม่รู้สิ้นสุด จนกว่า “บรรดาแผ่นดินแห่งพิภพนี้ จะกลายเป็นอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และของพระคริสต์ของพระองค์”

ข้อไตร่ตรอง

เราควรโมทนาพระคุณพระเจ้า เช่นเดียวกับที่ซิมโอนและนางอันนาได้กระทำนั้น ในการที่พระองค์ได้ประทานพระเยซูคริสต์ให้เสด็จลงมา แม้ว่าขณะนั้นพระเยซูจะยังทรงเป็นทารกน้อยอยู่แต่ดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของผู้ชรา ผู้ชอบธรรมทั้งสอง ก็สามารถเข้าใจถึงพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ในการเสด็จเข้ามารับสภาพเป็นมนุษย์ในโลกนี้ ผู้ที่มีดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณสามารถเข้าใจความหมายทางจิตวิญญาณได้ดี โดยที่ผู้อื่นไม่ว่าสามารถเข้าใจได้เลย

ในพระวิหารของพระเจ้า คือสถานที่ซึ่งตาฝ่ายจิตวิญญาณของเราสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนที่สุด

ทั้งนางอันนาและซิมโอนได้โมทนาขอบพระคุณพระเจ้า

ซิมโอนรู้สึกปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้เห็นองค์พระกุมารเยซู แม้ว่าท่านจะไม่มีโอกาสได้เห็นพระองค์เมื่อเจริญวัย ได้ยินพระวาจาอันประเสริฐยิ่งของพระองค์ หรือเห็นพระราชกิจอันใหญ่หลวงของพระองค์ ท่านไม่มีโอกาสเป็นประจักษ์พยานในวันฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่กระนั้นก็ตามดวงตาของท่านก็มองเห็น “ความรอด” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เราเองมีความพอใจในองค์พระเยซูคริสต์ตามที่ควรหรือไม่ เรารู้สึกปีติยินดีในอำนาจแห่งพระโลหิตของพระองค์ ในการที่ไถ่โทษบาปของเราหรือไม่ เรามอบภารกิจของเราทุกอย่างไว้กับพระองค์ โดยทราบว่าพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น ที่สามารถ

ประทานสันติสุขให้แก่เราหรือ พระเยซูทรงทำให้จิตใจของเรามีความชื่นชมยินดี หรือเราจำเป็นต้องแสวงหาความชื่นชมยินดีจากที่อื่น

ขอให้เราจงมีความไว้วางใจ เช่นเดียวกับซิมโอนว่า พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมความรอดไว้สำหรับเราแล้ว ขอให้เราฟังพระวอนะแห่งความมีชัย จากพระโอษฐ์ขององค์พระเยซูเองว่า “สำเร็จแล้ว” ซิมโอนมีความปลื้มใจที่ได้เห็นการริเริ่มแห่งพระชนม์ของพระเยซูในโลกนี้ แต่เรามีโอกาสเห็นบั้นปลายของชีวิตนั้น คือ พระเยซูทรงประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในสวรรค์ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย จงชื่นใจยินดีเถิด เพราะพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จแล้ว

“ความบรรเทาทุกข์” ใน ลูกา 2:25 และคำว่า “ผู้ช่วย” ในพระธรรมยอห์น บทที่ 14 มาจากรากศัพท์ภาษากรีกคำเดียวกัน ซึ่งแปลว่า “พระองค์ผู้ช่วยเหลือ” ใน 1 ยอห์น 2:1 เราทั้งหลายทุกคนจำเป็นต้องรับพระเยซูเจ้าไว้เป็น “พระผู้ช่วย” ของเราตลอดชีวิต

บททวน

เมื่อออกจากบ้านเบธเลเฮมแล้ว โยเซฟและมาเรีย ได้พาพระกุมารไปยังที่ใด?

เหตุใดเขาจึงพาพระเยซูไปกรุงเยรูซาเล็ม?

เวลานั้นพระเยซูทรงพระชนมายุเท่าไร? (40 วัน)

ระยะทางจากเบธเลเฮมไปยังกรุงเยรูซาเล็มนั้น ไกลประมาณเท่าใด?

เหตุใดเขาจึงถวายพระกุมารเยซูให้แก่พระเจ้า? (เพราะว่าเป็นบุตรชายหัวปี) ดู อพยพ 13:2

การที่เขาถวายนกสองตัวหมายความว่า ครอบครัวของเขายากจน หรือเป็นเพราะพระบัญญัติสั่งให้ทำดั่งนั้น?

เขาเอาพระกุมารไปถวายพระเจ้าที่ไหน?

ชายชราที่ได้เข้าไปในพระวิหาร และทำนายถึงอนาคตของพระกุมารนั้นคือใคร? เขาได้อ้างคำทำนายของศาสดาพยากรณ์คนใด?

ซิมโอนได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับนางมาเรีย?

ผู้หญิงที่ทำนายซึ่งอยู่ในพระวิหาร คือใคร? เขาได้ทำอะไรบ้าง?

พระธรรมลูกาได้บอกให้เราทราบถึงความคิดหรือคำพูดของปุโรหิต ผู้ทำหน้าที่ถวายพระกุมารหรือไม่? ลองวาดภาพในใจของท่านถึงเหตุการณ์นั้น ท่านคิดว่าโยเซฟและมาเรียมีความรู้สึกอย่างไรในขณะนั้น?

พระกิตติคุณเล่มใด? ที่ได้บันทึกเหตุการณ์นี้ พระธรรมเล่มนี้ไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับการกลับไปบ้านเบธเลเฮม แต่กระนั้น เมื่อพวกนักปราชญ์ไปถึงบ้านเบธเลเฮม พวกเขาก็ได้เฝ้าพระกุมารเยซูที่นั่นด้วยความตั้งใจ

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. สถานที่แห่งแรกที่เขาพาพระกุมารไปนั้นอยู่ที่ไหน 2. เหตุใดเขาจึงคิดว่าพระเยซูมีพระชนมายุสี่สิบวัน เมื่อโยเซฟและมารีย์พาพระองค์ไปกรุงเยรูซาเล็ม 3. พระเยซูทรงอยู่ใต้พระบัญญัติด้วยหรือ ถ้าจริง ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น 4. ในการทำพิธีถวายพระกุมาร โยเซฟและมารีย์ได้ถวายเครื่องบูชาอะไร การที่เขาถวายเครื่องบูชานั้น ทำให้ท่านคิดว่าโยเซฟและมารีย์เป็นคนยากจนใช่ไหม 5. เขาถวายเด็กทุกคนเช่นเดียวกับที่ถวายพระเยซูหรือ เหตุใดจึงทำพิธีถวายเฉพาะแต่เด็กชายเท่านั้น เขาจะต้องนำเด็กชายทุกคนไปถวายที่โบสถ์ ณ กรุงเยรูซาเล็ม หรือจะทำพิธีธรรมศาลาประจำท้องถิ่นก็ได้ 6. ท่านคิดใหม่ว่า ปุโรหิตผู้ทำพิธีถวายพระกุมารเยซูรู้ว่า เขาทำพิธีถวายของค์พระเมสสิยาห์ 7. ถึงวาระนี้ ท่านคิดว่าผู้ที่ได้อินข่าวการประสูติของพระเยซูเหล่านั้น มีความคิดเห็นอย่างไร 8. ตามที่ศาสตราจารย์ได้ทำนายเรื่องการเสด็จของพระเมสสิยาห์นั้น ท่านคิดว่าพระเยซูมีลักษณะตรงกับคำทำนายนั้นหรือไม่ การที่ชนชาติยิวปฏิเสธพระเยซู อาจเป็นเพราะเขาตีความหมาย ของคำทำนายของศาสตราจารย์ผิดไป ใช่หรือไม่ 9. คำทำนายของซิมโอนสมจริงดังที่ว่า พระเยซูจะมีอิทธิพลเหนือชนต่างชาติ และชนชาติอิสราเอลหรือไม่ ท่านคิดว่าในที่สุด “ชนชาติอิสราเอล” จะได้เห็นความสว่างที่ส่องสว่างแก่คนต่างชาติหรือ 10. ท่านคิดว่าคริสตจักรสมัยนี้ควรปฏิบัติอย่างไรเพื่อให้ชนชาติยิวเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์ ตามโครงการของพระเจ้า

จงสังเกตเรื่องราวของนักปราชญ์ใน มัทธิว บทที่ 2 และการพาพระกุมารหนีไปยังประเทศอียิปต์นั้น ในพระธรรมลูกา บทที่ 2 ข้อ 38 และ 39

ขั้นที่สอง นักปราชญ์มาเฝ้าพระกุมารเยซู-หมู่บ้านเบธเลเฮม

มัทธิว 2:1-18

พระธรรมลูกาเท่านั้น ที่บันทึกพระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ถึงตอนนี้ ส่วนตอนต่อไปซึ่งเป็นเรื่องที่บรรดานักปราชญ์เข้าเฝ้าพระเยซูนั้น ท่านมัทธิวเป็นผู้บันทึก แต่การที่บันทึกเรื่องนี้ติดต่อกับการทำพิธีถวายพระกุมารเยซูมิได้หมายความว่า เหตุการณ์ทั้งสองนี้เกิดขึ้นกระชั้นชิดกัน แต่เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตาม ก็ได้สำแดงถึงเจตนาของกษัตริย์เฮโรดว่า พระองค์จะทรงจัดการอย่างไรกับพระกุมารเยซู ถ้าหากว่าพระองค์ทราบถึงการบังเกิดของพระเยซูตั้งแต่แรก ๆ

นักปราชญ์เหล่านี้เป็นใคร มาจากไหน และทราบเรื่องราวเกี่ยวกับการเสด็จมาบังเกิดของพระกุมารเยซู จากดวงดาวได้อย่างไรนั้น ไม่ใช่ปัญหาสำคัญ แต่ว่าถ้าไม่มีนักปราชญ์เหล่านี้มาเข้าเฝ้าพระกุมารแล้ว ก็จะไม่มีการหลบหนีไปยังประเทศอียิปต์ และเหตุการณ์อื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวกับพระราชประวัติเบื้องต้นของพระเยซูคริสต์ ท่านเองเดียวกันนี้ ดังนั้นเรื่องราวทั้งหมดเหล่านี้จึงต้องมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ของโยเซฟ มารีย์ และพระกุมารเยซู ในพระราชประวัติเบื้องต้นของพระองค์ อย่างไม่อาจแยกจากกันได้

เวลาที่นักปราชญ์มาถึงหมู่บ้านเบธเลเฮม และเข้าเฝ้าพระกุมารเยซูนั้นเข้าใจว่าคงเป็นเวลาภายหลังจากการประสูติของพระกุมารเยซู ประมาณสองปี และในช่วงระยะเวลาดังกล่าว โยเซฟ และมารีย์ คงอยู่กับญาติพี่น้องของตน ทั้งนี้ก็เพราะแทบทุกคนที่อยู่ในหมู่บ้านเบธเลเฮมนั้น ล้วนเป็นวงศ์วานของกษัตริย์ดาวิด และเป็นญาติพี่น้องกันทั้งสิ้น

อภิปราย

หมู่บ้านเบธเลเฮม ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีเกียรติในประวัติศาสตร์ ในฐานะที่เป็นสถานที่ประสูติของพระเยซูคริสต์นั้น มีพลเมืองประมาณหนึ่งหมื่นคน อยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางทิศใต้แปดกิโลเมตร ใกล้เคียงกับถนนหลวงที่ตัดไปยังเมืองเฮบโรน หมู่บ้านนี้เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์มาก พืชที่ปลูกมีข้าวโพด มะเขือเทศ และมะกอกเทศ ในรัชสมัยของกษัตริย์ดาวิดนั้น หมู่บ้านเบธเลเฮมเป็นสถานที่สำคัญยิ่งแห่งหนึ่ง เพราะภูมิประเทศเหมาะที่จะเป็นชัยภูมิทางทหารอย่างยิ่ง และเคยเป็นที่ตั้งค่ายของกองทัพชาวฟีลิสเตีย และป้อมปราการของกษัตริย์ระฮับอามมาแล้ว นางรุสเสร์ผู้มีชื่อเสียง ในฐานะที่เป็นบรรพสตรีของกษัตริย์ดาวิดและพระเมสสิยาห์ของเรา ก็เคยอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเบธเลเฮมกับสามีคนที่สองของนางคือโบอัส จากบ้านของนาง ๆ สามารถมองเห็นเทือกเขาโมอาบ ซึ่งเป็นบ้านเกิด

ของนางได้อย่างชัดเจน แม้กษัตริย์ดาวิด บุตรของยิชัยแห่งตระกูลยูดา ก็ได้รับการเฝ้ามองจากซาอูล ให้เป็นกษัตริย์สืบราชบัลลังก์ต่อจากกษัตริย์ซาอูล ที่หมู่บ้านเบธเลเฮม เพื่อเลี้ยงแกะของบิดาของท่าน”

เมื่อสิ้นรัชสมัยของกษัตริย์ดาวิดแล้ว หมู่บ้านเบธเลเฮมหมดความสำคัญลง แต่อย่างไรก็ตาม พระธรรม มีคาห์ 5:2 ก็ได้กล่าวถึงชื่อเสียงอันรุ่งโรจน์ของหมู่บ้านเบธเลเฮม ซึ่งจะกลับคืนมาอีกในอนาคตดังนี้ “แต่ท่าน บ้านเบธเลเฮมเอฟราธา ซึ่งเป็นแต่หน่วยชนหมู่บ้านจำนวนพันคนแห่งเยสุดา จะมีผู้หนึ่งแทนเราออกมาจากท่าน ซึ่งจะเป็นกษัตริย์ครองอิสราเอล”

จากบันทึกเหตุการณ์ย่อ ๆ เกี่ยวกับพระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ทำให้เราทราบเรื่องราวที่น่าสนใจยิ่งเรื่องหนึ่ง คือการเข้าเฝ้าพระกุมารเยซูของพวกนักปราชญ์นั่นเอง ซึ่งหากนับโดยคุณวุฒิแล้ว นักปราชญ์เหล่านี้ก็เป็นถึงขั้นปุโรหิต ของประเทศบาบิโลน เปอร์เซีย และประเทศอื่น ๆ ทางทิศตะวันออกทีเดียว ท่านเหล่านี้ต่างไม่มีความยึดมั่นในอำนาจของฝ่ายโลก ไม่สนใจต่อเสียงดาบเสียงหอกในการสู้รบ แต่ได้ให้ความร่วมมือในการพัฒนาวิญญาณจิตของมนุษย์ ความพยายามที่ใหญ่ยิ่งของนักปราชญ์เหล่านี้ก็คือ การค้นคว้าเพื่อที่จะรู้ความลึกซึ้งของธรรมชาติ วิชาดาราศาสตร์ และเวทคณิต ในการรักษาโรคความรู้ส่วนใหญ่ของนักปราชญ์เหล่านี้ ได้มาจากการสังเกตและศึกษาดวงดาวในท้องฟ้า ซึ่งเป็นตำราที่ใหญ่ยิ่งที่สุดของเขา และขณะที่นักปราชญ์บางท่านกำลังจ้องมองคู่มือท้องฟ้า เพื่อศึกษาความจริง ซึ่งพระเจ้าองค์ถาวรทรงเปิดเผยให้ทราบอยู่นั่นเอง พวกเขาจึงได้พบประกายอันสุกใสของดวงดาวใหม่

ดวงดาวใหม่นี้มีความสำคัญยิ่งนัก และสำหรับบรรดานักปราชญ์เหล่านี้แล้ว ดาวดวงนี้ก็คือการประกาศของพระเจ้านั่นเองว่า พระเมสสิยาห์ที่พระองค์ทรงสัญญาไว้เป็นเวลานาน ซึ่งพวกเขาต่างก็รอคอยด้วยความหวังมาเป็นเวลานานแล้ว ได้เสด็จมาบังเกิดแล้ว พวกเขาจึงรู้สึกตื่นเต้นปิติยินดีอย่างเหลือล้น และได้พากันออกไปแสวงหาพระกุมารเยซู โดยติดตามดาวดวงนี้ไป จนกระทั่งถึงที่ประทับของพระองค์ นักปราชญ์เหล่านี้คงจะรู้ถึงความหวังของชนชาติยิวในการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของเขามาบ้างแล้ว ชาวยิวได้จัดตั้งธรรมศาลาขึ้นทั่วไปในภาคตะวันออก และได้แผ่อิทธิพลไปอย่างกว้างขวาง ชนชาติยิวต่างเชื่อว่า เวลาแห่งการเสด็จมาบังเกิดของพระเมสสิยาห์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว และนอกจากนั้นยังเชื่อว่า การเสด็จมาบังเกิดของมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นพร้อมกับสัญลักษณ์พิเศษในท้องฟ้า เหตุผลเหล่านี้จึงเป็นการเพียงพอที่จะวินิจฉัยว่า เหตุใดพวกนักปราชญ์จึงได้ออกเดินทางไปเช่นนั้น

แม้ว่าบรรดานักปราชญ์เหล่านี้ จะมาจากประเทศที่แวดล้อมไปด้วยศาสนาต่าง ๆ อยู่มากมาย หลายศาสนา เขาก็ยังติดตามแสวงหาพระเจ้า และในทันทีที่ดาวดวงใหม่นี้ส่องแสงสว่างไสวมาแต่

สวรรค์ ต่อหน้าพวกเขา ความหิวกระหายที่จะรู้จักพระเจ้า ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นทวีคูณ พวกเขาจึงได้ติดตามดาวเคราะห์ดวงนั้น ไปสู่ดินแดนที่พวกเขาไม่รู้จักมาก่อน เช่นเดียวกับอับราฮัมในสมัยก่อนนั้น

ดาวเคราะห์ดวงนั้นได้นำบรรดานักปราชญ์ไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงตกลงกันว่า สถานที่ที่ดีที่สุดที่จะสืบข่าวพระมหากษัตริย์พระองค์ใหม่ ก็คือสำนักพระราชวังนั่นเอง ดังนั้นพวกเขาจึงพากันเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮโรดและทูลถามถึงเรื่องนี้ แต่กษัตริย์เฮโรด และชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบข่าวการประสูติของพระเมสสิยาห์เลย ประชาชนผู้ที่หลงผิดคิดว่า ตนเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้แล้ว ต่างก็มัวอยู่กับกิจประจำวัน จนไม่ได้สังเกตดูเครื่องหมายต่าง ๆ ซึ่งอาจทำให้เขาทราบ ถึงเหตุการณ์ที่ใหญ่ยิ่งที่สุด ในประวัติศาสตร์ของพวกเขา

ข่าวที่ทำให้ชนชาติยิวพากันประหลาดใจเป็นครั้งแรก ได้แก่ข่าวที่ว่า มีเหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้น โดยคนแปลกหน้าเป็นผู้เปิดเผยให้พวกเขาทราบ คนแปลกหน้าเหล่านั้นทราบข่าวนี้จากท้องฟ้าอันไกลไกล และได้พากันเดินทางมา เพื่อแสวงหาและนมัสการ พระมหากษัตริย์พระองค์ใหม่ ของชนชาติยิว

สำหรับเราแล้วคำถามที่ว่า “ท่านผู้ที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ชาติยิวอาศัยอยู่ที่ไหน เพราะเมื่อเราผู้อู่ออกทิสตะวันออก ได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้น เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน” น่าจะทำให้ชาวยิวทุกคนปีติยินดีอย่างใหญ่หลวง แต่ตรงกันข้าม คำถามนี้ กลับทำให้พวกเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เหตุที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่าเมื่อสองปีที่แล้วนี้เอง กษัตริย์เฮโรดได้ประหารผู้นำชาวฟาริสีชายบางคน เนื่องจากความอิจฉาริษยาและความหวาดระแวง ดังนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม จึงเชื่อแน่ว่า อย่างไรเสีย กษัตริย์เฮโรดก็คงดำเนินการกำจัดบุคคลที่จะชิงสมบัติไปจากพระองค์ อย่างโหดเหี้ยมทารุณ ยิ่งกว่าที่แล้วมาอย่างแน่นอน

เพื่อให้แผนการณ์ของพระองค์บรรลุผลสำเร็จตามพระประสงค์ กษัตริย์เฮโรดจึงทรงสร้างกระท่อมเป็นผู้เคร่งศาสนา เช่นเดียวกับผู้ประพาศชั่วเมื่อรู้ตัวว่า จะต้องตกทุกข์ได้ยาก ก็สร้างทำตนว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา คำถามของบรรดานักปราชญ์ได้ทำให้กษัตริย์เฮโรดทราบว่ ในอาณาจักรของพระองค์มีทารกน้อยผู้หนึ่ง ซึ่งบรรดานักปราชญ์สรรเสริญพระนามว่า “พระมหากษัตริย์แห่งชนชาติยิวดา” บังเกิดขึ้นมาแล้ว แต่กษัตริย์เฮโรดไม่อาจทราบได้ว่า พระมหากษัตริย์พระองค์ใหม่นี้ประทับ ณ ที่ใด หรือมีข้าราชการบริวารมากน้อยเพียงใด เพราะฉะนั้นทางที่ดีที่พระองค์จะปฏิบัติก็คือ ค่อย ๆ ดำเนินตามแผนการไปอย่างช้า ๆ และระมัดระวัง ดังนั้นเมื่อพระองค์สืบถามได้ความว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ทำนายว่า หมู่บ้านและเลเฮม จะเป็นสถานที่ประสูติของพระเมสสิยาห์พระองค์จึงบอกทิสทางแก่นักปราชญ์ให้รีบเดินทางไป และกำชับว่า เมื่อพบพระกุมารเยซูแล้ว ก็จงส่งข่าวให้พระองค์ทราบ เพื่อที่พระองค์จะได้ไปนมัสการพระกุมารเยซูด้วย

ตามธรรมเนียมของชาวตะวันออกนั้น เมื่อจะเข้าเฝ้าพระมหากษัตริย์หรือเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง ก็ต้องมีเครื่องบรรณาการติดตัวไปด้วยเสมอ ดังนั้นพวกนักปราชญ์จึงได้นำบรรณาการอันมีค่าสูงสุดในประเทศของตน มาถวายให้แก่พระกุมารเยซู เพื่อแสดงให้เห็นว่า ไม่มีอะไรประเสริฐเกินไป ที่จะใช้ในการปฏิบัติพระเจ้า

แม้ว่านักปราชญ์เหล่านี้จะไม่ทราบว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า และไม่ทราบถึงอนาคตกาลว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานเพื่อมนุษย์โลกก็ตาม เครื่องบรรณาการของพวกนักปราชญ์มีความหมายดังนี้ ทองคำ หมายถึงความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ กายานหมายถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และมดยอบหมายถึงการทนทุกข์ทรมานของพระองค์

พระเจ้ามิได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อให้เป็นเหยื่อของความอิจฉาริษยาของกษัตริย์เฮโรด ก่อนที่พระบุตรจะทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ในการช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความผิดบาป ดังนั้นพระบิดาเจ้าผู้ได้ทรงให้ดวงดาวประหลาดนั้นมาปรากฏ เพื่อนำทางบรรดานักปราชญ์ให้มาเฝ้าพระกุมารเยซู โดยการสำแดงนิมิต ให้พวกเขาเปลี่ยนเส้นทาง ในการกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของตน

หลังจากที่พวกนักปราชญ์ได้ทูลลากลับไปแล้ว พระเจ้าก็ยังทรงสำแดงนิมิตเตือน โยเซฟและมาเรียในความฝันอีก แจ้งให้ทราบภัยอันตรายที่จะมาถึงและทรงแนะนำให้เราทั้งสองพาพระกุมารเยซูหนีไปยังประเทศอียิปต์ เพื่อความปลอดภัย ประเทศอียิปต์ เป็นประเทศภายนอกการปกครองของกษัตริย์เฮโรดที่อยู่ใกล้หมู่บ้านเบธเลเฮมมากที่สุด และเป็นดินแดนที่ใช้ฟิ่งฟิงหลบภัยได้ปลอดภัยที่สุด ณ ที่นั้นมีชนชาติยิวอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

อันคนช้วนั้น แม้แผนการร้ายอย่างหนึ่งอย่างใดของมัน ไร้ผล มันก็มักจะใช้เล่ห์เพทุบายอื่น ๆ ต่อไป เพื่อให้บรรลุสำเร็จตามจุดประสงค์อยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อกษัตริย์เฮโรดทราบข่าวว่า พวกนักปราชญ์หลีกเลียง ไม่ยอมกลับมารายงานให้แก่พระองค์ตามที่ได้บัญชาไว้ พระองค์ก็ทรงกริ้วโกรธยิ่งนัก เมื่อไม่สามารถจับกุมพระกุมารเยซูมาประหารได้ดังใจ พระองค์ก็ตัดสินใจตัดสินพระทัย ที่จะประหารเด็กชายในหมู่บ้านเบธเลเฮม ที่มีอายุใกล้เคียงกันกับพระกุมารเยซูทุกคนเพื่อเป็นการกำจัดพระกุมารเยซูเสีย เหตุการณ์แสนโหดเหี้ยมครั้งนี้ เป็นการคล้อยจองกับพระนินัสอันป่าเถื่อนของพระองค์ ตามที่เราได้รู้มาแล้วเป็นอย่างยิ่ง บั้นปลายชีวิตของกษัตริย์เฮโรด พระองค์ทรงประชวรด้วยโรคร้าย และได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ในที่สุดก็ทรงวิกลจริต พระองค์ได้สั่งให้ประหารบุคคลต่าง ๆ หลายคน รวมทั้งพระนางมาเรีย มหีอันเป็นที่รักของพระองค์และพระโอรสของพระองค์อีกสามพระองค์ด้วย

โยเซฟ นางมาเรีย และพระกุมารเยซูอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ไม่นานนัก กษัตริย์เฮโรดก็สิ้นพระชนม์ โยเซฟตั้งใจว่าจะพาครอบครัวกลับไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่หมู่บ้านเบธเลเฮม เพราะคิดว่าเป็น

สถานที่ที่เหมาะสมที่สุดที่จะเลี้ยงดูพระเมลียาห์ แต่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้มณฑลกาลิลี อันเป็นดินแดนที่คนทั่วไปดูหมิ่นเหยียดหยามนั้น เป็นสถานที่ประทับในเยาว์วัยของพระกุมารเยซู ดังนั้นโยเซฟและมารีย์จึงพาพระกุมารเยซูกลับไปยังบ้านเดิมของโยเซฟคือเมืองนาซาเร็ธ ในมณฑลกาลิลี ซึ่งเป็นเมืองที่ไม่สู้จะมีความสำคัญมากนัก

ข้อไตร่ตรอง

ถ้าเราเป็นคนมีสติปัญญา เราก็จะทราบได้ว่า การที่มนุษย์จะรอดพ้นจากบาปได้นั้น ต้องเป็นทางวิญญาณ ไม่ใช่ทางเศรษฐกิจ ทางการเมือง หรือการทหาร

ดาวแห่งทิศตะวันออก และคำทำนายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ทั้งสองอย่างนี้ นำเราไปสู่หมู่บ้านเบธเลเฮม และพระกุมารเยซู ทั้งธรรมชาติ และพระคริสตธรรมคัมภีร์ ต่างก็เป็นพยานถึงพระองค์

ความกริ้วโกรธอันน่าสพึงกลัวของกษัตริย์เฮโรด และการประหารทารกที่หมู่บ้านเบธเลเฮม ล้วนเป็นแบบอย่างเล็งถึงการปกครองโลกของพญามาร ซึ่งเต็มไปด้วยการทำสงคราม และการประหัตประหารซึ่งกันและกัน

กษัตริย์เฮโรดและชาวเมืองทั่วทั้งกรุงเยรูซาเล็ม ต่างก็พากัน “สะอื้นก่น” เมื่อได้ทราบข่าวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ นี่เป็นสภาพจิตใจของมนุษย์ทุกคน จิตใจของมนุษย์ ล้วนเต็มไปด้วยการเห็นแก่ตัว เอาความปรารถนาของตัวเองเป็นใหญ่ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา จิตใจของมนุษย์ ซึ่งเปรียบเสมือนกรุงเยรูซาเล็มทั่วทั้งกรุง จึงเดือดร้อนตกใจกลัว กษัตริย์เฮโรดไม่ปรารถนาที่จะถูกขับไล่ออกจากราชบัลลังก์ เช่นเดียวกับที่เราเองอยากปกครองตัวเอง แต่พระเยซูยังทรงยืนอยู่ที่ประตูใจของทุกคนและยังทรงเกาะอยู่ ไม่มีความปิติยินดีใด ๆ ที่มนุษย์ได้รับเกินไปกว่าเมื่อเขาเปิดประตูต้อนรับพระเยซูคริสต์ และอยู่ร่วมกับพระองค์ อย่าคือด้านต่อไป แต่จงยอมให้ดาวดวงนั้นเป็นเครื่องนำท่านไปสู่องค์พระเยซูคริสต์ และจงถ่อมใจกราบไหว้พระองค์ ถวายจิตใจของท่านเป็นเครื่องบรรณาการแด่พระองค์

บททวน

หลังจากพิธีถวายพระกุมารเยซูในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว มีผู้ใดบ้างเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮโรด? คนเหล่านี้สืบตามหาใคร? กษัตริย์เฮโรดได้ทำอย่างไร?

บรรดาปุโรหิตและพวกอาลักษณ์ ได้ทูลตามคำทำนายของศาสดาพยากรณ์ว่า พระคริสตเจ้าจะประสูติ ณ ที่ใด?

กษัตริย์เฮโรดได้บัญชาให้พวกนักปราชญ์ทำอะไร? ท่านคิดว่า เวลานั้นพวกนักปราชญ์รู้ว่า กษัตริย์เฮโรดล่อลวงเขาหรือไม่?

เมื่อพวกนักปราชญ์เข้าเฝ้าพระกุมารเยซูที่บ้านเบธเลเฮม เขากระทำประการใดบ้าง? เหตุใดเขา จึงไม่กลับไปเฝ้ากษัตริย์เฮโรดตามที่ทรงบัญชาไว้? ครั้นกษัตริย์เฮโรดทราบเรื่องราวแล้ว พระองค์ทรงกระทำอย่างไร?

พระกุมารพ้นจากพระพิโรธของกษัตริย์เฮโรดได้อย่างไร?

คำว่า “อายุสองขวบ” แสดงว่าพระเยซูทรงมีพระชนมายุสองพรรษาแล้วใช่หรือไม่?

ศาสตราจารย์เยเรมีย์ ได้ทำนายเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ว่าอย่างไร?

ลองวาดภาพลี้ภัยของโยเซฟกับมาเรีย และพระกุมารเยซูไปยังประเทศอียิปต์ ซึ่งเป็นระยะทางไกลถึง 240 กิโลเมตร ว่าเขาเดินทางอย่างไรและอยู่ที่นั่นนานเท่าใด?

ท่านคิดว่า โยเซฟให้การแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายการเมืองอียิปต์ว่าอย่างไร?

โยเซฟทราบได้อย่างไรว่า พระเจ้าจะให้กลับบ้านเมื่อใด? โยเซฟทำตามหรือไม่?

พระกิตติคุณเล่มใด ที่บันทึกเหตุการณ์นี้ไว้?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. หากว่านักปราชญ์ได้เข้าเฝ้าพระกุมารเยซูหลังจากพิธีถวายพระองค์ในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระกุมารก็ต้องมีพระชนมายุได้ไม่น้อยกว่าสี่สิบวัน และเมื่อพวกนักปราชญ์มาถึงแน่นอนทีเดียว พวกเขาคงไม่ได้พบผู้เลี้ยงแกะในขณะที่กำลังเฝ้าพระกุมารในรางหญ้า ดังที่เราเห็นในรูปภาพ หรือในละครคริสตสมภพ 2. ในข้อพระธรรมของบทเรียนของเราวันนี้ มีข้อความตอนใดที่ทำให้เราเข้าใจว่านักปราชญ์ไม่ได้ไปเฝ้าพระกุมารเยซูที่หมู่บ้านเบธเลเฮม ทันทีที่พระองค์ทรงบังเกิดใหม่ พวกเขาไปเฝ้าพระองค์ เมื่อทรงมีพระชนมายุได้ประมาณสองพรรษา (ดูข้อ 7 และข้อ 16) ตามความคิดของท่าน “นักปราชญ์” เหล่านี้ เป็นใครมาจากไหน ในข้อพระธรรมได้บอกว่ามีจำนวนกี่คนหรือไม่ 3. ท่านคิดว่าดาวที่นำพวกนักปราชญ์นั้น เป็นสัญลักษณ์ว่า กษัตริย์ของชนชาติยิวได้ประสูติแล้วใช่หรือไม่ เหตุใด นักปราชญ์จึงไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับพระองค์ว่า ทรงเป็นผู้อยู่ที่ไหน ฯลฯ ส่วนท่านจะเต็มใจเดินทางไกลหรือ เมื่อเพียงแต่มีดวงดาวนำทาง โดยไม่รู้ว่าจะนำไปทางไหน 4. ถ้าพระเจ้าเป็นผู้ทรงนำพวกนักปราชญ์แล้ว เหตุใดเขาจึงต้องไปเฝ้าเฮโรดผู้โหดร้าย ซึ่งเขาควรหลีกเลี่ยงเสีย 5. เหตุใดเฮโรดจึงไม่รู้เรื่องการประสูติของพระเยซู ทั้ง ๆ ที่หมู่บ้านเบธเลเฮมอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มเพียง 6-7 กิโลเมตรเท่านั้น 6. กษัตริย์เฮโรดสืบถามเรื่องราวการประสูติของพระเยซูจากใคร 7. พวกนักปราชญ์รู้ว่ากษัตริย์เฮโรดเป็นคนล่อลวงและมีความอิจฉาหรือ พวกนักปราชญ์ทราบความจริงเรื่องนี้อย่างไร และทราบได้อย่างไร 8. หากว่าพระเจ้ามีหนทางที่จะให้พวกนักปราชญ์หลีกเลี่ยงหนีจากกษัตริย์เฮโรดแล้ว พระเจ้า

ไม่มีทางที่จะบอกพวกนักปราชญ์เกี่ยวกับการประสูติของพระเยซู นอกเหนือทรงปรากฏการณ์ของ
ดวงดาวหรือ ส่วนตัวท่านเองเชื่อว่าที่มาทางไหนมากกว่ากัน ระหว่างทางความฝันกับปรากฏการณ์
ของดวงดาว 9. เหตุใดพระเจ้าจึงยอมให้ทหารของเฮโรดฆ่าทารกในบ้านเบธเลเฮมอย่างทารุณ พระเจ้า
ไม่มีวิถีทางที่จะไว้ชีวิตของเด็กเหล่านี้ พร้อมกับพระเยซูหรือ ท่านคิดว่า เยเรมีย์ 31: 15 เป็นคำทำนาย
เกี่ยวกับเหตุการณ์ร้ายนี้หรือไม่ 10. พระเจ้าได้สำแดงอิทธิฤทธิ์ประการใด ในการไว้ชีวิตของพระเยซู
นอกจากการบังเกิดให้โยเซฟฝัน โยเซฟและมารีย์ได้พาพระกุมารหนีไปยังประเทศอียิปต์ ซึ่งเป็นการ
หนีแบบธรรมดา แต่กระนั้น พระเยซูก็ทรงเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ทุกยุคทุกสมัย พระ
เยซูทรงสำแดงอิทธิพลของพระองค์ ในการเปลี่ยนจิตใจมนุษย์ตลอดมา และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วย
ให้รอดของมนุษย์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์

ขั้นที่สาม ท่ามกลางพวกอาจารย์-เมืองนาซาเร็ธและกรุงเยรูซาเล็ม

มัทธิว 2:19-23, ลูกา 2:41-42

ในการเดินทางจากประเทศอียิปต์กลับไปสู่เมืองนาซาเร็ธนั้น โยเซฟ มาเรีย และพระกุมารเยซู ต้องเสี่ยงต่อภัยอันตรายมาก เพราะไม่มีถนนหนทางอำนวยความสะดวกให้เลย ต้องเดินทางผ่านทะเลทรายซุระ เป็นระยะทางแสนไกล ซึ่งกินเวลาอย่างน้อยสองสัปดาห์ ผู้เดินทางย่อมไม่สามารถจัดเตรียมอาหารและน้ำไว้ให้เพียงพอต่อการเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารนี้ได้ พระเจ้าได้ทรงเลี้ยงดูโยเซฟ มาเรีย และพระกุมารเยซู เพราะถ้ามิฉะนั้นแล้ว บุคคลทั้งสามคงไม่สามารถหนีรอดจากคมดาบของเฮโรดไปได้อย่างแน่นอน โยเซฟไม่ต้องการที่จะเดินทางเข้าไปในมณฑลยูดา เพราะว่าขณะนั้น อาร์คะลาวส์โอรสของกษัตริย์เฮโรด ได้ขึ้นครองราชสมบัติสืบต่อจากพระราชบิดา ดังนั้นโยเซฟจึงได้เดินทางอ้อมไปทางฝั่งตะวันออกของทะเลตาย ซึ่งต้องเพิ่มระยะทางขึ้นอีกหลายกิโลเมตร

เรารู้เรื่องราวเกี่ยวกับพระราชประวัติในเยาว์วัยของพระเยซู เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บันทึกพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม รู้จักพระเยซูเฉพาะในสมัยที่พระองค์ ออกไปปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์แล้วเท่านั้น

อภิปราย

พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ นับตั้งแต่กลับจากประเทศอียิปต์ไปอาศัยอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ จนกระทั่งเริ่มเสด็จออกไปเทศนาสั่งสอนประชาชนในมณฑลกาลิลี เมื่อพระองค์มีพระชนมายุได้ประมาณสามสิบพรรษา มีเพียงตอนเดียวเท่านั้น ที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้อย่างละเอียด คือตอนที่พระองค์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อร่วมในพิธีปีศา เมื่อทรงมีพระชนมายุได้สิบสองพรรษา แม้ว่าเรื่องราวตอนนี้อาจดูเหมือนว่า จะไม่สำคัญนักก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุดที่ทำให้เราทราบถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังจะเห็นได้จากถ้อยคำของพระองค์ ในการตรัสตอบโยเซฟและนางมาเรีย ภายหลังจากที่ทั้งสองได้ติดตามหาพระองค์ด้วยความกระวนกระวายใจ จนกระทั่งพบพระองค์ในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านยังไม่ทราบหรือว่า ฉันคงต้องอยู่ในราชอาณาจักรบิดาของฉัน” พระราชดำรัสตอนนี้ชี้ให้เห็นถึงพระราชกิจในอนาคตของพระองค์ ซึ่งภายหลังพระองค์ได้ทรงอธิบายให้คนทั้งปวงทราบ ในการแสดงพระธรรมเทศนาบนภูเขา

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า พระองค์จะไม่ทรงฉลาดเฉลียวรอบรู้ และเข้าใจ ในหลักความจริงได้ดีกว่าเด็ก ๆ ในวัยเดียวกับพระองค์ แน่แน่นอนเหลือเกินพระองค์ทรงมีประสบการณ์ ด้านจิตวิญญาณอย่าง

กว้างขวาง พระวิญญูณบิสิฐตรีทรงนำพระองค์ให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ซึ่งได้สำแดงออกในการสนทนาของพระองค์ กับบรรดานักปราชญ์และพวกอาจารย์ผู้เฒ่าในพระวิหารคราวนั้น

ถ้าหากว่าเราจะค้นคว้าศึกษาเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ซึ่งมีได้บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยค้นคว้าจากสมุดบันทึกเหตุการณ์ หรือรายงานและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในสมัยที่พระองค์ยังทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้แล้ว เราก็จะพบความจริงถึงสามประการด้วยกัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาของเด็กชนชาติยิวทุกคนในสมัยนั้น

ประการแรก ก็คือ เด็กทุก ๆ คนได้รับการศึกษาขั้นแรก ภายในบ้านของตน โดยมีบิดามารดาเป็นครูคนแรก อัครสาวกเปาโลได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าความเชื่อของทิโมธีนั้น เป็นมรดกตกทอดจากคุณยายชื่อโลอี และมารดาของท่านซึ่งชื่อยูนิเก และได้เรียนรู้พระคริสตธรรมคัมภีร์มาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก โยเซฟและมารีเยกกระตือรือร้น ในการให้การศึกษาแก่บุตรของตน เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ โยเซฟคงมีพระบัญญัติม้วนอยู่ และคงได้สอนพระเยซูเช่นเดียวกับผู้เป็นบิดามารดาคนอื่น ๆ อย่างแน่นอน ตามข้อความอันประทับใจใน เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6 ซึ่งกล่าวว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ ซึ่งเราสั่งไว้แก่เจ้าทั้งหลายในวันนี้ ก็ให้ตั้งอยู่ในใจของเจ้าทั้งหลาย และจงอุตส่าห์สั่งสอนบุตรทั้งหลายของเจ้าด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และเมื่อเจ้าทั้งหลายนั่งอยู่ในเรือน หรือเดินในหนทาง หรือนอนลง และตื่นขึ้น”

เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุได้หกหรือเจ็ดพรรษา พระองค์ได้รับการศึกษาขั้นต้นในโรงเรียนประจำแห่งหนึ่ง ซึ่งคงสอนศาสนาด้วย เพราะโรงเรียนแห่งนั้นอยู่ติดกับธรรมศาลาและมีชื่อว่า “พระคริสตธรรมวิทยาคาร” พระองค์ทรงแตกฉานในการศึกษาอย่างยิ่ง ดังเห็นได้จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งกล่าวว่า “พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในฝ่ายสติปัญญา...”

ประการที่สอง เด็กชายชาติยิวทุกคน จะต้องเรียนวิชาการฝีมืออย่างหนึ่งอย่างใดไว้ เพื่อประกอบอาชีพต่อไปภายหน้า ซึ่งโดยปรกติแล้วเด็ก ๆ แทบทุกคนมักฝึกงาน เจริญรอยตามบิดาของตน พระเยซูก็เช่นเดียวกันพระองค์ทรงฝึกงานช่างไม้ และช่วยทำงานในร้านของโยเซฟนั่นเอง โดยทำแอกและไถ อันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชาวชนบทแถบนั้น ซึ่งอุปกรณ์เครื่องใช้เหล่านี้ ต่อมาภายหลังพระองค์ทรงใช้เป็นรากฐาน ในการกล่าวคำอุปมาต่าง ๆ ในการเทศนาสั่งสอนประชาชน ภายหลังพระองค์ทรงใช้เป็นรากฐาน ในการกล่าวคำอุปมาต่างในการเทศนาสั่งสอนประชาชน ภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสนทนากับบรรดานักปราชญ์ และผู้ทรงความรู้ในพระวิหารครั้งนั้นแล้ว พระองค์ทรงหมกมุ่นอยู่กับงานช่างไม้ เป็นเวลาถึงสิบแปดปี แม้ว่าจะไม่มีบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ในช่วงระยะเวลานั้นก็ตาม แต่ก็ใช้ว่าเป็นช่วงระยะเวลาที่ไม่มีคุณค่าเพียงพอแก่การบันทึกก็หาไม่ ตลอดเวลาที่พระองค์ทรงตรากตรำทำงานช่างไม้อยู่นั้น จิตใจของพระองค์จดจ่ออยู่กับคำพยากรณ์ และทรงไตร่ตรองถึงยุคสมัยต่าง ๆ

ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และบ่อยครั้งที่จิตวิญญาณของพระองค์มองดูเขาที่ล้อมรอบ และรำพึงถึงพระเจ้าในสวรรค์พระเยซูทรงเรียนรู้ถึงความเหนื่อยยาก และคุณค่าของการทำงานมาตั้งแต่ทรงเยาว์วัย ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงเจริญวัยเป็นผู้ใหญ่แล้ว พระองค์จึงประทานพรให้แก่ผู้ที่ต้องทำงานหนัก เหน็ดเหนื่อย ต้องต่อสู้กับความทุกข์ยากทุกคน

สภาพความเป็นอยู่ของพระเยซู ที่คล้ายคลึงกับเด็กชนชาติยิวทั่วไป อีกประการหนึ่งก็คือ การรับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักนมัสการพระเจ้า ในสมัยนั้นธรรมศาลาเป็นศูนย์รวมของประชาชน เป็นที่พบปะสังสรรค์กัน เช่นเดียวกับคริสตจักรในสมัยนี้ ณ ที่ธรรมศาลานี้เอง พระเยซูทรงได้รับการแนะนำสั่งสอนให้รู้จักขนบธรรมเนียม และประเพณีต่าง ๆ อันเป็นมรดกตกทอดมาแต่บรรพบุรุษ แต่ที่เด่นเป็นพิเศษนอกเหนือจากนั้นก็คือ พระองค์ทรงมีประสบการณ์ในการนมัสการ อย่างที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนได้เลย

ถ้าพิจารณาให้ถี่ถ้วนเราจะเห็นได้ว่า พระเยซูทรงเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดและทรงซาบซึ้งในความงามของธรรมชาติ ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเป็นอย่างยิ่งและมักจะรำพึงถึงพระเจ้าเสมอ ดังจะเห็นได้จากคำอุปมา ซึ่งพระองค์ตรัสเปรียบเทียบกับอยู่บ่อย ๆ เป็นต้นว่า “ดอกไม้ที่ทุ่งนา” “นกในอากาศ” และ “ฝูงแกะในทุ่งหญ้า” ฯลฯ ฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ทรงได้รับ ในวาระที่พระองค์ต้องการในสวนเจสิมมานั้น ก็เป็นฤทธิ์อำนาจอย่างเดียวกันกับที่พระองค์ทรงได้รับ ขณะที่พระองค์ทรงท่องเที่ยวไปในป่าเขาลำเนาไพร แถบเมืองนาซาเร็ธตลอดช่วงระยะเวลาที่มีได้บันทึกเหตุการณ์ไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์

การศึกษา การทำงาน และการนมัสการ ทั้งสามประการนี้เป็นจุดแก่นหัวใจ ในการให้การศึกษาอบรมพระเยซูในวัยเยาว์ ในพระกิตติคุณก็มีข้อความที่ช่วยให้เราทราบถึงเรื่องราวในช่วงระยะเวลาเหล่านี้ ได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นแม้ว่าโยเซฟจะเป็นผู้เลี้ยงดูพระเยซูคริสต์ โดยทำหน้าที่เป็นบิดาอย่างน่าสรรเสริญก็ตาม แต่พระเยซูมักทรงใช้คำว่า “พระบิดา” เมื่อพระองค์ทรงกล่าวถึงพระเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์เสมอ พระนาม “พระบิดา” นี้ มีความหมายต่อพระองค์อย่างลึกซึ้ง และทำให้พระองค์มีความสุขมาก ทั้งยังหมายถึงการ “ดูแลรักษา” ด้วยความรักความเอ็นดู และหมายถึงความสามัคคีระหว่างพระเยซูกับพระเจ้าอีกด้วย

คำอุปมาเรื่องบุตรเสเพล หรือบทเรียนเกี่ยวกับบิดาที่เอาใจบุตร แสดงให้เห็นว่า พระองค์เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณอย่างเหลือล้น เพราะผู้ที่จะสะท้อนภาพชีวิตให้เห็นได้อย่างเด่นชัดเช่นนี้ จะต้องเป็นผู้ที่เจนจัดต่อชีวิตอย่างมากมาย วัยเด็กเป็นวัยสวยงามและน่ารักสำหรับพระเยซู แต่สำหรับผู้ที่เคยถูกทอดทิ้ง ได้รับแต่ความอ้างว้าง ขาดคนเอาใจใส่ให้ความรักความอบอุ่นในวัยเด็ก ย่อมเห็นว่าชีวิตในวัยเด็กของตนนั้น ไม่น่าชื่นชมอะไรเลย พระเยซูทรงได้รับการอบรมศึกษาจากโยเซฟและมาเรีย ถึงคุณค่าและความหมายของความรัก และอนุภาพแห่งความรักของมนุษย์มาตั้งแต่ยังทรงเยาว์วัย

ข้อไต่ตรอง

น้ำพระทัยของพระเจ้าย่อมสัมฤทธิ์ผลเสมอ ไม่ว่าจะถูกมารขัดขวางเพียงใดก็ตาม การทรงนำของพระเจ้าเท่านั้น ที่ทำให้โยเซฟผู้ยากจนสามารถป้องกันพระกุมารเยซูและนางมาเรีย ให้พ้นภัยจากภัยตรัยเฮโรดผู้ชั่วร้ายได้ บรรดาคนชั่วร้ายเยี่ยงภัยตรัยเฮโรดจะต้องตายไปในที่สุด แต่พระเยซูคริสต์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้เปิดเผยให้เราทราบถึงความเป็นมนุษย์ของโยเซฟและนางมาเรียอย่างเด่นชัด ในการที่เขาทั้งสองแสดงความห่วงใย และกระวนกระวายใจต่อพระกุมารเยซู โดยเข้าใจว่าพระองค์ทรง “หายไป” เขาทั้งสองได้พยายามค้นหาจนทั่วทุกหนทุกแห่ง แล้วในที่สุดก็พบพระองค์ในพระวิหาร ซึ่งเป็นพระราชฐานของพระบิดาของพระองค์นั่นเอง

แม้แต่โยเซฟและมาเรียเอง ต่างก็รู้สึกประหลาดใจมาก ที่พระเยซูสามารถสร้างความประทับใจให้แก่พวกผู้เฒ่า ผู้คงแก่เรียน ได้อย่างน่าอัศจรรย์และตราบนิจระทั้งทุกวันนี้ มนุษย์ก็ยังคงประหลาดใจอยู่ เมื่อได้พบความจริงว่า พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงสติปัญญา และความบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความรู้สูงสุดของโลกนี้มากมายนัก

พระเยซูคริสต์ได้สำแดงพระลักษณะของพระเจ้า ออกมาให้เห็นตั้งแต่ยังทรงเยาว์วัย พระองค์ทรงมีความรู้และสติปัญญาสูงกว่าทุกคน และการที่พระองค์ ทรงรู้จักหน้าที่ ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ ย่อมเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

“อยู่ใต้ความปกครองของเขา” (ลูกา 2:51) พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ยอมเชื่อฟัง และอยู่ในความปกครองของสามภรรยาชาวชนบทผู้ยากจน ความเป็นอยู่ของผู้ครอบครองจักรวาลเป็นเช่นนี้หรือ? ถูกแล้ว ความบาปได้ครอบครองจิตใจของมนุษย์ ดังนั้น พระเยซูจึงได้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อขจัดความเลวร้ายให้สูญสิ้นไป โดยที่พระองค์ทรงยอมอ่อนน้อมต่อมนุษย์ คือโยเซฟและมาเรีย ภายใต้อ้อมน้อมของพระองค์เสียก่อน ต่อจากนั้นก็ทรงถ่อมพระองค์อ่อนน้อม ต่อน้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ โดยการปฏิบัติพระราชกิจของพระบิด ต่อมวลชน

โธมัส อา เค็มพิส กล่าวไว้ว่า “การทำตามน้ำใจของผู้อื่นนั้นดีกว่าการทำตามใจตนเอง” ทั้งนี้เพราะในจิตใจเรามักเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งจองหอง ความเห็นแก่ตัว และความดื้อรั้น ดังนั้นการที่เราจะมีน้ำใจดีงามเหมือนดังลูกแกะ (พระเมษโปดก) ของพระเจ้าได้นั้น เราจะต้องอ่อนน้อมต่อน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงยอมสละพระชนม์ชีพของพระองค์เอง โดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อให้เรามีโอกาสเลือกตัดสินใจได้โดยเสรี ดังนั้นเราจึงสามารถเปิดเผยพระชนม์ชีพของพระองค์ ให้

มนุษย์โลกได้เห็น โดยการปรนนิบัติรับใช้พระองค์ ด้วยการอ่อนน้อมต่อน้ำพระทัยของพระองค์ทุกประการ

ในภาษากรีกคำว่า “อ่อนน้อม” นั้นหมายถึง “ยอมอยู่ใต้อำนาจบัญชา” แต่ปกติเราไม่ค่อยชอบการ “อยู่ใต้” ผู้ใดนัก หากแต่ชอบอยู่ “เหนือ” ผู้อื่นเสมอ นี่แหละคือกิจการของชีวิตที่เห็นแก่ตัว ฉะนั้นถ้าเราอยากให้พระเยซูคริสต์ครอบครองชีวิตของเรา เราก็ต้องอ่อนน้อมต่อพระองค์ทุกประการ

บททวน

ระยะทาง จากหมู่บ้านเบธเลเฮมไปยังแม่น้ำไนล์ในประเทศอียิปต์นั้นไกลเท่าใด?

โยเซฟและมาเรียดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อต้องเดินทางผ่านทะเลทรายในระยะไกล ๆ เช่นนั้น?

เหตุใดเขาจึงไม่กลับไปสู่มณฑลยูดา ในเมื่อกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว? อาร์คาลาวศ์เป็นใคร? (ตามประวัติศาสตร์กล่าวว่า อาร์คาลาวศ์องค์นี้ทารุณโหดร้ายยิ่งกว่าเฮโรดผู้เป็นบิดาเสียอีก แต่ต่อมาภายหลังก็ถูกขับออกจากราชบัลลังก์ และถูกเนรเทศเมื่อ ค.ศ. 6 คือเมื่อพระเยซูทรงพระชนมายุได้สิบพรรษา

โยเซฟและมาเรียไปตั้งภูมิลำเนา ณ ที่ใด? เมื่อพระเยซูทรงพระชนมายุได้สิบสองพรรษา พระองค์ได้เสด็จไปที่ไหน? มีการเลี้ยงฉลองอะไรที่นั่น?

เมื่อเสร็จงานเลี้ยงแล้ว ขณะที่โยเซฟและมาเรียเดินทางกลับบ้านนั้น มีเหตุการณ์อะไรเกี่ยวกับพระเยซูที่ทำให้เขาทั้งสองต้องตกใจ? เขาทั้งสองตามหาพระเยซูกี่วัน? ในที่สุดเขาพบพระองค์ที่ไหน? พวกเขาทั้งสองผู้คงแก่เรียนเหล่านั้นมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพระองค์อย่างไร? เมื่อโยเซฟและมาเรียพบพระองค์แล้ว เขาพูดกับพระองค์ว่าอย่างไร? และพระเยซูตรัสตอบเขาว่าอย่างไร? ความผิดในเรื่องนี้อยู่ที่โยเซฟและมาเรีย หรือพระเยซู? ฝ่ายใดเป็นห่วงมากกว่ากัน? มาเรียมีความรู้สึกอย่างไรในเรื่องนี้?

พระคัมภีร์กล่าวถึงชีวิตในเยาว์วัยของพระเยซูคริสต์ ที่เมืองนาซาเร็ธว่าอย่างไร? ลองวาดภาพของพระเยซูในตอนนั้นว่าเป็นอย่างไร? พระเยซูทรงมีพระนิสัยชอบความสนุกสนาน หรือชอบความเคร่งขรึมจริงจังต่อชีวิต? เด็ก ๆ ชอบพระองค์หรือไม่ หรือเป็นแต่เพียงชอบล้อเลียนพระองค์เท่านั้น?

พระเยซูคริสต์เองหรือคนอื่น ๆ เคยคิดบ้างไหมว่า อนาคตของพระองค์จะเป็นอย่างไร?

ในบทเรียนนี้ ข้อใดที่เป็นข้อสำคัญที่สุดสำหรับชีวิตของท่าน?

พระกิตติคุณเล่มใด ที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. เมื่อโยเซฟและมารีมายังอยู่ในอียิปต์ เขาได้ข่าวว่ากษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์เขาจึงกลับไปเมืองนาซาเร็ธ และคงเดินทางอ้อมไปทางทิศตะวันออกของทะเลตายเพราะกลัวอาร์คะลาวส์ซึ่งครองราชย์ต่อจากเฮโรด ในเมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เขาได้ประสบที่เมืองนาซาเร็ธ เบธเลเฮม และอียิปต์ได้ทำให้เขาแน่ใจว่าพระเจ้าได้ทรงพิทักษ์รักษาเขาไว้ เหตุใดเขาจึงมีความกลัวอยู่อีก พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาเราไว้โดยช่วยให้เราสามารถป้องกันตัวเอง เช่นนั้นหรือ 2. หากว่าโยเซฟและมารีพาพระเยซูไปอาศัยอยู่ในบ้านเบธเลเฮม หรือในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านคิดว่าพระเยซูจะทรงถูกปลงพระชนม์หรือไม่ 3. เท่าที่ท่านทราบ ท่านคิดว่าพระเยซูได้รับการศึกษาบ้างหรือไม่ ลองวาดภาพเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงได้รับการศึกษาอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ ท่านคิดว่าพระเยซูทรงได้รับการศึกษาอบรมในการรักษาคนป่วยมาบ้างหรือไม่ หรือว่าการรักษาโรคนั้น เป็นส่วนหนึ่งในโครงการของพระเจ้า 4. เมื่อพระเยซูมีพระชนมายุได้สิบสองพรรษา โยเซฟและมารีได้พาพระเยซูไปในการเลี้ยงปีศาตามประเพณีของชนชาติยิว ปีเดียวกันนั้นยอห์นบัพติศโตก็มีอายุครบสิบสองปีด้วย ท่านคิดว่าพระเยซูและยอห์น ได้พบกันที่กรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้นหรือไม่ 5. เหตุใดโยเซฟและมารีจึงไม่ทราบว่า พระเยซูไม่ได้เดินทางกลับบ้านด้วยกับเขา ท่านคิดว่าเขาควรเป็นห่วงพระเยซูหรือไม่ เป็นได้หรือที่เขาทั้งสองไม่ไว้วางใจพระเจ้า หรือไม่ไว้วางใจพระเยซู 6. ท่านคิดว่าสิ่งที่พบเด็กอยู่ในท่ามกลางพวกอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ และสนทนาปราศรัยกันด้วยเรื่องลึกเกี่ยวกับพระเจ้านั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาเช่นนั้นหรือ 7. หากว่าโยเซฟและมารีเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า เขาจะลงโทษพระองค์ไหม 8. ท่านจะอธิบายพระธรรมลูกา บทที่ 2 ข้อ 41 และ 48 อย่างไร ในการที่ทั้งผู้เขียน และมารีต่างก็เรียกโยเซฟว่าเป็นบิดาของพระเยซู 9. เป็นไปได้ไหมที่เด็กทุกคนจะสามารถเจริญขึ้น ทั้งฝ่ายสติปัญญาและร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้าและมนุษย์ 10. พระบิดาเจ้าได้ทรงช่วยพระเยซู เช่นเดียวกับที่ทรงช่วยเด็กทุกคนเช่นนั้นหรือ 11. เป็นไปได้หรือไม่ ที่เด็กคนหนึ่งคนใด จะสามารถทำทุกอย่างที่พระเยซูได้ทรงกระทำ หากว่าเป็นไปไม่ได้ จงให้เหตุผลว่าเป็นเพราะเหตุใด 12. ท่านคิดบ้างหรือไม่ว่า พระเยซูจะทรงทราบว่า พระองค์จะต้องเผชิญกับเหตุการณ์ และปัญหาอะไรบ้าง และพระองค์จะทรงปฏิบัติและแก้ปัญหาเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นอย่างไร 13. ท่านคิดว่าพระเยซูทรงทราบโครงการของพระเจ้าที่ทรงใช้พระองค์ มาอย่างแจ่มแจ้งในทันทีทันใด หรือว่าทรงเข้าใจทีละน้อย 14. ท่านคิดว่าเมื่อครั้งยังอยู่ในวัยเยาว์พระเยซูทรงเพลิดเพลินกับการเล่นสนุกสนาน เช่นเดียวกับเด็กชายอื่น ๆ ทั่วไปหรือไม่

ชั้นที่สี่ พระเยซูคริสต์ทรงรับศีลล้างบาป ณ แม่น้ำจอร์แดน

มัทธิว 3:1, มาระโก 1:1-11, ลูกา 3:1-23

พระเยซูและยอห์นบัพติสมา ต่างก็เป็นญาติกัน และมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าบุคคลทั้งสองจะไม่รู้จักกัน นอกจากนั้นการกำเนิดของบุคคลทั้งสอง ก็เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดผิดธรรมดาด้วยกันทั้งคู่ซึ่งต่างก็คงรู้เรื่องราวของกันและกันเป็นอย่างดี เมื่อพระเยซูและยอห์นบัพติสมามีอายุได้สิบสองปี บุคคลทั้งสองคงได้ไปศึกษาพระบัญญัติ ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยกัน และคงจะอยู่ร่วมชั้นเดียวกันด้วย แม้ว่าบุคคลทั้งสองจะสนิทสนมกันเช่นนั้นก็ตาม ยอห์นบัพติสมาก็คงไม่ทราบ ว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระเมสสิยาห์ จนกระทั่งพระเยซูได้เสด็จมาขอรับบัพติสมาจากท่าน นั่นแหละท่านจึงทราบ และพระสัญญาที่พระเจ้าทรงให้ไว้แก่ยอห์น ในการที่จะส่งพระวิญญาณลงมาในลักษณะนกพิราบให้ประทับอยู่บนพระองค์ ก็สำเร็จในบัดคลนั้นเอง

สำหรับความรู้สึกของประชาชน ที่ยืนอัดแออยู่ ตามริมฝั่งทั้งสองของแม่น้ำจอร์แดนนั้น พระเยซูก็เป็นเพียงปุถุชนคนหนึ่ง ที่สำนึกตัวในความผิดบาปและมาขอรับบัพติสมาจากยอห์น เพื่อรับการชำระความผิดบาปเสีย แต่แท้ที่จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะพระเยซูไม่ทรงมีความผิดบาป ที่จะต้องรับการชำระแต่อย่างใด และพระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องรับบัพติสมาด้วย การเทศนาอย่างเผ็ดร้อนของยอห์นบัพติสมา ได้ทำให้ประชาชนมีความสนใจกันมากต่างก็มีความเร่าร้อนปรารถนาที่จะเห็นองค์พระเมสสิยาห์อยู่ทุกขณะ หากว่าประชาชนเหล่านั้นได้ทราบความจริงว่า องค์พระเมสสิยาห์ที่ยอห์นเพียงประกาศถึงการเสด็จมาของพระองค์แก่พวกเขา นั้น กำลังรับบัพติสมาจากยอห์น ต่อหน้าพวกเขาแล้ว ไชรี พวกเขาก็คงโห่ร้องถวายพระพรชัยต้อนรับพระองค์ ยิ่งกว่าการถวายการต้อนรับ เมื่อครั้งพระองค์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ก่อนที่พระองค์จะถูกตรึงที่ไม้กางเขนเสียอีก

สำหรับประชาชนซึ่งอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงเป็นเพียงปุถุชนคนหนึ่งเท่านั้น แต่สำหรับยอห์นบัพติสมาแล้ว พระองค์ทรงเป็นองค์พระเมสสิยาห์ ดังที่พระบิดาเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ทรงเป็นพยานรับรองไว้ สำหรับองค์พระเยซูคริสต์เองแล้ว พระองค์ตระหนักดีว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ดังที่พระสุรเสียงตรัสรับรองจากสวรรค์ว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา”

อภิปราย

มีผู้คนเป็นจำนวนไม่น้อยที่ถือว่า ประสบการณ์ของพระเยซูคริสต์ที่แม่น้ำจอร์แดนนั้น เป็นประสบการณ์ที่ไม่สำคัญนัก แต่สำหรับผู้ศึกษาพระคริสตธรรมอย่างจริงจังแล้ว จะต้องถือว่าเป็น

ประสบการณ์ของพระองค์ครั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่สำคัญประการหนึ่ง ในการดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ เช่นเดียวกับประสบการณ์ในสวนเมีธเซมาน การสิ้นพระชนม์ที่ไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ และโดยแท้จริงแล้ว เหตุการณ์สามประการหลังนี้ต่างก็ขึ้นอยู่กับ เหตุการณ์ที่แม่น้ำจอร์แดนทั้งสิ้น ประสบการณ์ของพระองค์ในครั้งนี้ มิใช่เป็นเพียง “เครื่องหมาย” สำหรับยอห์นบัพติศมา ในอันที่จะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น ในการรับใช้ของยอห์นเอง และในโครงการของพระเจ้าที่จะโปรดช่วยให้มวลมนุษย์ได้รับความรอด โดยทางพระเยซูคริสต์เท่านั้น หากแต่ยังเป็นการเตรียมองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในโลกนี้ และเพื่อเผชิญกับการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งพระองค์จะต้องเอาชนะ อำนาจแห่งความมืดในโลกนี้ให้ได้ พระเยซูจะต้องถูกมารทดลอง เริ่มตั้งแต่ในป่าทุรกันดาร จนกระทั่งสิ้นสุดด้วยการถูกทรมาณ ในสวนเมีธเซมาน จนกระทั่งพระเสโทไหลออกมาเป็นโลหิต และการสิ้นพระชนม์ที่ไม้กางเขน อันเป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ “ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องสักการะบูชาต่อพระเจ้า โดยปราศจากข้ออ้างพร้อยหรือมลทินใด ๆ” และทรงเปล่งเสียงร้องด้วยความมีชัยชนะว่า “สำเร็จแล้ว”

การที่พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ สวมทับพระองค์นั้นเป็นการขโลมพระองค์ไว้ สำหรับแบกรับภารกิจที่พระองค์จะต้องเผชิญในภายหน้า และในการรับศีลบัพติศมาที่แม่น้ำจอร์แดน พระองค์ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับคนบาปในการที่จะทำให้ “ความชอบธรรมสำเร็จทั้งสิ้น” ในการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณนั้น พระองค์ทรงได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้า ซึ่งทำให้พระองค์สามารถดำเนินตามโครงการใหญ่ยิ่งของพระเจ้า คือการตายไถ่บาปของมนุษยชาติเป็นผลสำเร็จ โครงการนี้พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้แล้ว ตั้งแต่ “แรกสร้างโลก” ถ้าปราศจากการช่วยเหลือของพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว ถ้าพึ่งแต่ความสามารถของมนุษย์ ย่อมไม่สามารถดำเนินพระราชกิจของพระเจ้า และทำให้โครงการของพระองค์สำเร็จได้ ไม่มีผู้ใดสามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เพื่อตนเองให้สำเร็จได้ หรือสามารถต้านทานศัตรูร้ายของพระเจ้า และมนุษย์ได้เลย เว้นไว้แต่ได้รับอำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ องค์เดียวกันกับที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่า จะประทานให้แก่ทุกคนที่เชื่อไว้วางใจในพระองค์ นี่แหละคือการประทานฤทธิ์อำนาจของผู้ที่ยอห์นได้กล่าวไว้ว่า “พระองค์จะให้เจ้าทั้งหลาย รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” “จงกลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมาในนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อความผิดบาปของท่านจะทรงยกเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38)

ยอห์น ผู้เฝ้าทางของพระเยซู

คราวนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมา ก็มาเทศนาในป่ามณฑลยูดาว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเทศนาว่า “เสียงผู้ร้องในป่าว่า ‘จงจัดแจงทางของพระเจ้า จงกระทำมรรคาของพระองค์ให้ตรงไป’” (มัทธิว 3:1-3)

พระธรรมข้อนี้ ได้แนะนำให้เราทราบ ถึงบุคคลที่สำคัญผู้หนึ่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ท่านเป็นผู้ที่มีชีวิตที่ผิดแยกไปจากบุคคลทั่ว ๆ ไป และไม่ค่อยจะมีผู้ใดสนใจมากนัก ทั้งนี้ก็เพื่อให้คำพยากรณ์ของท่านซึ่งว่า “พระองค์นั้นคงต้องใหญ่ขึ้น แต่เราจะต้องน้อยลง” นั้นสำเร็จ ทำที่และการปฏิบัติของยอห์นแสดงว่า ท่านเป็นผู้ที่ถ่อมตัวมาก เพราะเชื่อว่า ตัวท่านเองมีส่วนช่วยให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ซึ่งกล่าวถึง “เสียงผู้ร้องในป่า” นั้นสำเร็จ

จุดมุ่งหมายของยอห์น ก็เช่นเดียวกับจุดมุ่งหมายของนักเทศน์ที่ดีทุกคน คือไม่ใช่เพื่อตนเอง แต่เพื่อพระวามะของพระเจ้า ผู้ที่ถ่อมตัวเช่นนี้ต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพิเศษจึงจะกระทำได้ อันคะเรอาก็เป็นคนแบบเดียวกันนี้ ท่านได้นำพี่ชายของท่าน คือซีโมนมาหาพระเยซู แต่เราไม่ค่อยได้ยินเรื่องราวของอันคะเรอามากนัก กลับได้ยินเรื่องราวของซีโมนเป็นส่วนใหญ่ ท่านยอห์นก็เช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากข้อพระธรรมต่อไปนี้ “แต่มีท่านผู้หนึ่งจะมา ซึ่งเป็นใหญ่กว่าเรามาก เราไม่ควรจะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์” ยอห์นพร้อมที่จะถ่อมตัวลง เพื่อยกองค์พระเมสสิยาห์ ซึ่งท่านได้ประกาศให้ประชาชนทราบนั้น ให้สูงเด่นขึ้น

ยอห์นเคยชินกับการใช้ชีวิตอย่างเร่ร่อน ไม่มีที่พักอาศัยเป็นหลักแหล่งต้องตรากตรำอยู่กับแดดและลมอยู่ตลอดเวลา แต่งกายด้วยผ้าขนสัตว์หยาบ ๆ ส่วนอาหารได้แก่น้ำผึ้งและของป่าต่าง ๆ เท่าที่จะหาได้ การใช้ชีวิตอย่างสมบุกสมบันเช่นนี้ ทำให้ท่านมีร่างกายสูงใหญ่ลำสันและบึกบึน แต่ภายในร่างกายที่สูงใหญ่ของท่านนั้น ก็คือจิตวิญญาณอันสูงส่งและถ่อมตัว เพื่อให้เหมาะสมกับการเป็น “เสียง” ที่จะประกาศให้มนุษย์ทั่วโลกทราบว่า พระเยซูกำลังเสด็จมานี้แหละคือยอห์น ผู้แห้วทางของพระเยซูเจ้า

คำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับยอห์น มีข้อความดังนี้ “ในบรรดาคนซึ่งบังเกิดมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นบัพติศมา” (มัทธิว 11:11)

ยอห์น ผู้ประกาศ

ยอห์นมิใช่เป็นเพียงบุคคลสำคัญเท่านั้น แต่ท่านยังเป็นผู้ประกาศที่ยิ่งใหญ่อีกด้วย การที่จะโน้มนำจิตใจของประชาชนให้มีความเลื่อมใส ถึงขนาดพากันออกจากบ้านเมือง ไปฟังผู้ประกาศเรื่องการกลับใจใหม่ ที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนได้นั้น ย่อมหมายความว่า ผู้ประกาศนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ประชาชนอย่างยิ่ง พระธรรมมัทธิวบันทึก

ไว้ว่า “ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบรรดาชาวยูดา และบรรดาคนซึ่งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหาขอหน้”

การประกาศของขอหน้ มิใช่เป็นการแสดงความบ้าคั่งศาสนา หรือกระทำเพื่อความสนุกสนานอย่างหนึ่งอย่างใด หากแต่ด้วยจุดประสงค์ที่จะให้ประชาชนกลับใจใหม่ หนีไปจากการกระทำความผิดบาปทั้งปวง ท่านได้เร่งเร้าประชาชนให้กลับใจใหม่ เพื่อให้มีชีวิตที่เกิดผล และชี้ให้เห็นถึงผลของการดีอื่นไม่ยอมกลับใจว่า “คนไม่ทุกต้นที่ไม่ได้เกิดผลดี จะต้องตัดเสียทิ้งในไฟ”

ขอหน้ได้อธิบายให้ประชาชนทราบว่า พวกเขาจะได้รับบัพติศมา “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยไฟ” ข้อความตอนนี้เป็นการเสนอทั้งพระพร และชี้ให้เห็นถึงการพิพากษาขณะเดียวกัน ดังข้อพระธรรมต่อไปนี่ “พระหัตถ์ของพระเจ้าทรงถือกระด้างผืด และทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่วเพื่อจะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่เกลบนั้น พระองค์จะทรงเผาด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

การประกาศของ ขอหน้ มิใช่ประกาศให้กลับใจแบบที่เกิดขึ้นจากอารมณ์เพียงชั่วขณะ หากแต่ประกาศให้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง ละทิ้งสันดานเดิมและการประพฤติดิมอย่างสิ้นเชิง เป็นต้นว่า “อย่างแย่งชิง” “ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงบันให้แก่คนไม่มี” “อย่าเก็บภาษีเกินพิกัด” “จงอิมใจด้วยคำจ้างของตน” ขอหน้ได้ยึดถือเอาความจริงฝ่ายวิญญาณจิตเหล่านี้ เป็นหลักปฏิบัติในการดำรงชีวิตอย่างเคร่งครัด ฉะนั้นคำประกาศสั่งสอนจึงมีฤทธิ์อำนาจมาก ขอหน้ประกาศสั่งสอนประชาชน โดยไม่หวั่นเกรงต่ออิทธิพลของผู้ใด ทั้งนี้ได้ทำให้กษัตริย์เฮโรดไม่พอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ “จับขอหน้จำไว้ในคุก”

ขอหน้ ผู้ให้บัพติศมา

การที่เราจดจำเรื่องราวของบุคคลสำคัญ ๆ ในประวัติศาสตร์ได้ ก็เนื่องด้วยผลงานหลาย ๆ อย่างของแต่ละท่านเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม หากว่าเป็นผลงานที่สูงเด่นจริง ๆ เพียงชิ้นเดียวเท่านั้น ก็อาจเป็นที่จดจำไปชั่วกาลนานได้เช่นเดียวกัน คุณดั่งเรื่องราวของขอหน้ผู้ให้บัพติศมา ซึ่งชาวโลกรู้จักท่าน และจดจำท่านมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ก็เพราะท่านเป็นผู้ถวายศีลบัพติศมาให้แก่พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นเอง

เพื่อให้ “ความชอบธรรมสำเร็จทั้งสิ้น” พระเยซูจึงได้เสด็จไปขอรับบัพติศมาจากขอหน้ ณ ชายฝั่งแม่น้ำจอร์แดน เป็นระยะทางถึงหนึ่งร้อยสี่กิโลเมตร ช่วงเป็นภาพที่น่าชื่นชมยินดีเสียนี้กระไร เมื่อบุคคลซึ่งมีความแข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตวิญญาณทั้งสองบุคคล อุทิศตัวเพื่อทำตามโครงการของพระเจ้า ฝ่ายหนึ่งยินดีถ่อมตัวลงในฐานะผู้รับใช้ที่ต่ำต้อย อีกฝ่ายหนึ่งพร้อมที่จะรับใช้พระเจ้าในฐานะพระบุตรของพระองค์ โดยการถ่อมตัวและยินยอมกระทำตามพระบัญชาของพระองค์ทุกประการ เพื่อให้โครงการของพระเจ้าสำเร็จ อย่างครบถ้วน ฉะนั้นในทันทีที่ขอหน้ได้ทำพิธีถวายบัพติศมาให้แก่พระเยซูเสร็จสิ้นลง ท้องฟ้าก็แหวกออกตรงพระองค์ และพระเจ้าได้ส่งพระวิญญาณของพระเจ้า ทรงรูป

สัณฐานเหมือนนกพิราบ ลงมาสถิตอยู่บนพระองค์ และมีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

จากเหตุการณ์ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ยอห์นผู้ที่มีความเข้มแข็ง เป็นผู้ประกาศ เป็นผู้ให้รับศีลล้างบาป เป็นผู้แนะนำให้โลกรู้จักรผู้ที่มิฤทธิ์อำนาจสูงสุด คือองค์พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ว่ายุคใดสมัยใด

ข้อไตร่ตรอง

ยอห์นเป็นผู้ที่ “ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่ครรภ์มารดา” (ลูกา 1:15) แต่ว่า “ผู้ทีเล็กน้อยในแผ่นดินสวรรค์ ก็ใหญ่กว่ายอห์นอีก” (มัทธิว 11:11) ท่านถูกตัดศีรษะ โดยที่ไม่มีโอกาสเห็นแผ่นดินของพระเจ้าเลย ท่านได้เพียงแต่ประกาศ ให้นมนุษย์ทราบถึงแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าเท่านั้น แล้วก็จบชีวิตลงอย่าง “น่าอนาจอนาถ”

คำสอนของยอห์นที่มีสาระเด่นชัดประการหนึ่ง ซึ่งพระกิตติคุณทั้งสี่ได้เน้นถึงความสำคัญนั้นไว้อย่างหนักแน่น ก็คือคำสอนที่ว่า พระเยซูจะทรงให้นมนุษย์รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ว่าพระธรรมมัทธิว มาระโก และลูกา มิได้กล่าวถึง พระเมสสิยาห์ (ลูกแกะของพระเจ้า) ผู้ทรงรับแบกเอาความผิดบาปของโลกไป เหมือนอย่างพระธรรมยอห์นก็ตาม แต่ก็ได้กล่าวถึงความจริงดังกล่าวไว้เช่นเดียวกัน สำหรับเราแล้ว หลักความจริงนี้เป็นสิ่งสำคัญมาก พระราชกิจทั้งปวงที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อเรา อาจสรุปสั้น ๆ ได้ดังนี้ “พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลาย รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยไฟ” เปโตรได้เทศนาสั่งสอนว่า “จงกลับใจเสียใหม่... แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” “ฤทธิ์อำนาจอันเต็มบริบูรณ์แห่งการหลังพระโลหิตของพระเยซูคริสต์นั้น เราไม่อาจทราบได้ เว้นไว้แต่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปิดเผยให้เรา” พระบัญชาของเจ้ามีอยู่ว่า “จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” จงอย่าเพิ่งพึงพอใจจนกว่าจิตใจของท่านจะเป็นคู “น้ำพุ” เป็น “แม่น้ำประกอบด้วยชีวิต” ที่ไหลพุ่งออกมาเป็นพรแก่ผู้อื่น

ในภาษากรีกคำว่า “เป็นใหญ่กว่า” มาจากคำว่า “สามารถ” “พลกำลัง” เราควรสร้างกำลังใจให้แก่ตัวเอง โดยระลึกเสมอว่า พระเยซูทรงเป็นผู้ที่มีพระปรีชาสามารถยิ่ง ในการทำงานที่จะช่วยเราให้รอดและปกป้องรักษาเราไว้ตลอดเวลา

บททวน

ตามข้อความในบทเรียนนี้ที่ได้บันทึกไว้ในพระธรรมมัทธิว มาระโก และลูกานั้น ใครเป็นผู้ “ประกาศเรื่องบัพติศมาเป็นที่ให้นักกลับใจเสียใหม่” ในวาระนั้น? ศาสดาพยากรณ์คนใดที่พยากรณ์ ถึงการทำงานของยอห์นบัพติศมา?

จงอธิบายถึงอาหาร และเครื่องนุ่งห่ม และลักษณะการประกาศของยอห์นบัพติศมา?

ยอห์นกล่าวถึงพระเยซูอย่างไร? ท่านได้กล่าวเปรียบเทียบงานของท่านเองกับพระราชกิจของพระเยซู ว่าเป็นอย่างไร? เวลานั้นพระเยซูทรงอาศัยอยู่ที่ไหน?

ยอห์นได้ทำการประกาศเผยแผ่ที่ไหน? สถานที่นั้นอยู่ห่างจากเมืองนาซาเร็ธ เป็นระยะทางกี่กิโลเมตร?

พระเยซูทรงกระทำอย่างไร เมื่อได้ยินถึงการประกาศสั่งสอนของยอห์น? เหตุใดยอห์นจึงลังเลใจ ในการทำพิธีบัพติศมาให้แก่พระเยซู? พระเยซูตรัสตอบยอห์นว่าอย่างไร?

เมื่อพระเยซูทรงรับศีลบัพติศมานั้น พระวิญญาณสำแดงเหตุการณ์ที่ผิดปกติอย่างไรบ้าง? ใครบ้างที่เห็นการเสด็จมาของพระวิญญาณ?

พระสุรเสียงที่ตรัสจากท้องฟ้า นั้น ตรัสว่าอย่างไร? ตรัสแก่ใคร?

ท่านคิดว่ามีคนอื่น ได้ยินพระสุรเสียงนี้อีกบ้างไหม หรือได้ยินแต่พระเยซูพระองค์เดียว? พระองค์ทรงรู้สึกอย่างไรในเรื่องนี้?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. เหตุใดพระเยซูจึงทรงสนพระทัยในการประกาศของยอห์น จนกระทั่งได้เสด็จไปร่วมกับเขาด้วย 2. พระเยซูคริสต์เสด็จออกไปหายอห์น เพื่อที่จะรับศีลบัพติศมาโดยตรง หรือว่าทรงตัดสินพระทัยรับบัพติศมา ภายหลังจากที่ได้พบยอห์นแล้ว 3. ยอห์นได้ประกาศเรื่องบัพติศมาเป็นที่ให้นักกลับใจใหม่ ดังนั้นเหตุใดพระเยซูจึงรับศีลบัพติศมา ในเมื่อพระองค์ทรงไม่เคยมีความบาป เมื่อพระเยซูขอรับบัพติศมาจากยอห์นนั้น ยอห์นรู้หรือไม่ว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด ยอห์นรู้จักพระเยซูเมื่อใด และโดยวิธีใด (ยอห์น 1:33) การปรากฏของพระวิญญาณนั้น เพื่อผลประโยชน์ของยอห์น หรือพระเยซู พระวิญญาณทรงปรากฏมาในรูปอะไร 4. ประชาชนที่อยู่ล้อมรอบนั้นรู้หรือไม่ว่า ยอห์นกำลังทำพิธีบัพติศมาให้พระเมสสิยาห์ หรือคิดว่าพระองค์เป็นแต่เพียงคนสามัญที่กลับใจใหม่คนหนึ่งเท่านั้น 5. เหตุใดยอห์นจึงแนะนำให้ประชาชนรับบัพติศมา ท่านได้อำนาจของผู้ใด การรับบัพติศมาตามแบบของยอห์นนั้น มีความหมายและคุณค่า เหมือนกับการรับศีลบัพติศมาในสมัยนี้หรือไม่ 6. มีเพียงแต่พระเยซูองค์เดียวเท่านั้น หรือ ที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า หรือว่าคนอื่น ๆ ก็ได้ยินด้วย เป็นไปได้หรือไม่ ที่จะมีเสียงพูดโดยปราศจากอุปกรณ์ในการเปล่งเสียง 7. หากว่าประชาชนต่างก็ได้ยินพระสุรเสียงแล้ว เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดบันทึกเรื่องนี้ไว้ พระเยซูทรงเคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนหรือไม่ เหตุใดปรากฏการณ์นี้จึงจำเพาะปรากฏขึ้นในวาระนี้ 8. พระสุรเสียงนี้ได้ประกาศการเป็นพระบุตรของพระเจ้า ของพระเยซูเท่านั้นหรือ พระเยซูทรงประสงค์ที่จะได้ยินมากกว่านั้นมิใช่หรือ 9. การที่พระองค์มีพระประสงค์ที่จะฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า เป็นเหตุให้พระองค์ทรงเสด็จเข้าไปหาความสงบในป่า ใช่หรือไม่ 10. ทุก

วันนี้พระเจ้าทรงนำบุตรของพระองค์โดยวิธีใด นอกเหนือไปจากการตรัสในใจ หรือการชักชวนโดยไม่ได้ตรัสออกมาเป็นคำพูด 11. เป็นไปได้หรือไม่ที่พระเยซูทรงได้ยินพระสุรเสียง เช่นเดียวกับเปโตร เมื่อพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เนื้อและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์ ทรงแจ้งให้ทราบ” (มัทธิว 16:17) คำตรัสของพระเยซูที่ว่า “นี่แน่ะ แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย” นั้น หมายความว่าอย่างไร 12. พระเจ้าสามารถตรัสให้เราเข้าใจได้หรือไม่ ในเมื่อพระองค์ตรัสจากบัลลังก์ ในแผ่นดินของพระองค์ซึ่งอยู่ในเรา 13. ท่านคิดใหม่ว่า พระเจ้าตรัสแก่พระเยซู เช่นเดียวกับที่ตรัสแก่ศาสดาพยากรณ์ 14. พระเจ้าตรัสกับทุกคนที่ยอมรับฟังพระองค์ หรือว่าไม่มีการติดต่อระหว่างพระเจ้า และผู้ที่ “สืบเชื้อสาย” ของพระองค์เลย

ขั้นที่ห้า การทดลอง-ในป่า

มัทธิว 4:1-11, มาระโก 1:12,13, ลูกา 4:1-13

ความรู้ความเข้าใจของพระเยซูคริสต์ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับพระบิดาเจ้า และหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์จะต้องทรงรับผิดชอบนั้นคงค่อย ๆ ประจักษ์แก่พระองค์ทีละน้อย ตลอดเวลาที่ทรงอาศัยอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ เมื่อครั้งยังทรงเยาว์วัย ซึ่งตลอดชั่วระยะเวลาที่ ไม่มีบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ การที่พระองค์ทรงได้ถามและได้ตอบกับพวกผู้เฒ่า และอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เกี่ยวกับเรื่องราวของพระเจ้า ที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อครั้งพระองค์ทรงมีพระชนมายุได้เพียงสิบสองพรรษา นั้น ก็พอจะทำให้เราทราบได้ว่า พระองค์ทรงเข้าใจแล้วว่า พระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ เพื่อกระทำพระราชกิจของพระบิดาเจ้า ส่วนกิจการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับโลกนี้ ไม่มีผู้มีความสำคัญต่อพระองค์เท่าใดนัก ขณะที่พระองค์ทรงรับศีลล้างบาป และได้รับการชโลมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่แม่น้ำจอร์แดนนั้น ก็เป็นที่ประจักษ์แน่ชัดยิ่งขึ้นว่า พระองค์ทรงเข้าใจ และตระหนักในพระสง่าราศี และพระราชกิจของพระองค์ ภายหลังจากการรับศีลล้างบาปแล้ว พระสติปัญญาและความรู้ของพระองค์ก็แตกฉานยิ่งขึ้น จนเท่าเทียมกับเมื่อครั้งพระองค์ยังมีได้เสด็จเข้ามารับสภาพเป็นมนุษย์ในโลก

พระสุรเสียงที่พระเจ้าตรัสจากสวรรค์ว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” นั้น เป็นการสำแดงน้ำพระทัยของพระบิดาเจ้า ออกมาอย่างเด่นชัด ตลอดเวลาสี่สิบวันที่พระเยซูต้องทนทุกข์อยู่ในป่านั้น พระบิดาเจ้าได้สถิตอยู่ด้วย และพระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาทรงอยู่ใกล้ชิด พระบิดาเจ้าคงปลอบประโลมและหนุนน้ำใจพระบุตรที่รักของพระองค์ เพื่อให้มีพลังในการที่จะเอาชนะชนะต่อพญามาร พระเยซูทรงดำรงพระชนม์ของพระองค์ด้วย “บรรดาพระวจนะซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์” และมี “อาหารกิน” ที่เราทั้งหลายไม่รู้

อภิปราย

ในทันทีที่พระเยซูได้ทรงรับศีลล้างบาป และได้รับการชโลมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งสถิตอยู่ภายใน ก็ได้ทรงนำพระองค์เข้าไปในป่า เพื่อให้พญามารทดลองพระองค์ พระเจ้าทรงทราบกิจการของพญามารทุกอย่าง โดยที่พญามารไม่อาจปิดบังพระเจ้าได้เลย อำนาจของพญามารนั้นอยู่ภายใต้พระเดชานุภาพของพระเจ้า มันสามารถดำเนินกิจการของมัน ได้ภายในขอบเขตที่พระองค์ทรงอนุญาตเท่านั้น

พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จเข้าไปในป่าในสภาพของมนุษย์ เพื่อรับการทดลอง ซึ่งเป็นการเตรียมพระองค์ไว้ให้พร้อมที่จะรับพระราชกิจอันใหญ่หลวงของพระองค์ ในการเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก “ผู้ที่เป็คนายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จ โดยการทนทุกข์ทรมาน” (ฮีบรู 2:10) “ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระบุตรแล้ว พระองค์ก็ยังได้ทรงเรียนรู้จักที่จะนอบน้อมยอมฟังนั้น โดยความลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา” พระเยซูประทับอยู่ในป่าทูลกันดาร ที่เต็มไปด้วยสิงสาราสัตว์ตามลำพังพระองค์ โดยปราศจากอาหาร ที่อยู่อาศัย และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จะอำนวยความสะดวกให้มิหน้าซ้ำพระองค์ยังต้องสู้ทนต่อการทดลองต่าง ๆ นานา ของพญามารผู้มุ่งร้ายอีก แต่อย่างไรก็ตามพระบิดาเจ้ามิได้ทอดทิ้งพระเยซู ให้ทนอยู่โดยปราศจากผู้เล้าโลมเลย พระเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ลงมารับใช้พระเยซูตั้งข้อพระธรรมที่ว่า “ทูตสวรรค์ปรนนิบัติพระองค์” มีเพียงวาระเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าต้องทรงละพระเยซูไว้ เพียงชั่วระยะเวลาเล็กน้อย คือวาระที่พระเยซูทรง “แบกรับความพิชบาปของมนุษย์โลก” และทรงยอม “รับเอาการสาปแช่งของมนุษย์โลกไว้” ที่ไม้กางเขน

พระเยซูพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ผู้ปราศจากความพิชบาป พระองค์ทรง “ถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากความบาป” (ฮีบรู 4:15) เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงมีความหิวโหย ทรงรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง ฉะนั้นภายหลังจากที่ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระองค์คงประสงค์ที่จะพักผ่อน พักฟื้นรักษา พระกายบ้าง แต่กระนั้นก็ตาม พระองค์ก็ยังทรง “ตั้งใจอย่างแน่วแน่” ที่จะเสด็จไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาเจ้าสำเร็จ และ “เพื่อเตรียมทางรอดไว้” โดยการถูกตรึงไว้บนไม้กางเขนเพื่อเรา พระองค์มิได้ทรงลังเลพระทัยแม้แต่น้อย พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ได้รับชัยชนะอย่างเหลือล้นเหนือพญามาร พระองค์เสด็จกลับไปสู่มณฑลกาลิลี ด้วยอำนาจพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เพื่อกระทำพระราชกิจของพระบิดาเจ้า ที่ได้ทรงมอบหมายให้พระองค์นั้น ให้ “สำเร็จ” พระบิดาเจ้าตรัสย้ออีกว่า “เราขอบใจท่านมาก” พระเยซูก็ทรงทราบว่พระองค์ทรงมีชัยชนะต่อการทดลองแล้ว และได้รับฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งไม่มีสิ่งใดสามารถเอาชนะต่อฤทธิ์อำนาจนี้ได้

สถานที่ ที่พระเยซูทรงถูกทดลองนั้น คงเป็นป่าทูลกันดารในมณฑลยูดา และที่ภูเขาทางด้านเหนือเมืองเยรีโค ซึ่งอยู่ห่างจากบริเวณที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาประมาณยี่สิบกิโลเมตร ที่ภูเขาแห่งนี้แหละ ที่พญามารได้สำแดงให้พระเยซูเห็นอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้ เราเรียกภูเขานี้ว่า “ภูเขาแห่งการทดลอง”

ระยะเวลา ที่พระเยซูทรงถูกทดลอง เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน พระเจ้าทรงมีเวลากำหนดในการทำพระราชกิจของพระองค์ ๆ ไม่ทรงรีบร้อน ส่วนพระเยซูทรงมีสภาพเป็นมนุษย์ และทรงถูกทดลองอย่างแท้จริง เพื่อผลดีนิรันดร์ พระบิดาเจ้าจึงทรงปล่อยให้พระบุตรที่รักของพระองค์อยู่ในป่าอย่างโดด

เดียวเป็นเวลาถึงสี่สิบวัน โดยมีได้ชัดขวางการทดลองของพญามารเลย เช่นเดียวกับที่กาลต่อมา พระเยซู ทรงปล่อยให้ลาซารัสป่วยหนักจนกระทั่งถึงแก่ความตาย และปล่อยให้จิตใจของพี่สาวของลาซารัส ต้องได้รับความชอกช้ำก่อนเสด็จไปหาเขา แต่เมื่อพระองค์เสด็จไปถึง ก็ทรงสามารถเรียกให้ลาซารัส ฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ เรามักจะไม่เข้าใจกันว่า เหตุใดพระเจ้าจึงทรงปล่อยให้มีความชั่วความทุกข์ต่าง ๆ อยู่ในโลก หรือแม้ในชีวิตของเรา โดยไม่ทรงกำจัดเสีย แต่พระเจ้าย่อมมีความมุ่งหมายที่ใหญ่หลวงเกินกว่าที่เราจะเข้าใจได้ และการทดลองเหล่านี้ ล้วนเป็นผลดีแก่เราเสมอ ดังที่ท่านโยบได้กล่าวไว้ว่า “เมื่อพระองค์ทรงหลอมข้าฯ เสร็จแล้ว ข้าฯ จะออกมาเป็นทองคำบริสุทธิ์”

ผู้ทดลอง คือพญามาร ได้คอยจ้องหาโอกาส ที่จะกำจัดพระบุตรของพระเจ้ามานานแล้ว นับตั้งแต่ก่อนที่พระเยซูจะประสูติเสียอีก มันพยายามที่จะล้างผลาญตระกูลของพระองค์ จนตราบเท่า วาระที่พระเจ้าทรงปล่อยให้มันทดลองพระเยซู เช่นเดียวกับที่มันได้ทดลองโยบ และผู้รับใช้ของพระเจ้า หลายคนมาแล้ว พญามารขาดานกลายเป็นมารที่ชั่วร้าย หลังจากที่ถูกพระเจ้าขับไล่ออกจากตำแหน่ง “กระรูปที่บังเหนือกองเพลิงศิลา” (เอเสเกียล 28:16) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สูงยิ่งของทูตสวรรค์ เนื่องมาจาก ความห่อหิมทะเยอทะยานของพญามารเอง ด้วยเหตุที่พญามารเป็นผู้ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด มีสิทธิที่จะเลือกทำอะไรตามใจได้ มันจึงเกิดความฮึกเหิมเป็นกบฏต่อพระเจ้า เพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ไปจากพระเจ้า ดังนั้นมันจึงต้องถูก “ทิ้งลงจากภูเขาของพระเจ้า” (อิสยาห์ 14:12-17) มาบัดนี้พญามารกลับทดลองพระเยซู เพื่อให้พระเยซูชนมัสการมัน

มนุษย์เราก็มีสิทธิที่จะเลือกวิถีชีวิตของตนเองได้อย่างเสรี มีสิทธิที่จะเป็นกบฏต่อพระเจ้าได้ เช่นเดียวกัน และนี่คือแนวทางที่พญามารชักจูงให้มนุษย์ทำ โดยการล่อลวงบรรพบุรุษคู่แรกของเรา คือ อาดัมและเอวาให้หลงกระทำบาปในสวนเอเดน มันจึงยึดสิทธิอำนาจครอบครองที่พระเจ้าได้มอบให้ มนุษย์ชาติทั้งปวง ฉะนั้นมันจึงกลายเป็น “ผู้ครอบครองโลกนี้” แต่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู คริสต์บนไม้กางเขน พระองค์ได้ทำลายฤทธิ์อำนาจใด ๆ ที่จะครอบงำบุตรของพระเจ้าอีกแล้ว เว้นแต่ มนุษย์จะเปิดโอกาสให้แก่พญามารเอง จะเป็นโดยเจตนา หรือความรู้เท่าไม่ถึงการก็ตามแต่ พญามาร เป็นผู้ล่อลวงที่ร้ายกาจที่สุด และเป็น “ผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้อง” มันมักจะจู่โจมมนุษย์โดยไม่ยอมให้รู้ เนื้อรู้ตัวเสมอ การทดลองของพญามารนั้นกระทำโดยใช้เล่ห์เหลี่ยมกลอุบาย ไม่ยอมให้ผู้ถูกทดลองรู้ตัว หากแต่จะเสแสร้งให้ผู้ผู้นั้นหลงผิด คิดว่าตนทำถูกต้องแล้ว มีเหตุผลดีแล้ว มันมักแปลงกายเป็น “ทูตแห่ง ความสว่าง” จุดประสงค์ใหญ่ยิ่งที่สุดของพญามารในการทดลองพระเยซูคริสต์ก็เพื่อจะทำให้พระองค์ หลีกเลียงการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ซึ่งเป็นโครงการที่พระเจ้าได้มอบหมายให้พระองค์ นอกจากนั้นพญามารยังมีจุดมุ่งหมาย ที่จะขัดขวางเราทุกคนที่ “ถูกตรึงไว้กับพระองค์” ซึ่งพระเจ้าได้ ทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตที่ตายแก่ตัวเอง เช่นเดียวกับพระคริสต์

การอดอาหาร ขณะที่พระเยซูทรงอยู่ในป่าทูลกันดารนั้น พระองค์คงมิได้อดอาหาร เพื่อหวังที่จะได้รับพระพรจากพระเจ้า แต่อาจเป็นเพราะความเร้นแค้น ไม่มีอาหารที่จะเสวยก็เป็นได้ บรรดาสัตว์ป่าต่างก็อยู่ในสภาพที่อดอยากหิวโหยเช่นเดียวกัน เสียงร้องของสัตว์ร้ายเหล่านี้ในยามค่ำคืน คงทำให้พระองค์ทรงเป็นทุกข์ไม่น้อย แต่พระเจ้าก็ได้ทรงปิดปากของมันไว้ มิให้ทำอันตรายแก่พระเยซู ในขณะที่พระองค์ทรงต่อสู้อยู่ตามลำพัง ดูเหมือนว่าขณะนั้นพระเยซูทรงมิได้คำนึงถึงพระกระยาหารเลย ฉะนั้นหลังจากที่พระองค์ทรงต่อสู้กับการทดลองของพญามารตลอดสี่สิบวันนั้นแล้ว พระองค์จึงทรงอ่อนเพลียและหิวโหยมาก ตลอดเวลานั้น พระองค์ทรงมุ่งแต่จะเอาชนะอุปสรรคที่ใหญ่ยิ่งเสียก่อน จึงทำให้พระองค์ลืมนึกถึงเรื่องสุขภาพเสียสิ้น พระองค์ทรงติดต่อกับน้ำพุอันเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิต และขณะเดียวกันยังต้องผจญกับราชาแห่งความมืดอีกด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงมิได้คำนึงถึงอาหารเลย นี้แหละคือสภาพแห่งการถือศีลอดอาหารที่แท้จริง เพราะการถือศีลอดอาหารที่แท้ นั้นมิได้หมายถึงการงดเว้นจากการรับประทานอาหารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ต้องไม่คิดพะวงถึงอาหารอีกด้วย

เหตุการณ์ครั้งนี้สำแดงให้เห็นอย่างเด่นชัด ถึงการที่พระวิญญูณบรสิสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในพระเยซูคริสต์ ได้ประทานฤทธิ์อำนาจให้แก่พระเยซูอย่างนามหัศจรรย์ เพราะภายหลังจากที่ถูกทดลองเป็นเวลาถึงสี่สิบวันแล้ว พระองค์มิได้ทรงพักผ่อน แต่ได้เสด็จออกไปเทศนาสั่งสอนประชาชน ตามธรรมศาลาทั่วทุกแคว้นแคว้น เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจอันเหลือล้นของพระวิญญูณบรสิสุทธิ์และพระเกียรติคุณของพระองค์ ก็แพร่สะพัดไปยังแคว้นแคว้นต่าง ๆ อย่างรวดเร็วผู้คนต่างพากัน “ยกย่องสรรเสริญ” พระองค์ แต่ต่อมาไม่นานนักพระองค์ ก็ทรงถูกมารขัดขวางและบีบบังคับอยู่รอบด้าน จนในที่สุดพระองค์ก็ทรงถูกปลงพระชนม์ที่ไม้กางเขน

เป็นที่น่าสังเกตอยู่ไม่น้อย ในการที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้เราทราบอย่างละเอียดถี่ถ้วนถึงการทดลองของพระเยซูคริสต์ ทั้งสามประการ ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังการทดลองสี่สิบวันนั้น ส่วนการสู้ทนการทดลองตลอดสี่สิบวันสี่สิบคืนนั้น พระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยให้เราทราบเลย แต่อย่างไรก็ตาม เป็นที่แน่ใจว่า พญามารและพรรคพวกของมัน คงไม่ปล่อยให้พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าในสภาพของมนุษย์นั้น อยู่อย่างสุขสบายเป็นแน่ พญามารได้พยายามทุกวิถีทางเท่าที่มันจะสามารถทำได้ เพื่อที่จะบีบบังคับให้พระองค์เลิกสู้ ไม่ปฏิบัติตามโครงการที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายไว้แก่พระองค์

การทดลองทั้งสามประการ ที่ได้บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น เป็นแบบอย่างแสดงให้เห็นถึงการทดลอง ซึ่งเราต้องเผชิญอยู่ในปัจจุบัน เราอาจจำแนกออกเป็นหัวข้อใหญ่ได้ดังนี้ คือ 1. อาหาร ได้แก่ความโลภตามเนื้อหนัง-ความพิศบาปเนื่องด้วยไม่ไว้วางใจ 2. ขอดหลังคาโบสถ์ ได้แก่ความนิยมชมชอบ-ความพิศบาปเนื่องจากการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน 3. อาณาจักรของโลก ได้แก่อำนาจ-ความทะเยอทะยาน 4. การอ่อนน้อมต่อพญามาร ได้แก่การนมัสการที่เทียมเท็จ-การกราบไหว้รูปเคารพ

หรือผู้ที่ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้ ในแต่ละข้อที่ได้กล่าวมานี้ ส่วนแต่เน้นถึงความผิดบาปในการที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระวาจาของพระเจ้าทั้งสิ้น

จุดมุ่งหมายของพญามารในการทดลองมนุษย์ ก็เพื่อขัดขวางไม่ให้ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พญามารมักทำให้เราหลงผิดคิดว่าทางของมันเป็นทางที่ถูกที่ควรแล้ว “แต่บั้นปลายนั้นก็คือความตาย” ความตายก็เริ่มทำงานในตัวของเรา ในทันทีที่เราหลงออกไปจากทางของพระเจ้า หรือมิฉะนั้นพญามารอาจล่อลวง ให้เราทำตามความปรารถนาของตัวเอง (อิสยาห์ 53:6) ความปรารถนาของตนเอง กับน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น เป็นปฏิปักษ์ต่อกัน แต่บุตรของพระเจ้าได้ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว เมื่อเราตายฝ่ายการบาปแล้วเราจะมีชีวิตในความบาปต่อไปได้อย่างไร เช่นเดียวกับเมื่อเราดำเนินตามพระวิญญูญาณแล้ว เราก็ยอมไม่ดำเนินตามความปรารถนาของเนื้อหนัง พระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น ที่จะทรงบันดาลให้เราสามารถดำเนินชีวิตเช่นนี้ได้ โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อเรา และ โดยการที่เรายอมตายร่วมกับพระองค์

พระธรรมยอห์นมิได้บันทึกการทดลองนี้เอาไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ายอห์นบันทึกเรื่องราวของพระเยซู ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า มากกว่าที่จะบันทึก ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นบุตรของมนุษย์ก็ได้

ข้อไต่ตรอง

การที่เราถูกทดลองนั้นมิใช่เป็นความผิดบาป ต่อเมื่อเราพ่ายแพ้ ยอมทำตามความประสงค์ของพญามาร นั่นแหละจึงถือว่าเป็นความผิดบาป

การที่จะเป็น “ผู้ชนะ” ใต้นั้น ก็ต้องผ่านการทดลองเสียก่อน ความเชื่อของเราต้องผ่านการทดลองดูว่า เป็นความเชื่อที่แท้จริงหรือไม่

พระเยซูคริสต์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ด้วยความบริสุทธิ์ ปราศจากความผิดบาปใด ๆ เพื่อจะสำแดงให้เราทราบว่า มนุษย์เราสามารถดำรงชีวิตอยู่โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงยอมสิ้นพระชนม์ ก็เพื่อให้เราทั้งหลายสามารถรับเอาพระวิญญูญาณบริสุทธิ์นั้น

มนุษย์เรามีใช้จะถูกทดลองเพียงวิธีหนึ่งวิธีใด โดยเฉพาะเท่านั้น หากแต่ยังต้องถูกทดลองโดยสิ่งชั่วเย้าล่อลวง และโดยอำนาจการผลักดันของความชั่วทั้งปวง ที่อยู่ล้อมรอบเรา “มนุษย์โลกทั้งสิ้นทอดตัวจมอยู่ในมารร้าย” (1 ยอห์น 5:19)

พระเยซูมิได้ทรงพยายามหลีกเลี่ยงจากการทดลอง แต่ทรงเผชิญกับพญามารอย่างซึ่ง ๆ หน้า และพระองค์ก็ทรงมีชัยต่อมัน แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า พระองค์จะไม่ทรงถูกทดลองอีกต่อไป พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า “แล้วมารจึงละพระองค์ไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง” แล้วมันก็จะกลับมาทดลอง

พระองค์อีกที่สวนเข็ชเชมาน และที่ภูเขาโกลาโกธา ด้วยอำนาจที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าที่มันเคยทดลอง พระองค์มาแล้ว

“มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้” แม้ว่าข้าวปลาอาหารเป็นสิ่งจำเป็นต่อร่างกายของเราก็จริงอยู่ แต่ชีวิตเรานั้น มิได้อยู่จำเพาะเพียงในร่างกายของเราเท่านั้น ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ก็จำเป็นต้องรับการเลี้ยงดูด้วยอาหารฝ่ายวิญญาณเป็นประจำเช่นเดียวกัน “ท่านทั้งหลายจงปรารถนาที่จะได้น้ำนม ที่สมกับฝ่ายวิญญาณและปราศจากอูบาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้พัฒนาขึ้นไปสู่ความรอดด้วยน้ำมนั้น”

การที่พญามารสามารถสำแดงให้พระเยซูเห็นอาณาจักรของโลกนี้ ภายในชั่วระยะเวลาอันสั้น (ข้อ 5) นั้น แสดงให้เห็นว่า มันมีฤทธิ์อำนาจมากจนเราคาดไม่ถึง และมันใช้ฤทธิ์อำนาจของมันในการล่อลวงมนุษย์ ซึ่งในพระธรรมโยบก็กล่าวถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน

พระเจ้า “มิได้ทรงทดลองใจผู้ใด” แต่พระองค์ทรงอนุญาตให้เราได้รับการทดลอง พญามารก็พร้อมที่จะทดลองเราเสมอ เราเองต้องตัดสินใจว่าจะเลือกเอาฝ่ายใด

พญามารมักจะพยายาม ทำให้เราสงสัยพระวาระของพระเจ้าอยู่เสมอ เช่นเดียวกับมันได้ทำในสวนเอเดนมาแล้ว

คำที่แปลว่า “ทดลอง” ในพระคริสตธรรมใหม่นั้น มาจากภาษากรีกซึ่งมีอยู่ด้วยกันสองคำ คำแรกมักใช้เมื่อกล่าวถึงการที่พญามารทดลองเรา โดยพยายามทำให้เราพ่ายแพ้ อีกคำหนึ่งมักใช้เมื่อกล่าวถึงในกรณีที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราถูกทดลอง โดยจุดมุ่งหมายที่จะให้เราเข้มแข็ง และบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น จงอย่ากลัวต่อการทดลองเช่นนี้ เพราะพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะทำให้เราเป็นคนดีขึ้น

บททวน

เหตุการณ์สุดท้ายที่เกิดขึ้น ในเรื่องการรับเสด็จพิศมาของพระเยซูนั้น คืออะไร?

จากแม่น้ำจอร์แดน พระเยซูเสด็จไปไหน? ตามที่เล่าสืบต่อกันมานั้น สถานที่ ๆ พระเยซูทรงถูกทดลองนั้นอยู่ ณ ที่ใด?

เรื่องการถูกทดลองของพระเยซูคริสต์นี้ บันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งหมดกี่เล่ม?

เหตุใดพระเยซูจึงต้องเสด็จเข้าไปในป่า? พระองค์เสด็จไปเพื่อจะพบใครที่นั่น? พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่า พระองค์ต้องอยู่ที่นั่นถึง 40 วัน หรือไม่? พระองค์ทรงถูกทดลองตลอดเวลา หรือการทดลองเพียงแต่เริ่มต้นด้วยการที่พระองค์รู้สึกหิวพระกระยาหารเท่านั้น? พระเยซูทรงถูกทดลองอย่างไรบ้าง? การทดลองอะไรบ้างที่มีค่าที่สุดแก่พระเยซู เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า หรือพญามาร? การทดลอง ประการแรกที่บันทึกไว้นั้น คืออะไร?

มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ด้วยอาหารอย่างเดียวได้หรือไม่? ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังของเราขึ้นอยู่กับอะไร (โลหิต)? เราต้องการอาหารอย่างอื่นชนิดใดอีกบ้าง?

พระเยซูทรงถูกทดลองจริงหรือไม่? หากพระองค์ทรงยอมแพ้ต่อการทดลอง จะเป็นความผิดพลาดหรือไม่?

การทดลองอีกสองประการที่บันทึกไว้นั้นมีอะไรบ้าง?

พระเยซูทรงใช้เครื่องมืออะไรบ้าง จึงทำให้พญามารต้องพ่ายแพ้?

พญามารได้สำแดงอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้ ให้พระเยซูเห็นในขณะเดียวกันได้อย่างไร? พญามารมีอำนาจที่จะมอบอาณาจักรเหล่านี้ให้แก่พระองค์ได้หรือไม่? ถ้ามี อำนาจนั้นมาจากไหน? การที่พญามารจะมอบอำนาจนี้ให้แก่พระเยซูนั้น มีข้อแม้อะไรบ้าง?

หลังจาก 40 วัน แห่งการทดลองนั้นแล้ว พญามารได้พาพระเยซูไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม จริง ๆ หรือไม่? หากว่าพระองค์ทรงกระโดดลงจากหอคอยหลังคาโบสถ์นั้น จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง?

พญามารชาตนาได้อ้างข้อพระคัมภีร์ข้อใดบ้าง? พญามารอ้างข้อเหล่านั้นถูกต้องหรือไม่?

ระหว่างความสามารถปกครองตัวเอง กับการมีอำนาจเหนือชาวโลก ท่านคิดว่าอย่างไรหนำสำคัญกว่ากัน? (“คนที่ชนะใจตนก็ดีกว่า คนที่ชนะตีเมืองได้” สุภาษิต 16:32)

พระเยซูทรงมีชัยชนะต่อพญามารอย่างเด็ดขาดหรือไม่? การที่พระเยซูทรงถูกทดลองนั้นสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้นหรือไม่?

หลังจากที่พระองค์ทรงออกจากป่า พระองค์ทรงอยู่ในสภาพเช่นไร? หลังจากนั้นพระองค์ได้เสด็จไปไหน?

พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าหรือไม่ว่า ผลแห่งการที่ทรงถูกทดลองนั้น จะเป็นอย่างไร? จำเป็นหรือไม่ที่บุตรของพระเจ้าจะต้องถูกทดลองทุกคน?

เรามีอะไร เป็นเครื่องป้องกันตัว ให้พ้นจากอำนาจของมารบ้าง? (ยุทธภักษ์ทั้งสี่ของพระเจ้า ดู เอเฟซัส บทที่ 6)

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. การที่พระเยซูทรงถูกทดลองนั้นเป็นเพียงเหตุบังเอิญ หรือเป็นคราวเคราะห์ร้ายของพระองค์ หรือเป็นโครงการที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ การที่พระองค์ทรงถูกทดลองในครั้งนี้ เป็นประสบการณ์เพียงครั้งเดียวที่พระองค์ทรงประสบหรือว่าทรงต้องต่อสู้ไปเรื่อย จนกระทั่งวาระสุดท้าย เมื่อพระองค์ตรัสที่ไม่กางเขนว่า “สำเร็จแล้ว” 2. เป็นไปได้หรือไม่ ที่ศีลธรรมของโลกจะเจริญขึ้น โดยไม่มีการทดลองอะไรเลย เราปรับกำลัง ความสามารถ และนิสัยแข็งแกร่งขึ้น โดยการเผชิญกับทั้งการดี และการร้าย มิใช่หรือไม่ 3. พระเจ้าทรงอนุญาตให้พญามารชาตนาทดลองบุตรของพระองค์เช่นนั้นหรือไม่ หรือ 4. พญา

มารมีสภาพเป็นบุคคลหรือไม่ หากพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ ซึ่งเราไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า ท่านคิดว่าพญามารก็คงมีสภาพเช่นนี้ด้วยหรือ 5. เมื่อพระเยซูทรงถูกทดลองนั้น พญามารอยู่กับพระองค์ด้วยหรือ หรือว่าเป็นแค่เพียงการต่อสู้ภายในใจของพระองค์ท่านั้น พระคัมภีร์สอนให้เราทราบว่า พระเยซูทรงเชื่อว่า พญามารสามารถทดลองมนุษย์เป็นรายบุคคลได้ เช่นนั้นหรือ 6. ท่านตีความหมายของคำว่า “ทรงนำ” และ “เร่งเร้า” ว่าอย่างไร ท่านคิดว่าคำเหล่านี้หมายความว่า พระเยซูทรงรู้สึกว่าจะต้องเข้าไปในป่าเปลี่ยวเพื่อสู้ทนการทดลอง เช่นนั้นหรือ 7. คำว่า “ทันใดนั้น” แสดงให้เราเห็นว่า พระเยซูทรงต้องรีบเร่งเข้าสู่การทดลอง หลังจากที่พระองค์รับศีลล้างบาปและการเจิมด้วยพระวิญญาณแล้ว หลังจากประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของเรา เรามักจะถูกทดลองอย่างใหญ่หลวงด้วย หรือท่ามกลางประสบการณ์เหล่านั้น อาจมีมโนภาพที่ชั่วร้ายเข้าแทรกแซงเสมอ หลังจากที่พระเยซูทรงจำแลงพระกาย พระองค์ได้เสด็จลงมาจากภูเขาและเผชิญกับเด็กที่มีผีสิงอยู่ หลังจากการรับพระบัญญัติสิบประการจากพระเจ้าบนยอดภูเขาแล้ว เมื่อโมเสสลงไปก็เห็นว่าอาโรนได้สร้างรูปทองคำขึ้น ในประชาชนได้กราบไหว้รูปววนั้น โมเสสก็โกรธแค้นมาก จึงขว้างแผ่นศิลาพระบัญญัติ ประสบการณ์ที่ทำให้เราต้องถ่อมตัวลงเช่นนี้ช่วยให้เราสำนึกว่า ในตัวของเราเอง ไม่มีอะไรที่คิดเลย 8. พระเจ้าทรงเคยให้เราเข้าสู่การทดลองบ้างหรือไม่ เราจำเป็นต้องแพ้ต่อการทดลองหรือ (เปเลาเลอ 1 โครินธ์ 10:13 เราหลีกเลี่ยงได้เสมอโดยทางพระเยซูคริสต์) 9. พระเยซูทรงสามารถทำให้ก้อนหินเป็นก้อนขนมปังได้เช่นนั้นหรือ เหตุใดจึงถือว่าผิด หากว่าพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้น 10. เหตุใดพระองค์จึงไม่เสวยพระกระยาหาร เป็นเวลาถึง 40 วัน พระองค์ได้ทรงหิวบ้างหรือ นอกเหนือไปจากอาหารแล้ว ชีวิตมนุษย์ยังต้องอาศัยอะไรอีก 11. ในกรณีที่พญามารได้นำพระเยซูขึ้นสู่ยอดภูเขาในกรุงเยรูซาเล็มนั้น เป็นการนำด้วยร่างกาย หรือด้วยความนึกคิด (หากมิใช่ด้วยร่างกายพระองค์ย่อมจะกระโดดลงไม่ได้) 12. เหตุการณ์เหล่านี้ เป็นการทดลองพระเยซูจริง ๆ หรือ พระเยซูทรงถูกทดลองเช่นเดียวกับมนุษย์ทั้งหลายหรือ (ฮีบรู 4:15) พระเยซูทรงรู้สึกอย่างไร เมื่อเราถูกทดลอง (ฮีบรู 2:18) 13. พระเยซูทรงทอดพระเนตรเห็นอาณาจักรทั้งปวงของโลกจริงหรือ ซาดานอ้างว่าตนมีอำนาจ ใครเป็นผู้ให้อำนาจนั้นแก่ซาดาน พญามารมีอำนาจที่จะมอบอาณาจักรของโลกให้แก่พระเยซูได้จริงหรือ 14. พระเยซูทรงทราบหรือไม่ว่า พระองค์จะสืบราชสมบัติจากกษัตริย์ดาวิด เพื่อที่จะปกครองโลก 15. พญามารอยู่ได้บังคับบัญชาของพระเจ้าหรือไม่ 16. หลังจากพระองค์ทรงถูกมารทดลองแล้ว มีใครมาปรนนิบัติพระองค์บ้าง พุทธสวรรค์ปรนนิบัติคนอื่น ๆ ด้วยหรือไม่ 17. เป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะปราศจากความบาปเช่นเดียวกับพระเยซู หากว่ามนุษย์คนหนึ่งคนใดทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การกระทำของเขา จะเป็นบาปสำหรับเขาหรือไม่

ชั้นที่หก เสด็จกลับไปหายอห์นบัพติศมา-หมู่บ้านเบธานี

ยอห์น 1:19-51

หลังจากที่พระเยซูได้เสด็จฝ่าฝูงชน เข้าไปขอรับศีลบัพติศมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดนแล้ว พระองค์ก็เสด็จเลี้ยวออกไป โดยที่ไม่มีใครทราบว่าจะพระองค์คือผู้ใด และภายหลังจากที่พระองค์ทรงถูกทดลองในป่าทูลกันดาร ถึงสี่สิบวันแล้ว พระองค์ได้เสด็จกลับมายังสถานที่ ซึ่งยอห์นกระทำพิธีให้บัพติศมาแก่ประชาชน ณ ฝั่งด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อพระเยซูเสด็จมาขอรับบัพติศมาจากยอห์นนั้น ยอห์นยังไม่แน่ใจว่าญาติชาวกาลิลีของตน เป็นองค์พระเมสสิยาห์หรือไม่ แต่พระเจ้าได้ทรงกระทำตามพระสัญญาที่ได้ให้ไว้แก่ยอห์น โดยสำแดงให้ยอห์นเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาบนพระเยซูในลักษณะนกพิราบ ยอห์นจึงรู้ว่า พระเยซูเป็นองค์พระเมสสิยาห์ และรู้ด้วยว่า เหตุใดพระเจ้าจึงได้ใช้พระองค์เข้ามาในโลก ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาหายอห์นครั้งที่สองนั้น ท่านจึงประกาศแก่ฝูงชนซึ่งอยู่ที่นั่นว่า “เราได้เห็น จึงเป็นพยานว่า พระองค์นั้นแหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ผู้นำฝ่ายศาสนาของชนชาติยิว ทางกรุงเยรูซาเล็ม ได้ส่งคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยปุโรหิต และพวกเลวีมา เพื่อสืบสวนคุณพฤติกรรมของยอห์น และสอบสวนให้รู้ว่า ยอห์นเป็นผู้ใด ซึ่งยอห์นเองก็ได้ประกาศตนว่า ท่านเป็นเพียง “เสียงผู้ร้องในป่า” เป็นผู้จัดเตรียมมรรคาไว้ให้พระผู้เป็นใหญ่ ซึ่งจะเสด็จมาภายหลัง เป็นที่น่าประหลาดใจอยู่ไม่น้อย ที่ยอห์นมิได้ประกาศให้ประชาชนรู้ในทันทีที่นั่นว่า พระเยซูคือผู้ใด เพียงแต่พูดว่า “มีพระองค์หนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก”

แต่ในวันต่อมา ในทันทีที่ยอห์นแลเห็นพระองค์เสด็จมาหาท่าน ท่านก็ได้ร้องประกาศอย่างกล้าหาญว่า “*คุณ่ะ พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไป* คือผู้นั้นแหละ ซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว”

อภิปราย

คณะกรรมการจากกรุงเยรูซาเล็ม ที่เดินทางไปสอบสวนยอห์น ต้องเดินทางเป็นระยะทางไกล และลำบากมาก เพราะกรุงเยรูซาเล็มที่ตั้งอยู่บนเนินเขา ส่วนยอห์นอาศัยอยู่ในหุบเขา นอกจากนั้นหนทางก็ไม่สะดวกเต็ม ไปด้วยฝุ่นละอองและคดเคี้ยวไปมา คณะกรรมการชุดนี้ได้เดินทางไปถึงหมู่บ้านเบธานี อันเป็นสถานที่ซึ่ง ครั้งหนึ่งโยชูวาได้นำบรรดาบรรพบุรุษของชนชาติอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา และเป็นสถานที่ซึ่งผู้เดินทางจากมณฑลกาลิลี ข้ามแม่น้ำ

จอร์แดนเข้าไปสู่แคว้นยูเดีย และที่หมู่บ้านแห่งนี้เอง ที่ยอห์นได้ทำการเทศนาสั่งสอนประชาชน ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างน่าเลื่อมใส จนทำให้ประชาชนในละแวกนั้นมีความสนใจมาก ต่างพากันมาฟังคำเทศนาของท่าน ด้วยความกระตือรือร้นอย่างเนืองแน่น

คณะกรรมการสอบสวนซึ่งเป็นตัวแทนผู้นำของศาสนายูดา ดังกล่าวแล้วข้างต้นนี้ ได้พยายามตั้งข้อสังเกตและสอบถามยอห์นหลายอย่าง เพื่อพิสูจน์ให้แน่ชัดว่ายอห์นคือผู้ใด มีเจตนาอย่างไร ในการเทศนาสั่งสอนประชาชนเช่นนี้

ยอห์นอาศัยอยู่ในป่า ส่วนคณะกรรมการสอบสวนนี้ ล้วนมาจากเมืองที่หนาแน่นไปด้วยผู้คน ยอห์นรับใช้พระเจ้าด้วยความสุจริตใจ ส่วนพวกเขาเหล่านั้น เป็นผู้ที่หลงใหลในขนบธรรมเนียมประเพณีของมนุษย์อย่างฝังจิตฝังใจ ยอห์นนั้นมีความร้อนรนเพื่อพระเจ้า แต่พวกเขาเหล่านั้นมาหายอห์นก็เพียงเพราะความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น ยอห์นพร้อมที่จะทำให้พวกเขาเหล่านั้นพิสูจน์ว่าศาสนาของพวกเขา นั้น มีความจริงในชีวิตของพวกเขาเพียงใด ส่วนพวกปุโรหิตเหล่านั้น ก็พร้อมที่จะใช้สิทธิที่ยังป้องกัน มิให้ยอห์นเทศนาสั่งสอนเพื่อพระเจ้าอีกต่อไป

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนถามยอห์นบัพติศมาว่า “ท่านเป็นผู้ใด” โดยนัยของคำถามนั้นก็เพื่อคาดคั้นว่า ยอห์นเป็นพระคริสต์หรือไม่ ซึ่งท่านก็รู้เท่าทัน จึงตอบว่า “เรามีใช้พระคริสต์” ผู้บันทึกพระธรรมยอห์นได้เน้นข้อนี้ไว้อย่างหนักแน่น

ในการโต้ตอบคำถามของยอห์นนั้น ได้สำแดงให้เห็นคุณลักษณะของยอห์น ถึงสามประการ ดังต่อไปนี้ คือ *ประการแรก* ได้แก่ความตรงไปตรงมา ท่านไม่เคยพูดอ้อมค้อมเลย ท่านตอบคำถามของคณะกรรมการสอบสวนอย่างตรงไปตรงมา ตามความเป็นจริงทุกประการ ด้วยคำพูดที่ง่าย ๆ ฟังแล้วเข้าใจกัน ไม่อ้อมความหมายหลายแง่อันจะก่อให้เกิดปัญหาขึ้นได้

ต่อคำถามที่ว่า “ท่านเป็นเอลิยาหรือ” ยอห์นตอบว่า “มิใช่” คณะกรรมการสอบสวนถามต่อไปอีกว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์หรือ” (หมายถึง ศาสดาพยากรณ์ที่โมเสสอ้างถึง) ยอห์นปฏิเสธเช่นเคยว่า “หาไม่” พวกเขาจึงถามต่อไปอีกว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นผู้ใด” ยอห์นจึงตอบว่า “เราเป็นเพียงเสียงผู้ร้องในป่า”

ยอห์นเป็นผู้ที่ส่งเสียงดังกังวานแจ่มใส เป็นเสียงแห่งความจริง เป็นเสียงที่ซบเซาเข้าสู่มโนธรรมของมนุษยชาติ เพราะว่าเป็นเสียงของผู้ที่ตระหนักแน่ชัดว่า ตนกำลังประกาศเพื่อพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง เสียงผู้หนึ่งประกาศก้องว่า “จงกระทำมรรคาของพระองค์ให้ตรงไปเถิด”

คุณลักษณะ *ประการที่สอง* ของยอห์นในการโต้ตอบคำถามเหล่านั้น ได้แก่การเป็นทูต มิใช่เป็นทูตเพื่อผลทางการเมือง หากแต่เป็นทูตของพระเจ้าการพูดตรงไปตรงมานั้น จำเป็นต้องอาศัยคำพูดอันฉลาดเฉียบแหลมด้วย ถ้ามิฉะนั้นแล้ว จะไม่เกิดผลอะไรเลย กลับจะเป็นผลร้ายเสียอีก แต่การพูด

ตรงไปตรงมาของยอห์นนั้น ก็เพื่อให้ผู้ที่ได้ยินได้ฟัง รู้สำนึกตัวถึงความบาปของตน ยอห์นรู้จักวิธีจูงใจประชาชนทั้งที่เป็น ส่วนรวมและส่วนตัว ท่านยอมให้คณะกรรมการนั้น สอบถามปัญหาต่าง ๆ หลายข้อ เพื่อจะตอบคำถามเหล่านั้น ไปตามแนวที่จะเกิดผลแก่ผู้ที่ได้ยินได้ฟัง จุดประสงค์ของท่าน ก็เพื่อให้ประชาชนเข้าใจ ถึงพระลักษณะของพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้นั้น

ยอห์นได้กล่าวสรุปว่า เหตุที่ท่านประกาศสั่งสอนให้ประชาชนกลับใจใหม่ และให้รับศีลล้างบาปมาเพื่อชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ ก็เพื่อเป็นการแผ้วถางทางไว้ให้แก่ผู้ที่เสด็จมาภายหลัง ประชาชนที่ฟังคำประกาศของยอห์นต่างก็เข้าใจคำพูดของยอห์น ได้ดีว่า หมายถึงองค์พระเมสสิยาห์ ซึ่งพวกเขากำลังคอยทำการเสด็จมาของพระองค์อยู่ การประกาศของยอห์นมีใจความว่า “พระคริสต์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่านแล้ว พวกท่านยังไม่รู้จักพระองค์ อย่างไรก็ตามแม้ว่าเดี๋ยวนี้พวกท่านจะยังไม่รู้จัก แต่สักวันหนึ่งพวกท่านก็จะรู้จัก...”

คุณลักษณะ *ประการที่สาม* ของยอห์น ก็คือการถ่อมตัว จงสังเกตคำพูดของยอห์นที่ว่า “พระองค์ผู้ที่เราจัดเตรียมทางไว้คอยท่านนี้ ทรงเป็นอยู่ก่อนเรา” “เป็นใหญ่กว่าเรา” จะเห็นได้ว่ายอห์นมีความถ่อมตัวมาก ท่านพร้อมที่จะตัวลงมาจากความเด่นเป็นสง่า ซึ่งประชาชนมีความศรัทธาเชื่อถือเพื่อเทิดทูนพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นใหญ่อย่างแท้จริง นอกจากนั้น ท่านยังกล่าวว่าตัวท่านนั้น ไม่มีคุณงามความดีพอ ที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระคริสต์ พระเจ้าได้ใช้ยอห์นมาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์อย่างกล้าหาญ แต่กระนั้นท่านก็ยัง ไม่เหมาะสมที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ทั้งนี้ แสดงว่า พระเจ้าทรงใช้ผู้ที่ถ่อมตัวมากที่สุด ให้ทำการที่ใหญ่ที่สุด บุคคลที่รู้สึกว่าคุณเป็นผู้ที่มีความสามารถ แต่พร้อมที่จะรับใช้พระเจ้าเสมอ พระเจ้าก็ทรงโปรดให้ผู้นั้นเป็นสายธารแห่งพระพรของพระองค์ ที่จะนำไปสู่มนุษยโลก พระเจ้าทรงสามารถใช้ผู้ที่ถ่อมตัว ให้ทำงานที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้

วันต่อมา ขณะที่ยอห์นกำลังอธิบายเรื่องเทศกาลปัสกา และลูกแกะที่ใช้เป็นเครื่องสักการบูชา ให้ประชาชนฟังอยู่นั้น พระเยซูได้เสด็จตรงเข้ามาหา และทันทีที่ยอห์นและหีนพระองค์ท่านก็ร้องออกมาว่า “ดูแน่ะ พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรักษาความคิดบาปของโลกไป คือผู้นั้นแหละที่เราได้กล่าวถึงว่า ภายหลังเราจะมีผู้หนึ่งมาที่เป็นใหญ่กว่าเรา” ยอห์นอธิบายต่อไปถึงเหตุที่พระเจ้าทรงใช้ท่านมาประกาศสั่งสอนเพื่อพระองค์ และให้ศีลล้างบาปแก่ประชาชน แล้วสรุปว่า “เพราะเหตุนี้เองจึงได้มา เพื่อสำแดงให้ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์” เพื่อให้ประชาชนมีความแน่ใจ และจะได้ไม่หลงผิดอีกต่อไป พระเจ้าได้ใช้ยอห์นให้มาเป็นพยานถึงความจริงนี้ ฉะนั้นท่านจึงสามารถกล่าวได้อย่างเต็มที่ว่า “เราได้เห็น จึงเป็นพยานว่า ท่านนี้แหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

วันต่อมาขณะที่ยอห์นยืนอยู่กับศิษย์ของท่านสองคน คนหนึ่งคืออันดะเรอา ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นผู้ใด คาดว่าคงจะเป็นยอห์นน้องชายของยากอบ พระเยซูได้เสด็จผ่านมาทางนั้น ยอห์นได้ฟังดูพระองค์แล้ว กล่าวกับศิษย์ของตนว่า “ดูแน่ะ พระเมษโปดกของพระเจ้า”

ทันใดนั้นเอง ศิษย์ทั้งสองของยอห์นก็ได้เดินติดตามพระเยซูไป เมื่อบุคคลทั้งสองเดินไปจนจวนจะทันพระองค์ พระองค์ก็หันกลับมาถามเขาทั้งสองว่า “ท่านหาอะไร”

เขาทั้งสองทูลตอบด้วยความเคารพนบอบว่า “รับบี พระองค์อาศัยอยู่ที่ไหน”

พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “มาเถิด แล้วท่านจะทราบ” บุคคลทั้งสองจึงได้ติดตามพระองค์ไป และได้พักอาศัยอยู่กับพระองค์ตลอดวันนั้น และเมื่อทูลลาพระองค์กลับไป ต่างก็รู้สึกว่าจะจิตใจของตนผ่องใส และมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่พระเยซูคริสต์ได้สำแดงให้เขาทราบถึงความจริงของพระเจ้า ตามที่เขาปรารถนามาเป็นเวลานาน การที่เขาได้มีโอกาสดูอยู่กับพระคริสต์ จึงทำให้เขาได้ทราบความหมายที่แท้จริงของชีวิต

หลังจากที่ได้ทูลลาพระเยซูแล้ว อันดะเรอาก็รีบกระหืดกระหอบไปหาซีโมนพี่ชายของตนทันที แล้วเล่าด้วยความตื่นเต็นว่า “เราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” และได้พาพี่ชายซึ่งมีนิสัยหุนหันพลันแล่นไปหาพระเยซู ต่อมาภายหลังพระเยซูจึงประทานชื่อใหม่แก่ซีโมนว่าเปโตร ซึ่งหมายถึงผลกำลังแข็งแกร่งดุจภูผาหิน แม้ว่าขณะนั้น เปโตรจะมิได้มีคุณสมบัติเช่นนั้นก็ตาม แต่พระเยซูทรงทราบว่าต่อไปภายหน้าเปโตรจะได้มี ข้อความตอนนี้แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ ในการหยั่งรู้จิตใจของมนุษย์ และล่วงรู้ถึงอนาคตกาลว่าจะเป็นไปอย่างไร

หลังจากนั้นไม่นานนัก บรรดาสาวกของพระเยซูก็ได้เริ่มติดตามพระองค์ออกไปประกาศสั่งสอนเป็นครั้งแรก ในการเดินทางครั้งนี้ พระเยซูได้ทรงเรียกฟิลิปให้ร่วมไปด้วย ก่อนหน้าที่จะออกเดินทาง ฟิลิปได้ชักชวนเพื่อนของเขาอีกคนหนึ่งชื่อเนธานเอล ให้มาเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์ ซึ่งต่อมาชายผู้นั้นก็ได้ยอมสละบ้านช่องของตน ติดตามพระเยซูไปเช่นเดียวกับฟิลิป ในการนี้ แม้ว่าฟิลิปจะมีเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ก็ได้ใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างมาก

ฟิลิปไปหานะธานเอล และเล่าให้ฟังอย่างระล่ำระลัก ด้วยความปลื้มปิติว่า “เราได้พบพระองค์นั้นที่โมเสสได้กล่าวถึง ในพระคัมภีร์พระบัญญัติ และพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงด้วย คือพระเยซูบุตรของโยเซฟชาวนาซาเร็ธ”

คำบอกเล่าของฟิลิปสะกดใจนะธานเอลมาก โดยเฉพาะตอนที่กล่าวถึงภูมิถิ่นนาของพระเยซูด้วยแล้ว ยิ่งทำให้เนธานเอลรู้สึกสงสัยมาก และมีความคิดเห็นตรงกันข้ามกับฟิลิป เพราะว่าเมืองนาซาเร็ธเป็นเมืองที่เล็ก ๆ ตั้งอยู่บนเนินเขา มีความเป็นอยู่อย่างเงียบ ๆ ไม่มีชื่อเสียงอะไรนัก ไม่น่าจะเป็นที่ประทับของบุคคลสำคัญเลย จึงย้อนถามว่า “สิ่งใดอันใดจะมาจากราซาเร็ธได้หรือ?”

ฟิลิปจึงตอบด้วยความเชื่อมั่นว่า “มาเถิด”

เมื่อบุคคลทั้งสองมาเฝ้าพระเยซูแล้ว พระองค์จึงตรัสเกี่ยวกับนะรันเอลว่า “ดูนะคนชาติอิสราเอลแท้ที่ไม่มีอุปาย” เหตุที่พระเยซูทรงเรียกนะรันเอลว่า เป็นชาวอิสราเอล ก็เพราะว่าพระองค์ทรงหมายถึงบรรพบุรุษของนะรันเอล ซึ่งได้ต่อสู้ฟันฝ่า จนได้รับชัยชนะ ต่อเหล่าเหล่าภัยมกลอุปายการคในข้อ ออในกระดูกต่าง ๆ อันเป็นสันดานของคนชั่ว นามอิสราเอลเป็นนามแห่งชัยชนะต่อความผิดบาป

คำตรัสของพระเยซูทำให้นะรันเอลประหลาดใจมาก จึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์รู้จักข้าพเจ้าได้อย่างไร”

พระองค์ตรัสตอบว่า “ก่อนที่ฟิลิปได้เรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราได้เห็นท่าน”

คำตรัส การชำเลื่องพระเนตรมองดู และพระสุรเสียงของพระเยซูทำให้นะรันเอลตระหนักใจว่า พระเยซูทรงรู้ถึงความนึกคิดทุกอย่างของเขา ตลอดจนการต่อสู้ในจิตใจ และการทดลองที่จะมีมาในอนาคตได้แจ่มแจ้ง เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงรู้ถึงชัยชนะ ในด้านศีลธรรมจรรยา มารยาทของเขามาแล้ว นะรันเอลจึงทูลสรรเสริญพระองค์ว่า “รับบี พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์เป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล”

พระเยซูตรัสแก่นะรันเอลว่า “เพราะเราบอกท่านว่า เราได้เห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะ ได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก.... เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า ท่านจะ ได้เห็นท้องฟ้าแหวกออก และเหล่าทูตของพระเจ้าขึ้นไปและลงมาบนบุตรมนุษย์”

พระคำตรัสของพระเยซูข้างบนนี้ เป็นการสำแดงให้เห็นภาพฝ่ายจิตวิญญาณอย่างแท้จริง พระเยซูทรงอ้างถึงศูนนิมิตในความฝันของยาโคบ ที่ฝันเห็นบันได ทอดจากสวรรค์ลงมาสู่โลกนี้ และมีทูตสวรรค์ขึ้นลงตามบันไดนั้น ซึ่งบันไดนั้นหมายถึงพระองค์นั่นเอง พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของมนุษย์ โดยทางพระเยซูคริสต์ และทรงตอบคำอธิษฐานก็โดยทางพระเยซูคริสต์เช่นเดียวกัน นี่ก็คือเหตุผลที่ว่า เหตุใดคริสเตียนจึงมักกล่าวคำว่า “ข้าพเจ้าทูลขอในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า” ในการอธิษฐานของเขาทุกครั้ง

ตลอดเวลาที่ล่วงผ่านไป ศตวรรษแล้วศตวรรษเล่า ผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ ด้วยความเชื่อมั่น เช่นเดียวกับยอห์น อันดะเรอา เปโตร ฟิลิป และนะรันเอล ต่างก็ได้ร่วมกันเป็นพยานแก่มนุษย์โลกทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้พวกเขาเห็น โดยทางพระเยซูคริสต์

ข้อไตร่ตรอง

อันคะเรอา และเพื่อนของเขาอีกคนหนึ่ง (คาดว่าคงเป็นยอห์นน้องชายของยากอบ) ได้พบพระเยซู ในบ่ายวันหนึ่ง เขาทั้งสองได้มีโอกาสเข้าเฝ้าพระองค์อย่างใกล้ชิด ได้ร่วมรับประทานอาหารมื้อเย็น และพักค้างคืนกับพระองค์ และเมื่อทั้งสองทูลลากลับไปแล้ว ต่างก็รีบกลับไปป่าวประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และได้้นำพี่น้องของตน มาเชื่อในพระเยซูคริสต์ให้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาด้วย

แน่นอนเหลือเกิน บุคคลเหล่านี้ต่างก็ได้รับการอบรมสั่งสอนจากยอห์นบัพติศมาแล้ว เป็นผู้ที่มีความเคร่งครัดในทางศาสนา และเพียบพร้อมในฝ่ายจิตวิญญาณเป็นอย่างดี แต่เมื่อเขามีโอกาสอยู่ใกล้ชิดพระเยซูแม้เพียงชั่ว โมงเดียว ก็นับว่าเป็นโอกาสที่ประเสริฐที่สุดแล้ว ในการสร้างเสริมความเชื่อมั่น การสนทนาปราศรัยกับพระองค์อย่างสนิทสนม นั้น ย่อมนำชีวิตของเราไปสู่การรับพระพรฝ่ายจิตวิญญาณที่สูงสุด

บทเรียนนี้ทำให้เราได้ทราบว่า การงานประการแรกที่ใหญ่ยิ่งสูงสุดของคริสเตียนคือ การนำผู้อื่นให้มาเชื่อฟังพระคริสต์

ความหมายลึกซึ้งของการได้โทษแทนของพระเยซู ในภาษากรีกนั้นขึ้นอยู่กับคำว่า “ยกเอาไป” ซึ่งหมายถึง “ยกขึ้น” และ “แบกรับเอาไปด้วยตัวเอง” พระเยซูทรงใช้ถ้อยคำนี้เพื่อเรียกร้องให้มนุษย์แบกรับเอาแอกของพระองค์ด้วย พระเยซูได้ทรงแบกรับเอาความเป็นทาสบาปของเราไว้แต่ผู้เดียว เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงประสงค์ ที่จะให้มนุษย์รับเอาแอกของพระองค์ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน คือ “แอกแห่งการเชื่อฟัง” (ยอห์น 1:29)

บททวน

ในทันทีหลังจากพระเยซูทรงถูกทดลองแล้ว พระองค์ก็ได้เสด็จไปแห่งใด?

พวกปุโรหิตและเลวีได้ถามยอห์นว่าอย่างไร? ยอห์นตอบว่าอย่างไร? ท่านรู้สึกอย่างไรในการตอบของยอห์น?

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาหา ยอห์นเป็นครั้งที่สอง ยอห์นพูดถึงองค์พระเยซูว่าอย่างไร?

ยอห์นอธิบายอย่างไรว่า เหตุใดท่านจึงรู้ว่า ท่านได้ทำพิธีบัพติศมาให้แก่พระเมสสิยาห์?

การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาประทับบนองค์พระเยซู ในขณะที่พระองค์ทรงรับบัพติศมานั้น เพื่อประโยชน์ของพระเยซูหรือของยอห์น?

ศิษย์ทั้งสองของยอห์นทำอะไรบ้าง เมื่อยอห์นแนะนำให้รู้จักพระเยซู?

ถ้อยคำสนทนาระหว่างศิษย์ของยอห์นกับพระเยซู ตามที่ได้บันทึกไว้นั้น มีว่าอย่างไรบ้าง? ท่านคิดว่าเขาอยู่กับพระเยซูประมาณกี่ชั่วโมง?

อันคะเรอานะนำใครให้รู้จักพระเยซู? ใครเป็นคนนำนะชั้นเอลมาหาพระเยซู? จงสังเกตดูว่าพระเยซูทรงตอบบุคคลทั้งสองคล้าย ๆ กัน การที่พระเยซูทรงทราบความคิดของคนเหล่านั้น เป็นที่ประทับใจเปโตรและนะชั้นเอลหรือไม่?

คำตรัสของพระเยซู ซึ่งสำคัญยิ่งกว่าการทราบความคิดอ่านของมนุษย์นั้นมิใช่ความว่าอย่างไร? สาวกทั้งสี่มาจากมณฑลอะไร? เปโตร อันคะเรอา และฟีลิป อาศัยอยู่ ณ เมืองใด? (นะชั้นเอลอยู่บ้านคานา มณฑลกาลิลี)

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านคิดบ้างไหมว่าหัวหน้าชนชาติยิว ได้รับการบอกเล่าว่า พระเมสสิยาห์ซึ่งพระกัมภีร์ทำนายถึงนั้น มีลักษณะอย่างไรบ้าง หากเขารู้ เหตุใดเขาจึงไม่รู้ว่ายอห์นไม่ใช่พระเมสสิยาห์ เป็นหรือไม่ที่ยอห์นอาจแย้งตำแหน่งพระเมสสิยาห์ของพระเยซูในขณะนั้น โดยปล่อยให้ประชาชนคิดเช่นนั้น 2. ท่านสังเกตถึงการถ่อมตัวของยอห์นหรือไม่ ในการที่ท่านเรียกตัวของตนเองว่า “เสียงของผู้ร้องในป่า” 3. การที่ยอห์นให้รับศีลล้างบาป อาจเป็นเหตุให้ประชาชนตั้งคำถามใน ข้อ 25 หรือไม่ ท่านคิดว่าการที่ยอห์นบัพติศมาปฏิเสธว่าตนมิใช่พระคริสตนั้น เป็นเพราะความเกรงกลัว หรือเป็นเพราะว่า จิตใจของยอห์น ไม่ยอมให้ท่านทำเช่นนั้น 4. เหตุใดยอห์นจึงชี้แจงให้ประชาชนทราบว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า มีสิ่งใดหรือที่ทำให้ยอห์นแน่ใจว่าตนได้ทำพิธีบัพติศมาให้แก่ “พระบุตรของพระเจ้า” 5. ท่านคิดว่ายอห์นได้ชี้แจงให้ประชาชนทราบว่า พระเยซูทรงเป็นผู้ใด ในวันที่พระเยซูเสด็จกลับมาจากป่าอย่างนั้นหรือ (ดูข้อ 26) 6. ในวันที่ต่อมาเมื่อยอห์นพูดถึงพระเยซูอีก ท่านคิดว่าประชาชนเชื่อยอห์นหรือ (ดูข้อ 29) ท่านคิดหรือไม่ว่า ประชาชนอาจจะแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาให้เห็นบ้างในเมื่อได้ยินยอห์นพูดเช่นนั้น ท่านคิดว่าประชาชน ยินยอมอย่างสงบได้หรือ ในเมื่อเขาเหล่านั้นทราบว่าพระองค์ผู้ซึ่งยอห์นได้เพียรประกาศให้พวกเขาฟังเป็นเวลาหลายเดือนแล้วนั้น ประทับอยู่กับเขา 7. ท่านคิดว่า “ศิษย์สองคน” ที่อ้างถึงในข้อ 35 นั้น รวมอยู่ในหมู่ชนที่ฟังยอห์นกล่าวถึงพระองค์ในวันก่อนนั้นหรือไม่ ศิษย์สองคนนี้คือใคร การเข้าเฝ้าพระองค์ในวันนั้น ทำให้ศิษย์สองคนนี้ได้รับรู้อะไรเพิ่มขึ้นบ้างซึ่งเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลย 8. ถึงวาระนี้พระเยซูทรงสำแดงพระองค์ว่ามีความแตกต่างจากคนคิดทั่วไปหรือไม่ 9. ท่านคิดว่า พระเยซูทรงตัดสินพระทัยเลือกทั้งสี่คน ให้เป็นศูนย์รวมของสาวกสิบสองคนของพระองค์ในขณะนั้นหรือ? 10. อิทธิพลที่พระเยซูทรงมีอยู่ในโลกนี้ พอที่จะทำให้ท่านเชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ และเป็นพระเมสสิยาห์หรือ 11. พระสัญญาของพระคริสต์ ที่ว่าจะสถิตอยู่ด้วย ได้ช่วยแก้ปัญหาชีวิตประจำวันของท่านประการใดบ้าง มีอะไรบ้างที่ท่านกำลังกระทำอยู่ในปัจจุบัน และไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ ถ้าปราศจากการช่วยเหลือของพระองค์

ขั้นที่เจ็ดและแปด พิธีสมรส-ที่หมู่บ้านคานา- เมืองคาเปอร์นาอุม

ยอห์น 2:1-12

เมื่อเปโตรกับนะธานเอลไปหาพระเยซูนั้น พระองค์มิได้ตรัสถ้อยคำใด ๆ อันเป็นการอ้างถึงพระองค์เลย เช่นเดียวกับที่ยอห์น มิได้เปิดเผยให้ประชาชนรู้ว่าตัวท่านเป็นผู้ใด เพียงแต่บอกว่าท่านเป็น “เสียงผู้ร้องในป่า” แต่ด้วยพระลักษณะอันประเสริฐของพระองค์ อาจจะเป็นเพราะพระสุรเสียงหรือถ้อยคำที่พระองค์ตรัสอย่างหนึ่งอย่างใด เป็นที่ประทับใจบุคคลทั้งสองมากก็ได้ ดังนั้นเมื่อเปโตรและนะธานเอล ได้ยินพระคำรัสของพระองค์เพียงประโยคเดียว ก็รู้สึกซาบซึ้งดื่มด่ำเหลือที่จะกล่าว เช่นเดียวกันกับชายอีกสองคน ที่พระเยซูได้ประทานโอวาทให้ที่แม่น้ำจอร์แดน นับจากนั้นเป็นต้นไป เขาเหล่านั้นก็ได้ยึดเอาคำสั่งสอนของพระองค์ เป็นหลักดำเนินชีวิต นอกจากนี้ยังยอมมอบตัวเป็นสาวกติดตามห้อยตามพระองค์ ไปทุกหนทุกแห่งอย่างใกล้ชิด トラบจนกระทั่งเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ที่ภูเขากระโหลกศิระ

เมื่อครั้งสาวกของพระเยซูรวบรวมกันเป็นหมู่คณะใหม่ ๆ นั้น สาวกเหล่านั้นต่างก็มีถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่ในละแวกเดียวกันทั้งสิ้น รวมทั้งพระเยซูด้วย ทั้งหมดได้ตัดสินใจที่จะไปยังหมู่บ้านคานา ซึ่งเป็นที่อยู่ของนะธานเอล ขณะที่พักอยู่ในหมู่บ้านคานา ก็ได้รับเชิญไปในพิธีสมรสด้วย และ ณ สถานที่แห่งนี้เอง พระองค์ได้เริ่มลงมือกระทำพระราชกิจของพระองค์ โดยการช่วยเหลือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้แก่ประชาชน ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถแก้ไขได้

ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ มีเหตุการณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งเราไม่ควรมองข้ามเสีย นั่นคือ ขณะที่การเลี้ยงในพิธีสมรสกำลังดำเนินอยู่นั้น น้ำองุ่นที่เตรียมไว้ กลับไม่พอเพียงแก่การบริการแขกหรือ ในวาระแห่งความยุ่งยากสุดปัญญาที่จะแก้ไขนี้ เหตุใดเล่านางมาเรียมารดาของพระเยซู จึงได้ขอร้องให้พระเยซูช่วยแก้ไขให้ โดยปักใจเชื่อมั่นว่า พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่จะแก้ไขได้ จะเป็นไปได้หรือไม่ว่า นางมาเรียรู้ความจริงว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด หรืออาจเป็นเพราะว่านางเคยเห็นพระองค์ “กระทำ” การอัศจรรย์มาก่อนแล้ว ในสมัยที่ยังอาศัยอยู่ด้วยกัน หรืออาจเป็นเพราะว่านางเคยได้รับคำแนะนำจากพระองค์ว่า ถ้าอยู่ในคราวคับขันเมื่อใด ก็ขอให้บอกกล่าวแก่พระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงสามารถช่วยได้ทุกกรณี

หลังจากพิธีสมรสนั้น พระเยซูคริสต์ก็มีได้เสด็จกลับไปสู่มืองนาซาเร็ธอีก แต่ได้เสด็จร่วมกับ มารดาและน้อง ๆ ของพระองค์ ไปเยี่ยมเยียนเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบกาลิลี ซึ่งเป็นที่อยู่ ของเปโตร อันดะเรอา และฟีลิป

อภิปราย

พระเยซูได้เสด็จไปในพิธีสมรส พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่สมควรจะได้รับเชิญยิ่งกว่าผู้ใด ใน พิธีสมรสของกลุ่มสาวใด ๆ ก็ตาม เจ้าภาพควรทูลเชิญพระเยซูให้ประทับอยู่ ณ ที่นั้นด้วย ให้พระองค์ เป็นประธานรับรู้คำปฏิญาณของกลุ่มสาว ผู้สมัครสมานรักใคร่ปลงใจร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วย ความสัจซื่อตลอดจนชั่วชีวิต เมื่อเราประกาศถึงความรัก ตั้งต้นชีวิตใหม่ สร้างครอบครัวใหม่ด้วยการ แต่งงานนั้น เราควรทูลเชิญให้พระองค์ประทับอยู่กับเราด้วย หรือเมื่อเราจัดงานฉลองเพื่อแสดงความ ยินดีอย่างหนึ่งอย่างใด ระหว่างครอบครัวของเราและบรรดาเพื่อนฝูง ก็สมควรที่จะทูลเชิญพระองค์มา ประทับอยู่ด้วย

พระเยซูทรงเป็นสุภาพบุรุษ และเพื่อนบ้านที่แท้จริงของเรา จากข้อความในบทเรียนข้างต้นนี้ เราจะเห็นได้ว่า พระองค์ทรงร่วมในพิธีสมรสแบบง่าย ๆ ของเพื่อนบ้าน ใกล้ ๆ เมืองนาซาเร็ธ ท่ามกลางหมู่ญาติมิตรสหายใหม่ของพระองค์ทั้งห้าคนได้ร่วมในพิธีสมรสครั้งนี้ด้วย การเสด็จครั้งนี้ นับเป็นการเดินทางครั้งแรก ภายหลังจากที่พระองค์ทรงถูกทดลองในป่าเป็นต้นมา ทันทีที่พระองค์ เสด็จมาถึงหมู่บ้านคานา ก็ได้รับเชิญให้ไปในพิธีสมรส ฝ่ายเจ้าสาวนั้นคงเป็นญาติของพระองค์ ฉะนั้น การแต่งงานครั้งนี้มารดาและบรรดาน้อง ๆ ของพระองค์ จึงได้ร่วมในพิธีนี้ด้วย

เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นญาติและเพื่อนบ้านของเจ้าสาว ดังนั้นการเสด็จมาของพระเยซู แม้ว่า จะทรงเครื่องแต่งกายเยี่ยงอาจารย์สอนศาสนาาก็มิได้ทำให้แขกหรือที่มาในพิธีสมรสนั้นแปลก ประหลาดใจเลย พระลักษณะบางอย่างของพระองค์ เป็นที่ดึงดูดความสนใจของผู้พบเห็นเป็นอันมาก แต่พระองค์มิได้สนพระทัยในสิ่งเหล่านี้ ทรงสังสรรค์กับผู้ที่เฝ้ามองดูพระองค์ ด้วยความห่วงใยอยู่ ตลอดเวลา เพราะท่านางมิได้เห็นพระองค์มาเป็นเวลาเจ็ดหรือแปดสัปดาห์แล้ว ดังนั้นจิตใจของนางจึง เป็นห่วงกังวลถึงพระองค์ ปราบปรามที่จะอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ และถามไถ่ถึงความเป็นอยู่ของพระองค์ เยี่ยงมารดา ผู้รักทูลนอมบุตรทั่ว ๆ ไป

การเสด็จมาในพิธีสมรสครั้งนี้ มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งคือ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็น แขกผู้รับเชิญ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงยอมปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมของเจ้าภาพ โดยมีได้ขจัดเงินหรือ ตำนานิตีเยนแต่อย่างใด แต่ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงแสดงความคิดเห็น

ของพระองค์เกี่ยวกับพิธีสมรส และการดำรงชีวิตภายในครอบครัว ให้ประชาชนทราบอยู่บ่อย ๆ เพราะว่สิ่งเหล่านี้เป็นรากฐานของการปฏิรูปสังคม ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นนักปฏิรูปผู้หนึ่ง ดังนั้น พระองค์จึงทรงสำแดงความเป็นสุภาพบุรุษของพระองค์ ในการยอมรับความเป็นเจ้าของบ้านของทุกคน บางคนคิดว่าพระองค์ไม่น่าจะทำน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่น อันเป็นการส่งเสริมความรื่นเริงในงานเลี้ยงครั้งนั้นเลย พระองค์น่าจะเททิ้งหรือทำลายภาชนะที่บรรจุน้ำองุ่นเหล่านั้นเสีย จึงจะเป็นการสมควร แต่พระองค์มิได้เป็นนักปฏิรูปสังคมนั้น จึงมิได้ทำลายเจตนาของเจ้าของงาน

เนื่องจากงานเลี้ยงได้ดำเนินไปเป็นเวลานาน จนทำให้น้ำองุ่นที่เตรียมไว้ไม่พอ แก่การบริการแขกหรือ เรื่องนี้ทำให้นางมาเรียรู้สึกกระวนกระวายใจมาก (ตามตำนานที่เล่าลือกันมาแต่โบราณนั้น ปรากฏว่านางมาเรียเป็นญาติของฝ่ายเจ้าสาว) ด้วยเหตุนี้เอง นางจึงได้เอาใจใส่ต่องานเลี้ยงเพื่อให้ทุกอย่างลุล่วงไปด้วยดี ครั้นเมื่อทราบเรื่องราวเช่นนี้ นางจึงอดที่จะเป็นทุกข์ไม่ได้ แต่นางก็ทราบถึงสิ่งที่มนุษย์ทั้งหลายยังไม่ทราบ คือว่า พระเยซูผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถแก้ไขสถานการณ์ และปัญหายุ่งยากของมนุษย์ได้ทุกอย่าง ดังนั้นนางมาเรียจึงได้ทูลขอให้พระเยซูทรงช่วยแก้ไขปัญหาเรื่องน้ำองุ่นให้ ด้วยความเชื่อมั่นว่า พระองค์จะต้องทรงจัดการให้ได้อย่างแน่นอน แม้ว่าพระองค์จะตรัสแก่นางว่า “ท่านสุภาพสตรี นั้นเป็นธุระอะไรของท่านและของข้าพเจ้า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง” ก็ตาม นางได้กำชับพวกคนใช้ว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด” ไม่มีคำแนะนำใด ๆ ที่จะดีไปกว่านี้ เมื่อเราไม่ทราบว่าจะทำอะไร ก็จงหยุดและสดับฟังพระกระแสน้ำของพระเยซูผู้เป็นบรมครู ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์โลก แล้วเมื่อ “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด

พระเยซูได้ทรงกระทำน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่น เพื่อให้งานเลี้ยงดำเนินไปอย่างราบรื่น มีบางคนเข้าใจผิดคิดว่า ถ้าพระเยซูร่วมในสังคัมแล้ว พระองค์ก็จะทำลายความสนุกสนานของงานนั้นจนหมดสิ้น ด้วยความเข้าใจผิดดังกล่าว จึงนำให้ผู้คนเป็นจำนวนไม่น้อยคิดว่า ถ้าไม่เชิญพระเยซูมาร่วมกับเราแล้ว เราก็จะมีความสนุกสนานกันได้อย่างเต็มที่ แต่ความคิดเห็นนี้ล้วนไม่เป็นความจริง เพราะว่ามีความสุขและความยินดีใด ๆ ที่จะมากไปกว่าเมื่อมีพระเยซูประทับอยู่ร่วมกับพวกเรา นอกจากนั้นยังเป็นการยกระดับชีวิตของเราให้สูงขึ้น ให้เหมาะสมที่จะเป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์อีกด้วย

พิธีสมรสที่หมู่บ้านคานา มณฑลกาลิลีในครั้งนี้ เป็นเหตุการณ์ฝังแน่นอยู่ในความทรงจำของคู่บ่าวสาว วงศาภคณาญาติและแขกเหรื่อที่มาในงานไปจนชั่วกาลนาน ในการที่พระเยซูได้ทรงสำแดงพระเมตตากรุณา ประทานความสุขให้แก่ทุกคนโดยทั่วหน้า

ข้อไตร่ตรอง

ผู้ใดเล่าจะรู้จักตัวเราดีไปกว่ามารดาของเราเอง ถ้อยคำที่นางมาเรียสั่งพวกคนใช้ ให้ทำตามพระบัญชาของพระเยซู โดยกล่าวว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด” นั้น เป็นคำแนะนำ

ที่ดีที่สุดสำหรับเราทุกคน มาเรียงทรงทราบมาแล้วว่า พระเยซูไม่เคยทรงใช้ผู้ใดให้ทำอะไรเว้นแต่กระทำนั้นจะเป็นไปในทางที่ถูกที่ควร บางครั้งพระองค์ก็อาจบัญชาให้เราทำงานที่ยาก ๆ ซึ่งเกินความรู้ ความเข้าใจของเรา หรือแม้บุคคลอื่น ๆ ก็อาจไม่เข้าใจเราเช่นเดียวกัน ฉะนั้นทางที่ดีที่สุดสำหรับเรา ก็คือการเชื่อฟังพระองค์ แล้วในที่สุดทุกอย่างก็จะกลายเป็นผลดีต่อเรา โยชูวาและมิคาเอล ได้พิสูจน์ข้อนี้ให้เราเห็นแล้วมิใช่หรือ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ขอให้เราศึกษาวิถีทางแห่งการดำรงชีวิตด้วยความเชื่อฟังเถิด จงอย่ากลัวว่าผลแห่งความเชื่อฟังพระเยซูนั้นจะเป็นอย่างไร ขอให้ท่านอ่านดูพระคริสตธรรมใหม่ เพื่อให้รู้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเรานั้นว่าเป็นอย่างไร แล้วเมื่อ “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด”

คำว่า “ที่อยู่” ที่ใช้ใน ยอห์น 2:1 นั้น ในภาษากรีกมีความหมายสองประการ คือประการแรก หมายถึงนางมาเรียไปในพิธีสมรส เยียงแบกหรือธรรมดา ประการที่สอง หมายถึงนางไปช่วยงานในฐานะเป็นญาติผู้ใกล้ชิดของเจ้าของงาน และพวกคนใช้ในบ้านนั้น ก็คงรู้จักคุ้นเคยกับนางมาเรียอยู่แล้ว ดังนั้นจึงยินดีทำตามคำสั่งของนาง

บททวน

จงบอกชื่อสาวกของพระเยซูสี่คน ที่ติดตามพระองค์ ภายหลังจากที่พระองค์เสด็จออกมาจากป่าแห่งการทดลองนั้นแล้ว

ในบรรดาสาวกของพระองค์สี่คนนั้น ผู้ที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่หมู่บ้านคานา มณฑลกาลิลี คือใคร? เมื่ออำลาจากยอห์นบัพติศมาแล้ว ทั้งพระเยซูและสาวกของพระองค์ ได้พากันเดินทางไปสู่ที่ใด?

ระหว่างที่พระเยซูและสาวกของพระองค์พักผ่อนที่หมู่บ้านคานานั้น มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง?

ผู้หญิงที่ไปในพิธีสมรสครั้งนี้คือใคร? บ้านของนางอยู่ที่ไหน?

หมู่บ้านคานาอยู่ห่างจากเมืองนาซาเร็ธเป็นระยะทางเท่าใด? (ประมาณ 6 กิโลเมตร)

มารดาของพระเยซูทำอะไรบ้าง เมื่อรู้ว่าน้ำองุ่นไม่เพียงพอแก่แขกหรือ?

ตามที่กล่าวกันว่า การกระทำของพระเยซูครั้งนี้ เป็นการสำแดงการอัศจรรย์ของพระองค์เป็นครั้งแรกมิใช่หรือ เมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดนางมาเรียจึงเชื่อมั่นว่า พระเยซูจะจัดการกับปัญหานี้ได้ ในเมื่อนางไม่เคยเห็นพระองค์สำแดงการอัศจรรย์มาก่อนเลย? พระเยซูตรัสตอบนางอย่างไรบ้าง?

น้ำองุ่นที่พระองค์ทรงทำขึ้นมาจากน้ำธรรมดาในครั้งนี้ มีปริมาณเท่าใด? (กล่าวกันว่าประมาณ 480 แกลลอน แสดงว่าแขกหรือในงานพิธีสมรสนั้นคงเป็นจำนวนมากทีเดียว)

แขกหรือเหล่านั้นกล่าวขวัญถึงคุณภาพของน้ำองุ่นนี้ว่าอย่างไร?

การสำแดงการอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์ครั้งนี้ ทำให้สาวกของพระองค์มีความรู้สึกอย่างไร?
ท่านคิดว่า การสำแดงการอัศจรรย์ของพระองค์ในครั้งนี้ ก่อให้เกิดความเชื่อ ได้มากกว่าพระ
คำรัสของพระองค์หรือไม่?

เมื่อออกจากหมู่บ้านคานาแล้ว พระเยซูเสด็จไปพักนอนที่ริยาบทซ์คราว ณ ที่ใด?

ผู้ที่ร่วมเสด็จไปกับพระองค์ มีใครบ้าง?

ในเหตุการณ์นี้ ท่านคิดว่า ข้อความตอนใด ที่มีสาระสำคัญที่สุดสำหรับท่าน?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. หลังจากที่พระเยซูได้ทรงรับบัพติศมาแล้ว พระองค์ได้เสด็จไปจากยอห์นเป็นเวลานานเท่าใด
2. พระเยซูประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานีเป็นเวลากี่วัน
3. พระเยซูเสด็จจากหมู่บ้านเบธานี ไปพร้อมกับสาวกของพระองค์สี่หรือห้าคนกันแน่ จงบอกรายชื่อของบุคคลเหล่านั้นมาให้ครบ
4. ในระยะเวลาที่พระเยซูทรงพักนอนอยู่ในหมู่บ้านเบธานีนั้น สาวกของพระองค์ปรึกษากัน หรือทำอะไรกันที่นั่นบ้าง
5. พวกเขาเหล่านั้นตัดสินใจมอบตัวเป็นสาวกผู้ใกล้ชิดของพระเยซู เคารพ นมัสการพระองค์ ภายในช่วงระยะเวลาอันสั้นที่พระองค์ประทับอยู่ที่นั่น หรือเป็นเพียงแต่ว่า การที่พวกเขาเดินทางไปยังหมู่บ้านคานากับพระเยซู ก็เพราะว่าพวกเขามีบ้านเรือนอยู่ในละแวกนั้น
6. สาวกคนใดที่มีถิ่นฐานอยู่ในหมู่บ้านคานาจริง ๆ?
7. ธรรมชาติของน้ำหรือไม้น้ำที่ถามว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ”
8. ด้วยเหตุที่หมู่บ้านและเมืองต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว อยู่ไม่ไกลกันเท่าใดนัก จึงทำให้ประชาชนรู้สึกอิจฉาซึ่งกันและกัน ฉะนั้นจึงเป็นไปได้หรือไม่ว่า ความอิจฉาที่เห็นว่าเป็นสาเหตุให้ธรรมชาติไม่ยอมเข้าเฝ้าพระเยซู
9. เป็นไปได้หรือไม่ที่คำว่า “วันที่สาม” (ใน ยอห์น 2:1) นั้น แสดงให้เห็นว่า พวกเขาของพระเยซูต่างมีความรักใคร่ชอบพอรอบพระองค์มาก และได้พักอาศัยอยู่ในบ้านของธรรมชาติตลอดเวลาดังกล่าว
10. พระเยซูทรงผูกมิตรกับผู้คนทั่ว ๆ ไปอย่างรวดเร็ว หรือทรงค่อยทำค่อยไป
11. ผู้ใดบ้างที่เดินทางจากเมืองนาซาเร็ธ มาร่วมในพิธีสมรสนี้ ท่านคิดว่านางตั้งใจมาเฝ้าพระเยซูโดยตรง หรือที่นางมีโอกาสเข้าเฝ้าพระองค์ในงานนี้ เป็นไปโดยบังเอิญเท่านั้น
12. ท่านคิดว่า พระเยซูทรงทำน้ำองุ่นจากผลองุ่นหรือไม่ใช่เช่นนั้น น้ำองุ่นนี้ก็คงไม่ใช่ที่แท้จริง คงเป็นเพียงแต่มีสีสรรและรสคล้ายน้ำองุ่นเท่านั้นใช่หรือไม่
13. ท่านคิดว่า “ฤทธานุภาพ” เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือไปจากธรรมชาติเช่นนั้นหรือ หรือว่าเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งเหมือนกัน
14. ท่านจะอธิบายอย่างไรว่าเหตุใดพระเยซูจึงไม่เสด็จกลับไปสู่นาซาเร็ธพร้อมกับมารดาและน้องของพระองค์แทนที่จะทรงพาเขาเหล่านั้นเดินทางไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ไกลออกไปอีกถึงสามสิบกิโลเมตร
15. สาวกของพระเยซูคนที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม (เบธซาเยดา) ชื่ออะไร
16. การที่พระเยซูเสด็จไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมกับสาวกของพระองค์ แสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงพอพระทัย และโปรดปรานสาวกของพระองค์มาก หรือเป็นเพราะสาวกต้องการอยู่

ใกล้ชิดกับพระองค์ หรือที่พระเยซูเสด็จไปครั้งนี้ก็เพราะทรงประสงค์ ที่จะตั้งศูนย์แห่งการประกาศของ พระองค์ขึ้นในเมืองนั้น 17. ท่านคิดบ้างไหมว่า พระเยซูทรงวางโครงการสำหรับพระราชกิจของ พระองค์ล่วงหน้า หรือว่าพระองค์มันพระทัยว่า จะทรงสามารถจัดการกับอุปสรรคต่าง ๆ ได้ทุก สถานการณ์

ชั้นที่แก่นิโคเคมีส-กรุงเยรูซาเล็ม

ยอห์น 2:13-4:3

ชั้นที่แก่นิโคเคมีสกล่าวถึงการปฏิบัติพระราชกิจที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำภายหลังจากการให้น้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่น ในพิธีสมรสที่หมู่บ้านคานา และก่อนที่พระองค์จะทรงโปรดอภัยบาปให้หญิงชาวสะมาเรียผู้หนึ่ง (ซึ่งพระองค์ทรงพบที่บ่อน้ำของยาโคบ อันเป็นบ่อน้ำที่เก่าแก่บ่อหนึ่ง ในมณฑลสะมาเรีย) พระองค์ทรงเผชิญกับเหตุการณ์ทุกด้านโดยตรงไปตรงมา การสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ทำให้มนุษย์เต็มไปด้วยความปลื้มปิติยิ่งนัก และทุกครั้งที่พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจนั้น พระองค์ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นทั้งพระบุตรของพระเจ้าและบุตรของมนุษย์

ในบทเรียนที่แล้ว ได้กล่าวถึงตอนที่พระเยซูและนางมาเรีย เสด็จไปพักผ่อนที่ริยาบทซ์คราฟท์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนชายฝั่งของทะเลกาลิลีอันสวยงาม แต่เนื่องจากเวลานั้น ใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาอยู่แล้ว ดังนั้น เมื่อออกจากเมืองคาเปอร์นาอุม พระองค์จึงเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มทันที

ในสมัยนั้นกรุงเยรูซาเล็ม เป็นศูนย์รวมชีวิตจิตใจของชนชาติยิวทุกคนและเนื่องจากพระเยซูก็เป็นชาวยิว ฉะนั้นกรุงเยรูซาเล็มจึงเป็นจุดศูนย์กลางแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ด้วย ณ วิหารกรุงเยรูซาเล็มแห่งนี้เอง ที่โยเซฟและนางมาเรีย ได้ถวายพระกุมารเยซูให้แก่พระเจ้า และเป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ทำให้บรรดาอาจารย์ผู้เฒ่าพากันประหลาดใจ ในพระสติปัญญาอันปราศรัยเปรี๊ยะของพระองค์ เมื่อครั้งทรงมีพระชนมายุได้เพียงสิบสองพรรษา และที่กรุงเยรูซาเล็มนี้เอง ที่ประชาชนพากันปฏิเสธพระองค์ ภายหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาด้วยความมิชชันอันใหญ่หลวง พระองค์ “เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มด้วยพระทัยอันแน่วแน่” แล้วในที่สุดพระองค์ก็ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน และทรงถูกฝังในดินแดนแห่งนี้เอง และที่กรุงเยรูซาเล็มนี้แหละ ที่บรรดาศาสดาพยากรณ์ได้พยากรณ์ไว้ว่า พระองค์จะเสด็จกลับมาอีก เมื่อเวลาของพระเจ้ามาถึง เพื่อทรงนำโลกไปสู่สันติสุข ความรัก และเพื่อจะทรงสมานไมตรีระหว่างมนุษย์โลก

อภิปราย

ตามที่ได้บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า ทันทิที่พระองค์เสด็จไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ได้เสด็จเข้าสู่พระวิหาร ทรงขับไล่พวกพ่อค้าแลกเปลี่ยนเงินตรา และพวกค้าสัตว์ต่าง ๆ ออกไป

จากพระวิหาร แต่ถ้าเราพิจารณากันให้ดี จะเห็นว่าข้อพระธรรมตอนนี้ไม่ได้เรียงกันเป็นลำดับ ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ

ความจริงแล้ว ยอห์น 3:22-30 น่าจะต่อเนื่องจาก ยอห์น 2:12 พระเยซูคงได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ในมณฑลยูดา ก่อน แล้วจึงทรงจัดการกับพวกพ้อคำในพระวิหารภายหลัง ตลอดเวลาเจ็ดแปดเดือน ที่พระองค์ปฏิบัติพระราชกิจในมณฑลยูดานั้น พระองค์คงได้เสด็จเข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มหลายครั้ง และได้สังเกตเห็นความไม่เหมาะสม ในการที่พวกเจ้าหน้าที่ดูแลพระวิหาร ปล่อยให้พวกพ้อคำยึดเอาพระวิหารเป็นที่ทำการค้าขาย อันเป็นการนำความเสื่อมเสียมาสู่พระวิหารของพระเจ้า ทั้งนี้จะเป็นด้วยพวกเจ้าหน้าที่ดูแลพระวิหารเกียจคร้านไม่เคร่งครัดต่อหน้าที่ของตน หรือ เป็นเพราะได้รับผลประโยชน์จากพวกพ้อคำ หรือด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม พระเยซูไม่ทรงปรารถนาที่จะเห็นพระวิหารของพระเจ้า ต้องกลายเป็นทำเลค้าขายเช่นนั้น จึงได้ทรงขับไล่บุคคลเหล่านั้นออกไป โดยไม่ยอมฟังคำทัดทานหรือคำขอร้องของผู้ใดทั้งสิ้น บรรดาพ้อคำในที่นั้น ไม่มีผู้ใดบังอาจต่อสู้หรือขัดขวางการกระทำของพระองค์เลย คงมีแต่เจ้าหน้าที่ดูแลพระวิหารเท่านั้น ที่ขัดขวางพระองค์

การกระทำของพระองค์ครั้งนี้ มิใช่เพียงแต่เป็นการสำแดงอำนาจเท่านั้น หากยังเป็นการสำแดงเครื่องหมาย ให้พวกผู้ปกครองฝ่ายศาสนาของชนชาติยิวได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็น “ครุมาจากพระเจ้า” อีกด้วย เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นที่โจษขานกันมาก จนศาลสูงสุดของศาสนายูดาต้องนำเอาปัญหานี้ ขึ้นมาประชุมพิจารณากันอย่างเคร่งเครียด โดยเฉพาะข้ออ้างของพระเยซูที่ว่า พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า และได้ส่งผู้แทนไปสอบสวนคาดกันเอาความจริงจากพระองค์ เพื่อให้ทราบว่าจะทรงมีแผนการณ์ จุดประสงค์ และมีหลักคำสอนอย่างไร

อัครสาวกยอห์นได้บันทึกพระราชกิจของพระเยซูตอนนี้ ไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ในบทต้น ๆ ของพระธรรมยอห์น ส่วนผู้บันทึกพระกิตติคุณอีกสามท่านได้บันทึกเรื่องนี้ไว้ ในตอนปลายของการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ (ชั้นที่ 45) นักศึกษาพระคริสตธรรมส่วนใหญ่ ลงความเห็นว่า เหตุการณ์ตอนที่พระเยซูทรงขับไล่พวกพ้อคำออกจากพระวิหาร มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น โดยที่ผู้บันทึกพระราชประวัติของพระองค์ ไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งคงต้องผิดพลาด ในการที่มีได้ลำดับเรื่องราวไว้ถูกต้องตามเหตุการณ์ก่อนหลัง ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจสับสน โดยคิดว่าเหตุการณ์เช่นนี้มีถึงสองครั้ง หากว่าความคิดเห็นนี้ถูกต้องแล้ว เรื่องราวตอนนี้ควรจะบันทึกไว้ ในตอนปลายแห่งการปฏิบัติพระราชกิจ อันเป็นตอนที่พระเยซูคริสต์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ด้วยชัยชนะอันใหญ่หลวงจึงจะชอบด้วยเหตุผล แต่อย่างไรก็ตาม หากว่าพระเยซูทรงเริ่มลงมือปฏิบัติพระราชกิจและสิ้นสุดการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ด้วยการชำระพระวิหารซึ่งเป็น “พระราชฐานของพระบิดาเจ้า” เช่นเดียวกันแล้ว การบันทึก

พระราชประวัติของพระเยซูในตอนนี้ก็มีได้ทำให้เรื่องราวผิดแผกกันเลย สารสำคัญจากบทเรียนนี้พอจะสรุปได้ดังนี้

ประการแรก พระเยซูทรงเน้นถึงความสำคัญของพระวิหารเป็นใหญ่ มัทธีได้บันทึกไว้ว่า “พระเยซูเสด็จเข้าไปในโบสถ์ของพระเจ้า” ซึ่งเป็นที่ประทับของพระเจ้า ในปัจจุบันนี้พระวิหารของพระเจ้านี้ก็คือคริสตจักรนั่นเอง (ร่างกายของคริสเตียนทุกคน ก็เป็นพระวิหารของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ฉะนั้นจึงควรตระหนักในข้อนี้ให้ดี) สถานะการณ์ของคริสตจักรในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะป็นด้านภายในหรือภายนอก จะต้องอยู่ในสภาพที่ให้ความอบอุ่นเชื่อมั่นแก่สมาชิกคริสตจักร และผู้มานมัสการ ให้เขามีความรู้สึกเสมือนหนึ่งว่า เขาได้อยู่ในพระวิหารของพระเจ้า และพระองค์ประทับอยู่กับพวกเขาจริง ๆ เขาจึงจะสามารถมองเห็นพระเจ้า “ประทับอยู่ในที่สูงเด่น” เช่นเดียวกับที่อิสยาห์ได้เห็นมาแล้วในสมัยโบราณ เพื่อเขาจะได้สำนึกถึงความผิดบาปของเขา สารภาพบาป ถวายตัวให้แก่พระเจ้า และมีความกระตือรือร้นที่จะออกไปปฏิบัติเพื่อนมนุษย์

ประการที่สอง พระเยซูทรงเน้นถึงความบริสุทธิ์ของพระวิหาร โดยชี้ให้เห็นว่า สิ่งทีบริสุทธิ์จะต้องไม่คละเคล้าปะปนกับสิ่งที่เป็นมลทิน จะต้องแยกกันอยู่อย่างเด็ดขาด ประคบน้ำกับน้ำมัน พระราชฐานของพระบิดานั้น เป็นสถานที่สำหรับนมัสการ แต่พวกพ่อก้าวได้ทำให้กลายเป็น “ช่องโกร” และเป็น “ที่ทำกรค้าขาย” บุคคลเหล่านี้มิได้ถวายพระเกียรติให้แก่พระเจ้า พวกเขาได้ยึดเอาสมบัติของพระเจ้าให้เป็นของตน จิตใจของเรานั้น พระเจ้าทรงถือว่าเป็นสิ่งทีสำคัญมาก เพราะว่าหากความคิดคำนึงของเราไม่เป็นในวิถีทางทีถูกต้องแล้ว การกระทำของเราก็ไม่อาจเป็นไปในวิถีทางทีถูกต้องได้ เช่นเดียวกัน การทีพวกพ่อก้าวได้ยึดเอาพระวิหารเป็นที่ค้าขายดังกล่าว จึงเป็นการทำผิดคิดชั่วไม่ป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูจึงทรงใช้แส้ขับไล่พวกเหล่านี้ออกไป รวมทั้งสัตว์ทีนำมาค้าขายด้วย พระวิหารของพระเจ้าไม่ใช่สถานที่ค้าขาย หากแต่เป็นที่สำหรับอธิษฐานนมัสการ ถวายทรัพย์ ปฏิบัติพระเจ้า และเป็นสถานที่สร้างสรรคัวิญญูณจิต

เหตุการณ์ทีสองในบทเรียนนี้ เป็นการสนทนากันระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัส พระองค์ทรงเปิดเผยถึงเรื่องการบังเกิดใหม่ และหนทางทีจะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งเป็นการสำแดงสัจธรรมทียิ่งใหญ่ของพระองค์ป็นครั้งแรก ทีกล่าวเช่นนี้ ก็เพราะพระองค์ยังไม่ได้เริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างเปิดเผย แต่ในบทเรียนนี้ และบทต่อไปพระองค์ได้เริ่มออกไปสั่งสอนประชาชน และอธิบายถึงจุดประสงค์ทีพระองค์เสด็จลงมารับสภาพป็นมนุษย์ในโลกนี้ พระธรรมยอห์นบททีสามนี้ ป็นบททีสำคัญทีสุดบทหนึ่งของพระกิตติคุณ เพราะเพียงแต่ข้อทีสิบหกข้อเดียว ก็ได้นำคนให้ได้รับความรอดมาเป็นจำนวนมากแล้ว

การพบปะสังสรรค์กันระหว่างบรมครูทั้งสองในคำวันนั้น เป็นเหตุการณ์ที่น่าสนใจยิ่ง เหตุการณ์หนึ่ง ไม่ว่านิโคเดมัสจะมาในฐานะผู้แทนของผู้นำศาสนายูดา หรือมาเป็นการส่วนตัวก็ตาม รู้สึกว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความหิวกระหายฝ่ายจิตวิญญาณมาก ซึ่งพระเยซูเอง ก็ทรงทราบถึงความ ต้องการของเขาเป็นอย่างดี โดยปกติแล้ว นิโคเดมัส เป็นคนดี ร่ำรวย และมีอิทธิพลมาก กระนั้นก็ตาม พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า เขาไม่มีคุณสมบัติอะไรเหมาะสมที่จะเข้าสู่ดินแดนของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเลย แม้แต่ต้องการเห็นก็ไม่มีโอกาสที่จะเห็นได้เลย (ข้อ 3,5) เมื่อได้ฟัง เช่นนี้ นิโคเดมัสก็รู้สึกตัวและยอมรับว่า ที่พระเยซูตรัสนั้นเป็นความจริง และตัวเขาเป็นคนตาบอดฝ่าย จิตวิญญาณ จึงทูลถามพระเยซูว่า “เหตุการณ์เหล่านั้น จะเป็นอย่างไรได้” (ข้อ 4:9)

พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านเป็นอาจารย์ในพวกอิสราเอล ไฉนจึงไม่เข้าใจในสิ่งเหล่านี้” พระเจ้า ได้สำแดงพระองค์ต่อพลไพร่ชาวอิสราเอลของพระองค์ มาเป็นเวลาหลายยุคหลายสมัยแล้ว ผู้ที่มีความ สนิทสนมกับพระองค์ย่อมรู้ถึงสิ่งของฝ่ายจิตวิญญาณเป็นอย่างดี “อย่าประหลาดใจ เพราะเราบอกท่าน ว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” พระเยซูมิได้หมายถึงการเกิดฝ่ายเนื้อหนังตามธรรมชาติ แต่ทรง หมายถึงการเกิดใหม่ฝ่ายจิตวิญญาณ พระองค์ทรงใช้สิ่งของ ๆ โลก อธิบายถึงสิ่งของ ๆ สวรรค์ (ข้อ 12) พระองค์ตรัสว่ามนุษย์โลกไม่อาจเข้าใจเรื่องราวของกระแสลมได้ฉันใด ก็ไม่อาจเข้าใจในเรื่องการ บังเกิดใหม่ฉันนั้น เรื่องนี้เป็นของใหม่ ยากแก่การเข้าใจ แผ่นดินของพระเจ้า เป็นอาณาจักรฝ่ายจิต วิญญาณ เป็นเรื่องราวของสวรรค์ และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถขึ้นไปสู่สวรรค์ได้ เว้นแต่พระเยซูผู้เดียว เท่านั้น ซึ่งได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ รับสภาพเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรองค์ถาวรของพระ เจ้า ทรงประทับอยู่ที่ทั้งในสวรรค์ และในโลกในขณะเดียวกัน (ข้อ 13) พระองค์ทรงอยู่เหนือสิ่งใด ๆ สารพัดสิ่งล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ (ข้อ 35)

พระเยซูทรงกล่าวถึงวิถีทางที่จะทำให้มนุษย์ สามารถเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไว้อย่าง ชัดเจน มีอยู่เพียงทางเดียวเท่านั้น คือโดยการบังเกิดใหม่และการที่เป็นไปได้เช่นนี้ก็เพราะ ความรักอัน ยิ่งใหญ่ ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์โลก จนได้ส่งพระบุตรที่รักยิ่งองค์เดียวของพระองค์ ให้ออกมาโล่โทษ บาปของมนุษย์ โดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เป็นการให้พระบุตรได้รับการ “ยกขึ้น” (ข้อ 14) การ มองดูทองเหลืองที่โมเสสตั้งขึ้นในป่า สามารถรักษาและทำให้ชนชาติอิสราเอลมีชีวิตต่อไปฉันใด ผู้ที่ ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการมองดูที่พระเยซู และผู้ที่วางใจในพระองค์ ก็จะมีชีวิตนิรันดร์ฉันนั้น (ข้อ 15,16,36)

พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด (ข้อ 17) พระองค์มิได้ เสด็จมาเพื่อพิจารณามนุษย์โลก เพราะว่ามีมนุษย์ได้ถูกพิพากษา เนื่องด้วยความโง่งมหลงใหลในความผิด บาปอยู่แล้ว (ข้อ 18-21) มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะหลีกเลี่ยงการถูกพิพากษาลงโทษได้ คือโดยการรับ

ชีวิตใหม่ เริ่มวิถีชีวิตใหม่ทั้งสิ้น “ท่านต้องบังเกิดใหม่” เพราะชีวิตเก่าคือชีวิตฝ่ายเนื้อหนังนั้น จะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าไม่ได้เลย (1 โครินธ์ 15:50) “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ” และสิ่งที่เกิดจากพระวิญญาณนี้แหละ ที่สามารถเข้าส่วนในแผ่นดินฝ่ายวิญญาณได้ ด้วยเหตุที่พระเยซูบุตรของพระเจ้า ทรงรับสภาพเป็นบุตรของมนุษย์ ฉะนั้นมนุษย์จึงสามารถเป็นบุตรของพระเจ้าได้โดยทางพระองค์ (ยอห์น 1:12) โดยชาติกำเนิดแล้ว มนุษย์ไม่ใช่บุตรของพระเจ้า แม้จะนับย้อนสมัยถึงสมัยก่อนที่มนุษย์จะหลงทำบาปเป็นครั้งแรกก็ตาม อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า โดยการที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาจากผงกลีดิน และอาดัมก็มีชีวิตอยู่เพียงชั่วระยะเวลา ที่พระองค์ทรงกำหนดให้เท่านั้น ไม่ใช่ชีวิตนิรันดร์ เพราะชีวิตนิรันดร์มีอยู่ที่พระเยซูบุตรองค์เดียวเท่านั้น และเราเป็นส่วนในชีวิตนี้ก็โดยพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น เราเป็นบุตรของพระเจ้าโดยพระบุตรองค์ถาวร “ถ้าคนหนึ่งคนใดอยู่ในพระคริสต์ คนนั้นก็ได้รับการสร้างขึ้นใหม่” ได้บังเกิดใหม่ เข้าร่วมในครอบครัวใหม่ คืออยู่ในวงศัวานของพระเจ้า ได้รับชีวิตใหม่อุปนิสัยใหม่ และบุคลิกลักษณะใหม่ คือมีลักษณะเหมือนกันกับพระเจ้า พระบิดา (2 เปโตร 1:4) เขาได้รับวิญญาณใหม่ คือพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งเป็นเครื่องหมายประทับของพระเจ้า ที่ทรงประทับไว้เพื่อเป็นประจักษ์พยาน ในการที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อช่วยมนุษย์ให้ได้รับความรอด (เอเฟซัส 1:13,14)

ทั้งหมดนี้พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้เราพร้อมแล้ว โดยทางไม้กางเขนของพระคริสต์ อันเป็นสถานที่ซึ่งพระเยซูได้ทรงถูก “ยกขึ้น” เพื่อไถ่โทษความผิดบาปของมนุษย์ เป็นการตอบสนองข้อเรียกร้องอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ (โรม.3:9-24) เรื่องการบังเกิดใหม่และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณจิต เท่าที่ได้กล่าวมาข้างบนนี้ เป็นแต่เพียงสรุปความโดยย่อเท่านั้น จะได้อธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อก้าวถึงการปฏิบัติพระราชกิจในบั้นปลายของพระองค์ อนึ่งในจดหมายฝากของอัครสาวกเปาโล ก็ได้อธิบายเรื่องนี้ไว้เช่นเดียวกัน

ยอห์นมิได้บันทึกเรื่องราว ที่พระเยซูทรงสนทนากับนิโคเดมัสในเย็นวันนั้น ไว้ให้ครบถ้วน ฉะนั้นเราจึงไม่ทราบ ว่า นิโคเดมัสพูดว่าอย่างไรบ้างและตัดสินใจรับการบังเกิดใหม่ที่ได้กล่าวมานี้หรือไม่ เราทราบเพียงแต่ว่าท่านได้ยอมรับเชื่อเป็นการลับ ๆ และใน ยอห์น 7:50,51 เมื่อพระเยซูทรงถูกพวกฟาริสีหาเหตุใส่ร้ายพระองค์นั้น นิโคเดมัสอยู่ฝ่ายพระองค์ภายหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนแล้ว นิโคเดมัสก็ได้ตัดสินใจประกาศตนเป็นศิษย์ของพระเยซูอย่างกล้าหาญ และได้ร่วมมือกับโยเซฟชาวอริมาธา อันเชิญพระบรมศพของพระเยซูลงจากไม้กางเขน นำไปสู่อุโมงค์ฝังพระศพ แล้วพากันหาอุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนเครื่องหอมมาตกแต่งพระศพ (ยอห์น 19:38,39)

พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้ “ขยับเขยื้อน” อยู่ที่มณฑลยูดา และได้ทรงประกาศสั่งสอนประชาชน ส่วนสาวกของพระองค์ก็ได้ให้ศิลาบัพติศมา แก่ผู้ที่รับเชื่อแล้วเป็นจำนวนหลายคน และภายใน

ระยะเวลาไม่นานนัก ก็มีผู้ขอติดตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก มากกว่าผู้ติดตามยอห์นเสียอีก ซึ่งขณะนั้นยอห์นบัพติศมาก็ทำการประกาศ และให้บัพติศมาแก่ประชาชน อยู่ไม่ไกลจากสถานที่ที่พระเยซูประทับอยู่ท่าใดนัก เมื่อศิษย์ของท่านถามถึงเรื่องนี้ ท่านจึงตอบว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ เว้นแต่ที่ได้ประทานจากสวรรค์ให้เขา...เรามีใช้พระคริสต์ พระองค์นั้นคงต้องใหญ่ขึ้น แต่เราจะต้องน้อยลง เรามีความยินดีอย่างเปี่ยมล้น ในการที่ได้เป็นสหายของพระองค์” (ยอห์น 3:27-30)

เมื่อพระเยซูทรงทราบถึงการขัดแย้งกันกับพวกฟาริสี พระองค์จึงเสด็จจากมณฑลยูดาไปสู่กาลิลี

ข้อไตร่ตรอง

ปัญหาที่สำคัญและจำเป็นยิ่งสำหรับมนุษย์ทุก ๆ คนในปัจจุบันนี้ ก็คือ “ข้าพเจ้าเองบังเกิดใหม่หรือยัง” “ข้าพเจ้าอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม ที่จะเข้าร่วมในราชวงศ์ของพระเจ้าแล้วหรือยัง” เราจะอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมต่อสถานการณ์เหล่านี้ได้ ก็ต่อเมื่อเรากระทำตามพระวาระของพระเจ้า โดยเชื่อฟังพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ซึ่งได้ถูกตรึงไว้เพื่อเรา และยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ถ้าเราอยู่ในสภาพพร้อมแล้วเช่นนี้ เราก็สามารถพูดได้อย่างเต็มที่ว่า เราได้บังเกิดใหม่ และเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว และ “ถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราจึงเป็นทายาท คือผู้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่าอันปราศจากมลทิน และจะหาร่วงโรยไม่ ซึ่งทรงจัดเตรียมไว้ในเมืองสวรรค์สำหรับท่านทั้งหลาย”

ผู้บันทึกพระราชประวัติของพระองค์กล่าวว่า “พระเยซูมิได้ไว้พระทัยในคนเหล่านั้น” และก่อนหน้านี้อีกก็ได้กล่าวไว้ว่า “คนเป็นอันมากได้ศรัทธาในพระนามของพระองค์” คำว่า “ศรัทธา” “เชื่อ” “ไว้ใจ” คำเหล่านี้มาจากรากศัพท์คำเดียวกัน เราอาจอธิบายความหมายได้ดังนี้คือ การที่ผู้คนเป็นจำนวนมาก เพียงแต่ยอมเชื่อว่าพระเยซูเป็นองค์พระเมสสิยาห์ แต่เขาเหล่านั้นยังมีได้ไว้ใจเชื่อฟังพระองค์ มิได้มอบตัวถวายวิญญานจิตแก่พระองค์และไม่ยอมให้พระองค์เป็นพระผู้นำในชีวิตของเขา เมื่อเป็นเช่นนี้พระเยซูจึงมิได้ทรงไว้ใจในพวกเขาเลย ศิษย์ของยอห์นหลายคน ได้ติดตามพระเยซูด้วยดวงจิตที่เปิดรับพระองค์ ด้วยความศรัทธาอันเต็มเปี่ยม พร้อมทั้งจะติดตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่งและยอมสละทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะต้องเสี่ยงต่อชีวิตและรับการสูญเสียอย่างไรก็ตาม พระเยซูจึงทรงวางพระทัยในศิษย์เหล่านั้นดังนั้นพวกเขาจึงได้รับประสบการณ์ที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ เป็นอันมาก ผู้ใดก็ตามที่ยอมอ่อนน้อมต่อพระองค์อย่างหมดสิ้น ผู้นั้นจะได้มีสามัคคีธรรมกับพระองค์อย่างใหญ่หลวง เพราะว่าพระองค์เสด็จเข้ามาประทับใจในดวงจิตของเขาผู้นั้น ท่านเองได้อ่อนน้อมยอมถวายชีวิตและน้ำใจของท่านให้แก่พระองค์เช่นนี้หรือยัง

“ซึ่งเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ” การบังเกิดใหม่คือการบังเกิดฝ่ายจิตวิญญาณ โดยการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระวิญญาณของพระเจ้าคือการรับบัพติศมา เข้าร่วมในพระกายของพระคริสต์ ซึ่งทำให้ “บังเกิดเป็นบ่อน้ำในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตเป็นนิรันดร์” และไหลซึมซาบไปตลอดทั่วจิตวิญญาณและร่างกาย

วิญญาณที่บังเกิดใหม่แต่เมื่อบนเท่านั้น ที่เข้าใจถึงการเปรียบเทียบระหว่างวิญญาณกับลม (ข้อ 8) ลมโชยอ่อน ๆ ในฤดูร้อน หรือพายุที่พัดจัดในฤดูหนาวเป็นเช่นใด “คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” แม้ท่านจะได้ยินเสียง และรู้สึกด้วยการสัมผัส แต่ท่านก็ไม่อาจทราบว่ามันพัดมาจากไหน และจะพัดไปที่ไหน ที่รู้ก็รู้ได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นว่าบัดนี้ลมพัดมาแล้ว

พระเจ้าทรงเทพระวิญญาณของพระองค์ ลงมาสวมทับพระบุตร โดยไม่มีการจำกัด พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งมาแต่เบื้องบนเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ผู้ที่มาจากแผ่นดินโลก ก็อยู่ฝ่ายแผ่นดินโลกและยอมพุดถึงแผ่นดินโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ก็อยู่เหนือสารพัด (ยอห์น 3:31-36)

คำว่า “ร้อนใจ” (ยอห์น 2:17) เป็นคำเดียวกับคำว่า “อิฉา” ซึ่งปรากฏใน กิจการ.13:45 และมาจากภาษากรีกคำเดียวกัน รากศัพท์เดิมหมายถึง “เดือดพล่าน” พระเยซูทรงมีความเผ็ดร้อน “เดือดพล่าน” ก็เพื่อที่จะให้พระเจ้าได้รับสง่าราศี ประชาชาติยิวในเวลานั้นมักมีความกระตือรือร้น เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ส่วนท่านเล่า เคยตั้งปัญหาถามตัวเองบ้างหรือไม่ว่า “ข้าพเจ้ามีความเดือดพล่าน” (ร้อนรน) ในวิถีใด อย่างไรบ้าง?

บททวน

จงศึกษาดูความเป็นมาของเทศกาลปัสกา (จากปฐมกาล บทที่ 12) เสร็จแล้ว จงพิจารณาคำถามต่อไปนี้

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหาร พระองค์พบพ่อค้ากำลังค้าขายอะไรที่นั่น? พระองค์ทรงจัดการกับพวกนั้นอย่างไรบ้าง? ในเมื่อพวกพ่อค้าเหล่านั้นขายสัตว์สำหรับเป็นเครื่องสักการบูชาพระเจ้า ฉะนั้นจึงใคร่จะรู้ว่าเขาจึงมีความผิดสถานใด? (สถานที่ค้าขายใกล้แท่นบูชามากเกินไป ปกติแล้วพระวิหารเป็นสถานที่หวงห้าม ไม่ควรที่ผู้ใดจะบังอาจกระทำเช่นนี้ นอกจากนั้น ราคาสัตว์ที่ขายยังตั้งไว้สูงเกินไป)

ชนชาติยิวตั้งปัญหาถามพระเยซูว่าอย่างไรบ้าง หลังจากที่พระองค์ทรงขับไล่พวกพ่อค้าออกจากวิหารแล้ว และพระองค์ทรงตอบว่าอย่างไร?

พระเยซูทรงหมายถึงอะไร เมื่อพระองค์ตรัสคำว่า “โบสถ์นี้”? การสร้างวิหารของเฮโรดหลังนี้กินเวลาเวลานานเท่าใด? (นับตั้งแต่เริ่มสร้างมาจนกระทั่งขณะที่พูดถึงนี้ รวมเวลาได้ 46 ปี แต่ยังไม่เสร็จ)

ขุนนางชาวยิวผู้ที่ไม่ไปหาพระเยซูตอนค่ำ ในระหว่างเทศกาลปัสกานั้นคือใคร? ท่านคิดบ้างหรือไม่ว่า การที่ท่านไปหาพระเยซู คงเนื่องมาจากการชำระพระวิหารของพระเยซูครั้งนั้นเป็นต้นเหตุ?

นิโคเดมัสเข้าใจคำตรัสของพระเยซูที่ว่า “ท่านต้องบังเกิดใหม่” หรือไม่? ตัวท่านเองเล่า เข้าใจเรื่องการบังเกิดใหม่หรือยัง?

มนุษย์มีประสบการณ์ในการบังเกิดใหม่ โดยการกระทำ หรือโดยความเข้าใจ? การ “บังเกิดใหม่” นั้น เป็น “การรับเอา” หรือ “การรับรู้”?

เมื่อเสร็จจากการร่วมในงานฉลองเทศกาลปัสกาแล้ว พระเยซูทรงกระทำอะไร ในมณฑลยูดา? ขณะนั้นยอห์นบัพติศมากำลังทำอะไรอยู่? ศิษย์ของยอห์นบัพติศมาถามเขาว่าอย่างไรบ้าง? ยอห์นบัพติศมาพยายามแย่งเอาเกียรติยศไปจากพระเยซูหรือไม่?

ท่านเข้าใจหรือไม่ว่ายอห์นหมายถึงอะไร ในคำพูดที่ว่า “เราจะต้องน้อยลง” ฐานะที่แท้จริงของยอห์นบัพติศมา ในโครงการของพระเจ้าเกี่ยวกับพระกิตติคุณนั้น คืออะไร?

ในบทเรียนนี้ข้อใดประทับใจท่านมากที่สุด?

เมื่อพระเยซูทรงเสร็จสิ้นจากการปฏิบัติพระราชกิจ ในมณฑลยูดาแล้วพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. เหตุที่พระเยซูทรงขับไล่พวกพ่อค้าออกจากพระวิหาร เป็นเพราะพวกพ่อค้าหาเงินในทางที่ผิด หรือเป็นเพราะพวกเขาทำให้พระวิหารต้องเป็นมลทิน หรือด้วยเหตุทั้งสองประการดังกล่าว
2. เหตุใดพระเยซูจึงทรงเรียกพระวิหารนั้นว่า “พระราชฐานของพระบิดาของเรา” ในเมื่อพระวิหารนั้นกษัตริย์เฮโรดผู้ชั่วร้าย ไม่เคยมีความศรัทธาในพระเจ้าเป็นผู้สร้างขึ้น ข้อนี้ชี้ให้เห็นว่า การนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้น มิได้ขึ้นอยู่กับสถานที่ใดหรือไม่
3. การที่นิโคเดมัสแนะนำตัวเองแก่พระเยซูนั้น เป็นเพราะนิโคเดมัสซาบซึ่งในพระราชกิจของพระองค์หรือ
4. ท่านคิดว่านิโคเดมัสมาหาพระเยซูคริสต์ ในฐานะตัวแทนของผู้นำศาสนายิว หรือมาด้วยเหตุผลส่วนตัวของนิโคเดมัสเอง
5. นิโคเดมัสถือว่าพระเยซูทรงเป็น “ครุมาจากพระเจ้า” เพราะคำสั่งสอนของพระเยซูเอง หรือเป็นเพราะผลแห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
6. ท่านใช้ข้อพระคัมภีร์ข้อใดเป็นหลัก ในการที่จะพิสูจน์ต่อตัวท่านเองและผู้อื่นว่า ท่านเองได้ “บังเกิดใหม่” แล้ว
7. ท่านจะอธิบายให้ผู้ที่ไม่ถนัดกับความรอดแล้วอย่างไร จึงจะทำให้เขามีความแน่ใจว่า เขาได้บังเกิดใหม่แล้วจริง ๆ
8. เป็นไปได้หรือไม่ที่ประชาชนชั้นสามัญชน จะสามารถ

เข้าใจในเรื่องการบังเกิดใหม่ ได้ดีกว่าชนชั้นผู้ปกครอง เชียงขุนนางนิโคเดมัส 9. ท่านคิดว่าคำอธิบาย
ของพระเยซู เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่นี้ ชัดเจนเพียงพอหรือไม่

ชั้นที่สิบหญิงชาวสะมาเรีย-ที่บ่อน้ำยาโคบ เมืองชูการ์

ยอห์น 4:4-42

พวกฟาริสีได้พยายามยุยงให้ศิษย์ของยอห์นบัพติศมา และสาวกของพระเยซูแตกกันอยู่เสมอ แต่ยอห์นก็ได้ต่อสู้ขัดขวาง การกระทำอันชั่วร้ายของเหล่าศัตรูของพระเยซูทุกวิถีทาง พระเยซูทรงพิจารณาเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างรอบคอบแล้ว ก็ทรงนำบรรดาสาวกของพระองค์กลับไปสู่มณฑลกาลิลีอีก แต่ทั้งนี้พระองค์มิได้เสด็จไปตามเส้นทางที่นำไปสู่ตำบลอายโนน ซึ่งขณะนั้นยอห์นกำลังประกาศสั่งสอนประชาชนอยู่ที่นั่น หากแต่พระองค์เสด็จผ่านเข้าไปในมณฑลสะมาเรีย ซึ่งตามประเพณีสืบเนื่องมาแต่โบราณกาลของชนชาติยิวนั้น ถือว่ามณฑลสะมาเรียเป็นดินแดนที่มีมลทิน เป็นดินแดนแห่งการแข่งสาป จึงมีความรังเกียจ ไม่ยอมเหยียบย่างเข้าไปในมณฑลสะมาเรียเป็นอันขาด แต่พระเยซูมิได้ทรงถือตามประเพณีอันนี้ พระองค์ปฏิบัติเสมือนหนึ่งว่า พระองค์ไม่ทรงทราบเรื่องนี้มาก่อนเลย

การกระทำของพระเยซูและสาวกของพระองค์ครั้งนี้ ไม่เพียงแต่ชนชาติยิวถือว่าเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติอย่างร้ายแรงเท่านั้น แม้แต่ชาวสะมาเรียเองต่างก็รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง โดยเฉพาะหญิงชาวสะมาเรียที่พระองค์ทรงพบที่บ่อน้ำยาโคบนั้น ยิ่งประหลาดใจเป็นทวีคูณ เมื่อพระองค์ตรัสขอน้ำดื่มจากนาง เพราะโดยปกติแล้ว ชาวยิวจะไม่ยอมพูดจาปราศรัยกับชาวสะมาเรียเลย แต่นางได้ปฏิเสธไม่ยอมถวายน้ำดื่มให้แก่พระองค์ และแม้ว่าต่อมาภายหลังนางจะรับเชื่อในพระองค์ก็ตาม เท่าที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น ไม่ปรากฏว่านางได้ถวายน้ำให้แก่พระองค์เลย ทั้งนี้เราอาจสันนิษฐานได้ว่า ตอนแรกนั้น นางยังประหลาดใจสงสัยในพระองค์ จึงทำให้นางปฏิเสธ ครั้นเมื่อนางได้ฟังพระธรรมอันประเสริฐของพระองค์แล้ว ก็เกิดความซาบซึ้งที่มีความศรัทธากระทั่งลืมนึกถึงเรื่องนี้ ท่านลองนึกภาพเอาเองเถิดว่า บรรดาสาวกของพระองค์ จะพากันแปลกใจสักเพียงใด เมื่อกลับมาจากการซื้ออาหารในเมือง มาพบพระองค์กำลังสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียเช่นนี้

อภิปราย

ก่อนที่เราจะศึกษาถึงการสนทนา ระหว่างพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบต่อไป ก็ขอให้พิจารณาถึงความจริงที่สำคัญสองประการ ในชั้นที่สิบนี้ ตามที่ปรากฏในพระธรรมยอห์นเสียก่อน

ประการแรก ได้แก่การลำดับเหตุการณ์ ยอห์นได้บันทึกพระราชกิจของพระองค์ตอนนี้ไว้ในบทต้น ๆ ของพระธรรมยอห์น หากว่าเราจะตรวจบทที่หนึ่ง สอง สาม อย่างคร่าว ๆ แล้ว จะเห็นว่า

ก่อนที่ข้อหั้นจะกล่าวถึงการสนทนาระหว่างพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียนั้น ข้อหั้นได้กล่าวถึง เหตุการณ์ต่าง ๆ ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซู ไว้เพียงหกประการเท่านั้น คือ การประกาศ และนำพระเยซูให้ประชาชนรู้จักโดยข้อหั้นบัพติสมา การเลือกสาวกของพระองค์การเสด็จร่วมในพิธี สมรสที่หมู่บ้านคานา การชำระพระวิหาร การเข้าเฝ้าของนิโคเดมัส และการขัดแย้งกันในเรื่องการให้ บัพติสมา เหตุการณ์ครั้งสุดท้ายนี้เอง เป็นเหตุให้พระองค์ยุติการประกาศสั่งสอนในมณฑลยูดาครั้งแรก แล้วเสด็จขึ้นไปทางทิศเหนือมุ่งสู่มณฑลกาลิลี โดยผ่านเข้าไปในมณฑลสะมาเรียตามความคิดเห็นของ ข้อหั้นถือว่า การเสด็จไปเยี่ยมเยียนเมืองซุคารครั้งนี้ เป็นเหตุการณ์ที่สำคัญยิ่ง

ประการที่สอง การที่ข้อหั้นอธิบายถึงการสนทนาปราศรัยระหว่างพระเยซู และหญิงชาว สะมาเรียไว้อย่างละเอียดละออ สมเหตุสมผลตามหลักตรรกวิทยา โดยมีได้ตัดทอนหรือสรุปไว้เพียงย่อ ๆ แต่ประการใด แม้ว่าพระธรรมข้อหั้นจะมีด้วยกันถึงยี่สิบเอ็ดบท แต่ที่บันทึกไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน เช่นเดียวกับเรื่องนี้มีเพียงแปดเรื่องเท่านั้น คือเรื่องการรักษาคณตบาอดให้หาย เรื่องของลาเซรัส นิโค เดมัส เรื่องทิพยอาหารแห่งชีวิต การเสด็จครั้งสุดท้าย การถูกจับขึ้นฟ้องศาลและการถูกตรึงที่ไม้กางเขน การฟื้นคืนพระชนม์ และการปรากฏพระกายภายหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ที่ชายฝั่งทะเลกาลิลี ในเวลารุ่งเช้า

การสนทนาปราศรัยระหว่างพระเยซู กับหญิงชาวสะมาเรีย จะต้องมีส่วนสำคัญซึ่งเป็นบทเรียน แก่เราหลายประการที่เดียว มิฉะนั้นแล้ว ท่านข้อหั้นคงไม่บันทึกไว้ในบทคั่นของพระธรรมข้อหั้น และ คงไม่อธิบายไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นนี้เป็นแน่ เราต้องจำไว้ว่า ขณะที่พระเยซูทรงสนทนาปราศรัยกับ หญิงชาวสะมาเรียนั้น ข้อหั้นและสาวกอื่น ๆ ของพระเยซู ไม่ได้อยู่ที่นั่น และพระเยซูเองก็คงไม่ ประสงค์ที่จะเล่าให้ผู้ใดทราบ ถึงชีวิตของหญิงแพศยาที่สังคมนักเกี้ยวพาราสีนี้ ดังที่นางได้เปิดเผยให้พระองค์ ทราบเป็นแน่ ถ้าเช่นนั้นใครเล่าเป็นผู้บอกกล่าวให้ข้อหั้นทราบ อาจเป็นหญิงผู้นั้นเอง หรือชาวเมืองซุ कार ที่ทราบเรื่องราวจากเจ้าตัวหญิงผู้นั้นก็ได้

เราอาจนึกภาพหญิงผู้สวยงามนี้ได้ว่า ภายหลังจากที่พระเยซูได้ทรงปลดปล่อยนางให้พ้น จากความเป็นทาสของความบาปแล้ว นางคงถวายตัวเป็นศิษย์และรวมติดตามพระองค์ เช่นเดียวกับ สาวกทั้งสิบสองคนของพระองค์ และทุกครั้งที่นางมี โอกาส นางคงยินดีเล่าให้ผู้อื่นฟังถึงการ เปลี่ยนแปลงในชีวิตของนาง จากสภาพการเป็นคนชั่วช้าเลวทราม มาเป็นศิษย์ผู้ซื่อสัตย์ของพระคริสต์

ประเด็นที่สำคัญ ในการสนทนาระหว่างมหาบุรุษแห่งมณฑลกาลิลี และหญิงชาวสะมาเรียคือ อะไร คือเรื่องน้ำ น้ำบริสุทธิ์ ไสสะอาด ซึ่งไม่เพียงแต่จะหมายถึงน้ำอันใสสะอาดในบ่อโบราณ ที่ ยาโคบขุดขึ้นมาใช้ จนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลาสิบสองศตวรรษมาแล้ว และยังคงมีน้ำทำบริบูรณ์ ให้ความ ชุ่มชื้นแก่ประชาชนได้อย่างอัมมอมนั้นเท่านั้น หากยังหมายถึงน้ำอันประกอบด้วยชีวิตอีกด้วย และการพูด

ถึงน้ำนี้ ได้เปิดโอกาสให้พระเยซูได้อธิบายถึงมูลเหตุที่ทำให้ชนชาติยิวและชนชาติสะมาเรียพิพาทบาดหมางกันเรื่อยมา แล้วพระองค์ก็ได้ชักชวนให้ผู้หญิงนั้นกลับใจใหม่ คำตรัสในการชักชวนของพระเยซูในที่นี้เป็นตัวอย่างที่ดีเลิศสำหรับพวกเรา ในการที่จะนำวิญญาณผู้อื่นให้มาเชื่อพระคริสต์

ขณะที่พระเยซูทรงนั่งบนขอบบ่อน้ำโบราณ ระหว่างการสนทนานั้น พระองค์ได้ชักชวนให้หญิงสะมาเรียผู้นั้นรับเอา “น้ำประกอบด้วยชีวิต” ซึ่งพระองค์เสด็จมาเพื่อประทานน้ำนี้ให้มนุษย์โดยตรง พระองค์ทรงสัญญาว่าผู้ใดก็ตามเมื่อดื่มน้ำนี้แล้ว จะไม่รู้สึกระหายนึกอีกเลย เมื่อได้รับน้ำนี้ไว้ในจิตใจแล้ว ก็จะกลายเป็นบ่อน้ำที่ไม่มีวันเหือดแห้ง แต่จะไหลพุ่งขึ้นถึงชีวิตเป็นนิรันดร์ (ยอห์น 4:13,14,7:37-39) เมื่อนางได้ฟังพระวจนะของพระองค์เช่นนั้น จิตวิญญาณของนางก็รู้สึกกระหายน้ำนั้นทันที นางจึงทูลขอว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ฉันเถิด เพื่อฉันจะไม่กระหายอีก” เมื่อนางได้เปิดใจต้อนรับ พระองค์ ๆ จึงสอนให้นางรู้จักการนมัสการที่แท้จริง “พระเจ้าเป็นวิญญาณและผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการโดยจิตวิญญาณและความจริง” ทั้งนี้ เพื่อให้นางสนใจต่อพระเจ้าผู้ทรงรักมนุษย์นั่นเอง พระองค์ได้ทรงนำหญิงผู้หนึ่งซึ่งอดีตของนาง ได้เคยผิดพลาดจนเป็นคนที่ยังคงรังเกียจมาแล้ว ให้หันมาเชื่อพระองค์ และโดยการเป็นพยานของหญิงผู้นี้ ทำให้ประชาชนทั้งหมู่บ้านซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นชาวยิวเลย หันมาเชื่อพระเยซูและเป็นคริสตียน

ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ไม่มีเรื่องใดที่จะทำให้เรามีความอบอุ่นใจเกินกว่าเรื่องนี้เลย ซึ่งกล่าวถึงผลแห่งการชำระความผิดบาปด้วย “น้ำประกอบด้วยชีวิต” และการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของหญิงผู้หนึ่ง เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นหญิงผู้นั้น พาผู้คนออกมาจากเมืองซุคาร เดินตัดทุ่งนามาเฝ้าพระองค์ พระองค์จึงตรัสแก่บรรดาสาวกของพระองค์ว่า “จงติดตามองคฺนาเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหลือถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” พี่พลยอมรอกอยผู้เก็บเกี่ยวเสมอ

ข้อไตร่ตรอง

คนที่ได้รับการเยียวยารักษาจนหายเป็นปกติ ย่อมเป็นผู้ยืนยันถึงความสามารถของนายแพทย์ได้ดีที่สุดฉันใด หญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ก็เป็นฉันนั้น เพราะนางเคยมีอดีตที่ไม่ดีงามมาก่อน ครั้นนางมารับเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว ก็ได้ไปประกาศให้บุคคลทั่ว ๆ ไปได้ทราบ ถึงเรื่องราวขององค์พระเมสสิยาห์ จึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องมีส่วนสนใจกันมาก ดังนั้นการที่มีผู้คนเป็นจำนวนมากหันมาเชื่อพระองค์ จึงไม่ใช่สิ่งที่น่างอนอะไรนัก

โลกนี้มีอะไรหรือ ที่มนุษย์หันกลับวิ่งไปคว้าผลแห่งการกระทำผิดของตนเอง พระเยซูมิได้ปลุกมนุษย์ให้มีสติสัมปชัญญะเพียงเพื่อให้มีสติจดจำเท่านั้น พระองค์ยังทรงเร่งเร้าให้เราเกิดกำลังใจในการปฏิบัติและแสวงหาความจริงอีกด้วย

พระเจ้าทรงใช้คำพยาน ของผู้ที่ “ต่ำต้อยที่สุด” ในบรรดาพี่น้องของพระคริสต์ เพื่อพิสูจน์ให้เห็นสง่าราศีแห่งพระกิตติคุณ และบางครั้งพระองค์ก็ใช้คำพยานนี้ เพื่อนำประชาชนเป็นจำนวนมากให้เชื่อในพระองค์ด้วย

เป็นที่แน่นอนอย่างยิ่งว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกที่รักมักที่ชัง หรือเห็นแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ดังจะเห็นได้จากการที่พระเยซูทรงโปรดประทานพระธรรมแห่งความจริง อันล้ำค่าเกินกว่ามุกดาใด ๆ ให้แก่หญิงที่สังกรรมถึงจนน่าเวทนาผู้นั้น เท่าเทียมกับที่พระองค์ได้ประทานให้แก่นิโคเดมัส บุณนางชาวยิว ซึ่งมีผู้นับหน้าถือตาทั่วเมือง

พระเจ้าทรงปรารถนาสิ่งใดจากมนุษย์หรือ สิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาจากมนุษย์ ก็คือ การนมัสการที่แท้จริง ท่านถวายการนมัสการที่แท้จริงให้แก่พระองค์หรือ การงานของเราจะไร้ผล หากเราไม่รู้จักวิธีที่จะนมัสการพระองค์อย่างถูกต้อง เมื่อเราศึกษาเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์นั้น เราเห็นทูตสวรรค์กระทำอะไรกันบ้าง ก็คือนมัสการพระเจ้า แล้วมนุษย์มิได้นมัสการพระเจ้ามาแต่โบราณคอกหรือ นมัสการก็จริงอยู่ แต่มิใช่นมัสการด้วยวิญญานและความจริง อย่างที่พระเจ้าทรงพอพระทัย นี่ก็ยุคใหม่ พระเยซูทรงพร้อมที่จะโปรดมนุษย์ทุกคนให้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้า โดยการสละพระชนม์ชีพของพระองค์ ฉะนั้นชีวิตใหม่ที่มนุษย์จะได้รับนี้ จึงขึ้นอยู่กับการนมัสการนั่นเอง การประกอบพิธีใด ๆ ที่มีได้เกิดจากใจจริงของผู้ประกอบพิธีนั้น ย่อมไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า การนมัสการที่แท้จริงนั้น ทั้งชีวิตจิตใจของเราต้องอ่อนน้อมต่อพระเจ้า กอปรด้วยความรัก และสรรเสริญพระองค์ผู้เป็นสายธารแห่งความรัก ซึ่งไม่มีวันเหือดแห้ง พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะรับเอาการนมัสการจากใจจริงของเราเสมอ การนมัสการที่แท้จริงก็คือ การถวายความรักของเราให้แก่พระองค์นั่นเอง

ในภาษากรีกคำที่แปลว่า “บ่อน้ำ” มีอยู่สองคำ ในข้อ 11 คำว่า “บ่อน้ำ” ที่หญิงชาวสะมาเรียพูดถึงนั้นหมายถึง “บ่อน้ำ” “หลุมขังน้ำ” หรือ “อ่างเก็บน้ำ” ส่วนบ่อที่พระเยซูตรัสถึงนั้น พระองค์ทรงหมายถึงภาวะจิตใจของผู้ที่รับน้ำประคบด้วยชีวิตแล้ว ซึ่งเป็น “บ่อน้ำพุ” ที่ไหลพุ่งขึ้นมาเองโดยไม่จำเป็นต้องตักหรือสูบด้วยแรงใด ๆ ทั้งสิ้น

บททวน

มณฑลที่คั่นอยู่ระหว่างมณฑลยูดา กับมณฑลกาลิลี คือมณฑลอะไร? (ชนชาติยิวผู้เคร่งครัดศาสนา จะไม่ยอมเหยียบย่างเข้าไปในมณฑลนี้เลย เพราะถือว่า ชนชาติสะมาเรียเป็นชนชาติเลือดผสม ไม่บริสุทธิ์ และมีความเชื่อขัดแย้งกับพระบัญญัติ ตั้งแต่สมัยก่อนคริสตกาล เป็นเวลา 722 ปีมาแล้ว)

การที่พระเยซูคริสต์ “เสด็จเข้าไปในมณฑลสะมาเรีย” ถือว่าเป็นการสร้างความเชื่อถือระหว่างชนชาติยิว กับชนชาติสะมาเรียขึ้นมาใหม่ ได้หรือไม่?

พระเยซูทรงแวะเยี่ยมเยียนเมืองใด ในมณฑลสะมาเรีย? ไกล ๆ เมืองนั้น มีอะไรเป็นเครื่องหมายสำคัญในทางประวัติศาสตร์บ้าง?

ขณะที่พระเยซูประทับอยู่ใกล้ ๆ บ่อน้ำยาโคบนั้น มีใครมาตักน้ำบ้าง? หญิงผู้นี้ได้ยกอะไรขึ้นกล่าวอ้าง ในการปฏิเสธไม่ยอมถวายน้ำดื่มให้พระเยซู?

พระเยซูทรงหมายถึงอะไร ในการที่พระองค์ตรัสว่า “น้ำประกอบด้วยชีวิต”? เหตุใดท่านจึงคิดว่า หญิงผู้นั้น ไม่เข้าใจในคำตรัสนี้ และต่อมาเหตุใดนางจึงทูลขอ “น้ำประกอบด้วยชีวิต” นี้ จากพระเยซู?

ผู้ใดบ้างที่พระเยซูตรัสว่าจะไม่รู้สึกกระหายอีก? ในขณะที่พระเยซูทรงซักถามหญิงนั้น พระองค์ทรงทราบหรือไม่ว่า นางไม่มีสามี?

นางมีเหตุผลอะไรในการที่เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์?

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระเจ้าว่าอย่างไรบ้าง? เราจะต้องนมัสการพระองค์อย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระองค์?

พระเยซูตรัสแก่หญิงนั้นว่าอย่างไร เมื่อนางพูดถึงพระเมสสิยาห์?

สาวกของพระเยซูมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ในการที่พระองค์ทรงสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้?

ท่านคิดว่า ในที่สุดผู้หญิงนี้ได้ถวายน้ำดื่มให้แก่พระเยซูหรือไม่?

เมื่อได้ฟังคำบอกเล่าถึงเรื่องราวของพระเยซูจากหญิงผู้นี้แล้ว ชาวเมืองซุคาร ได้ทำอะไรบ้าง?

พระเยซูประทับอยู่ที่เมืองซุคารเป็นเวลานานเท่าใด? การที่พระเยซูเสด็จเยี่ยมเยียนเมืองซุคารนี้ ก่อให้เกิดผลอะไรขึ้นบ้าง?

ท่านได้รับบทเรียนฝ่ายวิญญาณจิตอะไรบ้าง จากเหตุการณ์นี้?

อะไรคือสาระที่สำคัญที่สุดในบทเรียนนี้ ตามความคิดเห็นของท่าน?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ในบทเรียนที่แล้ว ท่านคิดบ้างไหมว่า ชาวยิวได้พยายามทำให้เกิดการแตกแยกกันขึ้นระหว่างพระเยซูกับยอห์นบัพติศมา (ยอห์น 3:25) 2. ท่านคิดไหมว่าพระเยซูทรงพยายามหลีกเลี่ยงเสียจากยอห์นบัพติศมา (ซึ่งขณะนั้นกำลังเทศนาอยู่ที่หมู่บ้านอายโนน) โดยการเสด็จผ่านเข้าไปในมณฑลสะมาเรีย 3. อะไรเป็นเหตุแห่งการเป็นศัตรูกัน ระหว่างชนชาติยิวและชนชาติสะมาเรีย และเป็นเหตุให้ชนชาติยิวถือว่า การเหยียบย่างเข้าไปในมณฑลสะมาเรีย ไม่เป็นมงคลสำหรับตนเอง 4. ท่านคิดว่าพระเยซูจะปฏิบัติตามความเชื่อถือที่ไร้เหตุผลเช่นนี้หรือไม่ 5. พระเยซูเคยทรงลังเลต่อการฝ่าฝืนขนบธรรมเนียมในสมัยนั้นหรือไม่ หากว่าประเพณีเหล่านั้นฝ่าฝืนต่อความรู้สึก และขัดต่อพระราชกิจ

ขั้นที่สิบเอ็ด, สิบสอง พระเยซูทรงถูกปฏิเสธ-ที่เมืองนาซาเร็ธ

มัทธิว 4:12-17, มาระโก 1:14,15 ลูกา 4:14-31, ยอห์น 4:43-54

บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่พระเยซูจะเสด็จออกไปปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างเปิดเผย พระองค์ได้รับการชโลมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่แม่น้ำจอร์แดน ทรงได้รับการทดลองในป่า ทูรกันดาร อันเป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ได้รับชัยชนะอย่างใหญ่หลวงต่อศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของพระองค์ คือพญามาร ทรงได้รับการประกาศยืนยันว่า พระองค์ทรงเป็นองค์พระเมสสิยาห์ โดยยอห์นบัพติศโต พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจ ในการชำระพระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ได้ทรงสนทนากับประชาชนเป็นรายบุคคล และได้ทรงชักชวนหลายคนให้กลับใจใหม่ เชื่อในพระองค์ และสาวกของพระองค์ได้ให้บุคคลเหล่านั้นรับศีลบัพติศมา พระเยซูมิได้ให้บัพติศมาด้วยพระองค์เองเลย

ศิษย์ของยอห์นบัพติศมาหลายคนได้ถวายเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ ซึ่งยอห์นเองก็ยินดีที่จะมอบศิษย์เหล่านี้ให้แก่พระองค์ ต่อมาเมื่อเกิดการโต้แย้งกันขึ้นระหว่างศิษย์ของยอห์นและพวกยิว และเมื่อได้ไต่ถามยอห์นดูแล้ว (ยอห์น 3:26) ยอห์นก็ได้รับรองอย่างหนักแน่นว่า พระเยซูทรงเป็นศูนย์รวมแห่งการแสวงหาของมนุษย์ และพระวาระของพระเจ้ายิ่งอยู่ที่พระองค์ ฉะนั้นผู้ที่ได้รับคำพยานของพระองค์ และยอมรับว่า “พระเจ้าเป็นสัจย์จริง” จึงต้องรับคำพยานของพระเยซูด้วย เพราะว่าพระเจ้าได้มอบทุกสิ่งทุกอย่าง ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว และผู้ที่ปฏิเสธพระองค์จะต้องอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า มีทางเดียวเท่านั้นที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ คือโดยการเชื่อฟังและยอมรับเอาพระบุตรของพระเจ้าเป็นที่พึ่ง

เมื่อพระเยซูทรงทราบถึงการโต้แย้งกับพวกฟาริสี พระองค์จึงเสด็จจากมณฑลยูดาไปสู่มณฑลกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ในการเสด็จไปครั้งนี้ พระองค์ทรงตัดผ่านเข้าไปในมณฑลสะมาเรีย และได้ทรงพักอยู่ที่เมืองชูคารเป็นเวลาสองวัน และผลแห่งการที่พระองค์ได้สนทนาปราศรัย และแสดงพระธรรมให้แก่หญิงชาวสะมาเรียผู้หนึ่งที่บ่อน้ำของยาโคบ ได้ทำให้ประชากรของเมืองนี้รับการฟื้นฟูจิตใจกันเป็นการใหญ่

ขณะที่พระเยซูประทับอยู่ในเมืองชูคารนั่นเอง ยอห์นบัพติศมาก็ถูก กษัตริย์เฮโรดจับไปขังไว้ในเรือนจำ ทั้งนี้ก็เพราะยอห์นได้กล่าวตักเตือนกษัตริย์เฮโรด ในกรณีที่แย่งเอาน้องสะใภ้มาเป็นชายา และการที่ยอห์นบัพติศมาถูกจำคุกเช่นนี้ ดูเหมือนจะเป็นเครื่องหมายให้พระเยซูทรงทราบว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะต้องเสด็จออกไป ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างเปิดเผยเพื่อจะทำให้คำ

พยากรณ์สำเร็จ พระองค์จึงเสด็จไปสู่มณฑลกาลิลี และทรงเทศนาสั่งสอนประชาชน “ตั้งแต่นั้นมา” (มัทธิว.4:17)

เนื่องจากชาวกาลิลีหลายคน ได้มีโอกาสฟังพระวาทะของพระองค์และเห็นพระองค์กระทำการอัศจรรย์หลายอย่าง ตลอดจนการแสดงฤทธิ์อำนาจในการขับไล่พวกพ้อค้ำออกจากพระวิหาร ในเทศกาลปัสกาที่กรุงเยรูซาเล็มมาแล้ว และด้วยการบอกกล่าวของบุคคลเหล่านี้เอง กิตติศัพท์ของพระองค์จึงเลื่องลือไปในมณฑลกาลิลี ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงมณฑลนี้ จึงได้มีผู้คนต้อนรับพระองค์เป็นจำนวนมาก พระเยซูทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ โดยประกาศว่า “เวลากำหนดมาถึง และแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะตั้งอยู่แล้ว” และทรงเทศนาสั่งสอนว่า “ท่านทั้งหลาย จงกลับใจใหม่และเชื่อกิตติคุณเถิด”

เมื่อพระองค์เสด็จไปถึงหมู่บ้านคานา อันเป็นสถานที่ ๆ พระองค์กระทำการอัศจรรย์ครั้งแรก โดยทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่นนั้น ได้มีขุนนางผู้หนึ่งมาจากเมืองคาเปอร์นาอุม เข้าเฝ้าพระองค์ และทูลเชิญพระองค์ไปรักษาบุตรของเขาซึ่งกำลังป่วยหนักอยู่อาการน่าวิตกมาก พระเยซูตรัสสั่งขุนนางผู้นั้นให้กลับไปและทำให้สบาย เพราะบุตรของเขาจะไม่ตายดังที่เขาเป็นทุกข์อยู่นั้น เมื่อเขากลับไปถึงบ้าน ก็ปรากฏว่าบุตรชายของเขาไม่ได้ตาย และนอกจากนั้นอาการป่วยไข้ก็ทุเลาลงมามากจนเกือบหายเป็นปกติอีกด้วย ขุนนางผู้นั้น และครอบครัวของเขาต่างก็รู้สึกปลื้มปิติเป็นล้นพ้น และได้เชื่อฟังพระองค์ตั้งแต่นั้นมา

เวลานั้นพระเยซูทรงมีสาวกประมาณสี่หรือห้าคน แต่ตอนที่พระองค์ทรงประทับอยู่ในหมู่บ้านคานาดังกล่าว ไม่มีสาวกคนใดอยู่กับพระองค์เลย เว้นแต่ณะรันเอล ซึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ในหมู่บ้านนี้เท่านั้น ส่วนนอกนั้น ต่างก็กลับไปประกอบกิจธุระท่ามหาเลี้ยงชีพของตน ที่เมืองคาเปอร์นาอุมเช่นเดิม ซึ่งในกาลต่อมา พระองค์ได้เสด็จมาหาพวกเขาที่เมืองนั้นอีก ตามที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น ปรากฏว่า พระเยซูมิได้เสด็จไปยังบ้านของขุนนางผู้นั้นเลย เป็นแต่เพียงตรัสสั่งเขาด้วยวาจาเท่านั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จออกจากหมู่บ้านคานาไปสู่ที่อื่น แต่ไม่ปรากฏว่าพระองค์เสด็จไปสู่ที่ใดเพียงแต่สันนิษฐานเอาได้ว่า พระองค์อาจเสด็จไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมก็ได้ เพราะพระธรรม ลูคา.4:23 บ่งไว้อย่างชัดเจนว่า ก่อนที่พระองค์เสด็จไปสู่เมืองนาซาเร็ธนั้น พระองค์ได้ทรงสำแดงการอัศจรรย์ในเมืองนี้หลายประการด้วยกัน

เนื่องจากพระเยซูได้เสด็จจากเมืองนาซาเร็ธ อันเป็นสถานที่อยู่อาศัยของพระองค์ มาเป็นเวลาถึงหนึ่งปีแล้ว ฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปสู่เมืองนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเยี่ยมเยียนมารดาและญาติมิตรของพระองค์ ระหว่างที่ประทับอยู่ในเมืองนี้ พระองค์ได้ไปในมัสการพระเจ้าที่ธรรมศาลาในวันสะบาโต ดังที่พระองค์ทรงเคยปฏิบัติเสมอมา ประชาชนได้ทูลเชิญให้พระองค์อ่านพระคัมภีร์ให้พวกเขาฟัง

หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนหลายอย่างด้วยกัน แต่พวกเขากลับไม่พอใจในคำเทศนาของพระองค์ และพากัน โกรธแค้นจนถึงกับจะปลงพระชนม์พระองค์เสีย แต่พระองค์เสด็จหนีไปได้แล้วเสด็จกลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมอีกครั้งหนึ่ง และตั้งศูนย์การประกาศของพระองค์ขึ้นในเมืองนี้

อภิปราย

ท่านมัทธิวได้กล่าวไว้ในข้อ 14 อย่างชัดเจนว่า พระเยซูทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจอย่างเปิดเผยในมณฑลกาลิลี เพื่อที่จะทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์บทที่ 9 สำเร็จ ดังเราจะได้เห็นในบทต่อ ๆ ไปว่า พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจ ตรงกับวิถีทางที่พระคัมภีร์เดิม พยากรณ์ถึงองค์พระเมสสิยาห์ทุกประการ พระองค์มักตรัสอยู่เสมอว่า “ทั้งนี้” ก็เพื่อที่พระคัมภีร์ที่เขียนไว้แล้วนั้นจะสำเร็จ”

มณฑลกาลิลีเป็นดินแดน ที่โยชูวาห์เคยแบ่งให้ตระกูลชะบูลอน และตระกูลนัฟธาดี พระคริสตธรรมคัมภีร์เรียกว่า “แคว้นแคว้นแห่งทะเลกาลิลี” หรือดินแดนแห่งชาวต่างชาติ ดังนั้นประชาชนของมณฑลกาลิลีจึงประกอบด้วยชนชาติต่าง ๆ ปะปนกันอยู่หลายชาติ ศาสดาพยากรณ์ ซิมโอนได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระกุมารเยซู เมื่อครั้งทำพิธีถวายพระองค์ต่อพระเจ้าในพระวิหารกรุงเยรูซาเล็มว่า พระองค์จะทรงเป็น “*ความสว่าง ส่องแสงแก่ชาวต่างประเทศ*” ซึ่งบัดนี้ก็ได้สำเร็จสมจริงทุกประการ “ความสว่างนั้น ได้แผ่รัศมีออกไปอย่างกว้างใหญ่ไพศาล” (ข้อ 16) พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก พระองค์ทรงประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์ชาติทั้งปวง พระองค์ทรงเทศนาว่า “เวลากำหนดมาถึง และแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะตั้งอยู่แล้ว” และนับแต่นั้นมาพระองค์ก็เสด็จออกไปประกาศ ให้แก่ประชาชนทั่วทุกแคว้น แต่ทรงโปรดเทศนาสั่งสอนให้แก่ “ชาวยิว” เป็นพวกแรก

คำประกาศของพระองค์ ก็เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้สอนนิกodemัสนั่นเอง คือ “*จงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อกิตติคุณเถิด*” ผู้ใดเชื่อฟังพระองค์ก็จะได้รับความรอด กล่าวคือเป็นความรอดโดยความเชื่อ แผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะตั้งอยู่แล้ว และได้เริ่มตั้งอยู่ในจิตใจ ของผู้ที่ยอมรับและเชื่อฟังพระองค์ พระเยซูมิได้เสด็จมา เพื่อครอบครองทรัพย์สินสมบัติของโลก แผ่นดินของพระองค์มิไว้สำหรับผู้ที่ยอมถวายเป็นพลไพร่ของพระองค์ ดังนั้นแผ่นดินของพระองค์จึงต้องตั้งอยู่ในจิตใจ ของผู้ที่มีความเชื่อในพระองค์ ผู้เป็นพระมหากษัตริย์เป็นพวกแรก ผู้ใดที่ไม่ยอมให้บุตรมนุษย์เป็นกษัตริย์ครอบครองเขาผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้เลย

ขณะที่พระเยซูประทับอยู่ในหมู่บ้านคานานัน ได้มีขุนนางผู้หนึ่งเข้าเฝ้าพระองค์ (ยอห์น 4:46) เข้าใจว่าคงเป็นข้าราชการชาวโรมัน ดังนั้นขุนนางผู้นี้จึงเป็นคนต่างชาติ เขาตั้งบ้านเรือนอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม ขณะนั้นบุตรชายของเขาเจ็บป่วยอยู่อาการหนักมาก อยู่ระหว่างความเป็นความตายอยู่ที่เดียว เมื่อเขาได้ทราบข่าวว่า พระเยซูเสด็จมายังมณฑลกาลิลี และประทับอยู่ที่หมู่บ้านคานา เขาจึงรีบเดินทาง

ไปเฝ้าพระองค์ เพื่อทูลเชิญพระองค์ให้เสด็จไปรักษาบุตรของเขา เป็นที่น่าสังเกตอยู่ว่า สถานที่ที่ขุนนางผู้นี้เดินทางมาเฝ้าพระเยซู ก็คือหมู่บ้านคานา ซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งพระองค์กระทำการอัศจรรย์เป็นครั้งแรกนั่นเอง เขามีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมว่า เมื่อพระองค์ทรงสามารถบันดาลให้น้ำธรรมดาให้กลายเป็นน้ำองุ่นได้ พระองค์ก็คงสามารถรักษาบุตรชายของเขาให้หายโรคได้เช่นเดียวกัน หรือมิฉะนั้นเขาก็คงต้องได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์จากชาวกาลิลี ผู้ซึ่งได้เห็นพระองค์สำแดงฤทธิ์ที่พระวิหารกรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลปีศาจครั้งนั้น (ข้อ 45) และกิตติศัพท์การรักษาโรคของพระองค์มาแล้วเป็นแน่ ข้อที่ 54 กล่าวว่า การรักษาโรค ให้บุตรชายของขุนนางผู้นี้ เป็นการกระทำการอัศจรรย์ครั้งที่สอง แต่เป็นที่ปรากฏชัดว่า การรักษาโรคครั้งนี้เป็นการกระทำการอัศจรรย์ของพระองค์ เป็นครั้งที่สอง ในมณฑลกาลิลีเท่านั้น มิได้รวมถึงการสำแดงอิทธิฤทธิ์อื่น ๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ในกรุงเยรูซาเล็ม (ยอห์น 2:23) ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูนั้น พระองค์ทรงปฏิบัติต่อ “ชาวยิวก่อน” โดย “ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม”

เนื่องจากขุนนางที่กล่าวถึงนี้ยังมีได้กลับใจใหม่เชื่อฟังพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านไม่เห็นนิมิตและการอัศจรรย์ ท่านจะไม่เชื่อเลย” ชายผู้นี้จะมีโอกาสรับฟังพระกิตติคุณมาก่อนหรือไม่ เราไม่ทราบ แต่อย่างไรก็ตามเขาก็ได้สำแดงความเชื่อของเขาออกมา โดยการบเร้าทูลเชิญพระองค์ให้เสด็จไปรักษาบุตรของเขาอย่างรีบด่วน ด้วยกลัวว่าบุตรของเขาจะถึงแก่ความตายเสียก่อน เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของเขาเช่นนั้น พระองค์ตรัสตอบว่า “บุตรของท่านจะไม่ตาย” และเขาก็เชื่อว่าบุตรของเขาจะต้องได้รับการรักษาให้หาย และท้ายข้อ 53 กล่าวว่า ขุนนางผู้นั้นและครอบครัวของเขาได้รับเชื่อพระเยซูและได้รับความรอด นี่แสดงให้เห็นว่าเพียงคำตรัสของพระเยซูไม่กี่คำ ก็สามารถช่วยชีวิตของเด็กคนหนึ่งให้พ้นจากความตายได้ และนอกจากนั้นยังช่วยทุกคนในครอบครัวนั้นให้ได้รับความรอดอีกด้วย

เมื่อขุนนางผู้นั้นกลับถึงบ้าน พวกเขาก็รีบรายงานถึงอาการป่วยของบุตรของเขา นับแต่อาการเริ่มทุเลาขึ้น จนเวลาดังกล่าวนั้น เกือบหายเป็นปกติอยู่แล้ว เมื่อขุนนางผู้นั้นเทียบเวลาคูก็รู้แน่ชัดว่า เวลาที่อาการป่วยของบุตรชายของเขาเริ่มทุเลาขึ้นนั้น เป็นเวลาเดียวกันที่พระเยซูตรัสว่า บุตรของเขาจะไม่ตาย เหตุการณ์นี้จึงเป็นหลักฐานอีกประการหนึ่ง ที่แสดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระเยซู ขุนนางผู้นั้นและครอบครัวของเขา รวมทั้งคนรับใช้ด้วย จึงเชื่อฟังพระองค์นับตั้งแต่นั้นมา

ไม่ว่าพระเยซูจะเสด็จไปถึงหมู่บ้านไหน ตำบลใดก็ตาม พระองค์ก็ได้ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชน ในธรรมศาลาประจำหมู่บ้านนั้น ๆ ทุกครั้ง และก็ได้รับ “การสรรเสริญจากคนทั้งปวง” สำหรับเมืองนาซาเร็ธนั้น พระองค์ทรงเป็น “ลูกบ้าน” ของเมืองนี้โดยตรง และพระองค์ได้เคยไปนมัสการพระเจ้า ในธรรมศาลาร่วมกับชาวบ้าน มาตั้งแต่ยังทรงเยาว์วัย ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า

พระองค์จะต้องมีผู้รู้จัก ตลอดจนหมู่มิตรสหายร่วมรุ่นเดียวกันมาแต่ครั้งกระโน้นอยู่ไม่น้อย ศาสนาจารย์ที่ทำการสอนอยู่ในเมืองนั้นบางคนก็เคยเป็นมิตรสหายร่วมชั้นกับพระองค์มาก่อน เมื่อกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปทั่วทุกตำบลที่อยู่รอบ ๆ เช่นนี้ เราอาจวาดภาพความตื่นตื่นของชาวบ้านได้ว่า เป็นอย่างไร ต่อการที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลา เพื่อนมัสการพระเจ้าร่วมกับพวกเขา เนื่องจากนาซาเร็ธเป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งซึ่งไม่มีอะไรเป็นจุดเด่น เป็นที่เชิดชูตาเลย ฉะนั้นเมื่อชาวนาซาเร็ธคนหนึ่งคนใดไปสร้างชื่อเสียง จนแพร่สะพัดไปทั่ว และกลับมาด้วยเกียรติยศ เช่นนี้ จึงเป็นธรรมดาอยู่เอง ที่ชาวเมืองนาซาเร็ธทั้งปวง จะรู้สึกภูมิใจในบุคคลผู้นั้น แต่ขณะเดียวกันก็มีผู้อัจฉริยะไม่น้อย และในพวกนี้ก็มีศาสนาจารย์ชั้นผู้นำบางคน ที่ไม่เห็นกับข้ออ้างของพระเยซู ซึ่งอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เพราะข้ออ้างเช่นนี้เป็นกรณียกฐานะของพระองค์ให้สูงกว่าพวกศาสนาจารย์ทั้งปวง

การนมัสการในธรรมศาลาโดยทั่ว ๆ ไปนั้น กำหนดให้มีผู้อ่านพระคัมภีร์เจ็ดคนด้วยกัน นำโดยปุโรหิตแล้วต่อมาเป็นพวกเลวี ส่วนอีกห้าคนถัดจากนั้น ได้แก่ชาวบ้านที่มาประชุมในธรรมศาลานั้นเอง โดยอ่านพระธรรมอิสยาห์ พระองค์ทรงเปิด บทที่ 61 แล้วอ่านให้ประชาชนที่ชุมนุมกันในที่นั่นฟังอย่างมิได้ลังเลพระทัยเลยแม้แต่น้อย ซึ่งความจริงแล้ว พระองค์สามารถเล่าข้อความในพระคัมภีร์ตอนนั้น ได้อย่างถูกต้องไม่ผิดตกบกพร่อง โดยไม่ต้องอ่านจากพระคัมภีร์ก็ได้ ข้อที่น่าสังเกตยิ่งอีกประการหนึ่งก็คือ พระองค์ทรงจบข้อความที่อ่านลงตรงกลางข้อที่สองนั่นเอง ทั้งนี้เพราะขณะนั้น ยังไม่ถึง “เวลาแห่งความแค้นเคืองของพระเยซูฮาวาห์” ซึ่งวาระดังกล่าวนี้ เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ขณะนี้พระองค์เสด็จมาก็เพื่อสอนให้มนุษย์รู้ถึง “ปีที่พระเจ้าของเรากำหนดจะทรงโปรดปรานนั้น” “บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ” เป็นวันแห่งพระคุณพระราชกิจของพระองค์ก็คือ การปลดปล่อยมนุษย์ให้พ้นจากความยากจน ความผิดหวัง ความเป็นทาส ความชอกช้ำ และโรคภัยไข้เจ็บ

พระสุรเสียงของพระองค์เมื่ออ่านพระคัมภีร์นั้น คงไพเราะยิ่ง คุณกลิ่นกรองเอาถ้อยคำพยากรณ์ออกมาทีเดียว เพราะเมื่อพระองค์ทรงม้วนพระคัมภีร์และทรงนั่งลงแล้ว “สายตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็พุ่งดูพระองค์” ต่างรอคอยฟัง ด้วยใจจดจ่อว่า พระองค์จะอธิบายหรือตีความหมายอย่างไรบ้าง แต่พระองค์เพียงตรัสว่า “วันนี้คัมภีร์ตอนนี้ ที่ท่าน ได้ยินกับหูของท่าน ก็สำเร็จแล้ว” พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ได้ทรงชโลมไว้ เพื่อช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้รอด และคนทั้งปวงได้รับการชโลมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพิเศษ และต่างพากัน “ประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยความของพระองค์” และรู้สึกอัศจรรย์ใจมาก เพราะรู้กันคืออยู่ว่า พระองค์ทรงเป็น “บุตรของโยเซฟ” และทรงเจริญเติบโตขึ้นที่เมืองนาซาเร็ธนี้เอง พวกเขาคาดหมายว่าจะได้ฟังการแสดงปาฐกถาจากพระองค์ ตลอดจนเรื่องราวจากประสบการณ์ ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ รวมทั้งการ

อัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และต้องการให้พระองค์กล่าวซ้ำให้คนทั้งหลายประจักษ์ว่า พระองค์เป็นชวานาชาเรีธ ทรงเจริญเติบโตในเมืองนาชาเรีธ และทรงเป็นหนี้บุญคุณเมืองนี้อยู่อย่างมากมาย ตลอดจนเป็นหนี้ธรรมศาลาที่พวกเขาณั้สการอยู่นี้ ในฐานะที่พระองค์ทรงใช้เป็นที่สถานที่ นั้สการพระเจ้า มาตั้งแต่ทรงเยาว์วัย เพื่อว่าพวกเขาจะได้มีส่วนร่วมในเกียรติยศ ที่พระองค์ได้รับนั้น ด้วย หรือมิฉะนั้นพวกเขาก็คงประสงค้ ที่จะให้พระองค์สำแดงการอัศจรรย์ให้พวกเขาเห็นบ้างก็ได้

พระเยซูทรงรู้ถึงความนึกคิดของเขาเหล่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “เรารู้ว่าพวกท่านปรารถนาที่จะให้เราสำแดงการอัศจรรย์ให้พวกท่านดูเหมือนกับที่เราได้กระทำมาแล้วในเมืองอื่น แต่เราขอบอกแก่ท่านทั้งหลายตามจริงว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใด ซึ่งเป็นที่นับถือในเมืองของตน” พระเยซูมิได้สำแดงการอัศจรรย์ต่อหน้าบุคคลเหล่านั้นเลย พระองค์ไม่เคยสำแดงอิทธิฤทธิ์ตามคำขอร้องของ ผู้ใด และไม่เคยกระทำเพื่ออวดฤทธิ์อำนาจของพระองค์เลย พระเยซูทรงทราบว่ามีหลายคนในที่นั้นที่ไม่ต้อนรับพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงตรัสอ้างถึงประสบการณ์ของศาสดาพยากรณ์ของพวกเขา คือเอลียาและเอลีซา เป็นตัวอย่างเพื่อที่จะสั่งสอนให้พวกเขาตระหนัก ถึงความจริงศาสดาพยากรณ์ทั้งสองนี้ เคยถูกชาวยิวเป็นจำนวนมากในประเทศอิสราเอลปฏิเสธไม่ยอมรับเช่นเดียวกัน แต่ขณะเดียวกันต่างชาติซึ่งมิใช่ชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ กลับได้รับพระพรจากพระเจ้าอย่างเหลือล้น

พระเยซูจึงตรัสถึงเรื่องราวของแม่หม้ายชาวซาเรีธดา แขวงเมืองซีโตน ซึ่งเคยรับใช้เอลียา และเรื่องของนาอามาน ชาวเมืองชูเรียว่าเดิมนั้นนาอามาน เป็นโรคเรื้อน สมัยนั้นมีคนเป็นโรคเรื้อนเป็นจำนวนมากแต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายเลย เว้นแต่นาอามานคนเดียวเท่านั้น อันเป็นการเตือนให้ ชาวกาลิลีเหล่านั้นตระหนักถึงเหตุผลว่า เหตุใดหญิงหม้ายชาวบ้านซาเรีธดาและนาอามาน จึงได้รับพระพรจากพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่เป็นชนต่างชาติ ส่วนชาวยิวเองกลับไม่ได้รับพระพรเลย เมื่อผู้คนในธรรมศาลา ได้ฟังพระเยซูทรงเปรียบเทียบพระองค์เอง ประดุจศาสดาพยากรณ์ ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองของชนชาติยิว และชี้ถึงผลร้ายในการปฏิเสธพระองค์เช่นเดียวกัน ก็ไม่พอใจ ต่างโกรธแค้นพระองค์ยิ่งนัก แม้แต่มิตรสหายของพระองค์ ก็กลับกลายเป็นศัตรูเขาเหล่านั้น ได้ยุติการประชุมลงกลางคัน ต่างพากันขับไล่ผลักดันพระองค์ออกนอกเมือง พาไปยังเงื้อมผาสูงแห่งหนึ่ง หวังจะผลักพระองค์ลงไป แต่ขณะนั้นยังไม่ถึงวาระที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ ฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จผ่านกลุ่มคนเหล่านั้นไปได้อย่างปลอดภัย บางทีอาจเป็นเพียงพระองค์ผินพระพักตร์มาให้พวกเขาเห็นรัศมีของพระเจ้า จนเกิดความกลัวและปล่อยให้พระองค์เสด็จผ่านไปก็ได้

เมื่อพลเมืองของพระองค์ปฏิเสธ ไม่ต้อนรับพระองค์เช่นนี้ พระองค์จึงเสด็จจากเมืองนาชาเรีธ ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ในเมืองนั้นต่อไป และที่เมืองคาเปอร์นาอุม

นี้แหละ ที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้อ้างว่า พระองค์ทรง “กระทำการอิทธิฤทธิ์” ไว้หลายประการ (มัทธิว.บทที่ 11)

ข้อไตร่ตรอง

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ทรงกระทำให้พระคัมภีร์เดิมสำเร็จ

คำสั่งสอนคำแรกของพระคริสต์ ในการสั่งสอนประชาชนก็คือ “จงกลับใจเสียใหม่” ชีวิตคริสเตียนจะต้องมีรากฐานที่ถูกต้อง คือ “การกลับใจเสียใหม่จากการประพาศที่ตายแล้ว และมีความเชื่อในพระเจ้า” (ฮีบรู 6:1) “การกลับใจเสียใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” (กิจการ 20:21)

“ในพระองค์มีชีวิต” ฉะนั้นเพียงแต่พระองค์ตรัสว่า “บุตรของท่านจะไม่ตาย” ชีวิตของบุตรชาย ชุนนางผู้นั้นก็กลับฟื้นขึ้นอีก แม้ว่าระยะทางจะห่างไกลกันสักเท่าใดก็ตาม

ความอคติมักจะทำให้เราไม่เห็นความสำคัญของเพื่อนบ้าน ความสนิทสนมกันจนเกินไป มักก่อให้เกิดความเหยียดหยามกัน แม้แต่ศาสนาพยากรณ์เอง ก็หาได้เป็นที่นับถือในบ้านเมืองของตนไม่

พระเยซูทรงยืนอ่านพระคัมภีร์ เมื่อเอยราวงพระธรรมพระบัญญัติออกมาก่อน ทุก ๆ คนซึ่งอยู่ ณ ที่นั้นก็ยืนขึ้นฟัง เพื่อแสดงความเคารพต่อพระวาทะของพระเจ้า คริสเตียนในทุก ๆ วันนี่ จำเป็นต้องมีความเคารพต่อการอ่าน และการฟังพระคริสตธรรมคัมภีร์เช่นกัน เพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระวาทะของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ทุกคน

พระเยซูทรงนมัสการพระเจ้าในโบสถ์ของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ พระองค์ทรงแตกฉานในพระคัมภีร์อย่างยิ่ง ทรงทราบว่า ควรอ้างข้อพระธรรมตอนใด ต่อสถานการณ์เช่นใด จึงจะเหมาะสม ในทุกวันนี้คนส่วนใหญ่มักขาดความรู้ในพระวาทะของพระเจ้าอย่างน่าใจหาย แม้กระทั่งสมาชิกคริสตจักรเอง ก็เช่นเดียวกัน เรื่องนี้เป็นปัญหาสำคัญยิ่ง ซึ่งจะต้องหาทางแก้ไขคริสตจักรจะเข้มแข็ง สามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และนำจิตวิญญาณของผู้อื่นให้หันมาเชื่อพระเจ้าได้ ก็โดยพระวาทะของพระองค์ “จงค้นดูพระคัมภีร์ที่เขียนไว้... เพราะว่าในพระคัมภีร์นี้มีชีวิตนิรันดร์... พระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา”

พระองค์ทรงเป็นพระวาทะของพระเจ้า ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสได้อย่างเต็มที่ จนคนทั่วไปสรรเสริญว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดได้เหมือนคนนั้น” แต่ในทันทีที่พระองค์ตรัสว่า “เราคือผู้นั้น” พระองค์ก็ถูกพวกปรปักษ์ต่อต้านคัดค้านอย่างรุนแรง ประชาชนที่มานมัสการในธรรมศาลาต่างรุมล้อม เพื่อทำร้ายพระองค์อย่างบ้าคลั่ง เพราะเหตุว่าพระเยซูมิได้ทรงตีความหมายของข้อพระธรรมตามอย่างที่พวกเขาปรารถนา ประชามติของชนหมู่นั้นช่างไม่มีความแน่นอนอะไรเลย ประเดี๋ยวก็ร้องสรรเสริญว่า “จงสวม

มงกุฎและเทิดพระองค์ให้เป็นพระเจ้าเหนือพวกเราทั้งหลาย” ประเดี๋ยวก็ร้องว่า “จงตรึงเขาเสีย” “เราไม่ยอมให้ผู้นี้ครอบครองเรา”

การปฏิเสธพระเยซูเป็นความผิดบาปอย่างใหญ่หลวง มนุษย์อาจปฏิเสธไม่ยอมรับเอาพระคริสต์ได้ แต่จะหลีกเลี่ยงจากโทษทัณฑ์อันเป็นผลแห่งการกระทำของเขาไม่ได้เลย พระองค์มิได้บังคับกะเกณฑ์ให้ผู้นั้นได้รับเอาพระองค์เป็นที่พึ่ง และมีได้ทรงชื่นใจผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ “จะไม่สถิตอยู่กับมนุษย์นานเป็นนิตย์”

ผู้ที่เปรี๊ยะพลไพร่ของพระองค์อย่างแท้จริงทุกคน ย่อมมีส่วนร่วมในการรับการชโลมด้วยพระวิญญาณ และในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ “พระบิดาได้ทรงใช้เรามาฉันใด เราก็จะใช้ท่านออกไปฉันนั้น” “ช่วยว่าคำสัญญาที่ได้ตรัสนั้น ได้แก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย...และแก่คนทั้งหลายที่พระเจ้าจะทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์”

มิตรภาพของมนุษยชาติมักจะขาดสั่นจากกัน เนื่องด้วยรสนิยม และความคิดเห็นไม่ลงรอยกัน แต่ “มิตรสหายที่สนิทยิ่งกว่าพี่น้องก็มี”

มีหลายคนที่ได้ปฏิเสธพระเยซู เพราะว่าพระองค์มิได้เสด็จมาตามที่เขาคาดหวังไว้ มนุษย์ในทุกวันนี้ก็เช่นเดียวกัน ความหวังของมนุษย์ในปัจจุบันมีเพียงประการเดียวเท่านั้น คือการเสด็จกลับมาแห่งพระบุตรของพระเจ้า เพื่อฟื้นฟูพระราชกิจของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

คำว่า “ฟื้นทุกซ์” ใน ลูกา.4:18 นั้น ในภาษากรีก เป็นคำเดียวกันกับคำที่ใช้เกี่ยวกับการอภัยโทษ ความผิดบาป ดังนั้นการอภัยโทษก็คือการช่วยให้ฟื้นทุกซ์นั่นเอง พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้ที่พระองค์ได้ทรงอภัยโทษให้แล้ว อยู่ได้อ่านางของความผิดบาปต่อไป

ทบทวน

เหตุใดขอห์นบัพติศโตจึงถูกจำคุก? ขณะนั้นพระเยซูคริสต์ ทรงประกาศสั่งสอนประชาชนอยู่ ณ ที่ใด?

ขณะนั้นพระเยซูคริสต์ ได้ทรงตั้งต้นปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ในมณฑลยูดาแล้วหรือยัง? พระองค์ทรงให้บัพติศมาแก่ผู้ที่กลับใจใหม่รับเชื่อในพระองค์หรือไม่?

ขณะนั้นพระองค์ได้ทรงเลือกอัครสาวกผู้หนึ่งผู้ใด ในจำนวนสิบสองคนนั้นหรือยัง? พระองค์เสด็จไปแต่ลำพังหรือ?

พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างเปิดเผย เป็นครั้งแรก ณ ที่ใด? เหตุใดพระองค์จึงเสด็จไปที่นั้น? พระองค์ได้ทรงเริ่มตั้งต้นปฏิบัติพระราชกิจอย่างไร? ข้อความในการเทศนาสั่งสอนของพระองค์มีว่าอย่างไร?

พระองค์ได้ทำให้คำพยากรณ์ใดสำเร็จบ้าง? พระองค์ทรงปฏิบัติตรงตามที่ได้พยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์หรือไม่?

ชาวกาลิลีต้อนรับพระองค์หรือไม่? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ชาวกาลิลีเคยเห็นพระองค์ที่ใดมาก่อน? พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักในมณฑลกาลิลีหรือไม่?

สถานที่ที่พระองค์ประทับเป็นแห่งแรกในมณฑลกาลิลี ตามที่บันทึกไว้นั้น คือที่ใด? พระองค์เคยประทับอยู่ที่นั่นมาก่อนหรือไม่? พระองค์เคยกระทำอะไร ณ ที่นั่นมาก่อนบ้าง?

พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ในมณฑลกาลิลีกี่ครั้ง? พระองค์ได้สำแดงการอัศจรรย์ที่อื่นบ้างหรือไม่? ในการสำแดงการอัศจรรย์นั้น คลุมไปถึงการรักษาโรคด้วยหรือไม่?

ท่านคิดว่าขุนนางผู้นั้นเคยได้ยินข่าวนี้มาก่อนหรือไม่? ขุนนางผู้นั้นเป็นชาวยิว หรือชาวต่างชาติ? ฐานะมั่งมีหรือยากจน? เขาพูดต่อพระองค์ว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสตอบว่าอย่างไร? เขามีความเชื่อในพระองค์หรือไม่? เหตุใดท่านจึงคิดเช่นนั้น?

พระเยซูเสด็จไปรักษาบุตรชายของขุนนางถึงบ้านหรือไม่? หรือว่าพระองค์ทรงรักษาเพียงด้วยคำตรัส? ข้อนี้เปิดเผยให้เราทราบเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าของเราอย่างไรบ้าง?

ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสแก่ขุนนางผู้นี้มีใจความว่าอย่างไร? เขาเชื่อว่าพระองค์จะสามารถกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้หรือไม่? เหตุใดท่านจึงคิดเช่นนั้น?

ขณะที่ขุนนางเดินทางกลับไปยังบ้านของเขา เขาพบผู้ใดบ้าง? บุคคลผู้นั้นพูดกับเขาว่าอย่างไร? ผลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้จากการรักษาโรคครั้งนี้คืออะไร?

การกระทำการอัศจรรย์เช่นนี้ สามารถช่วยกู้วิญญาณของมนุษย์ให้รอดพ้นจากบาปได้หรือไม่?

ท่านคิดว่า เพียงแต่การได้ยินได้ฟังเรื่องราวนี้ จะช่วยบุคคลอื่นนอกเหนือจากครอบครัวนี้ ให้ได้รับความรอดหรือไม่?

เมื่อออกจากหมู่บ้านคานาแล้ว พระเยซูเสด็จไป ณ ที่ใด? เพราะเหตุใด? พระองค์ได้เสด็จจากมารดา และญาติพี่น้องของพระองค์ไปเป็นเวลานานเท่าใด? พระองค์เสด็จกลับไปสู่เมืองนาซาเร็ธหรือไม่?

พระเยซูได้ทรงกระทำอะไรในวันชะบาโต? ใครเป็นผู้ทูลเชิญให้พระองค์อ่านพระคัมภีร์? พระองค์ทรงอ่านพระธรรมเล่มใด? บทใด?

ข้อพระธรรมที่พระองค์อ่านนั้นมีใจความว่าอย่างไร? พระองค์ทรงตีความหมายของข้อพระธรรมนั้นว่าอย่างไร? สุภาษิตทั้งสองข้อที่พระองค์ทรงยกมาอ้างนั้น มีใจความว่าอย่างไร? บุคคลในพระคัมภีร์เดิมที่พระองค์ทรงอ้างถึงนั้นคือใคร? พระองค์ทรงมีพระประสงค์อย่างไร? ผลเป็นอย่างไร?

ประชาชนในธรรมศาลาที่ได้ฟังพระองค์ตรัสนั้น ตั้งใจจะจัดการอย่างไรกับพระองค์? เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างทันด่วน หรือเป็นไปตามแผนการณ์ที่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า? พระเยซูเสด็จพันไปได้อย่างไร? พระองค์เสด็จไปสู่ที่ใด?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านคิดว่าการที่ขอร้องถูกจำคุกนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องในการที่พระเยซูเสด็จจากมณฑลยูดาเยหรือไม่ว 2. มีสาวกติดตามพระองค์ไปด้วยหรือไม่ 3. พระเยซูได้ทรงประกาศว่า พระองค์จะทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างเปิดเผยนับตั้งแต่นั้นมา เช่นนั้นหรือ 4. ท่านจะอธิบายความหมายของคำสั่งสอนของพระองค์อย่างไร 5. หากว่าการรักษาอาการป่วยของบุตรขุนนางผู้นั้น เป็นการสำแดงการอัศจรรย์ของพระองค์ เป็นครั้งที่สองแล้วใช่หรือ ชุนนางผู้นี้ทราบได้อย่างไรว่าพระองค์ทรงสามารถรักษาบุตรของเขาได้ ในเมื่อการอัศจรรย์ครั้งแรกมิใช่การรักษาคนป่วย 6. พระเยซูเคยเสด็จไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมก่อนหรือไม่ ท่านคิดว่าการรักษาบุตรชายของขุนนาง เป็นการอัศจรรย์ครั้งที่สองของพระองค์ หรือเป็นเพียงครั้งที่สองที่พระองค์กระทำในมณฑลกาลิลี 7. การอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำในกรุงเยรูซาเล็มนั้น มีการรักษาคนป่วยรวมอยู่ด้วยหรือไม่ 8. ท่านคิดว่า ชาวกาลิลีที่ถวายการต้อนรับพระองค์นั้น เป็นชาวยิวทั้งหมดหรือ 9. เหตุใดพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงเรียกดินแดนแห่งนี้ว่า “ดินแดนแห่งคนต่างชาติ” 10. พระเยซูทรงรักษาชีวิตเด็กผู้นั้นอย่างไร จงอธิบาย

11. พระเยซูทรงทราบล่วงหน้าหรือไม่ว่า ชาวเมืองนาซาเร็ธจะปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไร เหตุการณ์ร้ายนี้เกิดขึ้นเพราะได้เตรียมแผนการณ์ไว้ล่วงหน้าหรือเป็นผลแห่งการที่พระองค์สั่งสอนพวกเขาในธรรมศาลา 12. การที่ผู้นำฝ่ายศาสนายิว ทูลเชิญพระองค์ให้อ่านพระคัมภีร์นั้น เขามีเจตจำนงที่จะถวายพระเกียรติแก่พระองค์อย่างจริงใจหรือไม่ ถ้าพระเยซูจะแสดงธรรมเทศนาเรื่องอื่น ๆ ท่านคิดว่า เหตุการณ์จะแตกต่างไปจากนั้นหรือไม่ 13. ผู้ที่เคร่งครัดศาสนาในสมัยนี้ ประพฤติตัวทำนองเดียวกับชาวกาลิลีเหล่านั้นหรือไม่ คริสเตียนมีความรู้สึกมุ่งร้าย ต่อผู้ที่มีความเชื่อและแนวปฏิบัติแตกต่างไปจากตนบ้างหรือไม่ 14. ท่านคิดว่าพระเยซูทรงเล็งเห็นจากการมุ่งร้ายของชนหมู่นั้น โดยการวิงหนัซึ่ง ๆ หน้าเยี่ยงสามัญชน หรือพระองค์เสด็จออกไปอย่างน่านำห้ศรัทธา หรือว่าพระองค์ทรงหยุดยั้งการกระทำอันป่าระห่าของคนเหล่านั้น ด้วยฤทธิ์แห่งคำตรัส หรือด้วยการจ้องมองของพระองค์ 15. หากว่าพระเยซูทรงสามารถหยุดยั้ง การประพฤติที่เลวร้ายของบุคคลเหล่านั้น ด้วยคำตรัสของพระองค์แล้ว เหตุใดเล่าพระเยซูจึงไม่ทรงกระทำเสียดังแต่อยู่ในธรรมศาลา 16. เป็นการยากหรือ ที่ชีวิตของเราจะเป็นพยานเพื่อพระเจ้า ในคริสตจักร หรือในบ้านเมืองของเราเอง

ชั้นที่สิบสามทรงเรียกอัครสาวกสี่คน- เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว 4:18-22, มาระโก 1:16-20, ลูกา 5:1-11

ไม่มีผู้ใดรู้ถึงฐานะที่แท้จริงของพระเยซู ในพระราชฐานแห่งพระบิดาของพระองค์ ในกรุงเยรูซาเล็มเลย พระองค์ทรงถูกขับไล่ออกจากบ้านเมืองถิ่นที่พักอาศัยของบิดามารดาฝ่ายเนื้อหนังของพระองค์ แต่กระนั้นก็ตามพระองค์ก็เต็มใจไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงมีชัยชนะต่ออำนาจแห่งความมืดเมื่อออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็เสด็จตรงไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมทันทีทรงเริ่มต้นวางรากฐานแห่งแผ่นดินของพระองค์ โดยจัดตั้งศูนย์กลางของการประกาศขึ้นในเมืองนั้น โดยการร่วมมือของศิษย์ของพระองค์สองสามคน ซึ่งตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น คือ ฟิลิป เปโตร และอันดะเรอ

พระองค์ทรงมีแผนการณ์ ที่จะรวบรวมเอาเฉพาะผู้ชายบางคน ที่ไว้วางใจในพระองค์ให้เป็นสาวก เพื่อเป็นหมู่คณะออกไปประกาศพระกิตติคุณด้วยกัน ฉะนั้นการที่พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นการทำงานของพวกเขาก็อย่างใกล้ชิดเช่นนี้ จึงนับว่าเป็น โอกาสดีอย่างหนึ่ง ที่จะได้สังเกตถึงอุปนิสัยใจคอของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร พระเยซูทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงทราบว่า พระองค์เสด็จเสียบชายฝั่งทะเลกาลิลี (พระธรรมลูกาเรียกว่าทะเลเนเขาสเรีต) ด้วยพระอริยาบถสงบเสงี่ยม และได้เลือกเอาผู้ที่เหมาะสม ที่จะเป็สาวกของพระองค์ พระธรรมมัทธิวและมาระโกกล่าวว่ เพียงแต่พระองค์โบกพระหัตถ์เรียก และคริสแก่ชาวประมงเหล่านั้นว่า “จงตามเรามาเถิด” เท่านั้น พวกเขาก็เชื่อฟังพระองค์ แต่พระธรรมลูกาได้เล่ารายละเอียดถึงการเลือกสาวกของพระเยซู รวมทั้งการอัศจรรย์ในการจับปลา อันเป็นเหตุให้ชาวประมงเหล่านั้น สละทิ้งสารพัดสิ่งและติดตามพระองค์ไป เพื่อที่จะเป็นผู้ “จับคน” ต่อไป นี่เป็นจุดตั้งต้นแห่งสามัคคีธรรม และการอบรมสั่งสอนพวกเขา ซึ่งได้ดำเนินไปอย่างสนิทสนม จนกระทั่งพระองค์สิ้นพระชนม์ แม้ว่าพระเยซูจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วก็ตาม พวกเขาก็ยังได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์สืบต่อไป

อภิปราย

พระเยซูทรงเรียกซีโมนและอันดะเรอขณะที่กำลัง “ต้อนอยู่ที่ทะเล” และทรงเรียกยากอบและยอห์น ขณะที่เขาทั้งสองกำลัง “ชุนอวน” อยู่ บุคคลทั้งสี่นี้ ต่างก็เป็นสามัญชนธรรมดา มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย ๆ ไม่ใช่ชนชั้นสูง ไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ฝ่ายโลกแต่ประการใด ดูเหมือนว่าครอบครัวทั้งสองนี้ ดำเนินธุรกิจการประมงร่วมกันด้วย แม้ว่าสาวกของพระเยซูรุ่นแรกนี้จะเป็นผู้มีฐานะต่ำต้อยก็ตาม แต่พระเจ้าก็ได้ทรงเลือกสรรพวกเขาไว้ เพื่อทำกิจการของพระองค์ หลักฐานตาม

ประวัติศาสตร์ทั้งของฝ่ายศาสนาจักรและฝ่ายโลกได้ชี้ให้เห็นว่าวีรบุรุษคนสำคัญส่วนมาก มักมาจากผู้ที่มีความเป็นอยู่ และอาชีพการงานต่ำต้อย ตัวอย่างเช่น โมเสสเดิมเป็นคนเลี้ยงแกะ มิคาเอลเป็นคนนวดข้าว เอลียามีอาชีพทำไร่ทำนา และดาวิดเป็นเด็ก เลี้ยงแกะ เป็นต้น ความยากจนหรือการทำมาหากินด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองนี้ ไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอายแต่ประการใด แผ่นดินของพระเจ้ามิได้ขึ้นอยู่กับยศฐาบรรดาศักดิ์ หรืออำนาจฝ่ายโลกแม้ในทุกวันนี้ พระเจ้าก็ยังทรงเตือนพวกเราอยู่เสมอว่า แผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่ด้วยกำลังและฤทธิ์ แต่โดยพระวิญญาณของพระองค์

คำสอนของอัครสาวกเปาโลในกาลต่อมา มีอยู่ว่า “คนมีอำนาจ คนตระกูลสูงมีน้อยคนนัก แต่พระเจ้าทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าโศกเขลา เพื่อให้คนมีปัญหาอับอาย และได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าอ่อนกำลัง เพื่อจะ使人มีกำลังมากอับอาย” นั่นก็เป็นความจริงซึ่งไม่มีผู้ใดคัดค้านได้ ยังมีหลักฐานใดอีกหรือที่เป็นข้อพิสูจน์ในเรื่องนี้ ดีไปกว่าคริสตจักรซึ่งพระเจ้าได้ทรงสถาปนาขึ้น โดยเริ่มต้นด้วยชาวประมงผู้ต่ำต้อยเพียงไม่กี่คน แต่บัดนี้คริสตจักรของพระองค์ก็ได้แผ่ขยายไปทั่วทุกมุมโลก ผู้ใดปฏิบัติพระคริสต์ด้วยความสัตย์ซื่อ พระเจ้าจะทรงยกผู้นั้นให้สูงเด่นกว่าผู้ที่มีทรัพย์สมบัติทุกอย่างฝ่ายโลก แต่ดำเนินชีวิตเกลือกกลั้วอยู่ในความบาป

จงสังเกตดูการงานที่พระเยซูทรงมอบหมาย ให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ในวันนั้น พระเยซูตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด เราจะตั้งท่านให้เป็นผู้จับคน” พระเยซูได้ทรงมอบหมายการงานอันสูงส่งนี้ให้พวกเขา ต่อจากนั้นไปพวกเขาจะต้องบากบั่นต่อภารกิจ ในการนำจิตวิญญาณของมนุษย์ ออกจากความมืด เข้าสู่ความสว่าง และจากอำนาจของพญามาร เข้าสู่รัศมีภาพของพระเจ้า ก่อนนั้นพวกเขาเคยลากอวนหาปลา แต่บัดนี้เขาต้องดึงมนุษย์ เข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าเพื่อให้ได้รับความรอด (มัทธิว 13:47) คริสตจักรจึงต้องเป็นจุด “อวน” ในการจับคน

ประชาชนเป็นจำนวนมาก ได้พากันมาฟังคำสอนของพระเยซู ซึ่งพระองค์ก็ได้สอนเขา และรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้เขาด้วย เนื่องจากประชาชนได้เบียดเสียดจนแน่นชายฝั่งเกินไป พระองค์จึงต้องประทับสั่งสอนพวกเขาแต่บนเรือ หลังจากนั้นพระองค์ได้ตรัสสั่งซีโมน เจ้าของเรือหาปลาที่พระองค์ประทับอยู่นั้น ให้ถอยเรือออกจากฝั่งเล็กน้อย แล้วให้หย่อนอวนลงจับปลาในบริเวณนั้น ซีโมนรู้สึกจนต่อพระกระแสนั้นมาก เพราะเขาลากอวนมาจนเกือบทั่วแล้ว ไม่ปรากฏว่าบริเวณนั้นมีปลาเลย แต่ก็มิได้ขัดขืนต่อคำสั่งของพระองค์ เขาทูลตอบพระองค์เยี่ยงบ่าวที่ดีว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพเจ้าจะหย่อนอวนลงตามคำสั่งของพระองค์” ผลแห่งการเชื่อฟังได้ทำให้เขาล้อมปลาไว้ได้เป็นอันมาก จนอวนไม่อาจทานต่อน้ำหนักของปลาเหล่านั้นได้

นี่เป็นบทเรียนสำหรับคริสเตียนทุกคน การเชื่อฟังและกระทำตามพระบัญชาของพระคริสต์ในจับปลานโดยไม่ลังเลใจนั้น ย่อมนำพระพรอันใหญ่หลวงมาสู่เรา โลกนี้ถูกความบาปครอบงำเสียจนไม่

อาจมองเห็น สติปัญญาในการกระทำของเรา แต่ก็จะอย่าได้ปล่อยให้อ่อนแอเป็นอุปสรรคขัดขวางเราเลย เมื่อพระเยซูตรัสสั่งให้ “ไป” หรือ “ทำ” เราก็ต้องเชื่อฟัง ดำเนินชีวิตอยู่ด้วย “ความเชื่อ” มิใช่ด้วยสิ่งที่ “มองเห็น” ฉะนั้นเราต้องเชื่อฟังพระองค์เสมอ แม้ว่าพระกระแสรับสั่งนั้น จะขัดกับความรู้สึกหรือคุณคล้ายกับว่า ไม่มีเหตุผลที่จะฟังเชื่อถือได้ในขณะนั้นก็ตาม แต่ภายหลังก็จะเข้าใจในปัญหานั้นได้อย่างชัดเจน ในที่สุดเราจะทราบว่ามีผู้ฟ้ายแพ้ว เพราะว่าการเชื่อฟังพระคริสต์ย่อมนำไปสู่บำเหน็จอันใหญ่หลวง

ปัญหาที่ยากของคริสเตียนส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ ก็คือความเชื่อของพวกเขา ยังไม่เข้มแข็งพอ ก็มักจะอยู่เพียงบริเวณชายฝั่งทะเลเท่านั้น ขอให้เราจงมีใจกล้า ลงไปในใจกลางของห้วงมหาสมุทรแห่งความรักของพระเจ้าโดยการแสวงหาความจริงอันลึกซึ้งของพระองค์ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และหย่อนอวนลงไป ในบ่อลึกแห่งความรอดของพระองค์แล้ว ก็เท่ากับเราได้ “ทำการลากอวนตามทะเลใหญ่” แทนที่จะลอยคอยอยู่เพียงในลำธาร หรือเล่นอยู่ในน้ำตื้น ๆ แถบชายฝั่งทะเลเท่านั้น

เมื่อชาวประมงเหล่านั้นได้ทำเช่นนั้นแล้ว ก็ไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องพูดถึงพระคริสตธรรมคัมภีร์ และความจำเป็นที่จะต้องเชื่อฟังให้เขาฟังอีก พระเจ้าทรงเทพพระพรให้เราถือเมื่อเราเชื่อฟังพระองค์จริง ๆ เท่านั้น “...คู่มือ หรือว่าเราจะ...เทพพรให้เจ้าจนเกินความต้องการหรือไม่” (มาลาคีย์ 3:10) เมื่อชาวประมงได้เชื่อฟังกระทำตามกระแสรับสั่งของพระเยซู พวกเขาจึงจับปลาได้เป็นจำนวนมาก

ซีโมนและอันดะเรอจะต้องร้องเรียกให้ “เพื่อนร่วมงาน” ของตน มาช่วยกู้ปลาด้วยกัน โดยไม่คิดเก็บงำไว้เป็นสมบัติของตนอย่างเห็นแก่ตัวเลย แม้กระนั้น เรือทั้งสองลำก็ยังเทียบแปร่ แทบจะบรรทุกไปไม่ไหว การปฏิบัติงานรับใช้พระเจ้านั้น จำต้องให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อพระธรรมนี้มีได้อ้างถึงอันดะเรอเลย แต่อย่างไรก็ตาม เราก็ตราบกันดีแล้วว่า ท่านผู้นี้เป็นเพื่อนร่วมงานกับซีโมนอย่างแนบแน่น ทั้งในการ “จับปลา” และในการ “จับคน”

เมื่อซีโมนเปโตรประจักษ์ในฤทธานุภาพของพระเยซูนั้น ก็เข้าใจได้ในทันใดนั้นว่า พระองค์คือผู้ใด สามัญประการแรกของเขาในขณะนั้น ก็คือ การนึกถึงสภาพบาปและความไม่เหมาะสมของตนเอง ที่จะบังอาจเหยียดตัวทำความสนิทสนมกับพระองค์ ดังนั้นเขาจึงกราบลงแทบพระบาทของพระองค์ แล้วทูลว่า “ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพเจ้าเถิด” ทั้ง ๆ ที่ซีโมนเปโตรสารภาพต่อพระเยซูเช่นนั้นก็ตาม พระองค์ก็มิได้ทรงรังเกียจเขาเลย กลับแจ้งให้ทราบว่า พระองค์ได้ทรงเลือกเขาให้ออกไปประกาศพระกิตติคุณ เพื่อนำวิญญาณของมนุษย์ให้เข้ามาหาพระเจ้าร่วมกับพระองค์ ทั้งซีโมนเปโตร อันดะเรอ ยากอบ และยอห์น ต่างพร้อมที่จะถวายกายและวิญญาณให้แก่พระองค์ โดยไม่ต้องมีผู้ใดมานำหรือชักชวนอีกเลย พวกเขาทั้งสิ้นได้ “สละทิ้งสิ่งสารพัดและติดตามพระองค์ไป” เขาได้ติดตามพระองค์ไป

นับตั้งแต่เริ่มเชื่อฟังในพระองค์เป็นต้นมา แต่ครั้งนี้พระองค์ทรงเรียกร้อง ให้พวกเขาเป็นอัครสาวกของพระองค์โดยตรง

ข้อไตร่ตรอง

เปโตรได้ถวายเรือลำเล็กของเขา ให้พระเยซูใช้แทนธรรมมาศ แสดงพระธรรมเทศนาให้แก่ประชาชนชั่วคราว ดังนั้นจึงมีส่วนร่วมในพระราชกิจอันใหญ่ยิ่งที่สุดในจักรวาล มีคริสเตียนเป็นจำนวนไม่น้อย ที่มีประสบการณ์อย่างลึกซึ้ง แต่เขาเหล่านั้นกลับเก็บงำไว้ เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ไม่ยอม “หย่อนอวนลง” เพื่อช่วยผู้อื่นให้ได้รับประสบการณ์เช่นเดียวกับตน

อวนก็ขาด และเรือกำลังจะจมลง เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงอำนาจของพระองค์ ในเรือลำเล็กแห่งชีวิตของเรา ก็ย่อมมีเหตุการณ์ใหญ่หลวงเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“อย่ากลัวเลย” นี่เป็นพระบัญชาของพระเยซู พระองค์ทรงสามารถรักษาทั้งความผิดบาป และความอ่อนแอของเราได้ทุกอย่าง

พระเยซูคริสต์ทรงแสวงหาผู้ที่มีคุณสมบัติ อันเหมาะสมที่พระองค์จะทรงใช้งานได้ ผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกไว้นั้น ต้องอยู่ในสภาพพร้อมที่จะปฏิบัติตามกิจการงานตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกเมื่อ

องค์ประกอบที่ดีที่สุดในการปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้า ก็คือ ความเชื่อและการเชื่อฟัง พระเจ้าทรงช่วยให้มนุษย์บรรลุผลสำเร็จในการกระทำภารกิจของเขาเสมอ

คำสารภาพของเปโตร ขณะที่กราบลงแทบพระบาทของพระเยซูนั้น เป็นการแสดงความรู้สึกอย่างแท้จริงของมนุษย์ เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ มนุษย์ตราตรึงอยู่กับธุรกิจการงานประจำวัน โดยไม่เกิดผลอะไรขึ้นมาเลย แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาหาเรา และทรงช่วยจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่เรา นั่นแหละเราจึงได้สำนึก ถ่อมกายและใจลงด้วยความละเอียด การงานของมนุษย์มักเต็มไปด้วยการเห็นแก่ตัว แต่พระราชกิจของพระเจ้าเป็นงานที่บริสุทธิ์ ดังนั้นเราจึงรู้ว่าเราอยู่ห่างไกลจากพระองค์

มนุษย์โลกต่างรู้สึกเบื่อหน่ายต่ออุปสรรค ต่อการที่ไม่อาจทำอะไรได้สมตามความปรารถนาของตนเอง แต่พระเยซูทรงสามารถทำได้ทุกอย่าง จมอบตัวของท่านลงแทบพระบาทของพระองค์ หยุดยั้งการดิ้นรนของตนเองเสีย และมอบภารกิจทุกอย่างไว้ให้แก่พระองค์ เพียงแต่คอยฟังพระบัญชาของพระองค์ว่า “ควรหย่อนอวนลงที่ใด” ก็คอยฟังว่า พระองค์จะให้ปรนนิบัติอย่างไรต่อไปโดยไม่ต้องกังวลถึงผลที่เกิดขึ้นว่าจะเป็นอย่างไร

คำว่า “อาจารย์” นี้ แปลมาจากภาษากรีกหลายคำด้วยกัน แต่ในที่นี้หมายถึง “ผู้ที่เฝ้าดูแลรับผิดชอบ” กล่าวคือเป็นผู้ตรวจตราดูแล ท่านยอมให้พระเยซูเป็นผู้ดูแลทุกสิ่งในชีวิตของท่านหรือไม่

บททวน

ก่อนที่พระเยซูเสด็จไปยังเมืองคาเปอรนาอุมนั้น พระองค์ประทับอยู่ ณ ที่แห่งใด?

เหตุใดพระเยซู จึงทรงใช้เมืองกับเรานาอุมเป็นศูนย์รวมพระราชกิจของพระองค์?

มิตรสหายของพระองค์ในเมืองคาเปอรนาอุมมีผู้ใดบ้าง? พระองค์ทรงรู้จัก บุคคลเหล่านี้ที่ไหนมาก่อน? ในเวลานั้นพวกเขาแอบตัวเป็นสาวกของพระองค์แล้วหรือยัง?

ขณะที่พระองค์อยู่ในเมืองคาเปอรนาอุมนั้น? พระองค์ได้เรียกร้องให้มิตรสหายดังกล่าว เป็นสาวกติดตามพระองค์ไปตลอดไปหรือไม่?

บุคคลทั้งสี่นี้ต่อมา ได้เป็นอัครสาวกในจำนวนสิบสองคน จริงหรือไม่? ขณะที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาขึ้น เขากำลังทำอะไรกันอยู่? พวกเขาทำอะไรเพื่ออะไร? บุคคลทั้งสี่นี้มีความสัมพันธ์กัน ในทางใดบ้าง? มีใครทำงานร่วมกับเขาอีกหรือไม่?

มีคนมาฟังพระเยซูเทศนาสั่งสอนมากน้อยเพียงใด? พระเยซูทรงใช้อะไรแทนธรรมมาศ? ของสิ่งนั้นเป็นของใคร?

พระเยซูได้ตรัสสั่งซีโมนให้ทำอะไร? เขาทูลตอบพระองค์ว่าอย่างไร? ผลแห่งการเชื่อฟังพระองค์นั้นคืออะไร เมื่อเขาลากอวนขึ้นมา มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น? มีผู้ใดมาช่วยเขาที่ปลาบั้งหรือไม่? ปลาเหล่านั้นเต็มลำเรือหรือไม่?

เมื่อซีโมนเห็นพระเยซูสำแดงการอัศจรรย์เช่นนั้น เขาทำอะไร? เหตุใดเขาจึงเรียกตัวเองว่าเป็นคนบาป? พระเยซูตรัสแก่เขาว่าอย่างไร? พระองค์ทรงเรียกร้องให้ทำงานอะไร? ในการติดตามพระองค์ไปนั้น พวกเขาต้องสละทิ้งอะไรบ้าง

อัครสาวกคนใดที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนี้ ไม่ได้เอ่ยถึง?

ท่านได้รับบทเรียนอะไรบ้างจากขั้นนี้?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านจะอธิบายถึงการที่พระเยซู ทรงเรียกสาวกของพระองค์โดยทันด่วน และการที่บรรดาสาวกเหล่านั้น ตอบสนองการทรงเรียกของพระองค์ ในทันทีทันใดเช่นนั้นได้อย่างไร 2. ท่านคิดว่าพระเยซูทรงมองเห็นคุณสมบัติ และความเหมาะสมของสาวกเหล่านี้ นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงพบพวกเขาเป็นครั้งแรก ที่แม่น้ำจอร์แดนเช่นนั้นหรือ 3. ในสาวกสี่คนนี้มีผู้ใดได้นำผู้อื่นมาหาพระคริสต์หรือไม่ 4. การที่ชาวประมงวัยฉกรรจ์เหล่านี้ละทิ้งการทำงานของตน ติดตามพระเยซูไปเช่นนั้น ท่านคิดว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องหรือไม่ 5. การที่ผู้หนึ่งผู้ใด ละทิ้งบิดาผู้ชราภาพของตนออกไปทำงานอย่างอื่น ทั้ง ๆ ที่ไม่ทราบว่า การงานใหม่นั้นจะยังชีพของตนได้หรือไม่นั้น เป็นการกระทำที่ถูกต้องตามน้ำพระทัยของ

พระเจ้าเสมอไป หรือ 6. เพราะเหตุใดประชาชน จึงพากันมาฟังพระเยซูเทศนาสั่งสอน เป็นจำนวนมากมาย เช่นนั้น 7. ท่านคิดว่า การที่พระเยซูทรงรักษาบุตรชายของขุนนางให้หายนั้น ได้เร่งเร้าให้ประชาชน พากันมาฟังพระเยซู ด้วยความอยากรู้อยากเห็นเช่นนั้นหรือ 8. ท่านจะอธิบายถึงการทอดอวนอันน่าอัศจรรย์ครั้งนี้ได้อย่างไร ในเมื่อชาวประมงได้ทอดอวนมาแล้วตลอดคืนยังรุ่ง และได้ปลาแม้แต่ตัวเดียว แต่เมื่อกระทำตามคำบัญชาของพระเยซู กลับจับปลาได้อย่างมากมายเหลือคณานับ 9. พระเยซูทรงรู้วิธีจับปลาบ้างหรือไม่ 10. ชาวประมงเหล่านี้คาดหวังมาก่อนหรือไม่ว่า พระเยซูจะทรงเรียกพวกเขาให้ติดตามพระองค์ไป 11. การที่เปโตรรู้สึกสำนึกตัวว่า เขาเป็นคนผิดบาปเช่นนั้น ท่านคิดว่าเขาเป็นคนที่มัวสุขอยู่กับความบาปจริงหรือ เหตุใดเปโตรจึงสำนึกตนเป็นคนบาปเช่นนั้น 12. ท่านคิดว่าพระเยซูอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ทรงประทับอยู่กับเปโตรในเมืองคาเปอร์นาอุม หรือประทับอยู่กับยากอบและยอห์น หรือแห่งอื่น 13. พระเยซูทรงเรียกมนุษย์ทุกคนให้สละสารพัดสิ่งที่เขา มีอยู่ และติดตามพระองค์ไปเช่นนั้นหรือ

ชั้นที่สิบสี่วันแห่งการรักษาโรค-เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว 8:14-17, มาระโก 1:21-34, ลูกา 4:31-41

ไม่ว่าพระเยซูจะเสด็จไปแห่งหนตำบลใด พระองค์ก็ได้ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนในธรรมศาลาในวันสะบาโต โดยไม่ได้ละเว้น และประชาชนต่างก็พากันประหลาดใจ ในอานุภาพแห่งคำสอนของพระองค์ แม้แต่ผีร้ายก็ยังเชื่อฟังพระองค์ พระเยซูได้ทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ประชาชน อย่างน่ามหัศจรรย์หลายราย ชื่อเสียงเกียรติคุณของพระองค์แพร่สะพัดไปทั่วฉนวนกาลิลี ทำให้ประชาชนจากที่ต่าง ๆ พากันหลั่งไหล มาเฝ้าพระองค์อย่างเนืองแน่น และนำเอาคนเจ็บป่วย และคนที่ถูกผีร้ายเข้าสิงมาให้พระองค์ทำการรักษา ซึ่งพระองค์ก็ได้ทรงรักษาผู้เจ็บป่วยเหล่านั้น ให้หายเป็นปกติทุกคน “คำของศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ก็สำเร็จ ซึ่งว่า บรรดาความทุกข์ภัยไข้เจ็บของเรา ท่านนี้ได้ทรงรับเอาเอง”

เมืองคาเปอร์นาอุม ได้กลายเป็นศูนย์กลางแห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ในโลกนี้มีอยู่หลายเมืองที่กลายเป็นเมืองสำคัญ และมีชื่อเสียงขึ้นมา เนื่องด้วยประชากรของเมืองนั้นเพียงคนเดียวสำหรับเมืองคาเปอร์นาอุมนี้พระเยซูทรงถือว่าเป็น “เมืองของพระองค์” (มัทธิว 9:1) เมืองคาเปอร์นาอุมนี้แหละ เป็นสถานที่ซึ่งพระเยซูทรงคัดเลือก และรวบรวมบรรดาอัครสาวกของพระองค์ ให้เป็นหมู่คณะ เพื่อออกไปปฏิบัติพระราชกิจร่วมกับพระองค์ และเพื่อปฏิบัติคริสตจักรของพระองค์ในภายหลัง

เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นเมืองที่พระองค์ ได้กระทำการอิทธิฤทธิ์อันใหญ่หลวงหลายประการ แต่ในที่สุดก็กลับเป็นเมือง ที่พระองค์ทรงตำหนิและกล่าวโทษปรักปรำอย่างรุนแรงว่า “เจ้าจะถูกยกขึ้นเทียมฟ้าหรือ มิได้ เจ้าจะต้องลงไปถึงเมืองผีต่างหาก” (มัทธิว 11:23) การที่พระเจ้าแห่งสวรรค์ประทับอยู่กับพวกเขา พวกเขาจึงได้รับการยกขึ้นสู่สวรรค์ แต่เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นเมื่อถึงวันพิพากษาโลก พวกเขาจะต้องได้รับโทษอย่างหนัก แม้แต่โทษของเมืองโสโดมอันชั่วร้าย ก็ยังเบากว่าโทษของพวกเขาเสียอีก เนื่องจากชาวเมืองคาเปอร์นาอุมได้รับความสว่างมาก ฉะนั้นเขาจึงต้องมีหน้าทีรับพิศชอบมาก

ที่เมืองนี้ พระเยซูได้ทรงรักษาคนเจ็บป่วยทุพพลภาพตลอดจนคนตาบอด ที่มาขอรับการรักษาจากพระองค์ เป็นจำนวนมาก ให้หายเป็นปกติทุกคน พระองค์ได้ทรงช่วยบุตรธิดาของนายธรรมศาลาไยริส ให้รอดพ้นจากความตายได้ทรงรักษาแม่ยายของเปโตรให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ และในเมืองนี้เอง พระองค์ได้ทรงประสพผู้ที่มีความเชื่อที่ใหญ่ยิ่งสูงสุด คือของนายร้อยผู้หนึ่ง อันเป็นตัวอย่างแห่งความ

เชื่อที่ดียิ่ง ซึ่งพระองค์ไม่เคยพบเห็นในผู้อื่นใดมาก่อนเลย จนกระทั่งพระองค์ตรัสชมเขาว่า “ถึงแม้ในพวกอิสราเอล เราก็มักได้พบความเชื่อมากเช่นนี้” พระองค์ไม่เคยยกย่องผู้ใดเท่ากับนายทหารผู้นี้เลย

นอกจากพระราชกิจดังกล่าวมาแล้ว คาเปอร์นาอุมยังเป็นสถานที่ที่พระองค์แสดงธรรมโอวาทที่สำคัญอีกหลายเรื่อง ตัวอย่างเช่น คำอุปมาเกี่ยวกับคนหว่านพืช และเรื่องทิพยอาหารแห่งชีวิต เป็นต้น นอกจากนี้พระองค์ยังได้แสดงธรรมเทศนาสั่งสอนประชาชน เกี่ยวกับรากฐานแห่งคริสตจักรของพระองค์บนภูเขานอกเมืองนี้อีกด้วย

ในสมัยที่พระเยซูยังทรงดำรงพระชนม์อยู่ใน โลกนี้ เมืองคาเปอร์นาอุม เป็นเมืองที่มีความสำคัญมาก เป็นศูนย์กลางแห่งอารยธรรม และการค้าขายของเมืองต่าง ๆ ทางภาคเหนือของมณฑลกาลิลี มีถนนที่สำคัญ ๆ ตัดผ่านหลายสาย การคมนาคมเจริญก้าวหน้า และคับคั่งไปด้วยขบวนพาหนะ ผู้ปกครองบ้านเมืองได้ประจักษ์ถึงความสำคัญของเมืองคาเปอร์นาอุมมาก จนถึงกับตั้งด่านเก็บภาษีในเมืองนี้ เนื่องจากคาเปอร์นาอุมตั้งอยู่บนชายฝั่งด้านเหนือ ของทะเลกาลิลีอันสวยงาม ฉะนั้นอุตสาหกรรมที่ขึ้นชื่ออีกด้านหนึ่งของเมืองนี้ก็คือ อุตสาหกรรมการจับปลา และการท่องเที่ยว จากเหตุผลดังกล่าว เมืองคาเปอร์นาอุมจึงได้ชื่อว่า เป็นศูนย์กลางของผู้คนเกือบทุกประเภท

นักศึกษาพระคริสตธรรม ได้ค้นคว้าแสวงหาที่ตั้งของเมืองนี้เป็นเวลาหลายปี มีอยู่แห่งหนึ่งซึ่งสันนิษฐานกันว่า เคยเป็นที่ตั้งโบสถ์ ซึ่งสร้างขึ้น โดยคณะสงฆ์ชาวเยอรมัน ในสมัยสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ระหว่างที่นักศึกษาพระคริสตธรรม ถูกกักกันตัวอยู่ในบริเวณแห่งหนึ่ง พวกเขาได้ออกกำลังด้วยการถางหญ้าและขุดดิน แต่ขณะที่พวกเขากำลังขุดดินอยู่นั้นเอง ต่างก็รู้สึกประหลาดใจมาก ที่ได้พบก้อนหินขนาดใหญ่ฝังอยู่เป็นจำนวนมาก จึงได้พากันขุดค้นเพื่อหาความจริงกันต่อไปว่า สิ่งที่ได้พบเห็นนั้นคืออะไรกันแน่ จนในที่สุดก็ปรากฏว่าเป็นซากธรรมศาลา ซึ่งบทเรียนนี้ได้กล่าวถึงนั่นเอง

หมู่บ้านเบธซาเดคา อันเป็นที่อยู่ของซีโมนเปโตร อันดะเรอา ฟิลิปและเข้าใจกันว่าคงเป็นที่อยู่อาศัยของยากอบและยอห์นด้วยนั้น ตั้งอยู่บริเวณชานเมืองคาเปอร์นาอุม ห่างจากตัวเมืองประมาณสองกิโลเมตร ดังนั้นเมื่อสาวกเหล่านี้สละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างออกติดตามพระเยซูไป เปโตรคงได้ย้ายครอบครัวของเขาเข้าไปอยู่ในตัวเมืองคาเปอร์นาอุม (มาระโก 1:29) โดยปกติแล้วตามชานเมืองมักมีบริเวณที่กว้างขวาง สามารถบรรจุคนได้มากกว่าในตัวเมือง ซึ่งแออัดไปด้วยบ้านเรือนของราษฎร แทบจะไม่มีที่ว่าง นอกจากถนนแคบ ๆ ภายในตัวเมืองเท่านั้น เข้าใจกันว่าบ้านหลังที่ครอบครัวของเปโตรอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเบธซาเดคา ก่อนที่จะย้ายไปอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมนั้น เป็นหลังที่พระเยซูเสด็จเข้าไป รักษาอาการป่วยไข้ของแม่ยายของเปโตรนั่นเอง

เมื่อพระเยซูได้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ในวันนั้นเสร็จสิ้นลงแล้ว และทรงเห็นว่าประชาชนหลังไหล่กันมาชุมนุมกันมากขึ้นทุกที โดยไม่ยอมกลับบ้านช่องของตน พระองค์จึงเสด็จเสด็จไปเสียที่อื่น หาที่สงบเงียบเพื่อจะอธิษฐาน

อภิปราย

อีกครั้งหนึ่งที่เราสังเกต ถึงวิถีทางการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ในการจะทำให้คำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์สำเร็จ (มัทธิว 8:17) แม้ว่าพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อ “แบกรับเอาความบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ บนไม้กางเขนนั้น” และเพื่อจะ “ชำระเราให้เป็นคนบริสุทธิ์ สำหรับให้เป็นของพระองค์เอง คือเป็นคนที่มิจรร้อนรนกระทำการดี” เป็นประการสำคัญก็จริงอยู่ แต่พระองค์ก็ทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะทำลายอำนาจแห่งความมืดและ “ทำลายกิจการของมาร” และความชั่วร้ายทั้งหมดที่เป็นภัยต่อมนุษย์ด้วย พระองค์ทรงแบกเอาสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ไว้ที่ไม้กางเขนขณะที่พระเยซูทรงมีสภาพในรูปกายเนื้อหนัง พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ทุกคนด้วยความเมตตา สงสาร พระองค์ทรงเห็นความทุกข์ทรมานของเขา และทรงปรารถนาที่จะช่วยเขา ให้พ้นห้วงแห่งความทุกข์ทรมานทุกคน

เหตุการณ์ที่บันทึกไว้ในขั้นนี้ เป็นการแสดงให้เห็นถึง “ชีวิตประจำวัน” ของพระเยซู พระองค์ได้เสด็จไปกระทำคุณ และช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างให้แก่ประชาชน แม้กระทั่งผู้ที่ถูกพญามารเบียดเบียน และในวันชะบาโต พระองค์ก็ได้เสด็จไปนมัสการพระเจ้า และแสดงธรรมเทศนาสั่งสอนประชาชน ในธรรมศาลาเป็นประจำมิได้เว้น และดูเหมือนว่า “นายธรรมศาลา” มักจะเปิดโอกาสให้พระองค์เทศนาสั่งสอนประชาชนอยู่เสมอ ผู้ที่ได้ฟังคำเทศนาสั่งสอนของพระองค์ ต่างก็รู้สึกประหลาดใจในคำสอนยิ่งนัก เพราะว่า “คำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ” และสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างพระธรรมโอวาทของพระองค์ กับคำสั่งสอนของพวกอาลักษณ์ ซึ่งเป็นผู้อ่านและตีความหมายของพระคัมภีร์ ให้ผู้ที่มาร่วมประชุมฟัง ได้อย่างชัดเจน ประชาชนต่างประจักษ์ว่า พระองค์ทรงมีอาญาสิทธิ์ และฤทธิ์อำนาจอย่างแท้จริง

ในวันชะบาโตที่กล่าวถึงในขั้นนี้ มีชายผู้หนึ่งมีผีโสโครกเข้าสิงอยู่ มาประชุมนมัสการด้วย เขาอาจจะมาเพื่อทูลขอร้องให้พระองค์รักษาเขาให้หายหรืออาจมาประชุมตามปกติเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ หรืออาจจะถูกพวกฟาริสีส่งเข้ามา เพื่อทดสอบว่า พระองค์จะทรงรักษาให้หายหรือไม่ ถ้าเป็นไปตามข้อสงสัยประการสุดท้าย ก็นับว่าเป็นการส่งเสริมพระราชกิจของพระองค์ให้ขยายออกไปยิ่งขึ้น แทนที่จะเป็นการขัดขวาง อันเป็นจุดประสงค์ของฝ่ายศัตรูของพระองค์ เพราะว่าคนเจ็บป่วยทั่วทุกคนในเวลานั้น ก็ได้ยินถึงเรื่องนี้ภายในคำวันนั้นเอง อย่างไรก็ตามชายผู้นั้นอาจจะร่วมประชุมนมัสการพระเจ้าใน

ธรรมศาลา ดังที่เขาเคยกระทำอยู่เป็นประจำก็ได้ ผู้ที่ได้รับความทุกข์เช่นนี้ มักจะแสวงหาพระเจ้าเสมอ เพราะตระหนักดีว่าความหวังในผู้อื่นนั้น ไม่มีอีกแล้ว เว้นแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น

ชายผู้นั้นไม่เคยรู้จักพระเยซูมาก่อนเลย แต่ฟีโลโครกที่สิงอยู่ในตัวเขา รู้จักพระองค์ดีว่าพระองค์ “เป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า” มันรู้สึกเกรงกลัวพระองค์มาก เพราะรู้แน่แก่ว่า ในที่สุดมันจะต้องถูกพระบุตรของพระเจ้าทำลายล้างให้สูญสิ้นไป แต่มันก็ยังอยากสิงอยู่ในร่างกายของชายผู้นั้นให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ มันจึงร้องว่า “เรากับท่านมีอะไรเกี่ยวข้องกันหรือ...” ฟีร่ายตนนั้นรู้ว่าพระคริสต์ก็คือพระเยซูชวามาซาเรธ พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บันทึกไว้ว่า ชายที่ถูกผีเข้าสิงนั้นพูดอะไรบ้าง เพราะว่าอำนาจของฟีร่ายนั้นครอบงำเขาอยู่ แต่ในบางรายผีสิงก็เปิดโอกาสให้คนที่มันเข้าสิงอยู่นั้นพูดได้บ้างเหมือนกัน เราต้องสังเกตดูว่าคำพูดตอนใดเป็นของผี และตอนใดเป็นของมนุษย์ ในบางรายกลับซ้ำร่ายยิ่งไปกว่านี้ กล่าวคือมีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในคนคนเดียว (มัทธิว 8:28) ฟีมีด้วยกันหลายประเภท แต่ในรายที่กล่าวถึงนี้เป็น “ฟีโลโครก” ฟีมีวิธีทำร้ายมนุษย์ได้หลายประการ

พระเยซูคริสต์ทรงสั่งให้ฟีร่ายตนนั้นสงบปากในทันที และไล่มันออกจากผู้เคราะห์ร้ายนั้น โดยตรัสว่า “จงนิ่งเสีย แล้วออกมาจากเขาเถิด” ฟีร่ายรู้ว่ามันจำต้องเชื่อฟังและกระทำตามพระบัญชาของพระองค์ เพราะว่าอำนาจแห่งความมืดทั้งปวง ล้วนอยู่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ก่อนที่มันจะออกจากร่างของชายผู้นั้น มันก็พยายามทำลายชายผู้นั้นเท่าที่มันจะทำได้ หลังจากทำฮึดฮัดพืดเหวี่ยงเขาอยู่ครู่หนึ่ง มันจึงยอมออกมา แต่ชายผู้นั้นก็มิได้รับบาดเจ็บเลย และหายเป็นปกติ เราไม่อาจล่วงรู้ถึงจิตใจที่เต็มตื่นไปด้วยความปิติของชายผู้นั้นว่าเป็นอย่างไร ต่อการที่เขาได้รับการปลดปล่อยจากความทุกข์อันมหันต์เช่นนั้น แต่เราก็อาจคาดภาพได้ว่า เขาคงขอบพระคุณสรรเสริญพระเยซูมิได้หยุด และคุกเข่าลงกราบแทบพระบาทของพระองค์เป็นแน่ หรือเขาอาจจะตื่นเต้นดีใจจนพูดอะไรไม่ออกอยู่ชั่วขณะ ก่อนที่จะสรรเสริญขอบพระคุณพระองค์ก็ได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บันทึกไว้เลยว่า ชายผู้นั้นกระทำอย่างไร เพียงแต่บันทึกว่า ผู้ที่อยู่ในธรรมศาลา และได้เห็นเหตุการณ์นี้ต่างก็รู้สึกตื่นเต้นอัศจรรย์ใจไปตาม ๆ กัน เพราะเป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด เรื่องผีสิงเป็นเหตุการณ์ธรรมดา เพราะมีอยู่ทั่วไป แต่การขับผีให้ออกจากร่างผู้เคราะห์ร้าย เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนเลย แต่ ณ ที่นั้น ได้มี “ผู้หนึ่ง” สามารถขับผีออกได้ ซึ่งผีก็ยอมเชื่อฟังและออกมาทันที

ข่าวนี้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ได้รับความทุกข์ต่าง ๆ ในละแวกนั้น ต่างก็เดินทางเข้าไปในเมือง เพื่อขอรับการรักษาจากแพทย์ผู้ประเสริฐผู้นี้ และต่างก็รอคอยให้วันชะบาโตผ่านพ้นไป ด้วยความกระวนกระวายใจ เพราะว่าชนชาติยิวเคร่งครัดในการถือรักษาวันชะบาโตไว้เป็นวันบริสุทธิ์มาก การกระทำกิจการใด ๆ ที่ไม่ควรแก่เหตุในวันชะบาโตนั้น เป็นการทำผิดต่อพระบัญญัติ แม้แต่จะเป็นการรักษาโรคก็ถือว่าผิด ดังนั้นจึงไม่กล้าไปขอรับการรักษาจากพระองค์ในวันนี้

หลังจากเสร็จสิ้นการประชุมมัสการในเช้าวันนั้นแล้ว พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้พากันไปยังบ้านของเปโตร บรรดาสาวกของพระองค์ ต่างก็มีความกระหายที่จะได้อยู่ใกล้ชีวิตสนิทสนมกับพระองค์ และมีความร้อนใจที่จะฟังพระธรรมโอวาทที่พระองค์ตรัสทุกถ้อยคำ และพระองค์ก็ยังตำแคงฤทธิ์อำนาจขับไล่ผีสิงเช่นนั้น ก็ยังทำให้บรรดาสาวกของพระองค์ มีความกระตือรือร้น ใครจะรู้เรื่องราวของพระองค์มากขึ้นเป็นลำดับ

ขณะที่พระองค์เสด็จไปถึงบ้านของเปโตรนั้น แม่ยายของเขากำลังนอนป่วยอยู่ แต่คงไม่มีผู้ใดกราบทูลาให้พระเยซูทราบ หรือพาพระองค์มารักษา นางให้หายเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เปโตรรอคอยจนกว่าจะถึงเวลาอันเหมาะสมเสียก่อน แล้วจึงจะทูลาให้พระองค์ทราบก็ได้ เมื่อพระเยซูทรงทราบข่าวนี้ พระองค์ก็รีบเสด็จไปหาแม่ยายเปโตรทันที ทรงยืนอยู่ข้าง ๆ เฝียงนอนของนางและตรัสห้ามอาการป่วยไข้ นางจึงหายเป็นปกติ ซึ่งแสดงให้เราทราบว่า ความเจ็บไข้ได้ป่วยนั้น เป็นผลจากการกระทำของพญามารเช่นเดียวกัน พญามารเป็นต้นเหตุแห่งโรคร้ายไข้เจ็บทุกอย่าง ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้พระเยซูแบกรับเอาโรคร้ายไข้เจ็บของเราไว้ ดังข้อพระคัมภีร์ซึ่งว่า “บรรดาความทุกข์ภัยไข้เจ็บของเรา ท่านได้ทรงรับเอาเอง” เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงแบกเอาความผิดบาปทั้งปวงของเรา อันเป็นผลมาแต่พญามาร ถ้าหากว่า การป่วยไข้นั้นมาจากพระองค์แล้ว พระองค์คงไม่ทรงรักษาคนป่วยเป็นแน่ พระเจ้า “จะได้กระทำให้เกิดทุกข์... ด้วยขอบพระทัยของพระองค์ก็หามิได้” แม้ว่าในบางครั้งพระองค์อาจอนุญาตให้ความเจ็บป่วยเกิดขึ้น เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอนุญาตให้พญามารกระทำกิจการอื่น ๆ ของมันก็ตาม แต่ก็เพียงการทดลอง เพื่อให้เรามีความเชื่อในพระองค์มากขึ้นเท่านั้น กิจการทุกอย่างของพญามาร ไม่สามารถยั่งยืนอยู่เฉพาะพระหัตถ์ของพระองค์ พระผู้พิชิตได้เลย ในทันทีที่พระเยซูได้ตรัสห้ามความเจ็บป่วย และพญางแม่ยายของเปโตรให้ลุกขึ้น อาการเจ็บป่วยของนางก็หายเป็นปกติทั้งสามารถรับใช้ปฏิบัติพระเยซูและบรรดาสาวก ที่มาเยี่ยมเยียนนางได้ในวินาทีนั่นเอง

พระเยซูและบรรดาสาวกของพระองค์ ได้สนทนาปราศรัยกับเปโตร และพักผ่อนอยู่ในบ้านของเขาตลอดวันนั้น แต่เมื่อวันชะบาโตล่วงพ้นไปแล้ว ประชาชนก็พากันมาหาพระองค์อย่างเนืองแน่น ดังที่มาระโกบันทึกไว้ว่า “คนทั้งเมืองก็แตกตื่นกันมาอยู่หน้าประตู” พวกเขาได้นำเอาผู้ทุพพลภาพไม่สมประกอบ และคนป่วยเป็นโรคนานาชนิด มาให้พระองค์รักษา เป็นต้นว่า คนพิการ คนตาบอด คนหูหนวก คนใบ้ ตลอดจนคนที่ถูกผีเข้าสิง ซึ่งได้รับความทุกข์ทรมานน่าเวทนาเป็นที่สุด บุคคลเหล่านี้ล้วนแต่อยู่ในสภาพที่ “ไร้สิ้น ซึ่งความหวัง” ทั้งนี้ ขอให้เราลองนึกภาพตัวเองเถิดว่า เมื่อพระเยซูผู้ทรงเปี่ยมไปด้วยความสุภาพอ่อนโยน ความเมตตากรุณา ได้พบผู้เจ็บป่วยในสภาพเช่นนี้ พระองค์ทรงคร่ำครวญเวทนาสงสารสักเพียงใด แต่พระองค์ก็ทรงมีฤทธิ์อำนาจใหญ่หลวง จึงบำบัดโรคร้ายไข้เจ็บ และความปวดร้าวทรมาน ให้สูญหายไปจากทุกคน พระเยซูมิได้ทรงรังเกียจขยะแขยงต่อ “แผลอันน่าพะยะ” และ

อาการอันน่ากลัวของพวกเขาเลย พระองค์ทรงช่วยเหลือทุกคน เช่นเดียวกับที่ทรงช่วยคนบาปทุกคนที่มาหาพระองค์เพื่อรับความรอด พระองค์ทรง “วางพระหัตถ์บนเขา” พระหัตถ์อันกอปรด้วยความรัก ความเมตตา ของพระองค์ได้สัมผัสถูกต้องเขาทุกคน แล้วพวกเขาก็หายเป็นปกติ ฟีร่ายที่เขาลังอยู่ในร่างของคนป่วย จำต้องละเหยื่อซึ่งมันได้สิงอยู่ในร่างของเขามาเป็นเวลาแรมปี โดยไม่อาจขัดขึ้นได้ พระเยซูไม่ทรงเปิดโอกาสให้มันเลย แม้แต่จะพูดจาสักคำหนึ่ง เพราะว่ามันรู้แล้วว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์” มันจึงเชื่อฟังและทำตามคำสั่งพระองค์ ดังนั้นบรรดาคนป่วยในที่นั้น จึงได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระทุกคน

พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตลอดคืนนั้น พระองค์ได้สั่งแกลงการอัศจรรย์หลายประการ ผูกชน ณ ที่นั้น จึงไม่ยอมกลับบ้านช่องของตนเอง จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น พระเยซูก็ได้ทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปหาที่สงบเงียบในป่าทราย เพื่ออธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้า ประชาชนได้ทูลขอร้อง พระองค์ให้ประทับอยู่กับพวกเขา แต่พระองค์ไม่อาจประทับอยู่ประจำ ณ ที่แห่งหนึ่งแห่งใดตลอดไปได้ พระองค์คร่ำครวญว่า “เราต้องไปประกาศกิตติคุณแห่งแผ่นดินของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย”

ข้อไตร่ตรอง

“ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน” อันเป็นสถานที่ที่พระองค์ได้ทรงรักษาโรค และบำบัดความทุกข์ของประชาชน พระเยซูเสด็จจากพระราชฐานของพระเจ้า เข้าไปสู่ที่พักอาศัยของมนุษย์ เพื่อกระทำคุณรักษาโรค และอวยพรให้เขา ส่วนเราละออกจากคริสตจักรของพระเจ้า ไปปฏิบัติเพื่อมนุษย์ และนำเขาไปสู่บ่อเกิดแห่งความยินดีและพระพรทั้งปวง เช่นเดียวกับพระเยซูหรือไม่ ความสุขย่อมบังเกิดแก่ผู้ที่เปิดจิตใจ ยอมให้พระองค์เป็นแพทย์ผู้ประเสริฐของเขา และครอบครัวของเขา

“พระองค์ทรงถูกต้องมือของเขา” พระองค์เคยสัมผัสท่านบ้างหรือไม่ จงสังเกตถึงผลแห่งการรักษาโรคของพระเยซูว่า ในทันทีที่พระองค์ทรงสัมผัสถูกต้องมือแม่ยายของเปโตร นางก็ “หายป่วยเป็นปกติ” และปฏิบัติรับใช้ผู้ที่มาเยี่ยมเยียนนางได้ในวินาทีนั้นเอง ฤทธิ์อำนาจในการรักษาโรคของพระเยซู นั้น มิใช่เพียง แต่ทำให้ผู้ป่วยหายโรคเท่านั้น แต่ยังทำให้มีกำลังแข็งแรงเหมือนเดิม โดยไม่ต้องเสียเวลาพักฟื้นอีกด้วย การงานของพระคริสต์ย่อมสำเร็จอย่างสมบูรณ์เสมอ

“พระองค์ได้ทรงสั่งสอนเหมือนผู้มีอำนาจ ไม่เหมือนพวกอาลักษณ์” พระเยซูทรงเป็นบรมครูที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน ในโลกนี้มีนักศึกษาค้นคว้าเรื่องเปรี๊ยะปราคา และมีนักปาฐกถาที่มีชื่อเสียงอยู่หลายคน แต่พระธรรมโอวาทของพระคริสต์กลับใหญ่ยิ่งกว่านั้นมากนัก และไม่เหมือนกับคำสอนของผู้ใดเลย พระธรรมโอวาทของพระองค์เป็นสัจธรรมแห่งชีวิตที่แท้จริง เหมาะกับความจำเป็นในการ

ดำรงชีวิตของเราทุกกรณี คำราชของมนุษย์ หลักปรัชญา และทุกสิ่งทุกอย่างในโลก จักต้องเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา มีแต่พระเยซูคริสต์เท่านั้น ที่ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง “คำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ”

ฟีโลโครกที่เข้าถึงอยู่ในชายผู้นั้นร้องว่า “เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า” แม้คำพูดนี้จะเป็นคำพูดของผู้มีริมฝีปากไม่สะอาดก็ตาม แต่ก็แสดงฤทธิ์อำนาจของพระเยซูอย่างแท้จริงว่า “แม้แต่พวกปีศาจทั้งปวงก็เชื่อเหมือนกัน และกลัวจนตัวสั่น” การที่พระเยซูตรัสห้ามฟีโลโครกว่า “จงนิ่งเสีย” นั้น ก็เพราะพระองค์ไม่ทรงต้องการรับคำพยานของผู้มีริมฝีปากไม่สะอาดนั่นเอง

ฟีร่ายอันเป็นพรรคพวกของพญามารเหล่านี้ ไม่ต้องการให้พระเยซูกำจัดการมัน จึงร้องทูลต่อพระองค์ว่า “เรากับท่านมีอะไรเกี่ยวข้องกัน” เพราะมันรู้ว่า พระองค์จะทรงมีชัยต่อมัน และภูตผีปีศาจทั้งปวงรวมทั้งพญามารด้วย ดังข้อพระธรรมซึ่งว่า “เพื่อโดยความตาย พระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้น ที่มีอำนาจแห่งความตายคือมาร” (ฮีบรู 2:14)

“คนทั้งเมืองก็แตกตื่นกันมาอยู่หน้าประตู” ภาพอันน่าเศร้าสลดของบรรดาคนเจ็บป่วยที่เบียดเสียดกัน เพื่อรอรับการรักษาจากพระเยซูเช่นนั้น อาจเกิดขึ้นในเมืองใดเมืองหนึ่งก็ได้ แต่เมื่อนายแพทย์ผู้ประเสริฐ ได้ทรงยื่นพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ออกไปแตะต้องรักษาเขา ความเศร้าโศกของเขาก็จะหายทันที มีแต่รัศมีเดชของพระองค์ผู้ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความเมตตากรุณาเท่านั้นที่แผ่เข้ามาแทนที่ พระองค์ “ทรงรักษาเขาทุกคน” รวมทั้งผู้ที่ถูกผีเข้าถึงด้วย ภาพอันน่าปลื้มปิติเช่นนี้ ในปัจจุบันจะมีบ้างไหมหนอหรือเราอาจเห็นว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีพระเยซูคริสต์ ประทับอยู่กับเราแล้ว เมื่อไม่มีผู้รักษาก็ควรให้ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้กลับไปเสีย โดยไม่รับการรักษาให้หาย กาลเวลาได้ล่วงเลยมาจนบัดนี้แล้ว เหตุการณ์จะไม่เปลี่ยนแปลงบ้างเชียวหรือ ขอให้เราอย่าได้เข้าใจผิดคิดเช่นนั้นเป็นอันขาด น้ำพระทัยของพระเจ้ามั่นคงอยู่เสมอ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด แม้ในทุกวันนี้พระองค์ก็ยังทรงรักษาเราอยู่ “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอยู่อย่างเดียวกัน ในเวลาเวลานี้และเวลา วันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดกาล”

“บรรดาความทุกข์ภัยไข้เจ็บ ท่านได้ทรงรับเอาเอง” ถ้อยคำนี้อยู่ในพระคริสตธรรมใหม่ ซึ่งแปลมาจากถ้อยในพระธรรมอิสยาห์บทที่ 53 โดยใช้คำกริยาเดียวกันในภาษากรีกฮีบรูรายสองคำ ซึ่งอ้างถึง “คนรับใช้” ของพระยะโฮวาหัวว่าจะ “แบก” และ “รับ” เอา ทั้งความบาป และ โรคภัยไข้เจ็บของเราไว้ ถ้าเรามีความเชื่อมั่นในฤทธานุภาพของพระองค์ ว่าทรงมีความสามารถล้ำเลิศ และทรงเต็มพระทัยที่จะรับเอาความผิดบาป และความชั่วช้าของเราแล้ว เราจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่า พระเยซูไม่ทรงมีความสามารถหรือไม่เต็มพระทัยที่จะรักษาโรคของเราในทุกวันนี้ ถ้าเราจะเจาะจงลงไปว่า การรักษาโรคของพระเยซู มีเฉพาะในสมัยที่พระองค์ยังทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้เท่านั้นแล้ว เหตุใดเราจึงเชื่อว่า ทุกวันนี้พระองค์ก็ยังทรงแบกรับความบาปของเราอยู่ ข้อความมิขัดกันหรือ ความโศกเศร้าของ

มนุษย์โลกในยุคโลกนี้จะสิ้นโลกนี้ กำลังรอคอยรับการบำบัดรักษาจากพระองค์อยู่ สิ่งที่มนุษย์ต้องการ และร่ำร้องเรียกหา ที่สำคัญยิ่งที่สุดก็คือ พระเยซูเจ้า แพทย์ผู้ประเสริฐนั่นเอง

บททวน

ในบทเรียนที่แล้ว เราได้ศึกษาการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูถึงตอนใด?

สาวกทั้งสี่ที่ติดตามพระเยซูไปนั้นมีใครบ้าง? ระยะทางจากหมู่บ้านเบธซาเยดา ไปยังเมืองคาเปอรนาอุมห่างกันเท่าใด?

พระเยซูทรงนมัสการพระเจ้าในวันชะบาโต ณ ที่ใด? พระองค์ได้ทรงกระทำอะไรในการประชุมนมัสการนั้นบ้าง?

คำสั่งสอนของพระเยซูมีลักษณะอย่างไร? และก่อให้เกิดผลอะไรขึ้นบ้าง? ลูกาได้พูดถึงพระวจนะของพระองค์ว่าอย่างไร? ชายคนที่พระองค์ทรงรักษาในธรรมศาลานั้นป่วยเป็นโรคอะไร? “ฟีโลโครก” ได้ทูลต่อพระองค์ว่าอย่างไร? ก่อนที่ฟีโลโครกจะออกจากร่างของชายผู้นั้น มันทำอะไรบ้าง? ชายผู้นั้นได้รับอันตรายหรือไม่? ประชาชนที่ได้เห็นเหตุการณ์ ณ ที่นั้น มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

พระองค์ได้เคยรักษาผู้ใดในเมืองนี้มาก่อนวันนั้นหรือไม่?

เมื่อเสร็จจากการประชุมนมัสการในวันนั้นแล้ว พระเยซูเสด็จไป ณ ที่ใด? หญิงผู้ที่พระองค์ทรงรักษานั้นคือใคร? พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าหรือไม่ว่าบ้านหลังนี้มีคนป่วยอยู่? หญิงผู้นั้นป่วยด้วยโรคอะไร? พระองค์ทรงรักษานางด้วยวิธีการอย่างไร? นางหายโรคในทันทีทันใด หรือว่าค่อย ๆ ทุเลาลงทีละน้อย? เมื่อแข็งแรงเป็นปกติแล้ว นางได้ทำอะไรบ้าง? ยอห์นและยากอบ ได้เห็นเหตุการณ์อันมหัศจรรย์นี้หรือไม่?

พระเยซูทรงพักอยู่ในบ้านของเปโตรเป็นเวลานานเท่าใด? ภายหลังจากที่ดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง? จงนึกถึงสภาพของคนเจ็บป่วย ที่ชุมนุมกันอยู่หน้าบ้านของเปโตรดูว่าเป็นอย่างไร?

คนป่วยที่ได้รับการรักษาจากพระเยซูคริสต์ครั้งนี้มีประมาณเท่าใด? พระองค์ทรงรักษาแต่ละคน โดยวิธีการอย่างไรบ้าง? คำพยากรณ์ที่พระเยซูทรงกระทำให้สำเร็จในครั้งนี้มีว่าอย่างไร?

พระเยซูทรงแบกรับเอาโรคภัยไข้เจ็บของเรา เท่าเทียมกับที่พระองค์ทรงแบกรับเอาความผิดบาปของเราไปเช่นนั้นหรือ? ผลอันสืบเนื่องมาแต่การรักษาโรคของพระองค์ในวันนั้น คืออะไร?

พระเยซูเสด็จจากฝูงชนเหล่านั้นไปเมื่อใด? พระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด? ประชาชนทูลขอร้องพระองค์ให้ทำอะไร? พระองค์ตรัสตอบเขาว่าอย่างไร?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านเคยสังเกتب้างหรือไม่ว่า บุคคลแรกที่ได้รับการรักษาจากพระเยซู คือบุตรชายของขุนนางชาวโรมัน เป็นคนต่างชาติ นี่เป็นข้อที่น่าสังเกตอย่างยิ่งเพราะในสมัยนั้น ชนชาติยิวต่างก็มีความเกลียดชังชาวโรมันมาก ทั้งนี้เนื่องจากความคับแค้นที่ต้องตกอยู่ในความปกครองของรัฐบาลโรมันนั่นเอง แต่อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ได้ทรงมีความรู้ลึกถึงภัยเพียงใดจึงต้องต่อกรรักษาบุตรชายของขุนนางชาวโรมันผู้นั้นเลย และการรักษาโรคครั้งนี้ นับว่าเป็นรายแรกที่พระองค์ทรงกระทำในมณฑลกาลิลี

2. การที่บรรดานายธรรมศาลาได้พากันทูลเชิญพระเยซู ให้เทศนาสั่งสอนประชาชน ทุกครั้งที่พระองค์เสด็จเข้าไปร่วมประชุมในมัสการนั้น ท่านคิดว่าเป็นเพราะนายธรรมศาลารู้สึกประทับใจในพระองค์เป็นพิเศษ หรือว่าเป็นเพราะพระองค์ทรงมีสง่าราศี นำเอาความเกรงกลัวแก่การให้เกียรติ 3. ฝิโครกที่สิงอยู่ในชายผู้นั้นมาจากไหน เป็นวิญญาณชั่วซึ่งมาจากภายนอก หรือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตวิญญาณของบุคคลผู้นั้นเอง แต่สามารถมองเห็นความผิดปกติได้จากอาการภายนอก เหตุใดผีโสโครกจึงร้องเอ็ดอึงขึ้นมา ขณะที่พระเยซูยังตรัสไม่ทันขาดคำ ชายผู้นั้นร้องออกมาเอง หรือผีโสโครกที่เข้าสิงอยู่ในตัวเขาบังคับให้เขาร้องออกมา โดยที่เขาไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลย พวกผีปิศาจรู้ได้อย่างไรว่า พระเยซูคือพระคริสต์

4. เปโตรได้พาพระเยซูไปรักษาแม่ยายของเขา เพราะรู้ว่าพระองค์ทรงสามารถรักษาให้หายได้ เช่นนั้นหรือ 5. การที่พระเยซูทรงพยุงบางให้ลุกขึ้น ก็เพื่อหนุนใจของนางให้มีความเชื่อมากขึ้น จนสามารถช่วยตัวเองได้เช่นนั้นหรือ 6. เหตุใดพระเยซูจึงทรงรักษาชายที่ถูกผีสิงด้วย “คำตรัส” แต่ทรงรักษาแม่ยายของเปโตรด้วยการ “ลูบต้องมือของนาง” และรักษาคนป่วยอื่น ๆ “โดยการวางพระหัตถ์” ลงบนเขาเหล่านั้น การที่พระองค์ทรงรักษาเขาเหล่านั้นด้วยวิธีแตกต่างกันเช่นนี้ ขึ้นอยู่กับชนิดของโรคแต่ละอย่าง โดยเฉพาะเช่นนั้นหรือ 7. พระเยซูทรงห้ามความป่วยไข้ได้อย่างไร 8. โรคภัยไข้เจ็บทั้งปวงมาจากพญามาร หรือมาจากพระเจ้า ถ้าไม่ใช่มาจากพระเจ้าแล้ว การที่เราต้องทนต่อความเจ็บไข้ได้ป่วยนั้น เป็นน้ำพระทัยของพระองค์หรือ พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมวิธีแก้ไขไว้ให้เราหรือไม่

9. ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ประชาชนทั้งเมือง มาชุมนุมกันอยู่หน้าประตูบ้านของเปโตร อย่างเนืองแน่นเช่นนั้น เป็นเพราะประชาชน รู้สึกประทับใจในพระธรรมโอวาทของพระองค์ หรือเป็นเพราะพวกเขามีความศรัทธาในพระองค์ ต่อการที่ได้เห็นพระองค์ทรงรักษาคนไข้ ที่ถูกผีเข้าสิงให้หายเช่นนั้นหรือ 10. นอกเหนือไปจากความปรารถนา ที่จะฟังพระธรรมโอวาทจากพระองค์แล้ว ประชาชนเหล่านั้นยังต้องการให้พระองค์กระทำการสิ่งใดเพื่อพวกเขาอีก พระองค์ทรงยินดีสนองความต้องการของพวกเขา เพื่อเป็นการปลุกฝังความเชื่อ ความสนใจ อันเป็นรากฐานในการที่จะประกาศสั่งสอนเขาต่อไปในวันข้างหน้า เช่นนั้นหรือ 11. เหตุใดบรรดาคนเจ็บป่วยจึงต้องรอคอยให้วันชะบาโตผ่านพ้นไปเสียก่อน แล้วจึงเดินทางมารับการรักษาจากพระองค์ ท่านจะอธิบายข้อพระธรรม ลูกา 4:41

ว่าอย่างไร 12. เหตุใดพระเยซูจึงไม่ทรงอนุญาตให้บรรดาผีที่สิงอยู่ในคนไข้พูด 13. ประชาชนมีความรู้สึกอย่างไร ในการที่พระองค์ได้ทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บ และความทุกข์โศกของคนเหล่านั้น 14. พระเยซูเสด็จเลี้ยวไปจากฝูงชนเหล่านั้น เพราะเห็นแก่พระองค์เองเพียงผู้เดียวเท่านั้นหรือ

ขั้นที่สิบห้าการเทศนาสั่งสอน-มณฑลกาลิลี

มัทธิว 8: 2, มาระโก 1:35-45, ลูกา 4:42-44, 5:12-16

นับตั้งแต่พระเยซูได้ทรงเริ่มต้นออกไปปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ มาจนกระทั่งถึงเวลาที่กล่าวนี้เป็นเวลาประมาณหนึ่งปีครึ่ง ความสำคัญแห่งการเสด็จมารับสภาพในโลก และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ได้เป็นที่ประจักษ์แก่ประชาชน พวกผู้นำศาสนายิวเท่านั้นที่ทำการต่อสู้ขัดขวางพระองค์ (เช่นเดียวกับที่ได้กระทำมาแล้วในเมืองนาซาเร็ธ) ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูนั้น พระองค์ได้สำแดงการอัศจรรย์หลายครั้งหลายคราว แต่เป็นที่น่าสงสัยอยู่ว่า ประชาชนเข้าใจถึงพระธรรมโอวาทของพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่ พระเยซูมิได้ทรงตั้งพระทัยที่จะแสวงหาคนป่วยเพื่อทำการรักษา พระองค์มิได้ทรงป่าวประกาศ ให้ประชาชนมาชุมนุมกันที่หน้าบ้านของเปโตร พระองค์มิได้เสด็จไปเพื่อรักษาแม่ยายของเปโตร และมีได้บอกให้คนที่ถูกผีสิงรู้ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หาย หากแต่คนป่วยไข้และผู้ที่มีความทุกข์ทรมารเหล่านั้นต่างหาก ที่เป็นฝ่ายแสวงหาพระองค์ และพระองค์ก็ได้ทรงบำบัดรักษาเขาด้วยน้ำพระทัยอันเปี่ยมล้นไปด้วยความรักและความเมตตา

การอัศจรรย์หรือ “หมายสำคัญ” เหล่านี้ ได้สำแดง ถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ด้วยการเทศนาสั่งสอนในธรรมศาลาซึ่งเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ และการรักษาคนที่ถูกผีเข้าสิงตลอดจนการรักษาแม่ยายของเปโตรในเมืองคาเปอร์นาอูม นั้น ทำให้ชาวยิวประหลาดใจมาก และในที่สุดก็รู้ว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจทั้งในสวรรค์ ในโลกมนุษย์ และในนรก กิตติศัพท์ของพระองค์แพร่สะพัดไปทั่วแคว้นแคว้น จึงเป็นเหตุให้ประชาชนนำผู้ป่วยต่าง ๆ มาชุมนุมกันอยู่ที่หน้าบ้านของเปโตร อันเป็นสถานที่พระองค์ได้ทรงวางพระหัตถ์ บำบัดรักษาโรคของเขา

เมืองคาเปอร์นาอูม ได้กลายเป็นศูนย์แห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ในระยะเวลาที่กล่าวถึงนี้ พระองค์ได้ทรงรวบรวมสาวกสี่ห้าคนเพื่อให้ติดตามพระองค์ไป เนื่องจากพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อรับใช้คนทั้งปวง พระองค์จึงต้องเสด็จไปที่อื่น ๆ ด้วย พระองค์จึงเสด็จจากฝูงชนที่มาเฝ้าพระองค์ ไปสู่ที่สงบเงียบในทะเลทราย สิ่งที่มีมนุษย์ปรารถนาและกำลังรอคอยอยู่ ก็คือการสัมผัสที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดช และพระธรรมโอวาทแห่งความรอดของพระองค์ แต่พระเยซูทรงมีเวลาปรนนิบัติมนุษย์อยู่เพียงไม่กี่ปี และทรงทำการในวงแคบภายในรัศมีไม่กี่กิโลเมตร พระเยซูทรงจำกัดขอบเขตของพระองค์อยู่ในร่างกายเนื้อหนังเยี่ยงมนุษย์ทั้งหลาย เมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระกายของพระองค์บนไม้กางเขนแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์ลงมาจากสวรรค์ ให้มนุษย์รับบัพติศมาด้วย

พระวิญญาณ เข้าเป็นสมาชิกคริสตจักรซึ่งเปรียบเสมือนพระกายของพระองค์ เพื่อว่าพระราชกิจของพระองค์จะได้แพร่ไปทั่วโลก และ “งานใหญ่ยิ่งกว่านั้นอีก” จะสำเร็จ

อภิปราย

หลังจากที่พระองค์ได้ทรงแสดงพระธรรมโอวาท และรักษาคนถูกผีเข้าถึงในธรรมศาลา และทรงกระทำคุณรักษาโรคของผู้ป่วยใช้ต่าง ๆ หน้าบ้านเปโตรในครั้งนั้นแล้ว ประชาชนต่างก็พากันโหยหานถึงพระองค์ จนแทบจะกล่าวได้ว่า ทั้งในเมืองคาเปอร์นาอุมและตำบลละแวกนั้น ไม่มีผู้ใดที่ไม่ทราบข่าวของพระองค์ ผู้ทรงเป็นบรมครู และแพทย์ผู้ประเสริฐของโลก และมีคนจำนวนไม่น้อยที่ทราบถึงการที่พระองค์ได้ทำการรักษาบุตรชายของขุนนาง ข้าราชการคนสำคัญในเมืองคาเปอร์นาอุมมาแล้วว่า พระองค์ทรงรักษาเด็กผู้นั้น โดยที่พระองค์ประทับอยู่ห่างจากเขาถึงสามสิบกิโลเมตร บุคคลที่ได้รับการรักษาจากพระเยซู ไม่ว่าจะเป็เด็กหรือผู้ใหญ่ ชายหรือหญิง ต่างก็เป็นพยานถึงความจริงในเรื่องนี้ให้แก่ผู้อื่นฟังโดยทั่วหน้า รวมทั้งได้เล่าถึงความรู้สึกของเขา ขณะที่พระเยซูทรงวางพระหัตถ์ลงบนร่างกายของเขา ที่เต็มไปด้วยโรคภัยนานาประการ ตลอดจนความปลาบปลื้มปีติยินดี ในเมื่อฤทธิ์อำนาจของพระองค์ได้รักษาเขาให้หายปกติ ซึ่งพระเมตตากรุณาของพระเยซูที่มีต่อเขาในครั้งนี้ เขาจะต้องจดจำไว้ตราบชั่วชีวิตของเขา แทบทุกคร้วเรือนไม่ว่าจะเป็นคนมั่งมีหรือยากจน ต่างก็สนทนากันถึงเรื่องราวอันมหัศจรรย์นี้ ด้วยความตื่นเต้นยินดี พระเยซูคงไม่สามารถเล็งจากฝูงชนเหล่านั้น เข้าไปพัก่อนอริยาบถอยู่ในบ้านเปโตรได้ แต่จะเป็นด้วยวิธีใดก็ตาม พระองค์ก็ได้เสด็จจากพวกเขา ไปสู่ที่สงัดเพื่ออธิษฐาน

การใช้เวลาอธิษฐานของพระเยซูเป็นที่ประทับใจเรามาก ไม่ว่าพระองค์จะเผชิญกับเหตุการณ์เช่นใด พระองค์ก็เสด็จไปสู่ที่เงียบสงัดเพื่ออธิษฐานทูลพระบิดาเจ้าอยู่เสมอ ทั้งนี้ก็เพราะพระเยซูและพระบิดาเจ้าต่างก็ทรงปฏิบัติร่วมกัน “พระบิดาของเรายังทรงกระทำกรอยู่ และเราก็กระทำด้วย” “เรามาเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ” พระเยซูไม่เพียงแต่จะทรงอธิษฐานอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ยังสนทนาปราศรัยกับพระบิดาเจ้า และมีความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลึกซึ้งด้วย ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้ทรงรับฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน แม้ว่าภารกิจในวันนั้นจะได้รับความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงก็ตาม พระเยซูยังมีภาระหนักอยู่ ในการที่จะให้บุคคลที่พระองค์ได้ทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บของเขา ตลอดจนประชาชนที่ได้ฟังคำสั่งสอนของพระองค์เข้าใจความหมายที่แท้จริงแห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ และเข้าใจถึงความจริงที่ใหญ่ยิ่ง ซึ่งพระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รู้จักพระเจ้าที่ใหญ่ยิ่ง ซึ่งพระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รู้จักพระเจ้าโดยทางพระองค์ เพราะว่าผู้ใดที่รู้จักพระเจ้า ผู้นั้นก็จะได้รับชีวิตนิรันดร์ โดยการติดต่อกับพระบิดาในสวรรค์เช่นนั้น พระองค์จึงสามารถปฏิบัติพระราชกิจอันใหญ่หลวง ในรูปกายอันจำกัดเพียงมนุษย์ทั้งหลายได้

พระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกได้ว่า พวกสาวกได้ตามหาพระองค์ไป จนพบ ดังนั้นจึงสันนิษฐานว่า หลังจากที่ได้ออกจากการทำงานมาอย่างเหน็ดเหนื่อย ตลอดทั้งวันนั้นแล้ว พวกสาวกก็ถึงพากันพักผ่อนหลับนอนกันหมด จวบจนรุ่งเช้าจึงได้รู้ว่า พระเยซูมิได้ประทับอยู่ที่นั่น จึงได้พากันติดตามพระองค์ไป เนื่องจากพวกสาวกของพระองค์ ต่างซาบซึ้งถึงปกติพระนิสัยของพระองค์ว่า พระองค์ทรงโปรดการอธิษฐานอยู่ตามลำพัง ดังนั้นการติดตามค้นหาพระองค์จึงไม่เป็นการยากจนเกินไป พวกเขาได้ทูลให้พระองค์ทรงทราบว่า ผู้คนเหล่านั้นต่างก็พากันตามหาพระองค์ ผู้ชนดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นพวกที่ชุมนุมกันอยู่หน้าบ้านเปโตรตั้งแต่คืนก่อน ซึ่งยังไม่ยอมกลับบ้านช่องของตน หรืออาจเป็นพวกที่มาใหม่เราก็ไม่อาจทราบได้ แต่เท่าที่รู้จักคือ พวกเขาได้พากันติดตามเหล่าสาวกของพระเยซูไปจนพบพระองค์ และทูลอ้อนวอนให้พระองค์ประทับอยู่กับเขา ขออย่าได้เสด็จไปจากเมืองคาเปอร์นาอุมเลย แต่พระองค์ตรัสตอบว่า พระองค์ไม่สามารถประทับอยู่ที่แห่งหนึ่งแห่งใดตลอดไปได้ พระองค์ “ต้อง” เสด็จไปสู่เมืองอื่น ๆ อีก พระเจ้าทรงใช้พระเยซูมาให้เทศนาสั่งสอนถึงแผ่นดินของพระเจ้า ให้แก่คนทั่วหน้า ฉะนั้นพระองค์จึงไม่สามารถประทับอยู่เพื่อรักษาโรคของชาวเมืองคาเปอร์นาอุมต่อไปได้ การประกาศสั่งสอนของพระองค์ก็สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ดังนั้นพระองค์จึงตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “ให้เราทั้งหลาย เข้าไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะเทศนาที่นั่นด้วย ที่เราได้มาก็เพราะเหตุนี้เอง” พระองค์จำต้องบำเพ็ญพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ

บรรดาสาวกของพระเยซูได้ติดตามพระองค์ ออกไปสั่งสอนประชาชนตามหัวเมืองต่าง ๆ ทั่วแคว้นกาลิลี ภูมิภาคแถบนี้เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์มาก มีพลเมืองอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น และประชาชนต่างก็ขยันขันแข็งในการทำมาหากินเลี้ยงชีพ ประเทศทางตะวันออกเหล่านี้ ประชาชนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ตามชนบท แต่ละครอบครัวต่างก็มีที่ดินทำมาหากินเป็นของตนเอง และหมู่บ้านแต่ละแห่งล้วนมีธรรมศาลา สำหรับประกอบศาสนกิจด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ว่าพระเยซูจะเสด็จไปสู่หมู่บ้านใด “ประชาชนต่างก็ได้ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี” ครั้นพอถึงวันชะบาโต พระองค์ก็เสด็จเข้าไปนมัสการพระเจ้า และแสดงธรรมเทศนาสั่งสอนประชาชนในธรรมศาลา อันเป็นพระราชฐานของพระเจ้าพระองค์ได้ทรงกระทำคุณ รักษาโรคภัยไข้เจ็บของประชาชน รวมทั้งได้ขับผีสิงออกจากพวกเขาด้วย พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ทุกแห่ง เพราะว่าทุกหนทุกแห่งที่พระองค์ผ่านมานั้น ประชาชนต่างก็ได้เรียกร้อง ขอความช่วยเหลือจากพระองค์เสมอ

ขณะที่พระองค์ประทับอยู่ในเมือง “เมืองหนึ่ง” ได้มีชายผู้หนึ่ง “เป็น โรคเรื้อนเต็มทั้งตัว” มาหาพระองค์ เพื่อขอร้องให้พระองค์รักษาเขาให้หายจากโรคร้ายนั้น เขาคงเคยได้ฟังพระวาจาของพระองค์มาแล้ว และมีความเชื่อมั่นในฤทธิ์อำนาจของพระองค์อย่างยิ่ง ชายผู้เป็นโรคเรื้อนนี้ได้ซบหน้าของเขาลงแทบบาทบาทของพระองค์ แล้วร้องนมัสการพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า” และทูลขอร้องต่อพระองค์

ว่า “ถ้าพระองค์ทรงพอพระทัยจะโปรดให้ข้าพเจ้าเจ้าหายสะอาด พระองค์ก็ทรงกระทำได้” นี้แสดงให้เห็นว่า ชายผู้นั้นมิได้มีความสงสัยในพระปรีชาสามารถของพระเยซูเลย สิ่งที่เขาหวังเกรงอยู่ได้แก่น้ำพระทัยของพระองค์นั่นเอง ด้วยไม่ทราบว่าจะพอพระทัยให้เขาหายหรือไม่ แต่พระเยซูก็ได้ทรงโปรดเขา พระองค์ตรัสตอบว่า “เราพอใจแล้ว” ในทันทีที่สิ้นกระแสรับสั่ง ชายผู้นั้นก็หายสะอาดจากโรคเรื้อน ปราศจากมลทินคุณคนอื่น ๆ ทั่วไป คำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจเสมอ พระองค์ทรงพร้อมที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด และรักษาเขาให้หายจากการป่วยไข้ได้ทุกเมื่อ ถ้าจิตใจของเขาโอนอ่อนผ่อนตามน้ำพระทัยของพระองค์

พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ “ถูกต้องเขา” เป็นการสำแดงถึงพระกรุณาธิคุณอันใหญ่ยิ่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน พระองค์มิได้มีความรังเกียจเคียดจัน ในการแต่งตั้งบุคคลที่สังคมถือว่าเป็นผู้ที่ “แต่งตั้งไม่ได้” ไม่มีโรคชนิดใดจะร้ายแรงน่ารังเกียจเกินไปสำหรับพระองค์ และไม่มีความคิดบาปใด ๆ ที่พระองค์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ พระองค์ทรงช่วยเราจนถึงที่สุดได้

โรคเรื้อนเป็นโรคที่ร้ายแรงยิ่งอย่างหนึ่งซึ่งมีอยู่ทั่ว ๆ ไป แม้ในประเทศตะวันตกออกทุกวันนี้ ก็ยังมีคนเป็นโรคเรื้อนอยู่เป็นจำนวนมาก บางคนปล่อยให้เชื้อโรคลุกลามตั้งแต่จนจดศีรษะก็มี ในประเทศอิสราเอลสมัยก่อนนั้น ปุโรหิตจะแยกคนเป็นโรคเรื้อนออกต่างหาก เพราะถือว่าเป็นผู้ที่มีมลทิน ไม่สมควรจะอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ และสั่งห้ามมิให้เข้าไปในบ้านหรือในเมืองเป็นอันขาด หากผู้ใดฝ่าฝืนก็จะถูกโบยถึงสี่สิบครั้ง ในการนมัสการพระเจ้าในธรรมศาลาพวกเจ้าหน้าที่ก็ได้จัดที่ไว้ให้บุคคลเหล่านี้ โดยเฉพาะ ถ้าผู้ใดมีแผลและสงสัยว่าจะเป็นโรคเรื้อน ก็จะต้องไปขอรับการตรวจจากปุโรหิต (เลวีนิติ 13) ถ้าปรากฏว่าแผลนั้นยังไม่ลุกลาม “กินลึกเข้าไปในเนื้อหนัง” ปุโรหิตก็จะขังเขาไว้เป็นเวลาเจ็ดวัน เพื่อให้แน่ใจว่าโรคนั้นจะไม่เป็นอันตราย ถ้าครบกำหนดแล้วแต่โรคนั้นมีท่าทีจะลุกลามต่อไป เขาก็จะถูก “ขัง” ต่อไปอีกเจ็ดวัน หากว่าแผลนั้นทุเลาลงหรือหายแล้ว ปุโรหิตก็จะประกาศรับรองว่า เป็นผู้ที่สะอาดปราศจากมลทินและปล่อยตัวไป แต่ถ้าปรากฏว่าเป็นโรคเรื้อนจริง ๆ เขาก็จะต้องถูกกักกันตัวไว้ “อยู่ต่างหากแต่ผู้เดียว มิให้อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ” และเมื่อมีผู้เข้าใกล้ เขาก็จะต้องร้องเตือนให้ผู้นั้นทราบว่าตนเป็นโรคเรื้อน เพื่อป้องกันมิให้โรคเรื้อนติดต่อไปสู่ผู้อื่น นอกจากนั้นเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่มของผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อน ก็ยังต้องถูกเผาเสียอีกด้วย การรักษาผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อนเป็นการสำแดงถึงการชำระของพระโลหิตไถ่ของพระเยซูคริสต์

เมื่อผู้เป็นโรคเรื้อนหายแล้ว ก็จะต้องสำแดงตัวต่อปุโรหิต ทำทุกสิ่งตามที่สั่งไว้ในพระบัญญัติ (เลวีนิติ 14) ให้ปุโรหิตประกาศรับรองเสียก่อนว่า บัดนี้บุคคลผู้นั้นเป็นผู้สะอาดแล้ว ต่อจากนั้นจึงมีสิทธิเข้าสังคมกับผู้อื่น

โดยปกติแล้ว พระเยซูทรงเคารพบัญญัติของโมเสสเสมอ พระองค์จึงตรัสสั่งชายผู้นั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หายจากโรคเรื้อรานั้น ให้ไปรายงานตัวต่อปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามที่พระบัญญัติได้กำหนดไว้ เพื่อให้เขาเป็นพยานในการที่หายโรคแล้ว ด้วยเหตุนี้ปุโรหิตจึงได้รู้ถึงพระเยซู

พระเยซูทรงกำชับชายผู้นั้นมิให้บอกเล่าแก่ผู้ใด แต่เนื่องจากเขาถูกตัดขาดจากสังคมมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ฉะนั้นเมื่อมีโอกาสกลับเข้าไปร่วมวงสังคมได้อีก เขาจึงเต็มไปด้วยความปีติยินดีขอบพระคุณในความเมตตาอารีของพระองค์ และอดมิได้ที่จะประกาศให้คนทั้งปวงทราบว่า เขาได้รับการรักษาจนหายดีแล้ว ไม่ว่าจะไปถึง ณ ที่ใด เขาก็แจ้งข่าวดีนี้ให้แก่ประชาชนมิได้หยุดยั้งนี้ก็เพราะโรคเรื้อรานั้นเป็นโรคร้าย ที่น่ากลัวที่สังคมรังเกียจมากที่สุด และไม่มีผู้ใดรักษาให้หายขาดได้ นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดังนั้นเมื่อประชาชนทราบข่าวจากชายผู้นี้ จึงทำให้เกิดจิตศรัทธาของพระองค์เป็นที่ “เลื่องลือยิ่งขึ้น” ทั่วทั้งแผ่นดิน ไม่ว่าจะพระองค์จะเสด็จไปที่ใด ประชาชนก็พากันห้อมล้อมพระองค์ไว้อย่างเนืองแน่น จนไม่อาจเสด็จมาได้โดยเปิดเผย ในหัวเมืองทางตะวันออกเหล่านี้ ถ้ามีเหตุการณ์หนึ่งเหตุการณ์ใด หรือผู้หนึ่งผู้ใดทำสิ่งใดแปลกประหลาดน่าสนใจแล้ว ประชาชนมักจะห้อมล้อมมุงดู และใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีก็จะแน่นขนัดไปด้วยผู้คน จนกระทั่งบุคคลผู้นั้นไม่อาจปลีกตัวไปไหนได้เลย

แม้ว่าพระเยซูจะหลีกเลี่ยงหนีจากฝูงชนในเมืองคาเปอร์นาอุม ออกมาสู่ชนบทแต่ “ประชาชนเป็นอันมา” ทั่วทิศทาง ก็ยังหลั่งไหลมาเฝ้าพระองค์อยู่ “เพื่อจะฟังพระองค์ และให้พระองค์รักษาโรคของเขา” ประชาชนมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะฟังพระธรรมโอวาท ซึ่งเต็มไปด้วยพระคุณของพระองค์ เท่า ๆ กับที่ต้องการรับการรักษาจากพระหัตถ์ อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เมื่อพระเยซูทรงปฏิบัติรับใช้พวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จเลียบไปสู่ที่สงบเงียบเพื่อทรงพักผ่อนและอธิษฐาน

ข้อไตร่ตรอง

พระเยซูทรงเตรียมตัวปฏิบัติ พระราชกิจประจำวัน ด้วยการอธิษฐานในเวลาเช้ามีดเป็นประจำ พระองค์ทรงติดต่อกับพระบิดา และได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณองค์ถาวรด้วย พระเยซูทรงเป็นแบบอย่าง ในด้านวิญญาณจิตที่ประเสริฐที่สุด สำหรับสาวกของพระองค์ ไม่ว่าจะพระองค์จะทรงได้รับผลสำเร็จในการปฏิบัติพระราชกิจมากสักเพียงใด พระองค์ก็มีได้วันการอธิษฐาน พระองค์เสด็จเลียบออกจากฝูงชน เพื่อเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระบิดาเจ้าตามลำพังพระองค์เสมอ แม้แต่พระบุตรของพระเจ้าเอง ยังต้องอธิษฐานเข้าเฝ้าสนทนาปราศรัย ทำความสนิทสนมกับพระบิดาเจ้า โดยมีได้เห็นแก่การพักผ่อนให้หายเหนื่อยแล้ว เราซึ่งเป็นเพียงมนุษย์จะมีความจำเป็นต้องปฏิบัติยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดหนอ การเข้าเฝ้าพระเจ้ามีความจำเป็นใหญ่ยิ่งสูงสุดในชีวิตของเรา เราหมกมุ่นอยู่กับมนุษย์มากเกินไป จนทำให้มีเวลาอยู่กับพระเจ้าน้อยมาก การอยู่กับมนุษย์ทำให้เรามีลักษณะเหมือนมนุษย์ แต่การอยู่กับพระเจ้าในสถานที่ลับลึกของพระองค์ ก็จะทำให้เราเป็นเหมือนพระเจ้า และสามารถนำรัศมีของ

พระองค์ไปสู่อื่นได้ เพราะว่าการที่เรารับสง่าราศีจากพระเจ้าได้นั้น ก็โดยการมองดูพระเยซู และรับเอา การเปลี่ยนแปลง ตามแบบพระฉายาของพระเจ้า

การเทศนาสั่งสอนประชาชนนั้นเป็นงานหนักมาก พระวณะของพระเยซูเดินคู่กันไปกับพระชนม์ชีพอันประเสริฐยิ่งของพระองค์ ซึ่งไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนได้เลย ความเชื่ออันมั่นคงของพระองค์ ตลอดจนความหวังที่ไม่มีขอบเขตจำกัดของพระองค์ แยกจากกันไม่ได้เลย ดังจะเห็นได้จากถ้อยคำซึ่ง พระองค์ตรัสไว้ดังนี้ “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น ก็เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต”

การอธิษฐานขจัดระยะทางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ให้หมดไป คำว่า “เมืองอื่นด้วย” ในที่นี้ หมายถึง กรุงเยรูซาเล็ม มณฑลยูดา มณฑลซามารียา และถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

“ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย” โรคภัยไข้เจ็บ ไม่สามารถดำรงอยู่ในร่างกายของผู้ที่ได้รับฤทธิ์ อำนาจจากพระเจ้า ความบาปจะสูญหายไปเมื่อความบริสุทธิ์ของพระคริสต์เข้ามาแทนที่ ความตายต้อง สูญหายไปเมื่อความบริสุทธิ์ของพระคริสต์เข้ามาแทนที่ ความตายต้องสูญเสียดีเอ็นเอของมัน ไป จากผู้ที่ “มีชีวิต” อยู่ นั่น แม้แต่หลุมฝังศพเอง ก็ยังต้องพ่ายแพ้ต่อพระผู้พิชิต ผู้มีชัยเหนือความตาย มันไม่อาจ ครอบงำเหยื่อของมันได้อีกต่อไป

“ตั้งต้นป่าวร้องมากมาย...” ส่วนท่านเล่าได้ประกาศพระกิตติคุณให้เผยแพร่ออกไปเช่นนั้นหรือ หรือความสว่างของท่านกำลังดับไป ท่านเป็นจุดเปลวไฟที่ลุกโชนช่วงเพื่อพระเจ้า และเพื่อความจริง ของพระองค์หรือไม่

ในภาษากรีก คำว่า “ป่าวร้อง” เป็นคำกริยา หมายถึง “การแจกหรือการจำหน่าย” “รายงาน” หรือ “เผยแพร่” เมื่อเรารับเอาพระเยซูอย่างแท้จริง เราก็ต้องเผยแพร่พระกิตติคุณของพระองค์ ให้ กว้างขวางออกไปทั่วทุกแห่ง

บททวน

ในบทเรียนที่แล้ว พระเยซูทรงกระทำอะไรในธรรมศาลาเมืองคาเปอร์นาอุม? พระองค์ทรง รักษาผู้ใด?

พระองค์ทรงรักษาผู้ใดในบ้านของเปโตร? หลังจากดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว มีเหตุการณ์อะไร เกิดขึ้นบ้าง? ในเช้าวันรุ่งขึ้นพระเยซูเสด็จไป ณ ที่ใด? พระองค์เสด็จไปเมื่อใด? ท่านคิดว่าพระองค์ทรง มีโอกาสพักผ่อนหลับนอนบ้างหรือไม่? พระองค์เสด็จไปจากบ้านของเปโตรโดยมิได้บอกกล่าวให้ สาวกของพระองค์ทราบเช่นนั้นหรือ? บรรดาสาวกได้ติดตามพระองค์ไปด้วยหรือไม่? พวกเขาทูล พระองค์ว่าอย่างไร?

เมื่อประชาชนได้พบพระองค์แล้ว เขาทูลพระองค์ว่าอย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงปฏิเสธ ไม่ยอมกลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอูมอีก? พระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมายอย่างไร ในการเสด็จจากเมืองคาเปอร์นาอูมครั้งนี้? สาวกของพระองค์มีความคิดเห็นอย่างไรในเรื่องนี้?

พระเยซูตรัสว่าพระเจ้าทรงใช้พระองค์มาหาผู้ใด? ในการเดินทางครั้งนี้มีระยะทางไกลเท่าใด? พระองค์ทรงเทศนาโปรดประชาชนที่ไหน ในวันชะบาโต? เท่าที่บันทึกไว้นั้น พระองค์ทรงรักษาโรคให้คนไข้ทั้งหมดกี่ราย?

พระองค์ทรงรักษาคนป่วยเป็นโรคเรื้อนที่เมืองใด? ทันทีที่เห็นพระเยซูเขากระทำอย่างไร? เขาสรรเสริญพระนามพระองค์ว่าอย่างไร? เขาทูลขอหรือพระองค์ว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสตอบเขาว่าอย่างไร? พระองค์ทรงรักษาโรคของเขาด้วยวิธีใด? หลังจากนั้นแล้วพระองค์ได้ตรัสสั่งให้เขาทำอะไร? พระองค์ทรงให้เหตุผลว่าอย่างไร? เราจะค้นคว้าพระบัญญัติ ว่าด้วยการชำระกายให้สะอาดได้จากพระธรรมเล่มใดในพระคัมภีร์เดิม?

พระเยซูได้ทรงกำชับชายผู้นั้นมิให้กระทำอะไร? เขาเชื่อฟังพระองค์หรือไม่? เหตุใดเขาจึงไปประกาศเรื่องนี้ให้แก่ประชาชน ในเมื่อพระเยซูก็ได้ตรัสห้ามไว้แล้ว? เขามีเหตุผลอะไรในการกระทำเช่นนั้น?

เหตุใดพระเยซูจึงเสด็จไปจากเมืองนั้น? พระองค์เสด็จไปสู่ที่ใด ประชาชนตามหาพระองค์ไปยังที่นั้นด้วยหรือไม่? มีคนจำนวนมากน้อยเพียงใด? พวกเขามาจากแห่งหนตำบลใด? พระองค์ได้ทรงรักษาโรคให้พวกเขา เช่นเดียวกับที่ได้เทศนาโปรดพวกเขาหรือไม่?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. การที่พระเยซูเสด็จออกไปจากเมืองคาเปอร์นาอูมตอนเช้ามีดนั้น ท่านคิดว่าเป็นเพราะพระองค์ไม่พอพระทัย ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันก่อนเช่นนั้นหรือ พระองค์เสด็จเลี้ยวออกจากฝูงชนโดยวิธีใด
2. เหตุใดพระเยซูจึงมิได้สนพระทัยต่อคำขอหรือของประชาชนในเมืองคาเปอร์นาอูม ทั้ง ๆ ที่พระองค์ก็ทรงทราบว่า พวกเขาเรียกร้องต้องการพระองค์อยู่ พระองค์ทรงคิดว่า การเรียกร้องของประชาชนเหล่านั้นเป็นเพียงการถวายพระเกียรติให้แก่พระองค์เช่นนั้นหรือ
3. ระหว่างการรักษาโรคและการเทศนาสั่งสอนของพระองค์ อย่างไรประทับใจประชาชนมากกว่ากันในการเทศนาของพระองค์นั้นมีอะไรบ้างใหม่ ที่ชี้ให้เห็นว่า พระองค์ทรงประกอบไปด้วยฤทธิ์อำนาจในการรักษาโรค
4. พระเยซูทรงประสงค์ที่จะใช้เวลาทั้งหมดเทศนาสั่งสอนประชาชน หรือทรงประสงค์จะบำบัดรักษาโรคให้พวกเขา
5. พระเยซูทรงทราบล่วงหน้าหรือไม่ว่า พระองค์ทรงมีเวลาปฏิบัติพระราชกิจอยู่ในโลกนี้เพียงไม่กี่ปีเท่านั้น ท่านคิดบ้างใหม่ว่า บรรดาสาวกของพระองค์ต่างก็ตระหนักดีว่าชีวิตใหม่ของพวกเขา เป็นชีวิตที่ต้องสู้ทนต่อความทุกข์ยากอย่างยิ่ง

6. ท่านคิดว่า ผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อนผู้นั้นได้ทราบถึงการอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ในเมืองคาเปอร์นาอูมมาก่อนแล้วเช่นนั้นหรือ เหตุใดพระเยซูจึงเหยียดพระหัตถ์สัมผัสชายผู้นั้น 7. โรคเรื้อนมีลักษณะอาการอย่างไร ในปัจจุบันนี้สามารถรักษาโรคนี้ให้หายขาดได้หรือไม่ 8. พระวณะของพระเยซูประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจจริงหรือ 9. เหตุใดพระเยซูจึงปฏิบัติตามพระบัญญัติของโมเสส 10. การที่ชายผู้นั้นไปรายงานตัวต่อปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาเช่นนั้น มีประโยชน์อะไรบ้าง 11. เหตุใดพระเยซูจึงทรงกำชับมิให้ชายผู้นั้นเล่าเรื่องที่พระองค์ได้รักษาโรคเรื้อนของเขาจนหายให้แก่ผู้ใด เหตุใดเขาจึงไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ ก่อนหน้านี้พระเยซูเคยรักษาผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อนมาบ้างหรือไม่ เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะรักษาโรคภัยไข้เจ็บของเราให้หายทุกครั้ง เช่นนั้นหรือ 12. เหตุใดพระเยซูจึงเสด็จไปจากหมู่บ้านนั้น พระองค์ทรงอธิษฐานทูลขอสิ่งต่าง ๆ จากพระเจ้า เช่นเดียวกับมนุษย์ทั่วไป มีอะไรหรือที่พระองค์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้น โดยพระองค์เอง กระทำไม่ได้ (อ่าน ฮีบรู 1:2, ยอห์น 1:3, เอเฟซัส 3:9, ยอห์น 1:4) เหตุใดเล่าพระองค์จึงต้องทรงอธิษฐานอยู่เสมอ 13. ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับการอธิษฐานเพียงใด พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน เนื่องด้วยความทุกข์ยากขาดแคลนของเรา หรือเนื่องด้วยเรามีความเชื่อในพระองค์

ชั้นที่สิบหกทรงเรียกมัทธิว-เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว 9: 1-17, มาระโก 2:1-22, ลูกา 5:17-39

ภายหลังจากที่พระเยซูคริสต์เสด็จออกจากเมืองคาเปอร์นาอุม พระองค์ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนตามหัวเมืองต่าง ๆ ทั่วทั้งมณฑลกาลิลีเป็นเวลาหลายสัปดาห์ มีบ่อยครั้งที่พระองค์ต้องทรงหลีกเลี่ยงจากฝูงชนที่คอยติดตามพระองค์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้รักษาโรคภัยไข้เจ็บของเขา เพื่อใช้เวลาในการประกาศข่าวประเสริฐ อันเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญที่สุดในการเสด็จมาของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเน้นว่า “ที่เราได้มาก็เพราะเหตุนี้เอง”

เมื่อพระองค์เสด็จกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุม ประชาชนได้พากันมาเฝ้าพระองค์อย่างหนาแน่น จนพระเยซูเองและสาวกของพระองค์ ต้องพลอยพลัดปะปนไปกับฝูงชนเหล่านั้นด้วย พระองค์ได้ทรงสอนพวกเขาให้ทราบถึงความจริงอันประเสริฐอยู่หลายประการ วันหนึ่งขณะที่พระเยซูกำลังเทศนาสั่งสอนประชาชนอยู่ในตึกหลังหนึ่ง ได้มีชายกลุ่มหนึ่งหามคนง่อยคนหนึ่ง มาให้พระองค์รักษา แต่เนื่องจากประชาชนมาเฝ้าพระองค์อย่างแน่นขนัด ไม่มีทางที่พวกเขาจะนำคนง่อยเข้าไปเฝ้าพระองค์ในตึกได้ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ปีนขึ้นไปบนคานฟ้าตึกหลังนั้น แล้วรื้อคานฟ้าตรงที่พระเยซูประทับออก แล้วช่วยกันหย่อนคนง่อยนั้นลงไปเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นความเชื่อของเขาเช่นนั้น จึงได้โปรดรักษาให้คนง่อยผู้นั้นหายเป็นปกติ และทรงอภัยบาปให้เขา การที่พระเยซูอภัยบาปของคนง่อย ทำให้พวกฟาริสีซึ่งอยู่ในที่นั้น กล่าวพึมพำตำหนิพระองค์ด้วยความไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งว่า ไม่มีผู้ใดยกความผิดบาปได้ นอกจากพระองค์เดียวเท่านั้น

ในระยะเวลาที่กล่าวถึงนี้ พระเยซูทรงมีสาวกติดตามพระองค์ประมาณสี่ห้าคน รวมทั้งฟีลิปด้วย ในโอกาสนี้เองพระองค์ได้ทรงเรียกสาวกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน คือมัทธิวหรือเลวี ซึ่งเป็นบุตรของอาละฟาย เพื่อให้เป็นอัครสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระองค์ เนื่องจากมัทธิวเป็นนายด่านเก็บภาษี และเป็นคนร่ำรวยมาก เขาจึงได้จัดงานเลี้ยงถวายต้อนรับพระองค์ และบรรดาอัครสาวกของพระองค์ด้วย และได้เชิญพวกเก็บภาษีและคนอื่น ๆ ให้มาร่วมในงานเลี้ยงครั้งนี้ด้วย เมื่อพวกฟาริสีเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารร่วมกับคนบาปเช่นนั้น เขาจึงว่ากล่าวตำหนิพระองค์ พระองค์ทรงได้ยืนยันเช่นนั้น จึงตรัสสั่งสอนเป็นเชิงเปรียบเทียบว่า คนที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ย่อมไม่ต้องการหมอด แต่คนเจ็บนั้นต้องการหมอ พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่เพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจเสีย

ใหม่ บุคคลที่มีจิตใจบอบช้ำไม่ปกตินั้น ย่อมไม่อาจเป็นผู้ที่มีร่างกายสมบูรณ์ทุกอย่างได้ ไม่ว่าเขาจะมีร่างกายลำสันแข็งแรงเพียงใด

ในการที่ตอบปัญหาต่าง ๆ ที่มีผู้ชายถามนั้น พระเยซูมักจะทรงถือโอกาสสอนความจริงให้บุคคลเหล่านั้นอยู่เสมอ พระองค์ทรงเปิดเผยโครงการอันยิ่งใหญ่ เกี่ยวกับการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ออกทีละน้อย ในบทเรียนนี้พระองค์ได้ทรงรักษาคณง่อยผู้หนึ่ง พร้อมทั้งได้ทรงประกาศศุภตราบาปในการยกโทษบาป ได้ทรงเรียกอัครสาวกผู้หนึ่ง ทรงสั่งสอนเรื่องความชอบธรรมการกลับใจใหม่ การอดอาหาร และได้ทรงยกอุทาหรณ์เปรียบเทียบเรื่อง การรักษา น้ำอุ่นว่า ไม่ควรจะเอา น้ำอุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังเก่า และไม่ควรถักเอาผ้าใหม่ปะเสื่อเก่า พระองค์ตรัสเปรียบเทียบพระองค์เองว่า ทรงเป็นเสมือนเจ้าบ่าว ซึ่งประทับอยู่ท่ามกลางปวงมนุษย์เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ช้า ไม่นานนัก ก็จะทรงจากพวกเขาไป และ “วันนั้นเขาจะอดอาหาร”

อภิปราย

ทันทีที่ข่าวได้แพร่ไปว่าพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว และยังอยู่ในเรือน (อาจจะที่บ้านของเปโตรก็ได้) ประชาชนก็พากันมาเฝ้าพระองค์อย่างเนืองแน่นเช่นเคย จนไม่มีที่ต้อนรับได้ ทั้งในบ้านและนอกบ้านเต็มล้นไปด้วยผู้คนจนแทบไม่มีที่จะยืน ท่านลูกาได้กล่าวว่า ผู้ที่นั่งอยู่รายรอบพระเยซูส่วนมากเป็นพวกฟาริสี และผู้ทรงคุณวุฒิรอบรู้ในพระบัญญัติ ซึ่งได้เดินทางมาจากเมืองต่าง ๆ ในมณฑลกาลิลี ตลอดจนกรุงเยรูซาเล็มและมณฑลยูดาด้วยพระโอวาทของพระองค์เป็นที่นับถือกันทั่วทั้งประเทศปาเลสไตน์ จนกระทั่งผู้ที่มีชื่อเสียงและอิทธิพลเหล่านั้น เดินทางมายังเมืองคาเปอร์นาอุม เพื่อฟังพระธรรมจากบรมครูด้วยตนเอง

“ฤทธิ์ของพระเจ้าสถิตอยู่ในพระองค์ เพื่อทำการรักษาโรคด้วย” เราไม่ทราบว่ คณง่อยรายนี้เป็นรายแรกที่พระองค์ทรงรักษาหรือไม่ พระองค์อาจรักษาคนอื่น ๆ อย่างน่าอัศจรรย์หลายคนมาก่อนก็ได้ แต่ที่ได้กล่าวถึงคณง่อยรายนี้เป็นพิเศษ ก็เพราะเป็นเหตุการณ์ที่ผิดปกติ และเป็นการสำแดงความเชื่อของชายทั้งสี่ ที่ดิ้นรนหาทางนำคณง่อยนั้น เข้าเฝ้าขอรับการรักษาจากพระองค์ จนเป็นผลสำเร็จ

แม้ว่าเราได้ศึกษาในบทก่อนมาแล้วว่า พระเยซูได้ทรงรักษาทุกคนที่มาขอรับการรักษาจากพระองค์ แต่ก็อาจมีคนเจ็บป่วยเหลืออยู่บ้าง ที่ไม่มีผู้ใดช่วยนำไปหาพระองค์ หรือพวกเขาอาศัยอยู่ไกลจากที่ประทับของพระองค์มากเกินไป จึงไม่มีโอกาสรับการรักษาจากพระองค์ก็ได้ คณง่อยที่กล่าวถึงในบทเรียนนี้ ไม่สามารถเดินทางไปไหนมาไหนได้เลย แต่ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนของเขาสี่คน ซึ่งต่างก็ปรารถนาที่จะให้เขาหายจากโรคภัยนี้ และยินดีที่จะนำเขาไปหาพระเยซู

เมื่อชายทั้งสี่ช่วยกันหามคณง่อยมาถึงที่ประทับของพระเยซู ก็ปรากฏว่ามีผู้คนแออัดกันอยู่มากมาย จึงไม่อาจพาเข้าไปเฝ้าพระองค์ในบ้านหลังนั้นได้ แต่เนื่องจากพวกเขาได้อุทิศตัวให้หามคณง่อย

มาด้วยความลำบากเหน็ดเหนื่อยฉะนั้นจึงไม่คิดที่จะพาคนป่วยกลับไปโดยง่าย เราไม่ทราบว่าการที่เพื่อนทั้งสี่พาเขามาหาพระเยซูในครั้งนี้เป็นเพราะเขาขอร้องให้พามาหรือไม่ เขาอาจไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าจะได้มีโอกาสเช่นนี้ได้ คงเป็นเพราะเพื่อนทั้งสี่ของเขา มีความเชื่อมั่นในองค์พระเยซูนั่นเอง จึงได้ตัดสินใจพาคนง่อยผู้นำสงสารผู้นี้มาหาพระองค์ เนื่องจากคนไข้รายนี้เป็นรายที่ผิดปกติ และเหตุที่เขาต้องทุกข์ทรมานเช่นนั้น เนื่องมาจากความผิดของเขาเอง ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “ความผิดของเจ้าทรงโปรดยกเสียแล้ว” พระองค์ทรงทราบว่าความเจ็บป่วย ล้วนเป็นผลมาจากความผิดบาปทั้งสิ้น (ยอห์น 5:14) พระองค์ทรงทราบทั้งมูลเหตุ และวิธีแก้ไขคือการไถ่บาปของมนุษย์ ในทุกวันนี้คริสตจักรก็อาจช่วยเหลือคนเจ็บไข้ได้ป่วย ได้เช่นเดียวกัน หากเราสามารถนำคนเจ็บป่วยเหล่านั้นให้กลับใจใหม่ รับการอภัยโทษ รับการชำระให้พ้นจากความผิดบาปได้จริง ๆ แล้ว โรคภัยไข้เจ็บของเขาก็จะสูญหายไป ด้วย ทั้งนี้โดยการชำระให้พ้นจากความผิดบาป โดยพระโลหิตของพระเยซู โรคภัยไข้เจ็บเป็นศัตรูต่อสันติสุข ความยินดี และการปฏิบัติพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จมาเพื่อปราบศัตรูทั้งหมดเหล่านี้ ให้ราบคาบอยู่ใต้เท้าของเรา

เมื่อชายทั้งสี่ไม่สามารถนำคนง่อยเข้าไปเฝ้าพระเยซูทางประตูได้ พวกเขาจึงช่วยกันหามคนง่อยขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาตึกหลังนั้น ดังที่เราได้ศึกษามาแล้วว่า พวกเขาได้ “รื้อดาดฟ้า หลังคาตึกหลังนั้นออก” แล้วหย่อนคนง่อยนั้น พร้อมด้วยแคร่ที่เขาอนอนอยู่นั้น ลงไปเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระเยซู ประชาชนที่เห็นเหตุการณ์นี้ รวมทั้งพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีเอง ต่างพากันประหลาดใจมาก แต่พระเยซูทรงทราบเรื่องราวได้ดี และทรงเห็นถึงความเชื่อของเขา พระองค์จึงตรัสว่า “ลูกเอ๋ย ความผิดของเจ้าทรงโปรดยกเสียแล้ว” พระเยซูทรงทราบว่า การที่พระองค์ตรัสเช่นนั้น ทำให้พวกฟาริสีเกลียดชัง และแสดงท่าทีเป็นศัตรูต่อพระองค์มากขึ้น พระองค์ทรงรู้จักวิธีการที่จะเผชิญกับปัญหาเหล่านี้ พระองค์ทรง “รู้จักมนุษยทุกคน” ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระองค์จะไม่ทรงมองทะลุเข้าไปในจิตใจของคนง่อย ผู้เต็มไปด้วยความผิดบาปนั้น คำตรัสของพระองค์ได้เตือนให้เขาสำนึก ถึงความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขา นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูทรงเน้นถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการยกโทษบาป เมื่อได้ยินพระองค์ตรัสเช่นนั้น พวกฟาริสีและพวกอาลักษณ์ ก็พากันโกรธแค้นพระองค์มาก แม้ว่าพวกเขาไม่ได้พูด แต่พระเยซูก็ทรงล่วงรู้ความนึกคิดของพวกเขว่า พวกเขากำลังนึกแข่งด่าและกล่าวหาพระองค์ว่า ทรงเป็นผู้หมิ่นประมาทพระเจ้า ทั้งนี้เพราะมีแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่จะทรงยกบาปได้ พวกเขาไม่เข้าใจในข้ออ้างของพระองค์ซึ่งบ่งชี้ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ฉะนั้น คำตรัสของพระองค์จึงเป็น “โอวาทใหม่” สำหรับพวกเขา (มาระโก 1:27) และเขาไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

พระเยซูทรงเปิดเผยความคิดของบุคคลเหล่านั้น โดยตรัสว่า “ซึ่งจะว่าความผิดของเจ้ายกเสียแล้ว หรือจะว่า จงลุกขึ้นเดิน ไปเถิด ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน” พระองค์ทรงเน้นอย่างหนักแน่นว่า บุตรมนุษย์มีอำนาจจะยกความผิดบาปได้ และทรงได้พิสูจน์ให้เห็นจริง โดยตรัสสั่งคนง่อยผู้นั้นให้ลุกขึ้นเดิน คำตรัสของพระเยซูทำให้ชายง่อยผู้น่าสงสารผู้นั้นมีความเชื่อมากยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับเพื่อนทั้งสี่ของเขา และพวกเขาก็ไม่ได้ผิดหวังเลย ทันทีที่พระเยซูตรัสจบชายง่อยก็รีบลุกขึ้น ยกที่นอนของเขา “เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง” นี่คือการเปลี่ยนแปลงที่สมบูรณ์แบบ เป็นการฟื้นคืนขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่อย่างแท้จริง เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ย่อมสมบูรณ์ทุกประการ ผู้คนที่อยู่ในที่นั้นต่างรู้สึกอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง แม้แต่พวกฟาริสีเองก็ถึงกับเงิบงันไป เพราะเขาไม่เคยเห็นเช่นนี้มาก่อนเลย ชายผู้นั้นกลับไปยังบ้านของเขา ด้วยความรู้สึกสรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้าตลอดเวลา ประชาชนต่างก็สรรเสริญพระเจ้ามีความเคารพยำเกรงพระเจ้ายิ่งนัก ต่างพากันพูดว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด” พระเยซูได้ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ให้ประจักษ์แก่ตาประชาชน ซึ่งไม่มีผู้ใดที่จะปฏิเสธได้ ทั้งนี้ทำให้พวกฟาริสีรู้สึกวิตกกังวลมากด้วยเกรงว่า ประชาชนจะหัน ไปเชื่อถือพระเยซู

เรื่องนี้ทำให้พวกฟาริสีรู้สึกชิงชัง และ โจมตีพระเยซูยิ่งขึ้นอีกเรื่องหนึ่ง ได้แก่การที่พระเยซูทรงเรียกมัทธิวหรือเลวี ซึ่งมีอาชีพเป็นคนเก็บภาษีให้เป็นสาวกติดตามพระองค์ ทั้งนี้เพราะพวกเขารู้ว่ามัทธิวเป็นคนบาป มัทธิวมีชีวิตแตกต่างไปจากสาวกคนอื่น ๆ ของพระองค์มาก ในสมัยนั้นชนชาติยิวเกลียดชังพวกเก็บภาษีที่สุด เพราะถือว่าเป็นผู้รับจ้างรัฐบาลโรมัน มาเก็บภาษีริดนาทาเร็นจากพี่น้องร่วมชาติเดียวกัน เข้าใจว่ามัทธิวคงเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาดีผู้หนึ่ง แต่ไม่มีใครจะสนใจในศาสนามากนัก อย่างไรก็ตามเชื่อแน่ว่ามัทธิวได้ฟังพระเยซูเทศนาหลายครั้งมาแล้ว และคงรู้สึกมีค่าซาบซึ้งในพระธรรมโอวาทของพระองค์ เพราะคำสั่งสอนของพระเยซูผู้นั้น ไม่เหมือนคำสั่งสอนของพวกผู้นำศาสนายูดา ซึ่งมีการแบ่งชั้นวรรณะ และถือว่าเขาอยู่ในวรรณะคนบาป พระเยซูก็คงได้สังเกตดูความเป็นอยู่ของมัทธิวและหมายตัวเขาไว้แล้วเช่นเดียวกัน และในที่สุดพระองค์ทรงเลือกเขาให้เป็นอัครสาวกหนึ่งในสิบสองคนของพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมัทธิว ขณะที่เขาทำงานในด้านเก็บภาษีอยู่นั้น พระองค์ได้เสด็จตรงเข้าไปหาเขา แล้วตรัสสั่งว่า “จงตามเรามาเถิด” มัทธิวได้เชื่อฟังพระองค์ ขอมละทิ้งการทำงานและทุกสิ่งไว้ ออกติดตามพระองค์ไปทันที พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บันทึกถึงการเทศนาของมัทธิว ดังที่ได้บันทึกเรื่องราวการเทศนาของเปโตรไว้เลย แต่อย่างไรก็ตาม ท่านได้บันทึกพระราชประวัติของพระเยซู ไว้ในพระธรรมมัทธิวซึ่งสอนให้เราทราบ ว่า พระเยซูคือองค์พระเมสสิยาห์ กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก

มัทธิวเป็นพยานประกาศให้ประชาชนทั่วทุกหนทุกแห่งทราบว่า บัดนี้เขาได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่ โดยสละทุกสิ่งทุกอย่างติดตามพระเยซูไป การตัดสินใจของมัทธิวมีความหมายต่อชีวิตคนใน

สมัยนั้นอย่างมากมาย โดยเฉพาะต่อผู้ที่มีความเป็นอยู่ในฐานะร่ำรวยเช่นเดียวกับเขา การที่พระเยซูทรงเรียกมัทธิวให้เป็นสาวกของพระองค์นั้น ทำให้ผู้ที่อยู่ในวรรณะเดียวกันกับเขาหันมาฟังพระธรรมโอวาทของพระองค์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากมัทธิวได้ทุ่มเทชีวิตในการทำงานเพื่อสร้างหลักฐาน ดังนั้นจึงเป็นคนร่ำรวย สามารถจัดงานเลี้ยงที่หรูหราขึ้นในบ้านได้ โดยไม่เดือดร้อนอะไร และก่อนที่จะออกติดตามพระเยซูไป เขาได้จัดงานเลี้ยงฉลองอย่างเอิกเกริก โดยเชิญแขกหรือมาร่วมในงานนี้อย่างคับคั่ง มีทั้งเพื่อน ๆ ที่เป็นคนเก็บภาษีด้วยกันกับเขา ทั้งนี้เพื่อเป็นการถวายเกียรติแก่พระเยซู พระผู้นำใหม่ของเขา และเป็นการส่งท้ายก่อนที่อำลาญาติมิตร วงสังคมที่เคยผูกพันอยู่กับชีวิตของเขา เพื่อว่าบุคคลเหล่านั้นจะได้ฟังข่าวประเสริฐจากพระเยซูคริสต์ด้วย

พวกฟาริสีได้อือเอามูลเหตุที่พระเยซูเสวยพระกระยาหาร ร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปในครั้งนี้ ตั้งข้อกล่าวหาว่า พระองค์กระทำผิด และสอบถามสาวกของพระองค์ว่า เหตุใดพระองค์จึงทรงคบค้าสมาคมกับบุคคลเหล่านั้น เมื่อพระเยซูทรงได้ฟังเช่นนั้นจึงตรัสตอบว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบแต่คนเจ็บต้องการหมอบ เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” พระเยซูทรงเผชิญกับปัญหาของพวกศัตรูอยู่เสมอ แต่ก็ทรงแก้ไขได้ด้วยสติปัญญาอันเฉียบแหลมยิ่ง พระองค์มิได้ทรงลังเลพระทัย ในการที่ประกาศให้พวกเขาทราบว่า พระองค์เสด็จมาก็เพื่อแสวงหากคนบาปและคนป่วย ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์เท่านั้น มิใช่เสด็จมาเพื่อแสวงหากคนที่คิดว่าตนเองเป็นคนชอบธรรมแล้ว

พวกฟาริสีถือว่าตนเป็นคนชอบธรรม และมีสติปัญญาฉลาดล้ำเลิศแล้ว แต่พระเยซูกลับตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลาย จงไปเรียนข้อนี้ให้เข้าใจ ซึ่งว่าเราประสงค์ความเมตตา และเครื่องบูชาเราไม่ประสงค์” แม้ว่าพวกฟาริสีจะเคร่งครัดในพิธีรีตองต่าง ๆ ทางศาสนา และการถวายเครื่องสักการะบูชาพระเจ้าก็ตาม แต่พวกเขาก็มิได้มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า และพระเมตตากรุณาของพระองค์อย่างแท้จริงเลย ฉะนั้นการที่พระเยซูตรัสเช่นนั้น จึงเป็นการทิ่มแทงความรู้สึกของพวกเขาโดยตรง แต่พวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ และได้พากันขัดขวางต่อต้านพระองค์ต่อไป พระวาระของพระองค์ “کمกว่าดาบสองคม...และอาจวินิจฉัยความคิด และความมุ่งหมายในใจ” ของมนุษย์ทุกคนได้ และเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจของเราทั้งหลายให้อธิษฐานดังนี้ว่า “โอพระเจ้าข้า ขอโปรดทรงเมตตาแก่ข้าผู้เป็นคนบาปเถิด”

ผู้รับใช้พระเจ้าทุกคนต่างรู้ดีว่า การที่จะชักนำผู้ที่ถือว่า ตัวเป็นผู้ชอบธรรม ให้กลับใจใหม่หันมาหาพระเจ้านั้น เป็นสิ่งที่กระทำให้ยากมาก เพราะในการที่จะรับความรอดนั้น เราจะต้องสำนึกว่าเราไม่สามารถช่วยตัวเองได้ และต้องสำนึกถึงความผิดบาปของเรา หากว่าเราไม่ต้องการความช่วยเหลือ เราก็คงไม่แสวงหาองค์พระผู้ช่วยเป็นแน่ ฉะนั้นเมื่อเราต้องการให้พระองค์ช่วยเหลือ เราก็ต้องปฏิบัติ

ตามเงื่อนไขของพระองค์ จุดประสงค์ในการที่พระเจ้าประทานพระบัญญัติให้มนุษย์ ก็เพื่อให้มนุษย์สำนึกถึงความรับผิดชอบดังกล่าวนี้ เพราะว่าพระบัญญัติเป็น “ครูสอน ซึ่งนำเราให้มาถึงพระคริสต์”

ปัญหาต่อไปได้แก่ปัญหาของบรรดาศิษย์ของยอห์น ซึ่งทูลถามพระเยซูว่า “เหตุไฉนพวกข้าพเจ้าและพวกฟาริสี ถือศีลอดอาหารบ่อย ๆ แต่พวกศิษย์ของพระองค์ไม่ถือ” พระเยซูทรงเปรียบเทียบเรื่องนี้ว่า อุปมาเหมือนหนึ่งการสมรส โดยมีพระองค์เป็นเจ้าบ่าว และสาวกของพระองค์เป็นสาวกของเจ้าบ่าว “เจ้าบ่าวจะอยู่ด้วยสาวกนานเท่าใด สาวกก็อดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น” กล่าวคือ พระองค์ประสงค์ที่จะให้เวลาที่พระองค์ยังทรงประทับอยู่กับเขานี้ เป็นเวลาแห่งความรื่นรมย์ยินดี และสามัคคีธรรม แต่อย่างไรก็ตามพระองค์ได้ตรัสถึงกาลอนาคตว่า พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์เมื่อใด พวกเขาก็กินอดอาหารเมื่อนั้น พระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ว่า “สาวกของเจ้าบ่าว”

บัดนี้ “วาระนั้น” ได้มาถึงแล้ว เราจะต้องอดอาหาร อธิษฐาน และ “คอยท่าพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์” และเมื่อราตรีแห่งการอดอาหารนี้ล่วงพ้นไปแล้ว เจ้าบ่าวซึ่งได้เสด็จไปเป็นเวลานานแล้วนั้น จะเสด็จกลับมาและวาระแห่งการอดอาหารก็จะผ่านพ้นไป

เนื่องจากเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าเป็นสิ่งใหม่สำหรับชนชาติยิว ดังนั้นเพื่อให้พวกเขาเข้าใจได้แจ่มแจ้ง พระเยซูจึงตรัสเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังว่า พระองค์ทรงเป็นดุจเจ้าบ่าวซึ่งกำลังอยู่ท่ามกลางพวกเขา ในแผ่นดินของพระองค์ ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะกัน ไม่มีชนชาติยิวและไม่มีชนต่างชาติ ไม่มีทาสหรือไท ไม่มีเพศชายหรือหญิง ทุกอย่างล้วนเป็นของใหม่ทั้งสิ้น พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกก็เพื่อที่จะสอนให้มนุษย์ทราบว่า ทางของพระองค์เป็นทางที่ดีกว่า (ฮีบรู 8:6) พระธรรมมัทธิวกว่าว่า ทางที่พระเยซูทรงจัดเตรียมให้เรา นั้นดียิ่งกว่าทางเก่ามากนัก ถ้าเราค้นคว้าคำว่า “ดีกว่า” ในพระธรรมฮีบรูให้ตลอดแล้ว เราจะทราบว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่เหนือผู้อื่นใดหรือสิ่งอื่นใดทั้งปวง

ประสบการณ์ในการบังเกิดใหม่ก็มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้ กล่าวคือ พระเจ้ามิได้ประทานชีวิตนิรันดร์ ให้เข้าอยู่ในชีวิตเก่าที่ผิบบาบ พระองค์ไม่ทรงปะผ้าเก่าด้วยผ้าขี้ริ้วของชีวิตเก่าที่แสนสกปรก ผ้าผืนใหม่นั้นจะต้องเป็นผ้าใหม่ทั้งผืน เราจำเป็นต้องเปลื้องชีวิตเดิมของเราออก และสวมชีวิตใหม่ “ที่ทรงสร้างขึ้นใหม่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อจะให้กระทำการดี” “ถ้าแม้คนหนึ่งคนใดอยู่ในพระคริสต์ คนนั้นเป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว” เราจะต้องตายต่อชีวิตเก่าและบังเกิดใหม่ มนุษย์เรามากคิดว่า “ของเก่านั้นดีแล้ว” จนกระทั่งเมื่อได้ชิม “น้ำองุ่นใหม่” ของพระวิญญาณแล้ว นั้นแหละ จึงจะรู้ว่าพระยะโฮวาห์เป็นผู้ประเสริฐ

ข้อไตร่ตรอง

“เขาหาช่องทางที่จะห้ามคนง่อยนั้น เข้ามาวางลงตรงพระพักตร์ของพระเยซู” โดยความเชื่อและความเพียรพยายาม ของเพื่อนทั้งสี่คน ในที่สุดคนง่อยผู้นั้น ก็ได้รับการรักษาจากพระเยซูคริสต์ จึง

หายจากโรคร้ายนั้น เราสามารถนำมนุษย์ให้มาหาพระคริสต์ได้อยู่เสมอ หากว่าเราเต็มใจที่จะให้ พระองค์ใช้ตัวเราอย่างเต็มที่ พระเยซูทรงต้องการความร่วมมือจากเรามาก พระองค์ตรัสว่า “ท่าน ทั้งหลายจงออกไป สั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก” มนุษย์ส่วนมากมักถูกทอดทิ้งไว้ให้พบกับ ความหมดหวังอยู่เสมอ เพราะว่าไม่มีใครสนใจในจิตวิญญาณของเขา และแสวงหาหนทางที่จะนำเขามา หาพระเยซู มนุษย์โลกมักมีใจแข็งกระด้าง ไม่มีความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แม้แต่พี่น้อง ชาวคริสเตียนด้วยกันก็มีจิตใจเช่นนี้ โดยมากเรามักจะไม่สนใจใยดีต่อความทุกข์ยากของผู้อื่น เราควรจะ ร่วมมือกันให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยส่งเสริมความเชื่อของเขา ช่วยแก้ปัญหาในชีวิตให้เขา และหา หนทางนำเขามาหาองค์พระเยซูคริสต์ เพื่อให้เขาประสบความสำเร็จ เช่นเดียวกับเพื่อนทั้งสี่ของคนง่อยผู้นั้น แทนที่จะเพิกเฉยพากัน “เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง”

พระเยซู “ทรงรับประทานอาหารกับพวกเก็บภาษี และคนบาป” พระกิตติคุณของพระองค์มีไว้ สำหรับคนทั้งปวง มิใช่มีไว้สำหรับคนยากจน หรือคนที่มีวรรณะต่ำต้อย เช่นคนเลี้ยงแกะหรือ ชาวประมงโดยเฉพาะ และก็มีไว้สำหรับคนร่ำรวยหรือคนชั้นสูง มีความเกลียดชังเช่นนิโคเดมัส โดยเฉพาะ เช่นเดียวกัน หากแต่มีไว้สำหรับมนุษย์ชาติทั้งปวงไม่ว่าจะเป็นคนขอทาน คนเป็นโรคเรื้อน คนที่ถูกตัดขาดจากวงสังคม พระเยซูทรงยินดีต้อนรับทุกคน พระองค์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดจะฟังเสียงเรา และ เปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานกับเขา” พวกเราทุกคนสามารถพูดได้อย่างเต็มที่ว่า “พระองค์ทรงต้อนรับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน”

น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่” สิ่งใดเป็นของใหม่จะต้องจัดแยกไว้ให้อยู่รวมกับ ของใหม่ จะปล่อยให้ปะปนอยู่กับของเก่าไม่ได้ เราจะนำเอาประสบการณ์ในการเชื่อฟังพระคริสต์ ซึ่ง นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ ไปปะปนกับชีวิตเก่า ๆ ไม่ได้อย่างเด็ดขาด เราจะต้องขับไล่หรือละทิ้งของเก่า ๆ ให้ หมดสิ้นเสียก่อน เพราะว่าชีวิตใหม่นี้ มีความจำเป็นต่อชีวิตของเราอย่างยิ่งยวดและมีความแตกต่างจาก ประสบการณ์เก่า ๆ ทุกประการ ฉะนั้นจึงไม่อาจปล่อยให้อยู่รวมกันได้ ชีวิตใหม่เปรียบเสมือนน้ำองุ่น ใหม่ ซึ่งพระเยซูได้ทรงสร้างขึ้นเป็นพิเศษ เพื่อพิธีมงคลสมรสของพระองค์โดยเฉพาะ

ความยั่งยืนของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ไม่มีวันร่วงโรยไปนั้น เป็นเครื่องหมาย แห่งการกลับใจเกิดใหม่ โดยเฉพาะพระวิญญาณบริสุทธิ์ชายชราอายุเจ็ดสิบปีเศษคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้า มิได้ใช้คนชรา ข้าพเจ้าเพิ่งเกิดใหม่” พระเยซูทรงนำชาวประเสริฐนี้มาสู่มนุษย์ พระองค์ต้องการให้ มนุษย์รับเอาชาวประเสริฐ และกลับใจเสียใหม่ ซึ่งเปรียบคือน้ำองุ่นใหม่ในถุงหนังใหม่

พระเยซูคริสต์ทรงยินดีที่จะพบปะกับมนุษย์ทุกคน ที่พยายามฟื้นฟูอุปสรรคต่างๆ มาหา พระองค์เสมอ โดยปกติแล้วมนุษย์มักจะถือเอาสาเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ มาเป็นเครื่องตัดสินใจ เลิกติดตาม พระเยซูเอาอย่างง่ายดาย เช่นว่าเมื่อพบอุปสรรคหรือไม่ได้รับคำตอบในการอธิษฐาน ก็มักคิดว่าพระเจ้า

ไม่ทรงสนใจต่อเราเสียแล้ว หรือปรับปรำตัวเองว่าเป็นคนไม่ดี ทำให้เกิดท้อถอยและเลิกติดตามพระองค์ต่อไป แต่โดยแท้จริงแล้ว การฟื้นฝ่าอุปสรรคตลอดจนความสงสัยต่าง ๆ ในชีวิตขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยข้าพเจ้าเถิด” จะทำให้พระองค์ประทับอยู่ใกล้ชิดเสมอ และคอยช่วยเหลือเราในการต่อสู้อุปสรรค ที่กีดขวางมิให้เราเข้ามาหาพระองค์

คำว่า “จงตามเรามา” ที่พระเยซูตรัสสั่งมัทธิวนั้น ในภาษากรีก หมายถึงการกระทำที่ดำเนินสืบเนื่องกันไปโดยไม่หยุดยั้ง กล่าวคือให้ติดตามพระองค์ตลอดไป

บททวน

ในบทเรียนนี้พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจ ณ ที่ใด? ก่อนที่จะเสด็จกลับมาประทับอยู่ในเมืองนี้ พระองค์ประทับอยู่ ณ เมืองใด? พระองค์เสด็จไปจากเมืองนี้เป็นเวลานานเท่าใด?

พระองค์ทรงรักษาโรคควบคู่กันไปกับการเทศนาสั่งสอนเช่นนั้นหรือ? เมื่อพระองค์เสด็จกลับเข้าในเมือง ประชาชนยังแสวงหาพระองค์ต่อไปหรือไม่? พวกเขาพากันเฝ้าฟังพระธรรมโอวาทจากพระองค์ ณ ที่ใด?

ผู้ที่นั่งรายรอบฟังพระธรรมจากพระองค์อยู่นั้นมีใครบ้าง? ขณะนั้นมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง? ชายผู้นั้นเป็นโรคอะไร? ใครเป็นผู้พาเขามาเฝ้าพระเยซู? พวกเขาทำอย่างไร พระเยซูจึงทอดพระเนตรเห็นคนป่วยผู้นั้น? พระองค์ตรัสแก่เขาว่าอย่างไร? คำตรัสนี้มีผลต่อบุคคลอื่นๆ ซึ่งนั่งอยู่ที่นั่น เช่นเดียวกับที่บังเกิดผลแก่คนง่อยด้วยหรือไม่?

ท่านคิดว่าคนง่อยผู้นั้นเป็นคนบาปหนา และที่เป็นง่อยก็เพราะผลแห่งความผิดบาปของเขาเช่นนั้นหรือ? เขารับลุกขึ้นในทันทีที่พระเยซู ตรัสยกโทษให้เขาหรือ?

เหตุใดพวกฟาริสีจึงพากันตำหนิพระเยซู ในการที่พระองค์ตรัสยกโทษบาปให้แก่คนง่อยผู้นั้น? พระเยซูทรงรักษาคนง่อยโดยตรัสว่าอย่างไร? และผลเป็นอย่างไร? เขายังเป็นคนอ่อนแออยู่เช่นเดิมหรือกลายเป็นคนแข็งแรง? เขาขอบพระคุณพระเยซูหรือไม่?

ประชาชนยอมรับในการสำแดงการอัศจรรย์ครั้งนี้หรือไม่? พวกเขามีความรู้สึกอย่างไร? เหตุใดพวกเขาจึงพากันเกรงกลัวพระเยซู?

สาวกที่ติดตามเสด็จพระเยซูในขณะนั้นมีกี่คน? สาวกคนใหม่ชื่ออะไร? พระเยซูทรงคัดเลือกเขาไว้ให้เป็นอัครสาวกหนึ่งในสิบสองคนใช่หรือไม่?

สาวกคนนี้มีชื่อสองชื่อ ชื่อทั้งสองนั้นคืออะไร? บิดาของเขาชื่อว่าอะไร? เดิมเขามีอาชีพอะไร? เขาเป็นคนจนหรือ? เหตุใดชาวยิวจึงถือว่าเขาเป็นคนบาป?

เมื่อพระเยซูทรงเรียกเขา เขาตอบสนองประสงค์ของพระองค์หรือไม่? เขาจัดงานเฉลิมฉลองถวายการต้อนรับพระเยซูอย่างไร? การจัดงานฉลองครั้งนี้ เพื่อเป็นพยานต่อสาธารณชนอย่างเปิดเผย เช่นนั้นหรือ? แยกหรือที่มาในงานเลี้ยงครั้งนี้มีใครบ้าง?

ในงานนี้พวกฟาริสีถือเอาอะไรเป็นมูลเหตุ ในการกล่าวหาพระเยซู? พวกเขาตั้งปัญหาถามผู้ใด? ใครเป็นคนตอบ? คำตอบมีว่าอย่างไร? พระเยซูทรงหมายความว่าอย่างไร?

พวกฟาริสีเป็นคนชอบธรรมจริงหรือ? เหตุใดพวกเขาจึงถือศีลอดอาหาร? เหตุใดสาวกของพระเยซูจึงไม่ถือศีลอดอาหาร? พระเยซูตรัสสั่งพวกเขาให้ทำเช่นนั้นหรือ?

เจ้าบ่าวในเรื่องนี้หมายถึงผู้ใด? พระองค์กำลังจะจากสาวกของพระองค์ไปเช่นนั้นหรือ?

ข้อแตกต่างระหว่างศิษย์ของยอห์น กับสาวกของพระเยซูมีอะไรบ้าง?

คำว่า “ถุงหนังเก่า” กับ “ถุงหนังใหม่” ที่พระเยซูตรัสสั่งสอนพวกฟาริสีนั้นหมายถึงอะไร? เปรียบเทียบกับชีวิตส่วนตัวของเราได้อย่างไร?

พระเยซูทรงสอนว่า มนุษย์ทุกคนควรจะชื่นชมยินดีกับชีวิตใหม่ ในทันทีที่ได้รับเช่นนั้นหรือ?

พระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับ “เสื้อผ้าแห่งความชอบธรรมของเรา” มีใจความว่าอย่างไร?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. จุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซู คือการเทศนาสั่งสอน หรือการรักษาโรค 2. ท่านคิดว่าก่อนหน้าที่พระเยซูจะทรงรักษาคนง่อยผู้นั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนอื่นมาบ้างแล้วหรือ 3. เหตุใดเพื่อนๆ ของคนง่อยจึงไม่หาทางพาเขาเข้าไปเฝ้าพระเยซูโดยทางประตู 4. พระเยซูได้ทรงอภัยบาปให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดก่อนที่ได้รับการรักษาโรคของเขาหรือไม่ ท่านคิดว่า คนง่อยผู้นี้มีความเชื่อหรือไม่ 5. พระเยซูทรงยกโทษบาปให้เรา ก่อนที่เราทูลขอต่อพระองค์หรือไม่

6. พวกฟาริสีถือว่า การที่มีทิวละทิ้งตำแหน่งการงานของเขาเพื่อติดตามพระเยซูไปนั้น จะทำให้เขามีฐานะดีขึ้นกว่าเดิมเช่นนั้นหรือ 7. ความคิดเห็นของพระเยซู และความคิดเห็นของพวกฟาริสีเกี่ยวกับคนบาป มีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง พวกฟาริสีต่างตระหนักว่า พระเยซูทรงทราบสภาพจิตใจของเขาเช่นนั้นหรือ 8. พวกฟาริสีได้ขอร้องให้บรรดาศิษย์ของยอห์น ชัดขวางงานของพระเยซูคริสต์ โดยการตั้งปัญหาซักไซ้ถึงเรื่องการถือศีลอดอาหารใช่หรือไม่ 9. จุดมุ่งหมายที่แท้จริงแห่งการถือศีลอดอาหารในทุกวันนี้คืออะไร ในปัจจุบันนี้ยังมีการถือศีลอดอาหารกันอยู่หรือ การถือศีลอดอาหารเป็นเครื่องหมายของอะไรบ้าง 10. พระเยซูทรงประสงค์ที่จะให้เราเศร้าโศกเสียใจตลอดเวลา ที่พระองค์เสด็จจากเราไปเช่นนั้นหรือ 11. พระเยซูทรงสรุปว่า ชนชาติยิวจะไม่มีโอกาสรับ “น้ำองุ่นใหม่” ในแผ่นดินของพระเจ้าเลยเช่นนั้นหรือ มนุษย์เรานี้ มีคุณงามความดีพอที่พระเจ้าจะปะหรือทำให้เป็น “ผ้าใหม่” บ้างหรือไม่ 12. พระเจ้าทรงสอนถึงเรื่อง “มนุษย์เก่า” ว่าอย่างไรบ้าง (โรม 6:6)

ชั้นที่สิบเจ็ดทรงรักษาคนง่อย ที่สระเบเศศดา-กรุงเยรูซาเล็ม

ยอห์น 5:1-47

เนื่องจากการบันทึกเหตุการณ์ระหว่างชั้นที่แล้ว กับชั้นนี้ห่างกันมาก ฉะนั้นในช่วงระยะเวลาดังกล่าว จึงอาจจะมีเหตุการณ์ต่าง ๆ หลายอย่าง ที่ไม่ได้บันทึกไว้ สำหรับชั้นนี้กล่าวถึงงานเลี้ยงฉลองของชนชาติยิวในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งพระเยซูก็ได้เสด็จไปในงานนี้ด้วย พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้อธิบายไว้ว่า เป็นงานเลี้ยงอะไร หรือเป็นเทศกาลอะไร ดังนั้นเราจึงไม่ทราบว่างานนี้จัดขึ้นเมื่อใด และมีได้บ้างไว้ด้วยว่า สาวกของพระเยซูติดตามพระองค์ไปด้วยหรือไม่

กรุงเยรูซาเล็มเมืองบริสุทธิ์ของพระเจ้า เป็นสถานที่รวมไว้ซึ่งเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ ในพระราชประวัติของพระเยซู เรื่องราวที่เราจะศึกษาในชั้นนี้เกิดขึ้นที่สระเบเศศดา ใกล้ประตูเมืองด้านหนึ่งของกรุงเยรูซาเล็ม

ความเป็นมาของสระนี้มีดังนี้ เดิมนั้นชาวเมืองได้ช่วยกันขุดร่องหรือทางน้ำเพื่อต่อน้ำจากสระน้ำซาโลมอน ไปยังยอดเขาแห่งหนึ่งใกล้ ๆ กรุงเยรูซาเล็ม บนเนินเขาแห่งนั้นเขาสกัดพื้นหินออกทำเป็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่เป็นที่กักน้ำ เพื่อลำเลียงน้ำไปยังพระวิหาร และเพื่อให้ประชาชนได้มีน้ำไว้ใช้กันอย่างบริบูรณ์แต่เนื่องจากร่องน้ำดังกล่าวไม่มีลื่นหรือประตูน้ำสำหรับกั้นไว้ เมื่อชาวเมืองใช้น้ำไม่ทัน น้ำจึงล้นไหลไปสู่ที่อื่น ชาวเมืองต้องสร้างสระน้ำไว้ในกรุงเยรูซาเล็มหลายแห่ง เพื่อกักน้ำไว้ไม่ให้ไหลไปสู่ที่อื่น และสระเบเศศดาก็เป็นหนึ่งในจำนวนสระที่สร้างขึ้นเหล่านี้ สระน้ำนี้อยู่ใกล้ประตูเมืองที่มีชื่อว่าประตูแกะ อันเป็นสถานที่พ่อค้านำแกะมาขายให้แก่ประชาชน เพื่อใช้ในการกระทำพิธีสักการบูชาในพระวิหาร

ประชาชนทุกคนในกรุงเยรูซาเล็มคงต้องรู้จักสระน้ำแห่งนี้ และรู้ถึงการรักษาโรคที่บริเวณสระนี้เป็นแน่ ข้อความในข้อ 3 และ 4 นั้น (ซึ่งกล่าวว่าคนไข้เป็นจำนวนมาก ต่างเฝ้ารอคอยเวลาที่ทูตสวรรค์ลงมาทำให้น้ำในสระนั้นกระเพื่อม แล้วชิงกันลงในสระนั้นเป็นคนแรกเพื่อให้หายโรค) ในต้นฉบับเดิมบางฉบับไม่ได้บันทึกไว้ แต่อย่างไรก็ตาม ก็พอจะเชื่อได้ว่าเป็นความจริง เพราะถ้าเรื่องทูตสวรรค์ทำให้น้ำกระเพื่อมนี้ เป็นเพียงข่าวลือ หรือเรื่องที่โจษขานกันมาโดยปราศจากมูลความจริงแล้ว ก็น่าจะเป็นปัญหาอยู่ว่า เหตุใดจึงมีคนป่วยไข้มารอคอยเพื่อหวังที่จะได้รับการรักษาให้หาย เป็นจำนวนมากมาย เช่นนั้น หลักฐานที่สนับสนุนว่าเรื่องนี้เป็นความจริง ที่เด่นชัดประการหนึ่งก็คือมีศาลารายรอบสระนั้น ห้าหลังซึ่งคนป่วยยึดเป็นที่พำนักชั่วคราวแน่นไปหมด ต่างก็คอยหาโอกาสที่จะกระโจนลงไปในสระ

เป็นคนแรก เวลาน้ำเริ่มกระเพื่อม หากเรื่องนี้มิได้กล่าวถึงทศสวรงค์แล้ว การรักษาโรคดังกล่าวก็คงไม่ผิดอะไรกับการรักษาตามสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ

แต่อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ได้ทรงกระทำให้สระน้ำนี้มีความสำคัญมาก โดยการรักษาคคนที่ป่วยมาเป็นเวลาถึงสามสิบแปดปีแล้ว ให้หายปกติได้โดยคำตรัสของพระองค์ไม่กี่คำ ส่วนคนป่วยต่าง ๆ ที่ได้รับการบำบัดรักษาจากสระเบเศศดานั้น จะหายโรคอย่างเด็ดขาด เช่นเดียวกับที่ได้รับการรักษาจากพระเยซูคริสต์หรือไม่ เราไม่ทราบ

วันที่พระเยซูทรงรักษาคนง่อยผู้นั้นเป็นวันชะบาโต ฉะนั้นเมื่อเขาแบกที่นอนของเขากลับบ้าน เขาจึงถูกชาวิวสบสวน เพราะเป็นการขัดกับพระบัญญัติ ซึ่งห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการใด ๆ ในวันชะบาโต เมื่อชาวิวเหล่านั้นทราบเรื่องราวโดยตลอด และสืบทราบว่ามีผู้รักษาเขาให้หายคือพระเยซู ก็พากันข่มเหงรังแกพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพวกเขาได้ยินพระองค์ตรัสอภัยโทษให้แก่คนป่วย และอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ก็กล่าวหาว่าพระองค์กระทำตนเท่าเทียมกับพระเจ้า และพากันเกลียดแค้นพระองค์มากจนถึงกับวางแผนปลงพระชนม์พระองค์เสีย แม้ว่าถูกปองร้ายแต่พระเยซูก็มีได้ทรงหวั้นหวาดพระทัย พระองค์ได้ทรงยกเอาเหตุผลซึ่งพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ชี้แจงให้พวกเขาฟังถึงสี่ประการ และทรงยื่นหยัดอย่างกล้าหาญถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับพระเจ้าว่าพระองค์ทรงได้รับอำนาจและสง่าราศีจากพระเจ้า นอกจากนั้นยังได้ทรงอ้างถึงฤทธิ์อำนาจ และสิทธิต่าง ๆ ที่พระบิดาเจ้าได้ประทานให้แก่พระองค์อีกด้วย

อภิปราย

อาจเป็นไปได้ว่าน้ำในสระเบเศศดานั้น นาน ๆ จึงจะกระเพื่อมสักครั้งหนึ่ง และพระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ที่มีชื่อเสียงนี้ ในเวลาที่คนป่วยกำลังรอคอยเวลาน้ำกระเพื่อมอยู่ พระองค์ทรงเป็นผู้รักษาโรคที่มีฤทธิ์อำนาจสูงสุด ฉะนั้นจึงเชื่อแน่ว่า คงมีคนห้อมล้อมพระองค์อยู่ที่นั่นเป็นจำนวนมาก เข้าใจว่าในบรรดาคนป่วยเหล่านั้นคงมีไม่น้อย ที่ต้องเดินทางมาเป็นระยะทางไกลแสนไกลเพื่อมารับการรักษาที่สระนี้ แต่ในการเสด็จมายังสระเบเศศดาครั้งนี้ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงรักษาคนง่อย เฉพาะรายที่มีอาการหนักที่สุดเพียงรายเดียวเท่านั้นซึ่งได้แก่คนง่อยผู้นั้น ซึ่งป่วยมาเป็นเวลาสามสิบแปดปีแล้ว โดยที่ไม่มีใครสามารถช่วยรักษาเขาได้เลย เขามาถึงสระนี้ได้อย่างไรเราไม่ทราบ เขาอาจมีผู้อื่นช่วยนำมาก็ได้ และอาจต้องเดินทางมา เป็นระยะทางไกล ๆ หรือว่ามีบ้านเรือนอยู่ในบริเวณนั้น เราก็ก็น่าจะทราบอีก เช่นเดียวกัน แต่จากคำพูดของเขาแสดงให้เห็นว่า เขาได้พยายามที่จะกระโจนลงในสระนั้นเป็นคนแรก ในเวลาที่น้ำกระเพื่อมหลายครั้งมาแล้ว แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะว่าไม่ทันคนอื่นเขา คงจะเป็นเพราะพระเยซูทอดพระเนตร เห็นชายผู้นี้ถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง โดยที่ไม่มีใครให้ความช่วยเหลือเลย และทราบว่าเขาได้พยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยเหลือตนเองแล้ว แต่ไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นพระองค์จึง

ตรัสกับเขาด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา เต็มไปด้วยความเมตตาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคเป็นปกติหรือ” ท่านลองคิดดูเถิดว่า คำถามที่เต็มไปด้วยความกรุณาปราณีนี้จะทำให้คนง่อยที่ทนทุกข์เวทนา มาเป็นเวลาสามสิบแปดปีแล้วนั้น รู้สึกปลาบปลื้มเพียงใด แต่เนื่องจากเขารู้จักวิธีการรักษาโรคเพียงวิธีเดียว คือการรักษาจากสระน้ำเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงทูลตอบอย่างท้อแท้ โดยอ้างถึงประสบการณ์ของเขาเองว่า “ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ คนอื่นก็ลงไปก่อนเสมอ” การขาดความเชื่อและขาดความรู้ มักจะทำให้เราตีปัญหาพระวณะของพระเจ้าผิดพลาดไป โดยมักจะยึดเอาประสบการณ์ของเราเองเป็นหลักแทนที่จะเชื่อวางใจในพระสัญญา อำนาจ และความรักของพระองค์ ดังนั้นเราจึงพลาดในการที่จะกระโดดลงใน “น้ำ” นั้นเช่นเดียวกัน

พระเยซูทรงสามารถรักษาโรคได้อย่างเด็ดขาดในทันทีทันใด พระองค์เพียงแต่ตรัสสั่งชายง่อยคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” ในทันทีนั้นเขาก็หายจากโรคง่อย เขาได้รับการบำบัดโรคให้หายอย่างเด็ดขาด มีกำลังวังชาแข็งแรง นอกจากนี้ยังได้รับความรอดอีกด้วย “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัด ตามที่พวกท่านต้องการนั้น จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” พระเยซูไม่เคยกระทำสิ่งใดเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ เลย

ชายง่อยผู้นี้ไม่ทราบว่าผู้ที่รักษาให้หายจากโรคง่อยนั้นเป็นใคร เนื่องจากที่นั่นมีผู้คนเป็นจำนวนมาก และเมื่อพระองค์ตรัสรักษาเขาแล้ว พระองค์ได้รับเสด็จไปสู่ที่อื่น อีกประการหนึ่งชายผู้นั้นอยู่ในอาการตื่นเต็นต่อเหตุการณ์อันมหัศจรรย์ซึ่งบังเกิดแก่ตนเองมากเกินไป ที่ได้หายจากโรคร้ายนี้หลังจากที่ต้องทนทรมานอยู่ถึงสามสิบแปดปี กว่าเขาจะระงับความตื่นเต็นยินดีลงได้ พระเยซูก็มีได้ประทับอยู่ในที่นั้นอีกแล้ว เขาจึงไม่ทราบว่า พระองค์มีรูปร่างหน้าตาอย่างไร แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นพระเยซูทรงพบเขาอีกในพระวิหาร และสำแดงพระองค์ให้เขารู้จัก การที่พระเยซูทรงพบชายผู้นี้ในพระวิหารเช่นนี้เป็นที่น่าสังเกตมาก เพราะแสดงให้เห็นว่า เขาสำนึกถึงพระคุณของพระเจ้าที่ได้โปรดให้เขาหายโรค จึงได้รับมานมัสการขอบพระคุณพระเจ้า

พระเยซูสำแดงความสัมพันธ์ ระหว่างโรคภัยไข้เจ็บกับความผิดบาปอีกครั้งหนึ่ง โดยการตรัสกำชับชายผู้นั้นว่า “นี่แน่ะ เจ้าหายโรคเป็นปกติแล้วอย่าทำผิดอีก” ซึ่งพอจะทำให้เราทราบว่า ความเจ็บป่วยของชายผู้นั้นสืบเนื่องจากความผิดบาปของเขานั้นเอง แต่โดยการรักษาของพระเยซู พระองค์ได้ทรงชำระความผิดบาปนั้นให้สูญสิ้นไปด้วย (ยากอบ 5:15) พระเยซูได้ทรงตักเตือนเขามิให้กระทำ ความผิดบาป เพื่อว่าจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะผลแห่งความผิดนั้นอีก ในทุกวันนี้หากว่ามนุษย์ จะตระหนักถึงสาเหตุแห่งการเจ็บไข้ได้ป่วยของตน โดยการตรวจค้นหาความบกพร่องของจิตใจของตัวเองและขอรับการชำระแล้ว ก็สามารถต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บเหล่านี้ได้โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เราละเลยไม่ปฏิบัติเช่นนี้ ก็เพราะความโง่เขลา ไม่ทราบถึงต้นเหตุ

และผลของความบาปอย่างถ่องแท้ จึงได้กระทำไปโดยไม่รู้เท่าไม่ถึงการ เช่นความผิดบาปของนางเอวา ในการกินผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้ามนั้น แม้ว่านางจะกระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการ แต่ก็เป็นการขัดต่อน้ำพระทัยและฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้า ฉะนั้นนางจึงต้องถูกตัดขาดจากพระเจ้าในทันที และเป็นต้นเหตุให้มนุษย์โลกทั้งปวง ต้องพลอยได้รับความทุกข์เวทนามากยิ่งขึ้นมาจนทุกวันนี้

พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บันทึกไว้ว่า หลังจากพระเยซูได้ทรงรักษาคนง่อยผู้นั้นแล้ว พระองค์เสด็จมายังสระเบธเสดาอีกหรือไม่ และมีได้กล่าวถึงการรักษาโรคที่สระนี้อีกเลย ทั้งนี้ย่อมเป็นที่น่าสังเกตอยู่มาก เพราะเท่าที่ทราบพระเยซูทรงละจากบรรดาคนป่วยซึ่งกำลังรอคอยให้น้ำกระเพื่อม โดยที่มิได้ทรงรักษาผู้ใดอีกเลย นอกจากคนง่อยผู้นั้นคนเดียว แต่ในข้อพระธรรมอื่น ๆ หลายข้อ ได้บันทึกไว้ว่า “พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หายทุกคน” คำพูดนี้หมายถึงเฉพาะผู้ที่ขอรับการรักษาจากพระองค์เท่านั้น มิได้หมายความว่าถึงคนป่วยในสระเบธเสดา เพราะบุคคลเหล่านี้รอรับการรักษาจากสระเพียงอย่างเดียวเท่านั้น มิได้หวังพึ่งพระองค์เลย

เมื่อชาวยิวเห็นคนง่อยที่หายแล้วผู้นั้น แยกที่นอนเดินไป ก็พากันกล่าวหาว่าเขาทำผิดกฎเกี่ยวกับวันสะบาโต และได้ทำการสอบสวนเขา แม้ว่าตัวเขาเองจะรู้จักกฎข้อนี้ดี แต่เขาก็ยินดีจะกระทำทุกอย่าง ตามพระบัญชาของผู้มีพระคุณ ซึ่งได้โปรดรักษาเขาให้หายจากโรค ซึ่งแม้ตัวเขาเองก็ยังไม่ทราบว่าผู้ที่มีพระคุณต่อเขานั้นคือใคร ต่อมาเมื่อเขาทราบว่าผู้ที่รักษาเขาให้หายโรคคือพระเยซูคริสต์ เขาก็ได้บอกกล่าวให้ชาวเมืองรู้ โดยปราศจากความสะทกสะท้านแต่ประการใด และผลแห่งการเปิดเผยของชายง่อยผู้นี้ ทำให้พวกยิวข่มเหงรังแกพระเยซู โดยถือว่าพระองค์ทรงทำลายบทบัญญัติของพวกเขา และเมื่อพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า พระองค์กำลังกระทำพระราชกิจของพระบิดาเจ้า (ข้อ 17) พวกยิวก็เพิ่มความโกรธแค้นชิงชังพระองค์ยิ่งขึ้นอีก โดยหาว่าพระองค์ยกตัวเองให้เสมอกับพระเจ้า จนถึงกับหาหนทางปลงพระชนม์พระองค์เสีย

คำตอบอันอาจหาญและเต็มไปด้วยอำนาจของพระเยซู ได้สำแดงให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้แก่พระองค์อย่างเด่นชัด ทุกครั้งที่พระเยซูตรัสถ้อยคำที่สำคัญ ๆ พระองค์จะทรงขึ้นต้นด้วยคำว่า “เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า....” เสมอ ดังจะเห็นได้จากข้อ 19,24,25 ในขณะที่เดียวกันพระองค์ก็ได้ประกาศถึงสองครั้งว่าพระบุตรไม่สามารถกระทำสิ่งใดได้ตามลำพัง (ข้อ 19,30) พระองค์ยอมถ่อมตนเองเพื่อเกิดพระเจ้าให้เป็นใหญ่แต่ผู้เดียว นอกจากนั้นพระองค์ยังได้เปิดเผยถึงความรักที่ยิ่งใหญ่ ของพระบิดาเจ้าที่มีต่อพระองค์ ตลอดจนความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างพระองค์กับพระบิดาเจ้า ในการปฏิบัติพระราชกิจ (ข้อ 19-27) พระบิดาเจ้าได้ทรงมอบสิทธิอำนาจ ในการพิพากษาให้แก่พระบุตร (ข้อ 22,27) ได้ประทานอำนาจให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เอง (ข้อ 26) ทรงให้มีพระเกียรติเท่าเทียมกับพระเจ้าเอง (ข้อ 23) และยังได้ประทานอำนาจ

ในการฟื้นคืนชีพให้แก่พระบุตรอีกด้วย (ข้อ 28,29) ฉะนั้นจึงไม่แปลกอะไรที่พวกยิวจะพากันโกรธแค้น และหาทางกำจัดพระองค์เสีย

ข้อ 24 เป็นข้อพระกิตติคุณที่ใหญ่ยิ่งที่สุดข้อหนึ่ง เป็นแนวทางที่เราได้รับความรอดอย่างสมบูรณ์ เริ่มด้วย การฟัง พระวจนะ การ เชื่อฟัง พระบุตร การรับเอา ชีวิตนิรันดร์ การได้ รับอิสรภาพจากการประทุษร้าย จนกระทั่งถึงการรอดพ้น จากความตาย เข้าสู่ ชีวิต ในที่นี้เราจะได้ว่า การฟังพระวจนะของพระองค์นั้น มีความสำคัญยิ่ง ซึ่งพระองค์เองได้ตรัสว่า มีความสำคัญยิ่งกว่าการฟังคำพูดของโมเสส ผู้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงพระองค์ ฉะนั้นถ้าพวกยิวไม่เชื่อฟังโมเสส พวกเขาก็ย่อมไม่เชื่อฟังพระองค์ด้วยเช่นเดียวกัน พระเยซูประกาศว่า วันแห่งการพิพากษากำลังใกล้เข้ามาแล้ว และในวันนั้นแม้คนที่ตายไปแล้วและอยู่ในหลุมฝังศพ ก็จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ แล้วเขาจะฟื้นขึ้นมาจากความตาย แต่การฟื้นขึ้นมาจากความตายนี้ แบ่งออกเป็นสองอย่างคือ ผู้ที่ประพฤติดีจะฟื้นขึ้นสู่ชีวิต ส่วนผู้ที่ประพฤดิชั่วจะฟื้นขึ้นมาสู่การพิพากษา (ข้อ 29)

พระเยซูทรงชี้แจงให้พวกยิวทราบอย่างชัดเจนว่า พระวจนะของพระเจ้ามิได้มีอยู่ในพวกเขาเลย ทั้งนี้เพราะความไม่เชื่อของพวกเขานั้นเอง แม้ว่าพวกเขาจะปฏิบัติตามพระบัญญัติอย่างเคร่งครัด และศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เพราะคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ แต่พวกเขากลับไม่เข้าใจว่าชีวิตนิรันดร์นั้นอยู่ที่พระองค์ ผู้ซึ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพยานถึง (ข้อ 39) ถ้าเราพิจารณาคำสอนเรื่องนี้ให้ถี่ถ้วน จะเห็นได้ว่า “พระวจนะและพระราชกิจของพระองค์ มักดำเนินไปด้วยกันเสมอ”

พยานหลักฐานสี่ประการที่แสดงว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า มีดังนี้คือ ขอห์นบัพติศโต เป็นผู้ตรึงเตรียมทาง และเป็นแสงสว่างส่องให้มนุษย์ได้เห็นพระองค์ แต่พระเยซูตรัสว่า พระองค์มีพยานที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีกคือ พระราชกิจของพระบิดาเจ้า ที่พระองค์กำลังกระทำอยู่ พระสุรเสียงของ พระเจ้าเอง ซึ่งตรัสจากสวรรค์โดยตรง ได้เป็นพยานถึงพระเยซูเช่นเดียวกับที่ พระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นพยานถึงพระองค์

คำตักเตือนในตอนสุดท้ายนั้น พระเยซูได้ทรงพิสูจน์ให้ชาวยิวทราบอย่างชัดเจนว่า พระองค์เสด็จมาในโลกนี้ ในพระนามของพระเจ้าพระบิดา แต่พวกเขากลับพากันปฏิเสธพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นการเปิดทางให้ผู้รับใช้พญามารมาในนามของมันเอง และพวกเขาก็จะต้อนรับมันไว้ (2 เธสะโลนิกา 2: 9, 10)

ข้อไตร่ตรอง

“พระบุตรจะกระทำสิ่งใดแต่ลำพังตนเองไม่ได้” นี้เป็นเคล็ดลับในพระชนม์ชีพที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเป็นการสำแดงถึงรากฐานในการไถ่บาปและนำความรอดมาสู่มนุษย์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้ว พระเยซูทรงยกย่องถวายพระเกียรติ ให้พระเจ้าทรงเป็นใหญ่อยู่เสมอ การดำรงชีวิตที่เต็ม

ไปด้วยการถ่อมตัว และยอมอ่อนน้อมต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าทุกประการนี้เอง ที่ทำให้พระเยซูทรงได้รับความสงบสุข และความยินดีอย่างเหลือล้นเสมอ พระองค์มิได้สูญเสียอะไรเลย ในการที่พระองค์ทรงมอบทุกสิ่งไว้กับพระเจ้า คุณค่าแห่งชีวิตคริสเตียนนั้น ขึ้นอยู่กับการดำรงชีวิตเจริญตามรอยพระบาทของพระคริสต์ ดังที่กล่าวมานี้ คือ ไม่เห็นแก่ตนเอง ยอมสละทุกอย่างเพื่อเทิดพระเจ้าให้เป็นใหญ่ อันเป็นสภาพที่ตรงกันข้ามกับความเย่อหยิ่ง ถือดี และเชื่อมั่นในตัวเองของชาวโลกอย่างมากมาย ขอให้เราจงติดตามแสวงหาชีวิตนี้ โดยยอมให้พระเจ้าจัดการกับชีวิตของเรา เพื่อที่พระเจ้าจะได้ทรงปรับปรุงและเปลี่ยนนิสัยสันดาน อันมั่วทะลุเอาแต่ใจตัวเอง และขาดความยำเกรงของเรายิ่งเสียเคล็ดลับเกี่ยวกับอำนาจของพระเยซูอยู่ที่การสนิทสนม มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า เช่นเดียวกับเรานั้นเอง

“อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย” พระเจ้าได้ทรงยอมมอบอำนาจในการพิพากษาให้พระเยซูแล้ว เพราะว่า พระองค์ทรงเป็น บุตรมนุษย์ การพิพากษาของพระองค์เป็นการพิพากษาที่ยุติธรรมที่สุด ทั้งนี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นอันเดียวกันกับเรา และมีได้ทรงทำตามอำเภอใจ แต่ทรงกระทำทุกสิ่งตามน้ำพระทัยของพระบิดาเจ้าเสมอ

“ชีวิตในพระองค์” พระเยซูทรงเป็นเหตุให้คนทั้งปวงที่เชื่อวางใจในพระองค์ พ้นจากความตาย เข้าสู่ชีวิตใหม่ เมื่อพระองค์ตรัส หลุมฝังศพทั้งปวงก็จะเปิดออก คนที่ตายไปแล้วก็จะฟื้นขึ้นใหม่ “พระองค์ได้ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านทั้งหลายได้เคยตายแล้วในการผิดบาป” (เอเฟซัส 2:1)

ความกตัญญูรู้คุณ เป็นการแสดงความรู้สึกรักของเราต่อผู้มีพระคุณต่อเราและด้วยจิตสำนึกอันนี้แหละ ทำให้เราอดไม่ได้ที่จะสรรเสริญพระคุณในความดีของผู้นั้น ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อคนง่อยผู้นั้นรู้แน่ชัดว่า ผู้ที่รักษาเขาให้หายจากโรคอันแสนทรมาณนั้นคือพระเยซูเขาก็รีบป่าวประกาศให้คนทั่วไปรู้ และได้ไปนมัสการขอบพระคุณพระเจ้าในพระวิหาร

“เมื่อพระเยซูทรงเห็นคนนั้น” พระองค์ทรงแสวงหา และทรงช่วยเหลือผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมาณอยู่ในสภาพที่หมดหวัง เป็นเวลาถึงสามสิบแปดปี และไม่มีผู้ใดช่วยนำเขาลงไปในสระเวลาน้ำกระเพื่อมเลย บุคคลที่สังกรรมรังเกียจเฉียดฉันทเช่นนี้แหละ ที่พระเยซูทรงเอาใจใส่และช่วยเหลือด้วยความยินดี

ทบทวน

เหตุใดพระเยซูจึงเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเวลานี้? สถานที่สำคัญซึ่งพระองค์เสด็จไปนั้นคืออะไร? สาวกของพระองค์ตามเสด็จไปด้วยหรือไม่?

สระน้ำแห่งนี้ใช้ทำอะไร? มีอะไรเกิดขึ้นที่สระนี้บ้าง? มีประชาชนไปที่นั่นมากน้อยเพียงใด? ขณะที่พวกเขาเฝ้าคอยเวลาน้ำกระเพื่อมอยู่นั้นพวกเขาพักอยู่ที่ไหน?

ผู้ที่หายโรคในสระดังกล่าวมีมากน้อยเพียงใด? ผู้ที่ได้รับการรักษาจากพระเยซูคือใคร? เขาป่วยเป็นโรคนี้เป็นเวลานานเท่าใด? เหตุใดเขาจึงไม่ได้รับการรักษาให้หายก่อนนี้? พระเยซูตรัสถามเขาว่าอย่างไร? เขาทูลตอบว่าอย่างไร? ขณะที่พระเยซูทรงรักษาเขา พระองค์ตรัสกับเขาว่าอย่างไร?

เมื่อชายผู้นั้นหายป่วยแล้วเขาไปที่ไหน ผู้ที่สอบสวนเขาในขณะที่เขาแบกที่นอนกลับไปบ้านของเขานั้นคือใคร? เหตุใดเขาจึงถูกสอบสวน? เขาตอบว่าอย่างไร? เมื่อชาวยิวรู้ว่าผู้ที่รักษาชายผู้นั้นให้หายป่วยคือผู้ใดแล้วมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง?

พระเยซูทรงพบชายผู้นั้นที่ไหนอีก? พระองค์ตรัสแก่เขาว่าอย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงตรัสเช่นนั้น? เขาหายจากโรคอย่างเด็ดขาดเช่นนั้นหรือ?

เมื่อชาวยิวดำเนินคดีกับพระเยซู พระองค์ตรัสตอบเขาว่าอย่างไร? ข้อกล่าวหาทั้งสองข้อที่ชาวยิวโจมตีพระเยซูนั้น มีใจความว่าอย่างไร?

พระเยซูทรงกล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับพระบิดาเจ้าว่าอย่างไร? พระองค์ได้รับอำนาจอะไรบ้างจากพระบิดา?

คำพยานสี่ประการที่แสดงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้านั้น มีใจความว่าอย่างไรบ้าง?

เหตุการณ์ที่พระองค์ตรัสว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตนั้น มีอะไรบ้าง?

ข้อพระกิตติคุณที่ใหญ่ยิ่งในบทเรียนนี้คืออะไร? จงอ้างให้ถูกต้อง พระเยซูทรงชี้แจงให้ชาวยิวรู้ถึงท่าที ที่พวกเขามีต่อพระวาระของพระเจ้าว่าอย่างไร?

เหตุใดพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตนิรันดร์?

พระเยซูทรงตักเตือนชนชาติยิวว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสว่า พวกเขาจะต้องถูกปรับโทษเพราะเหตุใด? พระองค์ตรัสแก่พวกเขาหรือไม่ว่า พระองค์จะฟ้องพวกเขาต่อพระบิดาเจ้า?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านคิดว่าทูตสวรรค์ทำให้น้ำในสระนั้นกระเพื่อมจริงหรือ 2. เป็นไปได้ไหม ที่น้ำกระเพื่อมเนื่องด้วยแรงดันของกระแสน้ำ ที่ไหลออกจากร่องน้ำ 3. เหตุใดพระเยซูจึงทรงเลือกรักษา เฉพาะคนง่อยผู้นี้คนเดียวเท่านั้น โดยที่ไม่ได้รักษาผู้อื่นได้อีกเลย 4. ชายผู้นั้นเข้าไปในพระวิหารเพื่อนมัสการพระเจ้าใช่หรือไม่ เหตุใดพระเยซูจึงตรัสห้ามมิให้เขากระทำบาปอีก 5. สาเหตุที่ชาวยิวคิดหาทางปลงพระชนม์นั้นเป็นเพราะ พระองค์ฝ่าฝืนพระบัญญัติ ซึ่งห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการใด ๆ ในวันชะบาโต หรือเป็นเพราะพระองค์ทรงอ้างว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 6. ท่านจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูกับพระบิดา ด้วยข้อความสั้น ๆ ว่าอย่างไร 7. เหตุใดพระเยซูจึงตรัสว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่ขณะเดียวกัน พระองค์กลับตรัสว่า พระองค์ไม่สามารถทำอะไรตามลำพังได้ 8. คนที่ตายไปแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซูอย่างไร 9. การล่วงพ้นจากความตายเข้าสู่ชีวิต

ความหมายว่าอะไร 10. การแสวงหาเกียรติยศจากมนุษย์นั้นเป็นความผิดหรือไม่ 11. ผู้ที่ “จะมาในนาม
ของตัวเอง” (ข้อ 43) นั้นคือใคร

ชั้นที่สิบแปดทรงรักษาคนมือสิบ-เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว 12: 1-14, มาระโก 2:23-3:6, ลูกา 6:1-11

พระราชกิจของพระเยซูในชั้นนี้ อาจเกิดขึ้นภายหลังจากที่พระองค์เสด็จไปเยี่ยมสระเบธเสดา ไม่นานนัก อาจเป็นในวันชะบาโตถัดไปนั่นเอง เวลาที่กล่าวถึงนี้เป็นเวลาที่พระเยซูเสด็จผ่านทุ่งนาแห่งหนึ่งกับสาวกของพระองค์ ในขณะที่เดินทางกลับมาจากกรุงเยรูซาเล็ม ทุ่งนาแห่งนี้คงอยู่ใกล้ ๆ เมืองคาเปอร์นาอุม เพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกไว้ว่า ในวันชะบาโตต่อมาพระเยซูได้เสด็จเข้าไปนมัสการพระเจ้าในธรรมศาลา อันเป็นกิจวัตรประจำของพระองค์และที่ธรรมศาลาแห่งนี้เอง พระเยซูได้ทรงรักษาคนมือสิบ

การต่อสู้ขัดขวางพระเยซูได้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ นับตั้งแต่เกิดเหตุร้ายที่ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธเป็นต้นมา เมื่อพระเยซูได้ทรงเรียกสาวกสี่คนที่เมืองคาเปอร์นาอุม และได้ทำการรักษาโรคตลอดวันในเมืองนั้น พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี ต่างประหลาดใจ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนเลย แต่ก็ไม่มีใครใดแสดงความคิดเห็นคัดค้านพระองค์ หรือต่อต้านการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเยซูเลย แต่เมื่อพระเยซูได้ทรงโปรดยกโทษความผิดบาปและรักษาโรคของคนง่อยผู้ซึ่งเพื่อน ๆ ของเขาได้พาเข้าเฝ้าพระองค์ทางหลังคาตึก พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี ต่างติเตียนพระองค์ด้วยความรู้สึกอันขมขื่น

การตำหนิติเตียน และความรู้สึกไม่พอใจของบุคคลเหล่านี้ ได้เพิ่มความรุนแรงขึ้น เมื่อพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาป ในงานเลี้ยงที่บ้านของมัทธิวสาวกคนใหม่ของพระองค์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ทรงรักษาคนมือสิบ ที่สระเบธเสดาในวันชะบาโต ความเคียดแค้นชิงชังของพวกเขาได้พุ่งขึ้นถึงขีดสุด พวกผู้นำฝ่ายศาสนาของชนชาติยิว ได้ประกาศตนเป็นศัตรูต่อพระองค์อย่างเปิดเผย และได้วางแผนการที่จะกำจัดพระองค์เสีย แต่อย่างไรก็ตามพวกเขาก็ยังไม่กล้าที่จะกระทำอะไรลงไป เพราะกลัวว่าจะได้รับการตอบโต้จากประชาชน ฉะนั้นจึงต้องอดใจค่อย ๆ รวบรวมหลักฐานผูกมัดพระองค์ให้มากยิ่งขึ้น แล้วจึงดำเนินตามแผนการขั้นต่อไป เนื่องจากพระบัญญัติได้วางกำหนดลงโทษผู้กระทำผิดในวันชะบาโตไว้อย่างชัดเจน ดังนั้นพวกผู้นำฝ่ายศาสนาของชนชาติยิว จึงได้ตกลงกันฟ้องร้องพระองค์ด้วยข้อหาอันนั้น

มีข้อน่าสังเกตอยู่ข้อหนึ่งคือ นับตั้งแต่พวกฟาริสีมีเรื่องบาดหมางกับพระเยซูเป็นต้นมา ไม่ว่าพระองค์จะกระทำอะไรก็ตาม พวกฟาริสีก็จะส่งสายลับออกสืบสวน คอยดูว่าพระองค์ทำผิดพระบัญญัติ

ข้อใดบ้าง เพื่อหาทางจับผิดพระองค์อยู่ตลอดเวลา แม้แต่ในขณะที่พระองค์เสด็จผ่านทุ่งนาดังได้กล่าว ในตอนต้น ซึ่งอยู่นอกเมืองและเป็นสถานที่เปลี่ยวปราศจากผู้คนแท้ ๆ สายลับของพวกเขาฟาริสีก็ได้วัน ที่จะติดตามพระองค์ และในวันชะบาโตต่อมา ขณะที่พระเยซูทรงนมัสการพระเจ้าที่ธรรมศาลาในเมือง คาเปอร์นาอุมนั่นเอง พวกเขาฟาริสีก็ได้วางแผนการณ์ ส่งคนมือลับมาขอรับการรักษาจากพระเยซู เพื่อที่จะ จับผิดพระองค์ ในข้อหาล่วงละเมิดกฎวันชะบาโตอีก

นับตั้งแต่พระเยซูทรงเริ่มถูกปรับปรักกล่าวโทษ ในข้อหาทำผิดกฎวันชะบาโตเป็นต้นมา พระองค์ทรงทราบถึงความมุ่งหมายอันชั่วร้ายของพวกเขาและได้ตรัสตอบพวกเขาอย่างเปิดเผย โดย ประกาศว่า วันชะบาโตมิใช่ไว้ก็เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ ฉะนั้นการกระทำการดีเพื่อมนุษย์ โฉนด่าจึงถือว่าผิด และได้ตรัสว่า พระองค์ทรงเป็นเจ้าของวันชะบาโต นอกจากนั้นยังได้ทรงตำหนิพวกเขาฟาริสี ที่ขาด ความเมตตา กรุณา และไม่เอาใจใส่ต่อความจำเป็นของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งพระองค์ทรงถือว่า สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญยิ่งกว่าการปฏิบัติตามพระบัญญัติอย่างเคร่งครัดมากนัก

อภิปราย

สำหรับพวกผู้นำฝ่ายศาสนาของชนชาติยิวแล้ว ถือว่าการรักษาวันชะบาโตเป็นสิ่งที่ประเสริฐ ที่สุดในชีวิตของเขา พวกเขาถือกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติในวันชะบาโตถึง 613 ข้อ และในบรรดา กฎข้อบังคับเหล่านี้มีอยู่ข้อหนึ่งกล่าวว่า ห้ามมิให้ทำงานในวันนี้ แม้แต่การเคঁตรงข้าวหรือการรักษา โรคก็ถือว่าเป็นงานที่ต้องห้ามในวันนี้ด้วย ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนก็จะเป็นความผิดบาปซึ่งจะอภัยให้ไม่ได้เลย แต่ พระเยซูทรงมีความคิดเห็นแตกต่างจากพวกเขา พระองค์ทรงทราบถึงความจำเป็นของการที่สาวกของ พระองค์ต้องเคঁตรงข้าวในนา รับประทาน นั่นคือความหิวกระหาย และความจำเป็นแห่งการที่พระองค์ ทรงโปรดรักษาคนมือลับ นั่นคือ ร่างกายที่อ่อนแอไม่สมบูรณ์ของชายผู้นั้น ความจำเป็นทั้งสองข้อนี้ พระองค์ทรงเห็นว่า มีค่ายิ่งกว่าพระบัญญัติ กฎข้อบังคับ และพิธีรีตองเสียอีก และพระบัญญัติไม่อาจจะ นำมาเปรียบเทียบกับคุณค่าของมนุษย์พระเยซูทรงมีพระทัยกล้าประกาศต่อปวงชนว่า มนุษย์มีค่ามาก ที่สุด พระเจ้าทรงกำหนดวันชะบาโตขึ้นเพื่อมนุษย์ เพื่อผลประโยชน์ของมนุษย์ เพื่อช่วยมนุษย์โดยตรง เพื่อให้มนุษย์ใช้กระทำการดี และเพื่อสง่าราศีของพระเจ้าเอง พระองค์มิได้กำหนดวันชะบาโตขึ้นให้ เป็นห่วงถ่วงคอหรือเป็นเครื่องปรับโทษนอกจากนั้นพระองค์ยังได้ทรงอธิบายไว้อย่างชัดเจนว่า การที่ พวกเขาดำเนินคดีเียนพระองค์นั้น แท้ที่จริงพวกเขากำลังตำหนิพระเจ้าผู้ทรงตั้งวันชะบาโตขึ้นพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าและทรงเป็นเจ้าของวันชะบาโต

พระเยซูผู้ทรงพิสูจน์คำตรัสของพระองค์ โดยอ้างข้อพระธรรมในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งเป็นพระ คำที่ถาวร และไม่ผิดพลาดแต่ประการใด พระองค์ได้ท้าวความถึงเรื่องราวของกษัตริย์ดาวิด เมื่อครั้งพา ทหารหนีภัยจากกษัตริย์ซาอูล โดยมีได้นำเสปียงอาหารติดตัวไปด้วย ต้องอด ๆ อยาก ๆ ต่อสู้กับความ

หิวโหย ในที่สุดก็ได้ไปขออาหารจากปุโรหิต และปุโรหิตผู้นั้น ไม่มีอาหารเหลืออยู่เลย นอกจากขนมปัง ที่ถวายบูชาแก่พระเจ้า ซึ่งโดยปกติแล้วเป็นของหวงห้ามไว้สำหรับปุโรหิตเท่านั้น ผู้อื่นจะรับประทาน ไม่ได้ แต่เนื่องจากความจำเป็นของดาวิดและพวกทหาร ปุโรหิตผู้นั้นจึงได้มอบขนมปังถวายนั้นให้พวกเขารับประทาน พระเยซูได้ทรงชี้แจงให้พวกฟาริสีเห็นว่า แม้แต่ปุโรหิตเองก็ยังทำผิดกฎวันชะบาโตอยู่เสมอ เป็นต้นว่าได้ฆ่าสัตว์ เสาสัตว์ เป็นเครื่องบูชาในพระวิหารทุกวันชะบาโต (กันดารวิถี 28:9,10) แต่ปุโรหิตเหล่านั้นก็ “ไม่ผิด” เพราะว่าการกระทำใด ๆ ที่ก่อปรไปด้วยความเมตตา กรุณา และจำเป็นต่อการดำรงชีวิต หรือเพื่อถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าย่อมกระทำได้ พระองค์ตรัสว่า “ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าปุโรหิตอีก” นอกจากนั้นยังเป็นเจ้าแห่งพระวิหารและเป็นเจ้าแห่งวันชะบาโตอีกด้วย ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับศาสนา มีผู้เดียวเท่านั้นที่มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดได้ ผู้นั้นก็คือองค์พระเยซูคริสต์ เจ้านั่นเอง

พวกฟาริสียึดถือเอาความคิดเห็นของตนเป็นใหญ่ ในการที่จะวินิจฉัยว่าอะไรจริงหรือเท็จ แต่พระเยซูทรงปฏิเสธ ไม่ยอมให้ความยุติธรรมของพวกฟาริสี และการตีความหมายของพระบัญญัติ อย่างแคบ ๆ ของพวกเขาผูกมัดพระองค์ไว้ พวกเขาไม่ใส่ใจสนใจว่าการกระทำของพวกเขาจะเป็นการยุติธรรมหรือขัดต่อมนุษยธรรมหรือไม่ เขาเคร่งครัดในการปฏิบัติตามพิธีรีตองต่าง ๆ และกฎข้อบังคับทุกข้อที่กำหนดไว้ในพระบัญญัติเท่านั้น เป็นที่น่าสังเกตอยู่ไม่น้อยในการที่พวกฟาริสีไม่ได้กล่าวโทษสาวกของพระเยซู ในข้อหาลักขโมยข้าวของชาวนา แต่กลับตั้งข้อหาว่ากระทำผิดกฎวันชะบาโต แต่อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้ประกาศกลับล้างข้อกล่าวหาว่าสาวกของพระองค์ “ไม่มีความผิด” สาวกของพระองค์ถูกกล่าวหาว่า ได้ทำผิดต่อพระบัญญัติของโมเสส แต่พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยผู้ที่ติดตามพระองค์ ให้พ้นจากอำนาจพระบัญญัติ และการครอบงำอันชั่วร้ายของพวกฟาริสี”

ในวันชะบาโตต่อมา ขณะที่พระเยซูประทับอยู่ในธรรมศาลานั้นเอง พวกศัตรูของพระองค์ ก็เตรียมที่จะหาเรื่องใส่พระองค์อีก โดยได้นำชายมือลืบผู้หนึ่งมาขอรับการรักษาจากพระองค์ เพื่อที่จะจับผิดพระองค์ ในข้อหากระทำผิดกฎวันชะบาโต ด้วยการเตรียมตั้งกระทู้ถามพระองค์ว่า ควรจะรักษาในวันชะบาโตหรือไม่ พวกฟาริสีต่างรู้ดีว่า พระองค์จะไม่ปล่อยปละละเลยต่อความจำเป็นของชายมือลืบผู้นั้นเป็นแน่ ดังนั้นจึงกล่าวเป็นเชิงตักเตือนพระองค์ว่า ถ้าพระองค์ทรงรักษาเขาก็จะเป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติ ในพระกิตติคุณทั้งสิ้นได้ อธิบายไว้ว่า การที่พวกฟาริสีกระทำเช่นนี้ก็ “เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้”

พวกอัครทูตและพวกฟาริสี ได้ตั้งปัญหาดังกล่าวแล้ว แต่แม้ว่าพระองค์จะทรงยกเหตุผลมา อธิบายชี้แจงอย่างไร พวกเขาก็ไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจ หรือเลิกสืมความคิดเห็นที่ว่าพระองค์ทรงกระทำผิด พระเยซูทรงทราบถึงกลอุบายของบุคคลเหล่านั้นดี แต่พระองค์มิได้สนพระทัย เพราะทรงถือ

ว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ พระองค์ตรัสสั่งคนมือนั้นว่า “จงยื่นขึ้นเถิด” ชายผู้นั้นก็เชื่อฟังและกระทำตาม คำสั่งของพระองค์ทันที แล้วพระองค์จึงฝันพระพักตร์มาทางพวกฟาริสี และทรงย้อนถึงปัญหาของพวกเขาเองที่ว่า “ในวันชะบาโตควรจะทำกรดีหรือทำชั่ว ควรจะช่วยชีวิตดีหรือผลาญชีวิตเสียดี” พระองค์ทรงหยิบยกเอาปัญหาของพวกเขา มาสั่งสอนตักเตือนพวกเขาเอง อย่างเฉลียวฉลาดที่สุดว่า “มีผู้ใดในพวกท่าน ถ้ามีแกะตัวเดียว และแกะตัวนั้นตกบ่อในวันชะบาโต เขาจะไม่จูดลากแกะตัวนั้นขึ้นมาหรือ ฝ่ายมนุษย์คนหนึ่งก็ประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด” พระองค์ตรัสย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การกระทำที่ก่อปรไปด้วยความเมตตา กรุณา และการช่วยเหลือความจำเป็นของมนุษย์นั้น มีคุณค่าเหนือกว่าการปฏิบัติตามพระบัญญัติ “เหตุฉะนั้นจึงสมควรจะทำการดีในวันชะบาโต” กฎที่พระเยซูทรงตั้งขึ้นนั้น เหมาะสำหรับมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย แม้ในทุกวันนี้ก็อำนวยความสะดวกประโยชน์ให้แก่เราผู้เป็นคริสเตียนอยู่

พวกฟาริสีไม่สามารถพุดจาโต้ตอบพระองค์ได้เลยแม้แต่น้อย “เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่” การที่พระเยซูทรงยึดมั่นในสังขรณ์โต้ตอบกับศัตรูของพระองค์อย่างอาจหาญเช่นนี้ มิใช่สิ่งที่จะทำได้ง่ายนัก ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงถูกอาฆาตมาคร่ำอย่างหนัก เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ๆ ด้วยพระพิโรธ มีพระทัยเป็นทุกข์ เพราะว่า “ใจของเขาแข็งกระด้างนัก” แล้วพระองค์ก็สำแดงความเมตตา กรุณาของพระองค์ โดยตรัสสั่งคนมือนั้นให้เหยียดมือของเขาออก ทันใดนั้นมือข้างลิบนั้น “ก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง”

ผลแห่งการกระทำของพระองค์ทำให้พวกที่ปองร้ายพระองค์ “มีความเดือดดาลมาก” เพราะต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ และไม่สามารถทำอะไรต่อพระเยซูได้เลย พวกเขาจึงได้วางแผนการร้ายล้างผลาญพระองค์ยิ่งขึ้น ก่อนหน้านี้นี้หลายเดือนมาแล้ว ณ ที่ธรรมศาลาแห่งเดียวกันนี้เอง พระองค์ได้รับการคนถูกผีสิงผู้หนึ่ง พวกเขาต่างพากันยกย่องสรรเสริญพระองค์ แต่มาบัดนี้พวกเขากลับปรารถนาที่จะปลงพระชนม์พระองค์เสีย แม้แต่สมักรพรรคพวกบริวารของกษัตริย์เฮโรดเอง ซึ่งเมื่อก่อนเคยเป็นศัตรูต่อกัน พวกเขาก็ตกลงยอมคบหาด้วยเพื่อสมคบกันกำจัดพระองค์

บทเรียนนี้มีข้อสอนใจหลายประการด้วยกัน ซึ่งจะพอสรุปได้ดังนี้

ชีวิตมนุษย์มีคุณค่าอยู่เหนือสิ่งใด ๆ

การเชื่อฟังเป็นสิ่งจำเป็น แม้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูหรืออุปสรรคที่ขัดขวาง

การกระทำใด ๆ ที่ก่อปรไปด้วยความเมตตา การตอบสนองความจำเป็นของมนุษย์ เป็นสิ่งที่ควรกระทำแม้ในวันชะบาโต

“การเชื่อฟังก็ประเสริฐยิ่งกว่าเครื่องบูชา” การปฏิบัติหน้าที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้ นั้น มีค่าสูงกว่าการปฏิบัติตามบทบัญญัติ เราไม่ควรพลาดในการกระทำหน้าที่ของเรา

เราจำเป็นต้อง “เชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” พระคริสต์ทรงเป็นผู้มีอำนาจสิทธิขาดสูงสุด และทรงเป็นเจ้าของชีวิตของมนุษย์ทั้งปวง

ข้อไตร่ตรอง

ความผิดพลาดที่ใหญ่หลวงของพวกอัครทูตและพวกฟาริสีก็คือ การยึดมั่นต่อการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียม และพิธีการต่าง ๆ ตามพระบัญญัติ ซึ่งสืบเนื่องมาแต่บรรพบุรุษ แต่ไม่เคยได้รับประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณเลย แม้แต่ศาสดาพยากรณ์ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิมเองก็รู้ว่า พิธีรตองเหล่านั้นเป็นแต่เพียงของชั่วคราวเท่านั้น ศาสดาพยากรณ์ซามูเอลกล่าวไว้ว่า “การเชื่อฟังก็ประเสริฐกว่าเครื่องบูชา” เฮอร์มีท์ได้พยากรณ์ไว้ว่า วันหนึ่งพระเจ้าจะทรงจารึกพระบัญญัติของพระองค์ไว้ในจิตใจของเรา มิใช่จารึกไว้บนแผ่นศิลา และอัครสาวกเปาโลได้กล่าวไว้ว่า ชนชาติยิวที่แท้จริงนั้นไม่ใช่ผู้รับพิธีสุหนัต์ แต่เพียงภายนอกเท่านั้น จะต้องเป็นผู้ที่รับพิธีสุหนัต์ภายในจิตใจกล่าวคือ จิตใจของเขาจะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ และได้รับการแยกตั้งไว้เพื่อพระเจ้า

การดำรงชีวิตเคร่งครัดตามศาสนา ที่พระเยซูทรงดำหนิตัดียนั้น มิได้หมายถึงสมัยนั้นหรือยุคนั้น โดยเฉพาะเท่านั้น การที่เราพอใจกับการไปโบสถ์เพียงเพื่อนมัสการพระเจ้าและถวายทรัพย์ ในบางโอกาสเช่นวันคริสตมาส วันอีสเตอร์ ฯลฯ โดยถือว่าเป็นหน้าที่ แต่มิได้มีความรักพระเจ้าอย่างจริงจังนั้น ย่อมเป็นภัยอย่างยิ่ง เพราะว่าความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้านั้น จะต้องแสดงออกมาทางจิตใจ และเป็นจิตใจที่ได้รับการชำระ โดยพระโลหิตของพระเยซูเจ้า เต็มล้นไปด้วยความรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ และการดำรงชีวิตที่มีสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้ช่วยให้อรอด ผู้ทรงพระชนม์อยู่

เราจำเป็นต้องระมัดระวังตัวให้ดี ในการที่จะยุ่งเกี่ยวกับ *การปฏิบัติ* ทั้งนี้เพื่อมิให้หลงกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกินขอบเขตจน “ลืมนชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ” เสีย

“บุตรมนุษย์เป็นเจ้าแห่งวันชะบาโต” วันชะบาโตจะสำคัญยิ่งไปกว่าผู้ตั้งวันนั้นขึ้นมาไม่ได้ นี่เป็นรากฐานที่แท้จริงแห่งวันของพระเจ้า ในเมื่อวันชะบาโตเป็นวันของพระคริสต์ ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่าพระองค์เป็นเจ้าแห่งวันนั้น ศูนย์รวมทุกสิ่งทุกอย่างจะอยู่ที่พระองค์ การนมัสการที่ดี หรือการรับใช้พระเจ้านั้น ล้วนแต่เป็นการหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณที่หิวโหย ช่วยรักษาความป่วยไข้ของร่างกาย และก่อให้เกิดกำลังวังชาแก่คนที่อ่อนแอ

“ตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต” การประพฤติตามพระบัญญัตินั้นเป็นการประหารทุกอย่าง ที่ขัดต่อวิถีทางของพระบัญญัติ เป็นเครื่องปรับโทษ แต่พระวิญญาณเป็นผู้ปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

การตั้งมั่นตามความคิดเห็นของตัวเองนี้ทำให้เกิดการแตกแยกกัน เป็นการขัดขวางความเจริญ เป็นทางนำไปสู่การปฏิบัติที่นอกกลุ่มนอกทางทุกอย่าง และเป็นเหตุแห่งการประหารผู้ที่อุทิศชีวิต

เพื่อรับใช้พระเจ้า เราอาจกระทำตามกฎข้อบังคับ และพิธีรีตองต่าง ๆ ทางศาสนาทุกอย่าง แต่เราก็อาจจะยังไม่ทราบถึงความหมายที่แท้จริงของการปฏิบัตินั้นก็ได้ ท่านกำลังแสวงหาความจริงหรือ หรือว่ากำลังแสวงหาสิ่งที่สนับสนุนความคิดเห็นของท่านเองระหว่างความคิดเห็นกับความจริงอย่างไร่นสำคัญมากกว่ากัน

พวกฟาริสีปรารถนาที่จะให้คนมือลืมนั้น มีสภาพเป็นอยู่เช่นนั้นไปจนตลอดชีวิต มากกว่าที่จะให้พระเยซูรักษาเขาในวันชะบาโต ซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นการผิดต่อพระบัญญัติ สำหรับพระเยซูแล้วไม่มีอะไรสำคัญเท่ากับคุณค่าของความเป็นมนุษย์ พระเจ้าประทานพระบัญญัติให้ก็เพื่อผลประโยชน์ของมนุษย์ ฉะนั้นพระบัญญัติจึงไม่มีความสำคัญเท่าเทียมมนุษย์ เราควรช่วยเหลือเกื้อกูลต่อความจำเป็นของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เป็นต้นว่าเมื่อเขาได้รับอันตรายหรือได้รับความทุกข์ยาก เราต้องหาทางช่วยเหลือเขาทันที ก่อนที่จะกระทำการสิ่งอื่นใด แม้ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ จะได้อสอนข้อนี้ไว้อย่างชัดเจน แต่มนุษย์ก็มักจะไม่ค่อยปฏิบัติตาม แม้แต่คริสเตียนเองก็เช่นเดียวกัน

คำว่า “หายปกติ” เป็นคำกริยาในภาษากรีก หมายความว่า “สร้างขึ้นใหม่” มีบางคนกล่าวว่าการกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ นั้น เป็นการฝืนธรรมชาติ แต่ถ้าเราพิจารณาให้ถี่ถ้วนแล้วจะเห็นว่าโรคภัยไข้เจ็บนั้นเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ ส่วนการหายโรคนั้นเป็นการสำแดงน้ำพระทัยของพระเจ้า ในการประทานสุขภาพเดิม ที่แข็งแรงสมบูรณ์ให้แก่เขา

บททวน

ในขั้นที่แล้ว มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง? เกิดขึ้นที่ไหน? ชายผู้นั้นป่วยเป็นเวลานานเท่าใด?

พวกฟาริสีมีความรู้สึกอย่างไรต่อเหตุการณ์เช่นนั้น? พวกผู้นำฝ่ายศาสนายิว เห็นสาวกของพระเยซูเคอเดรตรงเข้ารับประทานด้วยตาของตนเองหรือ? ทูงนานั้นอยู่ที่ไหน? สาวกของพระเยซูมีความหิวโหยจริง ๆ หรือ?

พวกฟาริสีตั้งข้อกล่าวหาสาวกของพระองค์ว่าอย่างไร? พระเยซูทรงเห็นว่า บรรดาสาวกทำผิดจริง ๆ หรือ? พระองค์ตรัสตอบพวกผู้กล่าวหาเหล่านั้นว่าอย่างไร?

พระองค์พิสูจน์ข้ออ้างของพระองค์ว่าอย่างไร? ข้อพระธรรมในพระคัมภีร์เดิมที่พระองค์ทรงยกขึ้นกล่าวอ้างนั้นมีใจความว่าอย่างไร? พระเยซูตรัสว่า จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการตั้งวันชะบาโตนั้นคืออะไร? พระองค์ตรัสว่าวันชะบาโตมีความเกี่ยวข้องกับพระองค์อย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงทรงเป็นเจ้าแห่งวันชะบาโต?

ในวันชะบาโตต่อมาพระเยซูประทับอยู่ที่ไหน? พวกฟาริสีเตรียมตัวตั้งข้อกล่าวหาพระองค์อย่างไร?

พวกเขาตั้งปัญหาถามพระเยซูว่าอย่างไร? เขาตั้งใจจะปฏิบัติตามคำตอบของพระองค์หรือไม่? จุดประสงค์ที่แท้จริงของพวกเขาในการถามเช่นนั้นคืออะไร? พระองค์ตรัสตอบเขาอย่างไร และทรงตั้งปัญหาอื่นถาม พวกฟาริสีว่าอย่างไร?

พระเยซูสอนว่าควรจะทำงานใดบ้างในวันชะบาโต? ขณะที่พระเยซูกำลังโต้แย้งกับพวกฟาริสีนั้น คนมือลีบอยู่ที่ไหน? ขณะนั้นพระเยซูตรัสรักษาเขาหรือยัง?

พระองค์ทรงมีความรู้สึกต่อพวกฟาริสีอย่างไร? พระองค์ตรัสกับคนมือลีบนั้นว่าอย่างไร? พระองค์ทรงรักษาเขาให้หายหรือไม่?

ผลของการที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งนี้คืออะไร? พวกฟาริสีตัดสินใจที่จะกระทำอย่างไรต่อพระเยซู? พวกเขาได้ปรึกษาหารือกับใคร? เหตุใดจึงทำเช่นนั้น?

พระเยซูและสาวกของพระองค์ กำลังเดินทางไปไหน? นอกเหนือไปจากบรรดาสาวกแล้ว มีผู้ใดติดตามพระเยซูไปอีกบ้าง?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. มูลเหตุที่พวกฟาริสีกล่าวหาว่า สาวกของพระเยซูทำผิดกฎวันชะบาโตคืออะไร สาเหตุเกิดจากการที่บรรดาสาวกเค็ดรวงข้าวในทุ่งนาของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือเป็นเพราะพวกเขาขี้ริ้วข้าวเอาเปลือกออกเพื่อรับประทาน
2. เหตุใดพวกฟาริสีจึงได้เจาะจง ตั้งข้อกล่าวหาพระเยซูว่า กระทำผิดกฎวันชะบาโต
3. ท่านคิดว่า ชายมือลีบนั้นมาขอรับการรักษาจากพระเยซูด้วยตนเอง หรือพวกฟาริสีวางแผนพามา
4. ท่านคิดว่า การที่พระเยซูทรงยินดีเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้ ก็เพราะพระองค์ทรงทราบว่า พระองค์สามารถจัดการกับเหตุการณ์ได้ดีเช่นนั้นหรือ
5. ท่านคิดว่า การที่พวกฟาริสีนำชายมือลีบมาหาพระเยซูครั้งนี้ ได้ทำให้เขามีความเชื่อในพระเยซูมากขึ้น เพื่อให้พร้อมที่จะรับการรักษาหรือไม่
6. เหตุใดการที่กษัตริย์ดาวิดเสวยขนมปังที่ตั้งถวาย จึงเป็นการทำผิดพระบัญญัติ
7. ท่านจะอธิบายความหมายของคำว่า “วันชะบาโตมิไว้เพื่อมนุษย์” ว่าอย่างไร
8. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเจ้าของวันชะบาโตในทุกวันนี้หรือ ข้อนี้มีความหมายว่าอย่างไร
9. พรรคพวกของกษัตริย์เฮโรดคือใคร
10. เหตุใดพวกฟาริสีจึงได้ปรึกษาหารือกับบุคคลเหล่านั้น
11. ชาวยิวจะประหารผู้หนึ่งผู้ใด โดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลโรมันได้หรือไม่
12. การติดต่อกับพรรคพวกของเฮโรด เป็นการหาทางขอรับอนุมัติจากรัฐบาลโรมัน และในที่สุดเป็นผลสำเร็จในการที่ปลดปล่อย “มอบพระองค์ให้เขา พาไปตรึงเสี้ยที่กางเขน” หรือไม่ (ยอห์น 19:16)

ขั้นที่สิบเก้า คำเทศนาบนภูเขา

มัทธิว 5:1-7:29, มาระโก 3:7-19 ลูกา 6:12-49

ในขั้นที่แล้วเราได้ศึกษามาแล้วว่า การต่อสู้ขัดขวางพระเยซู ได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกที จนถึงกับได้มีการวางแผนการฉกปลงพระชนม์พระองค์เสีย แต่ขณะเดียวกันชื่อเสียงของพระองค์ก็แพร่สะพัดไปทั่วอย่างรวดเร็ว ประชาชนจากหัวเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศพากันหลั่งไหลมาเฝ้าพระองค์ และฟังพระธรรมจากพระองค์อย่างเนืองแน่น

ภายหลังจากเหตุการณ์อันยุ่งยาก (ซึ่งเกิดจากการที่พระเยซูทรงคัดค้านความเชื่อถือของพวกฟาริสีเกี่ยวกับวันชะบาโต โดยการประกาศว่า พระองค์ทรงเป็นเจ้าของสิ่งทั้งปวง แม้แต่วันชะบาโตเอง) ได้ผ่านพ้นไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จออกจากเมืองคาเปอร์นาอุม เสด็จเสียบไปตามชายฝั่งทะเล แต่กระนั้นก็ได้มีประชาชนติดตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก ผู้คนเหล่านี้มิใช่มาจากมณฑลกาลิลีแห่งเดียวเท่านั้น หากแต่มาจาก “ทุกแห่ง ทุกตำบล” นับตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม มณฑลยูดาเยา เมืองอะโคม กลุ่มน้ำจอร์แดนปากข้างโน้น ตลอดจนถึงแถบฝั่งทะเลด้านเหนือของเมืองตุโรและเมืองซีโดน ประชาชนเหล่านี้ต่างก็ได้ยึดถือคติศรัทธาการปฏิบัติพระราชกิจ และการกระทำการอัศจรรย์ของพระองค์ จึงปรารถนาที่จะอยู่ใกล้ชิดพระองค์ ในการนี้ได้มีคนป่วยหลายคนพยายามหาโอกาสสัมผัสพระองค์ เพื่อจะได้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บที่ตนเป็นอยู่ ทั้งนี้ก็เพราะว่า “มีฤทธิ์แผ่ซ่านออกมาจากพระองค์ รักษาเขาให้หายทุกคน” ส่วนผู้ที่ถูกผีสิงก็ได้กราบไหว้วันมัสการพระองค์และร้องทูลว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” แม้ว่าจะมีผู้คนมาเฝ้าพระองค์เป็นจำนวนมาก จนพระองค์ไม่มีเวลาที่จะเสวยพระกระยาหารก็ตาม พระองค์มิได้ปฏิเสธความประสงค์ของเขาเหล่านั้น จนกระทั่งพวกศิษย์ของพระองค์ถึงกับรำพึงว่าพระองค์ ถ้าจะวิกลจริตไปเสียแล้ว ในที่สุดพระองค์ได้ทรงยิ้มเรือ่เล็ก ๆ ลำหนึ่ง เสด็จหนีไปจากฝูงชนเหล่านั้น และได้กำชับศิษย์ของพระองค์ มิให้แพร่งพรายให้แก่ผู้ใดรู้ว่า พระองค์เสด็จไปที่ใด

พอตกค่ำพระเยซูเสด็จไปยังภูเขาแห่งหนึ่ง และได้ใช้เวลาตลอดคืนที่นั่นในการอธิษฐาน เพื่อเป็นการเตรียมสำหรับการเทศนาสั่งสอนประชาชนในวันรุ่งขึ้น พระองค์ทรงสั่งสอนประชาชนหลังจากที่ได้ตรากตรำทำงานมาอย่างเหน็ดเหนื่อย เช้าวันรุ่งขึ้น ประชาชนยังคงพากันรอคอยพระองค์อยู่ พระองค์ทรงเรียกศิษย์ของพระองค์ออกมาจากกลุ่มชนนั้น และจากจำนวนคนที่พระองค์ทรงเรียกออกมาครั้งนี้ พระองค์ได้ทรงคัดเลือกไว้เป็นพิเศษสิบสองคน ให้เป็นอัครสาวกคนสนิทของพระองค์ คอยติดตามพระองค์ไปตลอดเวลา เพื่อรับการอบรมสั่งสอนจากพระองค์ ให้รู้ซึ่งในพระธรรมและวิถีทาง

แห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ เพื่อว่าจะได้เป็นหัวใจของคริสตจักร ปฏิบัติหน้าที่สืบแทนพระองค์ในเวลาข้างหน้า เมื่อพระองค์ได้เสด็จจากพวกเขาไปแล้ว รายชื่อของอัครสาวกทั้งสิบสองคนนี้มีบันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม แต่รายละเอียดอาจจะเพี้ยนกันไปบ้างเล็กน้อย

ในบรรดาอัครสาวกเหล่านี้ เราได้ทราบเรื่องราวของบางคนมาแล้ว เช่นชาวประมงทั้งสี่ คือ อันดะเรอา เปโตร ยอห์น และยากอบ นอกจากนั้นก็ยังมีมัทธิว ซึ่งเป็นคนเก็บภาษี นอกจากนี้เรายังไม่ได้ศึกษาประวัติความเป็นมาของเขา แต่ก็พอจะกล่าวรวม ๆ ได้ว่า อัครสาวกทั้งหมดเป็นชาวกาลิลีทุกคน เว้นแต่ยูดาอิสการี โอดคนเดียวนั้น ส่วนอาจารย์เปาโลผู้เป็นอัครสาวกในสมัยต่อมานั้นเป็นชาวฟาริสี ในบรรดาอัครสาวกทั้งสิบสองคนดังกล่าว บางคนพระเยซูทรงตั้งชื่อให้ใหม่ เช่น ทรงเรียกซีโมนว่าเปโตร ซึ่งหมายความว่า มีความแข็งแกร่ง บึกบึนดั่งศิลา และทรงเรียกยากอบ และยอห์นว่า “ลูกฟ้าร้อง” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุคคลทั้งสองนี้เป็นคนใจร้อน หุนหันพลันแล่น แต่ในกาลต่อมา ยอห์นก็ได้กลายเป็นอัครสาวก ที่พระเยซูทรงรักใคร่ไว้วางใจมาก ส่วนยากอบต่อมาก็ได้เป็นหัวหน้าคริสตจักรและเป็นประธานสภาคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

การแต่งตั้งอัครสาวกครั้งนี้ เป็นการแต่งตั้งคนงาน เพื่อให้รับใช้พระเจ้าเป็นครั้งแรก ซึ่งพระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงกระทำด้วยพระองค์เอง ต่อมาภายหลังอัครสาวกเหล่านี้ก็ได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ขึ้นเพื่อบริหารงานคริสตจักรตามท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วไป โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในการแต่งตั้งอัครสาวกครั้งนี้ พระเยซูทรงใช้เวลาอธิษฐานเตรียมพร้อมตลอดทั้งคืน พระองค์ได้ทรงบัญชาอัครสาวกเหล่านี้ ให้ออกไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ประชาชน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงประกาศอยู่คือ “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว” และได้ประทานอำนาจในการรักษาโรคร้ายไข้เจ็บทุกอย่าง อำนาจในการขับไล่ผีสิง แม้แต่อำนาจในการเรียกคนตายให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นใหม่ แต่ก่อนที่พระเยซูจะส่งอัครสาวกออกไปประกาศ พระองค์ก็ได้ทรงทบทวนคำสั่งสอนทุกอย่าง ที่พระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขามาแล้ว และได้ทรงสั่งสอนเพิ่มเติมให้อีกหลายประการ ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวกับความจำเป็นในการดำรงชีวิตมนุษย์ทั้งสิ้น และ “สิ่งสารพัดที่จะให้เราใช้ชีวิตและมีธรรม”

พระธรรมมัทธิวได้บันทึกคำเทศนาบนภูเขานี้ ไว้อย่างละเอียดละออ ภูเขาที่กล่าวถึงนี้ เข้าใจว่าคงเป็นภูเขาฮัตตัน ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองคาเปอร์นาอุมประมาณ 9 กิโลเมตร

อภิปราย

ขณะที่พระเยซูทรงเทศนาพระธรรมอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ให้แก่อัครสาวกนั้น ประชาชนก็ได้ฟังอยู่ด้วย (มัทธิว 5:1 ลูกา 6:20) พระองค์ประทานคำสั่งสอนนี้สำหรับผู้ที่ติดตามพระองค์ และผู้ที่จะเข้ามามีส่วนในแผ่นดินและคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงแยกบุคคลเหล่านี้ออกจากประชาชน และแต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกทั้งสิบสองคน ทิมโธไนได้ลดกำลังทหารในกองทัพอันมหึมาของตนลง จน

ในที่สุดเหลือเพียงไม่กี่ร้อยคน เพื่อให้ออกไปประกาศสั่งสอนฉันนั้น เพราะว่าเขาจะต้องสละทุกสิ่งทุกอย่างติดตามพระองค์ไป พระเยซูทรงเปิดโอกาสให้เขาเหล่านั้น ตัดสินเอาทางชีวิตของเขาเอง มิได้ทรงบังคับให้พวกเขาติดตามพระองค์ไป เพราะต่างก็เป็นผู้ใหญ่ มีความคิดด้วยกันทุกคนแล้ว และที่พวกเขาออกติดตามพระองค์ไปนั้น ก็ด้วยความสมัครใจของพวกเขาเอง และในบรรดาอัครสาวกเหล่านี้ ก็มีคนที่ซึ่งจะปฏิเสธและทรยศต่อพระองค์ และเมื่อถึงคราวคับขัน ก็จะกลับมอบพระองค์ไว้กับศัตรู แม้ว่าพระเยซูทรงทราบถึงนิสัยใจคอของมนุษย์ทุกคน แต่กระนั้นพระองค์ก็ยังทรงต้อนรับเขาไว้ ให้ร่วมคณะไปกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงเลือกเอายูดาอิสคาริ โอดผู้ทรยศ ให้เป็นอัครสาวกเป็นเรื่องที่ลึกลับซับซ้อนมาก ไม่มีผู้ใดที่จะล่วงรู้ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ยูดาก็ได้อยู่กับพระเยซูเจ้า ด้วยความสนิทสนมเยี่ยงสาวกคนอื่น ๆ มาเป็นเวลาถึงสามปี

ระหว่างที่พระเยซูทรงรวบรวมอัครสาวกทั้งสิบสองคนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงเปิดเผยให้พวกเขา รู้ถึงความลึกซึ้ง ของพระราชกิจที่พระองค์ทรงเรียกให้เขากระทำ เป็นลำดับ พระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกอย่างไร พวกเขาที่จะต้องปฏิบัติตามอย่างนั้น กล่าวคือจะต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจบริสุทธิ์ รู้จักถ่อมตน และจะต้องเป็นแสงสว่างให้แก่โลก ในขณะที่เดียวกันเขาจะต้องถูกข่มเหงเบียดเบียนจะต้องหิวกระหาย แม้แต่ความชอบธรรม แต่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า นี่แหละคือสภาพที่จะได้รับพระพร พระองค์ได้ตักเตือนพวกเขาให้มีความยินดีสู้ทนอุปสรรคทั้งปวง เพื่อรับบำเหน็จในสวรรค์ พระองค์อาจจะมิได้ทรงถามเขาโดยตรง แต่โดยนัยแห่งคำสั่งสอนทุกข้อ ก็มีได้ผิอะอะไรไปจากการถามว่า “ท่านพร้อมที่จะทำตามหรือไม่” ซึ่งจิตใจของอัครสาวกทุกคนก็คงตอบว่า “ข้าพระองค์พร้อมแล้ว” จากเหตุการณ์ในกาลต่อมา เราทราบว่า บรรดาอัครสาวกได้มีปัญหามากมายหลายประการ แต่พวกเขาก็มีความไว้วางใจในพระเยซูทุกอย่าง และยินดีติดตามพระองค์ไปโดยมิได้ย่อท้อ เช่นเดียวกับผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างแท้จริงในทุกวันนี้ แม้แต่ผู้ที่ติดตามไปเพียงห่าง ๆ และไม่ค่อยเข้าใจ ในความจริง อันยิ่งใหญ่แห่งพระวาระของพระองค์เท่าใดนัก ก็มีได้คิดหันกลับไปสู่วิถีชีวิตเดิมของตน ทั้งนี้เพราะศูนย์แห่งความเชื่อของเขาอยู่ที่พระองค์นั่นเอง

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของศาสนาคริสต์ การเป็นคริสเตียนคือการรู้จักนำพระทัยของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 2:16) และมีพระวิญญาณของพระคริสต์สถิตอยู่ด้วย (โรม 8:9) อาจารย์เปาโลกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อนั้น” การที่พระเยซูทรงเทิดพระสง่าราศีของพระเจ้าไว้ใน การแสดงพระธรรมเทศนาที่ใหญ่ยิ่ง เหนือคำสั่งสอนของบุคคลใด ๆ ทำให้เรามองเห็นพระลักษณะของพระองค์ได้อย่างชัดเจน ซึ่งศาสนาจารย์ในยุคต่อมาไม่สามารถปิดบังไว้ได้ ความจำเป็นอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคริสตศาสนาในปัจจุบันนี้ก็คือการค้นคว้าหาความหมายแห่งหลักคำสั่งสอน ที่พระองค์ประทาน

ไว้ในวันนี้ ซึ่งเป็นสัจธรรมแห่งความจริง ที่ยังมีผลอยู่ตราบเท่าทุกวันนี้ และค้นคว้าหาทางที่จะรับเอาอำนาจ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลในการดำรงชีวิต ตามหลักคำสอนดังกล่าว

เซซเทอดัน นักประพันธ์ชาวอังกฤษกล่าวว่า เมื่อศึกษาคำสั่งสอนนี้ตอนแรก รู้สึกว่าทุกสิ่งตรงกันข้ามกับความจริงอย่างสิ้นเชิง แต่ครั้นได้ศึกษาทบทวนอย่างถี่ถ้วนแล้ว จึงเห็นว่าไม่มีสิ่งใดผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริงเลย เมื่อเราได้พบความจริงของคำสั่งสอนนี้ เราก็ตระหนักอย่างแน่ชัดว่า เราไม่สามารถปฏิบัติตามแบบอย่างอันประเสริฐนี้ได้ แต่ถ้าเราได้ไตร่ตรองให้รอบคอบ โดยคำนึงถึงผลในบั้นปลายว่า ถ้าเราต้องการมีชีวิตที่บริบูรณ์ ซึ่งพระเยซูเสด็จมาประทานให้แก่พลไพร่ของพระองค์แล้ว เราก็ต้องไม่ดำเนินชีวิตต่ำไปกว่าระดับที่พระเยซูทรงกำหนดไว้นี้ หลักคำสอนแห่งแผ่นดินของพระองค์เป็นหลักคำสอนที่มั่นคงถาวร ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เพราะเป็นหลักสำคัญซึ่งจะก่อให้เกิดผล ที่ประเสริฐสุดในชีวิตของมนุษยชาติ เท่าที่โลกพึงรู้จัก แบบอย่างการดำเนินชีวิต ตามที่พระเยซูทรงกำหนดไว้นี้ มิใช่กฎเกณฑ์เฉพาะกาล ชั่วครั้งชั่วคราว แต่เป็นแบบอย่างมั่นคงถาวรเป็นนิรันดร์ สำหรับชีวิตมนุษย์ทั้งปวง

ปัญหาสำคัญของอัครสาวกในสมัยนั้น ก็เช่นเดียวกับปัญหาของมนุษย์เราในทุกวันนี้ มิได้ผิดเพี้ยนกันเลย คือต่างก็กังวลถึงเรื่องความเป็นอยู่ เป็นต้นว่า “เราจะดำรงชีพอย่างไร จะหาอาหารเครื่องนุ่งห่ม และที่พักอาศัยได้ที่ไหน” ปัญหาชีวิตประจำวันเหล่านี้ พระเยซูได้ทรงหาทางแก้ไขให้เราเรียบร้อยแล้ว พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าดอกไม้ในท้องทุ่งนา ผุ่่นกในอากาศ ไม่ต้องกังวลในความเป็นอยู่ของมันเลย ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงบำรุงเลี้ยงและรักษามันตลอดเวลา และพระองค์ได้ทรงสรุปไว้ในตอนท้ายว่า “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อนแล้วพระองค์ก็จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” พระองค์มีคำตอบสำหรับทุก ๆ ปัญหาที่มีเหตุผล ของผู้ที่มีความทุกข์ร้อน และมีความตั้งใจที่จะแสวงหาความจริง ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดเผยให้แก่มนุษย์โลก มนุษย์เราส่วนใหญ่มักมีชีวิตหมกมุ่นอยู่กับการแข่งขันชิงดีกันทางเศรษฐกิจ และการเห็นแก่ตัวในสังคมเป็นเวลานานเกินไป จนกระทั่งเห็นว่าการให้ความช่วยเหลือและการแสดงความรักซึ่งกันและกัน แบบคริสเตียน ช่างอยู่ห่างจากเราเหลือเกิน เสมือนหนึ่งอยู่กันคนละโลก ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้น

คำเทศนาบนภูเขานี้เป็นหลักปกครองแห่งแผ่นดินสวรรค์ ซึ่งมนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้ เมื่อเราตั้งใจที่จะแยกตัวเองออกจากกิจการของมนุษย์โลก พ้นจากอำนาจแห่งความมืด พระเจ้าจะ “ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในแผ่นดินแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์” คือเมื่อเราเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ และอยู่ใต้กฎข้อบังคับด้านจิตวิญญาณ นั้นแหละเราจึงจะเข้าใจ ข้อนี้สำคัญยิ่งนัก เพราะไม่มีผู้ใดสามารถทำให้กฎข้อบังคับเหล่านี้สัมฤทธิ์ผล หรือสามารถดำรงชีวิตอยู่ตามแบบนั้นจนกว่าจะได้บังเกิดใหม่ รับชีวิตใหม่แห่งแผ่นดินของพระเจ้าแล้วนั้นแหละ

ก่อนหน้าที่พระเยซูจะแสดงพระธรรมเทศนาบนภูเขา พระองค์ได้ทรงชี้แจง ให้มนุษย์เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องบังเกิดใหม่ กล่าวคือเป็นการบังเกิดจากเบื้องบน เป็นการบังเกิดฝ่ายวิญญาณจิต พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่วางใจในพระบุตร...มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:36) เราจะต้องระลึกอยู่เสมอว่า ผู้ที่รับฟังคำสั่งสอนเป็นคนประเภทใด พระเยซูทรงสอนอัครสาวกของพระองค์โดยตรงดังนั้นชีวิตดังกล่าวนี้จึงมีไว้สำหรับผู้เชื่อ โดยเฉพาะเท่านั้น คำสอนนี้มีได้กล่าวไว้ว่าต้องทำอะไร จึงจะได้รับความรอด (กิจการ 16:31) แต่ได้กล่าวถึงแนวทางการดำรงชีวิต ภายหลังจากที่ได้รับความรอดแล้ว บรรดาผู้ที่รับฟังคำสั่งสอนนี้ต่างก็เป็น “เกลือของแผ่นดินโลก” และเป็น “ความสว่างของโลก” เขาได้รับชีวิตจากพระเจ้า โดยการอ่อนน้อมและมีสามัคคีธรรมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระบุตร เขาเป็นคน “ชอบธรรม” แล้ว ดังนั้นเขาจึงพร้อมที่จะ “ทนต่อความราวีเบียดเบียน เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม”

ตามที่สอนกันโดยทั่วไปในทุกวันนี้ กล่าวว่าหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เหมาะสำหรับใช้ในแผ่นดินของพระเจ้าในอนาคตเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่เรียกพระเยซูว่า “พระเจ้าเป็นเจ้า” จะไม่ยอมรับรู้ต่อพระบัญชาที่เขียวหรือ พระเยซูตรัสว่า “ทุกคนที่มาหาเรา และฟังคำของเรา และประพฤติตามคำนั้น” เป็นผู้ที่ตั้งอยู่บนรากศิลา คือพระเยซูคริสต์เจ้านั่นเอง

มหาตมะคานธี บรมครูผู้ยิ่งใหญ่ของประเทศอินเดีย ได้เน้นถึงคำสอนของพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำเทศนาบนภูเขา มิซันนารีคนหนึ่งถามมหาตมะคานธีว่า ทำอย่างไรชาวอินเดียจึงจะไม่รู้สึกลัวว่า ศาสนาคริสต์ “เป็นศาสนาของคนต่างชาติ” ท่านตอบว่า “จงอย่าให้มีข้อบกพร่องในการปฏิบัติจึงสอนให้ตรงไปตรงมา”

ทุกวันนี้ ชาวโลกมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระเยซูเหล่านี้ เหตุที่บอกว่า “ทำไม่ได้” อาจจะเป็นเพราะยังไม่เคยตั้งใจทำอย่างจริงจังก็ได้ หากว่าหลักจริยธรรมในพระกิตติคุณเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจปฏิบัติตามได้แล้ว เรื่องราวเกี่ยวกับความรอด ก็คงต้องเป็นไปได้เช่นเดียวกัน หลักคำสอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้วางไว้นั้น มิใช่เป็นเพียงกฎข้อบังคับที่สำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับคริสตจักรของพระองค์เท่านั้น หากยังเป็น “กฎแห่งธรรม” สำหรับมนุษย์ในโลกทั้งปวงอีกด้วย ซึ่งมนุษย์จะต้องรับเอาหรือปฏิเสธเสียอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ดี ความคิดเห็นในคำสอนของพระองค์ ได้ชี้ให้เห็นถึงแก่นหัวใจ ของการดำเนินชีวิตตามแบบแผนของชาวโลก ซึ่งล้วนเป็นการแก่งแย่งชิงดีและเห็นแก่ตัวทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นด้าน เศรษฐกิจ การเมือง หรือด้านอื่นใดก็ตามคำสอนของพระองค์ ได้เรียกร้องให้มวลมนุษย์ทุกชาติช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยความรัก ถ้ามีฉะนั้นแล้วจะต้องพินาศย่อยยับลง ด้วยการสู้รบกันอย่างแน่นอน เหตุที่โลกต้องเผชิญกับปัญหาสงครามบ่อย ๆ ก็เพราะต่างไม่มีความรักต่อกันนั่นเอง

ภายหลังจากที่นโปเลียนมหาราชาถูกเนรเทศไปสู่เกาะเซนต์ เฮลเลนาแล้ว นโปเลียนก็ได้สารภาพไว้ในคำพยานอันอมตะของพระองค์ว่า “ทั้งอเล็กซานเดอร์ ซีซาร์ ซาโลม และตัวข้าพเจ้าเอง

ได้แสวงหาอาณาจักรด้วยการสงคราม แต่พระเยซูทรงสร้างอาณาจักรของพระองค์โดยอาศัยความรัก และเพียงในชั่วโม่งนี้เท่านั้น ผู้คนนับเป็นจำนวนล้าน อาจยินดีสละชีวิตเพื่อพระองค์ ส่วนตัวของข้าพเจ้าเองก็ต้องถูกลืม ร่างกายเนาเปื่อยกลายเป็นอาหารของหนอนไปในไม่ช้าและระหว่างความทุกข์เวทนาของข้าพเจ้า และแผ่นดินนิรันดร์ของพระคริสต์ มีเหล็กอันน่าสะพึงกลัวคั่นอยู่ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นที่รักใคร่ เคารพบูชาของประชาชน ซึ่งต่างก็พากันประกาศพระนามของพระองค์ให้แพร่สะพัดไปทั่ว แผ่นดินของพระองค์ได้แผ่ขยายออกไปทั่วแผ่นดินโลก อย่างไม่มีที่สิ้นสุด โอ นี่คือการตายหรือ ข้าพเจ้าขอบอกให้ท่านทั้งหลายทราบว่า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ก็คือการสิ้นพระชนม์ของพระเจ้านั่นเอง ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายอีกครั้งหนึ่งว่า พระเยซูคริสต์คือพระเจ้า”

เมื่อพิจารณาตามคำเทศนาบนภูเขาแล้ว จะเห็นได้ว่าตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความรักที่อ่อนโยน และมีจุดประสงค์อย่างเดียวกัน คริสตจักรของพระเยซูคริสต์มิได้รักษาระดับมาตรฐานไว้ให้คงที่ กลับปล่อยให้ตกต่ำลงไปทุกที จนกระทั่งเห็นว่ากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ให้ปฏิบัติตามนั้น เป็นสิ่งเหลือวิสัยที่จะกระทำได้ มีหน้าซำยังเบี่ยงบ่ายผลักใส่ให้เป็นเรื่องของอนาคต จนกว่าพระเจ้าจะเรียกเราออกไปจากโลก หรือจนกว่าแผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนั้นแหละ จึงจะเอาใจใส่ปฏิบัติตาม เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ เราขาดหลักที่จำเป็นแห่งการดำรงชีวิตนั่นเอง กล่าวคือ ขาดฤทธิ์อำนาจแห่งการบังเกิดใหม่จากเบื้องบน

ข้อเรียกร้องของพระเยซูที่มั่นคงถาวร ไม่มีการเปลี่ยนแปลง และมาตรฐานที่พระองค์ตั้งไว้ให้เราปฏิบัติ ก็เป็นมาตรฐานแห่งการเป็นผู้ดีรอบคอบ (มัทธิว 5:48) “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่าน ผู้อยู่ในสวรรค์นั้นเป็นผู้ดีรอบคอบ” ข้อเรียกร้องนี้มีไว้สำหรับอนาคต หากแต่สำหรับเราในทุกวันนี้ กฎของข้อเรียกร้องนี้คือว่า “เหตุฉะนั้น” ซึ่งชี้ให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลัง ชีวิตที่ดีรอบคอบจริง ๆ นั้น จะต้องเป็นชีวิตที่ถ่อมตัว มีความอ่อนสุภาพ หิวกระหายความชอบธรรม มีจิตใจบริสุทธิ์ผ่องใส มีความเมตตา กรุณา รักสันติสุข สู้ทนการข่มเหงรังควาน ขอมทนต่อการด่าว่าและการใส่ความเท็จ เป็นเกลื่อและแสงสว่างของแผ่นดินโลก มีความชอบธรรมยิ่งกว่าผู้อื่นไม่มีความโกรธ ไม่แตกแยกกับผู้อื่น สมานไมตรีกับผู้อื่นได้เร็ว ไม่ใฝ่ใจในตัณหาราคะ ไม่คิดประเวณี ไม่หย่าร้างกัน ไม่สบลสาบาน ไม่หิวแข็ง ขัดขืนต่อผู้ที่ทำให้เราขุ่นเคือง มีสติจะทั้งวาจาและการประพฤติ เมื่อเขาตบแก้มซ้ายแล้วก็จ้งหันแก้มขวาให้เขาตบ ขอมให้มากกว่าที่เขาขอ ขอมทำงานมากกว่าหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย ให้เขายิ้มเมื่อเขาขอร้อง รักศัตรูของตนเอง อธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงเรา ไม่หน้าซื่อใจคด ไม่อธิษฐานชั่ว ๆ ซาก ๆ สำสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ เต็มไปด้วยความสว่าง รับใช้นายคนเดียว แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อนสิ่งอื่นใด ไม่ปรับโทษผู้อื่น ไม่คุยเขี่ยความผิดของผู้อื่น โดยที่ตนเองก็ยังทำผิดอยู่ ขอแล้วจะได้ เต็มไปด้วยพระวิญญาณ

บริสุทธิ บังเกิดผลที่ดีทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ยอมรับการสร้างขึ้นบนศิลาที่มั่นคงแข็งแรง คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา “*ด้วยว่าผู้ใดจะวางรากชนิคอื่นอีกไม่ได้*”

พระเยซูทรงกล่าวสรุปคำเทศานี้ด้วยข้อพระธรรมที่เรียกว่า “บัญญัติทองคำ” (มัทธิว 7:12) จงสังเกตคำว่า “เหตุฉะนั้น” ตลอดทั้งคำเทศานี้สาเหตุที่ทำให้คริสเตียนพากันผิดพลาด ก้าวไปไม่ถึงเป้าหมายนี้ มีด้วยกันหลายประการ ล้วนขึ้นอยู่กับสภาพจิตใจของเราในทุกวันนี้ทั้งสิ้น บางคนเรียกว่าเป็นการ “ต่อสู้ภายใน” ของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะ ซึ่งบางครั้ง “*ภายนอกก็มีการต่อสู้ ทั้งภายในก็มีความกลัว*” พระเยซูได้ทรงกำหนดแนวทางไว้ให้มนุษย์ปฏิบัติกันแนวทางด้วยกัน ล้วนเป็นความจริงที่มนุษย์ต้องต่อสู้กับชีวิตที่เห็นแก่ตัวเองอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะ “*ไม่มีคนใดปรนนิบัตินายสองนายได้*” แนวทางทั้งเก้าที่พระองค์ทรงกำหนดไว้มีดังต่อไปนี้

1. การทำความดี มีสองแบบ คือ ทำเพื่ออวดมนุษย์ด้วยกัน หรือทำเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย (มัทธิว 6:1-4)

2. การอธิษฐาน มีสองแบบคือ อธิษฐานเพื่ออวดมนุษย์ หรืออธิษฐานเพื่อให้พระเจ้าสดับฟัง (มัทธิว 6:5-15)

3. การอดอาหาร มีสองแบบคือ อดอาหารเพื่อให้มนุษย์ยกย่อง หรืออดอาหารเพื่อนมัสการเข้าเฝ้าพระเจ้า (มัทธิว 6:16-18)

4. การล่าสมทรัพย์สมบัติมีสองแบบคือ ล่าสมไว้ในโลก หรือล่าสมไว้ในสวรรค์ (มัทธิว 6:19-21)

5. การมองดูมีสองแบบคือ มองด้วยตาแห่งความสว่าง หรือมองด้วยสายตาแห่งความชั่ว คือความสว่างและความมืด (มัทธิว 6:22,23)

6. ความจงรักภักดีมีสองแบบคือ จงรักภักดีต่อพระเจ้า หรือจงรักภักดีเพื่อเห็นแก่ทรัพย์สมบัติ จะต้องเลือกเอาอย่างหนึ่งอย่างใด ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดสามารถปรนนิบัตินายสองนาย ในเวลาเดียวกันได้ (มัทธิว 6:24)

7. จุดมุ่งหมายมีสองแบบคือ เห็นแก่สิ่งของสำหรับชีวิตในโลกนี้ หรือสิ่งของแห่งแผ่นดินสวรรค์ (มัทธิว 6:25-34)

8. การกล่าวโทษมีสองแบบคือ กล่าวโทษผู้อื่น หรือกล่าวโทษตัวเอง (มัทธิว 7:1-5)

9. การให้ มีสองแบบคือ ให้ตามแบบอย่างพระเจ้า หรือแบบโยนแก้วมุกดาให้สุกร (มัทธิว 7:6)

ทั้งเก้าข้อที่กล่าวมานี้ คือมูลฐานสำคัญที่อาจทำให้เราผิดพลาดฝ่ายจิตวิญญาณ พระเยซูทรงกล่าวสรุปข้อบกพร่องเหล่านี้ ด้วยคำพูดสั้น ๆ เพียงคำเดียวว่า “*อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด*” (มัทธิว 6:2,5,16) “*วิบัติแก่เจ้า*” (ลูกา 6:24-26) ถ้าท่านผิดพลาดในการแสวงหาความก้าวหน้าฝ่าย

วิญญาณจิต ก็จงตรวจดูข้อบกพร่องของท่านจากเก้าข้อข้างบนนี้ แล้วท่านก็จะพบโดยไม่ยากนัก หากว่าเรายังผจญกับการต่อสู้ภายในอยู่แล้ว เราก็ไม่เหมาะสมที่จะเป็นศิษย์ขององค์สันตติราช

คำสอนทั้งหมดในการแสดงพระธรรมเทศนาบนภูเขา ซึ่งพระเยซูทรงเรียกย่อ ๆ ว่า “คำเหล่านี้ของเรา” นั้น มิใช่เพียงหลักในการปฏิบัติธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นองค์ประกอบของรากฐานแห่งชีวิต ที่เราจะสร้างขึ้นใหม่อีกด้วย การปฏิบัติตามคำสอนนี้เป็นการสำแดงออกของชีวิตใหม่ซึ่งอยู่ภายใน และผู้ที่ “ได้ยืนและประพฤติตาม” คำสอนนี้ ก็จะได้รับแผ่นดินสวรรค์เป็นมรดก ดังข้อพระธรรมที่ว่า “แผ่นดินสวรรค์ก็เป็นของเขาแล้ว” แต่เราจำเป็นต้องรับเอาชีวิตใหม่แห่งแผ่นดินสวรรค์นี้ เป็นอันดับแรกเสียก่อน แนวทางที่จะทำให้เราได้รับชีวิตใหม่นี้ ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนในพระธรรม มัทธิว 7:7-11 ซึ่งพอสรุปย่อ ๆ ได้ดังนี้ “จงขอ” “จงแสวงหา” และ “จงเคาะ” แล้วจะได้ พระเจ้าไม่เคยเรียกร้องให้เราทำอะไรโดยที่ไม่ทรงจัดเตรียมล่วงหน้าไว้ ให้เราได้รับผลสำเร็จในการกระทำสิ่งนั้น ๆ เลย พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งให้มนุษย์ต้องอาศัยกำลังความสามารถของตัวเอง เมื่อพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมหนทางให้เราเป็นผู้ที่รอบคอบไว้แล้ว พระองค์ได้ทรงอธิบายให้เราทราบถึงมูลเหตุที่เราไม่อาจปรับระดับชีวิตของเราให้เท่าเทียม กับระดับที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ และได้ทรงให้คำมั่นว่า พระบิดาเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์จะประทาน “พระพร” ที่จำเป็นให้แก่เรา เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตตามแบบอย่างนั้นได้ พระธรรมลูกาบทที่ 11 กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “พระบิดาเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เรา นั่น เป็นทางเดียวที่สามารถปรับระดับชีวิตของเรา ให้เกิดผลในทุกมาตรการที่พระเยซูทรงกำหนดไว้ และเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เรามีชีวิตตามแบบอย่างที่เราได้ทรงสั่งสอน พระเยซูตรัสแก่นิโคเดโมว่า “ท่านต้องบังเกิดใหม่ ด้วยน้ำและพระวิญญาณ” การที่เราจะรับจิตใจใหม่เพื่อให้สมกับชีวิตใหม่ได้ จำเป็นต้องมีพระวิญญาณของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่สถิตอยู่ด้วย ข้อนี้เตือนให้เราระลึกถึงเรื่องราวเนรมิตสร้างโลก ซึ่งบันทึกไว้ในพระธรรมปฐมกาลว่า “คืนนั้นก็ว่างเปล่าอยู่ มีความมืดอยู่เหนือ น้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าได้ปกคลุมอยู่เหนือน้ำนั้น” การบังเกิดใหม่เป็นการแก่งแย่งชิงดีกัน หรือการเห็นแก่ตัวเลย การดำเนินชีวิตทุกอย่าง อยู่ในกรอบข่ายของคำสอนที่พระเยซูทรงกำหนดไว้ในคำเทศนาบนภูเขา ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

“เราเป็นชาวแผ่นดินสวรรค์” (ฟิลิปปี 3:20) เราเป็นชาวสวรรค์อยู่ในกฎข้อบังคับของสวรรค์ ซึ่งล้วนแต่ตรงกันข้ามกับการประพฤติของชาวโลกทั้งสิ้น ดังจะเห็นได้จากข้อพระธรรมต่อไปนี้ “จงอย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลงนิสัยเสียใหม่” หากว่าเราได้รับเอาหลักคำสอนของพระคริสต์เหล่านี้ เข้าสู่จิตใจของเราแล้ว ก็จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราทุก ๆ ด้าน แต่ทั้งนี้ต้องยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้จัดการ

มีทางเดียวเท่านั้นที่จะนำไปสู่ชีวิต ที่เปี่ยมไปด้วยความสุขอย่างแท้จริง ทางนั้นคือทางกลับและ
ประตูแคบ (มัทธิว 7:13,14) ไม่ใช่ทางที่เรา “เข้าใจเอาเอง” เช่นเดียวกับที่สอนกันอยู่ในทุกวันนี้ หากแต่
เป็นทางที่ *ปฏิเสธตนเอง* ซึ่งพระเยซูเจ้าของเราเป็นผู้สั่งสอนอยู่ตลอดเวลา “ผู้ใดจะใคร่เอาชีวิตของตน
รอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของคน เพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิต” คำสอนนี้มีไว้เป็น
เพียงหลักเบื้องต้นแห่งการที่จะรับความรอดเท่านั้น เพราะความจริงทั้งหมดของพระเจ้าไม่ว่าจะเป็นไป
ในแง่ใดก็ตาม ย่อมเป็นจริงอยู่เสมอ และสามารถนำมาใช้ในวิถีชีวิตคริสเตียนได้ทุกสถานการณ์ และทุก
โอกาสเสมอไป เมื่อใดก็ตามที่เราปล่อยปละละเลยวิถีชีวิตคริสเตียนของเราจนกลายเป็น “ความว่างเปล่า มี
แต่ความมืดครอบงำอยู่” กล่าวคือ เมื่อความมืดมีที่ท่าจะชนะความสว่าง เมื่อเราจะรู้สึกรู้สว่าชีวิตของเราไร้
ความหมาย คุณคง “วิ่งไล่ตามลม” ก็มีเพียงแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้น ทรงสามารถ
ครอบงำชีวิตของเรา ทรงช่วยจัดความวุ่นวายในชีวิตให้หมดไปได้ ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด
และทรงนำเอา “ความยินดีในความรอดของพระองค์” ประทานให้แก่เรา

ต่อจากนั้นพระเยซูก็ได้ทรงกล่าวตักเตือน (มัทธิว 7:15-23) ทุกครั้งที่พระเยซูสอนหลักความ
จริง พระองค์จะทรงพร่ำตักเตือนให้เราระมัดระวังในคำสอนที่ผิดอยู่เสมอ เพื่อจะได้เลี่ยงให้พ้นจากผู้ชั่ว
หมุ่มมารทั้งปวงที่มักจะ “นุ่งห่มดอกแกละ แต่ภายในเขาร้ายยิ่งกว่าสุนัขป่า” ตลอดจนพวกครูเทียมเท็จการ
เป็นพยานในทางที่ผิด การกระทำในสิ่งที่ไร้สาระ พระองค์ขอให้เราคำนึงถึงผลเสีย การที่จะพิสูจน์ว่าข้อ
ใดจริงหรือเท็จ ดีหรือไม่ดีนั้น เราอาศัย มัทธิว 7:21) เป็นหลัก เพราะว่าผู้ที่จะกระทำการดี เป็นที่
น่าเชื่อถือ นั้น จะต้องเป็น “ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดา”

ในการสรุปปิดท้ายคำเทศนาครั้งยิ่งใหญ่นี้ เราอาจจะคิดว่า พระเยซูจะทรงยกอุทาหรณ์หรือ
คำอุปมา มาเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบ ให้เราเข้าใจในความจริงของพระองค์ยิ่งขึ้นอีก และพระองค์ก็ได้
ทรงโปรดกระทำเช่นนั้นจริง ๆ โดยยกคำอุปมาเปรียบเทียบเรื่องการวางรากฐานสองชนิด (มัทธิว 7:24-
27) นี้เป็นหลักความจริง ซึ่งสามารถนำมาใช้ให้เกิดผล ไม่ว่าจะใช้เป็นหลักเบื้องต้น ในการรับความรอด
หรือใช้เป็นหลักในการดำรงชีวิตประจำวันของเรา พระธรรมมัทธิว 7:23 ทำให้เราทราบว่ามีคนเป็น
จำนวนมากที่พระเยซูจะตรัสกับเขาว่า “เราไม่รู้จักเจ้าเลย” เพราะบุคคลเหล่านี้มิได้สร้างชีวิตไว้บน
รากฐานที่ถูกต้อง “ด้วยว่าผู้ใดวางรากฐานอื่นอีกไม่ได้ นอกจากที่วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์” (1 โคร
ินธ์ 3:11) พระองค์ทรงเป็นศิลา การดำเนินชีวิตตามแบบอย่างอื่น ๆ ล้วนแต่เป็นแนวทางที่ไร้เหตุผล
เป็นการสร้างเรือนไว้บนทราย ซึ่งจะต้องถูกถล่มรกรากโค่นพังในที่สุด เราจะต้องแน่ใจว่ารากฐานที่เรายึด
เหนี่ยวอยู่นั้นเป็นรากฐานที่คงทนถาวร ดังนั้นเราจึงต้องสร้างชีวิตบนรากที่เป็นหลักมั่นคงคือ “การกลับ
ใจเสียใหม่ เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” (กิจการ 20:21 ฮีบรู 6:1)

แต่การมีเพียงรากฐานเท่านั้นยังไม่เป็นการเพียงพอ พระคริสต์มิได้ทรงเป็นรากฐานเท่านั้น หากแต่ยังทรงเป็นทั้งตัวตึกตั้งอยู่บนรากฐานนั้นอีกด้วย ดังนั้นตัวตึกที่ตั้งอยู่บนรากฐานนี้จึงมีความมั่นคงแข็งแรงทัดเทียมกัน (1 โครินธ์ 3: 11-15) การที่ตัวตึกแห่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราพังทลายลง มิใช่เป็นเพราะรากศิลาตั้งกล่าวเป็นต้นเหตุ แต่เป็นเพราะตัวตึกที่เราก่อสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ ไม่มั่นคงแข็งแรงพอ พายุร้ายอาจโหมกระหน่ำ เช่นเดียวกับในสมัยเมื่อพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ แต่ถ้าเราก่อสร้างตึกแห่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเรา บนรากฐานศิลาอันมั่นคงถาวรเป็นนิรันดรแล้ว เรา “จะมีได้สะท้อนสะท้อนไป”

การเทศนาครั้งนี้ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง ประชาชนพากันประหลาดใจในคำสั่งสอนและฤทธิ์อำนาจของพระองค์มาก พระองค์มิได้ทรงสอน หลักปฏิบัติในการเข้าสังคมตามแบบอย่างของมนุษย์ หากแต่พระองค์ทรงสอนหลักในการดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคล ให้ปฏิบัติในทางที่ถูกที่ควร ในสายพระเนตรของพระเจ้า คือแก่ “ทุกคนที่มาหาเรา และฟังคำของเรา และประพฤติตามคำนั้น” พระองค์ทรงเรียกรื้อเราเป็นรายบุคคล หากว่าเรานำเอาหลักคำสอนนี้ไปใช้ระงับความวุ่นวายของสังคม แก้ปัญหาเศรษฐกิจและขัดข้อขัดแย้งยุ่งเหยิงของประเทศต่าง ๆ แล้ว ทั่วโลกก็จะมีความสุขอย่างแท้จริง แต่ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของแต่ละคนอย่างพร้อมเพรียงกัน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบรรดาสาวกของพระองค์ ก็คงต้องประทับใจในคำสอนของพระองค์อย่างที่สุด เช่นเดียวกับ เมื่อรู้ถึงการเลือกสรรอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบหมายหน้าที่ ให้พวกเขาปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจอะไรเลย ในการที่เปโตรทูลสรรเสริญพระองค์ว่า “คำสั่งให้มีชีวิตนิรันดรนั้นอยู่ที่พระองค์”

ข้อไตร่ตรอง

แม้ในทุกวันนี้พระเยซูก็ยังทรงเรียก บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้ให้ออกจากฝูงชนให้เดินไปตามทางแคบ ซึ่งจะนำไปสู่ชีวิตที่แท้จริง คนส่วนใหญ่มักจะชอบเดินไปตามทางกว้างอันเป็นทางที่สะดวกสบาย มีน้อยคนที่จะยอมถ่อมตัวปฏิเสธตนเอง เพื่อรับเอาชีวิตใหม่

พระพรแห่งความสุขที่สูงสุดทั้งแก่ประชากร ที่พระเยซูคริสต์ทรงจัดเตรียมไว้ให้เรานั้นตรงกันข้ามกับความสุขตามแบบอย่างของชาวโลก แต่พระองค์ได้ทรงพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า หลักปรัชญาของพระองค์ ทรงอยู่เหนือปรัชญาของชาวโลกทุกประการ “ท่านทั้งหลายที่อดอยาก *เดี๋ยวนี้* ก็เป็นสุข เพราะท่านจะได้ อิ่มหนำ” (ลูกา 6:21)

การที่เราคืนรนต่อผู้พันฝ่ายอุปสรรคนานาชนิดให้ชีวิตของเรา หรือสู้ทนต่อการดิ้นรนหนีทางจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ก่อให้เกิดกุศลผลบุญขึ้นมาแต่อย่างใด แต่ถ้าเราอดทน “เพราะเหตุความชอบธรรม” และเพื่อเห็นแก่ความผูกพันที่มีต่อแผ่นดินสวรรค์แล้ว เราก็จะได้รับบำเหน็จเป็นสิ่งตอบแทน

หรืออธิบายง่าย ๆ ก็คือ ถ้าหากเราถูกตำหนิตินินทาเพราะเราประพฤติผิดจริง เราก็ไม่ได้รับพระพรจากพระเจ้า แต่ถ้าเราถูกกล่าวหาใส่ร้ายอย่างไม่เป็นธรรม เนื่องจากการสู้ทนเพื่อพระเจ้าแล้ว เราจะได้รับชัยชนะยินดีจากพระคริสต์ ฉะนั้นเมื่อเราถูกข่มเหงเพราะคำพยานของเรา เราก็ควรมีความยินดี ไม่ท้อถอย จึงมีความอดทน เช่นเดียวกับศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณ ได้ปฏิบัติตามแล้ว

“ให้ความสว่าง ของท่านส่องต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น” (มัทธิว 5:16) ทั้งนี้มีให้หมายความว่า จะให้เขายกย่องสรรเสริญท่าน แต่เพื่อให้เขาเห็นการประพฤติดีประพฤติชอบของท่าน เพื่อเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์ ท่านกำลังส่องสว่าง ไปสู่หมู่มชนที่อยู่ล้อมรอบตัวท่าน เพื่อให้เขาพบหนทางที่ไปสู่พระผู้ช่วยให้รอดหรือยัง

“ผู้ใดทำให้ข้อเล็กน้อยข้อหนึ่งในพระบัญญัติเบาขึ้น... ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้น้อยที่สุดในเมืองสวรรค์” (มัทธิว 5:19) ในที่นี้มีให้หมายความว่าผู้นั้นจะถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ แต่หมายความว่า จะมีส่วนในแผ่นดินสวรรค์น้อยลง แต่ “ผู้ใดจะประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าใหญ่ในเมืองสวรรค์” (มัทธิว 5:19) การสอนให้ผู้อื่นประพฤติตามวิถีทางของชีวิตที่ชอบธรรมนั้น ยังไม่เป็นการเพียงพอ ตัวเราเองก็จำเป็นต้องประพฤติตามด้วย ความชอบธรรมของเราจะต้องมีมากกว่า ความชอบธรรมของพวกฟาริสี ซึ่งการปฏิบัติตามพิธีการศาสนาของพวกเขาก็เป็นแต่เพียงการปฏิบัติภายนอกเท่านั้น การที่จะเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ได้นั้น จะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงภายใน

“จงไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน” (มัทธิว 5:23,24) หากว่าเรามีเรื่องบาดหมางกับญาติพี่น้องของเรา ก็จงไปทำการปรองดองกับเขาเสียก่อน แม้ว่าเขาจะเป็นฝ่ายผิดคิดร้ายต่อเราก็ตาม ไม่ควรคอยให้เขามาหาเราก่อน แต่จงไปหาเขาแล้วหาทางคืนดีกันเสีย พระเจ้าทรงบัญชาให้เราเป็นฝ่าย “ไปหาเขา” ดังข้อพระธรรมที่กล่าวไว้ข้างต้น ถ้ามีเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงรับเครื่องบูชาจากเราเลย ทั้งนี้เพราะ “การเชื่อฟังก็ประเสริฐกว่าเครื่องบูชา” นี่คือข้อผูกมัดประการหนึ่งที่เราจะต้องเอาใจใส่ เช่นเดียวกับพระบัญชาอื่น ๆ ของพระองค์ ซึ่งถ้าคริสเตียนทุกคนเชื่อฟังทำตาม โดยเคร่งครัดแล้ว ปัญหาการวิวาทบาดหมาง แยกแยกกัน ในระหว่างคนของพระเจ้าก็จะลดน้อยลง และคลี่คลายไปในทางที่ดีได้ในที่สุด “จงปรองดองกับเขาเสียโดยเร็ว” ซึ่งแม้จะเป็นความจริงดังที่เขากล่าวหา ก็จงมอบให้เป็นภาระของพระเจ้าพระองค์จะทรงจัดการให้ แล้วที่กล่าวโทษนั้นก็จะไม่มีอำนาจที่จะฟ้องร้องท่านอีกต่อไป ถ้าท่านไม่มอบให้เป็นภาระของพระเจ้า ท่านอาจถูก “ขังไว้ในเรือนจำ และไม่สามารถหลุดพ้นจากสถานะการณ์อันยุ่งยากซับซ้อนนั้นได้เลย จนกว่าจะใช้หนี้ครบ” ถ้าพี่น้องของท่านชี้หรือ โพนทนาความผิดของท่าน ก็จงรีบหาทางปรองดองกับเขาโดยเร็ว ซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจกันดีขึ้น ความโกรธแค้นขุ่นเคือง ที่มีต่อกันก็จะคลายลง และเป็นมิตรให้ความเกื้อกูลแก่กันได้ในที่สุด จงสารภาพความผิด ขออภัยจาก

เขา ขอร้องให้เขาอธิษฐานเพื่อท่าน แล้วในไม่ช้า เขาก็จะเป็นฝ่ายสารภาพในความผิดบาปของเขาต่อ
ท่านเอง แทนที่จะคอยกล่าวหาท่านเหมือนเมื่อก่อน

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวแก่คนในครั้งโบราณว่า...ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า...” คำสั่ง
สอนของพระเยซูไม่ว่าในเรื่องใด ๆ ล้วนแต่มีสารกินใจสูงส่ง กว่าคำสอนในสมัยโบราณทั้งสิ้น พระ
บัญญัติใหม่แห่งอาณาจักรของพระองค์สูงเด่นเหนือกว่าพระบัญญัติเดิมนัก ดังจะเห็นได้จากข้อพระ
ธรรม 2 โครินธ์ 3:11

“อย่าต่อสู้คนชั่ว” (มัทธิว 5:39) คริสเตียนส่วนมากมักจะทำให้จิตวิญญาณของตนมีมลทิน
หมองมัวไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คือมักจะแข็งข้อ ไม่ยอมแพ้ผู้ใด มักจะแสดงตัวให้เด่น หาทางเอาชัยชนะ
ต่อศัตรูด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง

“เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตร ของพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์” (มัทธิว 5:45) แนวทางการ
ปฏิบัติทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วนี้ ก็เพื่อให้เรานำไปใช้รับในการดำรงชีวิต ให้เหมาะสมกับสภาพที่เรา
ได้รับจากพระคริสต์ กล่าวคือดำรงชีวิตเยี่ยงบุตรของพระเจ้า ในท่ามกลางหมู่ชนที่ชั่วช้าโหดเหี้ยม ซึ่งไม่
ยอมเชื่อฟังพระเจ้าในยุคนี้ เพื่อจะได้ส่องทางชีวิตให้แก่เขา “ปรากฏคุณดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก” “เหตุ
ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์นั้น เป็นผู้ดี
รอบคอบ” (มัทธิว 5:48) “อย่าทำเหมือนเขาเลย” (มัทธิว 6:8)

“คำอธิษฐานตามแบบของพระเยซู” มีศูนย์กลางอยู่ที่สง่าราศีและแผ่นดินของพระเจ้า
นอกเหนือไปจากการทูลขออาหารประจำวันจากพระองค์แล้ว เราทูลขอพระองค์ให้ทรงรักษาเราไว้ ให้
พ้นอำนาจความบาปและความชั่ว ข้อเตือนใจที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งพระเยซูทรงเน้นถึงก็คือ ภัย
อันตรายของการที่เราไม่ยอมอภัยโทษให้แก่ผู้อื่น เพราะเมื่อเราไม่ยอมอภัยโทษให้ผู้อื่นพระเจ้าก็จะไม่
ทรงโปรดยกโทษให้เราเช่นเดียวกัน

“อย่ากระวนกระวายถึงการเลี้ยงชีพของตน” (มัทธิว 6:25-34) ข้อพระธรรมเหล่านี้จัดเป็น
วรรณคดีชั้นสูงมาก ในการสร้างมโนภาพให้เห็นถึงการที่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาสรรพสิ่งทั้งปวงที่
พระองค์ทรงสร้างขึ้น ด้วยความรัก ความเอ็นดู “โอ คนมีความเชื่อน้อย จงแสวงหาแผ่นดินของพระองค์
เสียก่อน” เพราะว่า “พระบิดาของท่านทั้งหลาย ทรงทราบ ว่า ท่านต้องการสิ่งเหล่านี้”

บททวน

เหตุใดสาวกของพระเยซูจึงคิดว่าพระองค์ทรงเสียพระสติไป?

ท่านจำชื่อสาวกทั้งสิบสองคนได้หรือไม่? พระเยซูทรงแต่งตั้งพวกเขา ณ ที่ใด? พระองค์ทรง
โปรดให้พวกเขามีฤทธิ์อำนาจในทางใด? และทรงมอบหมายหน้าที่ให้พวกเขาทำอะไรบ้าง?

พระเยซูประทับอยู่ที่ภูเขานานเท่าใด? นอกเหนือไปจากอัครสาวกแล้ว มีใครอยู่ที่นั่น อีกด้วยหรือไม่? พวกเขามาจากแห่งหนตำบลใด?

พระเยซูทรงเทศนาบนภูเขา หรือเสด็จลงไปเทศนา ณ ที่ราบข้างล่าง? พระองค์ทรงเทศนาให้ ใครฟัง? ประชาชนได้ฟังคำเทศนาของพระองค์ด้วยหรือไม่? พระองค์มีพระประสงค์ที่จะสอน ประชาชนโดยทั่วไปเช่นนั้นหรือ? ทุกคนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งสอนได้ครบทุกข้อหรือไม่? คำว่า “เป็นสุข” หมายถึงอะไร?

พระเยซูทรงเปรียบเทียบผู้ที่ติดตามพระองค์ว่ามีสภาพเหมือนอะไร? ท่านจะอธิบายความหมาย ของคำเปรียบเทียบเหล่านี้ว่าอย่างไร?

พระเยซูตรัสถึงความสัมพันธ์ ระหว่างพระองค์กับพระบัญญัติของโมเสสว่าอย่างไร? คำสั่ง สอนของพระองค์สูงกว่าพระบัญญัติของโมเสสเช่นนั้นหรือ? พระเยซูทรงวางระดับมาตรฐานของ ความชอบธรรมไว้อย่างไร?

พระเยซูทรงสอนถึงเรื่องความโกรธว่าอย่างไร? เราสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยการอธิษฐานและ การนมัสการ โดยที่เรามิได้คืนดีกับพี่น้องของเราได้หรือไม่? ในการคืนดีกันนั้น พระเยซูทรงกำหนดให้ ผู้ใดเป็นฝ่ายรับผิดชอบ? การทำความเข้าใจและคืนดีกับคู่ความนั้น หมายความว่าอย่างไร?

พระเยซูทรงสอนถึงเรื่องการพิชิตประเวณี การหย่าร้าง และการสวดสาบานว่าอย่างไร พระเยซู ทรงอธิบายความหมายของคำว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน” ในพระบัญญัติเดิมว่าอย่างไร?

คริสเตียนควรกระทำอย่างไรเมื่อถูกคนอื่นฟ้องร้อง? ในการเกี่ยวข้องกับผู้อื่นนั้น เราควรปฏิบัติ อย่างไร? และมีขอบเขตเพียงใด? (มัทธิว 5:41)

เราควรจะทำอย่างไร เมื่อถูกคนอื่นข่มเหงรังแก?

พระเยซูทรงสอนให้เราปฏิบัติต่อศัตรูของเราอย่างไร?

พระเจ้าทรงจัดการกับมวลมนุษย์อย่างไร? (มัทธิว 5:45)

พระเยซูทรงวางมาตรฐานการเป็นผู้ดีรอบคอบสำหรับเราอย่างไร? พระองค์ทรงสอนเกี่ยวกับ การให้ทาน และการแสดงความเมตตา กรุณาต่อผู้อื่นว่าอย่างไร?

พระองค์ทรงสอนเกี่ยวกับการอธิษฐานว่าอย่างไร? ที่พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเรานั้น เนื่องด้วยเนื้อหาสาระของคำอธิษฐาน หรือเนื่องด้วยความซื่อสัตย์ในการอธิษฐาน?

แบบอย่างการอธิษฐานที่พระเยซูประทานให้เรา มีความว่าอย่างไรบ้าง? จงอ้างมาให้ละเอียด ในคำอธิษฐานนี้พระเยซูทรงเน้นตอนไหนมากที่สุด?

ถ้าเราไม่อภัยโทษให้แก่ผู้อื่นแล้ว พระเจ้าทรงโปรดอภัยโทษให้เราหรือไม่?

พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับการถือศีลและการสำสรวปสมบัตินี้ว่าอย่างไร?

คำว่ามืดดวงตา “เป็นปกติ” ในที่นี้หมายความว่าอะไร? ความสว่างกลับกลายเป็นความมืดได้อย่างไร?

เหตุใดเราจึงไม่สามารถเป็นบ่าวสองนายในเวลาเดียวกันได้?

พระเยซูทรงสอนเรื่องความจำเป็นในชีวิตประจำวันของเราอย่างไร?

พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาสารพัดสิ่ง ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงพิทักษ์รักษามนุษย์หรือไม่?

เราไม่ควรเตรียมสิ่งใดไว้สำหรับวันพรุ่งนี้เลยหรือ?

พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับการกล่าวโทษคนอื่นอย่างไร? การที่เราพยายามมองดูเศษผงในตาของญาติพี่น้องของเรา โดยไม่คำนึงว่าในดวงตาของเราก็มีท่อนไม้อยู่นั้น หมายความว่าอย่างไร?

พระเยซูสอนเกี่ยวกับคนหน้าซื่อใจคดอย่างไร?

พระเยซูสอนเกี่ยวกับการขออย่างไร? พระองค์ทรงยกตัวอย่างอะไรบ้างในอันที่จะสอนให้เราทราบแนวทางนั้นว่า ทำอย่างไร พระองค์จึงจะทรงตอบคำอธิษฐานของเรา?

“บัญญัติทอง” หมายถึงอะไร? เราจะหาได้จากที่ไหน? การรักษายกบัญญัตินี้จะทำให้เรารอดได้หรือไม่?

จงอธิบายความหมายของคำสอนเรื่องทางแคบและทางกว้าง ว่าหมายความว่าอย่างไร?

คำพูดที่ว่า “นุ่งห่มดุกแคะ แต่ภายในร้ายกาจดุจสุนัขป่า” นั้นหมายความว่าอย่างไร?

พระเยซูทรงหมายถึงอะไร ในการที่พระองค์ตรัสว่า “ท่านจะรู้จักเขาเพราะผลของเขา”?

ผู้ใดบ้างที่พระเยซูตรัสว่า สามารถเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้? (มัทธิว 7:21)

เหตุใดบางคนจะต้องถูกขับไล่ออกไป เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง?

จงอธิบายคำอุปมาเรื่องการวางรากฐานทั้งสองอย่าง ผู้ที่สร้างตึกไว้บนทรายและผู้สร้างตึกไว้บนศิลานั้น คือคนประเภทใดบ้าง? ศิลานี้ในที่นี้หมายความว่าถึงใคร?

การเทศนาบนภูเขาครั้งนี้ก่อให้เกิดผลอย่างไรบ้าง?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. อะไรคือสาเหตุสำคัญที่สุด ซึ่งทำให้ประชาชนหลังไหลมาเฝ้าพระเยซู 2. เหตุใดพระเยซูทรงกำชับมิให้เขาเหล่านั้น แพร่งพรายให้ผู้ใดทราบว่พระองค์คือใคร 3. ท่านคิดว่าพระเยซูคัดเลือกลูกสาวทั้งสิบสองคนในเวลานั้นหรือ หรือเป็นเพียงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ก่อนแล้ว 4. เหตุใดพระเยซูจึงทรงเริ่มการเทศนาโดยสอนถึงพระพรแห่งความสุข 5. คำสั่งสอนในการเทศนาครั้งนี้สำหรับอัครสาวกสิบสองคนเท่านั้น หรือสำหรับมนุษยชาติทั่วไป 6. เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเหมือนเกลือแห่งแผ่นดินโลก” นั้น พระองค์ทรงหมายถึงอัครสาวกทั้งสิบสองคนโดยเฉพาะเท่านั้น หรือทรง

หมายถึงผู้ติดตามพระองค์ทุกคน 7. การที่พระเยซูสอนถึงเรื่องเกลือ การสร้างเมืองบนภูเขา และเทียนที่จุดไว้บนเชิงเทียนนั้น พระองค์ทรงสอนถึงความจริงเรื่องเดียวกันใช่หรือไม่ การกระทำเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ดีกว่าคำพูด จริงหรือไม่ 8. จากคำเทศนาของพระเยซูครั้งนี้ ท่านจะอธิบายเรื่องความบาปอย่างไร 9. ท่านคิดว่าผู้ที่แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าเป็นอันดับแรก จะได้รับการเลี้ยงดู ได้รับเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย อาหารตลอดไปเช่นนั้นหรือไม่ 10. ท่านคิดว่าคำสอนของพระเยซูคริสต์ เรื่องการหย่าร้างนั้น จะนำมาใช้ในปัจจุบันได้หรือไม่ 11. ระหว่างการอธิษฐานขอ กับการเชื่อฟังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างไรหนจะได้รับคำตอบในการอธิษฐาน 12. การพูด “คำซ้ำกัน” เมื่ออธิษฐานนั้นหมายความว่าอย่างไร 13. การสำสุมทรัพย์สมบัติไว้เพื่อแก้ไขฐานะเมื่อคราวตกทุกข์ได้ยาก หรือเมื่อวัยชรา นั้น เป็นความผิดบาปหรือไม่ 14. เราจะรับพระวิญญูณบริสุทธิ์ ด้วยการอธิษฐานขอเพียงประการเดียวได้หรือไม่ 15. การอธิษฐานขอที่แท้จริงนั้นหมายความว่าอย่างไร 16. ท่านคิดว่าบุคคลต่าง ๆ ที่พระเยซูทรงกล่าวถึงในพระธรรมมัทธิว 7: 22 ได้รับความรอดหรือไม่ 17. การสร้างตึกไว้บนรากฐานศิลานั้นหมายความว่าอย่างไร

ชั้นที่ยี่สิบทรงรักษาคนใช้ของนายร้อยทหาร-เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว 8: 1-13 ลูกา 7:1-10

ในชั้นที่แล้ว หลังจากที่พระเยซูได้ทรงใช้เวลาในการอธิษฐานอยู่บนภูเขาตลอดคืนแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงคัดเลือกและแต่งตั้งอัครสาวกไว้สิบสองคน และได้ทรงแสดงพระธรรมเทศนาอันประเสริฐยิ่ง โปรดแก่พวกเขาที่ภูเขานั้น พระองค์ทรงแนะนำสั่งสอนพวกเขาให้รู้ถึงหลักธรรม กฎข้อบังคับแห่งแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งพวกเขาจะต้องออกไปประกาศให้ชาวโลกทราบต่อไป ในการนี้ได้มีประชาชนหลั่งไหลติดตามพระองค์มาเป็นจำนวนมาก ซึ่งพระองค์ก็ได้ทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บ และขับไล่ผีสิงให้แก่พวกเขาหลายคนด้วยกัน พระเยซูทรงบำบัตรักษา โรคภัยไข้เจ็บให้แก่ประชาชนเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงพิทักษ์รักษาจิตวิญญาณของพวกเขา ทั้งนี้เพราะ “บรรดาความทุกข์ภัยไข้เจ็บของเรา ท่านได้รับเอาเอง” แต่ก็มีอยู่บ่อยครั้งที่พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงไปจากฝูงชนผู้เจ็บป่วยเหล่านั้น เพื่อสั่งสอนสาวกของพระองค์ และสอนให้รู้ถึงความจริงแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

ประชาชนที่ได้ฟังคำเทศนาบนภูเขาของพระองค์ ต่างก็พากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ยิ่งนัก เพราะว่าคำสอนของพระองค์เต็มไปด้วยฤทธิ์เดช และมีความหมายลึกซึ้งแตกต่างไปจากพวกฟาริสีมาก และเมื่อพระองค์ เสด็จจากภูเขากลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุม ประชาชนก็ได้ตามเสด็จไปด้วย เมืองคาเปอร์นาอุม อยู่ห่างจากภูเขาที่พระเยซูแสดงพระธรรมเทศนาประมาณแปดกิโลเมตร เป็นเมืองที่พระองค์ทรงเคยใช้เป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์และกระทำการอัศจรรย์ไว้หลายประการด้วยกัน ตรงนี้แหละที่มัทธิวได้บันทึกไว้ว่า พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย ดังที่มาระโกได้บันทึกไว้ในชั้นที่ 15 การสำแดงการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระเยซู เท่าที่มัทธิวบันทึกเอาไว้ในเวลานั้นมีทั้งหมดหลายประการด้วยกัน ส่วนใหญ่ได้แก่การบำบัตรักษาโรค ซึ่งบางครั้งพระเยซูก็ทรงรักษาคนป่วยให้หาย โดยการสัมผัส หรือโดยคำตรัส บางครั้งก็ทรงรักษาทั้ง ๆ ที่คนป่วยผู้นั้นอยู่ห่างจากที่พระองค์ประทับเป็นระยะทางไกล ไม่อาจติดต่อถึงกันได้

การกระทำการอัศจรรย์ คือการเอาชนะต่อกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ด้วยฤทธิ์อำนาจที่เหนือกว่าเป็นข้อยกเว้นอย่างหนึ่งที่มีได้ดำเนินตามกฎธรรมชาติ แต่ก็มีได้ทำให้กฎธรรมชาติเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ทุกอย่างยังคงเป็นเช่นเดิมเป็นต้นว่ากฎของความโน้มถ่วง เดิมเป็นอย่างไร เดียวนี้ก็เป็นอย่างนั้น เมื่อเครื่องบินขึ้นไปได้ ก็จะต้องลงได้เช่นเดียวกัน แต่มีกฎอย่างหนึ่ง ที่อยู่เหนือกฎของความโน้มถ่วงนั้น นั่นคืออำนาจของพระเจ้า

ฤทธิ์อำนาจของพระเยซูมีแหล่งกำเนิดมาแต่สวรรค์ พระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่เราไม่รู้จักและไม่เข้าใจ ประจักษ์ชัดยิ่งย่อมไม่รู้ถึงการดำรงชีวิตของผู้เป็นนายของมัน ดังนั้นเราจึงไม่อาจเข้าสู่ดินแดนนิศถาวรของพระเจ้าได้ พระเยซูทรงคุ้นเคยกับอำนาจของพระเจ้า และได้ใช้อำนาจนั้น พิสูจน์ให้เห็นว่าการที่พระองค์อ้างว่า พระองค์คือองค์พระเมสสิยาห์นั้นเป็นความจริง เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงพระราชกิจของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์เสด็จมาจากสวรรค์ซึ่งเป็นดินแดนแห่งจิตวิญญาณ ซึ่งดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพื่อปฏิบัติพระราชกิจให้ลุล่วงไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฉะนั้นบางครั้งพระองค์จึงได้สำแดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ

มีบางคนคัดค้านว่าการกระทำการอัศจรรย์นี้เป็นเรื่องที่อยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์ ดังนั้นเราจึงเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสิ่งที่ผิดหลัก “วิทยาศาสตร์” หากว่าเรายึดถือเอาหลักวิทยาศาสตร์เป็นบรรทัดฐานคือไม่ยอมรับรู้การกระทำการอัศจรรย์แล้ว เขาก็จำต้องปฏิเสธเรื่องสสาร เรื่องจิตจิตใจ กระแสไฟฟ้า กฎของความโน้มถ่วง ฯลฯ ทั้งนี้เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่ลึกลับ เกินความเข้าใจของเราทั้งสิ้น แม้แต่นักวิทยาศาสตร์ที่เปรี๊ยะปราดที่สุด ก็ไม่สามารถอธิบายให้ถูกต้องได้ ฉะนั้นจึงขอให้เราเชื่อฟังในพระเจ้าผู้ทรงสร้างชีวิต โลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในโลก ซึ่งทรงสามารถเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง ให้เป็นไปตามแนวทางที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ได้ทุกอย่าง พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เราทราบถึงความจริงอันประเสริฐของพระองค์ โดยทางการกระทำการอัศจรรย์ของพระบุตรของพระองค์และโดยทางพระกิตติคุณ ซึ่งเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า ให้คนทั้งปวงที่เชื่อ ได้ถึงที่รอดทุกคน” ฉะนั้นเราจึงมีหนทางที่จะเข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระวิญญาณ” กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎของความผิดและของความตาย” นี่คือตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่ากฎหนึ่งสามารถทำลายกฎอีกกฎหนึ่งได้ ความจริงนั้น ความบาปไม่ได้ตาย แต่เมื่อเราอยู่ในพระคริสต์ เราก็ต้อง “ตายแก่ความบาป และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า” โดยความเชื่อ

ในการรักษาคนไข้ของนายร้อยทหารชาวโรมันนั้น พระเยซูได้ทรงสั่งสอนให้เราตระหนักถึงการตอบสนองความเชื่อ ที่พระองค์ทรงโปรดแก่นายทหารผู้นั้น ทั้งนี้เนื่องมาจากความเชื่อมั่นอย่างสุดจิตสุดใจ ที่เขามีต่อพระองค์นั่นเอง จนพระองค์ต้องตรัสชมเขาว่า พระองค์ไม่เคยพบความเชื่อเช่นนี้มาก่อนเลย พระองค์ทรงใช้ความเชื่อเป็นหลักในการเตือนพลไพร่ของพระองค์ โดยตรัสว่า ผู้ใดไม่มีความเชื่อ ผู้นั้นจะต้องถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินของพระเจ้า แม้ว่าการบันทึกของมัทธิว และลูกา มีข้อปลีกย่อยแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่เมื่อเรานำมาเปรียบเทียบกันแล้ว เราก็จะได้เรื่องราวที่ละเอียดครบถ้วนบริบูรณ์

อภิปราย

ดูเหมือนว่า ในระหว่างที่พระเยซูเสด็จจากภูเขากลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมนั้น นายร้อยทหารโรมันผู้นี้กำลังรอคอยพระเยซูอยู่ แต่ในพระธรรมลูกาบันทึกไว้ว่า นายร้อยผู้นี้ได้ส่งชาวยิวคนหนึ่งไปทูลเชิญพระองค์ให้รักษาคนไข้ของเขา

เนื่องจากเขา “เป็นนายร้อยทหารโรมัน” ฉะนั้นเป็นที่แน่นอนว่าเขาจะต้องมีคนอยู่ได้บังคับบัญชาของเขาไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคน ตามยศศักดิ์ของเขา แต่ตามสภาพความเป็นอยู่นั้นรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติสูงมาก ฉะนั้นจึงสันนิษฐานว่า เขาอาจเป็นผู้บัญชาการทหาร ของหน่วยที่เขาประจำอยู่ในคาเปอร์นาอุมก็เป็นได้ และในฐานะที่เขาเป็นผู้แทนของรัฐบาลโรมัน ดังนั้นเขาจึงมีอำนาจสิทธิ์ขาด ทั้งในเมืองคาเปอร์นาอุมและอาณาเขตโดยรอบ ตามหลักฐานปรากฏว่านายร้อยผู้นี้เป็นผู้มีอิทธิพลไม่ตรีดิงมายิ่ง แม้ว่าชาวยิวจะอยู่ได้บังคับของรัฐบาลโรมันก็ตาม แต่เขาก็มิได้กดขี่ข่มเหงชาวยิวเยี่ยงผู้มีอำนาจแต่ประการใด ตรงกันข้าม เขากลับมีความเห็นอกเห็นใจ และให้การสงเคราะห์พวกเขาหลายด้านด้วยกัน ชาวยิวคณะที่เขาส่งไปทูลเชิญพระเยซูนั้น ทูลพระเยซูว่า นายร้อยผู้นี้ รักชนชาติยิวมาก และได้สร้างธรรมศาลาไว้ให้พวกเขาหนึ่งหลัง ฉะนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาจะต้องมีความสนใจศาสนายิวอย่างใกล้ชิดและได้รู้ถึงความจริงของพระเจ้าบางประการแล้วด้วย เขาคงจะทราบถึงกิตติศัพท์ของพระเยซู และการสำแดงการอัศจรรย์ของพระองค์ ทั้งที่พระองค์กระทำในเมืองและนอกเมืองคาเปอร์นาอุม อาจเป็นไปได้ว่า ทุกครั้งที่ประชาชนพากันไปเฝ้าพระเยซูเป็นจำนวนมากมาย เขาได้ส่งทหารของเขาไปปะปนกับฝูงชนเหล่านั้นด้วย ทั้งนี้เพื่อรักษาความสงบ ระวังความโกลาหลต่าง ๆ ซึ่งอาจเนื่องมาจากการชื้อแย่งเบียดเสียดกันเข้าไปฟังพระธรรมเทศนา หรือพากันป่วยเข้าขอรับการรักษาจากพระองค์ เขาคงได้ไตร่ตรองถึงข้อโง้งจันที่ว่า พระเยซูทรงเป็นผู้รักษาโรคผู้ยิ่งใหญ่และเป็นบรมครู มาบ้างแล้ว และเชื่อว่าเขารู้จักกับขุนนางชาวโรมันซึ่งอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมนี้อย่างแน่นอน ขุนนางที่กล่าวถึงนี้คือผู้ที่พระเยซูได้ทรงรักษานบุตรชายของเขา ให้รอดพ้นความตายได้อย่างน่าอัศจรรย์เมื่อคราวที่พระองค์ประทับอยู่ในหมู่บ้านคานานันเอง (มีบางคนเข้าใจว่า นายร้อยและขุนนางชาวโรมันดังกล่าว เป็นบุคคลเดียวกัน)

อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าคนไข้ที่นายร้อยผู้นี้รักใคร่ และมีคุณค่าต่อเขามากนั้น ได้ล้มป่วยลงอาการหนักและกำเริบรุนแรงมาก จนถึงกับต้องกลายเป็นง่อย และกำลังอยู่ในระหว่างความเป็นความตายทีเดียว ตามที่ได้บันทึกไว้กล่าวว่า “เขาต้องทนทุกข์เวทนามาก” นายร้อยชาวโรมันจึงตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่า จะต้องทูลเชิญให้พระเยซูช่วยเหลือเขาให้จงได้ ในทันทีที่พระองค์เสด็จมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม ครั้นมาไตร่ตรองดูแล้วว่าตนเป็นคนบาปไม่เหมาะสมที่จะเข้าเฝ้าพระเยซู เขาจึงขอร้องให้ชาวยิวกลุ่มหนึ่ง ทำหน้าที่เป็นตัวแทนในการทูลเชิญพระองค์ เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่มีเมตตาธรรมต่อชาวยิว และ

คบหาสมาคมกับชาวยิว โดยไม่ได้มีความรังเกียจเคียดแค้นที่ จนถึงกับสร้างธรรมศาลาไว้ให้พวกเขา ประกอบศาสนกิจ ฉะนั้นการขอร้องให้ชาวยิวไปทูลเชิญพระเยซูจึงไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด ทุกคนยินดีไปด้วยความรักและด้วยความเต็มใจ เหตุผลส่วนตัวของเขาอีกประการหนึ่งที่เขาขอร้องให้ชาวยิวช่วยทำหน้าที่แทนเขาก็คือ พระเยซูเองก็เป็นชาวยิว ฉะนั้นเขาจึงคาดว่า การติดต่อขอร้อง ระหว่างชนชาติเดียวกันนั้นย่อมจะได้ผลดีกว่า เพราะนอกจากเขาจะเป็นคนต่างชาติแล้ว ยังเป็นคนบาปอีกด้วย เนื่องจากความรักความห่วงใยที่เขามีต่อคนไข้ของเขา มากเกินไป จึงทำให้ นายร้อยผู้นี้ทุกขร้อ้น ต้องการความช่วยเหลือจากพระเยซูเป็นที่สุด โดยไม่คำนึงถึงเกียรติยศทางสังคม หรือเชื้อชาติแต่อย่างใด

ทันทีที่พระเยซูเสด็จมาถึงประตูเมืองคาเปอรนาอุม พวกผู้แทนชาวยิวดังกล่าวก็เข้าไปหาพระองค์ ทูลขอให้พระองค์ทรงโปรดช่วยเหลือคนไข้ของนายร้อยทหาร ด้วยเหตุที่นายร้อยผู้นี้เป็นผู้ที่มิมีชื่อเสียง และสร้างคุณประโยชน์ให้แก่ชาวยิวหลายอย่าง ดังนั้นชาวยิวขณะนี้จึงเห็นว่า เขาน่าจะมีสิทธิ์ขอร้องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าบ้าง จึงได้ช่วยกันทูลอ้อนวอนพระองค์ อ้างเหตุผลต่าง ๆ ให้เห็นว่าเขาเป็นคนดีมีคุณค่าคนหนึ่ง ควรที่พระองค์จะทรงโปรดตามคำขอร้องของเขา ซึ่งพระเยซูก็ตรัสรับคำทูลเชิญในทันทีว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย”

ครั้นเมื่อพระเยซูเสด็จไป จวนจะถึงบ้านของนายร้อยผู้นั้นอยู่แล้ว นายร้อยผู้นั้นก็ออกมาถวายการต้อนรับ เขารู้สึกตื่นตันไปด้วยความปีติยินดี แต่ในขณะที่เดียวกันเขารู้สึกสำนึกตนว่า เขาเป็นคนบาปเป็นคนไร้ค่า อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะว่า ชาวยิวส่วนใหญ่ดูหมิ่นชาวต่างชาติ เมื่อตระหนักเช่นนี้ก็ ได้คิดว่า ควรหรือจะให้พระองค์เข้าไปในเรือนของตน เมื่อคิดดังนั้นแล้วจึงทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนไม่สมควร ที่พระองค์จะเสด็จเข้าไ้ชายคาของข้าพเจ้า” (สำหรับตอนนี้ดูกลับนึกไว้ว่า นายร้อยชาวโรมันรู้สึกตัวว่าตนไม่ดี ไม่เหมาะสมที่จะเข้าไปหาพระเยซู จึงได้ขอร้องให้ชาวยิวไปทูลเชิญพระองค์มา และเมื่อเสด็จมาจวนจะถึงบ้านของเขา ถ้อยคำที่ร้องทูลมิให้พระองค์เข้าไปในบ้านของเขา ก็เป็นของผู้อื่น เพราะนายร้อยผู้นั้นไม่กล้าพูด ส่วนมัทธิวนั้นบันทึกไว้ว่า ทั้งการทูลร้องขอให้พระเยซูเสด็จมา รักษาคนไข้ของเขา ตลอดจนทูลมิให้พระองค์เข้าไปในบ้านของเขานั้น นายร้อยผู้นี้เป็นคนทูลด้วยตัวเองทั้งสิ้น มิได้ส่งใครไปแทน) เขาทูลพระองค์ต่อไปว่า “แต่ขอพระองค์ตรัสเพียงคำเดียว บ่าวของข้าพเจ้าก็จะหายโรค ด้วยว่าข้าพเจ้า...มีทหารอยู่ใต้บังคับของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสั่งคนนี้ว่า ไป เขาก็ไป...” เนื่องจากนายร้อยชาวโรมันผู้นี้เป็นผู้บังคับบัญชา รู้ว่าคำสั่งของผู้เป็นนายต่อคนใต้บังคับบัญชานั้นมีอำนาจมาก นอกจากนั้นยังรู้อีกด้วยว่า พระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจใหญ่ยิ่งสามารถตรัสสั่ง และโรคใด ๆ ก็หาย ผีร้ายก็ออก ตลอดจนมีอิทธิฤทธิ์ทุกอย่างทั่วทั้งจักรวาล ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้นี้ ย่อมแสดงให้เห็นความเด่นชัดว่า นายร้อยผู้นี้พอจะเข้าใจบ้างแล้วว่าพระเยซูคริสต์คือผู้ใด

พระเยซูทรงรู้สึกประหลาดพระทัย ในความเชื่อของเขามาก เพราะน้อยครั้งนักที่พระองค์จะได้ทรงพบเห็นผู้ใดสำแดงความเชื่อที่แท้จริงออกมา อย่างน่าชื่นชมเช่นนี้ แน่แน่นอนพระองค์จะต้องรู้สึกชื่นชมยินดีอย่างมากทีเดียว ที่ได้เห็นบรูษผู้มีชื่อเสียง รู้จักอ่อนน้อม มอบความไว้วางใจให้แก่พระองค์ พระเยซูมิได้ทรงปล่อยให้โอกาสอันงามนี้ ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ทรงผินพระพักตร์มายังฝูงชนที่ติดตามพระองค์มา พร้อมกับตรัสว่า “เราหาได้พบความเชื่อมากเช่นนี้ ในพวกอิสราเอลไม่” ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นชาวต่างชาติแต่ยังมีความเชื่อมากเช่นนี้

ส่วนชาวยิวซึ่งเป็นชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้แท้ ๆ กลับไม่มีผู้ใดมีความเชื่อในพระองค์ ซึ่งเป็นองค์พระเมสสิยาห์ของพวกเขาเช่นนี้เลย เมื่อทรงหวนคิดถึงชาวอิสราเอลผู้ขาดความเชื่อแล้ว พระองค์ก็ทรงเศร้าพระทัยยิ่งนัก เพราะคนเป็นจำนวนมากยังพากันปฏิเสธพระองค์อยู่ พระองค์ได้ทรงตักเตือนพวกเขาให้ระมัดระวังตัวให้ดี เพราะว่าจะมีชนชาติเชื่อฟังพระเยซูเป็นจำนวนมาก จากทางตะวันออกและทางตะวันตกด้วย (ดู กิจการ 2:5) แม้ว่าพวกที่มาใหม่เหล่านี้ ไม่ใช่ชนชาติอิสราเอลก็ตาม แต่พวกเขาก็มีโอกาสที่จะได้ “นั่ง” ร่วมกับ “บรรพบุรุษ” ของพวกเขา คืออับราฮัมและอิสอัค ในแผ่นดินของพระเจ้า แต่ในขณะที่เดียวกัน “ลูกแห่งแผ่นดิน” คือชนชาติยิวซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับพระเยซู และเป็นชนชาติแรกที่พระเจ้าให้มีโอกาสรับแผ่นดินของพระองค์เป็นมรดก ก่อนชาติอื่นใด กลับต้องถูกขับไล่ออกไปสู่ความมืด

หลังจากนั้น พระเยซูทรงหันกลับมาทางนายร้อยทหารชาวโรมันอีกครั้งหนึ่ง แล้วตรัสด้วยกระแสดเสียงแผ่วเบาว่า “ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น” พระเยซูทรงสำแดงการอัศจรรย์ในการรักษาโรคครั้งนี้โดยพระคำรัสของพระองค์เอง เมื่อนายร้อยผู้นั้นและเพื่อน ๆ ของเขากลับเข้าไปในบ้าน ก็พบว่าคนไข้ของเขาได้หายเป็นปกติแล้ว เขาหายป่วยในทันที ที่สิ้นพระกระเสรับสั่งของพระองค์นั่นเอง ความเชื่อที่แท้จริงยิ่งความเชื่อของนายร้อยผู้นี้ ย่อมได้รับการตอบสนองจากพระเจ้าเสมอ “พระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้” เช่นเดียวกับที่พระองค์จะปฏิเสธพระสัญญาของพระองค์ไม่ได้ กฎแห่งความเชื่อ เป็นกฎที่แน่นอนเสมอ ผิดพลาดไม่ได้ “พระเจ้าผู้ทรงมูสาไม่ได้เป็นผู้ทรงสัญญา”

ขอให้เราพิจารณาคูการอัศจรรย์ของพระเยซูให้ถี่ถ้วนเถิดว่า ต้องอาศัยความเชื่อมากน้อยเพียงใด การสำแดงฤทธิ์อำนาจย่อมขึ้นอยู่กับสำแดงความเชื่อเป็นส่วนสำคัญ ที่พระเยซูไม่ได้สำแดงการอัศจรรย์ในเมืองนาซาเร็ธก็ด้วยเหตุนี้เอง พระเยซูตรัสว่า พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำอิทธิฤทธิ์มากในเมืองนั้น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ (มัทธิว 13:58) เพราะความไม่เชื่อนี้เองจึงทำให้ “ลูกแห่งแผ่นดิน” ของพระเจ้า อันเป็นชนชาติที่พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูให้เสด็จลงมาในท่ามกลางเขาเหล่านั้น โดยตรง กลับต้องพลาดไปไม่อาจเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์ได้ เขาจะต้องถึงซึ่งความพินาศ และต้องได้รับความ

ทุกข้อก็อย่างใหญ่หลวง การเชื่อฟังพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นต่อชีวิตที่สุด ประชาชนที่ติดตามพระเยซูไปดังกล่าวมาแล้วนั้น ไม่ใช่เพียงแต่เชื่อพระเยซูอย่างเดียวนั้น หากยังได้ติดตามพระองค์ไปอีกด้วย คุณเถิดแม้แต่ “พวกปีศาจก็เชื่อเหมือนกันและกลัวจนตัวสั่น” แต่ผู้ที่เชื่อวางใจในพระเยซูอย่างแท้จริง จะได้รับชีวิตนิรันดร์

ข้อไตร่ตรอง

“เราทั้งหลายจงมีใจกล้า เข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ” ความเชื่อของนายร้อยโรมันสอนให้เราารู้ถึง วิธีที่จะได้รับสิ่งที่เราต้องการจากพระเจ้า นายร้อยมาหาพระองค์อย่างกล้าหาญ แม้กระนั้นก็ยังถ่อมตัว นี่แหละคือเคล็ดลับ ถ้าเราไม่ถ่อมตัว ไม่สำนึกว่าตัวเรานั้นไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ไม่ตระหนักว่าเราเป็นคนไร้ค่าแล้ว เราจะไม่มีทางได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าเลย แต่อีกนัยหนึ่ง เราจะต้องมีความกล้าหาญในการเข้าเฝ้าพระองค์ ที่เรากล้าที่จะเข้าไปถึงพระที่นั่งของพระเจ้านี้เพราะว่าเป็นพระที่นั่ง แห่งพระคุณ เราไม่มีคุณค่าพอที่จะรับเอาของประทานจากพระเจ้าเลย และพระคุณของพระเจ้านี้แหละที่เปิดเผยให้เราทราบถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา จนกระทั่งได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ให้ลงมาตายเพื่อเรา และเพื่อจัดเตรียมทุกอย่างไว้สนองความต้องการของเราทั้งฝ่ายวิญญาณ จิตใจ และร่างกาย

ความเชื่อของผู้เชื่อแต่ละคนสามารถช่วยผู้อื่นได้ ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงบัญชาให้เรา “อธิษฐานเพื่อกันและกัน” และเมื่อผู้หนึ่งผู้ใดเจ็บไข้ได้ป่วยพระองค์ก็ทรงบัญชาให้เรา “เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรมาอธิษฐานเพื่อเขา” นี่คือเคล็ดลับแห่งการรับเอาอำนาจจากสวรรค์ คือว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในแผ่นดินโลก สองคน จะ ร่วมใจกัน ขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาเจ้าของเราผู้อยู่ในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้”

นายร้อยทหารชาวโรมัน ไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์เฮโรด พระเยซูผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยเหลือเขาได้ มีหลายครั้งที่ความช่วยเหลือฝ่ายโลกไม่สามารถช่วยเราได้เลย ไม่ว่าเราจะเป็นคนสำคัญสักเพียงใดก็ตามจะต้องมีสักวาระหนึ่งที่เรารู้สึกตัวว่า เป็นผู้อ่อนแอไม่สามารถช่วยตนเองได้ วาระนั้นแหละที่เราหันมาหาพระเจ้า

การที่เราตระหนักว่าตัวเราเองมีความต้องการแต่ไม่มีคุณค่าอะไร คือขั้นแรกที่เราจะก้าวเข้าหาพระคริสต์ พระองค์ทรงยินดีต้อนรับและช่วยเหลือผู้ที่ถ่อมตัว เหตุที่คนเก็บภาษีซึ่งบันทึกไว้ในพระธรรมลูกาบทที่ 18 กลายเป็นคนชอบธรรม ก็เพราะว่าเขาารู้สึกสำนึกถึงความบกพร่องของตัวเองและรู้ว่าตัวเขาไม่มีค่าอะไรเลย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงโปรดเขา

“ขอแต่พระองค์ตรัสเพียงคำเดียว บ่าวของข้าพเจ้าก็จะหายโรค” คำตรัสของพระเยซูเต็มไปด้วยอำนาจของพระเจ้าเบื้องบน พระคำรัสของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มีฤทธิ์ยิ่งกว่าอำนาจใด ๆ ที่มนุษย์ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นได้

“เราจะไปรักษาเขาให้หาย” พระเยซูทรงตอบสนองความเชื่อไม่ว่าคนนั้นจะอยู่ในสภาพเช่นใด เวลาใด สถานที่ใด หรือมีเรื่องใด ๆ ก็ตาม พระองค์ทรงช่วยเหลือผู้ที่มาหาพระองค์ทุกคน

ชาวยิวซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนของนายร้อยทหาร โรมัน ต่างก็พูดถึงความดีของเขา แต่ตัวเขาเองกลับพูดถึงความไม่เหมาะสมของตนเอง

ในภาษากรีกคำว่า “สมควร” นั้นมาจากคำว่า “เอื้อมให้ถึง” ซึ่งหมายความว่า เพียงพอ เหมาะสม สามารถ แต่อาจารย์เปาโลได้ใช้เพียงคำเดียวเท่านั้น ซึ่งหมายถึง “ความสามารถของเรานั้นมาจากพระเจ้า” นายร้อยรู้ว่าตัวเองไม่สามารถช่วยตัวเองได้ แต่ในที่สุดเขาก็ได้พบความช่วยเหลือที่พระเยซู

บททวน

เราเรียกคำเทศนาสั่งสอนของพระเยซูในขั้นที่แล้วว่าอย่างไร? พระเยซูได้ทรงแต่งตั้งสาวกให้ทำอะไร?

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมนั้น มีผู้ใดติดตามพระองค์ไปบ้าง? ผู้ที่เข้าเฝ้าพระเยซูในทันทีที่พระองค์เสด็จไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมนั้นคือใคร?

ท่านคิดว่านายร้อยผู้นั้นมาเฝ้าพระเยซูเอง หรือส่งชาวยิวมาเป็นตัวแทน? นายร้อยมีหน้าที่อะไร? เป็นคนเชื้อชาติอะไร? นับถือศาสนาอะไร? เขาเป็นคนสำคัญของบ้างเมืองหรือ?

ชาวยิวและคนต่างชาตินี้มีความรู้สึกต่อกันอย่างไร? นายร้อยผู้นั้นปฏิบัติต่อชาวยิวอย่างไร? ผลแห่งการกระทำของเขา ทำให้ชาวยิวเป็นมิตรกับเขาใช่หรือไม่?

นายร้อยชาวโรมันต้องการความช่วยเหลือจากใคร? เขามีจุดประสงค์อะไร ในการส่งผู้แทนไปเฝ้าพระเยซู? คนใช้ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในอาการป่วยใช้นั้น เป็นคนใช้ธรรมดาเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ หรือไม่? เขาป่วยเป็นโรคอะไร?

ชาวยิวที่เป็นตัวแทนนายร้อยนั้นทูลต่อพระเยซูว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสตอบว่าอย่างไร? เรื่องราวที่นายร้อยสั่งให้ผู้แทนของเขา ทูลแก่พระเยซูคืออะไร? เหตุใดเขาจึงไม่ไปเฝ้าพระเยซูโดยตรง? เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่านายร้อยผู้นั้นเป็นคนอย่างไร?

เหตุใดเขาจึงเชื่อว่าเพียงแต่คำตรัสของพระเยซู ก็เพียงพอที่จะรักษาคนใช้ของเขาให้หาย? พระเยซูทรงรู้สึกอย่างไร เมื่อทรงเห็นความเชื่อของนายทหารผู้นี้? พระองค์ตรัสสรรเสริญเขาต่อประชาชน ทั้งปวงที่ติดตามพระองค์ว่าอย่างไร? จงอ้างมาให้ถูกต้อง มีใครบ้างหรือไม่ ที่พระองค์ทรงยกย่องว่ามีความเชื่อเหมือนอย่างนายร้อยผู้นี้?

พระองค์ทรงดำเนินชีวิตอย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงทรงดำเนินเช่นนั้น? เหตุใดพระองค์จึงตรัสถึงอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ? ผู้ที่พระองค์ตรัสว่า จะมาจาก “ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก” นั้นคือใคร? “ลูกแห่งแผ่นดินของพระเจ้า” หมายถึงใคร? ใครจะถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินของพระเจ้า? ที่ว่าจะต้องถูกขับไล่นี้หมายถึงชาวยิวทั้งชาติหรือ? การร้องไห้ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันนั้น หมายความว่าอย่างไร?

พระเยซูคริสต์แก่นายร้อยชาวโรมันนั้นว่าอย่างไร? การที่พระเยซูทรงกระทำตามคำขอร้องของเขานั้น เป็นผลเนื่องจากความดี ความเหมาะสมของเขา หรือเนื่องจากความเชื่อของเขา? เมื่อกลับเข้าไปในบ้านแล้ว เขาพบอะไร? คนใช้ผู้นั้นหายป่วยเมื่อใด? ท่านคิดว่าคนป่วยนี้ทราบว่า นายของเขาตลอดจนคนอื่นแสวงหาทางช่วยเหลือเขาอย่างเต็มที่หรือไม่? ท่านคิดว่าประชาชนมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อทราบว่าคนใช้ผู้นั้นหายเป็นปกติแล้ว?

บทเรียนที่สำคัญที่สุดในขั้นนี้คืออะไร?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. นายร้อยทหารชาวโรมันผู้นี้มีหน้าที่อะไร
2. เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับชนชาติยิวอย่างไร
3. ชาวยิวยกย่องให้เกียรติแก่นายทหาร โรมันทุกคนเสมอไปหรือไม่
4. ท่านคิดว่านายร้อยผู้นี้มีความสนิทยศนักรักใคร่ ชาวยิวอย่างจริงใจเช่นนั้นหรือไม่ หรือว่าการที่เขาสร้างธรรมศาลาให้แก่ชาวเมืองนั้น ก็เพราะเหตุผลทางการเมือง
5. เหตุใดนายร้อยจึงขอร้องให้ชาวยิวทำหน้าที่เป็นตัวแทน ในการทูลเชิญพระองค์ ให้เสด็จมารักษาคคนใช้ของเขา เขาคิดว่าพระเยซูจะไม่ทรงช่วยเหลือชาวโรมันเช่นนั้นหรือไม่
6. ในการรักษาอาการป่วยครั้งนี้ ผู้ป่วยต้องกระทำอะไรบ้างหรือไม่
7. องค์ประกอบที่ช่วยให้พระเยซูรักษาคคนป่วยได้ผลนั้น ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติทางสังคม เชื้อชาติประสบการณ์ในทางศาสนาของผู้ป่วย หรือขึ้นอยู่กับความเชื่อเป็นสำคัญ
8. เหตุใดนายร้อยทหารจึงขอร้องมิให้พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของเขา เป็นเพราะความอ่อนสุภาพของเขา หรือเป็นเพราะเขามีเหตุผลอย่างอื่น
9. ชาวยิวมีความรู้สึกอย่างไรต่อชนต่างชาติ ท่านคิดว่าบ้านของนายร้อยชาวโรมันที่กล่าวถึงนี้มีลักษณะอย่างไร
10. ท่านคิดว่านายร้อยผู้นี้กับขุนนางชาวโรมัน ซึ่งพระเยซูได้ทรงโปรดรักษาบุตรของเขาให้หายป่วยโดยคำตรัส ขณะที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านคานานนั้น เป็นคนเดียวกันหรือไม่
11. เหตุที่พระเยซูทรงโปรดกระทำตามคำขอร้องของเขานั้น เป็นเพราะพระองค์ทรงเห็นว่า เขาเป็นคนดีมีคุณประโยชน์ต่อชนชาติยิวเช่นนั้นหรือไม่
12. เหตุใดนายร้อยจึงมีความเชื่อในพระเยซูอย่างแท้จริง
13. ท่านคิดว่าชาวยิวมีความรู้สึกอย่างไร ในการที่ถูกพระเยซูทรงดำเนินติดต่อกับชาวต่างชาติ และในขณะที่เดียวกันกลับทรงยกย่องความเชื่อของชาวต่างชาติ
14. การที่พระเยซูตรัสว่า ลูกแห่งแผ่นดินของพระเจ้าจะต้องถูกขับไล่ออกไปนั้น พระองค์ทรงตีความหมายว่าอย่างไร

ชั้นที่ยี่สิบเอ็ดทรงโปรดให้ชายหนุ่มฟื้นขึ้นจากความตาย-เมืองนาอิน

มัทธิว 11: 2-30, 7:11-35

ประชาชนที่ติดตามพระเยซูไปยังบ้านของนายร้อยทหารชาวโรมัน ยังคงติดตามพระองค์ต่อไปอีก เพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ในวันต่อมาได้มีผู้คนเป็นอันมาก ติดตามพระองค์ไปยังเมืองนาอิน ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณสามสิบสองกิโลเมตร

ทะเลสาบกาลิลีอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลกว่าห้าร้อยฟุต ดังนั้นในฤดูร้อนอากาศจึงอบอ้าวมาก การเดินทางของพระเยซูครั้งนี้ คงเกิดขึ้นในฤดูร้อนนี้เอง ด้วยเหตุนี้จึงเชื่อได้ว่า พระองค์คงจะเริ่มออกเดินทางในตอนเช้าตรู่อย่างแน่นอน เพราะว่าเป็นเวลาที่อากาศยังสดชื่นร่มเย็น เหมาะแก่การเดินทางมาก จากเรื่องราวดังกล่าวมานี้ จึงเป็นเครื่องชี้ให้เราทราบว่า ในคืนวันนั้นประชาชนเหล่านั้น คงพักผ่อนค้างคืนอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอูมนั่นเอง ถ้าการเดินทางไม่เริ่มต้นแต่เช้าตรู่แล้ว ย่อมไม่สามารถไปถึงเมืองนาอินก่อนตะวันตกดินได้เลย และคงสายเกินกว่าที่จะพบขบวนแห่ศพในวันนั้นเป็นแน่ ในสมัยนั้นการฝังศพมักจะกระทำขึ้น ในวันเดียวกันกับผู้ตายเสียชีวิตนั่นเอง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าประชาชนคงจะต้องมีความกระตือรือร้น ที่จะติดตามพระเยซูยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะประจักษ์พยาน ในการที่พระองค์ได้ทรงรักษาคนไข้ของนายร้อยโรมันซึ่งป่วยหนัก สุดที่ผู้ใดจะเยียวยารักษานั้น ให้หายเป็นปกติย่อมเป็นเครื่องหนุนน้ำใจพวกเขา พวกเขาต่างพากันชื่นชมยินดี และแซ่ซ้องสรรเสริญพระองค์ตลอดเวลา แม้ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บันทึกรายละเอียดในการเดินทางครั้งนี้ไว้ก็ตาม แต่เราก็ทราบได้ดีว่า การเดินทางของพระเยซูในครั้งนี้มีความสำคัญมาก เพราะว่าเป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงโปรดคนตายให้ฟื้นและข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นใกล้เคียงกับเมืองซุเนม อันเป็นสถานที่ศาสตาศาพยากรณ์อะลิสซาได้รักษาบุตรชายของหญิงหม้ายชาวเมืองซุเนม (ซึ่งเคยให้ความช่วยเหลือแก่กุลอะลิสซา) ให้ฟื้นจากความตาย

พระราชกิจอันใหญ่หลวงของพระเยซู ได้เป็นที่ประทับใจของผู้คนทั่วไปมากขึ้นทุกขณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ทรงกระทำให้คนตายฟื้นขึ้นได้เช่นนี้ กิตติศัพท์ของพระองค์จึงเป็นที่เลื่องลือไปทั่วมณฑลยูดา และแคว้นข้างเคียงโดยรอบ แม้แต่ศิษย์ของยอห์นเอง ก็ได้นำข่าวนี้ไปรายงานให้แก่ยอห์นถึงในคุก (นับแต่ยอห์นถูกคุมขังมาจนกระทั่งเวลาดังกล่าวนี้ เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีพอดี)

ขอหั้นบัพติศโตถูกจำคุก ก่อนที่พระเยซูจะลงมือกระทำพระราชกิจของพระองค์อย่างเปิดเผย ดูในชั้นที่ 11 “เฮโรดได้จับขอหั้นมัดแล้วขังคุกไว้” (มัทธิว 14:1-5) เหตุการณ์ที่ขอหั้นถูกจำคุกนี้เกิดขึ้นในปีที่ 15 แห่งรัชสมัยของกษัตริย์ติเบเรียส กายะซา มีความเป็นมาดังนี้ เมื่อเฮโรดมหาราช (กษัตริย์ผู้เหยียดหยาม ในสมัยที่พระเยซูทรงบังเกิด) ถึงแก่พิราลัยแล้ว เฮโรดอันติพัส ราชโอรสก็ได้ครองราชสมบัติสืบแทน มีลิตธิปกรครองทั่วมณฑลกาลิลีและเจ้าชายฟีลิป ซึ่งเป็นพระอนุชาได้ครอบครองแคว้นอิดูราเย แต่เนื่องจากกษัตริย์เฮโรดอันติพัสผู้นี้มีนิสัยกักขะโหดร้ายยิ่งนัก ได้แย่งชิงเอาน้องสะใภ้ของตนคือพระนางเฮโรเดีย ซึ่งเป็นชายาของเจ้าชายฟีลิปมาเป็นชายาของตน ขอหั้นบัพติศโต ไม่อาจนิ่งเฉยต่อพฤติกรรมอันชั่วร้ายของกษัตริย์เฮโรดได้ ท่านจึงได้ดำเนินคดีอย่างรุนแรงว่า เป็นการกระทำที่เลวทราม และไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะว่าเป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้า (กันดารวิถี 18:6) (นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่า พระบัญญัติที่ว่าด้วยมนุษยธรรมนี้ มิได้มีไว้เพื่อชาติยิวเท่านั้น หากแต่มีไว้เพื่อมนุษยโลกทั่วไป) นอกจากนั้นขอหั้นยังได้ดักเตือนเฮโรดถึง “การชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น” แต่แล้วเฮโรดก็กลับทำความชั่วยิ่งกว่าที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับขอหั้นจำไว้ในคุก (ลูกา 3:20) เนื่องจากพระนางเฮโรเดียเห็นว่าขอหั้นกล่าวดำเนินคดีจนถึงความชั่วของพระนาง จึงพิโรธยิ่งนักพยายามหาทางยุแหย่ให้เฮโรดประหารชีวิตขอหั้นเสีย แต่เฮโรดไม่กล้าที่จะกระทำอะไรรุนแรงเช่นนั้น เพราะกลัวว่าประชาชนซึ่งต่างก็เคารพนับถือขอหั้นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์จะลุกฮือขึ้นต่อต้าน อันอาจจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนขึ้นได้ อีกประการหนึ่งเฮโรดเองก็มีความเกรงขอร้องอยู่ เพราะ “รู้ว่าท่านเป็นคนสัตย์ซื่อและบริสุทธิ์” เฮโรดจึงได้ป้องกันไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสอนของท่านก็ทำให้ฉงนสนเท่ห์หนัก แต่ก็ยังยินดีอยากฟัง

เราไม่ทราบวาศิษย์ของขอหั้นได้รับอนุญาต ให้เข้าไปเยี่ยมเยียนท่านบ่อยครั้งสักเพียงใด แต่อย่างไรก็ตาม ขอหั้นก็ได้ทราบถึงข่าวการปฏิบัติพระราชกิจ อันใหญ่หลวงของพระเยซูอยู่เสมอ จึงได้ส่งศิษย์ของท่านสองคนไปทูลถามข้อสงสัยของท่านต่อพระเยซู และได้ขอร้องให้พระองค์ทรงตอบด้วยพระองค์เอง ซึ่งท่านก็ไม่ได้มีความผิดหวังแต่ประการใด พระเยซูมิได้เพียงทรงตอบคำถามของขอหั้นเท่านั้น หากแต่พระองค์ยังทรงอวยพระพรให้แก่ขอหั้นและยกย่องท่านไว้อย่างสูงส่งอีกด้วย พระเยซูได้ทรงสั่งสอนประชาชนและผู้ทีกลับใจใหม่ได้รับพระวาทะของพระองค์ แต่พวกฟาริสีกลับพากันปฏิเสธ (ลูกา 7:30) พระองค์ได้ทรงเริ่มดักเตือนพวกเขา ถึงวันพิพากษาที่จะมาในภายหลัง และได้ทรงดำเนินเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจผ่านมา พระองค์มิได้เชิญชวนเฉพาะพลไพร่ของพระองค์คือชนชาติยิว ให้ได้รับความรอดเท่านั้น หากแต่ได้เชิญชวนทุก ๆ คนที่ยอมมาหาพระองค์

เราไม่ทราบวาศิษย์ของขอหั้น ได้เข้าเฝ้าพระเยซูพร้อมกับทูลถามปัญหาต่าง ๆ ที่ขอหั้นมอบหมายให้ ใด ก็ได้แต่เพียงสันนิษฐานเอาว่า คงเป็นเวลาภายหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับมาสู่เมือง

คาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งที่พระองค์ได้ทรงคำหนิเตียนอย่างรุนแรง เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา

อภิปราย

เมื่อพระเยซูและบรรดาอัครสาวกพร้อมด้วยฝูงชนที่ติดตามพระองค์ เดินทางมาจนจะถึงเมืองนาอินอยู่แล้ว ก็ได้พบคนหมู่ใหญ่กลุ่มหนึ่งกำลังแห่ศพของชายหนุ่มผู้หนึ่ง ออกไปฝังภายนอกเมืองชายหนุ่มผู้ตายนี้เป็นบุตรคนเดียวของหญิงหม้าย เมื่อพระเยซูทรงเห็นนางคร่ำครวญร้องไห้อาลัยบุตรชายเช่นนั้น ก็ทรงเมตตาสงสาร จึงตรัสแก่นางว่า “อย่าร้องไห้เลย” แล้วพระองค์ก็เสด็จเข้าไปจับต้องโลงศพแล้วตรัสว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งให้เจ้าลุกขึ้นเถิด” เนื่องจากหญิงหม้ายผู้นี้เป็นคนดี มีคนนับถือมาก ดังนั้นในการฝังศพบุตรชายของนาง จึงมีผู้มาร่วมในพิธีนี้เป็นจำนวนมาก และเมื่อบุคคลเหล่านี้รวมทั้งประชาชนที่ติดตามพระองค์มาทั้งหมด ได้เห็นพระองค์กระทำเช่นนั้น ต่างก็ประหลาดใจยิ่งนัก และยังประหลาดใจมากขึ้นอีก เมื่อชายหนุ่มผู้ตายได้ลุกขึ้นนั่งและลุกจากโลงศพได้ตามพระบัญชาของพระองค์ การที่พระองค์ทรงให้คนตายฟื้นครั้งนี้ นับเป็นการกระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงกระทำมา ผู้ที่ได้เห็นการกระทำของพระองค์ทุกคน ต่างก็รู้สึกเกรงกลัวพระองค์ยิ่งนัก พวกเขาตระหนักว่าพระเจ้าเสด็จมาเยี่ยมพลไพร่ของพระองค์อย่างแท้จริง โดยทรงใช้ผู้หนึ่งซึ่งมีอำนาจมากสามารถสั่งคนตายให้ฟื้นขึ้นได้ ให้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขา พวกเขาต่างพากันสรรเสริญพระเจ้า และประกาศว่าได้มีสาศดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ บังเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขาแล้ว

ชาวเมืองนาอินต่างพากันเห็นอกเห็นใจ ในความทุกข์โศกของหญิงหม้ายผู้น้อยที่สุดซึ่ง ในการที่ต้องสูญเสียบุตรคนเดียวของนางไป และพลอยเป็นทุกข์ไปกับนางด้วย แต่ความสงสารเห็นอกเห็นใจของพระเยซูคริสต์ ทรงมีมากมายเป็นอนอกอนันต์ยิ่งนัก พระองค์ไม่เพียงแต่จะแสดงความเห็นอกเห็นใจในความทุกข์ของนางเท่านั้น หากยังมีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่จะกำจัดความทุกข์ของนางให้หมดสิ้นไป และตอบสนองความประสงค์ของนางได้อีกด้วย เพราะว่าพระองค์ทรง “เป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้น” และให้ทุกคนที่วางใจในพระองค์มีชีวิต เหตุฉะนั้น โดยคำตรัสของพระองค์ พระองค์ได้ประทานชีวิตใหม่ให้แก่ชายหนุ่มผู้นั้น ให้คืนสู่อ้อมอกมารดาของเขาอีกครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงเมตตากรุณาต่อมนุษยผู้มีความทุกข์ทุก ๆ คน พระเจ้าได้ทรงขโลมพระองค์ไว้ เพื่อจุดประสงค์ที่จะตอบสนองความจำเป็นของมนุษย์โดยเฉพาะ นี่คือเหตุผลในการที่พระเยซูทรงส่งยอห์นมาพิสูจน์ว่า พระองค์คือพระมาซีฮา อย่างแท้จริง

กิตติศัพท์เรื่องการที่คนตายให้ฟื้นขึ้นนี้ ได้แพร่สะพัดไปทั่วฉนวนกาลิลยา และแคว้นต่างๆ โดยรอบอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครจะรักกับไฟลามป่า ศิษย์ของยอห์นบัพติศโตได้นำข่าวนี้ไปบอกให้ท่านทราบถึงในคุก ข่าวนี้คงจะทำให้ยอห์นมีความแน่ใจโดยไม่มีข้อสงสัยแต่ประการใด นี่คือความมั่นใจ

อย่างหนึ่งซึ่งเราประมาณเอาจากความเชื่ออันเข้มแข็งของท่าน แต่เราไม่อาจทราบถึงความทุกข์ทรมานที่ท่านต้องสู้ทนอย่างโดดเดี่ยว ในคุกมืดที่แสนจะทารุณของชาวโรมันอันเป็นแผนการของพญามารเพื่อจะบั่นทอนความเชื่อ ของผู้เฝ้าทางทางผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้นี้เสีย ศิษย์ของยอห์นคงจะส่งข่าวให้ท่านทราบถึงพระราชกิจของพระเยซู และการอัศจรรย์ของพระองค์ แต่ท่านก็ได้ทราบถึงการที่พวกฟาริสีต่อต้านพระเยซูอย่างรุนแรงนั้นด้วย และเมื่อไม่ได้ยินวิแว่วว่า พระเยซูจะทรงจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์และครอบครองแผ่นดินนั้นด้วยแล้ว ยอห์นก็เริ่มมีความสงสัยขึ้นมาว่า บางทีการที่ท่านถ่อมตัวลง และประกาศให้ประชาชนรู้ถึงพระเยซูเพื่อที่พระองค์จะ “ใหญ่ขึ้น” จนกระทั่งต้องถูกจำขังเช่นนี้ อาจจะเป็นการกระทำที่ผิดพลาดเสียแล้วกระมัง แต่อย่างไรก็ตามยอห์นก็ไม่อาจลืมเครื่องหมายที่พระเจ้าประทานแก่ท่าน เมื่อครั้งที่ท่านได้ให้บัพติศมาที่แม่น้ำจอร์แดน โดยที่ทรงส่งพระวิญญาณลงมาสวมทับพระเยซูในสัจฐานของนกพิราบ และเมื่อได้ยินถึงพระราชกิจอันใหญ่ยิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำสัมฤทธิ์ผลมาแล้ว จนกระทั่งประชาชนได้ติดตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก ตลอดจนรายงานข่าวที่ว่าประชาชนทั่วไป เคารพนับถือพระองค์ในฐานะศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ รวมทั้งข่าวที่ว่าพระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมพลไพร่ของพระองค์แล้ว ยอห์นได้สำนึกและกลับมีความเชื่อเข้มแข็งอีกเช่นเดิม อาจเป็นไปได้ว่ายอห์นไม่อาจทนต่อภาวะความไม่แน่ใจโดยลำพังเช่นนี้ได้ ดังนั้นท่านจึงตัดสินใจที่จะส่งคนไปไถ่ถามข้อข้องใจเหล่านั้น ต่อพระเยซูผู้ทรงความเมตตากรุณา และทรงเข้าใจในทุกสิ่งทุกอย่างอย่างอยู่เสมอ โดยส่งศิษย์ที่ท่านไว้วางใจและมีความจงรักภักดีต่อท่านเป็นพิเศษสองคน ให้ไปทูลถามพระเยซูโดยตรงว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือจะต้องคอยผู้อื่น” ทั้งนี้เราจะต้องจำไว้ว่า ยอห์นถูกจำคุกก่อนหน้าที่พระเยซูจะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างเปิดเผย ดังนั้นท่านจึงไม่ได้รู้เห็นพระราชกิจของพระองค์ ตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง เป็นเพียงแต่รู้จักจากศิษย์ของท่าน ซึ่งนาน ๆ จึงจะมีโอกาสเข้าไปเยี่ยมเยียนท่านสักครั้ง

ขณะที่ศิษย์ทั้งสองของยอห์นเข้าเฝ้า และทูลถามปัญหาต่าง ๆ ต่อพระเยซูนั้น เป็นเวลาที่พระองค์กำลังทรงรักษาโรคให้แก่ประชาชน รวมทั้งการขับผีสิงและรักษาคนตาบอดให้เห็น พระองค์ทรงกระทำการนั้นต่อหน้าพวกเขา เพื่อเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า พระองค์คือผู้ที่พระเจ้าได้ทรงชโลมไว้ โดยเฉพาะ ให้สมกับที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้ในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธ (ลูกา 4:18) หลังจากนั้นพระองค์จึงตรัสออกคำถามของศิษย์ของยอห์น และตรัสสั่งให้เขาทั้งสองกลับไปบอกแก่ยอห์นว่า เขาได้เห็นการนี้ซึ่งทำให้คำพยากรณ์อิสยาห์บทที่ 61 ข้อ 1 สำเร็จแล้ว อันเป็นการยืนยันว่าพระองค์คือองค์พระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง เพราะว่าเขาได้เห็นแก่ตาและได้ยินด้วยหูของเขาแล้วว่า พระเยซูทรงกระทำให้คนตาบอดเห็นได้ คนง่อยกลับเดินได้ คนเป็นโรคเรื้อนก็หายสะอาดเป็นปกติ แม้คนตายก็ทรงโปรดให้ฟื้นขึ้นมาได้ นอกจากนั้นพระองค์ยังได้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่คนยากจนทั่วไปมิได้เว้น

การที่พระเยซูเจ้าทรงให้คำตอบที่ตรงไปตรงมา แก่สหายผู้พากเพียรและสู้ทนการทุกอย่างเพื่อพระองค์เช่นนี้ แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงประกอบไปด้วยพระคุณใหญ่หลวงยิ่งนัก พระองค์มิได้ทรงตำหนิในข้อสงสัยของยอห์นเลย เพราะข้อสงสัยเหล่านี้กลับเป็นเครื่องยืนยันและพิสูจน์ให้ยอห์นเกิดความมั่นใจยิ่งขึ้นว่า พระองค์คือ “ผู้ที่จะมา” นอกจากนี้พระองค์ยังทรงอวยพระพรให้แก่ท่านอีกด้วยว่า “บุคคลใดไม่สะดุดกระดากเพราะเราก็คือสุข” พระเยซูทรงทราบอย่างชัดเจนว่า ยอห์นจะไม่สะดุดกระดากเพราะเห็นแก่พระองค์เลย พระองค์ทรงทราบว่า ท่านยินดีที่จะถ่อมตัวให้ “น้อยลง” และยอมสู้ทนความทุกข์ในการถูกจำคุกทุกอย่าง เป็นคนสัตย์ซื่อตรงจนวาระสุดท้าย อีกในไม่ช้านี้ ท่านจะสละแม้แต่ชีวิตของท่านเพื่อเห็นแก่พระองค์ ผู้ที่ท่านเพียรประกาศแก่ชาวโลกมาเป็นเวลาช้านาน

เมื่อเราถูกทดลองหรือถูกทรมานให้ได้รับความทุกข์อย่างแสนสาหัส เราก็อาจจะเกิดความท้อถอยที่จะกระทำการเพื่อพระเจ้าโดยง่าย แต่เมื่อใดเราถูกจำขังอยู่ในสภาพหมดที่พึ่ง ไร้ความหวังทุกสิ่งเหลือแต่ความเชื่อของเราเท่านั้น เมื่อนั้นแหละเราจะซาบซึ้งในคุณค่าของความเชื่อว่ามีมากน้อยเพียงใด อาจเป็นไปได้ว่ายอห์นบัพติศมา คงหวังที่จะให้พระเยซูสำแดงฤทธานภาพอันใหญ่หลวงของพระองค์ ช่วยเหลือท่านให้รอดพ้นจากคุก แต่พระองค์ก็มิได้ทรงช่วยเหลือท่านแต่ประการใด นอกจากจะทรงปลอบประโลมด้วยคำตรัสว่า “จงอย่าสะดุดกระดากในเราเลย ไม่ว่าจะมีเหตุกับอุปสรรคอย่างไร” โดยปกติแล้วเราจะไม่สามารถเข้าใจความมุ่งหมายของพระเจ้าเลย เว้นแต่เมื่อเราได้ชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์แล้วเท่านั้น แต่ในขณะที่เรายังไม่สามารถเข้าใจความมุ่งหมายของพระเจ้าอยู่นี้ เราก็สามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้ คือ โดยการเชื่อฟังและไว้วางใจพระองค์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ยอห์นบัพติศมาจะมีความหวังอยู่ในศิษย์ของตน และการที่ยอห์นส่งศิษย์ของท่านไปเฝ้าพระเยซู ก็เพราะต้องการให้พวกเขาได้ทราบว่า พระเยซูคือองค์พระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง ยอห์นตระหนักดีว่าถ้าหากพระเยซูไม่ทรงจัดการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อช่วยเหลือท่านแล้ว ชีวิตของท่านก็จะต้องตกอยู่ในอันตรายอย่างแน่นอน เนื่องจากท่านไม่ต้องการให้บรรดาศิษย์ของท่านต้องขาดที่พึ่งถูกลูกแกะปราศจากผู้เลี้ยง ฉะนั้นยอห์นจึงปรารถนาที่จะให้ศิษย์ของท่านมอบความเชื่อสัตย์จงรักภักดี ให้แก่พระเยซูจนสุดจิตสุดใจสิ้นทุกคน ยอห์นมีลูกศิษย์หลายคนด้วยกัน แต่ก่อนที่พระเยซูจะเริ่มลงมือปฏิบัติพระราชกิจบุคคลเหล่านี้บางคนได้แยกย้ายกันไปตามหัวเมืองต่าง ๆ เสียก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีโอกาสทราบข่าวเกี่ยวกับองค์พระเมสสิยาห์เลย ตราบจนกระทั่งเวลาล่วงไปถึงยี่สิบปีเศษ อาจารย์เปาโลจึงได้ให้บัพติศมาแก่บุคคลเหล่านี้บางคน ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ในพระนามของพระเยซูคริสต์ที่เมืองเอเฟซัส (กิจการ 19:3-5)

การที่พระเยซูทรงรอจนกระทั่งศิษย์ของยอห์นกลับไป แล้วจึงค่อยตรัสยกย่องสรรเสริญยอห์นนั้น เป็นปัญหาที่ยากแก่การเข้าใจอย่างยิ่ง พระองค์มิได้ทรงยกย่องชมเชยยอห์นต่อหน้าศิษย์ของท่าน

เพื่อให้ศิษย์เหล่านั้นกลับไปบอกเล่าให้แก่ยอห์นแต่ประการใด แม้ว่าขณะนั้นยอห์นจะตกอยู่ในภาวะทุกข์ยากก็ตามทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพระเยซูเจ้าของเรา ไม่เพียงประสงค์จะให้พวกเราหิ่งหยองในความเป็นบุตรของพระเจ้าของพวกเราก็ได้ พระเยซูทรงสู้ทนความทุกข์ทรมานในการดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้เช่นใด เราก็ควรจะสู้ทนต่อความทุกข์ยากเช่นเดียวกัน

สำหรับประชาชนทั่วไปแล้ว พระเยซูทรงยกย่องสรรเสริญยอห์นผู้เฝ้าดูทางของพระองค์อย่างเปิดเผยด้วยความเต็มพระทัย พระองค์ทรงสอนถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้เข้าไปดูอะไรในป่า ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร คุณนุ่งห่มฝ้ายดงาม และกินของดีพิเศษ ย่อมอยู่ในราชวัง แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร คุณสาธดาพยากรณ์หรือ คือยอห์นนี่แหละ” ยอห์นผู้นี้แหละที่ทำให้คำพยากรณ์ในพระธรรมมาลาคีซึ่งว่า “คุณะเราจะใช้ทูตของเราออกไป และเขาจะจัดแจงหนทางไว้ล่วงหน้า” สำเร็จ เมื่อก่อนนั้น ยอห์นเคยสั่งสอนประชาชน ให้รู้ถึงพระเยซูว่าพระองค์คือ “ผู้นั้นแหละ” (ยอห์น 1:30) มาบัดนี้พระเยซูทรงใช้คำพูดขื่อนี้ของยอห์น ตรัสสรรเสริญยอห์นเองว่า “ยอห์นนี่แหละที่พระคัมภีร์กล่าวถึง”

“เราบอกท่านทั้งหลายว่าในบรรดาคนที่บังเกิดมา ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์น” พระเยซูมิได้ทรงยกย่องผู้หนึ่งผู้ใดสูงยิ่งไปกว่ายอห์นบัพติศมา พระองค์ทรงมีความจงรักภักดีต่อยอห์น เช่นเดียวกับที่ยอห์นมีต่อพระองค์ แต่กระนั้นพระองค์ยังตรัสว่า “ผู้ที่เล็กน้อยในแผ่นดินสวรรค์ก็ใหญ่กว่ายอห์นอีก” ฟังสังเกตให้ดีว่ามีทิวใช้คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” ส่วนลูกาใช้คำว่า “แผ่นดินของพระเจ้า” ทั้งสองคำนี้ใช้แทนกันได้ เพราะมีความหมายเดียวกัน เป็นการแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าแห่งแผ่นดินสวรรค์ ทรงครอบครองพลไพร่ของพระองค์ทั่วทั้งแผ่นดินโลกนี้ด้วย

ที่ว่าผู้ที่เล็กน้อยในแผ่นดินสวรรค์ก็ใหญ่กว่านี้ มิได้หมายถึงด้านจริยธรรมหรือด้านวิญญาณจิต แต่หมายถึงฐานะตำแหน่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ด้วยพระเจ้า “ทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่า” ไว้สำหรับผู้ที่อยู่ในแผ่นดินของพระองค์ (ฮีบรู 11:39,40) ผู้ที่ล่วงหน้าไปก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และก่อนแผ่นดินของพระองค์ “คนเหล่านั้นทุกคนจะได้ชื่อเสียงอันดีเล่าลือ โดยความเชื่อของเขา แต่การณ์ซึ่งทรงสัญญาไว้แล้วนั้นเขาไม่ได้รับ” คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กาลาเทีย 3:14) ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ว่า จะทรงเทลงมาให้แก่มนุษย์ทั้งปวงในยุคนี้ (กิจการ 2:17) ยอห์นมิได้รับสิทธิที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ท่านเป็นเพียงผู้ประกาศให้มนุษย์ทราบถึงแผ่นดินนั้น และพระมหากษัตริย์ที่จะทรงครอบครองแผ่นดินนั้นยอห์นเป็นบุคคลในยุคเก่าอันมีสง่าราศี แต่ยุคใหม่นี้ยังมี “สง่าราศีมากกว่า” “มีพระบัญญัติและสาธดาพยากรณ์มาจนกระทั่งถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศแผ่นดินของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในแผ่นดินนั้น” แต่เดิมนั้นพระเจ้าประทานสาธดาพยากรณ์ ให้ชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ แต่คำพยากรณ์ต่าง ๆ ก็ “สำเร็จตั้งแต่นั้นมา” และพระ

สัญญาที่ว่านี่กำลังจะสำเร็จ (ยอห์น 7:39) พระองค์จะประทานให้แก่ทุกคนที่จะ “เข้าไปในแผ่นดินนั้น” กล่าวคือพระองค์จะ “ให้แก่คนทั้งปวงโดยความเชื่อที่เขาได้เชื่อในพระเยซูคริสต์” (โรม 3:22) “ได้แก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่พระเจ้าของเราจะทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” (กิจการ 2:39) ทุกวันนี้แผ่นดินของพระเจ้าเป็นที่ประกาศให้แก่ “ทุกคน” และ “ผู้ที่ จะมาหาพระองค์”

“ผู้ที่มีใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้” ผู้ที่มีใจร้อนรนต่างประสงค์จะชิงเอาพระองค์ไปตั้งให้เป็น กษัตริย์ให้ได้ (ยอห์น 6:15) เนื่องจากพระเยซูได้ทรงกระทำการหัตถ์หลายอย่าง ในขณะที่ปฏิบัติพระราชกิจ ประชาชนเหล่านี้จึงได้นำคนเจ็บไข้ได้ป่วยต่าง ๆ ตลอดจนคนถูกผีสิงมาให้พระองค์ทรงรักษา พยายามคาดคั้นแสวงหาผลประโยชน์จากพระองค์อยู่มิได้หยุด มีแต่ผู้ที่มีใจร้อนรนเท่านั้นที่กล้าตัดสินใจ “สละสิ่งสารพัดและติดตามพระองค์ไป”

พระเยซูตรัสว่า “หากท่านทั้งหลายพอใจรับ ก็ยอห์นนี่แหละ เป็นเอลียาซึ่งจะมานั้น” (มัทธิว 11:14) พระองค์ทรงทราบว่ามีผู้ที่ติดตามพระองค์มา คงไม่ค่อยเข้าใจความหมายของปัญหาต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้แก่พวกเขาเท่าใดนัก เพราะผู้ที่เข้าใจในพระประสงค์ของพระเจ้าได้ จะต้องเป็นบุคคลที่มีหูฝายจิตวิญญาณ ซึ่งบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ทั้งหมดนั้นก็มิเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ที่สามารถเข้าใจในคำตรัสของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ใครมีหูจงฟังเถิด”

“นี่แหละคือเอลียา” ยอห์น ได้มา “โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียา” (ลูกา 1:17) ชนชาติยิวรู้ว่าจะมีผู้หนึ่งมา มีฤทธิ์เดชเหมือนอย่างเอลียา แต่พระเยซูตรัสว่า “เอลียาก็มาแล้ว และเขาหา รู้จักท่านไม่ แต่ได้ทำแก่ท่านตามความปรารถนาของตน” (มัทธิว 17:12) และต่อมาไม่นานนัก พวกเขาก็ได้ปฏิบัติอย่างเดียวกันกับองค์พระเยซูคริสต์ ผู้ที่ยอห์น ได้มาเผยแผ่ทางเตรียมไว้ให้

พระเยซูตรัสแก่ชนชาติยิวว่า การกระทำของพวกเขาเปรียบเหมือน “เด็กนั่งที่กลางตลาด”

(มัทธิว 11:16) พระองค์ได้ทรงกระทำหน้าที่ของพระองค์ ในโครงการของพระเจ้าสำเร็จแล้ว เช่นเดียวกับยอห์น แต่ชนชาติยิวกลับมิได้กระทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จเสร็จสิ้นไป ที่ยอห์นเองได้ ตรากตรำอาศัยอยู่ในป่า และ “กินจักจั่นและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร” แทนที่จะยกย่องนับถือเขา กลับกล่าวหาว่ามีผีสิงอยู่ ครั้นมาบัดนี้พระองค์ได้ทรงร่วมเสวยพระกระยาหาร และดื่มกับพวกเขาทุกชนชั้น โดยมีได้ทรงรังเกียจเสียแล้ว เขากลับกล่าวหาว่าพระองค์เป็นคนลับปรับ เป็นพวกพ้องกับคนเก็บภาษี และคนบาป แต่ไม่ว่าพระองค์จะได้รับการต้อนรับจากพวกเขาหรือไม่ก็ตาม พระองค์ก็คงมุ่งมั่นกระทำพระราชกิจตามประสงค์ของพระเจ้าอยู่เสมอ “พระคริสต์เป็นฤทธิ์เดชและพระปัญญาของพระเจ้า”

(1 โครินธ์ 1:24) ถ้อยคำต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้เป็นถ้อยคำที่ใหญ่ยิ่งนัก เพราะเป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงพระสติปัญญาของพระเจ้า ซึ่งผู้มี “หู” ย่อมได้ยิน คนเก็บภาษีย่อมยอมรับว่า “พระเจ้าผู้ดีธรรม”

บุคคลที่ยอมรับในคำเหล่านี้คือผู้ที่ได้กลับใจใหม่ รับเอาความรอดและรับบัพติศมาจากยอห์น แต่พวกฟาริสีและพวกที่รู้พระบัญญัติ กลับพากันปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าอย่างไม่ยอติ พวกเขา “มิได้รับบัพติศมา” ไม่ยอมสำนึกในความผิดบาป กลับใจใหม่ ถิ่นดีกับพระเจ้า และไม่มี ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเลย

พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขามีความกระด้างกระเดื่อง ไม่ยอมกลับใจและปฏิเสธพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงตั้งเตือนว่ากล่าว ในความดื้อรั้นไม่เชื่อของพวกเขา (มัทธิว 11:20) เมืองทั้งสามที่พระองค์ทรงว่ากล่าวอย่างขมขื่นนี้ คือเมืองโคราซิน เบธซาเยดา และเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์กระทำการอัศจรรย์ไว้มากที่สุด พระองค์ได้ทรงทดสอบชาวอิสราเอลในเมืองที่กล่าวมานี้ ทรงเปิดโอกาสที่จะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าให้แก่พวกเขา แต่เนื่องจากผู้นำทางศาสนาของพวกเขานับถือปฏิเสธ จึงทำให้บุคคลอื่น ๆ พลอยปฏิเสธไปด้วย พระเจ้าได้ทรงยกพวกเขาขึ้นสู่สวรรค์ โดยประทานแสงสว่างให้แก่พวกเขา พระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา และได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าพวกเขาหลายประการ แต่เนื่องด้วยความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาจะ “ต้องลงไปถึงเมืองซี” ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสว่า “โทษของเมืองโสโดมและเมืองดูโรในวันนั้น จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” เพราะถ้าชาวเมืองโสโดมและเมืองดูโรมีโอกาสเช่นนี้ พวกเขาก็คงกลับใจรับความรอดเป็นแน่

ครั้นแล้วพระเยซูก็ทรงอธิษฐาน พระองค์ทรงเสerahพระทัยเหลือที่จะกล่าว ในการที่พลเมืองของพระองค์ไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ กลับพากันต่อต้านขัดขวางพระองค์ทุกด้าน แต่กระนั้นพระองค์ก็ยังทรงอ่อนน้อมต่อพระบิดาเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์ พระองค์ทรงยอมรับต่อพระบิดาเจ้าว่า “โอ พระบิดาเจ้าข้า ที่เป็นดั่งนั้นก็เพราะพระองค์เห็นชอบ” ดูเหมือนว่าพระบิดาเจ้าทรงพอพระทัยต่อการที่พระเยซูทรงถูกปฏิเสธ และถูกข่มเหงเบียดเบียน เช่นนั้น ทั้งนี้เพราะพระเยซูเสด็จเข้ามาในโลก ก็เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาเจ้านั่นเอง พระเจ้าทรงเห็นว่าสมควรที่จะสำแดงความจริงของพระองค์แก่ “ทารก” และบรรดาคนที่ลุ่มลุ่มรู้เสียบ้าง มิได้ทรงสำแดงให้แก่พวกผู้นำศาสนายิว หรือผู้ที่สำคัญว่าตนเป็นผู้ “มีปัญญาเปรี๊ยะปราด”

อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงประกาศ ถึงอำนาจที่พระบิดาทรงมอบหมายให้แก่พระองค์ พระเจ้าได้ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเยซู และไม่มีผู้ใดที่จะเข้าถึงพระบิดาได้เว้นไว้ทางของพระองค์เท่านั้น (ยอห์น 14:6) แต่อย่างไรก็ตาม ความปรารถนาอย่างแรงกล้าของพระเยซูก็คือ ต้องการให้ทุกคนเข้ามาหาพระบิดา ฉะนั้นพระองค์จึงได้เชิญชวนมายังทุกคน นับแต่นั้นเป็นต้นมา พระเยซูก็ทรงมีคำสอนใหม่เพิ่มขึ้นอีกประการหนึ่งคือ “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยทั้งหลาย จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยและเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้” พระองค์มิได้ทรงบังคับให้ผู้ใดรับ

แอกของพระองค์ไว้ ผู้ที่จะรับเอาแอกของพระองค์จะต้องรับเอาด้วยความสมัครใจ ถ้าเราต้องการที่จะเจริญรอยตามพระองค์ และปฏิบัติพระองค์ เราก็จำเป็นต้องรับแบกเอาแอกของพระองค์ไว้ด้วยความเต็มใจ และเรียนรู้ถึงพระองค์ จะต้องเป็นคนว่านอนสอนง่าย เป็นคนอ่อนสุภาพ มีความทรหดอดทน และอ่อนน้อมต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงปฏิบัติ นี่แหละคือหนทางที่จะทำให้จิตวิญญาณของเรา ได้รับการพักผ่อนและเป็นสุขอย่างแท้จริง พระองค์ไม่ทรงมีที่จะวางพระเศียรและสถานที่พักผ่อนอื่นใด นอกจากไม้กางเขน อันเป็นที่ซึ่งพระองค์วางชีวิตของพระองค์ลงเพื่อคนอื่นเท่านั้น ฉะนั้นทางที่จะทำให้เราหายเหนื่อยเป็นสุขก็โดยทางไม้กางเขน อันเป็นทางของพระคริสต์นั่นเอง การรับแอกเอาแอกของพระองค์นั้น เป็นสิ่งที่เราย่อมกระทำได้ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยเราแบกอยู่ตลอดเวลา พระองค์ทรงรับเอาส่วนที่หนัก และให้เรารับเอาส่วนที่เบา

ข้อไตร่ตรอง

“อย่าร้องไห้” พระเยซูเองก็เคยกันแสงมาก่อน และทรงทราบถึงความหมายของน้ำตาได้ดี และบางทีพระองค์ก็อาจกันแสงในเหตุการณ์นี้ด้วยก็ได้ เพราะ “พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขา” มาก พระภักดีคุณทั้งสี่เล่มก็เต็มไปด้วยการสำแดงความรัก ความเห็นอกเห็นใจที่พระเยซูมีต่อมนุษย์ผู้ตกอยู่ในห้วงความทุกข์อยู่เสมอ พระทัยของพระองค์เปี่ยมล้นไปด้วยความรัก และได้ทรงตอบสนองความจำเป็นของมนุษย์ผู้มีได้เว้น ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม โลกนี้กำลังเรียกร้องให้คริสเตียนสำแดงความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้ทรงกระทำมาแล้ว มนุษย์โลกต่างรู้ว่านี่แหละคือความหมายของข่าวประเสริฐแห่งพระภักดีคุณ “ผู้ใดเล่าที่ติดตามพระองค์ไป”

“จงกลับไปแจ้งแก่ยอห์นซึ่งท่านได้เห็น ได้ยินเถิด” เครื่องหมายของพระคริสต์ในพระธรรมวิวรณ์นั้นมิใช่เครื่องหมายที่น่าประหลาด หากแต่เป็นการสำแดงฤทธานุภาพของพระเจ้า ในการช่วยบำบัดความต้องการของมนุษย์เป็นต้นว่า ช่วยคนตาบอดให้สามารถมองเห็น ช่วยคนขาเขย่งให้เดินได้ ช่วยคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย ช่วยคนหูหนวกให้ได้ยิน ช่วยคนตาบอดให้ฟัง ช่วยคนโหยหิวให้มีอาหารยังชีพ ช่วยคนหิวกระหายให้ได้น้ำประกอบด้วยชีวิต ช่วยให้คนยากจนได้ฟังข่าวพระภักดีคุณ ช่วยรักษาดวงจิตที่ชอกช้ำ ช่วยปลอบประโลมใจผู้ที่ตกอยู่ในยามทุกข์โศก ช่วยให้คนเหน็ดเหนื่อยได้พักผ่อน อกภัยให้แก่คนบาปและที่สำคัญที่สุดคือ ภายหลังจากที่พระเยซูทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นแล้ว พระองค์จะทรงอธิษฐานขอบพระคุณพระบิดาเจ้าทุกครั้งเสมอ ไม่ว่ากรณีใด?

ถ้าพิจารณาให้ดีถ้วนจะเห็นได้ว่า การสำแดงการอัศจรรย์ของพระเยซูก็คือการสร้างคำอุปมาด้วยการกระทำของพระองค์นั่นเอง กล่าวคือ ทุกถ้อยคำที่พระองค์ตรัสนั้นพระองค์สามารถอธิบายได้ด้วยการกระทำ ทำนองเดียวกันทุกอย่างที่พระองค์กระทำลงไปนั้น ก็สามารถอธิบายได้ด้วยถ้อยคำของ

พระองค์ เช่นเดียวกัน พระองค์มิได้เป็นเพียง “ครุมาจากพระเจ้าเท่านั้น” เพราะการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ยังเป็นการประกาศให้ทราบอย่างเด่นชัดว่าพระองค์ “ทรงเป็น” บุตรของพระเจ้าอีกด้วย (โรม 1:4) “คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่ง” พระเยซูคริสต์เจ้าทรง “ถือลูกกุญแจแห่งความตาย” พระองค์ทรงสามารถเปิดประตูแห่งความตายและปลดปล่อยชีวิตที่ดับสูญไปแล้ว ให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นใหม่ได้ พระองค์ทรงเป็นทั้งเจ้าแห่งความตายและเจ้าแห่งชีวิต เพราะว่าพระองค์ทรงมีชัยชนะอยู่เหนือความตาย เหนือหุบเขานรก หลุมฝังศพ และได้ทรง “ทำลายผู้คนที่มียอำนาจแห่งความตาย” คือมาร (ฮีบรู 2:14) “บรรดาคนที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพ จะได้ยืนสำเนียงของพระองค์ และจะได้เป็นขึ้นมา”

“ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ” ความหวังเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระเมสสิยาห์ ย่อมจะไม่มีวันมอดดับได้ ไม่ช้าก็เร็ว พระองค์ก็จะต้องเสด็จมาปรากฏอย่างแน่นอน สงครามอาจทำลายทุกสิ่งให้ย่อยยับไปในพริบตา และความผิดบาปทำให้เป็นมลทิน แต่ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ยังฝันและหวังอยู่เสมอว่าคงจะมีแผ่นดินโลกที่ดีกว่านี้ ความหวังย่อมเกิดขึ้นในห้วงนึกคิดของมนุษย์ไม่รู้สิ้นสุด “ความหวังนั้นเรายังต่างสมของจิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแน่วและมั่นคง และได้ทอดไว้ในพระวิสุตร ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซู” (ฮีบรู 6:19,20)

“บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อยทั้งหลายจงมาหาเรา” ประชาชนต่างก็เหน็ดเหนื่อยเพราะภาระบาปและคำสอนของพวกฟาริสี ซึ่งมีได้บับัดความต้องการของพวกเขาแต่อย่างใดเลย หากว่าพระกิตติคุณไม่สามารถยกเอาความผิดบาปให้แก่เราได้แล้ว ก็ย่อมไม่ใช่พระกิตติคุณ แต่พระกิตติคุณของพระคริสต์เป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า ให้คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นได้ถึงที่รอดทุกคน” (โรม 1:16) ฉะนั้น “จงมา... จงเอา...แล้วเรียน...และท่านทั้งหลายจะได้ความสุขสำราญ”

“แม้ว่าข้าพเจ้าจะดำเนินไปตามหว่างเขา อันมัวมืดแห่งความตาย ข้าพเจ้าจะไม่กลัวอันตรายเลย เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยข้าพเจ้า” พระเยซูทรงพบขบวนแห่ศพอันเศร้าโศก และพระองค์ได้ทรงเปลี่ยนความโศกเศร้าของบุคคลเหล่านั้น ให้กลายเป็นความยินดี และสรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้า

คำว่า “ง่าย” ในที่นี้มาจากคำกริยา “ใช้” ในภาษากรีก ซึ่งหมายความว่า “สามารถใช้ได้ ควบคุมได้ ว่านอนสอนง่าย ดี สุภาพ น่าชื่นชม” ถ้าใช้เกี่ยวกับอาหารหมายความว่ารสดี แยกของพระเยซู ที่ยอมทำตามน้ำพระทัยพระบิดานั้น ไม่ใช่ภาระหนักที่น่าหนักใจหรือขมขื่นแต่อย่างใด ตรงกันข้ามสำหรับผู้รักพระองค์แล้ว กลับมีรสหวานและสามารถปฏิบัติตามได้โดยง่าย โดยใช้ความรัก (1 โยห์น 5:3)

บททวน

ผู้ที่ติดตามพระเยซูไปยังเมืองนาอิน มีใครบ้าง?

เมืองนาอินอยู่ห่างจากเมืองคาเปอร์นาอูมเท่าไร?

เมื่อเดินทางไปจนจะถึงประตูเมืองแล้วได้พบใครบ้าง?

ผู้ที่ไปช่วยงานศพพร้อมกับหญิงหม้ายผู้นั้น มีจำนวนมากน้อยเท่าใด?
พระเยซูคริสต์แก่หญิงหม้ายผู้นั้นว่าอย่างไร? หลังจากนั้นพระองค์ทรงกระทำอย่างไร? พระองค์
ตรัสแก่ศพชายหนุ่มนั้นว่าอย่างไร? ผลเป็นอย่างไร?
ประชาชนมีความรู้สึกอย่างไร ต่อการกระทำการอัศจรรย์ของพระเยซูครั้งนี้?
ใครเป็นผู้นำข่านี้ไปบอกแก่ยอห์น? ขณะนั้นยอห์นอยู่ที่ไหน? เหตุใดท่านจึงตกอยู่ในสภาพ
เช่นนั้น? และอยู่ที่นั่นมานานเท่าใดแล้ว?
ปัญหาที่ยอห์นฝากลูกศิษย์มาถามพระเยซูนั้น มีความหมายว่าอย่างไร? ขณะที่ศิษย์ของยอห์น
เข้าเฝ้าพระเยซูนั้น พระองค์กำลังทำอะไรอยู่? พระองค์ทรงตอบคำถามของยอห์นด้วยพระองค์เองหรือ?
คำตอบของพระเยซูมีความหมายอย่างไร? เหตุใดพระเยซูจึงทรงเน้นถึงพระราชกิจของ
พระองค์? ท่านคิดว่ายอห์นรู้สึกท้อถอยในองค์พระเยซูบ้างหรือไม่?
พระเยซูตรัสถึงชีวิตและผลงานของยอห์น ให้ประชาชนฟังว่าอย่างไร? พระเยซูทรงยกย่อง
สรรเสริญยอห์นหรือไม่?
คำพยากรณ์ที่ยอห์นเป็นผู้ทำสำเร็จนั้นคือคำพยากรณ์ข้อใด? อยู่ในพระธรรมเล่มใด? พระเยซู
ตรัสว่ายอห์นคือศาสดาพยากรณ์เช่นนั้นหรือ?
ผู้ที่พระเยซูตรัสว่าเป็นใหญ่กว่ายอห์นคือใคร? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?
พระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระบัญญัติและศาสดาพยากรณ์ว่าอย่างไร? ยุคใหม่เริ่มตั้งแต่เมื่อใด?
เพราะเหตุใด?
ยอห์นมีหน้าที่อะไร? แผ่นดินของพระเจ้ามีลักษณะความเป็นอยู่อย่างไร? เหตุใดพระเยซูจึง
ตรัสว่า “ผู้ที่มีใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้”?
พระเยซูทรงเปรียบชนชาตินั้นว่าอย่างไร? พระองค์ทรงหมายความว่าอย่างไร? ชนชาติใดบ้างที่
ได้รับข่าวประเสริฐของพระองค์? ชนชาติใดบ้างที่ปฏิเสธพระองค์? เหตุใดเขาจึงปฏิเสธ?
เหตุใดพระเยซูจึงทรงดำเนินคดีเตียนชาวเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำพระราชกิจผ่าน
มาแล้ว? พระองค์ตรัสถึงเมืองเหล่านี้ว่าอย่างไร? เมืองเหล่านั้นได้แก่เมืองอะไรบ้าง?
พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาว่าอย่างไร?
ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ในยุคใหม่นี้มีใจความว่าอย่างไร? คำเชิญชวนนี้มีไว้สำหรับผู้
ใดบ้าง? พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานอะไรให้แก่เขา? ทำอย่างไรเขาจึงจะได้รับ? แยกของพระองค์
คืออะไร? การพักผ่อนซึ่งพระองค์ตรัสถึงนี้หมายถึงอะไร?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. การที่พระเยซูทรงช่วยชายหนุ่มที่ตายแล้วให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาครั้งนี้ มีความหมายโดยเฉพาะในวาระนั้นหรือไม่ 2. เหตุที่พระเยซูทรงช่วยชายหนุ่มผู้นี้ให้ฟื้นขึ้นมาอีก ก็เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าเขายังหนุ่มยังแน่นอยู่ หรือเป็นเพราะพระองค์ทรงสงสารมารดาของเขา หรือเป็นเพราะพระองค์ทรงต้องการสำแดงฤทธิ์อำนาจ ให้ประจักษ์แก่ตาของสาวกของพระองค์ และประชาชนที่ติดตามพระองค์มา 3. ปัจจุบันนี้มีผู้ใดสามารถช่วยคนตาย ให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาบ้างหรือไม่ เพราะเหตุใด 4. ยอห์นบัพติศมามีความสงสัยจริงหรือ ว่าพระเยซูมิใช่องค์พระเมสสิยาห์ เช่นนั้นหรือ? ท่านจะอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างไร ในเมื่อพระเจ้าได้ประทานเครื่องหมายพิเศษคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ลงมาจากสวรรค์ในรูปสัณฐานของนกพิราบ ให้ยอห์นรู้เห็นเป็นประจักษ์พยานแก่ตัวท่านเองแล้ว และยอห์นก็เคยประกาศให้ประชาชนรู้ถึงพระเยซูว่า พระองค์คือ “พระเมษ โปดกของพระเจ้า” มาแล้ว 5. ท่านคิดว่าคำตอบของพระเยซู จะทำให้ยอห์นมีความชื่นชมยินดี และเชื่อว่าพระองค์คือองค์พระเมสสิยาห์หรือไม่ 6. จงพิจารณาพระคำรัสของพระเยซูต่อไปนี้ให้รอบคอบแล้วให้ตอบอย่างชัดเจนว่า เป็นคำอวยพรหรือคำตักเตือน “บุคคลใดไม่สะดุดกระดากเพราะเราก็เป็นสุข” 7. เหตุใดพระเยซูจึงไม่ยกย่องยอห์นบัพติศมาต่อหน้าศิษย์ของท่าน แต่กลับทรงรอคอยให้พวกเขาทูลลากลับไปเสียก่อน แล้วจึงคอยยกย่องสรรเสริญท่านในภายหลัง 8. ท่านจะอธิบายถ้อยคำนี้ว่าอย่างไร “แผ่นดินสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่ต้องชิงเอา และผู้ที่มีใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้” 9. “ทารก” ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงของพระองค์ให้นี่คือใคร และผู้ที่อวดอ้างตัวว่าเป็น “ผู้มีปัญญาและนักปราชญ์” คือใคร

ชั้นที่ยี่สิบสองหญิงคนหนึ่งเอาน้ำมันขโลมพระบาทของพระเยซู-

เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว 12:22-50, มาระโก 3:20-35, ลูกา 7:36-8:21

ในชั้นที่แล้ว เราได้ศึกษาถึงตอนที่พระเยซูเสด็จไปยังเมืองนาอิน พร้อมด้วยอัครสาวกของพระองค์ และได้ทรงช่วยชายหนุ่มผู้หนึ่งให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ การกระทำของพระองค์ครั้งนี้ ทำให้ผู้คนตื่นตื่นพิศวงกันมาก เรื่องราวต่อมามีใจความดังนี้ มีชาวฟาริสีคนหนึ่ง ได้ทูลเชิญพระองค์ให้ไปเสวยพระกระยาหารมื้อเย็น ที่บ้านของเขาในเมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของเขาแล้ว ได้มีหญิงผู้หนึ่งซึ่งเคยเป็นหญิงคนชั่ว ร่ำไห้เอาน้ำตาชำระพระบาทให้แก่พระองค์ และขโลมด้วยน้ำมันหอม การณ์นี้ได้ทำให้ชาวฟาริสีนึกตำหนิตัดเยียนพระเยซูอยู่ในใจ แต่พระองค์ก็ทรงทราบ จึงได้ทรงยกเอาคำอุปมาเรื่องลูกหนี้สองคนมาอธิบาย เปรียบเทียบสั่งสอนให้เขาเข้าใจแล้วพระองค์ก็ทรงยกโทษบาปให้แก่หญิงคนนั้น

หลังจากนั้นพระเยซูได้เสด็จไปสู่เมืองทลกาลิลี ทรงเทศนาสั่งสอนและรักษาโรคให้แก่ประชาชนทั่วทุกหมู่บ้านมิได้เว้น มีประชาชนตามเสด็จไปมากมาย รวมทั้งบรรดาอัครสาวกของพระองค์ และผู้หญิงอีกจำนวนหนึ่ง คอยให้ความช่วยเหลือ แต่เมื่อพระองค์เสด็จกลับคืนไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมอีก ก็พบว่า ชาวฟาริสีได้ต่อสู้คัดค้านพระองค์อย่างรุนแรงโดยเปิดเผย กล่าวหาว่าพระองค์ทรงกระทำพระราชกิจ โดยใช้ฤทธิ์อำนาจของมารและภูตผีปิศาจ พระเยซูได้ทรงดักเตือนเขา มิให้กระทำความผิดบาป ที่พระเจ้าไม่อาจทรงอภัยให้ได้ ทรงชี้แจงให้พวกเขาถึงอำนาจของความชั่วว่ามีขอบเขตเพียงใด ทรงตำหนิตัดเยียนในความคือด้านไม่เชื่อของพวกเขา และทรงปฏิเสธที่จะสำแดงนิมิตตามที่พวกเขาได้ขอร้อง

อภิปราย

ภายหลังที่ได้เสด็จไปเยี่ยมเยียนเมืองนาอินแล้ว พระเยซูก็เสด็จกลับไป ยังเมืองคาเปอร์นาอุม ในการนี้มีชาวฟาริสีผู้หนึ่งทูลเชิญพระองค์ ให้ไปเสวยพระกระยาหารที่บ้านของเขา (ลูกา 7:36) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การเชิญพระเยซูครั้งนี้ จะต้องเป็นแผนการของพวกฟาริสี เพื่อที่จะหาทางจับผิดพระองค์อย่างแน่นอน และการที่พวกเขาเชิญหญิงซึ่งเคยเป็นคนชั่วมาในการเลี้ยงนี้ด้วย ก็เป็นแผนการของพวกเขา

เขานั่นเอง ถ้ามีจะนั้นแล้วนางคงไม่มีโอกาสเข้าไปในห้องอาหารของพวกเขาฟาริสีเหล่านี้ได้เลย เพราะพวกเขาฟาริสีเคร่งครัดต่อพระบัญญัติมาก เขาจะไม่ยอมคบหาสมาคมกับคนที่มีมือดีอย่างนางเลย แต่คิดไปอีกแง่หนึ่งก็อาจเป็นไปได้ว่า พวกเขาจ้างหญิงผู้นี้มาเดินระบำรำฟ้อน ประนเปรอความสุขให้แก่พวกเขา เหมือนดังที่ชาวตะวันตกออกส่วนใหญ่นิยมกัน อย่างไรก็ตามก็หญิงผู้นั้นคงไม่มีส่วนร่วมในแผนการของพวกเขาฟาริสี นางได้นำมะขบน้ำมันหอมมาด้วย เพื่อจะได้ชโลมพระบาทพระเยซูโดยเฉพาะ ตลอดเวลาที่นางเทน้ำมันชโลมพระบาทของพระเยซูนั้น นางได้รำให้คร่ำครวญไปด้วยมิได้หยุดประเพณีการต้อนรับแขก ในการรับประทานอาหารในสมัยนั้น เขาจัดให้แขกนอนตะแคงรับประทานอาหารอยู่บนเก้าอี้ยาว คล้ายกับที่นอนอย่างสะดวก สบาย หญิงคนที่กล่าวถึงนี้ยืนอยู่ด้านหลังตรงพระบาทของพระเยซู ถ้าหากหญิงผู้นี้สมรู้ร่วมคิดกับพวกฟาริสีวางแผนจับผิดพระองค์จริง ๆ นั้นย่อมแสดงว่า การที่นางได้เห็นพระองค์และอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์เช่นนั้น ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ได้เปลี่ยนจิตใจของนางให้สำนึกผิดและร้องไห้ในทันทีนั่นเอง ข้อ 45 กล่าวว่าในทันทีที่พระองค์เสด็จเข้ามาในห้องอาหาร นางก็รีบเข้าไปเฝ้าทูลดวงจิตของพระบาทของพระองค์ แล้วเช็ดพระบาทนั้นด้วยผมของนางเอง จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงในสมัยนั้นนิยมไว้ผมยาวมากกว่าในสมัยนี้ แม้ว่านางจะเป็นคนบาป แต่นางก็ไว้ผมยาวตามพระบัญญัติของพระเจ้าที่ว่า ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าแก่ตัว (1 โครินธ์ 11:15)

เมื่อชาวฟาริสีผู้เป็นเจ้าของงาน ได้เห็นพระเยซูทรงปล่อยให้หญิงผู้นั้น ปฏิบัติต่อพระองค์เช่นนั้น ก็นึกตำหนิพระองค์ในใจ และคิดระแวงว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ ก็คงจะรู้ว่าหญิงผู้นั้นที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใด และเป็นคนอย่างไร เพราะเขาเป็นคนชั่ว” พระเยซูทรงทราบความรู้สึกของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่าน” จงสังเกตพระคำรัสของพระองค์ให้ดี จะเห็นว่า พระองค์ตรัสแก่เขาอย่างตรงไป ตรงมาไม่อ้อมค้อม หรือพูดจาเพื่อรักษาน้ำใจของเขาไว้เลย เมื่อซีโมนทูลให้พระองค์ตรัสต่อไป พระองค์จึงทรงยกคำอุปมาเรื่องลูกหนี้สองคน ซึ่งเป็นหนี้ายจ้างให้เขาฟัง เพื่อเป็นการสั่งสอนให้เขาสำนึกตัว เนื้อเรื่องมีใจความว่าดังนี้ มีลูกหนี้สองคนเป็นหนี้ายจ้างของตนอยู่ คนหนึ่งเป็นหนี้มาก อีกคนหนึ่งเป็นหนี้ น้อย แต่คนทั้งสองนี้ไม่สามารถหาเงินมาชำระให้นายจ้างของตนได้ นายจ้างของเขาจึงยกหนี้สินให้ แล้วพระเยซูจึงตรัสถามซีโมนว่า ลูกจ้างทั้งสองดังกล่าว ผู้ใดจะรักนายของตนมากกว่ากัน ซีโมนก็ตอบได้ถูกต้องว่า ผู้ที่ได้รับการยกหนี้สินให้มากกว่าเป็นผู้รักนายของเขามากกว่า

ครั้นแล้วพระเยซูจึงทรงชี้ไปยังหญิงผู้นั้นแล้วถามซีโมนว่า “ท่านเห็นหญิงผู้นั้นหรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเราแต่หญิงผู้นี้ได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา...” พระองค์ทรงชี้ให้เห็นการกระทำของหญิงผู้นั้น เพื่อให้คนอื่น ๆ ที่อยู่ในที่นั้นรู้ว่า โดยการกระทำของนางนั้น

พระองค์ได้ทรงยกบาปโทษให้นางแล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสกับนาง พระองค์ กลับชี้ให้นางตระหนักในความเชื่อว่า การที่พระองค์ทรงยกโทษให้แก่ นางก็เพราะความเชื่อของนาง มิใช่เพราะการปรนนิบัติที่นางกระทำต่อพระองค์ พระองค์ทรงยอมรับว่าความผิดบาปของนางมีมากนัก แต่ก็ได้ทรงอภัยให้แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากความรักที่นางมีต่อพระองค์มากมาย จนได้สำแดงออกมาโดยการปฏิบัติตนเอง (ยากอบ 2 :18) “ผู้ใดที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย” พระเยซูตรัสเช่นนี้เพื่อเน้นให้ซีโมนทราบว่า ตัวเขานั้นรักพระองค์น้อยเหลือเกินเพราะเขามีได้ทุกอย่างยกยอต่อพระองค์เลย พระเยซูทรงฝันพระพักตร์มายังหญิงผู้นั้นแล้วตรัสว่า “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด”

พระเยซูทรงดำเนินซีโมนซึ่งเป็นเจ้าของบ้านก็ เพราะเขามีได้แสดงความเอื้ออารีในการต้อนรับแขกเท่าที่ควรเลยแม้แต่น้ำล้างเท้าเขาก็มีได้จัดไว้ให้ ตลอดจนการชโลมน้ำมันหอมบนศีรษะของแขก และการจูบต้อนรับแขก เพื่อแสดงความคารวะ และความมีไมตรีจิตต่อแขกหรือ เขาก็มีได้กระทำ ฉะนั้นซีโมนจึงเปรียบเสมือนลูกหนี้ ผู้ที่ได้รับการยกหนี้ให้น้อยนั่นเอง ส่วนหญิงดังกล่าวเปรียบเสมือนลูกหนี้ที่ได้รับการยกหนี้ให้มาก เพราะนางรักพระองค์มากนั่นเอง การที่พระเยซูทรงยกคำอุปมาเปรียบเทียบกับเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงหยั่งรู้จิตใจของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง พระองค์ไม่เพียงแต่จะทรงอภัยโทษให้แก่หญิงผู้นั้น แล้วพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงมีเหตุผล ในการอภัยโทษให้แก่ นางเท่านั้น หากยังทรงขจัดข้อครหาในทางต่าง ๆ ในการที่พระองค์ทรงยอมให้หญิงซึ่งเป็นคนบาปผู้นั้นจะต้องถูก พระกายของพระองค์ ให้หมดสิ้นไปอีกด้วย มิหนำซ้ำซีโมนเองกลับต้องถูกบังคับให้ตอบคำถามของตนเองอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การที่พระเยซูทรงอ้างว่า พระองค์ทรงสามารถยกโทษบาปได้นี้ ทำให้ ชาวฟาริสีอื่น ๆ ที่รู้เห็นเหตุการณ์ในวันนั้น เริ่มวิพากษ์วิจารณ์คำหาโทษของพระองค์ ดังนั้นการต่อสู้ขัดขวาง พระองค์ จึงขยายวงกว้างยิ่งขึ้น

หลังจากนั้นไม่นานนัก พระเยซูได้เสด็จออกจากเมืองคาเปอร์นาอุมอีกครั้งหนึ่ง เพื่อ “ประกาศพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินของพระเจ้า” (ลูกา 8:1-3) ไปตามหมู่บ้านและหัวเมืองต่าง ๆ ทั่วฉนวนกาลิลี พระองค์ทรงยอมให้ประชาชนเห็นฤทธิ์อำนาจแห่งคำสอนของพระองค์ ด้วยการบำบัดรักษาโรคให้แก่วพวกเขา ในการนี้อัครสาวกทั้งสิบสองคนได้ติดตามพระองค์ไปด้วย เพื่อศึกษาการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ไว้เป็นบทเรียน สำหรับปฏิบัติงานสืบจากพระองค์ต่อไปในวันข้างหน้า นอกจากนั้น “ยังมีผู้หญิงบางคน” ผู้ซึ่งได้รับการรักษาจากพระเยซู ให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ได้ตามเสด็จไปด้วย เนื่องจากพระเยซูทรงยกโทษให้พวกเขามาก ฉะนั้นพวกเขาจึงรักพระองค์ และร่วมแรงร่วมใจกันช่วยเหลือพระราชกิจของพระองค์ โดยการถวายทรัพย์สมบัติและเงินทองการช่วยเหลือในด้านอื่นเท่าที่จะทำได้ เพื่อว่าผลแห่งการกระทำของพวกเขาจะได้มีส่วนเกื้อกูลผู้อื่นไปด้วย หญิงเหล่านี้ได้ช่วยเป็น

พยานถึงพระราชกิจและพระมหากษัตริย์คุณที่พระองค์ทรงโปรดต่อพวกเขา ถ้าเราศึกษาถึงความเป็นมาของหญิงเหล่านี้แล้ว จะเห็นว่าพระเยซูทรงช่วยเหลือมนุษย์โดยไม่มีเงื่อนไขเลย (ไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง) ความต้องการ และความเชื่อนี้แหละคือกุญแจที่จะไขคลังทรัพย์ของพระเจ้า ให้หลังไหลมาสู่มนุษย์ได้อย่างทัดเทียมกันทั่วหน้า ไม่ว่าจะเป็นคนเลวทรามต่ำช้า หรือผู้ที่มีสกุลเพียงใดก็ตามหญิงเหล่านี้ คือ นางมาเรียมัชดาลา ผู้ซึ่งพระเยซูทรงจับมือออกจากนางถึงเจ็ดคน นางโยอันนา ภรรยาของคูซา ต้นเรือนของกษัตริย์เฮโรดและ “หญิงอื่น ๆ อีกหลายคน” การปฏิบัติของสตรีเหล่านี้ได้มีส่วนช่วยในการทำงานของพระเจ้าเป็นอันมาก (มัทธิว 27:55)

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาสู่เมืองคาเปอร์นาอุมอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงพบว่า การต่อสู้ขัดขวางพระองค์ได้ทวีความรุนแรงยิ่งกว่าเดิม ชาวเมืองได้นำคนถูกผีสิงผู้หนึ่งไปขอรับการรักษาจากพระองค์ ชายผู้นั้นนอกจากจะถูกผีสิงแล้วยังหูหนวก และตาบอดอีกด้วย พระเยซูได้ทรงรักษาเขาให้หายเป็นปกติ สามารถพูดและมองเห็นได้ในทันทีนั่นเอง (มัทธิว 12:22) การกระทำของพระองค์ครั้งนี้ทำให้ประชาชนอัศจรรย์ใจยิ่งนัก เพราะพวกเขาต่างก็รู้ว่า พระองค์เป็นชนชาติเดียวกับพวกเขา คือเป็น “บุตรของดาวิด” แต่สำหรับพวกฟาริสีแล้วกลับถือว่าเป็นมูลเหตุอีกประการหนึ่งสำหรับโจมตีพระองค์ และพยายามหาทางทำลายความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อพระองค์ให้หมดสิ้นไป พวกเขาบางคนซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวคำหมิ่นประมาทพระองค์ว่า “ผู้นั้นจับมือออกได้ ก็เพราะได้ใช้ฤทธิ์ของเบลลัสเซบูล นายของผีทั้งหลายนั่นเอง” ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่อาจปฏิเสธฤทธิ์อำนาจ และการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ได้ จึงพยายามบิดเบือนความจริงเสียว่า ฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ทรงมีอยู่นั้นมาจากพญามารซาตาน

พระเยซูทรงทราบถึงความคิดอันชั่วร้ายของเขาทุกอย่าง จึงได้ตรัสว่า ซาตานจะไม่ต่อสู้ขัดขวางพวกเดียวกันเลย ถ้ามารจับมารออก มันก็แก่งแย่งกันระหว่างมันเอง แล้วจะยังยืนอย่างไรได้ พระองค์ทรงตอบข้อกล่าวหาต่าง ๆ ของพวกศัตรูได้เสมอ และด้วยคำตรัสที่เต็มไปด้วยเหตุผลของพระองค์นี้เอง ทำให้บุคคลเหล่านั้นไม่อาจเอาชนะพระองค์ได้ พระเยซูตรัสว่านอกจากพระองค์แล้ว แม้ผู้ติดตามพระองค์ไปก็มีอำนาจจับผีได้ และโดยเหตุที่บุคคลเหล่านั้นบางคนเป็นลูกหลานของชาวฟาริสีเอง พระองค์จึงทรงย้อนถามว่า “ถ้าเช่นนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลาย เคยจับผีออกโดยฤทธิ์ของใครเล่า” การที่พระองค์ตรัสถามเช่นนั้นก็เพื่อนำให้พวกเขาเห็นว่า อัครสาวกของพระองค์จับออกโดยพระนามของพระองค์นั่นเอง (ลูกา 9:49:10:17) แต่ทั้งนี้มิได้หมายถึงพวกหมอผีชาวยิวบางคน ที่เที่ยวเร่ร่อนไปดั่งที่กล่าวไว้ในพระธรรมกิจการบทที่ 19 พวกหมอผีพวกนี้พยายามจับผีออกโดยอ้างพระนามของพระเยซูเจ้า และใช้นามของอัครสาวกเปาโล แต่ไม่เป็นผล กลับถูกผีทำร้ายเอาเสียอีก พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่มีอำนาจเหนือพญามาร และโดยพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้นมนุษย์จึงสามารถจับผี

ออกได้ พระเยซูคริสต์แก่พวกฟาริสีว่า “พวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินได้ ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า แผ่นดินของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว” ข้อนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย เพราะพระเยซูคริสต์ว่า จะตั้งแผ่นดินอยู่ในโลกนี้ไม่ได้ จนกว่าพระองค์จะทรงจับเอาพญามารหรือผู้ครองโลกนี้มาพันธนาการเสียก่อน ถ้าจะถามว่า ผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจสูงสุดในโลกนี้คือผู้ใด ซึ่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ผู้นั้นจึงมีฤทธิ์อำนาจเหนือพญามาร และพรรคพวกของมัน สามารถพันธนาการมันได้ ตลอดจนสามารถทำลายกิจการของมัน และปลดปล่อยเหยื่อของมันให้หลุดพ้นไป พระองค์ผู้นั้นก็คือพระเยซูนั่นเอง

พระเยซูทรงสอนอย่างหนักแน่นว่า มนุษย์จะต้องอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งระหว่างพระองค์กับผู้ที่ต่อสู้พระองค์ ไม่มีทางสายกลาง พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือฝ่ายต่อสู้เรา” พระองค์ทรงพยายามชี้แจงให้พวกฟาริสีทราบว่พระวิญญาณของพระเจ้านั้น สถิตอยู่ในทุกคนที่ทำพระราชกิจของพระองค์ ส่วนผู้ที่มิได้อยู่เพื่อพระองค์ ก็คือพรรคพวกของซาตาน พระองค์ได้ทรงดัดเตือนถึงความผิดบาป ในการกล่าวคำหิมน้ประมาทหยาบหยามพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเป็นความผิดบาปอย่างใหญ่หลวง ซึ่งพระเจ้าไม่อาจจะอภัยโทษให้ได้ (มัทธิว 12:31) การหิมน้ประมาทต่อบุตรมนุษย์หรือพระเยซูนั้น อาจจะอภัยโทษให้ได้ แต่การหิมน้ประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น เป็นสิ่งที่ไม่อาจจะอภัยให้ได้ ไม่ว่าจะป็นภพนี้หรือภพหน้า ทั้งนี้เพราะเป็นการปฏิเสธพระผู้มีอำนาจ ในการอภัยโทษบาป และมีอำนาจ ในการนำความรอดมาสู่เรา ฉะนั้นการที่จะกล่าวว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นงานของมาร จึงเป็นการสำแดงถึงสภาพบาปที่พระเจ้าทรงอภัยโทษให้ไม่ได้ “ที่ตรัสอย่างนั้น ก็เพราะเขาว่าพระองค์มีผีโสโครก” (มาระโก 3:30) พระเจ้าทรงส่งพระวิญญาณมาก็เพื่อเรียกมนุษย์เป็นครั้งสุดท้าย เพราะนอกเหนือจากโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เราไม่มีวิถีทางอื่นใดที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ ฉะนั้นผู้ใดขัดขืนต่อพระวิญญาณ ก็เท่ากับว่า ผู้นั้นทำลายจิตวิญญาณของตนเอง (หากศึกษาต่อไปก็จะพบเรื่องนี้ใน ฮีบรู 6:4-6, 10:26-29, 1 ยอห์น 5:16, 17)

ขณะที่ประชาชนกำลังนั่งล้อมรอบฟังพระธรรมเทศนาจากพระเยซูนั้น ก็มีผู้มาทูลว่ามารดาและน้อง ๆ ของพระองค์ เดินทางมาจากเมืองนาซาเร็ธ ขณะนี้กำลังคอยเฝ้าพระองค์อยู่ข้างนอก เนื่องจากพระเยซูมิได้ประทับอยู่กับมารดาและญาติพี่น้องของพระองค์เป็นเวลานาน ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระองค์จะทรงมีความปีติยินดีสักเพียงใด ในการที่จะได้พบปะพวกเขาอีก แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเทิดพระราชกิจแห่งแผ่นดินสวรรค์ไว้เหนือสิ่งใดเสมอ แม้ในการนี้ก็เช่นเดียวกัน พระองค์ต้องการชี้ให้ทุกคนเห็นความสัมพันธ์ต่อแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้านั้นอยู่เหนือญาติพี่น้อง พระองค์จึงตรัสแก่ผู้ที่นำข่าวมาทูลนั้นว่า “ใครเป็นมารดาของเราและใครเป็นพี่น้องของเรา” ทั้งนี้ชี้ว่าพระองค์จะทรงมีเจตนาดูหมิ่นเหยียดหยามมารดา และน้อง ๆ ของพระองค์ก็หาไม่ หากแต่ทรงต้องชี้ให้เห็น

ความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์ กับชาวแผ่นดินของพระเจ้านั้นว่า สนิทสนมแน่นแฟ้นยิ่งกว่าความเป็นญาติพี่น้อง หลังจากที่ได้ทอดพระเนตรดูประชาชนที่เฝ้าพระองค์โดยรอบแล้ว จึงทรงชี้พระหัตถ์ไปยังบรรดาอัครสาวกแล้วตรัสว่า “นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ด้วยผู้ใดจะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา” (มัทธิว 12:49,50) “คือคนเหล่านี้ที่ได้ฟังคำของพระเจ้าและประพฤติตาม” (ลูกา 8:21) การเชื่อฟังและทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่จะทำให้เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์ด้วยอาการอย่างนี้แหละ เราทั้งหลายจึงรู้ว่าเรา “อยู่ในพระองค์” (1 ยอห์น 2:5)

การที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะบังเกิดใหม่เข้าร่วมในวงศ์วานของพระเจ้าได้นั้น ก็โดยการเชื่อฟังปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้า และ “ถ้าแม้คนหนึ่งคนใดอยู่ในพระคริสต์ คนนั้นเป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว” กลายเป็นสมาชิกของครอบครัวใหม่ คือครอบครัวแห่งความเชื่อมสัมพันธ์ภาพใหม่ ซึ่งมีความใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งกว่าความสัมพันธ์ใด ๆ ในโลก บทเพลงบทหนึ่งได้กล่าวถึงความสัมพันธ์นี้ว่า “ความรักนั้นไซ้ ได้ผูกจิตใจของศิษย์ทั้งหลาย ให้สามัคคีเจริญเป็นสุข ดังชาวสวรรค์สบาย”

พระเยซูตรัสแก่เขาเหล่านั้นว่า “เราจะรู้จักต้นไม้ ด้วยผลของมัน” ถ้าหากว่าท่านมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างแท้จริง เป็น “ต้นไม้ที่ดี” แล้วชีวิตของท่านก็จะเกิดผลดีอย่างแน่นอน ชีวิตทุกชีวิตย่อมขึ้นอยู่กับกฎสองกฎคือความดีกับความชั่ว กล่าวคือถ้าไม่ใช่คนดีก็ต้องเป็นคนชั่ว

เมื่อพระเยซูทรงคำนึงถึงความเป็นต้นไม้ชั่ว ความดีอื่นไม่ยอมเชื่อของพวกฟาริสี ตลอดจนเหตุร้ายต่าง ๆ ที่ก่อกวนพระองค์อยู่ตลอดเวลาแล้ว พระองค์ก็ไม่สามารถที่จะอดกลั้นต่อความรู้สึกขมขื่นที่อัดอั้นอยู่ต่อไปได้ จึงทรงดำหนิตีเตือนพวกเขาอย่างรุนแรงว่า “โอ ชาวดังร้าย เจ้าที่เป็นคนชั่วแล้ว จะพูดความดีอย่างไรได้ ด้วยว่าใจเต็มบริบูรณ์ด้วยอะไร ปากก็พูดอย่างนั้น” (มัทธิว 12:34) นอกจากนั้นยังทรงเตือนอีกว่า “คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่มนุษย์พูดนั้น เขาจะต้องให้การด้วยคำเหล่านั้น ในวันพิพากษา”

แม้ว่าพระองค์จะทรงตักเตือนเช่นนั้นแล้วก็ตาม พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีก็ยังคงยืนกรานตามความคิดเห็นของตนอยู่ และต้องการให้พระองค์สำแดง เครื่องหมายให้พวกเขาเห็น โดยกล่าวว่า “เจ้าพเจ้าอยากเห็นนิมิตจากท่าน” แต่พระเยซูทรงปฏิเสธไม่ยอมทำตามคำขอร้องของพวกเขา และทรงตักเตือนว่าพวกเขาได้เห็นนิมิตจากศาสดาพยากรณ์โยนาห์มาแล้ว เป็นความคิดพลาดของพวกเขาเองที่ไม่เอาใจในใส่และไม่ยอมเชื่อ พระองค์เองก็จะทรงเป็นเครื่องหมายสำหรับพวกเขาอีก เช่นเดียวกับโยนาห์ โยนาห์อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืนฉันใด พระองค์จะอยู่ในหลุมฝังศพเป็นเวลาสามวันสามคืนฉันนั้น ที่พระเยซูตรัสเช่นนี้เป็นการบอกให้รู้ล่วงหน้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์ และจะทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาอีก พระองค์ทรงเรียกพวกฟาริสีเหล่านี้ว่าคนชาติชั่ว และคนลวงประเวณี ซึ่งจะต้องถูกบุคคล

ที่ได้กลับใจเพราะคำประกาศของโยนาห์ว่าโทษอย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเขาได้ฟังข่าวประเสริฐจากผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ แต่แล้วกลับพากันปฏิเสธ ไม่ยอมรับข่าวประเสริฐนั้นจากพระองค์ พระนางซีบาก็จะกล่าวโทษพวกเขาด้วย เพราะแม้พระนางจะได้รับฟังเพียงเรื่องราวของกษัตริย์ซาโลมอน พระนางก็เชื่อส่วนพวกเขาสิ ทั้ง ๆ ที่ได้รับข่าวประเสริฐจากพระเยซูโดยตรง แต่แล้วกลับพากันปฏิเสธพระองค์ ผู้เป็น “ใหญ่กว่าซาโลมอน” เสียอีก

ข้อไต่ตรอง

ไม่ว่าปราสาทราชวังใด ๆ ก็ตาม แม้ว่าจะมีทหารรักษาการแวดล้อมกำแพงวังแข็งแรงสักเพียงใด ก็ไม่อาจป้องกัน “ผีร้ายและโรคต่าง ๆ ได้” ดังนั้นเมื่อฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์เข้ามา ประชาชนทุกคนแม้แต่พวกเจ้าขุนมูลนายจึงพร้อมกันที่จะ “ปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของ”

“ผู้ที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระบิดา” ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระเยซูได้ทรงเน้นถึงความสำคัญของการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ว่า การที่จะทำให้ความสัมพันธ์ที่สนิทสนมที่สุดในโลก มีความหมายขึ้นมาอย่างแท้จริง โดยการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ได้นั้น ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเพียงข้อเดียว โดยการมีน้ำใจเช่นเดียวกับพระองค์ นี่คือวิถีทางที่จะทำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวได้อย่างแท้จริง ถ้าฟังแต่การคิดถึงพระเจ้า การติดตามพระองค์ หรือแม้กระทั่งการไต่ยนไต่ฟังพระวาทะของพระองค์ ก็ไม่สามารถทำให้เรามีส่วนร่วมในพระชนม์ชีพของพระองค์ได้ เว้นไว้แต่เราจะเชื่อฟังและทำตามน้ำพระทัยของพระองค์เท่านั้น ดังจะเห็นได้จากข้อพระธรรมตอนหนึ่ง ซึ่งกล่าวไว้ว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระบิดาจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขา และจะสถิตอยู่กับเขา” อนาคตที่เต็มไปด้วยสง่าราศีนี้เป็นของผู้เชื่อเท่านั้น

สตรีได้มีส่วนอุปถัมภ์กิจการงานของคริสตจักร ตั้งแต่สมัยเริ่มแรกเป็นต้นมา กลุ่มสตรีผู้สัตย์ซื่อ ได้ติดตามรับใช้พระเยซู ด้วยสิ่งของดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นนั้น นับได้ว่าเป็นผู้ริเริ่ม “สมาคมสตรีคริสเตียน” ในปัจจุบันนี้

พระเยซูทรง “ประกาศพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินของพระเจ้า” ส่วนท่านเล่าดำเนินชีวิตตามรอยพระบาทของพระองค์ และประกาศข่าวประเสริฐให้คนทั้งปวงทราบว่าเป็นพระกิตติคุณนั้น “เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า ให้คนทั้งปวงที่เชื่อนั้น ได้ถึงที่รอดทุกคน” และสำแดงให้เขาทราบว่า พระองค์คือความปรารถนาสุดยอด และเพียงพอแก่ความต้องการของมนุษย์ทุกคน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ต้องการนั้น มีอยู่ที่พระองค์ทั้งสิ้น ท่านทำดังนี้หรือไม่

“เหตุที่ท่านจะพ้นโทษได้ หรือต้องถูกปรับโทษนั้นก็เพราะวาจาของท่าน” ถ้อยคำของเรามีความสำคัญและมีอิทธิพลมาก ซึ่งเราจำต้องระมัดระวังการพูดจาให้ดี “ข้าแต่พระเยซูโฮวาท် ขอทรงจัดการแวดล้อมปากของข้าพเจ้า” ด้วยว่า “ใจเต็มบริบูรณ์ด้วยอะไร ปากก็พูดอย่างนั้น”

คำว่า “จูบ” นี้ในภาษากรีกมีความหมายหนักแน่นมาก เป็นการแสดงการต้อนรับด้วยความรักหรือความยินดีอย่างยิ่ง ในที่นี้แสดงถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่หญิงผู้นั้นมีต่อพระเยซู นางได้จูบพระบาทของพระองค์อยู่ตลอดเวลาที่ได้หยุด คงจะเห็นได้จากข้อพระธรรมที่ว่า “มิได้หยุดจูบเท้าของเรามาก” (ลูกา 7:45)

ทบทวน

ในชั้นที่แล้วพระเยซูประทับอยู่ ณ ที่ใด? บ้านของซีโมนอันเป็นสถานที่ที่พระองค์ได้ทรงรับเชิญ ให้ไปเสวยพระกระยาหารนั้นอยู่ที่ไหน?

มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ในระหว่างงานเลี้ยง?

พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวถึงหญิงผู้นั้นว่าเป็นคนอย่างไร? น้ำตาของนางสำแดงถึงอะไร? พระเยซูทรงรับการปรนนิบัติจากนางด้วยลักษณะอาการอย่างไร?

ซีโมนมีท่าทีอย่างไรต่อการกระทำเช่นนั้น? พระเยซูตรัสแก่เขาว่าอย่างไร? พระองค์ทรงยกคำอุปมาเรื่องใดขึ้นมาสั่งสอนเขา?

พระเยซูทรงให้เหตุผลอย่างไร ในการที่พระองค์ตรัสว่า หญิงผู้นั้นสมควรที่จะได้รับการยกโทษบาป? พระเยซูตรัสแก่หญิงผู้นั้นว่าเหตุใดนางจึงได้รับความรอด? พระองค์ทรงตำหนิซีโมนผู้เป็นเจ้าของบ้านว่าอย่างไร? เหตุใดชาวฟาริสีอื่นๆ จึงพากันตำหนิพระองค์?

หลังจากนั้นพระเยซูได้เสด็จไปประกาศพระกิตติคุณ ณ ที่ใด? พระองค์เสด็จไปยังเมืองต่าง ๆ ที่เมือง?

คำประกาศของพระองค์มีใจความว่าอย่างไร? มีผู้ใดติดตามพระองค์ไปบ้าง? ผู้หญิงที่ติดตามพระองค์ไปนั้นมีผู้ใดบ้าง? ก่อนหน้านั้นพระเยซูทรงช่วยเหลือพวกเขาอย่างไรบ้าง? หญิงเหล่านี้ปฏิบัติพระองค์อย่างไร? ในปัจจุบันนี้สตรีมีส่วนสำคัญ ในการบริหารงานของคริสตจักรหรือไม่?

ชายผู้ที่ประชาชนนำมาเฝ้าขอรับการรักษาจากพระเยซูนั้น ป่วยเป็นโรคอะไร? เขาได้รับความทุกข์ทรมานมากน้อยเพียงใด? ผู้ที่ตำหนิพระเยซู ในการที่พระองค์ทรงรักษาคนป่วยรายนี้ให้หายคือใคร? เขาตำหนิพระองค์ด้วยเรื่องอะไร? พระองค์ตรัสตอบเขาว่าอย่างไร? “คนมีกำลังมาก” ที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือใคร?

พระเยซูทรงสอนเขาว่าอย่างไร เกี่ยวกับความบาปที่อภัยโทษให้ไม่ได้? เหตุใดจึงไม่อาจอภัยโทษให้แก่ผู้ที่ทำความบาปชนิดนี้ได้?

“พวกฟ้อง” ของพวกฟาริสีที่สามารถขับผีสิงออกได้ ตามที่พระเยซูตรัสนั้นคือใคร? มีผู้ใดบ้างหรือไม่ที่สามารถขับผีออกโดยวิธีการอื่น นอกเหนือไปจากการขับผีออกในพระนามของพระเยซู? การต่อต้านหรือขัดขืนต่อพระวิญญาณนั้นหมายความว่าอย่างไร?

ในขณะที่พระเยซูกำลังสั่งสอนประชาชนอยู่นั้น มีใครมาหาพระองค์บ้าง? พระองค์เสด็จออกไปพบบุคคลเหล่านั้นหรือไม่? เพราะเหตุใด? พระองค์ตรัสแก่ผู้ที่ฟังพระธรรมอยู่นั้นว่าอย่างไร?

การเป็นพี่น้องกับพระคริสต์นั้นขึ้นอยู่กับรากฐานอะไร? การที่จะตัดสินใจว่า ผู้หนึ่งผู้ใดรักพระเจ้านั้นมีอะไรเป็นข้อพิสูจน์? ระหว่างความสัมพันธ์ฝ่ายเนื้อหนัง กับความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณนั้น อย่างไม่ไหนมีความสนิทสนมมากกว่ากัน?

การที่พระเยซูตรัสว่า “คืนไม่ช้า” นั้น พระองค์ทรงหมายถึงอะไร? คนเราถ้าไม่ใช่คนดีก็ต้องเป็นคนชั่ว จะเป็นคนเดินสายกลางได้หรือไม่?

พระเยซูทรงเรียกพวกฟาริสีว่าอย่างไร เหตุใดพระองค์จึงทรงเรียกเช่นนั้น? ทรงให้เหตุผลว่าอย่างไรต่อคำพูดที่ชั่วร้ายของพวกเขา?

พระองค์ทรงอธิบายว่าอย่างไรเกี่ยวกับการพูดที่ในสิ่งไร้สาระ? มนุษย์จะถูกตัดสินลงโทษอย่างไร? พระเยซูตรัสตอบพวกฟาริสีว่าอย่างไร ต่อการที่พวกเขาทูลขอร้องไห้พระองค์สำแดงนิมิตให้แก่พวกเขา? ผู้ที่พระเยซูทรงอ้างจากพระคัมภีร์เดิมนั้น มีใครบ้าง?

พระเยซูทรงเปรียบเทียบพวกฟาริสีว่า เหมือนกับอะไร?

ในบทเรียนนี้ เหตุการณ์ตอนใดประทับใจท่านมากที่สุด?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. พวกฟาริสีที่กล่าวถึงนี่คือใคร หลักความเชื่อของพวกเขา มีอะไรบ้าง
2. การที่พวกฟาริสีต่อต้านพระเยซู เป็นเพราะการขัดแย้งกันในหลักความเชื่อในทางศาสนา หรือเป็นเพราะพระองค์ทรงแทรกแซงอิทธิพลของพวกเขา
3. คำสอนของพระเยซูและคำสอนของพวกฟาริสีต่างกันตรงไหนบ้าง
4. การที่คนใช้ของซีโมนมิได้ล้างพระบาทของพระเยซู แสดงว่าพวกฟาริสีมิได้ให้การต้อนรับพระองค์ด้วยความเคารพนับถืออย่างแท้จริงเช่นนั้นหรือ
5. เหตุใดพระเยซูจึงทรงรับเชิญไปในการเลี้ยงครั้งนี้
6. ท่านมีความรู้สึกอย่างไรต่อการที่หญิงคนชั่ว เข้าไปในบ้านของชาวฟาริสี ผู้เคร่งครัดต่อธรรมเนียมเช่นนั้น เหตุใดนางจึงร้องไห้ การที่พระเยซูทรงอภัยบาปให้นางนั้นหมายความว่าอย่างไร ในเมื่อนางมิได้ทูลขอให้พระองค์อภัยโทษแก่นางเลย
7. ท่านคิดว่าการที่พระเยซูทรงประกาศพระกิตติคุณ “โดยการสำแดงนิมิตและการทำการอัศจรรย์นั้น” เพื่อดึงดูดให้ประชาชนมาหาพระองค์ หรือเพื่อให้เป็นการยืนยันถึงคำสั่งสอนของพระองค์ หรือเพื่อช่วยบาปและความทุกข์ให้แก่ประชาชน
8. ท่านคิดว่ากลุ่มสตรีที่กล่าวถึงในบทนี้ ได้ติดตามพระเยซูไปจริง ๆ หรือ หรือเพียงแค่ช่วยเหลือทางการเงินเท่านั้น
9. ชายที่ถูกผีสิงนั้นเป็นคนตาบอด หูหนวก อยู่ก่อนแล้ว จึงถูกผีสิงภายหลัง หรือว่าผีที่สิงอยู่ในร่างกายของเขานั้น เป็นเหตุให้เขาตาบอดและหูหนวก
10. พระเยซูทรงปฏิเสธไม่ยอมรับว่า พญามารสามารถรักษาโรคได้เช่นนั้นหรือ
11. ท่านจะอธิบายเรื่องความคิดบาปที่พระเจ้าไม่อาจอภัยโทษให้ได้ นั้น ว่าอย่างไร

ชั้นที่ยี่สิบสามทรงกล่าวอุปมา-ชายทะเลเมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว 13:1-53, มาระโก 4:1-34, ลูกา 8:4-18

นับตั้งแต่ขั้นนี้เป็นต้นไป เราจะได้ศึกษาพระราชกิจของพระเยซูอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ในขั้นที่แล้ว ๆ มานี้ เราได้ศึกษาคำสอนอันลึกซึ้งของพระองค์โดยทั่วไป ซึ่งพระองค์ไม่ค่อยให้คำอธิบายมากนัก ทั้งนี้เพราะพระธรรมเหล่านั้นพระเยซูประกาศสั่งสอนแก่ชาวยิวโดยเฉพาะ ผู้ซึ่งเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าคืออยู่แล้ว นับตั้งแต่คำเทศนาบนภูเขาเป็นต้นมา จึงเป็นคำสั่งสอนสำหรับประชาชนโดยทั่วไป ซึ่งเป็นการวางรากฐานเพื่อที่จะสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าขึ้น และเป็นการเตรียมสาวกของพระองค์ไว้ให้พร้อมที่จะปฏิบัติเพื่อแผ่นดินนี้ แม้ว่าผู้นำฝ่ายศาสนาของชาวยิวจะพากันปฏิเสธความจริง แห่งพระธรรมโอวาทของพระเยซูอย่างสิ้นเชิง แต่ก็หาทำให้ประชาชนส่วนใหญ่คลายความศรัทธาในพระองค์ไปด้วยไม่ ประชาชนทุกสารทิศทั่วประเทศได้พากันหลั่งไหลมาสู่เมืองคาเปอร์นาอุม และที่ชายฝั่งทะเลกาลิลีนอกเมืองอย่างเนืองแน่น เพื่อที่จะเข้าเฝ้าและฟังพระธรรมจากบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ นับตั้งแต่ขั้นนี้เป็นต้นมา พระเยซูจึงทรงสั่งสอนประชาชนด้วยถ้อยคำที่ง่าย ๆ แต่พวก “นักปราชญ์และผู้มีปัญญา” กลับปฏิเสธ ไม่ยอมเชื่อฟัง แต่ทั้งนี้เชื่อว่าพวกเขาจะเข้าใจในพระวจนะของพระองค์ก็หาไม่ เพราะพระองค์ทรงปิดบังความลึกซึ้งทั้งหมดไว้มิให้บุคคลผู้ของหลงเหล่านี้ออกจากพวก “ทารก” คือผู้ที่ติดตามพระองค์เท่านั้น ที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้รู้ ในขั้นที่ 21 หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประนามพวกที่ปฏิเสธพระองค์แล้ว พระองค์ได้ทรงประกาศเชิญชวนประชาชนว่า “บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อย จงมาหาเรา”

ในขั้นที่แล้ว พวกฟาริสีได้ขัดขวางพระเยซูอย่างรุนแรง ฉะนั้นพระองค์คงจะเสด็จไปสู่ที่เงียบสงัดเพื่ออธิษฐานตามลำพัง เพราะว่าข้อพระธรรมบ่งไว้ว่า พระองค์ได้เสด็จ “ออกจากเรือนไปประทับที่ชายทะเล” ความเงียบสงัดและเสียงคลื่นที่กระทบฝั่งอย่างไม่หยุดยั้งนั้น คงจะทำให้พระองค์รู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง นอกจากนั้นยังคงเป็นเครื่องเตือนพระทัยของพระองค์ ให้รำลึกถึงอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งพระองค์จะต้องฟันฝ่าเป็นเวลายาวนาน ในการสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ค่อยมีโอกาสได้อยู่ตามลำพังเช่นนี้มากนักเพราะ “คนเป็นอันมาก” จากทุกทิศทาง ต่างพากันมาเฝ้าพระองค์อย่างล้นหลาม แม้ว่าชายทะเลตอนนั้นจะมีบริเวณกว้างขวาง แต่ก็แทบจะไม่พอที่จะจุคนเหล่านั้นไว้ได้หมด บางกลุ่มได้เบียดเสียดเข้ารุมล้อมพระองค์ไว้ จนพระองค์ต้องเสด็จลงเรือเล็ก ๆ ลำหนึ่ง ทรงถอยเรือลำนั้นออกจากฝั่งเล็กน้อย และทรงใช้เรือลำนั้นเป็นที่ประทับแสดงพระธรรมเทศนาแก่ประชาชน ช่างเป็นภาพที่

น่าประทับใจยิ่งนัก ที่พระบุตรของพระเจ้าทรงใช้เรื่องเป็นที่ประทับต่างธรรมดาสั่งสอนความจริงอันถาวรแห่งแผ่นดินสวรรค์

ในขั้นนี้เราจะได้ศึกษาถึงวิธีสอนแนวใหม่ของพระเจ้า คือการสอนโดยใช้คำอุปมาเปรียบเทียบกับบทเรียนที่แล้วมา การสอนของพระเยซูเป็นไปในแบบตรงไปตรงมา เช่นการเทศนาบนภูเขาเป็นต้น ซึ่งแม้ว่าจะมีการใช้คำเปรียบเทียบอยู่บ้างเป็นต้นว่า ถูหนั่งเก่าและถูหนั่งใหม่ การสร้างคอกบนทรายและบนศิลา ฯลฯ แต่ก็เป็นการเปรียบเทียบที่ง่าย ๆ ก็นึกใจความในวงแคบ ๆ ไม่ลึกซึ้งกว้างขวางพอที่จะจัดอยู่ในกลุ่มคำอุปมาซึ่งกล่าวถึงนี้ คำอุปมาเหล่านี้ในพระคริสตธรรมใหม่มีประมาณ 30 ถึง 50 เรื่อง

คำอุปมา คือเรื่องราวหรือคำสอนที่เป็นอุทาหรณ์ถึงความจริงเกี่ยวกับฝ่ายวิญญาณจิต พระเยซูทรงใช้วิธีสอนระบบใหม่นี้ กับผู้ที่ไม่เข้าใจในพระวจนะของพระเจ้าโดยเฉพาะ คำอุปมาต่าง ๆ เหล่านี้บางเรื่องคล้ายคลึงกันมาก ฉะนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระองค์จะต้องทรงใช้สอนประชาชนอยู่บ่อย ๆ ในแต่ละท้องถิ่นที่พระองค์เสด็จไป บางครั้งพระเยซูทรงใช้คำอุปมาต่าง ๆ กันหลายเรื่องอธิบายให้เห็นความสำคัญของความจริงเดียวกัน และบางครั้งก็ทรงใช้คำอุปมาเพียงเรื่องเดียว อธิบายถึงความจริงต่าง ๆ ได้หลายอย่าง

ขณะนั้นศัตรูของพระองค์ ได้ผินก่าล้างต่อสู้ขัดขวางพระองค์อย่างหนักหน่วงยิ่งขึ้น การเทศนาสั่งสอนของพระองค์ตามแบบเดิมนั้น นับวันแต่จะต้องเสี่ยงภัยอันตรายมากขึ้นทุกที พระองค์จึงได้ทรงใช้วิธีนี้ เพื่อจะได้มีโอกาสกระทำพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ โดยใช้ข้อความซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดเผยให้แก่บางคน แต่ทรงปิดบังไว้สำหรับบางคน การสอนแบบนี้ได้ทำให้มีผู้สนใจและกระตือรือร้นต้องการฟัง เป็นจำนวนมาก

การสอนโดยคำอุปมานี้มีประโยชน์หลายประการ และทำให้ผู้ที่ได้ยิน ได้ฟังสามารถจดจำเรื่องราวไว้ได้นาน แม้ว่าหัวข้อที่สอนนั้นจะถูกลืมเลือนไปแล้วก็ตาม และเมื่อเราได้ไตร่ตรองถึงคำอุปมา และความจริงที่พระองค์ได้ทรงสอน (ซึ่งตอนแรกเราอาจปฏิเสธ) นั้นแล้ว เราก็อาจต้องยอมรับด้วยความจริงใจ

ข้อเสียอย่างหนึ่งของการสอนโดยการใช้คำอุปมาก็คือ การเปิดโอกาสให้ทุกคนตีความหมายเอาตามความคิดความเข้าใจของตนเอง ฉะนั้นความรู้สึกความเข้าใจของแต่ละคนที่มีต่อคำอุปมานั้น จึงแตกต่างกันไปหลายแห่งหลายมุมคำอุปมาต่าง ๆ ในบทเรียนนี้ มีบางเรื่องที่พระเยซูได้ทรงตีความหมายไว้ให้เราอย่างชัดเจน ส่วนคำอุปมาอื่น ๆ นั้น เราต้องตีปัญหาเอาเอง แต่เพื่อให้มีส่วนถูกต้องใกล้เคียงความจริงมากที่สุด เราจะต้องพยายามศึกษาให้ถ่องแท้เสียก่อนว่า พระเยซูทรงมีพระประสงค์ที่จะสอนเราในเรื่องใด แล้วจึงค่อยตีปัญหาเพราะในการสั่งสอนความจริงเรื่องหนึ่งเรื่องใดนั้น พระองค์ทรงใช้คำ

อุปมาเพียงเรื่องเดียวโดยเฉพาะเท่านั้น ฉะนั้นเราควรระวังในการใช้คำอุปมาหลาย ๆ เรื่อง เพื่ออธิบาย บทเรียนเดียวกันกับที่พระองค์ทรงสอนนั้น

อภิปราย

คำอุปมาในขั้นนี้เป็นคำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า และเป็นคำอุปมาที่ยิ่งใหญ่ชุดแรก ที่พระองค์ทรงสั่งสอนติดต่อกันในคราวเดียวกัน ซึ่งเราก็พอจะทราบมาแล้วว่า พระเยซูทรงถือว่าการประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านั้นเป็นพระราชกิจที่สำคัญที่สุดของพระองค์ ฉะนั้นคำอุปมาทุก ๆ เรื่อง จึงมักเริ่มต้นด้วยคำว่า “แผ่นดินสวรรค์ เปรียบเหมือน...” ก่อนหน้าที่ยอห์นได้ประกาศมาแล้วว่า แผ่นดินของพระเจ้าได้ใกล้เข้ามาแล้ว และได้สอนถึงรากฐานแห่งความจริงนั้น มาบัดนี้พระเยซูได้ทรงสอนให้เราทราบรายละเอียดยิ่งขึ้นว่า แผ่นดินของพระเจ้า เปรียบเหมือนอะไร มีความเป็นมาอย่างไร มีลักษณะอย่างไร ตลอดจนความเจริญรุ่งเรืองว่าเป็นอย่างไร เนื่องจากความคิดเห็นของพระเยซูไม่ตรงกับความคิดเห็นของประชาชนเหล่านั้น จึงทำให้พระองค์ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากนานาประการ ทั้งนี้ เพราะความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นอยู่ในวงแคบ ส่วนแนวความคิดเห็นของพระองค์นั้นเป็นไปอย่างกว้างขวาง ไม่มีขอบเขตจำกัด พระองค์ยังทรงทราบว่า บรรดาผู้ที่มาฟังคำสอนของพระองค์ ต่างก็มีความเข้าใจผิดแตกต่างกันไป ดังที่พระองค์ได้ทรงกล่าวไว้ในคำอุปมาคนหว่านพืช พระองค์ได้ทรงวางรากฐานแห่งการฟัง และวิถีทางที่รับเอาความจริงจากพระธรรมที่ได้ฟังนั้นให้แก่ประชาชน โดยการชี้ให้เห็นคุณลักษณะของดินชนิดต่าง ๆ แต่ละชนิด ที่หว่านพืชลงไปว่าเป็นอย่างไร และจะให้ผลอย่างไร

การที่พระเยซูทรงสอนคำอุปมาเรื่องคนหว่านพืชนั้น อาจเป็นเพราะว่าในบริเวณใกล้เคียงนั้น มีทุ่งนาซึ่งต้นข้าวกำลังเจริญงอกงาม มีโคคหีน และถนนอยู่ด้วย พระองค์จึงทรงหยิบยกสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาสั่งสอนเปรียบเทียบ ให้อู้อึ้งและเข้าถึงความจริงว่า อันคนที่มิใส่ใจเชื่อสั่งสอนอะไรก็จดจำเข้าใจง่ายและนำไปใช้ได้ผลดี เปรียบเช่นดินดี จะเพาะปลูกสิ่งใดก็ได้ผลดี ส่วนคนชั่วใจทรามนั้นปลูกฝังสิ่งใดลงในจิตใจก็เกิดผลได้ยาก ดูกองถนนหรือหินผาจะหาคนให้พืชยึดอาศัยอย่างไรมี

พระเยซูมักทรงใช้สิ่งแวดล้อม เป็นอุทาหรณ์ในการสั่งสอน จึงทำให้ประชาชนสามารถเข้าใจถึงความจริง ต่อคำถามของอัครสาวกที่ถามว่า เหตุใดพระองค์จึงทรงสั่งสอนเป็นคำอุปมา พระองค์ตอบว่า เหตุที่พระองค์ทรงสั่งสอนแบบนี้ ก็เพื่อให้ประชาชนทั่วไปเข้าใจจุดมุ่งหมายของพระองค์ได้ง่าย เพราะถ้าจะสอนกันแบบตรงไปตรงมาแล้ว คนส่วนใหญ่ก็คงไม่เข้าใจกัน (มัทธิว 13:10-16) พระองค์ตรัสแก่อัครสาวกว่า “ข้อลับลับแห่งแผ่นดิน ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่ทรงโปรดให้รู้... เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา” และ “นอกจากคำอุปมาพระองค์มิได้ตรัส แก่เขาเลย” (มัทธิว 13:34) ทั้งนี้เพราะว่าจิตใจของพวกเขาแข็งกระด้างนัก (มัทธิว 13:15) พระองค์ทรงประกาศว่า บุคคลเหล่านี้ กำลังจะทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์สำเร็จ เพราะว่าเขามองเห็นพระองค์ด้วยตา มิใช่ด้วย

จิตใจ เขาฟังพระธรรมของพระองค์ด้วยหู แต่มิใช่ด้วยหูที่จะรับความจริงเพื่อกลับใจใหม่ ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงได้ทรงกำหนดเมืองต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งไว้มากมายหลาย ประการ (ดูข้อที่ 21) ด้วยว่า “ผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นมีบริบูรณ์ แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ นั้น จะต้องเอาไปจากเขา” (มัทธิว 13:12) พระเยซูคริสต์แก่อัครสาวกเป็นการลับโดยเฉพาะ (ลูกา 10:23) ว่า “ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข เพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน” (มัทธิว 13:16)

บทเรียนตอนนี้ได้เตือนซ้ำให้เราเห็นว่า พระราชกิจของพระเยซูนั้น ไม่ว่าจะ เป็นโดยวิธีใดก็ตาม ล้วนแต่เป็นการทำให้พระคริสตธรรมคัมภีร์สำเร็จทั้งสิ้น แม้แต่วิธีสั่งสอนก็เช่นเดียวกัน (มัทธิว 13:35) พระองค์ทรงเปิดเผยความลึกลับทั้งปวง ซึ่งถูกปิดบังไว้ นับตั้งแต่วางรากสร้างโลกมาจนทุกวันนี้ ให้เป็นที่ประจักษ์แก่มนุษย์ทุกคน ตลอดเวลาทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ได้มีศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมาก (มัทธิว 13:17) ปราศรัยจะเห็นและได้ยินสิ่งที่พระเยซูทรงเปิดเผยแก่อัครสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาก็ไม่มีโอกาสที่จะได้เห็นและได้ยินเลย เพราะว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงเปิดเผยให้แก่พวกเขา ศาสดาพยากรณ์เหล่านี้ได้กล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่เข้าใจไว้ด้วย พวกเขาทราบ ว่า ความรู้ในข้อลึกลับเหล่านี้มิใช่สำหรับพวกเขา (1 เปโตร 1:10-12) แต่ไม่ทราบเกี่ยวกับกำหนดเวลานั้น โดยการเฉลยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นจึงสามารถพยากรณ์ถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์และสง่าราศีของพระองค์ ซึ่งจะมาภายหลังความทุกข์ทรมาน ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่ทราบว่า ความทุกข์ทรมานและพระสง่าราศีของพระคริสต์ทั้งสองอย่างนี้เกี่ยวข้องกันอย่างไร และไม่ทราบว่าเวลาที่คั่นอยู่ระหว่าง “สมัยก่อน” และ “บัดนี้” ในข้อพระธรรมต่อไปนี้จะ เป็นเมื่อใด “ข้อลึกลับ... ซึ่งในสมัยก่อนไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่มนุษย์เหมือนอย่างบัดนี้ทรงโปรดสำแดงแก่พวกอัครสาวก...” (เอเฟซัส 3:3-5) ข้อ “ลึกลับ” ดังกล่าวนี้นี้ พระเยซูทรงเปิดเผยให้เราทราบ โดยทางคำอุปมา ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น” เพราะว่า โดยการยอมรับ “คำแห่งแผ่นดิน” นี้แหละจะทำให้เราสามารถเข้าใจข้อลึกลับที่พระเยซูทรงเปิดเผย (มัทธิว 13:18,19)

คำอุปมาในชุดแรกนี้มีด้วยกันเจ็ดเรื่อง แบ่งออกเป็นสามหมวด หมวดละสองเรื่อง และหมวด สรุปลีก หนึ่งหมวด สำหรับหมวดสรุปนี้มีเพียงเรื่องเดียวคือเรื่องที่เจ็ด ซึ่งจะได้แยกอธิบายตามลำดับต่อไป

1. ระเบียบแบบแผนแห่งแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาหมวดแรกคือคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชและเรื่องข้าวละมาน ได้แนะให้ทราบถึงการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าว่า จะต้องขึ้นอยู่กับดินและเมล็ดพืช เมล็ดพืชนั้นหมายถึงพระวาระของพระเจ้า ส่วนลักษณะของดินแต่ละประเภทนั้น หมายถึงจิตใจของมนุษย์อันเป็นปัญหาในการเจริญเติบโตของเมล็ดพืชว่า จะเจริญงอกงามหรือเน่าเปื่อยสูญ

หายไป พระเยซูอาจสอนเรื่องนี้จากประสบการณ์ของพระองค์เอง เพื่อเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนให้เห็นว่า พระราชกิจที่พระองค์ปฏิบัติมาตั้งแต่เริ่มแรก จนกระทั่งบัดนี้ได้ผลเป็นที่พอใจหรือไม่เพียงใด พระองค์ได้ทรงพิพากษาตอหมองกับพวกอัครทูตและพวกฟาริสี ได้ทรงรักษาโรคให้แก่ประชาชนเป็นจำนวนมากมาตลอดเวลานับ และสู้ทนต่อความลำบากยากเข็ญเพื่อมนุษย์โลกมาเป็นเวลาแรมปีนั้น มีที่คนบ้างที่ยอมรับเอา “คำแห่งแผ่นดิน” ด้วยความจริงใจ ที่จะยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างออกติดตามพระองค์ ก็มีเพียงสิบสองคนเท่านั้น ส่วนนอกนั้นก็อาจจะมิใช่ที่เชื่อฟังคำสอนของพระองค์อยู่บ้างก็ไม่ว่าไร แต่ก็ยังเป็นปัญหาอยู่ว่า บุคคลเหล่านั้นจะยังคงติดตามพระองค์อยู่หรือว่าได้ “เหี่ยวแห้ง” ไปเสียแล้ว พระองค์ได้ทรงหว่านพระวจนะของพระเจ้าลงในจิตใจของบุคคลทุกชนิด ประคองหว่านเมล็ดพืชลงตามริมทาง ตามชายทะเล ตามถนนหนทาง ตามเนินหิน และตามที่ต่าง ๆ ซึ่งนอกจากจะถูคนกจิกกินไปบ้างแล้ว ตรงใดมีดินน้อยเมล็ดพืชก็เหี่ยวแห้งตายไปไม่งอกงาม นอกจากบริเวณที่ดินดีเท่านั้นจึงจะเจริญงอกงาม ดังเช่นนายร้อยทหารชาวโรมัน ผู้ซึ่งพระองค์ตรัสชมความเชื่อของเขาว่า “เราหาได้พบความเชื่อเช่นนี้ในพวกอิสราเอลไม่”

คำสอนของพระเยซูส่วนใหญ่ พระองค์มักจะทรงหยิบยกเอามาจากข้อสังเกตเกี่ยวกับธรรมชาติ และความเป็นอยู่ของมนุษย์ชาติตนเอง เช่นทรงเห็นว่าทุ่งนาที่อยู่บริเวณข้างเคียงตรงที่พระองค์ประทับ สั่งสอนประชาชนอยู่นั้น เป็นที่ดินแปลงเล็ก ๆ ชาวนาหว่านเมล็ดข้าวชิดกับถนนหนทางมาก บ้างก็ตกเรียราดอยู่ตามพื้นถนน แม้พื้นดินจะแข็งและแห้งแล้งเช่นนั้น ชาวนาก็ยังหวังผลอยู่สุดสุดสำหรับปรับปรุงพื้นดินถากถางพวงนาม ซึ่งต้องเป็นห่วงกังวลนกกาต่าง ๆ ซึ่งคอยจิกกินเมล็ดพืชที่หว่านไว้ อีก รวมทั้งเสี่ยงต่อดินฟ้าอากาศและอุปสรรคนานาชนิด แต่กระนั้นเขาก็ยังรอคอยฤดูเก็บเกี่ยว “ด้วยใจทนนาน”

ฟังสังเกตดูเมล็ดที่เหี่ยวแห้งไป และเมล็ดที่ถูกปกคลุมโดยพวงนามได้ดี เมล็ดพืชเหล่านี้เปรียบได้กับพระวจนะของพระเจ้านั่นเอง เรารับเข้าไว้ในจิตใจของเรา แล้วก็ต้องหล่อเลี้ยงให้มีรากที่แข็งแรงเพื่อความเจริญวัฒนาต่อไป เพราะถ้าไม่มีรากแล้ว ก็จะต้องอับเฉาเหี่ยวแห้งไป การฟังพระวจนะของพระเจ้าเพียงอย่างเดียวยังไม่เป็นการเพียงพอ เราจะต้องปฏิบัติตามพระวจนะนั้นด้วย เพราะ “ผู้ที่ได้ยินและกระทำตาม” เท่านั้นที่จะเข้าสนิทกับพระเยซูได้ การบังเกิดใหม่นั้น “ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระคำของพระเจ้า” (1 เปโตร 1:23) เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดเริ่มเชื่อฟังและปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ ในชีวิตของเขาก็จะบังเกิดมีรากและมีผล ซึ่งกระทำให้เขาสามารถเข้าใจถึงคำสอนของพระองค์ (ยอห์น 7:17) และจะได้รับพระพรเพิ่มเติมยิ่งขึ้น ด้วยว่า “ผู้ใดมีอยู่แล้ว ก็เพิ่มเติมให้ผู้นั้นมีบริบูรณ์” (มัทธิว 13:12)

พญามารคือผู้ที่คอยฉกชิงพระวจนะของพระเจ้า ไปจากจิตใจของมนุษย์อยู่ทุกขณะ แต่ถ้ามั่นไม่ สามารถฉกชิงไปได้ มันก็จะหาทางทำลายเมล็ดแห่งพระวจนะนั้นเสีย ไม่ยอมให้มีโอกาสหยั่งรากลง

ไปสู่ “ความชุ่มชื้น” จากหยาดน้ำค้างแห่งสวรรค์ หรือน้ำจากบ่อน้ำแห่งความรอดได้เลย หรือไม่ก็จะพยายามให้แสงแดดแผดเผาให้เหี่ยวแห้งไป โดยการทำให้เกิดความลำบากยากแค้น และถูกข่มเหงเบียดเบียนอยู่เสมอ จนไม่มีเวลาจะนึกถึงพระคำของพระเจ้า และในที่สุดก็ถอยไปจากพระองค์

ฟังสังเกตคำอุปมานี้ให้ดี เมล็ดที่ตกอยู่ริมทางมักสูญหายไปสิ้น และเมล็ดที่ตกอยู่ตามที่มีหินมากดินน้อย ในระยะแรกความเชื่อถึงองกามดี แต่เมื่อรากหยั่งไปถูกหินไม่สามารถหยั่งลึกลงไปอีก ก็จะอับเฉาตายไป ส่วนเมล็ดที่ตกอยู่ในพงหนาม แม้จะงอกงาม แต่ก็ถูกหนามคลุมไว้หมด ไม่อาจเจริญเติบโตเท่าที่ควรกล่าวคือความเชื่อที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ก็ไม่อาจเกิดผลเท่าที่ควรดวงจิตที่ดีและสัตย์ซื่อ นั้นจะต้องเชื่อฟัง และรักษาพระวาระของพระเจ้าไว้ให้มั่นคง ด้วยความอดทนจึงจะได้ผล แต่จะได้ผลมากน้อยเท่าใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติของเรา

คำอุปมาเรื่องข้างละมานั้น มีเฉพาะในพระธรรมมัทธิวเพียงเล่มเดียวเท่านั้น ส่วนคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชอันเป็นรากฐานสำคัญนั้น มีบันทึกไว้ในพระกิตติคุณถึงสามเล่ม เรื่องข้างละมานเป็นตัวช่วยให้เห็นถึงวิธีการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า เมล็ดในที่นี้มีได้หมายถึงพระวาระของพระเจ้า แต่หมายถึงผลผลิตที่เกิดจากพระวาระนั้น คือ “ลูกแห่งแผ่นดิน” ซึ่งพระเยซูทรงหว่านไว้ในโลกนี้ นั่นเอง พญามารก็หว่านพืช (ลูกของมัน) ลงไปในนาข้าวสาลีของพระเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน และพยายามปลอมแปลงให้มีลักษณะคล้ายกับข้าวสาลี พญามารดำเนินงานของมันในขณะที่มนุษย์กำลังนอนหลับ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าต่อมาภายหลังจะได้ทราบถึงความผิดปกตินี้เข้า พวกผู้รับใช้ของพระเจาก็ไม่มีสิทธิยุ่งเกี่ยวกับพืชผลเหล่านี้ เพราะเป็นภาระของพระเจ้าที่จะทรงจัดการเอง ในแผ่นดินของพระองค์หรือในคริสตจักรก็เช่นเดียวกัน อำนาจในการพิพากษาอยู่ที่พระองค์ ผู้อื่นจะอาจเอื้อมไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวพระองค์ก็จะส่งคนเก็บเกี่ยวของพระองค์มาจัดการเอง ทั้งนี้เพื่อป้องกันการผิดพลาดนั่นเอง

จงสังเกตพระธรรมมัทธิวบทที่ 13 ข้อ 30 ให้ดีว่า เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวข้าว ข้าวละมานจะถูกเก็บเกี่ยวออกมาก่อน ข้อนี้ถึงถึงวันที่พระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาว่า พระองค์จะทรงพิพากษาโลกเสียก่อน (มัทธิว 13:40-43,2 เศษ โลกียศ 1:6-10)

หลังจากที่ได้ทรงสั่งสอนคำอุปมาหลายเรื่องแล้ว พระเยซูก็เสด็จกลับเข้าไปในเรือน บรรดาอัครสาวกก็ได้ติดตามพระองค์เข้าไป และทูลขอร้องให้พระองค์อธิบายคำอุปมาเรื่องข้างละมานให้พวกเขาฟังอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งพระองค์ก็ได้อธิบายให้ฟังอย่างชัดเจนด้วยถ้อยคำที่ง่าย ๆ ดังที่ปรากฏใน มัทธิว 13:37-43 และในข้อ 41 ก็ได้บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า พระเยซูจะทรงเก็บกวาดทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้หลงผิดจูง “ข้าวละมาน” และคนชั่วช้าทั้งหลาย ทิ้งลงในเตาไฟ เป็นอันดับแรก “แล้วคราวนั้นคนชอบธรรมจะรุ่งเรืองในแผ่นดินพระบิดาของเขาคูจแสงดวงอาทิตย์” “ใครมีหูจงฟังเถิด” (ข้อ4)

.2 ความเจริญก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาหมวดที่สองนี้ ได้แก่คำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ผักกาด และเรื่องเชื้อแป้ง ซึ่งเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงความเจริญก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าว่า เป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยเริ่มต้นจากสถานที่เล็กน้อยไม่มีความสำคัญอะไรเลย จนกระทั่งกลายเป็นสถานที่สำคัญที่สุด และมีอาณาเขตแผ่ขยายไปทุกมุมโลก ปัจจุบันมีหลายคนที่อ้างตัวว่าเป็นคนของพระเยซูคริสต์ โดยเรียกตนเองว่า “คริสเตียน” ซึ่งบางคนก็เป็นคริสเตียนที่แท้จริง แต่บางคนก็เป็นคริสเตียนแต่นามเท่านั้น

เมล็ดพันธุ์ผักกาด แม้ว่าจะเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุด แต่ก็เจริญงอกงามจนนกสามารถเกาะอยู่ในพุ่มใบของมันได้ มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาจะได้รับส่วนในแผ่นดินนี้ “และนกมีปีกทั้งปวงทุกอย่างจะอยู่ใต้ต้นไม้ นั่น มันจะอาศัยในร่มกิ่งทั้งปวงแห่งต้นไม้ นั่น” (เอเสเคียล 17:23) นกในที่นี่พอจะจับคู่ได้กับข้าวละมาน (ลูกแห่งความชั่ว) โดยความจริงแล้ว นกเพียงเกาะอาศัยกิ่งไม้อยู่เท่านั้น มิได้มีส่วนในต้นไม้เลย แต่กระนั้นก็ตาม ยังมีผู้นำคำว่า “นก” ไปใช้ในความหมายผิด ๆ อยู่บ่อย ๆ (กล่าวคือใช้สิ่งถึงสิ่งที่ชั่วร้าย เช่นเดียวกับข้าวละมานนั่นเอง) ศาสนาคริสต์ได้เจริญรุ่งเรืองเป็นปีกแผ่นดินเป็นลำดับมาเป็นเวลาช้านาน ฉะนั้นจึงมีร่มใบสำหรับเป็นที่พึ่งพิงของมนุษย์ได้ทุกชาติทุกภาษา

เชื้อแป้งเป็นตัวอย่าง แสดงให้เห็นถึงการแผ่ขยายอาณาจักรของพระเจ้า ออกไปอย่างกว้างขวาง และรวดเร็ว คำอุปมาเหล่านี้ไม่มีเรื่องใดบ่งถึงเวลาที่ พระกิตติคุณจะแผ่ไปทั่วโลกนี้ไว้ทั้งหมด และทำให้มนุษย์ทุกคนเป็นคนชอบธรรมได้เลย นอกจากจะกล่าวรวม ๆ ว่า พระราชกิจอันใหญ่หลวงนี้จะสำเร็จลง เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา ทุกเรื่องล้วนแต่ประกาศว่าทั้งฝ่ายการดีและฝ่ายการชั่วจะเจริญคู่กัน ไป จนกว่าจะถึงวาระนั้น คำอุปมาเรื่องเชื้อแป้งนี้เป็นแบบเล็งถึงสิ่งที่ชั่วร้าย ตามที่ปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ (ถ้าท่านค้นดูคำนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ท่านก็จะทราบเรื่องนี้ได้ดี) กล่าวคือเน้นถึงความผิดบาปของมนุษย์มากกว่าที่จะเผยถึงความจริงของพระเจ้า เพราะเมื่อถึงกำหนดที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา มนุษย์จะกระทำความผิดมากขึ้น

.3 คุณค่าของแผ่นดินของพระเจ้า เมื่อพระเยซูได้ทรงสั่งสอนคำอุปมาให้แก่ประชาชน เพื่อให้รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างแผ่นดินของพระเจ้า กับแผ่นดินโลกได้หลายเรื่องพอเหมาะแล้ว พระองค์ก็ทรงบัญชาให้แยกย้ายกันกลับไปเหย้าเรือนของตน เสร็จแล้วพระองค์พร้อมทั้งอัครสาวกก็พากันเข้าไปในเรือนและได้ทรง “อธิบายสิ่งสารพัดแก่เหล่าสาวกให้แจ่ม” (มาระโก 4:34) สำหรับคำอุปมาในหมวดต่อไป เป็นเรื่องสั้น ๆ ทั้งสองเรื่อง ได้แก่เรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ และเรื่องมุกดาราแพง ที่พระเยซูทรงสอนคำอุปมาเรื่องนี้ให้เขาฟัง ก็เพื่อต้องการให้เขาทราบถึงคุณค่าของคนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ “ได้ทรงไถ่...ไว้แล้วตามราคา” อันสูงยิ่ง (1 โครินธ์ 6:20) คือด้วยพระโลหิตและพระชนม์ชีพของพระองค์เอง ขุมทรัพย์อันมหาศาลนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในโลกเราเอง พระองค์ได้ทรงกระทำทุก

สิ่งทุกอย่างเพื่อซื้อที่นา (โลก) ไว้เป็นของพระองค์ “เพื่อจะทรงเลือกพวกหนึ่งออกจากเขาทั้งหลาย ให้ถือพระนามของพระองค์” (กิจการ 15:14) “เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน” (ฮีบรู 12:2) “ไม่ใช่ของพวกเราพวกเดียว แต่ว่าของมนุษย์โลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2) พระองค์ทรงซื้อโลกนี้ไว้เพื่อจะ “ชำระเราให้เป็นพลไพร่ของพระองค์โดยเฉพาะ” เมื่อได้รับการชำระให้เป็นพลเมืองของพระองค์แล้ว เราก็จะเป็นเสมือนชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่และปรากฏ “ในวันนั้น” (โรม 8:19) คือวันที่พระองค์จะเสด็จมา “รับเกียรติยศเพราะสิทธิชนของพระองค์...” (2 เธสะโลนิกา 1:10)

คำอุปมาเรื่องมุกดาราคาแพงนี้ มีความหมายเพียงประการเดียวเท่านั้น คือ “เพื่อพระองค์จะได้คริสตจักรซึ่งมีสง่าราศี ไม่มีตำหนิรอยขุ่น หรือมลทินอื่น ๆ แต่อย่างใดเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ” (เอเฟซัส 5:27) พระองค์ทรงขายทุกอย่างทุกอย่างที่มีอยู่ เพื่อซื้อคริสตจักรของพระองค์ไว้

และโดยนัยแห่งคำอุปมาเรื่องนี้ เราอาจจะตั้งข้อกำหนดเป็นบทกลับได้ว่า ผู้ที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ก็จะต้องขายและสละหมดทุกอย่างทุกอย่างและแบกไม้กางเขนของตนตามพระองค์ไป (ลูกา 14:26-33)

4. ขั้นสุดท้ายแห่งแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาเรื่องที่เจ็ดนี้คือเรื่องอวน เป็นเรื่องสุดท้ายอันเป็นหมวดสรุปและเป็นการทำนวยถึงการดำเนินงานในขั้นสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้าว่า จะเป็นไปในรูปใด และสิ่งที่ดีและชั่วนั้นจะอยู่คละเคล้าปะปนกันตลอดไปหาได้ไม่ วันที่สิ่งเหล่านี้จะต้องแยกจากกัน และวันทำพิริราชาภิเษก ให้แก่พระมหากษัตริย์ของเรา จะต้องมาถึงอย่างแน่นอน “คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะรุ่งเรือง อยู่ในแผ่นดินของพระบิดาของเขาคุณแสงดวงอาทิตย์” ผู้ชอบธรรมในที่นี้ก็คือผู้ที่ได้ยื่นพระวาระของพระองค์ และต้อนรับพระวาระนั้นไว้ด้วยความยินดี และยึดเป็นหลักปฏิบัติให้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขานั่นเอง

อวนลากปลาทุกชนิดมารวมกันฉันใด แผ่นดินของพระเจ้านั้น แต่ในวาระสุดท้ายของยุคนี้ ทูตสวรรค์ก็จะมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรมแล้วทิ้งในบึงไฟ การที่แผ่นดินของพระเจ้าเจริญก้าวหน้าไปโดยไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นมีคำอธิบายไว้แล้วในมาระโก บทที่ 4 ข้อ 26-29 กล่าวคือ เมื่อหว่านเมล็ดพืชลงไปแล้ว ก็ปล่อยให้ปละละเลยไม่เอาใจใส่ มันจะเจริญงอกงามขึ้นมาอย่างไร ก็ไม่รู้ ไม่คิดอะไรกับประสาทสัมผัสของเราที่มีต่อกระแสลม มันจะพัดจากไหน ไปสู่ทิศใดเราไม่รู้ รู้อย่างเดียวว่ามันพัดมาถูกตัวเราเท่านั้นเอง (ยอห์น 3:8) แต่พื้นดินย่อมจะทำให้เกิดผล เพราะเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้านั้น ไม่มีทางลี้มหลบไปได้ “พืชงอกเจริญ ขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวงแล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวงนั้น” ครั้นข้าวสุกแล้วชาวนาที่จะออกไปเก็บเกี่ยว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว ในทำนองเดียวกันคริสตจักรสำเร็จครบถ้วนเมื่อใด บุตรมนุษย์จะเสด็จมาเก็บ

เกี่ยวพืชผลของพระองค์เมื่อนั้น (วิวรณ์ 14:15,16) ต่อจากนั้นก็ถึงฤดูเก็บเกี่ยวแห่งพระพิโรธของพระเจ้า เพราะว่าบัดนี้สิ่งที่จะเก็บเกี่ยวนั้นได้ “สุกดีแล้ว” (วิวรณ์ 14:18,19)

เมื่อพระเยซูทรงสอนคำอุปมาทั้งเจ็ดเรื่องจบลงแล้ว พระองค์ได้ตรัสถามอัครสาวกว่า “ข้อความทั้งปวงนี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” ซึ่งบรรดาอัครสาวกได้ทูลตอบว่า “เข้าใจ พระองค์เจ้าข้า” แต่จากเหตุการณ์ในเวลาต่อมาได้แสดงให้เห็นว่า คำสอนต่าง ๆ ที่พระเยซูได้ทรงพร่ำสอนให้พวกอัครสาวกอย่างมากมายนั้น พวกเขามีความเข้าใจน้อยมาก จำเป็นที่จะต้องศึกษาหาความเข้าใจใหม่ซ้ำอีกหลายอย่าง (ตราบนจนกระทั่งพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ แล้วส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เสด็จลงมา ช่วยตีปัญหาให้อีกนั้นแหละ พวกเขาจึงเข้าใจ) แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูได้รับคำตอบจากอัครสาวกว่าเข้าใจแล้ว พระองค์ก็ทรงมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ ให้แก่พวกเขา (มัทธิว 13:52) ผู้ที่ได้รับการสั่งสอนเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ทุกคน จะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบในการแบ่งขุมทรัพย์แห่งความรู้นี้ให้ผู้อื่นอีกด้วย ด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดเมื่อจูดตะเกียง แล้วจะเอาภาชนะปิดบังไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงตะเกียง เพื่อคนที่ทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้” (ลูกา 8:16)

พระเยซูทรงตักเตือนเราอยู่เสมอว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไร ก็จงระวังให้ดี”

(ลูกา 8:18)

“พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา เป็นคำอุปมาอย่างนั้นหลายประการ ตามที่เขาจะฟังเข้าใจได้” (มาระโก 4:33) หลังจากที่พระเยซูได้ทรงสั่งสอนเพิ่มเติมให้แก่อัครสาวกแล้ว พระองค์ได้เสด็จไปยังชายหาดอีกครั้งหนึ่ง

ข้อไตร่ตรอง

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน” โลกนี้เป็นของพระบิดาของเรา แต่พญามารได้ฉวยโอกาสยึดครองไว้ แต่ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมา... พระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้น ให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์

การเตรียมพร้อมสำหรับแผ่นดินของพระเจ้า สำคัญยิ่งกว่าการที่จะรู้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อใด และแผ่นดินสวรรค์จะสำเร็จเมื่อใด

แผ่นดินสวรรค์มีไว้สำหรับทุกคนที่ยินดีเข้าไป เป็นที่รวมคนทุกชั้นวรรณะ โดยไม่มีการแบ่งแยก ดังจะเห็นได้จากคำอุปมาต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วคือ ข้าวสาลี กับข้าวละมาน หมายถึงชาวนาโดยตรง เชื้อแป้งหมายถึงแม่บ้านหรือคนทำครัว การซื้อทุ่งนาหมายถึงนักธุรกิจ แก้วมุกดาหมายถึงพ่อค้าหรือเศรษฐี และอวนหมายถึงชาวประมง แม้บุคคลเหล่านี้จะต่างฐานะ ต่างวรรณะ แต่ก็มีโอกาสเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้เช่นเดียวกัน

“...พืชเจริญงอกขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ด ข้าวเต็มในรวงนั้น” พระเจ้ามิได้หวังว่า พวกเราจะเป็นผู้ชอบธรรมอย่างสมบูรณ์เมื่อแรกบังเกิดใหม่ในแผ่นดินของพระองค์ แต่เราจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นลำต้นที่แข็งแรงสมบูรณ์ เป็นรวงข้าวที่ดก และเป็นเมล็ดที่สมบูรณ์ได้ เมื่อเราได้เจริญเติบโตขึ้นสู่พระลักษณะของพระคริสต์เจ้า เต็มขนาดแล้ว “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ดีรอบคอบ”

เราจะเป็นชาวนาที่เกียจคร้านไม่ได้ เราจะต้องช่วยกัน เก็บเกี่ยวพืชผลของพระเจ้า ไม่มีคริสเตียนที่แท้จริงคนใดที่ไม่ทำการเก็บเกี่ยวเลย แม้ในการศึกษาก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการประกาศพระกิตติคุณเสียแล้ว ก็จะไม่มีความหมายอันใดเลย เพราะมีสภาพไม่ติดอะไรกับคนนอกศาสนา

การหว่านพืชเพื่อให้ได้ผลอย่างแท้จริงนั้น ต้องหว่านพืชลงในจิตใจไม่ใช่หว่านลงในสมอง เพราะการหว่านลงในสมองนั้น มักก่อให้เกิดข้อคิดเห็นขัดแย้งกัน ทำให้ไม่สามารถนำคนมาเชื่อพระคริสต์เจ้าได้มากเท่าที่ควร มีวิธีเดียวเท่านั้นที่จะทำให้พืชผลฝ่ายจิตใจเจริญงอกงาม คือการหมั่นพรวนดิน โดยความรักในพระเจ้า

เวลาที่เหมาะสมที่สุดในการเพาะเมล็ดแห่งพระกิตติคุณ ลงในจิตใจของมนุษย์ก็คือ เวลาที่จิตใจยังอ่อนอยู่ ซึ่งได้แก่เยาวชน และคนหนุ่มสาวนั่นเอง คนในวัยนี้อบรมสั่งสอนได้ง่ายเปรียบเช่นไม้อ่อนจะตัดเป็นรูปอะไรก็ได้โดยง่าย ไม่แข็งกระด้างเหมือนไม้แก่ และเมื่อเราสามารถควบคุมไม้ที่ตัดนั้นให้อยู่ตัว คือ สามารถหล่อเลี้ยงน้ำใจของเขาให้มั่นคงได้แล้ว ต่อไปจิตใจของเขาก็จะไม่แปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นเลย เช่นเดียวกับต้นไม้เมื่อยังอ่อนอยู่ หากเอนไปทางใด เมื่อเจริญเติบโตขึ้นมักจะเอนไปทางนั้น

แม้ว่าจะมีข้าวละมานปะปนอยู่ แต่แผ่นดินของพระเจาก็เจริญก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้งตลอดทุกยุคทุกสมัย เพราะว่าพระคริสต์ผู้เป็นพระมหากษัตริย์แห่งแผ่นดินสวรรค์นั้นทรงมี “ฤทธานุภาพทั้งสิ้น ในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี” และจะทรงจัดการทุกสิ่งให้เป็นไปอย่างถูกต้อง พระเยซูทรงปกครองผู้ที่มีความจงรักภักดีต่อพระองค์ และจะทรงช่วยเหลือในยามที่เขาผิดพลาดและพ่ายแพ้เสมือนหนึ่งเจ้าของบ้าน (เจ้าของที่นา) ซึ่งยอมเอาใจใส่ต่อข้าวในนาของตนเสมอ ฉะนั้นหากว่าเราแสวงหาแผ่นดินของพระองค์ก่อน พระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงให้ ถ้าเราไม่ยอมมอบอำนาจทุกอย่าง (แม้แต่ในสิ่งทีเล็ก ๆ น้อยๆ) ในชีวิตของเราให้แก่พระองค์แล้ว เราก็ไม่มีสิทธิจะเป็นข้าวนาของพระองค์

คำว่า “ข้าวละมานนี้” มิใช่มาจากภาษากรีก แต่มาจากภาษาทางตะวันออก เป็นคำของภาษาอาหรับ มาจากรากศัพท์ ซึ่งเป็นชื่อของต้นไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งแปลว่า “อาคารคลื่นเหียน” เพราะเมล็ดพืชชนิดนี้มีพิษมาก ถ้ารับประทานเข้าไปจะทำให้เกิดอาเจียน และมีอาการปวดร้าวไปทั่วร่างกาย และอาจ

ถึงแก่ชีวิตได้ ฉะนั้นคำนี้จึงเหมาะสมมาก เพราะว่าเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวบรรดาครูที่สอนเทียมเท็จทั้งหลาย จะถูกพระเจ้า “ขว้างออกมา”

บททวน

เมื่อก่อนนั้นพระเยซูทรงสั่งสอนด้วยวิธีการอย่างไร? ในขั้นนี้พระองค์ทรงสั่งสอนด้วยวิธีการอย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงทรงเปลี่ยนแปลงวิธีการสอน?

ในบทที่แล้วพระองค์ทรงสอนประชาชน ณ ที่ใด? และในบทเรียนนี้ พระองค์ทรงสั่งสอน ณ ที่ใด? ผู้ที่มาฟังคำสั่งสอนของพระองค์เป็นชนชั้นใดบ้าง? พระองค์ทรงใช้อะไรต่างธรรมดา? คำสอนใหม่ที่พระเยซูทรงใช้สอนในตอนนี้มีอะไรบ้าง? คำพยากรณ์ที่พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จในขั้นนี้มีใจความว่าอย่างไร?

คำอุปมาคืออะไร? ข้อดีและข้อเสีย ของการใช้คำอุปมาในการสั่งสอนมีอะไรบ้าง?

การที่พระเยซูทรงใช้คำอุปมาในการสั่งสอนนี้ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะสอนผู้ใด โดยเฉพาะ? เพราะเหตุใด? พระองค์ทรงอธิบายคำอุปมาเหล่านี้ ให้แก่อัครสาวกของพระองค์ว่าอย่างไร? คำพยากรณ์ใดที่พระองค์ตรัสว่าประชากรในยุคนี้จะเป็นผู้ทำให้สำเร็จ? เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงเปิดเผยข้อลับเกี่ยวกับแผ่นดินของพระองค์ ให้คนในสมัยก่อนรู้? พระเจ้าทรงโปรดบรรดาผู้ที่ฟังพระวจนะเหล่านี้โดยเฉพาะหรือ?

มีศาสดาพยากรณ์คนใดพยากรณ์ถึงคำอุปมาเหล่านี้บ้างหรือไม่? ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นเข้าใจคำอุปมาเหล่านี้หรือไม่? เพราะเหตุใด? ทำอย่างไรเราจึงจะเข้าใจข้อลับเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าได้?

คำอุปมาในบทเรียนนี้มีกี่เรื่อง? คำอุปมาเหล่านี้สอนว่าอย่างไร? เรื่องที่เป็นรากฐานของคำอุปมาทั้งหมดนี้คืออะไร? จงตีความหมายของคำอุปมานี้ให้ถูกต้อง

เมล็ดพืชหมายถึงอะไร? คำอุปมาในบทเรียนนี้กล่าวถึงดินกี่ชนิด? ผลที่เกิดจากดินแต่ละชนิดเป็นอย่างไร? สิ่งที่บั่นทอนความเจริญของเมล็ดพืชได้แก่อะไรบ้าง? อะไรเป็นต้นเหตุให้เมล็ดพืชตกลงแล่นเสียไป? เหตุใดดินบางชนิดจึงให้ผลได้ไม่เต็มที่? เมล็ดพืชในคำอุปมาเหล่านี้ เป็นเมล็ดพืชชนิดเดียวกับในคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน ใช่หรือไม่?

ข้าวละมานเปรียบได้กับอะไร? ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานลงในแผ่นดินของพระเจ้าคือใคร? เหตุใดพระเจ้าจึงทรงปล่อยให้ข้าวละมานเจริญงอกงามในแผ่นดินของพระองค์?

เมื่อใดจึงจะแยกข้าวละมานออกจากข้าวสาลี ใครเป็นผู้แยก? จะจัดการกับข้าวละมาน และข้าวสาลีอย่างไร?

พระกิตติคุณที่กล่าวถึงคำอุปมาเรื่องข้าวละมานนี้มีทั้งหมดกี่เล่ม? คำอุปมาที่สำคัญทั้งสองนี้ สอนถึงแผ่นดินสวรรค์ว่าอย่างไร? คำอุปมาอีกสองเรื่องสอนว่าอย่างไร?

พระเยซูทรงสอนคำอุปมาสี่เรื่องแรก ณ ที่ใด? หลังจากนั้นแล้วพระองค์เสด็จไปที่ใด? ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จไปนั้น พระองค์ทรงทำอย่างไรกับประชาชน?

คำอุปมาสองเรื่องต่อมาคือเรื่องอะไร? พระเยซูทรงสอนคำอุปมาเรื่องนี้ให้แก่ใคร? เพราะเหตุใด? คำอุปมาสองเรื่องนี้สอนเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ว่าอย่างไร? จงอธิบายความหมายของคำอุปมาทั้งสอง? ผู้ที่จะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ควรมีคุณลักษณะอย่างไร?

คำอุปมาเรื่องสุดท้ายคือเรื่องอะไร? คำอุปมานี้ทำนายถึงอะไร? “อวน” รวมปลาไว้กี่ชนิด? ใครเป็นผู้แยกปลาเหล่านี้ออกจากกัน? คำอุปมาเรื่องใดบ้างที่พระเยซูเจ้าทรงตีปัญหาให้เรา?

ข้อพระธรรมที่ว่า “พืชงอกเจริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวงแล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มในรวงนั้น” สอนถึงอะไรบ้าง เหตุใดพระองค์จึงทรงสอนคำอุปมาเรื่องนี้? อีกเมื่อใดจึงจะมีฤดูเก็บเกี่ยว?

นอกเหนือจากคำอุปมาเหล่านี้แล้ว พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนคำอุปมาอื่นใดอีกบ้างหรือไม่?

เมื่อพระเยซูทรงสอนอัครสาวกจบลงแล้ว พระองค์ทรงถามพวกเขาว่าอย่างไร? พวกเขาทูลตอบว่าอย่างไร?

หน้าที่รับผิดชอบที่พระเยซูทรงมอบหมาย ให้แก่อัครสาวกมีอะไรบ้าง? พระองค์ทรงตักเตือนพวกเขาว่าอย่างไร? หลังจากนั้นแล้ว พระเยซูเสด็จไปที่ใด?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ระหว่างการสั่งสอนโดยตรงไปตรงมา กับการสั่งสอนโดยคำอุปมา วิธีไหนได้ผลกว่ากัน 2. “คำอุปมา” หมายความว่าอะไร 3. ท่านคิดว่าพระเยซูไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้ฟังบางกลุ่มเข้าใจความหมายเรื่อง แผ่นดินสวรรค์ที่พระองค์ตรัสนั้นหรือ 4. อัครสาวกของพระองค์มีความเข้าใจในคำอุปมานั้นอย่างไรบ้างซึ่งคนอื่นไม่เข้าใจ 5. ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชนั้น แบ่งจิตใจของผู้ฟังออกเป็นสี่จำพวก พวกใดบ้างที่เกิดผล (ได้รับความรอด) พวกใดบ้างที่ไม่เกิดผล (คนบาปซึ่งจะต้องถูกปรับโทษ) 6. การเผาข้าวละมานถึงถึงอะไร 7. เชื้อแป้งนั้น หมายถึงอัครสาวกกลุ่มน้อยของพระองค์ ซึ่งจะประกาศพระกิตติคุณแผ่ขยายไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม มณฑลสะมาเรีย ตลอดจนถึงแผ่นดินโลก หรือว่าหมายถึงความเชื่อที่มนุษย์แต่ละคนรับไว้ ซึ่งจะเจริญงอกงามแผ่ไปทั่วทุกส่วนของชีวิต 8. แผ่นดินของพระเจ้าหมายถึงคริสตจักร โดยตรงเช่นนั้นหรือ 9. ท่านคิดว่าบรรดาอัครสาวกสามารถเข้าใจทุกอย่าง เกี่ยวกับโครงการของพระเจ้าสำหรับยุคนี้โดยการฟังคำอุปมาเหล่านี้หรือ 10. ศาสดาพยากรณ์เขียนคำพยากรณ์ในสิ่งที่ตนเองไม่เข้าใจได้อย่างไร

ชั้นที่ยี่สิบสี่ ทรงห้ามลมพายุ-ที่ทะเลกาลิลี

มัทธิว 8:18-27, มาระโก 4:35-41, ลูกา 8:22-25, 9:57-62

ในชั้นที่แล้ว พระเยซูได้ทรงกล่าวคำอุปมา สั่งสอนประชาชนกลุ่มใหญ่จำนวนหนึ่ง ที่ชายฝั่งทะเลตะวันตกของทะเลกาลิลี แล้วจากนั้นพระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่บ้านของพระองค์พร้อมด้วยบรรดาอัครสาวก และได้ทรงอธิบายความหมายของคำอุปมาเหล่านั้นให้แก่พวกเขา ซึ่งเป็นผู้ที่ “พระเจ้าทรงโปรดให้รู้ข้อลึกลับ แห่งแผ่นดินของพระองค์” และได้ทรงสั่งสอน ให้บรรดาอัครสาวกทราบว่า พวกเขามีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบในการสั่งสอนผู้อื่นต่อไป

ตามที่บันทึกไว้ในพระธรรมมัทธิวนั้นปรากฏว่า ภายหลังจากที่พระเยซูได้ทรงแสดงพระธรรมเทศนา แก่ประชาชนในวันนั้นแล้ว พระองค์ได้เสด็จกลับไปสู่เมืองนาซาเร็ธ เป็นครั้งที่สอง แต่พระธรรมมาระโก (ซึ่งมักใช้อ้างอิงในบทเรียนเหล่านี้) บันทึกไว้ว่า หลังจากที่พระเยซูได้ทรงอธิบายความหมายของคำอุปมาต่าง ๆ ให้แก่บรรดาอัครสาวกแล้ว พระองค์พร้อมด้วยบรรดาอัครสาวกได้กลับไปยังชายทะเล ณ ที่เดิมอีกครั้งหนึ่ง และในคราวนี้ประชาชนได้ห้อมล้อมพระองค์ไว้อีก พระองค์จึงได้ทรงใช้เรือเล็ก ๆ ลำเดียวกันกับที่พระองค์ทรงใช้เป็นที่พักสั่งสอนประชาชนต่างธรรมมาสในวันนั้น แล้วทรงบัญชาอัครสาวกให้แล่นเรือข้ามฟากทะเลสาบไป ทั้งนี้ก็เพื่อให้ประชาชนเหล่านั้นแยกย้ายกันกลับช่องทางตนเอง แม้กระนั้นก็ยังมีความพยายามแล่นเรือติดตามพระองค์ไปอีก แต่ดูเหมือนว่าพอเรือเหล่านั้นแล่นติดตามไปได้เพียงเล็กน้อยก็เกิดพายุขึ้น เรือเหล่านั้นจึงวกกลับเข้าสู่ฝั่งไม่กล้าติดตามพระองค์ต่อไปอีก

นอกจากนั้นพระธรรมมัทธิว ก็ยังมีข้อแตกต่างจากพระธรรมลูกาอีกเล็กน้อย เกี่ยวกับสถานที่และวันเวลาในการทดสอบความเชื่อของศิษย์บางคน (ลูกา 9:57) สำหรับพระธรรมมัทธิวนั้นบันทึกไว้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นก่อนการผจญลมพายุในทะเลสาบ ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า อัครสาวกทั้งสองคนนี้ก็กล่าวนี้ อยู่ในเรือลำอื่นที่แล่นติดตามพระองค์ไปได้

พระเยซูทรงปฏิบัติรับใช้และบำบัดความจำเป็น ให้แก่ประชาชนอย่างสม่ำเสมอตลอดมา แต่ก็มิบ่อยครั้งที่พระองค์ต้องเสด็จเลิกลังไปจากพวกเขาไปสู่ที่อื่น เพื่อใช้เวลาในการอธิษฐาน โดยที่ไม่ทรงบอกกล่าวให้พวกเขาทราบเลยและคราวนี้ก็เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงตัดสินใจว่าจะแล่นเรือข้ามฟากไปยังฝั่งทะเลตะวันออก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงทราบว่า มีผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ ซึ่งเราจะได้ทราบในชั้นต่อไป

ทะเลกาลิลี อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 500 ฟุต และมีเนินเขาสูงเรียงรายอยู่โดยรอบ อาจจะเป็นเพราะสภาพภูมิศาสตร์เช่นนี้เอง จึงทำให้เกิดลมพายุใหญ่พัดกระหน่ำมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่เสมอ ทะเลสาบนี้มีความยาวประมาณยี่สิบเอ็ดกิโลเมตร และมีความกว้างประมาณสิบกิโลเมตร การแล่นเรือข้ามทะเลสาบนี้ ถ้าหากทะเลเรียบก็อาจกินเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงแต่สำหรับวันนั้น เข้าใจว่า ก่อนที่บรรดาอัครสาวกจะปลุกพระเยซูให้ทรงห้ามคลื่นลม พวกเขาจะต้องแล่นเรือฝ่าคลื่นลม ซึ่งพัดกระหน่ำมาอย่างรุนแรงโดยไม่หยุดยั้งมาแล้วเป็นเวลาหลายชั่วโมง

ประชาชนบนฝั่งทะเลตะวันออกนั้น ส่วนใหญ่เป็นชาวกรีก ซึ่งถูกรัฐบาลโรมันกวาดต้อนให้มาอยู่ตามแขวงเมืองเดคาโปลี (หัวเมืองทั้งสิบ) ภายหลังจากที่รัฐบาลโรมันสามารถยึดครองประเทศปาเลสไตน์ได้จาก ยูดา แม็คคาเบียส

อภิปราย

ในระหว่างฝูงชนที่ติดตามพระองค์ไปนั้น มักมีผู้ที่เชื่อในคำสั่งสอนของพระองค์ และปรารถนาที่จะติดตามพระองค์อยู่เสมอ อาลักษณ์คนหนึ่งทูลต่อพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านจะเสด็จไปที่ไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปด้วย” แม้ว่าอาลักษณ์ผู้นี้จะพูดออกมาด้วยน้ำใสใจจริง แต่พระเยซูก็ทรงทราบว่าเขายังไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูด ที่เขาพูดออกมานั้น ว่าลึกซึ้งเพียงใด เพราะนั่นย่อมหมายถึงการเสียดสละหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ลักษณะท่าทีและความรู้สึกเพียงผิวเผินเช่นนี้ มิใช่เป็นแต่อาลักษณ์ผู้นั้นเท่านั้น ประชาชนทั่ว ๆ ไปหรือแม้แต่คริสเตียนเองก็เป็นเช่นเดียวกันนี้ ขณะที่พวกเขากำลังฟังพระธรรมโอวาทจากพระองค์อยู่นั้น จิตใจของเขาได้รับการยกระดับให้สูงขึ้น จึงมีความกระตือรือร้น ประหนึ่งมองเห็นนิมิตว่า ถ้าหากเขาถวายตัวให้แก่พระองค์แล้ว เขจะมีชีวิตอย่างไร และสามารถทำอะไรบ้างเพื่อพระองค์ แต่เขาไม่รู้หรือว่า การดำเนินชีวิตประจำวันเช่นนั้น มีโอกาสผิดพลาดได้ง่าย และไม่มีทางที่จะ “เชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น...” ได้เลย แต่การที่ประชาชนแสดงความกระตือรือร้น ใครที่จะติดตามพระองค์ไป หรือปรารถนาจะกระทำการใหญ่โตนั้น ไม่ได้ทำให้พระเยซูหลงเข้าใจผิดพลาดแต่อย่างใด พระองค์ทรงทราบภาวะจิตใจของเขาเหล่านั้นว่า ไม่นั่นคง มีแต่จะกระเจิดกระเจิงไปจุฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยงคอยควบคุม ครั้งหนึ่งพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “...ท่านมาหาเรามิใช่เพราะเห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม” พระเยซูตรัสแก่อาลักษณ์ผู้นั้นว่า “สุนัขจิ้งจอกก็ยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรังแต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่จะวางศิรชะ” แต่ถ้าท่านปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตเช่นนั้นจริง ก็ “จงตามเรามาเถิด” พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บ่งไว้ว่า อาลักษณ์ผู้นั้นรับคำเชิญชวนของพระองค์หรือไม่ มีหลายคนที่ได้รับคำชักชวนให้ติดตามพระองค์ไป แต่เขาเหล่านั้นกลับมองเห็นความสำคัญของพระราชกิจนี้น้อยเกินไปกล่าวคือพวกเขาคิดว่า มิใช่ภารกิจจำเป็นที่จะต้องกระทำโดยรีบด่วน ภาระอื่น ๆ ที่สำคัญและจำเป็นกว่านี้ ซึ่งจำเป็นต้องกระทำให้เสร็จ

เสียก่อนนั้นยังมีอีกมากนัก พระเยซู ได้ตรัสแก่พวกเขาว่า เมื่อพวกเขาได้ติดตามพระองค์ไปเช่นนี้แล้ว ถ้ายังมีความผูกใจใคร่ที่จะหันกลับไปสู่กิจการของโลกอยู่ พวกเขาก็ไม่เหมาะสมสำหรับแผ่นดินของพระองค์ และไม่เหมาะสมที่จะติดตามพระองค์ไป

สำหรับผู้ซึ่งต้องการกลับไปฟังศพบิดาของตนเสียก่อนนั้น พระองค์ตรัสว่า “ให้คนตายฝังคนตายเองเถิด” คำว่า “คนตาย” คำแรกในที่นี้พระองค์ทรงหมายถึงผู้ที่ตายในการล่างละเมิด และการผิดบาป และไม่สนใจในแผ่นดินของพระเจ้า สำหรับผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์นั้น ไม่มีความตายเลยเพราะเขาจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดเล่าจึงต้องมาสนใจกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความตายอีก จริงอยู่มนุษย์ทุกคนย่อมมีความเห็นอกเห็นใจ ต่อการสูญหายตายจากไปของผู้อื่นเป็นธรรมดา เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงสำแดงแก่ญาติพี่น้องของลาซารัส ที่หมู่บ้านเบธานี แต่พระองค์ก็มีได้ละทิ้งพระราชกิจแห่งแผ่นดินสวรรค์เลย พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ก่อนที่จะกระทำการอื่นเสมอ ดังจะเห็นได้ว่ากว่าพระองค์จะเสด็จไปช่วยลาซารัส เขาก็ตายไปแล้วเป็นเวลาถึงสี่วัน

สำหรับสาวกผู้หนึ่งซึ่งประสงค์จะกลับไปลาญาติพี่น้อง ในครอบครัวของตนเสียก่อนนั้น พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดเอามือจับคันไถ แล้วหันหน้ากลับไปเสีย ผู้นั้นไม่สมควรกับแผ่นดินพระเจ้า” พระองค์จะต้องเป็นใหญ่ในชีวิตของเรา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและเจ้าชีวิตของเรา ดังนั้นแผ่นดินของพระองค์ก็ต้องเป็นภาระสำคัญอันดับหนึ่งในชีวิตของเราด้วย แต่เท่าที่เป็นมานั้นปรากฏว่า มีบ่อยครั้งที่มนุษย์เราละความสำคัญของพระองค์ ลงให้อยู่ในอันดับที่สองหรือต่ำกว่านั้น ฉะนั้นพระองค์จึงไม่อาจให้ความช่วยเหลือเราตามความประสงค์ของเราได้ การที่เป็นเช่นนี้ ไม่ใช่โครงการของพระองค์ สำหรับเราแต่อย่างใดการกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำให้พระองค์เศร้าพระทัยมาก พระราชกิจของพระวิญญาณก็คือ “สอนท่านทุกสิ่ง... ให้ท่านระลึกถึงสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านแล้ว” เพื่อว่าเราจะได้รับการชำระโดยความจริง และเพื่อพระองค์จะได้ครอบครองทุกส่วนในชีวิตของเรา เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดเข้ารับราชการทหารรับใช้ประเทศชาติ เขาก็จะต้องสละทุกสิ่งทุกอย่าง มุ่งหน้าปฏิบัติราชการทหาร จนสุดความสามารถ ต้องเคารพเชื่อฟังต่อข้อเรียกร้อง และคำสั่งทุก ๆ อย่างในวงราชการ โดยเคร่งครัด ดังที่ข้อพระธรรมข้อหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนสัตย์ซื่อทุกคน” ทำนองเดียวกัน ถ้าเราได้เริ่มติดตามพระคริสต์และปฏิบัติพระองค์มาแล้ว เราก็ต้องเลิกสัมพันธ์เกี่ยวกับสิ่งของฝ่ายโลก ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นของดีมีค่า และถูกต้องตามกฎหมายสักเพียงใดก็ตาม ทหารมิใช่จะต้องละทิ้งเฉพาะแต่สิ่งชั่วร้ายเท่านั้น แต่จำจะต้องสละหมดทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ต้อง “ออกมาจากท่ามกลางเขาเหล่านั้น และ .... อยู่ต่างหาก” เพื่อ “ผู้ที่ได้ลงทะเบียนทหารเขาได้ชอบใจ” (2 ทิโมธี 2:4) “ทุกคนในพวกท่าน ที่มีได้สละสิ่ง

สารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” ถ้าหากผู้ที่ติดตามพระองค์ ไม่ยอมแยกตัวออกจากชีวิตฝ่ายเนื้อหนังของเขาแล้ว เขาก็จะไม่สามารถปฏิบัติพระองค์ได้อย่างแท้จริงเลย

ขณะที่พระเยซูและสาวกของพระองค์ แล่นเรือออกจากฝั่งนั้น เรือลำอื่น ๆ ก็ได้แล่นติดตามพระองค์ไปด้วย โดยเกาะกลุ่มอยู่ล้อมรอบเรือของพระองค์แต่หลังจากนั้น ไม่นานนัก เรือของพระองค์ก็แล่นนำหน้าไป ทิ้งเรือเหล่านั้นไว้เบื้องหลัง ทั้งนี้เพราะขณะนั้นเกิดลมพายุพัดกระหน่ำมาอย่างรุนแรง เรือเหล่านั้นไม่กล้าที่จะติดตามต่อไป เนื่องจากการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเยซูคริสต์อย่างเคร่งครัดทุกประการ บรรดาสาวกจึงได้แล่นเรือต่อไปสู่กลางทะเล อัครสาวกเหล่านั้นได้กระทำตามพระบัญชาของพระเยซูอย่างเคร่งครัดทุกประการ แต่กระนั้น ก็หาได้กระทำให้พวกเขาหลุดพ้นจากการผจญพายุไปได้ไม่ ข้อนี้สอนให้เราเห็นว่า แม้แต่การปฏิบัติหน้าที่และการเชื่อฟังพระเจ้าจริง ๆ ก็ยังต้องเผชิญกับความทุกข์นานาประการ แต่การที่เราต้องประสบพายุร้ายนั้น มิได้เป็นเครื่องหมายชี้ให้เห็นว่า เราขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า หากเป็นเครื่องโน้มนำให้เรามีความเชื่อมากยิ่งขึ้น ขอให้ผู้รับเชื่อใหม่ทุกคนสังวรณไว้ให้ดี อย่าได้เข้าใจผิด คิดหวังผลเกิน ไปว่า การที่ตนรับเชื่อ นั้น จะทำให้ชีวิตมีแต่ความสุขราบรื่นปราศจากมรสุมแห่งชีวิตตลอดไป แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็มีพระเจ้าผู้สามารถห้ามมรสุมร้ายเหล่านั้น และสามารถจัดความกลัวให้หลุดพ้นไปจากจิตใจของเขา สถิตอยู่กับพวกเขาตลอดไป

น้อยครั้งเหลือเกินที่เราจะคิดถึงความเหนื่อยยาก ความชอกช้ำ และความผิดหวังของพระเยซู ในที่นี้ได้สำแดงให้เห็นพระอาการของพระองค์ว่าทรงเหน็ดเหนื่อย ยิ่งกว่าบรรดาสาวกของพระองค์มากนัก เพราะตลอดเวลาที่บรรดาสาวกแล่นเรือฝ่าคลื่นลมอยู่กลางทะเลนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่ท้ายเรือพระเยซูทรงสามารถบรรทมได้ในทุกหนทุกแห่งทุกสภาพ ทั้งนี้ เพราะต้องเสด็จออกไปเทศนาสั่งสอนประชาชนเรื่อย ๆ ไม่มีที่พักอาศัยเป็นหลักแหล่ง ฉะนั้นพระองค์จึงต้องสู้ทนต่อสภาพแวดล้อมทุกอย่าง พระองค์คงเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย หลังจากที่ได้ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนมาตลอดทั้งวัน หรือมิฉะนั้นก็อาจเป็นเพราะว่า พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้วว่า จะมีพายุเกิดขึ้นและทรงต้องการทราบว่าจะบรรดาอัครสาวกจะจัดการกับปัญหาเฉพาะหน้าอย่างไรก็ได้

แม้ว่าลมพายุจะพัดจัด แต่บรรดาอัครสาวกก็ยังพยายามแล่นเรือข้ามไปโดยมิได้พักผ่อน แต่ในที่สุดเมื่อถูกคลื่นซัดน้ำเข้าไปในเรือจนแทบจะเต็มลำและมีทีท่าว่าจะจมไปในไม่ช้า บรรดาอัครสาวกก็ไม่อาจกระทำอะไรต่อไปได้จึงปลุกพระเยซูและร้องทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะพินาศอยู่แล้ว” พระเยซูทรงตื่นบรรทมทันที ทั้งมีทิวและมาระโกได้บันทึกไว้ว่า เมื่อพระองค์ทรงห้ามพายุเรียบร้อยแล้ว จึงได้ทรงว่ากล่าวบรรดาอัครสาวกที่ขาดความเชื่อในพระองค์ ฟังสั่งเถิดให้ดีกว่าในการห้ามพายุครั้งนี้ พระเยซูมิได้ทรงอธิษฐานขอให้พระบิดาห้ามลมพายุให้ พระองค์ตรัสห้ามลมพายุและคลื่นในทะเลด้วยคำพูดง่าย ๆ เท่านั้น และในทันทีนั้นทั้งลมพายุและคลื่นทะเลก็

สงบ เพราะมันรู้ว่าเป็นพระบัญชาของพระเจ้าผู้สร้างสิ่งสรรพ (ฮีบรู 1:2) จึงได้เชื่อฟัง พระเยซูคริสต์ ห้ามคลื่นลมว่า “จงสงบเงียบเถิด” แล้ว “ลมก็หยุดและคลื่นก็สงบเงียบ” การครั้งนี้เป็นการอัศจรรย์ที่ใหญ่หลวงบรรดาอัครสาวกต่างพากันประหลาดใจ ต่อการที่พระองค์ทรงตอบคำร้องทุกข์ของพวกเขา ในครั้งนี้มาก เช่นเดียวกับที่พวกเรามักเป็นกันอยู่เสมอ กล่าวคือเวลาเราอธิษฐานขอต่อพระเจ้า ครั้นเมื่อพระองค์ทรงตอบคำอธิษฐาน พวกเขาก็พากันตื่นตื่นและประหลาดใจ จนลืมแม้กระทั่งการขอบพระคุณพระองค์

ไม่น่าแปลกใจอะไรเลย ในการที่อัครสาวกรู้สึก “เกรงกลัว และประหลาดใจ” เมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เช่นนั้น เพราะมีพายุเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน และพัดกระหน่ำพวกเขาอย่างรุนแรง แทบว่าจะเอาชีวิตไม่รอด แต่แล้วในทันทีนั้นก็กลับสงบเงียบไปจึงเกิดปัญหาขึ้นว่า ลมพายุนั้นมาจากไหน มันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติจริง ๆ หรือ หรือว่าพระเจ้าทรงส่งพายุมา เพื่อสำแดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระบุตรของพระองค์ หรือว่าพญามารส่งมาเพื่อทำลายพระบุตรของพระเจ้า ขณะที่กำลังบรรทมอยู่ หรือว่าพระเยซูคริสต์ทรงบันดาลพายุนั้น ให้เกิดขึ้นเอง เพื่อทดสอบความเชื่อของอัครสาวก และทรงสำแดงให้พวกเขาทราบถึงวิถีทางแห่งความมีชัย

เคล็ดลับของพระเยซูคริสต์ ในการที่พระองค์ทรงสามารถบรรทมท่ามกลางความปั่นป่วนของคลื่นลมนี้ เป็นที่ประทับใจอัครสาวกคนหนึ่งในเรื่อง ซึ่งได้ร่วมผจญภัยครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง ต่อมาอัครสาวกผู้นั้นได้บันทึกไว้ว่า “ความรักที่สมบูรณ์ ก็ขจัดความกลัวเสีย ด้วยความกลัว เป็นที่ให้อิสระคู่ต่อโทษ” ความรักที่สมบูรณ์ และความเชื่อที่สมบูรณ์นั้น จะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างแนบแน่น ดังจะเห็นได้ว่า พระเยซูไม่เพียงแต่ทรงสามารถบรรทมอยู่ท่ามกลางลมพายุเท่านั้น แต่ยังทรงสามารถห้ามลมพายุ นั้นได้อีกด้วย ข้อที่น่าประหลาดใจยิ่งอย่างหนึ่ง สำหรับเหล่าอัครสาวกก็คือ ในการที่พระเยซูทรงกล่าวติเตียนพวกเขานั้น ดูเหมือนว่าพระองค์จะเพ่งเล็งเฉพาะแต่ข้อบกพร่องที่พวกเขาไม่สามารถห้ามคลื่นลมได้เอง ฉะนั้นจึงเกิดปัญหาที่เราต้องขบคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้เล็กน้อยว่า ที่พระองค์ทรงติเตียนอัครสาวก เป็นเพราะความหวาดกลัวของพวกเขา และเป็นเพราะพวกเขาไม่มีความเชื่อว่า เรือลำนั้นไม่จมเพราะมีพระองค์ประทับอยู่ด้วย หรือเป็นเพราะพระองค์ทรงต้องการชี้แจงให้บรรดาอัครสาวกเข้าใจว่า ถ้าพวกเขามีความเชื่ออย่างแท้จริงแล้ว พวกเขาก็จะมีอำนาจห้ามคลื่นลมได้เช่นเดียวกัน

พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ ทรงจำกัดพระองค์เองเยี่ยงมนุษย์ทั้งหลาย และทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในฐานะทรงเป็นมนุษย์ โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ตรัสถามอัครสาวกว่า “ความเชื่อของท่านอยู่ที่ไหน” รบกวนเราทำไม ท่านมีความเชื่อแล้ว เหตุใดจึงไม่จัดการเอง “โอ คนมีความเชื่อน้อย” ความเชื่อของท่านมีน้อยเหลือเกิน ท่านควรจะ “เล่นเรือ” เข้าไปสู่แผ่นดิน

สวรรค์ แผ่นดินที่พระเจ้าทรงเรียกและเตรียมไว้ให้ท่าน บัดนี้ท่านได้อยู่ในแผ่นดินสวรรค์แล้ว แผ่นดินที่ปกครองเหนือโลกเหนือสรรพสิ่งทั่วทั้งจักรวาล

สำหรับพระเยซูแล้ว ไม่มีอะไรที่พระองค์จะต้องกลัวเลย เพราะว่าพระบิดาเจ้าทรงพิทักษ์รักษาอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่บนบกหรือในทะเลพระองค์ทรงมีความเชื่อที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง ฉะนั้นพระบิดาจึงได้ประทาน “*ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ตี ในแผ่นดินโลกก็ตี*” ให้แก่พระองค์ และถึงแม้ว่าพระองค์จะเป็นมนุษย์ พระองค์ก็มีได้อีกเอื่อน ที่จะทรงใช้และสำแดงฤทธิ์อำนาจที่พระเจ้าได้ประทานให้เลย พระองค์ทรงมีความเชื่อในพระบิดาเจ้าตลอดเวลา

การที่พระเยซูทรงสามารถห้ามคลื่นลมในทะเลได้นี้ เป็นที่ประทับใจบรรดาอัครสาวกเป็นอย่างยิ่ง เพราะต่างรู้ว่าพระองค์ทรงเป็น “มนุษย์” มีสภาพเช่นเดียวกับพวกเขา ฉะนั้นจึงพากันงุนงงสนทนงและถกเถียงกันว่า “*ท่านนี้เป็นใครหนอ จนขึ้นลมและทะเลก็ฟังท่าน*” ยากอบได้กล่าวถึง ศาสดาพยากรณ์เอลียาห์ว่า “*เป็นคนมีสภาพเหมือนเราทั้งหลาย*” แต่กระนั้น ก็ยังสามารถอธิษฐาน ห้ามฝนมิให้ตกถึงสามปีหกเดือน (ยากอบ 5:17) สามารถขอไฟจากสวรรค์ และกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ได้อีกหลายประการ เพราะ “*คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนแห่งความชอบธรรม ก็มีอำนาจซึ่งจะนำไปให้เกิดผล*” ในกาลต่อมาพระเยซูได้ตรัสแก่บรรดาอัครสาวกว่า “*ถ้าท่านมีความเชื่อ เท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า จงเลื่อนจากที่นี่ไปอยู่ที่โน้น แล้วมันก็จะไป สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ท่านทำไม่ได้จะไม่มีเลย*” พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลก ก็เพื่อประทานอำนาจให้แก่อัครสาวก แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความเชื่อและปรากฏว่าพวกเขาขาดความเชื่อ ที่ไหนมีความกลัว ที่นั่นย่อมไม่มีความเชื่อ

ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซู คงทิ่มแทงจิตใจของอัครสาวกอย่างเจ็บปวดที่สุด เพราะพวกเขาไม่มีความเชื่อ ดูเหมือนว่าการที่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ประทับอยู่กับพวกเขานั้น มิได้ประทับใจอัครสาวกเท่าที่ควรเลย ความเชื่อของพวกเขายังมีน้อยเหลือเกิน พวกเขาหลาดกลัวอย่างไรเหตุผล และนี่ก็ดำเนินพระองค์ว่าไม่สนใจต่อพวกเขาตั้งถ้อยคำที่ว่า “*พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ*” ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์ มีประสบการณ์ร่วมกับพระองค์มาเป็นเวลาช้านาน พอที่จะรู้ว่าพระทัยของพระองค์ว่าทรงเป็นห่วงกังวลพวกเขาอย่างไร อัครสาวกเคยคิดหวังสิ่งใดจากพระองค์บ้างหรือ พระองค์เคยผิดพลาดในการตอบสนองความจำเป็นของพวกเขาแม้เพียงสักครั้งไหม การกระทำของพระองค์ย่อมมีเหตุผลเสมอ และที่สุดพระองค์ก็ได้ทรงลุกขึ้นห้ามคลื่นลมให้สงบไปในบัดนั้นเอง พวกเขาควรจะตื่นรน แสวงหาความเชื่อมากกว่าที่จะคอยกังวลในเรื่องพายุ

โรเบิร์ต หลุย สตีเวน นักเขียนมีชื่อผู้หนึ่ง ได้เล่าถึงประสบการณ์ของคุณปู่ของเขา ตอนหนึ่งมีใจความว่า หลายปีมาแล้ว คุณปู่ของเขาได้โดยสารเรือข้ามมหาสมุทร แอ็ดแลนติก ระหว่างทาง เรือได้ถูกลมรสุมพัดกระหน่ำอย่างหนัก เรือโคลงเคลงไปมาตลอดเวลา ชาวของทุกอย่างที่วางไว้บนคานฟ้า ถูก

ลมและลูกคลื่นซัดตกระทะเลสุญหายหมด กัปตันเรือสั่งให้ผู้โดยสารอยู่แต่ในห้องพักในเรือเท่านั้น ห้ามพลุกพล่านไปไหนเป็นอันขาด เพราะกลัวว่าจะได้รับอันตรายนั่นเอง ลมมรสุมได้พัดกระหน่ำอย่างหนักติดต่อกันเช่นนี้เป็นเวลาหลายวัน จนในที่สุด คุนปุของเขาคใจไม่ไหว จึงได้ปีนขึ้นบนคาคฟ้าเรือและตรงไปยังห้องของกัปตัน ก็พบว่ากัปตันเรือได้ใช้เชือกผูกตัวเองไว้กับที่นั่งอย่างมั่นคง เพื่อให้สามารถบังคับเรือได้อย่างแน่นอนนั่นเอง หลังจากนั้นปุของเขาคจึงได้ลงไปในห้องพักและนอนหลับอย่างสบายอารมณ์ ไม่ต้องสะดุ้งหวาดผวาคอีกต่อไป เพราะเขาคเชื่อว่าตราบาคใดที่กัปตันยังคงถือพวงมาลัยบังคับเรืออยู่แล้วตราบานั้นเขาคก็ต้องได้รับความปลอดภัยอย่างแน่นอน

เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ เตือนสติของพวกเราได้เป็นอย่างดีว่า ตราบาคใดที่พระเจ้ายังทรงเป็นผู้นำชีวิตของเราแล้ว เราจะไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใดเลย

ข้อพระธรรมที่พอจะเป็นแนวทางแห่งคำอุปมาที่ดีที่สุดข้อหนึ่ง สำหรับบทเรียนนี้ก็คือ มาระโก 4:35 ซึ่งเมื่อถึงบั้นปลายแห่งชีวิต พระเยซูก็ทรงกระซิบภายในจิตใจของเราว่า ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด เช่นเดียวกันและเราก็คจะได้ไปอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ แม้ว่าเราอาจรู้สึกเกรงกลัวต่อการที่จะต้องเผชิญกับพายุร้าย และความมืดอยู่บ้าง แต่พระเยซูก็จะตรัสห้ามลมพายุนั้นให้สงบ แล้วเราก็คจะถึงอีกฟากหนึ่ง โดยปลอดภัย ที่นั่นจะมีความสงบสุขอย่างแท้จริง

ข้อไตร่ตรอง

ผู้ที่สามารถสู้ทนต่อมรสุมชีวิตได้ ย่อมเป็นผู้มีชัยอย่าง “เหลือล้น โดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย”

“พระองค์เจ้าข้า ไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ” เมื่อเราเผชิญกับมรสุมชีวิตหนัก ๆ เราก็คมักจะถามเช่นนี้ เรื่องชีวิตล้า่น้อยของท่านมีทีท่าจะจมลง พร้อมกับพระเยซูคริสต์ซึ่งกำลังบรรทมอยู่ โดยที่พระองค์ไม่ทรงช่วยเหลือท่านเช่นนั้นหรือ “ดูเถิด ผู้ที่ทรงรักษาพวกอิสราเอลไว้นั้น จะไม่เคลิ้มหรือหลับไป” พระองค์มิได้ทรงเพิกเฉยต่อวิกฤติคาลของเรา อย่าเข้าใจผิดเลย ท่ามกลางความหวากกลัว และความสงสัยของอัครสาวกนั้นเอง เมื่อพวกเขาไปปลุกพระองค์ พระองค์ก็ทรงห้ามคลื่นลมให้สงบลงในทันที และได้ทรงเล่าโลมจิตใจของพวกเขาด้วย ความจริงแล้วอัครสาวกควรจะกลัวความสงสัย และการไม่ไว้วางใจพระองค์ มากกว่าที่จะกลัวพายุ และคลื่นทะเล ความกลัวและการไม่เชื่อของเรานั้นแหละ ที่เป็นเครื่องถ่วงให้ “เรื่องชีวิต” ของเราล่มพินาศไป ยิ่งกว่าการทดลองและอุปสรรคอื่น ๆ ใด หน้าที่อันดับแรกที่ใหญ่ยิ่งสูงสุดในชีวิตของเรา ก็คือการเชื่อในพระเจ้า และการสงบใจในความรักพระองค์

การสู้ทนต่อมรสุมชีวิตและการที่ได้ดำเนินชีวิตเป็นเวลานานร่วมกับพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพนี้แหละ ทำให้เรายืนหยัดอย่างมั่นคง โดยไม่มีสิ่งใดทำลายลงได้ และเป็นวิธีที่จะศึกษาถึงการใช้อำนาจที่พระองค์ประทานให้เราในเมื่อเราไม่มีทางออกอื่นใดอีกแล้ว

การพิจารณาเหตุการณ์เพียงผิวเผิน จะไม่ทำให้เราทราบถึงมูลเหตุแห่งความทุกข์ยากในชีวิตเลย เราจะต้องค้นหาสาเหตุเหล่านี้ ด้วยการใคร่ครวญพิจารณาอุปสรรคหรือมรสุมต่าง ๆ ที่พัดเข้ามาในชีวิตของเรา ด้วยความสุจริตซึ่ง หากว่าพระเยซูทรงอนุญาต ให้มรสุมเหล่านี้บังเกิดขึ้นแก่ท่าน อย่างรุนแรง โดยปัจจุบันทันด่วน พระองค์ก็ย่อมมีเหตุผลเพียงพอที่จะทำเช่นนั้น แต่ถ้าท่านจะมองข้ามพายุร้ายนี้เสีย โดยความเชื่อ และพยายามสดับฟังพระสุรเสียงของพระองค์ที่ว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย” หากว่าเรามีความเชื่อ ไม่กลัว และไม่สงสัย พระองค์ก็จะทรงช่วยนำเราให้พ้นจากพายุร้ายโดยปลอดภัย ในเมื่อพระประสงค์ของพระองค์สำเร็จแล้ว สาเหตุแห่งความทุกข์ลำบากเหล่านี้อาจจะซ่อนอยู่ลึกมาก จนเราไม่รู้สึกรู้สียเลย กล่าวคือ ความทุกข์ยากบางอย่างอาจเกิดจากสาเหตุที่ล่วงเลยมาเป็นเวลาหลายปีมาแล้วก็ได้ เป็นต้นว่า เราอาจเคยหลงกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับความเป็นบุตรของพระเจ้าของเรา และไม่ได้สารภาพความผิดนั้นต่อพระองค์ ความผิดอันนั้นแหละซึ่งก่อให้เกิดมรสุมในชีวิตของเรา แต่เมื่อเราสารภาพต่อพระองค์ และยอมให้พระองค์ทรงจัดการให้ เราก็จะได้รับความสงบสุขอย่างแท้จริง แม้แต่ความผิดบาปซึ่งเราไม่ได้กระทำเป็นเวลานานแล้ว แต่ถ้าเราได้จัดการให้เด็ดขาดลงไปก็อาจทำให้เกิดความทุกข์ลำบากขึ้นได้ในภายหลัง ความผิดบาปใด ๆ ที่พระเจ้าทรงอภัยให้แก่เราแล้ว พระองค์จะไม่หยิบขึ้นมาปรับโทษเราอีกเลย

เราประจักษ์อย่างแน่ชัดว่า พระเยซูประทับอยู่กับเรา และเราสามารถเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ได้ ก็ต่อเมื่อเรากอดอยู่ท่ามกลางพายุแห่งชีวิต และจะรู้ซึ่งถึงคุณค่าของความสุขได้ ก็ต่อเมื่อเราผ่านมรสุมชีวิตมาแล้วเท่านั้น ถ้าเราปราศจากมรสุมร้าย ๆ เหล่านี้แล้ว ชีวิตก็จะไม่น่าอภิรมณ์ และเข้มแข็งเท่าที่ควรเลย

แม้ว่าอัครสาวกจะลงเรือด้วยความเชื่อ ตามคำบัญชาของพระเยซูเอง แท้ ๆ ก็ยังต้องผจญกับลมพายุ แต่กระนั้นพวกเขาก็มุ่งหน้าแล่นเรือข้ามฟากไปอย่างไม่ย่อท้อ และแล้วเขาก็ไปถึงจุดหมายปลายทางตามความประสงค์ เมื่อพระองค์ผู้ซึ่งเป็นกัปตันของเราประทับอยู่กับเรา เราก็สามารถข้ามรับพายุร้ายอย่างไม่ต้องสะทกสะท้าน และก็จะไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างปลอดภัย เรือชีวิตของเราไม่มีทางจะพินาศล่มจมไปได้เลย และจะต้องถึงฝั่งคือจุดหมายโดยสวัสดิภาพอย่างแน่นอน การที่พระคริสต์ประทับในชีวิตของเรานั้น เป็นประสบการณ์อันประเสริฐของมนุษย์ ท่านได้ต้อนรับเอาพระผู้นำที่ยิ่งใหญ่ไว้สำหรับ “เรือชีวิต” ของท่านหรือยัง

คำว่า “กลัว” นั้นในภาษากรีก มักจะใช้ในแง่ “ความขี้เขลาค” มากกว่าที่จะใช้ในความหมายว่า “กลัว” จริง ๆ การไม่เชื่อก็คือความขี้เขลาคนั่นเอง การที่เราพยายามต่อสู้กับมรสุมชีวิตด้วยตัวเองนั้น คุณเห็น ๆ ก็เป็นการแสดงความกล้าหาญ แต่แท้จริงก็คือ การสวมหน้ากากเพื่อปิดบังความขี้เขลาคนั่นเอง คือ

ยังขาดกลัวไม่ยอมวางใจในพระเยซู และไม่ยอมให้พระองค์ต่อสู้เพื่อเรา (ขอให้ดูการใช้คำเดียวกันนี้
ใน วิวรรณ์ 21:8)

บททวน

ในขั้นที่แล้ว พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนประชาชน ณ ที่ใด? เหตุใดพระองค์จึงทรงบัญชาให้
ประชาชนกลับไปสู่เหย้าเรือนของพวกเขา?

พระองค์ตรัสกับอัครสาวกว่าจะได้เดินทางไปทีใด? ใช้อะไรเป็นพาหนะ?

ผู้ที่ไม่ติดตามพระองค์ไปทันทีนั้น มีข้อแก้ตัวอย่างไร? พระเยซูตรัสตอบเขาว่าอย่างไร? เหตุใด
พระองค์จึงตรัสว่า พวกเขาไม่เหมาะสมกับแผ่นดินของพระองค์?

เมื่อเริ่มออกเรือข้ามทะเลสาบไปนั้น มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น? ขณะนั้นพระเยซูประทับอยู่ ณ ที่
ใด? เหตุใดพระองค์จึงบรรทม? จงอธิบายเรื่องลมพายุในบทเรียนนี้

อัครสาวกปลุกพระองค์เมื่อใด? พวกเขาทูลพระองค์ว่าอย่างไร? อัครสาวกรู้สึกกลัวลมพายุ
หรือไม่? พระองค์ตรัสว่าอย่างไร?

พระเยซูตรัสกับอัครสาวกก่อนที่จะตรัสห้ามลมพายุ? หรือตรัสกับลมพายุก่อน? พระองค์ทรง
ห้ามลมพายุอย่างไร?

พระองค์ทรงตำหนิอัครสาวกด้วยความผิดข้อไหน? พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้อัคร
สาวกห้ามคลื่นลมด้วยตนเองเช่นนั้นหรือ?

ภายหลังจากที่พระเยซูทรงห้ามคลื่นลมแล้ว เหตุการณ์เป็นอย่างไร? เวลานั้นอัครสาวกยังมี
ความกลัวอยู่หรือไม่?

การเกรงกลัวพระเยซูกับการกลัวลมพายุนั้น แตกต่างกันอย่างไร?

การเกรงกลัวพระเยซูกับการกลัวลมพายุนั้น แตกต่างกันอย่างไร

เหตุใดบรรดาอัครสาวกจึงพากันประหลาดใจ ในการอัศจรรย์ครั้งนี้? เหตุใดทั้งคลื่นและลมพายุ
จึงเชื่อฟังพระองค์?

พระเยซูและอัครสาวกข้ามฟาก ไปถึงฝั่งตรงกันข้ามหรือไม่? ฝั่งทะเลที่พระเยซูและอัครสาวก
ข้ามไปนั้นอยู่ที่ไหน? ประชาชนที่อาศัยอยู่แถบนั้น เป็นคนเชื้อชาติใด?

ข้อพิจารณา

1. ท่านคิดว่าอะไรเป็นมูลเหตุของลมพายุในเรื่องนี้ 2. การที่พระเยซูทรงตำหนิอัครสาวกนั้น เป็นเพราะ
พวกเขากลัวลมพายุ หรือเป็นเพราะพวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์จะสามารถดูแลรักษาพวกเขา หรือเป็น
เพราะพวกเขาไม่ห้ามคลื่นลมด้วยตนเอง 3. ขณะที่พระเยซูบรรทมอยู่นั้น พระองค์ทรงรู้ถึงความ

ต้องการของพวกเขาหรือไม่ พระองค์บรรทม “หลับ” จริง ๆ หรือ 4. ท่านคิดว่า พระเยซูทรงทราบล่วงหน้าว่า ลมพายุจะเกิดขึ้นเช่นนั้นหรือ 5. ท่านคิดว่า พญามารสามารถบังคับลมได้เช่นนั้นหรือ (ยากอบ 1:12,19) 6. ท่านคิดว่ามนุษย์เราอาจจะมีอำนาจเหนือธรรมชาติได้ ถ้าหากมีความเชื่อเพียงพอเช่นนั้นหรือ 7. หลังจากที่คลื่นลมได้สงบลงแล้ว เหตุใดบรรดาอัครสาวกจึงยังมีความ “เกรงกลัวนักหนา” อยู่อีก 8. ท่านคิดว่าการที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งนี้ พระองค์ทรงกระทำในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือในฐานะที่ทรงเป็นมนุษย์ ใครเป็นผู้สร้างลมและทะเล มนุษย์จะมีทั้งความเชื่อและความกลัวอยู่ในขณะเดียวกันได้หรือไม่

ชั้นที่ยี่สิบห้าทรงขับไล่ผีโสโครก-เมืองฆะดารา

มัทธิว 8:28-34, มาระโก 5:1-20, ลูกา 8:26-39

ในชั้นที่แล้ว พระเยซูและบรรดาอัครสาวก ต้องประสบคลื่นลมกลางทะเลกาลิลี ในขณะที่กำลังแล่นเรือข้ามฟากไปยังฝั่งตะวันออก เมื่อเริ่มแล่นเรือออกจากฝั่งไปนั้น เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว (มาระโก 4:35) และก่อนหน้าที่พายุจะโหมกระหน่ำมาอย่างรุนแรงจนท้องทะเลปั่นป่วนบ้าคลั่ง แทบจะทำให้เรือล่มลงไป อัครสาวกจึงต้องไปปลุกพระเยซู และทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือพวกเขาขึ้น ลมพายุได้พัดติดต่อกันโดยไม่หยุดยั้งตลอดคืนแล้ว ฉะนั้นเมื่อพระเยซู และอัครสาวกไปถึงฝั่งตรงข้าม ในแขวงเดคาโปลี (หัวเมืองทั้งสิบ) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเมืองฆะดารานัก ก็คงเป็นเวลารุ่งเช้า

ภายหลังจากที่ประเทศปาเลสไตน์ ได้ตกอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลโรมันแล้ว ชาวกรีกได้ถูกกวาดต้อนให้มาตั้งหลักแหล่งทำมาหากินเป็นเอกเทศ ในแขวงเดคาโปลีหรือหัวเมืองทั้งสิบนั้น ฉะนั้นชาวกรีกเหล่านี้จึงไม่ผู้จะมีการติดต่อกับชาวโรมันเท่าใดนัก และไม่สนใจต่อชาวฮีบรูด้วย อีกประการหนึ่งเนื่องจากมีชาวฮีบรูอาศัยอยู่ในแขวงนี้เป็นจำนวนน้อย ดังนั้นชาวกรีกดังกล่าวจึงไม่ค่อยจะได้ทราบถึงพระวาระของพระเจ้าเลย

ฝั่งทะเลตรงที่พระเยซู และอัครสาวกจอดเรืออยู่นั้น เป็นที่เปลี่ยว เต็มไปด้วยภูเขาและหน้าผาสูงชัน ตามภูเขาเหล่านี้ มักจะมีถ้ำซึ่งคนในสมัยก่อนใช้เป็นที่พักพิง แต่ในสมัยต่อ ๆ มา คนยากจนได้เข้าไปยึดเป็นที่อาศัยจนทราบเท่าสมัยพระเยซู

อภิปราย

ทันทีที่พระเยซูและอัครสาวกขึ้นจากเรือ ก็มีชายผู้หนึ่งซึ่งมีผีโสโครกสิงอยู่ ออกจากอุโมงค์ (ถ้ำ) ฝั่งศพมาหาพระองค์ (พระธรรมมัทธิวกว่าว่ามีสองคน แต่พระธรรมมาระโกและลูกากกล่าวถึงเพียงคนเดียวเท่านั้น) เขาเป็นคนที่ “คูร้ายนัก” และเปลือยกายอยู่ตลอดเวลา พระเยซูและอัครสาวกต่างทราบได้ทันทีว่า ชายผู้นี้ถูกผีโสโครกเข้าสิงอยู่ เขาต้องตกเป็นทาสของผีโสโครกในสภาพเช่นนี้เป็นเวลานานมาแล้ว มีอยู่บ่อยครั้งที่ผีโสโครก “สำแดงฤทธิ์ในตัวเขา” ทำให้เขาคุ้มคั่งอาละวาด จนชาวบ้านต้องจับมาจำโซ่ตรวนไว้แต่ด้วยกำลังของบรรดาผีโสโครกที่สิงอยู่ในตัวเขา ทำให้เขาทำลายเครื่องพันธนาการหนีไปได้ทุกครั้ง ไม่มีผู้ใดสามารถทำให้เขาสงบสติอารมณ์ได้เลย และด้วยความบ้าคลั่ง ซึ่งเกิดจากอำนาจของผีโสโครกนี่เอง บังคับขับไล่ให้เขาต้องพราวจากญาติมิตร ไปอาศัยอยู่ในอุโมงค์ฝั่งศพตามหุบเขา เขาได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะอำนาจของผีร้ายอย่างสาหัส มีอาการคุ้มคั่ง

ร้องครวญครางตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน บางครั้งก็เอาหินแหลมเชือดเนื้อร่างกายตัวเองอย่างดุร้าย น่าสยดสยองยิ่งนัก จนไม่มีใครกล้าเดินทางผ่านบริเวณนั้นเลย จะมีบ้างก็แต่คนใจบาปหยาบเข้าที่ต้องการผ่านเข้าไปใกล้ ๆ เขาเพื่อจะเอาก้อนหินขว้างปาทำร้ายร่างกาย เพิ่มความทุกข์ทรมานให้เขายิ่งขึ้นเท่านั้น

ฉะนั้นความทุกข์ทรมานที่ชายผู้นี้ต้องแบกรับอยู่ จึงทั้บถมเป็นอนЕКอนันต์ สุดที่จะบรรยายได้อย่างถูกต้อง เขาอาจเกิดมาในตระกูลผู้ดีมีสัญธรรมก็ได้ แต่ต่อมาได้ถูกผีเข้าสิง โดยไม่รู้สีกตัว ครั้นเมื่อประชาชนรู้ความจริงข้อนี้เข้า ก็เกิดความรังเกียจเดียดฉันท์ไม่ยอมคบค้าสมาคมด้วย และพากันข่มเหงรังแกเขา จึงทำให้สภาพชีวิตของเขาซึ่งตกต่ำอยู่แล้ว กลับต้องเลวร้ายยิ่งขึ้น จนในที่สุดต้องถูกตัดขาดจากวงศ์กรม และเป็นที่เกลียดกลัวของชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงโดยทั่วไป พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า ผีโสโครกได้ครอบครองชายผู้นี้ทั่วทุกส่วนทั้งร่างกายและสมอง และได้ทำให้ชีวิตของเขาวิปริตแปรผันไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง พลังอำนาจในการต่อสู้ผีร้ายซึ่งเคยมีอยู่ สูญหายไปสิ้นโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เลย นอกจากโดยฤทธาานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยได้ ตามร่างกายของเขาเต็มไปด้วยบาดแผลและริ้วรอยของโซ่ตรวน ดวงตาเต็มไปด้วยแววคูร้าย อันเป็นการบ่งถึงสภาพจิตใจที่บ้ำกั้งเขามีความเป็นอยู่อย่างสกปรก และทุกข์ทรมานอย่างสาหัส รูปร่างเปลี่ยนแปลงไปสิ้นจนมีสภาพไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่า

ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามากราบไหว้พระองค์ พระเยซูทรงเข้าใจในเรื่องราวของเขาโดยตลอด พระองค์มิได้ทรงคำนึงถึงความบ้าคลั่งคูร้ายของเขาที่ตกเป็นเหยื่อของพญามารผู้โหดร้าย มิได้ทรงคำนึงถึงดวงตาที่วาวโรจน์ ส้ำแดงความป่าเถื่อน ตลอดจนร่างกายที่เปลือยเปล่า ผมเผ้าที่ยาวกรรุงรัง และเล็บมือเล็บเท้าซึ่งยาวคูดงู้งเล็บของสัตว์ป่าของเขาเลย หากแต่พระองค์ทรงคำนึงถึงจิตวิญญาณ อันประเสริฐของความเป็นมนุษย์ของเขา คือมนุษย์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น ตามพระฉายาของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเยซูเองเสด็จลงมาประทานพระชนม์ชีพของพระองค์ เพื่อให้มีสิทธิเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นผู้ “รับมรดกของพระเจ้า และเป็นทายาทด้วยกัน” กับพระองค์ในแผ่นดินสวรรค์ นอกจากนั้นพระองค์ยังทรงประจักษ์ถึง เล่ห์เหลี่ยมกลโกงของศัตรูที่ร้ายกาจของพระเจ้าและมนุษย์ ซึ่งพระองค์ได้ประสบด้วยพระองค์เองมาแล้ว จากการทดลองในป่าเปลี่ยว ศัตรูร้ายนี้แหละที่พระองค์จะได้ทรงทำลายเสีย ดังข้อพระธรรมที่ว่า “พระองค์จะได้ทำลายผู้คนที่ มีอำนาจแห่งความตาย คือมาร” (ฮีบรู 2:14)

พระเยซูทรงจับไล่ผีโสโครกออกจากชายผู้นั้นทันที แต่มั่นทำท่าจะขัดขึ้นและร้องด้วยเสียงอันดังว่า “ข้าพเจ้ามีสาเหตุอะไรกับท่าน โอ เยซูนุตรของพระเจ้าสูงสุด ท่านจะทรมาณพวกข้าพเจ้าก่อนเวลาหรือ”

ตัวชายผู้นั้นเอง อาจจะไม่ทราบว่พระเยซูคือผู้ใด แต่บรรดาฟีโล โครกซึ่งสิงอยู่ในตัวของเขารู้ดี ว่ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทรงมีอำนาจเหนือพวกมัน และจะทรงปรับโทษพวกมันใน วันสิ้นโลก พวกมันต่างรู้ชะตากรรมของตนเองดี แต่พวกมันต่างก็รู้ว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง

พระเยซูตรัสถามฟีโล โครกว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันทูลตอบว่า “ชื่อ กอง เพราะพวกข้าพเจ้ามีหลาย คนด้วยกัน” ที่ฟีโล โครกตอบเช่นนั้น ก็เพราะมีผีหลายคนสิงอยู่ในชายผู้นั้น มันอาจจะมิได้มาสิงอยู่ พร้อม ๆ กันทีเดียวหมดทุกคน แต่เมื่อมีผีคนหนึ่งคนใดเข้าสิงอยู่แล้ว ก็ยอมเป็น โอกาสให้แก่ฟีโล โครก อื่น ๆ เข้าสิงได้ง่ายยิ่งขึ้น จนในที่สุดทั่วทุกส่วนในร่างกายของเขา ถูกครอบงำด้วยผีเหล่านั้นจนหมดสิ้น

ฟีโล โครกได้พากันอ่อนวอนต่อพระเยซูว่า ถ้าพระองค์จะทรงขับไล่มันออกจากชายผู้นั้น มันก็ จะยอมออกไปโดยดี ขอแต่เพียงอย่าได้ส่งกลับไปสู่ “นรกขุมลึก” อันเป็นที่อยู่เดิมของมัน (และเป็น ที่ซึ่ง มันจะต้องไปในวันพิพากษาโลก) (วิวรณ์ 9:2,20:3)

ขณะนั้นมีฝูงฝูงใหญ่ฝูงหนึ่ง กำลังหากินอยู่บนไหล่เขา ไม่ไกลจากบริเวณที่พระเยซูประทับ เท่าใดนัก ฟีโล โครกทั้งหมดจึงได้อ่อนวอนว่า “ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเข้าสิงอยู่ในสุกรเหล่านี้เถิด” ช่างเป็นการขอร้องที่น่าประหลาดอะไรเช่นนั้น แต่อย่างไรก็ดี ในที่นี้เราก็ได้เห็นแล้วว่า ฟีโล โครก เหล่านี้มีสติปัญญาและความรอบรู้พอสมควรไม่น้อย ที่รู้ว่าในละแวกนั้นมีฝูงสุกรอยู่ และไม่พึงประสงค์จะกลับไป สู่เหวนรกถิ่นเดิมของมันอีกเลย นอกจากนั้นมันก็ยังไม่ต้องการให้ถูกขับไล่ออกไป โดยปราศจากที่ อยู่อาศัยอีกด้วย เมื่อรู้ตัวว่าจะต้องถูกขับไล่ออกจากชายผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น มันก็รีบแสวงหาที่อยู่ใหม่ ทันที แม้ว่าที่ซึ่งมันจะไปเข้าสิงอยู่ใหม่นี้จะเป็นสุกรก็ตาม แต่ก็เป็นที่ปรากฏกันอย่างแน่ชัดแล้วว่า มัน ต้องการสิงอยู่ในมนุษย์มากกว่าสิ่งอื่นใด ข้อสังเกตที่เด่นชัดอีกประการหนึ่งก็คือ ฟีโล โครกเหล่านี้มี ลักษณะของมัน โดยเฉพาะ มันสามารถพูดและเข้าใจภาษามนุษย์ได้ เสียงพูดที่เปล่งออกมานั้นเป็นเสียง ของมันเอง มิใช่เสียงของชายผู้เคราะห์ร้ายที่มันสิงอยู่ นอกจากนั้นมันยังรู้อีกด้วยว่า พระเยซูทรงเป็นพระ บุตรของพระเจ้า ตอนแรกฟีโล โครกพยายามต่อสู้ขัดขืนพระเยซู โดยยกเอาเหตุผลต่าง ๆ มาอ้าง แต่แล้ว มันก็ต้องยอมเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์และรู้ตัวว่าจะต้องออกจากชายผู้นั้น สิ่งที่น่าแปลกและเกิน ความเข้าใจของเราก็คือ การที่พระเยซูทรงอนุญาตให้ฟีโล โครกเหล่านี้ไป เข้าสิงอยู่ในฝูงสุกรตามคำ ขอร้องของพวกมัน แทนที่จะส่งพวกมันไปสู่นรก “ก่อนเวลา” แม้ว่าพระเยซูจะทรงมีฤทธิ์อำนาจ เหนือพวกมันทุกอย่าง แต่ก็ยังทรงมีขอบเขตในการใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์อยู่ ฉะนั้นพระองค์จึง มิได้ทรงจัดการกับพวกมันเสีย “ก่อนเวลา” แต่เมื่อเวลาของพระเจ้ามาถึง ฟีโล โครกทั้งปวงก็จะต้องถูก ทิ้งลงในขุมนรกอย่างไม่มีทางหนีพ้น (วิวรณ์ 20:3)

พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่ พระเยซูเพียงแต่ตรัสว่า “ไปเถิด” แล้ว “ฟีโล โครกเหล่านั้นก็ ออกไป” เมื่อฟีโล โครกถูกบังคับให้ออกไปจนหมดแล้ว ชายผู้นั้นก็หายไปเป็นปกติดังเดิม การขับผี

โศโครกรายนี้ เป็นการจับผีที่ร้ายกาจที่สุด ในการทำพระราชกิจของพระเยซู แม้ว่าความชั่วร้ายจะมี นานาชนิดแต่มันก็มีต้นกำเนิดจากแหล่งเดียวกันนั่นเอง และก็ไม่มีอะไรที่ยากเกินไปสำหรับพระเจ้า พระเยซูมิได้ทรงกระทำการใด ๆ เพียงแต่ตรัสคำเดียวเท่านั้น ชายผู้เคราะห์ร้ายก็เป็นอิสระ หลุดพ้นจาก อำนาจอันชั่วร้ายของผีโศโครกที่ครอบงำอยู่ทันที เราไม่อาจบอกได้ว่า ร่างกาย สมอ และจิตวิญญาณ ของชายผู้นี้ ซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานมาเป็นแรมปี จะมีความปีติยินดีและเป็นสุขเพียงใดที่ได้รับอิสระ เช่นนี้ โอ ช่วงเป็นการเปลี่ยนแปลงที่อัศจรรย์ยิ่งนัก บัดนี้เขามีสภาพเป็นปกติเหมือนแต่ก่อนทุกประการ เขากราบลงที่พระบาทของพระเยซูด้วยจิตสำนึกที่เปี่ยมไปด้วยความกตัญญู

เมื่อผีโศโครกออกจากชายผู้นั้นแล้ว ก็ได้เข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกร ตามคำอนุญาตของพระเยซู ทันที อาการชั่วร้ายและคึกคะนองที่เกิดขึ้นอย่างกระทันหันในฝูงสุกรนั้น สัมแดงให้เห็นถึงอำนาจร้าย กาจของผีโศโครก และทันใดนั้นสุกรทั้งฝูงต่างก็วิ่งตรงไปที่หน้าผาแล้วก็กระ โจนลงไปในทะเล ตาย สิ้นทุกตัว สุกรฝูงนั้นมีสองพันตัว และการที่สุกรทุกตัวเป็นเช่นนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า สุกรแต่ละตัวต่าง ก็ถูกผีโศโครกสิงประจำอยู่ หรือมิฉะนั้นก็คงเป็นเพราะสุกรบางส่วนที่ถูกผีสิงอยู่เป็นฝ่ายวิ่งนำหน้าไป ก่อน ทำให้สุกรตัวอื่น ๆ ที่มีได้ถูกผีสิงพลอยวิ่งตามไปด้วย จนในที่สุดต้องจมน้ำตายทุกตัว คำว่า “กอง” นี้ ในกองทัพโรมันหมายถึงกำลังทหาร ตั้งแต่ 4,500 ถึง 6,000 คน คือหนึ่งกองพลนั้นทีเดียว การที่ผีร้าย จำนวนตั้งมากมายเข้าสิงอยู่ในบุคคลคนเดียว เช่นนี้ คิด ๆ ดูก็ออกจะเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ แต่พระวาทะ ของพระเจ้าได้บันทึกไว้เช่นนี้

ไม่ว่าเราจะอยู่แห่งหนตำบลใด ก็จะมีผีสิงนับหมื่นนับแสน ร่ายล้อมเราอยู่ตลอดเวลา ผีชั่ว เหล่านี้มี “ผู้มีอำนาจ ผู้ครอบครองในอากาศ” เป็นหัวหน้า (เอเฟซัส 6:12) ลองคิดดูเถิดว่าตาม โรงพยาบาลโรคจิต เรือนจำ โรงพยาบาลและรมณีสถานต่าง ๆ เช่น สถานเดินร่า แหล่งโสเภณี ฯลฯ จะมีผีโศโครกแทรกซึมอยู่มากมายเพียงใด ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะ “มนุษย์โลกทั้งสิ้นทอดตัวอยู่ในมารร้าย” (1 ยอห์น 5:19) และที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ มันได้ทำให้ผู้ที่ขาดความเข้าใจในความจริงของพระเจ้า นับ จำนวนไม่ถ้วน แม้กระทั่งคริสเตียนเอง ต้องอยู่ในอำนาจของมัน โดยไม่รู้สีกตัว เราจะต้องจำไว้เสมอว่า พญามารมิได้มาทดลองคนของพระเจ้า ในรูปร่างที่ชั่วร้ายหน้าตาน่ากลัวดังที่ที่เราคาดคิด แต่มันมาในรูป ของ “ทูตแห่งความสว่าง” และผู้รับใช้ของซาตานนั้นปลอมตัวเป็นคนรับใช้ของความชอบธรรม (2 โครินธ์ 11:14)

เราไม่อาจทราบได้ว่า พญามารได้ใช้เวลาล่อลวงนางฮาวานานเท่าใด จึงทำให้นางหลงเล่ห์กล ของมัน ทำการฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้า อันเป็นผลให้มนุษย์ชาติทั้งปวง ต้องได้รับความหายนะ อย่างใหญ่หลวง สืบเนื่องมาจนทุกวันนี้ ในการทดลองทุกครั้งที่เราเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นในชีวิต

คริสเตียน พญามารจะคอยหาโอกาสแทรกแซงอยู่เสมอ โดยพยายามล่อลวงเราให้หลงคล้อยไปตามคำล่อลวงของมัน ถ้าหากเราไม่เชื่อการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า แม้ว่าเป็นเรื่องที่เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตาม เราก็จะตกอยู่ในอำนาจของพญามารทันที เมื่อมันสามารถล่อลวงเราได้แล้ว ต่อไปมันก็จะบังคับขับไล่เราให้ทำผิดคิดชั่วยิ่งขึ้น พญามารไม่สามารถทำลายพระคริสต์ได้ เพราะฉะนั้นจุดมุ่งหมายที่ใหญ่ยิ่งของมันก็คือ ต้องการทำลายผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ทุกคน ถ้าหากว่า พญามารไม่เป็นภัยต่อมนุษย์แล้ว พระเจ้าก็คงไม่ทรงสั่งสอนตักเตือนให้เราต่อสู้ขัดขืน และคอยระวังเหล่าภัยของมันเป็นแน่ (1 เปโตร 5:8,9, เอเฟซัส 6:11-16) ความเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น ที่จะทำให้เราชนะพญามารได้

(วิวรณ์ 12:11) แต่ทั้งนี้ต้องเป็นความเชื่อที่แนบแน่นและมั่นคงอย่างจริงจังมิใช่เชื่ออย่างหละหลวมหรือเชื่อเพียงแต่ปาก พยายามปฏิบัติตามแนวทางที่พระองค์กำหนดไว้ให้ และจงหลีกเลี่ยงทางของพญามาร (ซึ่งจะทำให้เราตกเป็นเหยื่อของมาร) ให้มากที่สุดที่จะกระทำได้ แล้วเราก็จะชนะมัน

ทั้งสุกรและผู้เลี้ยง อยู่ห่างไกลจากบริเวณที่พระเยซูประทับอยู่ (มัทธิว 8:30) ฉะนั้นจึงเป็นปัญหาอยู่ว่า ผู้เลี้ยงสุกรรู้ได้อย่างไรว่า มีอะไรเกิดขึ้นแก่สุกรของตน ซึ่งปัญหานี้ก็อาจจะเฉลยได้โดยไม่ยากนัก จริงอยู่แม้พวกเขาจะไม่สามารถมองเห็นด้วยตาของตนเองว่า พิโรโศกรกได้ออกจากชายเคราะห์ร้ายผู้นั้น เข้าสิงในฝูงสุกร แต่จากกิริยาท่าทางอันคร่ำครวญ ที่เกิดขึ้นแก่สุกรทั้งฝูงอย่างกระทันหันนั้น ซึ่งไม่ผิดอะไรกับท่าทางวิปริตบ้าคลั่ง ของชายผู้นั้นเลย มีหน้าซ้ำอาการที่เกิดขึ้นแก่ฝูงสุกร ก็เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันที่ชายผู้เคราะห์ร้ายดังกล่าว หายเป็นปกติเสียอีก สิ่งเหล่านี้คงจะพอทำให้คนเลี้ยงสุกรวินิจฉัยเหตุการณ์ได้ว่า การที่สุกรของตนเป็นเช่นนั้น มีสาเหตุมาจากอะไร อาการที่สงบเสงี่ยมหลังจากที่เขาหายเป็นปกติแล้ว พวกคนเลี้ยงสุกรอาจจะสังเกตเห็นจากบนไหล่เขาซึ่งเขาเลี้ยงสุกรอยู่ก็ได้ หรือมิฉะนั้นก็คงเป็นเพราะบรรดาอัครสาวกของพระเยซูนั่นเอง เป็นผู้เล่าเรื่องนี้ให้พวกเขาฟัง แต่ไม่ว่าพวกเขาจะทราบโดยทางใดก็ตาม พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า พวกเขาต่างรีบวิ่งไปบอกข่าวนี้ให้แก่ผู้คนในเมืองฆะคาราทราบโดยทั่วกัน ดังนั้นชั่วครู่ต่อมาจึงมีผู้คนเป็นอันมากมาเฝ้าพระเยซู เพื่อพิสูจน์กันให้แน่ชัดว่า เรื่องราวที่ตนได้รับทราบจากคนเลี้ยงสุกรนั้น เป็นความจริงหรือไม่

เมื่อประชาชนเหล่านั้นมาถึงก็ได้พบว่า ชายที่เคยถูกพิโรโศกรกสิงอยู่ก่อนกำลังนั่งอยู่แทบพระบาทของพระเยซู ในลักษณะอาการเรียวร้อย ดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวไว้ในตอนนั้นว่า เขา “นุ่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี” เมื่อเขาหายจากการบ้าคลั่ง มีสติสัมปชัญญะเช่นเดิมแล้ว ก็เกิดความละอายใจที่เปลือยกายอยู่ และต้องการเครื่องนุ่งห่มมาปกปิดร่างกาย ฉะนั้นเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ดังกล่าวนี้ อาจเป็นเสื้อผ้าที่คนเลี้ยงสุกร หรือ ไม่ก็บรรดาอัครสาวกช่วยกันบริจาคให้นั่นเอง เมื่อประชาชนเห็นสภาพของชายผู้เคยถูกพิโรโศกรกสิงหายเป็นปกติประกอบกับได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับสุกรทั้งฝูงจากผู้เลี้ยงสุกรมาแล้ว “เขาจึงเกรงกลัวนัก” และได้ขอร้อง ให้พระเยซูออกไปจากเขตแดนของพวกเขา เพราะความเกรงกลัว

ฤทธิ์ของพระเจ้า และเชื่อว่า ถ้าพระเยซูยังคงประทับอยู่ในเขตแดนของตนแล้ว ก็อาจจะมีเหตุการณ์ประหลาดทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีก ซึ่งจะทำให้พวกคนต้องสูญเสียทรัพย์สินยิ่งขึ้นอีก จริงอยู่แม้ว่าผลของการเทียบกับการที่ต้องสูญเสียสุกรถึงสองพันตัวแล้ว ก็ดูเหมือนว่ามีได้ทำให้พวกเขาชื่นชมแต่อย่างใด ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องการให้พระองค์ เข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่อยู่กับพวกเขา

ในปัจจุบันนี้ก็เช่นเดียว คนเป็นจำนวนมากที่ได้ปฏิเสธ ไม่ยอมเกี่ยวข้องกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ต่างยึดเอาความคิดเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ ดร. เอ. เจ. กอร์ดอน ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “การทรงรักษาโรคของพระเจ้า” ของเขา ตอนหนึ่งมีใจความว่า พระเจ้าได้ทรงรักษาหญิงสาวผู้หนึ่ง ให้รอดพ้นจากอาการป่วยของนาง แต่แทนที่คนอื่น ๆ จะเห็นถึงพระคุณของพระองค์ และเคารพนมัสการพระองค์ กลับพากันเยาะเย้ยถากถาง และโจมตีหญิงสาวผู้นั้นรวมทั้งครอบครัวของนาง อย่างรุนแรง คนส่วนใหญ่มักเอาใจใส่แต่หน้าที่การงาน และความเป็นอยู่ของตัวเอง มากกว่าจะไปสนใจต่อความทุกข์ยากของผู้อื่น การที่จะปรับปราใส่ร้าย หรือติเตียนผู้ที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมาร โดยไม่ให้ความช่วยเหลือแก่เขานั้น เป็นสิ่งที่กระทำได้ง่าย แต่หากว่าเรามองให้ลึกซึ้งสักนิดว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของมาร อาจจะมีได้มีสันดานชั่วร้าย เป็นเพียงแต่หลงกระทำความผิด โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์และถูกรุมล้อมจำไว้โดยไม่รู้สีกตัว ซึ่งกว่าเขาจะรู้สำนึกก็ถลาลึกเกินกว่าเขาจะแก้ไขได้เสียแล้ว สมควรแล้วหรือที่เราจะกล่าวโทษเขา โดยไม่ยอมให้ความเมตตาธรรม

พระเยซูได้ทรงบัญชาให้เรา “แบกภาระซึ่งกันและกัน... เป็นที่ให้พระบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” “อธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค” ช่วยกันดูแลรักษาอาการป่วยไข้ และจับไข้ใส่ร้าย ตลอดจนออกไปประกาศพระวจนะของพระองค์ให้แก่ชาวโลก โดยไม่เลือกวันเวลา เพื่อว่าเขาจะได้ “ถอนตัวออกจากบ่วงแรว์ของมาร” (2 ทิโมธี 2:26) พญามารได้วางกับดักผู้ที่ประมาทเลินเล่อไว้แทบทุกฝีก้าว การให้คำตักเตือน และการช่วยเหลือเขาเสียตั้งแต่ตอนต้น ๆ แม้จะเป็นเพียงเล็กน้อย ก็อาจช่วยเหลือเขามีให้ก้าวผิดพลาด ซึ่งอาจนำความทุกข์ทรมานมาสู่เขาเป็นเวลานานปี

หากว่าพระเยซูยังคงดำรงพระชนม์ในสภาพเนื้อหนังอยู่ จนตราบเท่าทุกวันนี้ และเสด็จไปตามถนนหนทางในเมืองใหญ่โตทันสมัย ก็เป็นปัญหาอยู่เหมือนกันว่า พระองค์จะได้รับการต้อนรับจากประชาชนมากน้อยเพียงใด คงมีสภาพไม่ผิดอะไรกับที่ชาวเมืองฆะดรามมีต่อพระองค์ เมื่อสองพันปีมาแล้วโลกในปัจจุบันนี้เต็มไปด้วยการทำสงคราม ความเกลียดชัง ความอยุติธรรม ความขมขื่น และความแตกร้างระหว่างกัน และก็คงจะพากันขอร้องให้พระองค์ “ไปเสียจากเขตแดนของเขา” และพระองค์ก็คงจะต้องถูกตรึงอีกอย่างไม่ต้องสงสัย ในทวีปยุโรปได้มีหลายประเทศที่ปฏิเสธไม่ยอมรับพระองค์ และคริสตจักรของพระองค์ แต่อย่างไรก็ตามคริสตจักรของพระองค์ จะต้องดำรงอยู่สืบไป เพราะพระเจ้าได้ตรัสว่า “ประตูแห่งความตาย จะมีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นห้ามมิได้”

เมื่อพระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ ถูกชาวเมืองฆะดาราปฏิเสธ ไม่ต้องรับเช่นนั้น จึงพากันลงเรือเตรียมตัวเดินทางจากไป การนี้ได้ทำให้ชายผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากอำนาจของฟีโลโครก รู้สึกเศร้าใจมาก พระกรุณาธิคุณอันใหญ่หลวงที่พระเยซูทรงโปรดแก่เขานั้น ทำให้เขาค้นจิตใจเป็นที่สุด และรู้สึกว่าคุณชีวิตของเขาขาดพระองค์ไม่ได้ จึงได้ทูลอ้อนวอนขอติดตามไปด้วย แต่พระองค์ไม่ทรงอนุญาต ทรงสั่งให้เขากลับไปหาญาติมิตร และเล่าให้บุคคลเหล่านั้น ทราบถึงพระเมตตากรุณาอันใหญ่หลวงของพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ที่พระองค์ทรงช่วยเหลือให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน และอำนาจของฟีโลโครก ชายผู้นั้นตระหนักแล้วว่า เขาไม่มีเพื่อนฝูงใด ๆ อีกแล้ว นอกจากพระองค์ผู้เป็นมิตรใหม่ผู้เดียวเท่านั้น ทั้งนี้เพราะถูกตัดขาดจากวงศ์ชมและทุกครั้งที่มีผู้พบเห็นเขา ก็จะช่วยกันล่ลามโซ่เขาไว้ ฉะนั้นเขาจึงต้องการอยู่กับพระองค์ ผู้ซึ่งได้ทรงช่วยเหลือเขาให้พ้นจากความทุกข์ มีพลังกำลัง ความสุข มีสติปัญญา และความนึกคิดเช่นเดิม

แม้ว่าเขาจะมีความปรารถนาที่จะติดตามพระเยซูเพียงใดก็ตาม แต่เขาก็ยินดีเชื่อฟัง และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์โดยมิได้ขัดขืน เขาได้ออกไปประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์ ทั้งทั้งแขวงเดคาโปลี ซึ่งได้ทำให้ประชาชนทั่วไป พากันพิศวงงงงวย ในการเปลี่ยนแปลงของเขาเป็นอย่างยิ่ง เขากลายเป็นผู้ประกาศที่เคร่งครัดต่อหน้าทีมาก ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะต้องปูพื้นฐาน เตรียมทางไว้ให้พระเยซูเสด็จกลับมา ปฏิบัติพระราชกิจในแขวงเดคาโปลีแห่งนี้ อีก และดินแดนแห่งนี้แหละที่พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารแก่ประชาชน เป็นจำนวนมากถึงสองครั้ง ครั้งแรกห้าพันคน และครั้งที่สองสี่พันคน นอกจากนั้นพระองค์ยังได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อื่น ๆ ในดินแดนแห่งนี้อีกหลายประการ

ข้อไตร่ตรอง

“จงระลึกถึงคนเหล่านี้ที่ถูกจองจำอยู่ เหมือนหนึ่งท่านทั้งหลายถูกจำจองอยู่ด้วยกัน” (ฮีบรู 13:3) การหลีกเลียงหรือขับไล่ผู้ที่ถูก “ล่ลามไว้” นั้นย่อมเป็นสิ่งที่กระทำได้ง่ายกว่า การที่จะแบ่งเบาความทุกข์ไปจากเขา และช่วยนำเขาให้กลับคืนมาหาพระเจ้า ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างคริสเตียนที่ดี

พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลก เพื่อปลดปล่อยเชลย (คนบาป) ทุกคนให้ได้รับอิสรภาพ และเพื่อทำลายโซ่ตรวนทุกอย่างที่ผูกมัดร่างกาย และจิตวิญญาณของมนุษย์ไว้ “เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรนั้นจะกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริง ๆ” (ยอห์น 8:36)

“นุ่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี” ชายผู้ที่ถูกฟีโลโครกสิงอยู่ ต้องเปลือยกายมาเป็นเวลาแรมปี แต่เมื่อเขาหายเป็นปกติ มีสติรู้สึกชอบ เขาก็รีบจัดการนุ่งห่มเสื้อผ้าทันที “พระองค์ได้ทรงเอาความรอดมาสวมใส่ข้าพเจ้าเป็นเครื่องนุ่งห่ม และพระองค์ทรงเอาความชอบธรรม มาตกแต่งข้าพเจ้าอย่างเสื้อคลุม” (อิสยาห์ 61:10) ขณะที่ชายผู้นี้ยังคงอยู่ในอำนาจฟีโลโครกนั้น เขาไม่รู้สึกรู้ว่า ตนเป็น “คนเปลือยกายอยู่” (วิวรณ์ 3:17) “ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดี และรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกือบกว่าผู้นั้นจะเดินเปลือยกาย

และคนที่ทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเขา” (วิวรณ์ 16:15) (ข้อนี้ น่าจะเป็นบทเรียนที่ดีสำหรับสตรีที่ชอบแต่งกายตามแบบสมัยใหม่ โดยที่ไม่คำนึงถึงประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของบ้านเมือง)

“เขาอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ” พญามารมักจะนำเราไปสู่ดินแดนแห่งความตายเสมอ “ความตายก็เกิดมาเพราะความผิดนั้น” (โรม 5:12) ความผิดบาปทำให้เราขุดค้นอยู่รอบ ๆ ป่าช้า คือขุดค้นสิ่งที่ได้ตาย และถูกฝังไว้กับพระคริสต์แล้ว

“ไม่มีผู้ใด ทำให้เขาสงบได้” เนื่องจากมีศิโรครกสิงอยู่ในชายผู้นั้น ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถทำให้เขาสงบสติอารมณ์ได้เลย แต่เมื่อพระเยซูขับไล่บรรดาศิโรครกออกจากตัวเขาจนหมดแล้ว เขาก็ทรุดตัวลงนั่งแทบพระบาทของพระองค์ ด้วยอาการสงบเสงี่ยมที่สุด “เหตุที่ใจสมกับเนื้อหนังนั้นก็เป็ ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะว่าหาได้อยู่ได้บังคับพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ และจะอยู่ได้บังคับพระบัญญัติไม่ได้” (โรม 8:7) พญามารจะทำงานของมันได้ก็เฉพาะแต่ในชีวิตเนื้อหนังเท่านั้น เพราะชีวิตนี้ก็ “ติดไฟมาจากนรก” ด้วยเช่นเดียวกัน (ยากอบ 3:6)

“เขาจึงเกรงกลัวนัก” ชาวเมืองฆะดาราต่างรู้สึกเกรงกลัวพระเยซูยิ่งนักและเชื่อว่าถ้าปล่อยให้พระองค์สำแดงอำนาจ ท่ามกลางพวกเขาต่อไปแล้ว จะต้องเกิดเหตุการณ์ร้ายอื่น ๆ เกิดขึ้นแก่พวกเขาอีก ฉะนั้นชาวเมืองฆะดาราเหล่านี้ จึงต้องการให้พระองค์ออกจากเมืองไปเสียโดยเร็ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความคิดผิดเช่นนี้ จะต้องนำไปสู่การพิพากษาอย่างแน่นอน มีหลายคนต้องการฟังพระธรรมโอวาทของพระองค์ แต่การที่พวกเขาใกล้ชิดสนิทสนมกับพระองค์ ก็กับการที่จะให้พระองค์ชี้ให้เห็นถึงความผิดบาปของตนเองนั้น เป็นคนละเรื่อง มนุษย์ทุกคนล้วนแต่ไม่ฟังปรารณาที่จะได้ยินถึงเรื่องความผิดบาปของตัวเอง “พระเจ้าไม่ไ้ทรงประทานให้เราใจสะดุ้งกลัว แต่ทรงประทานให้เราใจประกอบด้วยฤทธิ์ และด้วยความรัก และด้วยกริยาเสงี่ยมเจียมตัว” (2 ทิโมธี 1:7)

“ครั้นเขาเห็นพระเยซู...ก็วิ่งเข้าไปกราบไหว้พระองค์” “เพื่อทุกหัวเข่าในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี จะได้คุกกราบลงนมัสการ ในพระนามแห่งพระเยซูนั้น” (ฟิลิปปี 2:10) “พวกปีศาจทั้งปวงก็เชื่อเหมือนกัน และกลัวจนตัวสั่น” (ยากอบ 2:19)

พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงกลับไปบ้านเรือนของตัวเอง” และ “คนนั้นก็กลับไป” อย่างว่าง่าย เช่นเดียวกับเรื่องบุตรเสเพล ตอนที่เขาสำนึกตัวได้และพูดว่า “ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นและกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าที่บ้าน” เขาได้ออกไปประกาศให้ประชาชนทั่วทุกแห่งหน ทราบถึงพระราชกิจยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อเขา ขอให้ “เหล่าคนที่พระเยซูโอวาททรงไถ่ไว้ ทุกล่าวดังนั้น” เกิด

คำว่า “ประกาศ” นี้ ในภาษากรีกหมายถึง การมีสิทธิหรืออำนาจซึ่งบุคคลอื่นจะต้องเชื่อฟัง และปฏิบัติตาม เนื่องจากชายผู้น่าสงสาร ซึ่งถูกศิโรครกสิงนั้น ได้รอดพ้นจากความทุกข์ทรมาน เขาจึง

กลายเป็นผู้มีอำนาจเช่นเดียวกับทุกคน ที่พระเยซูได้ทรงช่วยให้รอดพ้นจากความเจ็บไข้ได้ป่วย ดังนั้น เราต้องออกไปประกาศพระราชกิจของพระองค์ ให้แผ่ขยายออกไปโดยอาศัยอำนาจของพระองค์

บททวน

ในขั้นที่แล้ว พระเยซูทรงสำแดงการอัศจรรย์อะไรบ้าง? พระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ เข้าไปถึงด้านทิศตะวันออก เมื่อเวลาเท่าใด?

ตรงที่พระเยซูและอัครสาวกจอดเรือนั้น อยู่ใกล้เมืองอะไร? ภูมิภาคแถบนั้นมีลักษณะอย่างไร? ผู้ที่อาศัยอยู่ในแคว้นนั้นเป็นชนชาติใด?

บุคคลแรกที่พระเยซูและอัครสาวกพบ ในทันทีที่ขึ้นฝั่งคือใคร? เขามาจากไหน? เขาได้รับความทุกข์ทรมานเนื่องจากอะไร? จงอธิบายถึงลักษณะท่าทางการปรากฏตัวของเขา และสภาพความเป็นอยู่ของเขา เมื่อเขาเห็นพระเยซูเสด็จมาเขาทำอย่างไร? พระองค์ทรงกระทำอย่างไรต่อชายผู้นั้น? ผีโสโครกยอมออกจากเขาในทันที ที่พระเยซูทรงจับโล่มันหรือไม่? พวกมันพูดต่อพระเยซูว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสถามผีโสโครกอย่างไร? มันพูดตอบว่าอย่างไร?

ผีโสโครกที่สิงอยู่ในร่างของเขามีทั้งหมดกี่ตน? คำว่า “กอง” มีปริมาณมากน้อยเพียงใด?

ชายผู้นั้นต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ เป็นเวลานานเท่าใด? ชาวเมืองฆะคารามีความรู้สึกต่อชายผู้นั้นอย่างไร? พวกเขากระทำอย่างไรต่อชายผู้นั้น? ชายผู้นั้นมีพลังกำลังแข็งแรงผิมนุษย์เช่นนั้นหรือ? พระเยซูทรงเกรงกลัวเขาหรือไม่? เพราะเหตุใด?

ผีโสโครกพูดอ้อนวอนพระเยซูอย่างไร? เหตุใดพวกมันจึงต้องการเข้าไปสิงอยู่ในสุกร? ขณะนั้นสุกรฝูงนั้นอยู่ที่ไหน? พระเยซูทรงอนุญาตตามคำอ้อนวอนของพวกมันหรือไม่ เพราะเหตุใด?

พระเยซูทรงกระทำอย่างไร ในการช่วยเหลือชายผู้นั้นให้รอดพ้นจากความทุกข์ทรมาน? คำตรัสเพียงคำเดียว ที่พระเยซูทรงใช้ในการขับไล่ผีโสโครก ให้ออกจากชายผู้นั้นมีใจความว่าอย่างไร? ผลที่เกิดขึ้นในทันทีทันใดนั้นเป็นอย่างไร? มีอะไรบังเกิดขึ้นแก่สุกรฝูงนั้น?

สุกรฝูงนั้นมีทั้งหมดกี่ตัว? คนเลี้ยงสุกรมีความรู้สึกอย่างไร ต่อเหตุการณ์นั้น? พวกเขาทำอย่างไร?

ผีโสโครกได้สำแดงฤทธิ์เดชของมันอย่างไร?

เมื่อชาวเมืองฆะคารา และประชาชนในอาณาเขตโดยรอบได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้แล้ว พวกเขากระทำอย่างไร? เมื่อพวกเขาพากันมาเฝ้าพระเยซู พวกเขาพบเห็นอะไร? ชายผู้นั้นอยู่ในสภาพอย่างไร? เขาเอาเสื้อผ้ามาจากไหน? ประชาชนเหล่านั้นมีความรู้สึกอย่างไร ต่อการกระทำของพระเยซู? เหตุใดพวกเขาจึงมีความรู้สึกเช่นนั้น? พวกเขาได้ขอร้องให้พระเยซูทำอย่างไร? พระองค์เสด็จ

จากดินแดนแห่งนั้นไปตามคำขอร้องของพวกเขา หรือยังทรงอยู่ในแคว้นนั้น เพื่อเทศนาสั่งสอนพวกเขาต่อไปอีก?

ชายผู้ที่ได้รับการรักษาให้พ้นจากความทุกข์เวทนาแล้วนั้น ทำอย่างไร? เหตุใดเขาจึงปรารถนาที่จะติดตามพระเยซูไป? พระองค์ตรัสสั่งให้เขาทำอะไร? โดยปกติแล้วพระเยซูมักจะกำชับผู้ที่พระองค์ได้ทรงรักษาให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ ให้เขาออกไปประกาศถึงการอัศจรรย์ของพระองค์หรือให้เขาปิดเป็นความลับ ไม่ต้องบอกกล่าวให้แก่ผู้ใด?

ท่านคิดว่าชายผู้นี้เหมาะสมที่จะเป็นผู้ประกาศหรือไม่? หลังจากที่เขาถูกลาจากพระเยซูแล้ว เขาไปที่ใดเป็นแห่งแรก? เขาประกาศถึงพระราชกิจอันใหญ่หลวงที่พระเยซูได้ทรงช่วยเหลือเขา ให้แก่ประชาชนในถิ่นใด? การปฏิบัติงานของเขาให้เกิดผลอะไรขึ้นบ้าง?

พระเยซูเสด็จกลับไปสู่แควงเดกาโปลี เพื่อเทศนาสั่งสอนประชาชนที่นั่นอีกหรือไม่? เรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกับบรรดาอัครสาวกอย่างไร?

เมื่อออกจากแควงเดกาโปลีแล้ว พระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ไปยังเมืองใดต่อไป?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับเรื่องผีสิงนี้
2. ท่านคิดว่าในทุกวันนี้ยังมีเหตุการณ์เช่นนี้อยู่อีกหรือไม่
3. ถ้าหากฟีโลโครกรู้ว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อที่จะทรงมานม่นแล้ว เหตุใดพวกมันจึงกราบไหว้นมัสการพระองค์
4. คำพูดที่ว่า “ข้าพเจ้าช็อคอง” นั้น เป็นคำพูดของชายผู้นั้นเอง หรือเป็นคำพูดของฟีโลโครก
5. ฟีโลโครกสามารถพูดเอง โดยไม่ต้องอาศัยการเปล่งเสียงของชายผู้นั้นได้หรือไม่
6. ฟีโลโครกพูดโดยอาศัยการเปล่งเสียงของชายผู้นั้นจริงหรือไม่ พวกมันสามารถพูดพร้อม ๆ กันในเวลาเดียวกันได้อย่างไร (มาระโก 5:12)
7. เหตุใดพระเยซูจึงปล่อยให้ฟีโลโครกโต้แย้งพระองค์ เหตุใดพระองค์จึงทรงอนุญาตให้ตามคำวิงวอนของพวกมัน
8. ท่านคิดว่าฟีโลโครกทำร้ายผู้เลี้ยงสุกรด้วยหรือไม่
9. การที่สุกรจมน้ำตาย ทำให้ฟีโลโครกเป็นอันตรายหรือไม่ พวกมันจมน้ำด้วยหรือไม่
10. ท่านคิดว่า เหตุใดประชาชนในท้องถิ่นนั้นจึงไม่ต้องการ ให้พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นต่อไป
11. ท่านคิดว่าชายผู้นั้น หายเป็นปกติดีทุกอย่างทั้งร่างกายและจิตใจ เช่นนั้นหรือไม่
12. คนวิกลจริต กับคนที่ถูกผีสิง มีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร
13. ท่านคิดว่ามูลเหตุเบื้องต้น ที่ทำให้เขาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ คืออะไร
14. ท่านคิดว่าคำพยานของเขาได้ช่วยให้ประชาชนในเมืองเดกาโปลี รู้จักพระเยซูมากขึ้น เช่นนั้นหรือไม่
15. ท่านคิดว่า หากพระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนประชาชน แทนที่จะช่วยขับไล่ผีโลโครกออกจากชายผู้นั้นแล้ว การปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์จะ ได้ผลดีกว่านี้เช่นนั้นหรือไม่

ชั้นที่ยี่สิบหกทรงช่วยให้บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพ-เมืองคาเปอร์

นาอุม

มัทธิว 9:18-34,มาระโก 5:21-43,ลูกา 8:40-56

พระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ ออกจากเมืองคาเปอร์นาอุม เป็นเวลาหนึ่งวัน ภายหลังจากที่พระองค์ต้องผจญกับลมพายุตลอดทั้งคืนแล้ว พระองค์ก็ได้เสด็จขึ้นฝั่ง ที่บริเวณนอกเมืองมะดารา ณ ที่นั่นเองพระองค์ได้ทรงขับไล่ผีโสโครกหลายคนให้ออกจากชายผู้หนึ่ง ผลของการขับไล่ผีโสโครกครั้งนี้ ได้ทำให้ชาวเมืองหวาดกลัวเป็นอันมาก จึงได้พากันทูลขอร้องให้พระองค์เสด็จไปจากดินแดนแห่งนี้เสีย ดังนั้นพระองค์จึงได้เสด็จกลับมาสู่เมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นเมือง “ของพระองค์” โดยปล่อยให้ชายที่พระองค์ทรงขับไล่ผีโสโครกออกนั้นอยู่ที่นั่น เพื่อว่าเขาจะได้เป็นพยานให้ประชาชน ในแคว้นแคว้น โดยรอบทราบถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเขา

การเสด็จกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมของพระเยซูครั้งนี้ ประชาชนได้ถวายการต้อนรับอย่างอบอุ่นยิ่ง ในทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นฝั่ง ประชาชนเป็นอันมากต่างก็เบียดเสียดกันเข้าไปห้อมล้อมต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี บุคคลเหล่านี้ต่างคอยทำการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยใจจดจ่อ และหวังอย่างยิ่งที่จะได้เห็นพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจในเมืองนี้สืบไป เพราะว่าเมืองนี้เป็นเมืองที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นครั้งแรก และทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการด้วยกัน

ในบรรดาผู้ที่ถวายการต้อนรับพระเยซูนั้น มีชายผู้หนึ่งเข้าใจว่าคงรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์อยู่ ณ ที่นั่นตลอดเวลา นับตั้งแต่พระองค์แล่นเรือเสด็จจากเมืองคาเปอร์นาอุม เขาคือ ไยรัส เป็นนายธรรมศาลา และเป็นผู้นำคนหนึ่งของชนชาติยิวในเมืองนั้น ในเวลาที่กล่าวถึงนี้ ไยรัสกำลังตกอยู่ในความทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวง ทั้งนี้เพราะบุตรสาวของเขาป่วยหนัก แม้เขาจะเฝ้ารักษาพยาบาลอย่างไรก็ไร้ผล อาการมีแต่ทรุดหนักลง อยู่ในลักษณะที่เรียกได้ว่า อยู่หรือตายเท่ากัน เมื่อหมดหนทางที่จะดิ้นรนต่อไปอีกแล้ว เขาจึงหวังที่จะยึดเอาพระเยซูเป็นที่พึ่ง เขาตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะต้องไปทูลขอร้องพระองค์ ให้ทรงช่วยรักษาบุตรสาวของเขาให้ได้ ดังนั้นระหว่างที่เขารอคอยพระองค์อยู่นั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคงเฝ้าอธิษฐานขอให้พระองค์และอัครสาวกรอดพ้นจากพายุร้ายทั้งปวง และเสด็จกลับมาโดยเร็ว ดังนั้นในทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นฝั่ง เขาจึงเป็นคนแรกที่เข้าไปถวายการต้อนรับ และ

ทักทายปราศรัยกับพระองค์ เขาได้ทูลขอร้องให้พระองค์เสด็จไปรักษานูตรสาวของเขา ซึ่งพระองค์มิได้ปฏิเสธ ทรงดำเนินไปกับเขาด้วยความยินดี ในครั้งนี้ได้มีผู้คนตามเสด็จเป็นจำนวนมาก และในบรรดาผู้ที่ตามเสด็จเหล่านี้ มีหญิงผู้หนึ่ง ซึ่งป่วยเป็นโรคโลหิตตกมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่มีผู้ใดที่จะเยียวยารักษาให้หายได้ นางเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นว่า ถ้าแม้นางได้แตะต้องชายฉลองพระองค์ โรคของนางก็จะหายทันที และในที่สุดผลแห่งความเชื่อของนางก็ได้ทำให้นางหายโรค

ระหว่างทางที่พระเยซูกำลังเสด็จไปยังบ้านของไยรัสนั้น ปรากฏว่าบุตรสาวของไยรัสได้สิ้นชีวิตลงเสียแล้ว แต่เมื่อพระองค์เสด็จไปถึง ก็ทรงช่วยให้เด็กหญิงผู้นั้นฟื้นคืนชีพได้อย่างน่าอัศจรรย์ นอกจากนี้พระองค์ก็ยังทรงรักษาชายตาบอดสองคน และโบ้อีกคนหนึ่งให้หายอีกด้วย

อภิปราย

ไยรัส ผู้นำชนชาติยิวในเมืองคาเปอร์นาอุมผู้นี้ เคยเห็นและได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระเยซูคริสต์มาแล้ว เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาในเมืองนั้น และคงเป็นผู้หนึ่งที่เคยคัดค้านการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูคริสต์มาก่อน แต่ครั้งถึงคราวกลับเข้ารับเข้า เขาก็กลับต้องฟังพระเยซู เพราะ “ยามลับขันของมนุษย์ ก็คือ โอกาสของพระเจ้า” แม้ว่าเมื่อก่อนเขาจะสงสัยในข้อเรียกร้องของพระองค์ และไม่เชื่อในการทำการอัศจรรย์ของพระองค์ แต่มาบัดนี้เขาต้องละทิ้งความหึงผยองของเขาเสียสิ้น อาการป่วยหนักของบุตรสาวอายุเพียงสิบสองขวบ ซึ่งแทบจะกล่าวได้ว่า นอนรอคอยความตายอยู่นั้น (มัทธิวกว่าว่าตายแล้ว) ทำให้เขาไม่อาจมีท่าทีจะแข็งกร้าวต่อไปได้อีก เขาตัดสินใจที่จะทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เป็นที่คาดหมายกันว่าเขาคงได้เสาะหาหมอมที่มีชื่อเสียงทุกคน มารักษาจนสุดความสามารถแล้ว แต่ก็ไม่ได้ผลในที่สุด เขาจึงตัดสินใจเดินทางไปหาพระเยซู จนกระทั่งพบพระองค์ แต่ขณะนั้นพระองค์กำลังลงเรือเสด็จข้ามทะเลสาบกาลิลี ฉะนั้นเขาจึงรอคอยพระองค์อยู่ ที่นั่น ด้วยความกระวนกระวายใจยิ่งนัก และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ก็ได้รับตรงเข้าไปเฝ้า และทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ทันที เขาทูลต่อพระองค์ว่า “ขอเชิญพระองค์ไปวางหัตถ์บนเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก” นอกจากนั้นยังได้กราบลงที่พระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์อีกด้วย เหตุการณ์ตอนนี้แสดงให้เห็นว่าไยรัส ได้รู้สึกสำนึกในความผิดบาปของตน และเชื่อฟังพระเยซูอย่างแท้จริง

“พระเยซูจึงลุกขึ้นเสด็จตามไป และพวกอัครสาวกก็ตามพระองค์ไปด้วย” ประชาชนที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างก็ตามเสด็จไปด้วย และเบียดเสียดกันเข้ามาห้อมล้อมพระองค์อย่างเนืองแน่น ในกลุ่มชนเหล่านี้ มีหญิงผู้หนึ่งซึ่งป่วยเป็น โรคโลหิตตกมาเป็นเวลาสิบสองปีแล้ว เดินปะปนอยู่ด้วย นางได้ทราบถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และทราบว่พระองค์ทรงมีฤทธานุภาพที่ยิ่งใหญ่ สามารถรักษาโรคได้ทุกอย่ง นางคิดในใจว่า “ถ้าเราถูกต้องแต่เสื้อของพระองค์ เราก็จะหายโรค” นางทนทุกข์ทรมานเพราะโรคโลหิตตกนี้เป็นเวลานานถึงสิบสองปีแล้ว และได้ใช้จ่ายเงินทองในการรักษาโรคนี้ เป็นจำนวนมาก ต้อง

ชายทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ทุกอย่าง จนกล่าวได้ว่าแทบสิ้นเนื้อประดาตัว แต่ก็สุดปัญญาของหมอที่จะรักษา ให้หายได้ มิหนำซ้ำอาการกลับทรุดหนักลงไปอีก พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า “นางได้ทนทุกข์ ลำบากมาช้านาน เพราะได้หาหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น” แต่การณ์กลับมา ปรากฏว่าบ่อยครั้งที่การรักษา ได้ทำให้อาการของนางทรุดหนักยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ อนึ่งความรู้ ความสามารถของแพทย์ทั้งหมดเหล่านี้ มีอยู่ในขอบเขตจำกัด ฉะนั้นนางจึงตระหนักดีว่า ความหวังที่จะ ให้หายโรคโดยอาศัยมนุษย์ด้วยกันนั้น เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว แต่แม้กระนั้นนางก็ยังคงมีความเชื่อมั่นอย่าง เด็มเปี่ยมว่า นางจะต้องหายจาก โรคนี้อย่างแน่นอน หากมีโอกาสจับต้ององค์พระเยซูคริสตเจ้าแพทย์ผู้ ประเสริฐสุดของโลก

ด้วยความเชื่อมั่นดังกล่าวแล้ว หญิงผู้นั้นจึงพยายามเบียดผู้คนเข้าไปจนกระทั่งอยู่ในระยะใกล้ พอที่จะเอื้อมมือไปแตะต้องฉลองพระองค์ ขณะนั้นพระองค์กำลังเสด็จไปตามถนนทรงถูกห้อมล้อมไป ด้วยผู้คนอย่างเนืองแน่น บุคคลเหล่านี้บางคนก็ตามไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น บางคนก็ตามเสด็จไป ด้วยความสนใจและนิยมชมชอบ บางคนก็ตามเสด็จไปด้วยความเคารพและจงรักภักดี ในทันทีที่นาง เอื้อมมือไปแตะต้องถูกชายฉลองพระองค์ อาการโลหิตตกที่นางเป็นอยู่นั้นก็หยุดและแห้งไปในบัดดล นั้นเอง นาง “รู้สึกตัวว่า โรคร้ายของนางได้หายแล้ว” ช่างน่าอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ โรคร้ายซึ่งเรื้อรังมา เป็นเวลานานถึงสิบสองปี สร้างความทุกข์ทรมาน ความอ่อนแอ และบั่นทอนความสุขความสะอาดทุก อย่างของนาง สุดท้ายจะพรรณนาได้ บัดนี้ได้หายสนิทแล้ว นางมิได้ทูลขอความเมตตาต่อพระเยซูโดยตรง ได้แต่เดินตามพระองค์มาอย่างใกล้ชิด แล้วก็ถือโอกาสเอื้อมมือมาแตะต้องชายฉลองพระองค์ อย่างเงียบ ๆ ด้วยความเชื่อหลังจากนั้นจึงถอยห่างออกมา แต่ถึงกระนั้นพระเยซูก็ทรงรู้สึกว่ “ฤทธิ์ชานออกจาก พระองค์แล้ว” พระองค์ทรงหันไปรอบ ๆ แล้วตรัสถามว่า “ใครถูกต้องเรา” คำถามของพระองค์ทำให้ ทุกคน ณ ที่นั้นตกใจกลัวมาก ต่างพากันปฏิเสธเป็นเสียงเดียวกันหมด บรรดาอัครสาวกซึ่งต่างก็คุ้นเคย ต่อคำถามอันแปลก ๆ เช่นนี้ของพระองค์ ได้ทูลตอบว่า “พระองค์เห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียด พระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า ใครถูกต้องเรา” พระองค์ทรงหันพระพักตร์ไปรอบ ๆ ดวงเนตรที่เคร่งขรึมแต่เต็มไปด้วยความเมตตาปราณี จับจ้องค้นหาผู้ที่ถูกต้องพระองค์ พร้อมกันนั้นก็ ได้ตรัสแก่อัครสาวกว่า “มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากเราแล้ว”

ลักษณะที่พระองค์แสดงออกมานั้น ทำให้หญิงผู้นั้นตกใจกลัวเป็นอันมาก นางได้เข้าไปหา พระองค์ด้วยอาการงันงกสั่นเทา นางได้กราบที่พระบาทของพระองค์ และทูลความจริงที่นางจะต้อง ถูกพระองค์ เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเกรงกลัวของนาง ความเคารพยำเกรง และความเชื่อของนางที่มี ต่อพระองค์เช่นนั้น พระองค์จึงตรัสให้กำลังใจแก่นางด้วยความเมตตาว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าได้ทำ

ให้ตัวรอด จงไปเป็นสุข และหายโรคเถิด” นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาโรคของหญิงผู้นั้นก็หายอย่างเด็ดขาด และไม่เคยเป็นเช่นนั้นอีกเลย พระราชกิจของพระเยซูสำเร็จครบถ้วนบริบูรณ์เสมอ

เนื่องจากฝูงชนที่ติดตามพระเยซูดังกล่าว ห้อมล้อมพระองค์แน่นจนเกินไป นอกจากนั้น พระองค์ยังต้องเสียเวลาตรัสกับหญิงที่เป็นโรคโลหิตตกนั้นอีกด้วย ดังนั้นการเสด็จไปยังบ้านของไยริส จึงดำเนินไปอย่างล่าช้ามาก ในระหว่างที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่กับหญิงอยู่นั้น ก็มีผู้นำข่าวมาแจ้งให้ไยริส ทราบว่า บุตรสาวของเขาได้สิ้นชีวิตเสียแล้ว ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะต้องรบกวนพระเยซูเจ้าต่อไปอีก ข่าวร้ายนี้ทำให้ไยริสเสียใจมาก เพราะว่าขณะนั้นพระเยซูและตัวเองก็จวนถึงบ้านของเขาอยู่แล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การตายของบุตรสาวคงทำให้ไยริสนึกตำหนิ ในความล่าช้าของพระเยซูเป็นแน่ หากว่า พระองค์ทรงเร่งรีบกว่านี้ ไม่ทรงทักทายปราศรัยกับบรรดาผู้ที่มาติดตามพระองค์ และไม่เสียเวลากับ การรักษาโรคโลหิตตกของหญิงผู้นั้นแล้ว ก็คงทันต่อเหตุการณ์อย่างแน่นอน หรืออาจจะเป็นได้ว่าไยริส ยังคงเชื่อมั่นอยู่ว่า อย่างไรก็ตามเสียพระองค์ก็ยังสามารถช่วยเหลือชีวิตบุตรสาวของเขาไว้ได้ เมื่อพระเยซู ทรงทราบข่าวเช่นนั้น ก็ทรงทราบถึงความนึกคิด และความระแวงสงสัยของไยริสทันทีพระองค์จึงตรัส ปลอบประโลมใจเขาว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น และลูกจะหาย”

ครั้นไปถึงบ้านของไยริสแล้ว พระเยซูก็ทรงบัญชาให้บรรดาผู้คนที่ติดตามพระองค์มานั้นแยก ย้ายกันกลับบ้านเสีย พระองค์ทรงเลือกเอาเฉพาะอัครสาวกคนสนิท ให้ติดตามพระองค์เข้าไปในบ้าน ของไยริสเพียงสามคือ เปโตร ยากอบ และยอห์น น้องชายของยากอบ และเมื่อเข้าไปในบ้านก็พบว่า ญาติพี่น้องของเด็กหญิงผู้ตาย ไว้ทุกข์ และกำลังร่ำไห้กันอยู่ อีกทั้งปีพาทย์ก็พร้อมที่จะบรรเลงงานศพ กันพอดี (ในประเทศตะวันออกนั้นเมื่อมีผู้หนึ่งผู้ใดตายลงไป ญาติพี่น้องผู้ตายจะพากันร้องไห้แสดง ความโศกเศร้าอาลัยด้วยเสียงอันดังแทบจะกล่าวได้ว่า เสียงดังไปหลายช่วงตึกทีเดียว นอกจากนั้นถ้า เจ้าของงานศพเป็นผู้มั่งมี ก็มักจะมีการจ้างพวกนักร้องไห้อาชีพ มาร้องไห้สมทบเป็นพิเศษอีกด้วย) เมื่อ พระเยซูและอัครสาวกเห็นดังนั้น พระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม เด็ก นั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่” บรรดาผู้คนที่อยู่ในบ้านนั้นต่างก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะพวกเขา รู้กันคืออยู่แล้วว่าเด็กหญิงผู้นั้นได้ตายไปแล้วจริงๆ แต่มิใช่เพียงบุคคลเหล่านั้นที่รู้ พระเยซูก็ทรงทราบ เช่นเดียวกัน และทรงทราบว่า พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะประทานชีวิตคืนให้แก่เด็กหญิงผู้นั้น ได้อีก พระองค์จึงทรงขับไล่ทุกคนที่ไม่เชื่อให้ออกไปจากบ้านนั้น คงเหลือแต่บิดามารดาของเด็กผู้ตาย และ อัครสาวกทั้งสามเท่านั้น พระองค์เสด็จนำคนทั้งห้าเข้าไปในห้องเก็บศพ ทรงจับมือศพเด็กหญิงนั้น แล้ว ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเดิน” ทันใดนั้นวิญญาณซึ่งได้ออกจากร่างกายของเด็กหญิงผู้นั้น ไปแล้ว ก็ได้หวน กลับมาเข้าสิงอยู่ในร่างเช่นเดิม และเธอก็ฟื้นชีวิตขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงเป็น “บิดาแห่ง วิญญาณจิต” (ฮีบรู 12:9) พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณเนื้อหนังทั้งปวง (กัณดารวิถี

16:22,27:16) และทรงสามารถบัญชาให้บุคคลใดที่ตายไปแล้วฟื้นคืนชีวิตมาได้ ตามพระประสงค์ทุกประการ

ทันทีที่วิญญาณได้กลับคืนมาสิงอยู่ในร่าง เด็กหญิงผู้นั้นก็ลุกขึ้น และเดินไปมาได้ พระเยซูจึงตรัสสั่งให้บิดามารดาของเขา นำอาหารมาให้เขารับประทาน การที่พระเยซูทรงสามารถช่วยให้บุตรสาวเล็กๆ ฟื้นคืนชีพขึ้นมาสู่อ้อมอกของบิดามารดาได้อีกเช่นนี้ทำให้เขารู้สึก “ประหลาดอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง” ผู้เป็นบิดาหรือโยริสนั้นมีความเชื่อมั่นมาก่อนแล้วว่า อย่างไรก็ตามเสียพระเยซู ก็คงสามารถรักษาอาการป่วยของบุตรสาวของตนได้ แต่การที่บุตรสาวของเขาตายนั่น และพระองค์ทรงช่วยให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาเช่นนี้ เป็นการสำแดงฤทธานุภาพที่ใหญ่หลวงยิ่งนัก ซึ่งเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย พระเยซูได้ทรงห้ามโยริสและภรรยาไม่ให้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แก่ผู้ใด แต่เขาก็ไม่อาจเก็บงำข่าวประเสริฐนี้ไว้ได้ (มัทธิว 16:17) กิตติศัพท์ของพระเยซูในเรื่องนี้ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้น

เมื่อพระเยซูเสด็จออกมาจากบ้านของโยริส ก็ทรงพบว่าประชาชนเป็นจำนวนมากยังคงรอคอยพระองค์อยู่ แน่นอนเหลือเกินบุคคลเหล่านี้คงกระหายที่จะได้รับฟังผลการรักษาจากพระองค์นั่นเอง ขณะที่พวกเขากำลังติดตามพระเยซูไปนั้น ได้มีชายขอทานตาบอดสองคน ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอได้เอ็นดูข้าพเจ้าเถิด” เข้าใจว่าคนขอทานตาบอดทั้งสองนี้เป็นชาวยิว เช่นเดียวกับพระองค์ ดังจะเห็นได้ว่าเขาเรียกพระองค์ว่า “บุตรดาวิด” (นี่เป็นครั้งแรกในพระคริสตธรรมใหม่ ที่ใช้สรรพนามแทนพระองค์ว่าบุตรดาวิด) ตามปกติแล้ว ในประเทศตะวันออก มีคนขอทานเป็นจำนวนมาก ตามถนนหนทางต่าง ๆ มักมีขอทานนั่งเรียงรายกันอยู่ คอยขอสตางค์จากผู้สัญจรไปมา แต่คนขอทานตาบอดทั้งสองนี้ มิได้ขอสตางค์จากพระเยซูเลย หากทูลขอในสิ่งที่สูงค่ากว่านั้น คือให้พระองค์ช่วยรักษาสายตาของเขา ให้สามารถมองเห็นได้เช่นตาของคนทั่วไป พระองค์ทรงปล่อยให้เขาติดตามพระองค์ไปจนกระทั่ง “เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่ง” หลังจากนั้นจึงคอยรักษาเขา บ้านหลังนั้นอาจจะที่บ้านของพระองค์เอง หรืออาจเป็นบ้านของอัครสาวกซึ่งพระองค์พำนักอยู่ด้วยก็ได้ เมื่อพระองค์ได้ยินเขาทูลขอร้องดังนั้น จึงตรัสว่า “เจ้าเชื่อหรือว่าเราจะกระทำการนี้ได้” เขาทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ พระองค์เจ้าข้า” พระองค์จึงยื่นพระหัตถ์ไปแตะที่ดวงตาของเขาทั้งสอง แล้วจึงตรัสว่า “ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด” และผลก็ปรากฏว่าชายตาบอดทั้งสองมีความเชื่ออย่างแท้จริง เพราะ “ตาของเขาก็เห็นได้”

ในการรักษาหญิงโลहितตกคนนั้น นางเป็นคนแต่ต้องพระเยซู แต่ในการรักษาคนขอทานตาบอดสองคนนี้ พระองค์ทรงเอื้อมพระหัตถ์ไปแตะต้องตาเขาเอง และก็ได้ผลเช่นเดียวกัน คือต่างก็หายเป็นปกติสมความปรารถนา เมื่อผู้ใดได้ถูกต้องแล้ว “ผู้นั้นก็หายโรค” (มัทธิว 14:36) ในกรณีทั้งสองนี้ ท่านเห็นว่าผู้ป่วยฝ่ายไหนมีความเชื่อมากกว่ากัน

พระเยซูทรงห้ามชายตาบอดทั้งสอง ซึ่งบัดนี้ได้หายเป็นปกติแล้ว มิให้บอกกล่าวให้ผู้ใดทราบถึงเรื่องนี้ แต่การห้ามปรามของพระองค์คงไร้ผลอีกเช่นเคย เพราะพวกเขา “จะไม่พูดตามที่ได้เห็น และได้ยินนั้นก็หาไม่ได้” (กิจการ 4:20, เยเรมีย์ 20:9)

เมื่อพระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ออกจากบ้านหลังนั้น ก็พบว่าฝูงชนที่ติดตามพระองค์มา ยังรอคอยพระองค์อยู่อีกเช่นเคย “ขณะเมื่อกำลังออกไป” (มัทธิว 9:32) ก็มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งมาหาพระองค์ (เข้าใจว่าผู้ที่พาคนใบ้มาก็คือชายตาบอดทั้งสองนั่นเอง เมื่อเขาได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระองค์จนสามารถมองเห็นได้เช่นคนทั่วไปแล้ว เขาก็ไม่พึงประสงค์ที่จะเก็บงำเอาพระพรนั้นไว้สำหรับตัวเองแต่ผู้เดียว หากยังต้องการให้ผู้อื่นได้รับพระพรจากพระองค์ด้วย) สาเหตุที่ทำให้ชายผู้นั้นเป็นใบ้ก็เพราะถูกผีใบ้เข้าสิง และเมื่อพระเยซูทรงขับไล่ผีร้ายนั้นออกไปแล้ว เขาก็สามารถพูดได้ดังเดิมนี้แสดงให้เห็นว่า ผีสามารถควบคุมอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง และอวัยวะทุกส่วนในร่างกายของมนุษย์ได้ ดังนั้นเขาจึงไม่อาจต่อสู้ขัดขืนมันได้เลย เมื่อประชาชนที่อยู่ในที่นั้นได้ยินคนใบ้พูดนั้นพูด พวกเขาก็ประหลาดใจนัก และพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ไม่เคยเห็นเช่นนี้ในประเทศอิสราเอล” ประชาชาติอิสราเอลต่างก็รู้เรื่องพระเจ้าด้วยกันทุกคน แต่พวกเขาไม่เคยเห็นการสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ ดูการกระทำการอัศจรรย์ของพระเยซูเลย เมื่อพวกเขาได้เห็นพระราชกิจของพระองค์ที่ใหม่ และใหญ่ยิ่งเช่นนี้ จึงทำให้พวกเขาประหลาดใจ และประจักษ์ในฤทธานุภาพของพระองค์มากขึ้น

ในสองขั้นที่แล้ว มิได้กล่าวถึงการต่อสู้ขัดขวางพระเยซูเลย ทั้งนี้เพราะในขั้นแรกพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจอยู่ในดินแดนของกรีก และขั้นต่อมาคงเป็นเพราะอิทธิพลของนายธรรมศาลา ช่วยคุ้มกันพระองค์ไว้นั่นเอง แต่อย่างไรก็ตาม พญามารยังคงคอยจ้องหาโอกาสหยิบฉวยเอาสง่าราศีของพระองค์อยู่ตลอดเวลา เมื่อชาวฟาริสีได้เห็นฤทธานุภาพของพระเยซู ในการรักษาคนใบ้ให้สามารถพูดได้เช่นนั้นก็เริ่มกล่าวหาอีกว่า พระองค์ทรงรักษาด้วยฤทธิ์ของพญามาร การกระทำเช่นนี้นับว่าเป็นความผิดบาปอันมหันต์ที่พระเจ้าไม่อาจอภัยได้ (มาระโก 3:29,30)

พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนต่อไปทั่วทุกหนทุกแห่ง โดยมีได้หยุดยั้ง และทรงรักษาโรคให้แก่ผู้เจ็บป่วยทุกคนที่มาหาพระองค์ โดยไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง

ข้อไต่ตรอง

เมื่อพระเยซูเสด็จไปถึงบ้านของ ไยรัสแล้ว ความทุกข์โศกก็กลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี พระองค์ทรงโปรดประทาน “น้ำมันแห่งความชื่นชมยินดี แทนเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์ บทเพลงสรรเสริญ แทนจิตใจที่ห่อเหี่ยว (อิสยาห์ 61:3)

ผู้ที่พาคนใบ้มาหาพระเยซูได้ประจักษ์ความจริงว่า ความเชื่อของคนนั้นเกิดผลยิ่งนัก เพราะว่าพระองค์ได้ตอบสนองความเชื่อของพวกเขา โดยช่วยให้คนใบ้พูดได้ คนเป็นจำนวนมากไม่ได้รับพระ

พรจากพระเจ้า ทั้งสำหรับตนเอง และผู้อื่น ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่ได้มีความเชื่อมั่นเอง บางคนจะไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์เลย เพราะคริสเตียนไม่ได้นำเขามาหาพระองค์ หรือไม่ยอมอธิษฐานเพื่อผู้อื่น

“อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น” ความเชื่อของเรา จะต้องเป็นความเชื่อที่อยู่ในทำนองคลองธรรม เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า และเป็น ไปในด้านที่ดีงาม สมกับความรักของพระองค์ ไม่ใช่ความเชื่อที่เป็นไปตามอำเภอใจของตัวเอง หรือเป็นตามแบบแผนของมนุษย์

ความเชื่อของเราสำแดงออกมาโดยการอธิษฐานของเรา และการอธิษฐานของเรา ก็คือวิธีที่เปิดประตูให้เราเข้าไปหาพระเจ้า

ความตายจะไม่มีฤทธิ์อำนาจอันใด เฉพาะพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ และทรงเป็นชีวิต หากว่าเราสนิทสนมกับพระเยซูคริสต์จนสามารถได้ยื่นเสียงกระซิบของพระองค์ “จงเชื่อเท่านั้น” แล้ว ความตายก็จะไม่สามารถเอาชนะต่อเราได้เลย หรือแม้แต่สำเนียงของความ โศกเศร้า ก็ไม่ทำให้รู้สึกกลัวแต่อย่างใด

มีประสบการณ์บางอย่าง ที่พระเยซูทรงสงวนไว้สำหรับผู้ที่มีความเชื่อ ความรัก สนิทสนมกับพระองค์ที่สุด โดยเฉพาะ ดังจะเห็นได้จากเมื่อคราวที่พระองค์ทรงช่วยบุตรสาวของไยร์สให้ฟื้นขึ้นมาใหม่นั้น พระองค์ทรงคัดเลือกเอาแต่อัครสาวกที่มีความเชื่อ ความรัก สนิทสนมกับพระองค์มากที่สุด ให้มีส่วนร่วมเห็นในการปฏิบัติของพระองค์เพียงสามคนเท่านั้น บุคคลที่หมั่นแคลนเหย้าหยันชีวิตฝ่ายวิญญาณ จิต มัวเมาลุ่มหลงอยู่กับชีวิตฝ่ายโลก จักต้องหลงหายไปในความมืดบาป และเป็นทาสของความตาย พระเยซูเท่านั้นที่เป็นความหวังของเรา

“เมื่อผู้ใด ได้ถูกต้องแล้ว ผู้นั้นก็หาย โรค” การติดตามพระเยซูไปพร้อมกับฝูงชนเป็นจำนวนมาก นั้นอาจเป็นสิ่งสนุกสนานน่าชื่นชมยินดี แต่อย่างไรก็ตาม การทดสอบที่จะทำให้เราได้รับความยินดีอย่างแท้จริงนั้นอยู่ที่ว่า เรากลับที่จะเข้าเฝ้าพระองค์ตามลำพัง และกล้าพอที่จะเอื้อมมือ ไปแตะต้องพระองค์หรือไม่ หญิงผู้นั้นได้เอื้อมมือไปแตะต้องพระองค์ และในทันทีนั้นนางก็รู้สึกว่ นางได้รับการฟื้นขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่ การที่นางถูกต้องพระเยซูนั้น มีความหมาย แตกต่างจากการกระทบกระแทก ของผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างมากมายนัก เพราะนางตระหนักแน่แล้วว่า นี่คือการพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง นางได้สารภาพถึงความต้องการความเชื่อของนาง ตลอดจนการบำบัตร์รักษา การเล้าโลมใจความ แน่ใจในการรักษา และพระพรแห่งสันติสุข ที่นางได้รับจากพระองค์

แม้ปัจจุบันนี้พระเยซูก็ยังทรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐของเราอยู่ พระองค์ทรงสามารถรักษาโรค ได้ทุกอย่าง ซึ่งแพทย์ทั่ว ๆ ไปไม่อาจรักษาได้ หากว่าเรามีได้ทูลขอให้พระองค์ ทรงช่วยเหลือเรา ก็เท่ากับเราละเลยพระผู้ช่วย ผู้มีปัญญาและความสามารถสูงสุด ซึ่งทรงช่วยเหลือเราได้ยิ่งกว่าทุกคนในโลก นั่นเองการที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เพื่อบุคคลอื่นนั้น นับว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจไม่น้อย และ

จะน่าสนใจและอัศจรรย์ยิ่งนัก ถ้าเรายอมให้ประสบการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแก่ตัวของเราเอง กล่าวคือยอมให้พระองค์ช่วยเหลือเราโดยตรง

พระเยซูมิได้ทรงเพิกเฉย ต่อการสังเกตนิสัยใจคอของผู้หนึ่งผู้ใด ในกลุ่มชนที่มาขอความช่วยเหลือจากพระองค์เลย

“ให้เป็นตามความเชื่อของเจ้าเถิด” การที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรา ย่อมเป็นเครื่องพิสูจน์ความเชื่อของเราอย่างเด่นชัด

ผู้ที่เข้าสนิทกับพระเจ้า ย่อมสามารถมองเห็นเหตุการณ์ได้ไกล และกระจ่างชัดกว่าดวงตาฝ่ายเนื้อหนัง แม้จะมองในที่มืดก็ยังสามารถเห็นได้ชัดยิ่งกว่าดวงตาฝ่ายเนื้อหนังมองในแสงสว่าง อย่างไม่อาจเปรียบเทียบกันได้เลย เราจะต้องได้รับ “ความสว่างของโลก” เพื่อว่าชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเรา จะได้มองเห็นวิถีทางที่ถูกต้อง

พญามารพยายามขัดขวางการเป็นพยานของเราทุกวิถีทาง เมื่อพระวาระของพระเจ้าได้ปลดปล่อยเราให้พ้นจากความบาปและความสงสัยแล้ว ลิ่นของเราก็สามารถพูดได้อย่างอิสระ เรามีใช้เพียงแต่รับพระพรสำหรับตัวเองเท่านั้น หากยังมีข่าวประเสริฐ ซึ่งจะต้องประกาศให้ผู้อื่นทราบอีกด้วย พระคาเรียมต้องเป็นไปก็เพราะเขาสงสัยพระวาระของพระเจ้า (ลูกา 1:20)

การที่จะสัมผัสถูกต้อง (เข้าสนิทกับ) พระเยซูนั้น มีด้วยกันหลายวิธี บางคนก็เข้าสนิทกับพระองค์ โดยการศึกษาประวัติศาสตร์ ศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของพระองค์ บางคนก็เข้าสนิทกับพระองค์ โดยการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ และทราบความจริงเกี่ยวกับพระชนม์ชีพของพระองค์ บางคนก็เข้าสนิทกับพระองค์ โดยการตะแคง “ชายฉลองของพระองค์” และรู้ว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ และสามารถประทานชีวิตให้แก่เขา หลังจากพวกเขาได้สัมผัสถูกต้องพระองค์แล้ว ชีวิตของเขาก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่อย่างสิ้นเชิงทั้งนี้เพราะพวกเขาสัมผัสพระองค์ ด้วยความเชื่อ ซึ่งได้ทำให้จิตใจที่ตายไปแล้ว และร่างกายที่เจ็บไข้ได้ป่วยของเขา พ้นขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่ในพระองค์

มีข้อความบางอย่างซึ่งเราจะพบเห็นอยู่เสมอ ในการสังเกตพระราชกิจของพระเจ้าทุกครั้ง คือ

- ก. การแสดงพระเมตตากรุณาของพระเยซูไม่รู้จักสิ้นสุด พระองค์ทรงตอบสนองความจำเป็นของมนุษย์ทุกคน อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

- ข. การมอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โดยความเชื่อ นั้น เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งยวด

- ค. พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจเพียงพอ ที่จะช่วยให้ทุกคนพ้นจากความผิดบาป และรักษาทุกคนที่มาหาพระองค์ให้หาย

ง. ทั้งผู้ที่พาคนป่วยมาหาพระองค์ และคนป่วยที่ได้รับการรักษาให้หาย ต่างก็เปี่ยมล้นไปด้วยความชื่นชมยินดีด้วยกันทุกคน

บททวน

ในขั้นที่แล้วพระเยซูประทับอยู่ ณ ที่ใด? พระองค์เสด็จจากเมืองคาเปอร์นาอุมเป็นเวลานานเท่าใด? เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาพระองค์ได้รับการต้อนรับอย่างไรบ้าง?

ชายผู้ที่ร่อนรนต้องการพบพระเยซูอย่างยิ่งนั้น เป็นใคร? มีความสำคัญอย่างไร? เขาเคยพบเห็นพระเยซูมาก่อนหรือไม่? เขาขอร้องให้พระองค์ทำอะไร? บุตรสาวของเขาอายุเท่าใด? ป่วยเป็นโรคอะไร? ชายผู้นั้นมีความเชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาบุตรสาวของเขาให้หายหรือไม่?

พระเยซูเสด็จไปกับเขาในทันทีทันใดนั้นหรือไม่? มีผู้ใดตามเสด็จไปบ้าง? เหตุใดพระเยซูจึงเสด็จไปถึงบ้านของชายผู้นั้นล่าช้านัก?

ระหว่างทางมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง? หญิงผู้นั้นป่วยมาเป็นเวลานานเท่าใด? ก่อนหน้านี้นางเคยหาทางบำบัดโรคนี้ด้วยวิธีอื่นบ้างหรือไม่? นางได้ใช้จ่ายเงินทองไปมากน้อยเท่าใด? อาการป่วยของนางทุเลาขึ้นหรือกลับทรุดหนักลง?

เหตุใดนางจึงมาเฝ้าพระเยซู? นางได้ทำอะไร? เหตุใดพระเยซูจึงทรงทราบว่า นางจะต้องขายนล่องพระองค์? บรรดาอัครสาวกทูลพระองค์ว่าอย่างไร?

หญิงผู้นั้นทูลต่อพระเยซูบ้างหรือไม่? นางทูลต่อพระองค์ว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสตอบว่าอย่างไร? นางหายโรคตั้งแต่เมื่อใด?

ผู้ที่มาแจ้งข่าวแก่พระองค์และโยริส ในขณะที่พระองค์และหญิงที่ป่วยเป็นโรคโลหิตตกกำลังสนทนากันอยู่นั้น เป็นใคร? ข่าวนี้มีใจความว่าอย่างไร? ข่าวนั้นทำให้โยริสบิดาของเด็กผู้นั้นรู้สึกหือออยหรือไม่? พระเยซูตรัสปลอบเขาว่าอย่างไร?

เมื่อพระเยซูพร้อมด้วยโยริส และบรรดาอัครสาวก ไปถึงบ้านของโยริสแล้ว ได้พบเห็นอะไรบ้าง? ผู้ที่ติดตามพระเยซูเข้าไปในบ้านนั้นมีใครบ้าง? พระเยซูและอัครสาวกได้กระทำอย่างไร ต่อญาติมิตร และผู้ที่กำลังร้องห่มร้องไห้แสดงความทุกข์โศกในบ้านนั้น? ผู้ที่ติดตามพระองค์เข้าไปในห้องของเด็กหญิงผู้นั้นมีใครบ้าง? เมื่อพระองค์เข้าไปในห้องนั้นแล้วพระองค์ ทรงกระทำอะไรบ้าง? ผลเป็นอย่างไร?

พระองค์ตรัสแก่โยริสและภรรยาของเขาว่าอย่างไร? ทั้งสองสามีภรรยามีความรู้สึกอย่างไรต่อเหตุการณ์นี้?

ผู้ที่รอคอยอยู่ จนกระทั่งพระเยซู และอัครสาวก ออกมาจากบ้านของโยริสคือใคร?

ขณะที่พระเยซูและอัครสาวกกำลังเดินไปนั้น ได้มีผู้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์? เขาเหล่านั้นคือใคร? เขาเรียกพระนามพระองค์ว่าอย่างไร? และขอร้องให้พระองค์ทรงช่วยเหลือเขาอย่างไร? พระองค์เสด็จไปที่ไหน? พระองค์ทรงพบพวกเขาที่ไหน? เขาต้องการอะไร? พระเยซูตรัสถามพวกเขาอย่างไร? พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่าอย่างไร?

พระเยซูทรงรักษาพวกเขาอย่างไร? พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่าอย่างไร? ผลเป็นอย่างไร? พระองค์กำชับพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าอย่างไร? เขาเชื่อฟังพระองค์หรือไม่?

เมื่อพระเยซูและอัครสาวกออกจากบ้านหลังจากนั้น ประชาชนได้นำผู้ใดมาเฝ้าพระองค์? อะไรคือมูลเหตุที่ทำให้เขาต้องได้รับความทุกข์ทรมานเช่นนั้น? พระเยซูทรงบำบัตริักษาเขาอย่างไร? ผลเป็นอย่างไร? ประชาชนที่อยู่ ณ ที่นั้นพูดว่าอย่างไร? พวกเขาพาริสีพูดว่าอย่างไร?

หลังจากนั้นแล้ว พระเยซูเสด็จไป ณ ที่ใด?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านคิดว่านายธรรมศาลาผู้นี้ เคยเคารพนบนอบกราบไหว้พระเยซูมาก่อนหรือไม่ ท่านคิดว่าพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนจิตใจของไยรัสอย่างแท้จริง หรือว่าการที่เขาคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ ก็เพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์เท่านั้น
2. หากว่าเขาไม่มีความเชื่อในพระองค์ เขาจะขาดพระพรอันใหญ่หลวงนี้หรือไม่
3. พระเยซูเคยสำแดงความแตกต่างระหว่างการรักษาชนชาติยิว คนต่างชาติ ชาวกรีก คนขอทาน คนถูกผีสิง และบุตรสาวของนายธรรมศาลา หรือไม่
4. การที่มัทธิวบันทึกว่าบุตรสาวของไยรัสได้ตายไปแล้ว ส่วนมาระโกและลูกาบันทึกไว้ว่า เขาเพียงแต่ป่วยหนัก อาการอยู่ในระหว่างความเป็นความตายเท่านั้น ยังไม่ถึงกับตาย ท่านคิดว่าเรื่องนี้สำคัญหรือไม่
5. พระเยซูทรงคิดว่า บุตรสาวของไยรัสตายไปแล้วจริงหรือในขณะที่พระองค์ตรัสว่าเธอเพียงแต่นอนหลับไปเท่านั้น เหตุใดพระเยซูจึงสั่งให้ไยรัสและภรรยาหาอาหารให้ลูกสาวรับประทาน
6. พระเยซูเคยสอนไว้หรือไม่ว่า การแตะต้องชายฉลองของพระองค์ สามารถรักษาโรคให้หายได้
7. การที่หญิงซึ่งเป็นโรคโลหิตตกผู้นั้นหายโรค เป็นเพราะนางแตะต้องชายฉลองพระองค์ หรือเป็นเพราะนางมีความเชื่อ
8. หากว่านางหายโรคเนื่องด้วยความเชื่อของนางดังที่พระเยซูตรัสแล้ว พระเยซูทรงมีส่วนช่วยในการรักษาอย่างไรบ้าง
9. หากนางมีแต่ความเชื่อ แต่มิได้แตะต้องชายฉลองของพระองค์ หรือมิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์เลย นางจะหายโรคหรือไม่
10. พระเยซูทรงทราบว่าชายดาบอดทั้งสองมีความเชื่ออยู่ก่อนแล้ว หรือว่าพระองค์ประสงค์ที่จะให้พวกเขาสำแดงความเชื่อของพวกเขาแก่พระองค์
11. วิญญาณชั่วเป็นต้นเหตุที่ทำให้ชายผู้นั้นเป็นใบ้จริงหรือไม่

ขั้นที่ยี่สิบเจ็ด ทรงใช้อัครสาวกออกไปสั่งสอน-เสด็จเยี่ยมเมืองนาซา

เรีธ

มัทธิว 9:35-11:1, 13:53-58, มาระโก 6:1-13, ลูกา 9:1-6

หลังจากที่พระเยซูได้ทรงช่วยเหลือบุตรสาวของไฮรัส ให้ฟื้นคืนชีพจากความตาย และได้ทรงรักษาโรคให้แก่ประชาชน ในเมืองคาเปอรนาอุมในขั้นที่แล้ว พระองค์ได้เสด็จไปสู่เมืองนาซาเรธ ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองคาเปอรนาอุมประมาณ 35 กิโลเมตร อีกครั้งหนึ่ง มีหลักฐานบางอย่างอ้างว่าการเสด็จไปเยี่ยมเยียนเมืองนาซาเรธของพระเยซูคริสต์ ในบทเรียนนี้ (มาระโก 6:1, มัทธิว 13:53) ก็คือการเสด็จครั้งเดียวกันกับที่ได้บันทึกไว้ในลูกาบทที่ 4 (ในขั้นที่ 12) นั่นเองแต่อาจจะเป็นเพราะว่าการลำดับเหตุการณ์แตกต่างกัน และปฏิกิริยาของประชาชนที่มีต่อพระเยซูคริสต์ในครั้งนั้น ตามที่มาระโกได้บันทึกไว้นั้น แตกต่างจากปฏิกิริยาของประชาชนในลูกาบทที่ 4 ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถยืนยันให้ชัดเจนลงไปว่าพระเยซูมิได้เสด็จกลับสู่นาซาเรธเป็นครั้งที่สอง เพื่อเยี่ยมเยียนเมืองและญาติพี่น้องของพระองค์ การที่พระเยซูเสด็จกลับไปเมืองนาซาเรธครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากผลสำเร็จในการกระทำพระราชกิจของพระองค์ ในเมืองคาเปอรนาอุม (ทั้ง ๆ ที่พวกผู้นำฝ่ายศาสนาของชนชาติยิว ได้ต่อสู้ขัดขวางพระองค์อย่างเข้มแข็ง) เป็นเหตุให้พระองค์ทรงมีกำลังใจ ที่จะเผชิญอุปสรรคต่อไป พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้โอกาสแก่ชาวเมืองนาซาเรธ (เมืองที่พระองค์เคยอาศัยมาตั้งแต่ยังทรงเยาว์ จนกระทั่งเติบโตใหญ่) ได้ทำการแก้ตัวอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งหากจะถือเอาความผูกพันตามธรรมชาติแล้ว พระองค์ทรงยอมถือว่าเป็น "ถิ่น" หรือ "ภูมิลำเนา" ของพระองค์นั่นเอง มารดาของพระองค์และน้อง ๆ ชายหญิงของพระองค์ ซึ่งเกิดแต่โยเซฟ ก็คงอาศัยอยู่ในเมืองนี้ คาดว่าเวลาที่กล่าวถึงนี้ โยเซฟผู้ซึ่งเลี้ยงพระองค์มาแต่เล็กแต่น้อย เพราะพระองค์เคยร่วมทำงานช่างไม้กับเขา ตั้งแต่ยังทรงเยาว์นั้น คงสิ้นชีวิตเสียก่อนแล้ว การรักบ้านเมืองของตนนั้น เป็นของธรรมดาซึ่งเกิดแก่บุุชนทุกคน

มิตรสหายของพระเยซูในเมืองนาซาเรธ คงได้ให้การต้อนรับพระองค์เป็นอย่างดี แต่เมื่อพระองค์ได้ทรงสำแดงพระองค์ว่า ทรงเป็นบรมครู ด้วยการเทศนาสั่งสอนประชาชนในธรรมศาลาในวันชะบาโต พวกเขา ก็คงเกิดอุกฤษฏ์จิตคิดสงสัยในพระองค์ และผลก็คงลงเอยเช่นเดียวกันกับ การเสด็จเยี่ยมเยียนในคราวแรกนั่นเอง พระองค์ไม่สามารถกระทำการสิ่งใด ให้เกิดผลแก่ชาวนาซาเรธได้เลย ทั้งนี้เพราะพวกเขา ไม่มีความเชื่อในพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงเสด็จไปยังเมืองอื่น ๆ ต่อไป เนื่องจาก

พระองค์ทรงรู้สึกเวทนาสงสารประชาชนเป็นอันมาก ฉะนั้นจึงได้ทรงวางโครงการขยายการปฏิบัติพระราชกิจ ให้กว้างขวางออกไป โดยส่งอัครสาวกทั้งสิบสองคน แยกย้ายกันเป็นหกหมู่ หมู่ละสองคน ออกไปประกาศทุกแห่งหนตำบล ท่วมฉลบทกาลี้

อภิปราย

พอถึงวันชะบาโต พระเยซูก็เสด็จไปนมัสการพระเจ้าในธรรมศาลา เช่นเดียวกับที่พระองค์เคยปฏิบัติในเมืองนาซาเร็ธ มาแต่ก่อนเป็นประจำ และได้ทรงเริ่มต้นสั่งสอนประชาชนในเมืองนั้นอีก ในการเยี่ยมชมธรรมศาลา เมืองนาซาเร็ธครั้งแรกของพระองค์นั้น พระองค์ทรงถูกขัดขวางต่อผู้อย่างรุนแรงประชาชนได้ทำลายพิธีในวันนั้น และพากันบังคับขับไล่พระองค์ออกจากเมืองและตั้งใจจะผลักพระองค์ให้ตกจากเงื้อมผาอันสูงชัน สำหรับในครั้งนี้ แม้ว่าจะไม่มีการต่อสู้ขัดขวางอย่างเปิดเผย เช่นครั้งก่อน แต่ประชาชนก็ยังมิทำที่เย็นซา ไม่เชื่อพระองค์อยู่เช่นเดิม ประชาชนผู้ที่ได้ยิน ได้ฟังคำสั่งสอนของพระองค์และเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้กระทำในเมืองอื่น ๆ ต่างก็รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ซุบซิบถามกันเองว่า “คนนี้มีสติปัญญาและอิทธิฤทธิ์อย่างนั้นมาแต่ไหน เขาเป็นลูกช่างไม้ มิใช่หรือ... เขาได้สิ่งทั้งปวงนี้มาแต่ไหน” ทั้งนี้เพราะเขาเหล่านั้นต่างก็รู้จักมักคุ้นกับมารดา และพี่น้องของพระองค์ทุกคนเป็นอย่างดี และไม่สามารถเข้าใจเป็นอย่างอื่นไปได้เลย นอกจากว่าพระเยซูคือหนุ่มชาวนาซาเร็ธ เช่นเดียวกับพวกเขาตนเอง แต่ไหนเล่าพระองค์จึงทรงมีฤทธิ์อำนาจ และสติปัญญาผิดมนุษย์เช่นนี้ “คนนี้เป็นลูกช่างไม้ มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมาเรีย มิใช่หรือ” การเอ่ยถึงชื่อของนางมาเรียน่าจะทำให้เขาระลึกถึง การกำเนิดอันมหัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์ แต่ชาวนาซาเร็ธ เหล่านี้มีได้มีความนึกคิดเช่นนั้นเลย และเพราะเหตุที่พวกเขาตั้งคำถามเชิงเยาะเย้ยเช่นนี้ พระเยซูจึงตรัสย้ำเสมอว่า “ศาสตพยากรณ์ไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน”

“พวกเขาสะดุดกระดากเพราะพระองค์” (ลูกา 7:23) ทั้ง ๆ ที่ชาวนาซาเร็ธ ได้รู้เห็นและได้ยินเรื่องราวการอัศจรรย์ของพระองค์ ด้วยกันทุกคนแล้วก็ตาม แต่เนื่องจากพวกเขารู้จักมักคุ้น กับชีวิตความเป็นอยู่ ฝ่ายเนื้อหาของพระองค์มาก่อน จึงเข้าใจว่าพวกเขารู้จักพระองค์เป็นอย่างดี ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจอย่างง่ายดายที่จะไม่ยอมเชื่อเรื่องราวเกี่ยวกับฤทธานุภาพ และสติปัญญาอันปราดเปรื่องของพระองค์ การเสด็จมายังเมืองนาซาเร็ธครั้งนี้ อัครสาวกทั้งสิบสองของพระองค์ก็ตามเสด็จมาด้วย แต่เวลาที่กล่าวถึงนี้คงได้แยกย้ายกันออกไปประกาศถึงพระราชกิจของพระเยซู ให้แก่ประชาชนตามท้องที่ต่าง ๆ แต่สำหรับในเมืองนาซาเร็ธ สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ ก็คือ “รักษา” คนเจ็บไข้บางคนที่ให้หายเท่านั้น ซึ่งคนเจ็บนี้ต่างก็พร้อมแล้วที่จะรับการรักษา ไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม เพื่อให้หายโรค “พระองค์จึงไม่ได้กระทำการอิทธิฤทธิ์มากในเมืองนั้น เพราะความไม่เชื่อของเขา” พระเยซูมิได้ทรงรู้สึกเสียพระทัยในการต้อนรับอันเย็นชาของชาวเมืองนาซาเร็ธ แต่ที่พระองค์ทรงผิดหวังและเศร้าพระทัยมาก

ที่สุดก็คือ การสงสัยของพวกเขาซึ่งได้ฝังรกราก ในความรู้สึกของพวกเขา ซึ่งกลายเป็นความไม่เชื่อ จนสุดที่จะแก้ไขได้ พระองค์ประหลาดพระทัย เพราะคนเหล่านั้นไม่มีใครจะเชื่อ ใน ลูกา 7:9 นั้น พระเยซูทรงประหลาดใจต่อความเชื่อที่พระองค์ทรงพบเห็นเป็นอย่างยิ่ง แต่ในที่นี่กลับตรงกันข้าม คือมีแต่คนไม่เชื่อ จนปี่มว่าจะทำให้พระองค์เข้าใจตายก็ว่าได้ เพราะแม้แต่พี่น้องของพระองค์แท้ ๆ ก็ยังไม่เชื่อพระองค์ (ยอห์น 7:5) พระองค์จึงตรัสด้วยความเศร้าพระทัยว่า “สาธตดาพยากรณ์ไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในเมืองของตน” (มาระโก 6:4) แต่อย่างไรก็ตาม การที่จะกล่าวว่าไม่มีผู้ใดเชื่อพระองค์เลยนั้น ก็ออกจะขัดความจริงอยู่ เพราะอย่างน้อยที่สุดก็ยังมีมารดาของพระองค์อีกคนหนึ่ง ที่เชื่อและเข้าใจพระองค์ทุกอย่าง

“โอ คนมีความเชื่อ น้อย เมื่อบุตรมนุษย์จะมา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ”

(ลูกา 18:8) การขาดความเชื่อ เป็นความอ่อนแอที่สุดของมนุษย์ นับตั้งแต่สมัยอาดัมเป็นต้นมา จนกระทั่งปัจจุบันนี้ มนุษย์สามารถสำแดงความเชื่อได้ เช่นเดียวกับที่สามารถสำแดงความคิดเห็น แสดงความรัก ฯลฯ จนนับเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ ซึ่งมนุษย์อาจจะนำไปใช้ในทางที่ถูกหรือในทางที่ผิดก็ได้ ไม่ว่าจะเป็ความเชื่อต่อมนุษย์ด้วยกัน การไว้วางใจซึ่งกันและกัน หรือความเชื่อในสิ่งใด ๆ ก็ตาม จะเห็นได้ว่า ความเชื่อมีความสัมพันธ์ต่อชีวิตของมนุษย์อย่างแน่นแฟ้นเสมอ และเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก หากประชาชนไม่มีความเชื่อไว้วางใจในรัฐบาล การปกครองของรัฐบาลก็ต้องประสบความล้มเหลว หากประชาชนไม่มีความเชื่อไว้วางใจซึ่งกันและกันในการประกอบกิจการงาน การงานนั้น ๆ ก็ประสบความหายนะถึงแก่ล้มละลายได้ หากท่านไม่มีความเชื่อไว้วางใจในครอบครัว ก็จะทำให้เกิดการระแวงกินแหนงแคลงใจกัน ก่อให้เกิดความริวฉานและความท้อถ้อยขึ้นได้ และชีวิตของท่านก็จะไม่มีความสุข ไม่มีความเชื่อมั่นในคริสตศาสนา โลกนี้ต้องมีแต่ความขาดแคลนสำหรับท่าน และจะไม่มีทางรับคำตอบในการอธิษฐาน นวัตกรรมเพียงแต่มองเห็นแอปเปิ้ลผลเดียวลงมาจากพื้นดินเท่านั้น ความเชื่อของเขาก็ยังโลดแล่นไปถึงดวงจันทร์ และนี่เองที่เป็นมูลเหตุให้เขาค้นพบกฎแห่งความดึงดูดของโลกเพียงแต่ทรายไม่กี่เม็ดที่ติดอยู่กับเศษไม้ ที่ลอยเข้ามาสู่ฝั่งประเทศสเปน ก็ได้ทำให้ความเชื่อของโคลัมบัสคิดกว้างไกลไปถึงปาไม และผืนแผ่นดินซึ่งเขาคิดว่าคงอยู่ไม่ไกลจากที่นั่นมากนัก (และนี่เองที่เป็นแรงกระตุ้นให้เขาค้นพบทวีปอเมริกา) แต่ความเชื่อในพระเจ้าเป็นจุดสะพานเชื่อมโยงระหว่างความตายและชีวิตระหว่างความสูญเสียชีวิตนิรันดร์ และการได้รับชีวิตนิรันดร์ ความเชื่อในพระเจ้า เป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตซึ่งจะขาดเสียมิได้

เนื่องจากชาวบาบิโลเนียไม่ยอมเชื่อพระเยซู ดังนั้นพวกเขาจึงสูญเสียโอกาสอันดีงามที่พระองค์ประทานให้ นั่น ทั้งนี้เพราะพระองค์ไม่สามารถกระทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อพวกเขาได้ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงประหลาดพระทัย ในการไม่เชื่อของพวกเขา ยิ่งนัก เป็นสิ่งที่น่าสังเกตว่าหลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว

พระองค์มิได้เสด็จกลับมาเยี่ยมเยียนเมืองนาซาเร็ธอีกเลย เพราะพระองค์จะไม่ประทับอยู่ในที่ซึ่งพระองค์ไม่สามารถปฏิบัติพระราชกิจได้เป็นอันขาด ดังนั้นพระองค์จึงได้เสด็จไปตามชนบทต่าง ๆ ทั่วไป เพื่อปฏิบัติพระราชกิจสามประการของพระองค์ต่อไปอันมี การเทศนา การสั่งสอนอบรม และการรักษาโรค พระองค์ได้ทรงเทศนาสั่งสอนเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ได้ทรงสั่งสอนอบรมประชาชนในธรรมศาลาในวันสะบาโต และได้ทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ประชาชน โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ผลแห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ได้ทำให้ประชาชนเชื่อถือและติดตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก พวกเขาต่างละทิ้งถิ่นฐานบ้านช่อง ติดตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง จนกระทั่งหิวโหยอดโรยและเป็นลมไปเนื่องด้วยอดอาหาร น้ำพระทัยอันเปี่ยมไปด้วยความรักอันใหญ่หลวงของพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงเห็นพวกเขาอยู่ในสภาพเช่นนั้น พระองค์ก็ทรง “พระกรุณาเขา” ยิ่งนัก เพราะพวกเขาเป็นดุจฝูงแกะซึ่งปราศจากผู้เลี้ยง

คำว่า “เมตตากรุณา” มีความหมายหนักแน่นคำว่า “เวทนา” “สงสาร” มาก เพราะคำว่าเวทนา สงสารนั้น เป็นเพียงความรู้สึกที่เรามีต่อผู้ที่หิวกระหายเท่านั้น แต่คำว่าเมตตากรุณาเกินความหมายลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น คือ หมายถึงการจัดหาอาหาร มาให้ผู้หิวกระหายเหล่านั้นด้วยความเวทนาสงสารเพียงแต่ทำให้เสียน้ำตา แต่ความเมตตากรุณานั้น สามารถแบกภาระของคนอ่อนแอ และปลอบโยนจิตใจอันชอกช้ำเขาได้ มนุษย์โลกมีความหิวกระหายความรัก และความเป็นมิตรอยู่มาก และความต้องการฝ่ายวิญญาณจิตของเขายิ่งมีมากกว่านั้นหลายเท่าทวีคูณ แต่มีน้อยคนเหลือเกิน ที่ยอมเสียสละร่วมกับใช้พระเจ้า ในการบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณที่หิวกระหายของเขาเหล่านั้น พระเยซูได้ทรงแบกรับกางเขน แห่งความทุกข์ทรมานของชาวโลกทั้งมวล ที่หลงหายไป ด้วยพระเมตตากรุณาของพระองค์

เมื่อพระเยซูทรงมองดูฝูงชนนั้นแล้ว จึงตรัสแก่ศิษยาภิบาลของพระองค์ว่า “การเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนทำการยังน้อยอยู่” พระองค์ทรงตระหนักแน่ชัดว่า การเก็บเกี่ยวอันยิ่งใหญ่ คือการนำวิญญาณของมนุษย์โลกให้มาเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ทรงทราบถึงความจำเป็น ฝ่ายจิตวิญญาณว่ามีไม่น้อยเพียงใด ฉะนั้นหากว่าพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจลำพังแต่ผู้เดียวในช่วงเวลาอันสั้นที่พระองค์จะประทับอยู่ในโลกนี้แล้ว การงานก็ย่อมจะไม่ได้ผลเท่าที่ควร ดังนั้นพระองค์จึงทรงประสงค์ที่จะให้อัครสาวกของพระองค์รู้ถึงภาระรับผิดชอบต่อการงานที่มีอยู่รอบข้าง และรู้ถึงความจำเป็นที่จะต้องมิผู้ประกาศเพิ่มเติม พระองค์จึงตรัสว่า “จงอธิษฐานขอต่อพระเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้นให้ใช้คนทำการหลายคน ไปในการเกี่ยวของพระองค์” แต่ทั้งนี้พระองค์มิได้ทรงหมายถึงพวกศาสนาดายากรณ์ หรืออาจารย์สอนศาสนาตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ หากแต่พระองค์ทรงหมายถึงผู้ประกาศ ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ และยินดีที่จะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง ออกติดตามพระองค์ไปมิใช่เพียงได้รับการสั่งสอนอบรม จากวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่ได้รับการสั่งสอนอบรมจากพระ

เจ้าโดยตรง โดยการอธิษฐาน เข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยใจร้อนรนอย่างสม่ำเสมอ และมีใจเพียงแต่ได้รับการแต่งตั้งโดยมนุษย์เท่านั้น แต่ต้องได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าโดยตรง พระเจ้าทรงส่งผู้รับใช้ทั้งชายและหญิง ที่มีความร้อนรนเพื่อพระองค์ ออกไปเทศนาสั่งสอนและรักษาโรคให้แก่ชาวโลกด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยพระนามอันประเสริฐของพระองค์ ซึ่งอยู่เหนือนามอื่นใดทั้งปวง

ขอให้เราอธิษฐานขอคนงานของพระเจ้าเพิ่มขึ้น เพื่อว่าพระองค์จะได้ส่งบุคคลเหล่านั้นออกไป เราไม่ควรพึงพอใจอยู่กับงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เรากระทำเท่านั้น แต่จะต้องอธิษฐานเผื่อคนงานอื่นของพระเจ้าอีกด้วย ให้เขาได้รับการทรงนำ และการอบรมจากพระเจ้า และออกไปปฏิบัติงานยังดินแดนต่าง ๆ ทั่วโลก เพื่อ “กิตติคุณแห่งแผ่นดินอันประเสริฐนี้ จะได้ประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นพยานแก่บรรดาชาติมนุษย์แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” และถ้าเราเริ่มต้นอธิษฐานอย่างจริงจัง พระเจ้าก็อาจจะทรงเรียกร้องให้เรา ออกไปปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ เป็นการตอบคำอธิษฐานของเราเองก็ได้

เพื่อที่จะขยายการปฏิบัติพระราชกิจให้กว้างขวางออกไป ตามเหตุผลดังได้กล่าวมาแล้ว พระเยซูจึงทรงเรียกอัครสาวกทั้งสิบสองคนมาหาพระองค์ ทรงแบ่งอัครสาวกทั้งหมดออกเป็นหมู่ ๆ หมู่ละสองคน ให้แยกย้ายกันออกไปเทศนาตามหมู่บ้านต่าง ๆ ทั่วทั้งมณฑลกาลิลีเพื่อให้ข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า แพร่ไปอย่างรวดเร็ว พระองค์ทรงกำชับบรรดาอัครสาวกมิให้เข้าไปในดินแดนของชนต่างชาติ และมณฑลชะมาเรียเป็นอันขาด ทรงชี้เฉพาะเจาะจงให้เทศนาแก่ “เกาะชาติอิสราเอลที่หายไปนั้น” (มัทธิว 15:24) เท่านั้น ในสมัยนั้นอัครสาวกมีโครงการอันแน่วแน่ ในอันที่จะนำวิญญาณของ “พวกยิว” ก่อน (โรม 1:16) โดยมีข่าวประเสริฐที่จะต้องประกาศ และภารกิจอื่น ๆ ที่แน่นอน ซึ่งได้แก่การเทศนาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าได้ใกล้เข้ามาแล้ว การรักษาโรคให้แก่คนเจ็บป่วย รักษาคนโรคเรื้อนให้หาย ช่วยคนตาบอดให้ฟื้น ตลอดจนการขับผีสิงออกจากร่างกายของมนุษย์ พระเยซูได้ทรงโปรดให้อัครสาวกมีฤทธิ์อำนาจ ในการช่วยเหลือมนุษย์ทั้งร่างกายและวิญญาณให้พ้นจากการผูกมัดของอำนาจชั่วทั้งปวง พระองค์ได้ประทานอำนาจให้เขาขับผีต่าง ๆ และรักษาโรคต่าง ๆ ให้หาย” (ลูกา 9:1) พระองค์ได้ประทานฤทธิ์อำนาจให้แก่อัครสาวก เพื่อให้ออกไปปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงอบรมสั่งสอนพวกเขา ทรงเป็นแบบอย่างอันดีแก่พวกเขา และทรงส่งพวกเขาออกไปปฏิบัติพระราชกิจ โดยที่มิได้มีการเตรียมเงินทอง อาหาร เสื้อผ้า รองเท้าหรืออุปกรณ์พิเศษใด ๆ แม้แต่ประการเดียว นอกจากไม้เท้าที่ใช้ในการเดินทางเท่านั้น (มาระโก 6:8) บรรดาอัครสาวกเคยมีความเป็นอยู่ในลักษณะเช่นใด พระองค์ก็ทรงส่งออกไปในสภาพเช่นนั้น เพราะพระองค์ทรงเชื่อว่าพระบิดาเจ้า คงได้จัดการทุกสิ่งไว้ล่วงหน้า ไม่ถึงกับปล่อยให้หิวโหยอดอยาก จนเกินกำลังเป็นแน่ เพราะ “ผู้ทำการ ควรจะได้อาหารกิน” (มัทธิว 10:10)

คำสอนที่พระเยซูทรงกำชับบรรดาอัครสาวก ในการออกไปประกาศสั่งสอนประชาชนนั้น มีใจความย่อ ๆ ดังนี้ เมื่อไปถึงเมืองใด ก็ควรสืบดูก่อนว่า มีใครบ้างที่เป็นคนดี มีความชอบธรรม เหมาะสมที่จะขออาศัยได้บ้าง แล้วก็อาศัยอยู่กับผู้นั้นตลอดเวลา ที่ยังพักแรมอยู่ในเมืองนั้น จนกว่าจะไป เมื่อขึ้นบ้านใดก็ควรให้พรแก่บ้านนั้น แต่ถ้าเห็นว่าคนในบ้านนั้น ประพฤติตัวไม่เหมาะสมแก่การให้พร ก็ให้พรนั้นกลับคืนมาสู่อัครสาวกดั้งเดิม และก่อนที่จะออกจากบ้านนั้น ก็ควรสะบัดผงกลีดิน ที่ติดตามเท้าและร่างกาย ออกให้หมดด้วยเพื่อแสดงให้ทราบว่า การที่เขาปฏิเสธพระวาระของพระเจ้า นั้น เขาจะต้องถูกปรับโทษในวันพิพากษาโลก แต่ถ้าผู้ใดให้การต้อนรับอัครสาวก แม้แต่เพียงน้ำเย็นสักแก้ว ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จในสวรรค์ (มัทธิว 10:41) พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่รับท่าน ก็รับเรา” อัครสาวกได้ออกไปประกาศในพระนามของพระเยซูคริสต์คือเป็นตัวแทนของพระองค์ (2 โครินธ์ 5:20) เนื่องจากบรรดาอัครสาวก เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ซึ่งท่านได้กระทำแก่ผู้เล็กน้อยที่สุด คนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรา นี้ ก็เหมือนท่านได้กระทำแก่เราด้วย”

นอกจากคำตักเตือนต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว พระเยซูยังทรงสั่งสอนอัครสาวกเพิ่มเติมว่า ต้องระวังมนุษย์ให้จงหนัก ให้เป็นคนฉลาดเหมือนงู และเป็นคนสภาพเหมือนนกพิราบ (มัทธิว 10:17) “พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งซึ่งมีอยู่ในมนุษย์” (ยอห์น 2:25) พระองค์ทรงทราบว่า อัครสาวกของพระองค์จะต้องถูกทำร้ายข่มเหง และรังควาน ดังที่พระองค์เคยประสบมาแล้ว เพราะว่า “ทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน” (มัทธิว 10:24) ศัตรูของพระองค์เรียกพระองค์ว่า “เบลละซะบูล” (นายผี) และอัครสาวกของพระองค์ ก็คงจะต้องถูกเรียกทำนองนี้เช่นเดียวกัน (มัทธิว 10:25) เพราะว่าพวกเขาเป็น “ลูกบ้าน” หรือ พวกเดียวกันกับพระองค์

หลังจากที่พระเยซูคริสต์ ได้ทรงส่งอัครสาวกออกไปประกาศแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนกว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้งได้ทำการพยากรณ์ด้วย พระองค์มิได้มุ่งหมายเพียงแต่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า โดยการส่งอัครสาวกออกไป สั่งสอนทั่วทั้งมณฑลกาลิลีเท่านั้น หากยังทรงต้องการให้อัครสาวกทำการประกาศสืบต่อจากพระองค์ ไปจนตลอดชีวิตของพวกเขา พระองค์ทรงต้องการให้การประกาศ เรื่องแผ่นดินของพระเจ้าดำเนินตลอดไป ตลอดชีวิตของพวกเขา ตลอดทุกยุคของคริสตจักร ดังนั้นพระองค์จึงมิได้สั่งสอนเฉพาะอัครสาวกเพียงสิบสองคนเท่านั้น หากยังได้สั่งสอนสาวกอื่น ๆ อีกที่วางใจในพระองค์ เพราะคำของเขา (ดู ยอห์น 17:20) และทุกคนที่เป็นทูตของพระองค์ トラバจนกระทั่งสิ้นสุดยุคนี้

อัครสาวกออกไปเทศนายังดินแดนต่าง ๆ ในสภาพที่ไม่ผิอะอะไรกับ “แคะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า” ต้องเผชิญกับการต่อสู้อันดุเดือดของศัตรูผู้มุ่งร้าย พวกเขาจะต้องถูกชาวยิวจับโยยตีในธรรมศาลา และจะถูกส่งไปให้ภษัตริย์และผู้ครอบครองต่าง ๆ ซึ่งเป็นชนต่างชาติ (มัทธิว 10:17,18) แต่พระเยซูตรัส

ว่า “อย่าคิดกระวนกระวายในใจว่า จะพูดอย่างไร หรือกล่าวอะไร” เพราะว่าเมื่อถึงเวลานั้น “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะคลอใจให้พวกเขาพูดเอง” (มัทธิว 10:19,20) อัครสาวกไม่จำเป็นต้องพึ่งความสามารถของตนเองเลย ไม่ว่าประการใด ๆ เพราะพระบิดาเจ้าของพวกเขา ได้ทรงรับผิดชอบแทนพวกเขาแล้ว

พระเยซูทรงสอนเรื่องนี้แก่อัครสาวกอย่างชัดเจนว่า อย่าได้คิดว่าการออกไปประกาศเป็นงานที่ง่าย พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามา เพื่อจะให้เกิดความสงบสุขที่แผ่นดินโลก เรามิได้มาเพื่อจะให้เกิดความสงบสุข แต่เพื่อจะใช้ดาบ” (มัทธิว 10:35) พระองค์มิได้มา เพื่อประทอนความร่วมมือเป็นสุขแต่พระองค์มาเพื่อ “ให้แตกแยก” (ลูกา 12:51) คือการแตกแยกระหว่างผู้ที่ต้อนรับพระองค์ และผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ พระองค์จะต้องเป็นเอกเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง (โคโลสี 1:18) อัครสาวกจะต้องถูกชาวโลกชิงชัง และหยามหยัน เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และแม้แต่พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ก็จะมอบกันเองให้แก่ศัตรู และลูกก็จะทรยศต่อบิดามารดา (มัทธิว 10:21,22) และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกันก็จะเป็นศัตรูต่อกัน (มัทธิว 10:36)

ต่อจากนั้น ก็มาถึงการพิสูจน์ซึ่งว่า “ผู้ที่รักบิดามารดาหรือรักบุตรชาย บุตรหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่เหมาะสมกับเรา ผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่เหมาะสมกับเรา” (มัทธิว 10:37,38) การแบกกางเขนคือการละทิ้งชีวิตฝ่ายเนื้อหนังอย่างสิ้นเชิง หันมาดำเนินชีวิตเจริญตามรอยพระบาทของพระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นวิถีทางแห่งไม้กางเขน เป็นวิถีทางที่เราต้องเสียสละอย่างมากมาย เพื่อรับใช้พระองค์ ซึ่งอาจหมายถึงการเสียสละชีวิตคุณเดียวกับที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงเสียสละมาแล้วก็ได้ (มัทธิว 10:39)

บัดนี้อัครสาวกพอจะเข้าใจบ้างแล้วว่า คนต้องรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่อย่างไรและเผชิญกับอุปสรรคอะไรบ้าง แต่พระเยซูก็ได้ทรงให้คำมั่นแก่พวกเขาว่า “ทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์” เหตุฉะนั้น “อย่ากลัวเลย” (มัทธิว 10:26,28,31) ไม่มีสิ่งใดจะน่ากลัวเลย เพราะแม้แต่ “ผมของท่านก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น” หรือแม้แต่นกกระจาบสักตัวหนึ่ง จะตกลงสู่พื้นดินโดยที่พระบิดาไม่วินิจฉัย ไม่มีเลย ท่านทั้งหลายขอมประเสริฐกว่านกกระจาบมากมายนัก (มัทธิว 10:29-31) ฉะนั้นจง “อย่ากลัวเลย” สิ่งใดที่เราได้สั่งสอนให้ท่าน ก็จงสั่งสอนให้ประชาชนรู้ด้วยเถิด จงประกาศคำสั่งสอนของเรา ให้แก่ประชาชนทั่วทุกหนทุกแห่ง แม้แต่บนดาดฟ้าหลังคาตึก ทั้งนี้เพราะไม่มีความลับใด ๆ ที่จะปิดบังซ่อนเร้นได้ตลอดไป สักวันหนึ่งจะต้องถูกเปิดเผยให้ผู้อื่นรู้ ดังพระคำรัสที่ว่า ไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่เปิดเผยออก หรือการลับที่จะไม่ปรากฏแจ้ง

เมื่อพระเยซูได้ทรงสั่งสอนอบรมอัครสาวกทั้งสิบสองคน จนเป็นที่เข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็เสด็จจากพวกเขาไป ในขณะที่เดียวกันอัครสาวกก็แบ่งออกเป็นคู่ ๆ แยกย้ายกันไปประกาศสั่ง

สอนประชาชนตามทิศทางต่าง ๆ พระเยซู “ได้เสด็จจากที่นั่นไปสั่งสอนและเทศนาในบ้านเมืองของเขา” แต่ต่อมาต่างก็กลับมารวมกันในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก พระเยซูได้ทรงยกตัวอย่างสั่งสอนอัครสาวกว่า “ซึ่งศิษย์จะเสมอครูของตน ก็พออยู่แล้ว” (มัทธิว 10:25) “คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะนามของเรา แต่อย่าได้ย่อท้อ จงแบกกางเขนของท่านต่อไปเถิด เพราะ “ผู้ใดที่ทนเอาจนถึงที่สุดปลาย ผู้นั้นจะรอด” (มัทธิว 10:22) ถ้าเข่าข่มเหงรังควานท่านในเมืองหนึ่ง ก็จงหนีไปสู่อีกเมืองหนึ่ง (มัทธิว 10:23) และ “เราบอกท่านตามจริงว่า จะไม่ทันไปทั่ว เมืองทั้งหลายแห่งประเทศอิสราเอล กว่าบุตรมนุษย์จะมา” (มัทธิว 10:23)

สำหรับคำสอนของพระเยซูข้างบนนี้ (โดยเฉพาะ มัทธิว 10:23) ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นแตกต่างกันไปหลายทฤษฎีในปัญหาที่ว่า คำสอนนี้อ้างถึงการออกไปประกาศสั่งสอนของพวกอัครสาวกครั้งแรกนั้น โดยเฉพาะ หรืออ้างถึงบั้นปลายของยุคนี้ แต่เนื่องจากคำสั่งสอนนี้ เจาจะจงจะถึงเมืองต่าง ๆ ของชนชาติอิสราเอลโดยตรง ฉะนั้นจึงน่าจะหมายถึงเวลาที่พระเยซูจะได้พบปะปรึกษาหารือ และรับฟังรายงานผลของการประกาศ ของอัครสาวกโดยเฉพาะนั้น (ขอให้ดูในขั้นต่อไป)

ข้อไตร่ตรอง

“บุคคลผู้ใดไม่สะดุดกระดากเพราะเราก็เป็นสุข” แม้ว่าคำสอนของพระเยซูคริสต์ จะมีใช้คำสอนที่ชาวโลกนิยมชมชอบนักก็ตาม แต่ถ้าเราติดตามพระองค์อย่างแท้จริงแล้ว เราก็จะไม่สะดุดกระดากเพราะไม้กางเขนเลย และจะได้รับพระพรเป็นบำเหน็จรางวัล

พืชผลในไร่นามีมากมาย แต่ผู้เก็บเกี่ยวมีน้อยเหลือเกิน คุณคงเกลือในอาหารที่เรารับประทานนั่นเอง จะเห็นได้ว่ามีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ข้อเปรียบเทียบดังกล่าวนี้ชี้ให้ทราบว่า จำนวนผู้เชื่อในพระเยซูนั้นมีเพียงส่วนน้อย แต่อย่างไรก็ตาม “พระเยซูทรงแห่งพลโยธาทั้งหลายตรัสว่า ไม่ใช่ด้วยกำลังและฤทธิ์แต่โดยพระวิญญาณของเรา”

“อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวท่านผู้มีฤทธิ์ ที่จะให้ทั้งจิตพินาสในนรกได้” แม้ว่าพระองค์จะสามารถทำให้พินาสไปได้ แต่พระองค์ “ไม่ประสงค์จะให้คนหนึ่งคนใดพินาสเลย แต่ทรงปรารถนาจะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” ความบาปจะต้องถูกพิพากษาโทษอย่างแน่นอน กระนั้นพระองค์ก็ยังทรง “ปลื้มพระทัยในความเมตตากรุณาของพระองค์อยู่” (มีคาห์ 7:18) กล่าวคือพระองค์ไม่ประสงค์ให้เราเป็นคนบาปนั่นเอง พระองค์ได้ “ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาส แต่มีชีวิตนิรันดร์” ความจริงที่สำคัญที่สุดของศาสนาคริสต์นั้น ได้แก่คุณค่าวิญญาณของมนุษย์ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีฐานะ “ต่ำกว่าทูตสวรรค์อยู่ชั่วคราวหนึ่ง” ตามแบบพระฉายาของพระองค์และตามแบบของพระคริสต์ ซึ่งทรงได้รับการยกย่องไว้สูงยิ่ง “เหนือการปกครอง เหนืออำนาจ เหนือฤทธิ์ เหนืออานุภาพ” (เอเฟซัส 1:21,2:6)

“เรามีได้มาเพื่อให้เกิดความสงบสุข แต่เพื่อจะไ้ดาบ” นี่หรือผู้ที่ทูตสวรรค์ร้องเพลงสรรเสริญ ในการประสูติของพระองค์ว่า “บนแผ่นดินโลกจงมีความสุขสงบท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง” นี่หรือผู้ซึ่ง กล่าวไว้ว่า “ความสุขของเรา เราให้แก่ท่าน” ถูกแล้วพระองค์นี้แหละ แต่พระองค์ก็ได้ตรัสไว้เช่นเดียวกันว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์ยาก แต่จงยินดีเถิด เพราะเราชนะโลกแล้ว” ผู้ที่เกี่ยวข้องกันจะไม่ได้ รับความสงบสุขเลย ความสงบสุขจะบังเกิดแก่ผู้ที่ได้รับชัยชนะเท่านั้น “พระบุตรของพระเจ้าได้ออกไป ในกองทัพแล้ว ผู้ใดจะตามเสด็จไปบ้าง” “มีพระแสงสองคมออกมาจากพระโอษฐ์” (วิวรณ์ 1:16) “พระ แสงของพระวิญญาณ คือคำของพระเจ้า” (เอเฟซัส 6:17) พระวาทะของพระองค์คือพระแสงดาบ ซึ่งจะ แบ่งแยกคนชอบธรรมและคนบาปให้ออกจากกัน “เรามาเพื่อให้เกิดความสงบสุขที่แผ่นดินโลกหรือ เรา บอกท่านว่า มิใช่ แต่ให้แตกแยกกันต่างหาก” (ลูกา 12:51) และเพื่อให้ “ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน” ในทันทีที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านหลังใด บ้านหลังนั้นก็เกิดการแบ่งแยก การต่อสู้ พิพาท บาดหมางกัน ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนในบ้านนั้นยอมรับเอาพระวาทะของพระองค์ และอยู่ฝ่ายพระเจ้า ด้วยกันเรียบร้อยแล้ว นั่นแหละความสงบสุขที่แท้จริงจึงเกิดขึ้น

“อย่าคิดกระวนกระวายในใจว่าจะพูดอย่างไรหรือจะกล่าวอย่างไร” คำเตือนข้อนี้มิใช่สำหรับ นักเทศน์ทั่ว ๆ ไป แต่สำหรับผู้ที่ถูกจำขังเพราะการเป็นพยาน มิใช่คำเตือนสำหรับผู้ประกาศ แต่เป็นคำ เตือนสำหรับผู้ได้รับความทุกข์ทรมาน และอาจต้องถึงแก่ละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระเยซู หากท่าน “ถูก มอบไว้” เพราะเห็นแก่พระคริสต์แล้ว พระบิดาจะทรงป้องกันท่าน และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะตรัสแก่ ท่าน แต่ในการรับใช้พระองค์นั้นท่านจะต้อง “ประกาศพระคำ” (2 ทิโมที 4:2) “จงอุตส่าห์สำแดงตนให้ เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย เพราะเป็นคนที่ยึดตรง ในการใช้คำแห่งความจริง นั้น” (2 ทิโมที 2:15) จง “เอาความดีเพิ่มความรู้อัน” (2 ทิโมที 1:5)

ทบทวน

ในขั้นที่แล้วพระเยซูประทับอยู่ที่ไหน? พระองค์ทรงกระทำอะไรที่นั่น?

ในการเสด็จกลับมาเยี่ยม “เมืองของพระองค์” ครั้งนี้ พระองค์ได้เสด็จไปที่ใดบ้าง? นี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์เสด็จไปที่นั่นหรือ?

น้องชายของพระองค์มีกี่คน? ชื่ออะไรบ้าง? พระองค์ทรงมีน้องสาวหรือไม่?

อัครสาวกตามเสด็จไปด้วยหรือไม่? ประชาชนในเมืองนั้นได้ต้อนรับพระองค์อย่างไร? ประชาชนมีที่ทำต่อพระองค์อย่างไร? อะไรเป็นเหตุให้พระองค์ทรงแปลกพระทัย?

พระคำรัสที่พระเยซูตรัสในเวลานั้น ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นสุภาษิต มีอะไรบ้าง?

พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ ในเมืองนาซาเร็ธบ้างหรือไม่? เพราะเหตุใด?

เมื่อออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระเยซูเสด็จไป ณ ที่ใด? เมื่อพระองค์ทรงเห็นผู้คนมากมาย เช่นนั้น พระองค์ทรงกระทำอย่างไร? พระองค์ตรัสเปรียบเทียบพวกเขาว่า เป็นเหมือนอะไร? พระองค์ตรัสแก่อัครสาวกอย่างไร?

การเก็บเกี่ยวที่พระเยซูตรัสนั้น พระองค์ทรงหมายถึงอะไร? การประกาศเผยแผ่แผนใหม่ของพระองค์นั้นคืออะไร? พระองค์ทรงส่งอัครสาวกออกไปประกาศอย่างไร? พระองค์ทรงให้คำแนะนำแก่อัครสาวกในการปฏิบัติอย่างไรบ้าง? พระเยซูทรงบัญชาอัครสาวกให้ออกไปประกาศแก่ใคร ที่ไหนบ้าง?

หัวข้อที่อัครสาวกจะต้องประกาศคืออะไร? พวกเขาจะได้รับฤทธิ์อำนาจจากผู้ใด?

อัครสาวกได้รับคำสั่งให้เตรียมตัวในการเดินทางอย่างไร? พวกเขาได้รับการอบรมสั่งสอนในเรื่องนี้บ้างหรือไม่?

เครื่องใช้ไม้สอยที่อัครสาวกต้องนำไปนั้น มีอะไรบ้าง? พวกเขาใช้อาวุธ ยุทธภัณฑ์สำหรับป้องกันตัวหรือไม่? พวกเขาู้หรือไม่ว่า จะต้องพบกับอุปสรรคนานาชนิด?

พวกเขาจะต้องปฏิบัติอย่างไร ในแต่ละเมืองที่พวกเขาพักอยู่นั้น? พวกเขาจะอยู่ในฐานะอะไร? พระเยซูทรงเปรียบไว้เช่นไร? พระเยซูทรงตักเตือนอัครสาวกอย่างไร?

คำสั่งสอนตักเตือนต่าง ๆ ที่พระเยซูประทานให้แก่อัครสาวกทั้งหมดนั้น มีความหมายเฉพาะเจาะจง ถึงการออกไปประกาศครั้งนี้เท่านั้นหรือ?

คำสั่งสอนของพระเยซูมีขอบเขตกว้างขวางเพียงใด? เราจะนำมาใช้ในปัจจุบันนี้ได้หรือไม่?

พระเยซูทรงสอนให้อัครสาวกทราบว่า พวกเขาต้องเผชิญกับอุปสรรคอะไรบ้าง? หากถึงคราวคับขันถูกจับกุม อัครสาวกจะต้องพูดอย่างไร?

พระเยซูตรัสว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อประทานความสงบสุขให้แก่มนุษยโลกเช่นนั้นหรือ? เหตุใดพระองค์จึงตรัสว่า “ผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกันก็จะเป็นศัตรูต่อกัน”?

ในปัจจุบันนี้คนทั้งปวงยังเกลียดชังพวกคริสเตียนอยู่อีกหรือไม่?

เราควรมีความคิดเห็นต่อชีวิตของเราเองอย่างไร?

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับความกลัวอย่างไร? พระองค์ทรงให้คำมั่นสัญญาแก่อัครสาวก ถึงการพิทักษ์รักษาของพระเจ้าอย่างไร?

ข้อพิสูจน์ที่แท้จริง ในการเป็นสาวกของพระเจ้าคืออะไร?

ผู้ใดบ้างที่พระเยซูจะทรงรายงานชื่อของเขา ให้แก่พระบิดาของพระองค์?

เมื่อพระเยซูได้ทรงสั่งสอนอบรมอัครสาวก และส่งพวกเขาออกไปประกาศเรียบร้อยแล้ว พระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด? พระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงพบปะกับพวกเขาอีกเมื่อใด?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. เหตุใดพระเยซูจึงเสด็จไปสู่เมืองนาซาเร็ธอีก การเสด็จเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธของพระองค์ในครั้งนี้กับครั้งแรก มีข้อแตกต่างกันอย่างไรบ้าง 2. เหตุใดประชาชนชาวเมืองนาซาเร็ธ จึงไม่พอใจพระองค์ ท่านคิดว่า เนื่องจากฐานะของครอบครัวของพระองค์ยากจนต่ำต้อย จึงเป็นเหตุให้ประชาชน ไม่ยอมต้อนรับพระองค์เช่นนั้นหรือ ความสำเร็จของผู้หนึ่งผู้ใด จำต้องขึ้นอยู่กับฐานะครอบครัวของเขาเป็นสำคัญ เช่นนั้นหรือ 3. ท่านคิดว่าประชาชนในสมัยนั้น ทราบดีถึงการประสูติอันแปลกประหลาดของพระองค์หรือไม่ 4. อะไรคือมูลเหตุสำคัญที่ทำให้ประชาชนไม่เชื่อพระองค์ การที่พวกเขาไม่เชื่อพระองค์นั้น ใครเป็นฝ่ายสูญเสีย 5. ขณะที่ประชาชนติดตามพระองค์ไปนั้น เหตุใดพวกเขาจึงอดโรยอ่อนเปลี้ยและกระจัดกระจายไป 6. เมื่อพระเยซูบัญชาให้สาวกอธิษฐานเพื่อคนงานของพระเจ้านั้น ท่านคิดว่าอัครสาวกอาสาออกไปทำการเองหรือไม่ 7. เหตุใดพระองค์จึงทรงใช้อัครสาวกออกไปเป็นคู่ ๆ 8. เหตุใดพระเยซูสั่งพวกเขาไม่ให้ นำเสื้อผ้า เงินทอง ติดตัวไปด้วย การที่อัครสาวกหวังในความอุปถัมภ์คำจุนจากประชาชนนั้น เป็นการเหมาะสมหรือไม่ 9. ท่านคิดว่าคำสั่งสอนตักเตือนนี้หมายถึงนักเทศน์ และศิษยาภิบาลในปัจจุบันนี้ด้วยหรือไม่ 10. การแบกไม้กางเขนติดตามพระองค์ไปนั้นหมายความว่าอะไร การที่ต้องอดทนให้ถึงที่สุดปลายทางนั้นหมายความว่าอย่างไร 11. การสูญเสียชีวิตเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์นั้นหมายความว่าอย่างไร 12. ท่านคิดว่าหากนักเทศน์และศิษยาภิบาลในปัจจุบันพากันออกไปประกาศ สั่งสอนให้แก่ประชาชนด้วยตนเอง เช่นเดียวกับที่อัครสาวกกระทำมาแล้ว จะเกิดผลมากกว่าที่จะมัวสร้างโบสถ์วิหารให้ใหญ่โตสวยงามแล้วคอยให้ประชาชนเป็นฝ่ายเข้ามาหาหรือไม่

ชั้นที่ยี่สิบแปดทรงเลี้ยงอาหารแก่ห้าพันคน-เบธซาเยดา

มัทธิว 14:1-23,มาระโก 6:14-46,มาระโก 9:7-17,ยอห์น 6:1-15

พระเยซูทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนของพระองค์ ให้ออกไปประกาศพระกิตติคุณของพระองค์ แก่ประชาชนทั่วทั้งมณฑลกาลิลี พระองค์ทรงใช้พวกเขาออกไปเยี่ยมเยียนและเทศนาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ให้แก่ชาวอิสราเอล ทั่วทุกแห่งหนตำบล พระองค์ได้ทรงสัญญากับบรรดาอัครสาวกว่า ก่อนที่พวกเขาจะปฏิบัติภารกิจอันสำคัญนี้เสร็จสิ้นลง พระองค์จะพบปะหารือกับพวกเขาอีก (มัทธิว 10:23) ในเวลาเดียวกันนั้น พระเยซูก็ได้ทรงออกไปสั่งสอนประชาชนด้วยเช่นเดียวกัน พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายหลายประการ กิตติศัพท์ของพระองค์ ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นจนทราบไปถึงกษัตริย์เฮโรด อันติพัส ผู้ครองมณฑลกาลิลี ขณะนั้นประชาชนต่างก็โจษจันถึงพระเยซูต่าง ๆ นานา บางคนกล่าวว่าพระองค์คือ ยอห์นบัพติศมา ซึ่งฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ เพราะพระองค์มีศิษย์ผู้ติดตามมากมาย เช่นเดียวกันกับยอห์นบัพติศมา และนอกจากนั้นยังประกาศสั่งสอนประชาชนด้วยหัวข้อเดียวกันอีกด้วย คือประกาศสั่งสอนเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า แต่บางคนกล่าวว่าพระองค์คือศาสนดาพยากรณ์ในโบราณกาล ซึ่งได้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ และบางคนกล่าวว่าพระองค์ คือ “เอลียา ซึ่งจะมานั้น” (มัทธิว 11:14) เมื่อเฮโรดได้ทราบข่าวของพระเยซู ก็รู้สึกงุนงงสนทนเป็นยิ่งนัก และปรารถนาที่จะพบเห็นพระเยซู และการสำแดงการอัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่สุด แต่ความหวังของกษัตริย์เฮโรดไม่เคยเป็นจริงขึ้นมาได้ เพราะไม่มีโอกาสพบเห็นพระเยซูเลย ทั้ง ๆ ที่เฮโรดติดต่อกับยอห์นบัพติศมาอยู่เสมอ ตราบจนกระทั่งพระองค์ถูกปีศาจจับส่งตัวไปให้ท่านพิพากษาโทษนั้นแหละ ท่านจึงได้พบเห็นพระองค์

การที่กษัตริย์เฮโรด อันติพัส ต้องการพบเห็นพระเยซูอย่างยิ่งนี้ คงไม่ใช่เพราะท่านสนใจในกิตติศัพท์อันเลื่องลือของพระเยซู แต่เพียงอย่างเดียว หากยังต้องการพิสูจน์ให้รู้แน่ชัดว่าพระองค์คือผู้ใดกันแน่ เพราะก่อนหน้านี้เฮโรดได้ประหารยอห์นบัพติศมามาแล้ว ครั้นเมื่อได้ทราบข่าวว่า มีผู้ทำการแบบเดียวกับยอห์นอีก จึงใคร่ที่จะทราบข้อเท็จจริงว่าผู้นั้นเป็นใคร จะเป็นไปได้ไหมว่าพระเยซูคือยอห์น ซึ่งฟื้นขึ้นมาใหม่ ดังคำเล่าลือของประชาชน

ในสมัยที่พระเยซูเริ่มออกปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์นั้น เฮโรดอันติพัสได้จำคุกยอห์นบัพติศมาไว้ในคุกมืด (ดูชั้นที่ 11) ทั้งนี้เพราะยอห์นบังอาจตำหนิติเตียนกษัตริย์เฮโรดอย่างรุนแรง ในการที่กษัตริย์เฮโรดแย่งชิงเอาพระนางเฮโรเดีย ซึ่งเป็นชายาของเจ้าชายฟิลิปพระอนุชาของตนแท้ ๆ มาเป็น

ชายของตน (ลูขัณฑ์ 21) เนื่องจากยอห์นเป็นคนกล้าหาญ ตรงไปตรงมา ไม่เกรงกลัวผู้ใด เขามีใจคนประเภท “ต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัด” (ลูกา 7:24) เมื่อผู้ใดกระทำผิดอย่างไร ท่านก็ตักเตือนไปตามตรง ไม่ยอมอ่อนข้อหรือยกเว้นกันเลย แม้ว่าผู้นั้นจะเป็นกษัตริย์ก็ตาม ยอห์นไม่ยอมขัดเกลาคำพูดให้นุ่มนวลเป็นการเอาอกเอาใจผู้ฟังแม้แต่น้อย ท่านไม่ยอมทำลายพระบัญญัติสิบประการเพื่อแลกกับความสะดวกสบายที่จะได้รับจากกษัตริย์เฮโรดเลย ยอห์นตักเตือนกษัตริย์เฮโรดอยู่เสมอว่า “ท่านไม่ควรรับนางนั้นมาเป็นภรรยา” ด้วยทำที่อันจริงจังและแข็งกร้าวของยอห์นเช่นนี้เอง ท่านจึงถูกประหารชีวิตในที่สุด ในฐานะที่ยอห์นบัพติศมาเป็นผู้แสวงทางสำหรับพระเยซู และเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าในยุคใหม่ ดังนั้นท่านจึงเป็นผู้เตรียมทางไว้เพื่อให้คำสัญญาของพระเมสสิยาห์สำเร็จ ยอห์นได้นั้นถึงความสำคัญของพระเจ้า ผู้ซึ่งเป็นกษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งปวง โดยพยายามถ่อมกายถ่อมใจลง ไม่ยอมโอ้อวดตัวหรือสำแดงความดีเด่นของตนเองแม้แต่น้อย ตราบจนต้องถูกจำขังอยู่ในคุกมืด และในที่สุดก็ถูกประหารชีวิต ด้วยแผนการอันชั่วร้ายของพระนางเฮโรเดียสคนใจบาปหยาบช้า พระนางเฮโรเดียสผู้นี้ต้องการที่จะกำจัดยอห์นเป็นเวลานานมาแล้ว แต่เนื่องจากเฮโรดยังรักใคร่นับถือยอห์นอยู่ ทั้งนี้เพราะท่านเป็นคนยุติธรรมและเป็นคนบริสุทธิ์ดังนั้นพระนางเฮโรเดียสจึงไม่อาจทำร้ายได้ตั้งใจ จวบจนกระทั่งวันเฉลิมพระชนม์พรรษาของกษัตริย์เฮโรด พระนางจึงได้สบโอกาสเฮโรดมัวเพลิดเพลินอยู่กับการเต้นระบำรำฟ้อน ในงานเลี้ยงจนเกินขนาดถึงกับหลวมตัวเอ่ยแก่นางระบำ ซึ่งเป็นบุตรของนางเฮโรเดียสว่า “ไม่ว่านางจะทูลขอสิ่งใด ๆ พระองค์ก็จะยกให้ทั้งสิ้น” ดังนั้นนางจึงทูลขอ “ศีรษะของยอห์นบัพติศมา” ตามความประสงค์ของผู้เป็นมารดาทันที เฮโรดรู้สึก “เป็นทุกข์” เป็นอย่างยิ่งที่ผลอดตัวไปเช่นนั้น แต่ด้วยขัตติยะของกษัตริย์ เมื่อตรัสสิ่งใดออกไปแล้ว ก็ไม่อาจคืนคำ หรือถอนคำตรัสได้ ด้วยเหตุนี้ยอห์นจึงต้องถูกตัดศีรษะในคุกมืดนั่นเอง เนื่องจากยอห์นได้ปฏิบัติภารกิจอันยิ่งใหญ่ ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้สำเร็จลงแล้ว ดังนั้นดวงวิญญาณของท่าน จึงได้กลับคืนไปสู่พระบิดาตามเดิม ศิษย์ของยอห์นบางคนที่ยังคงจงรักภักดีต่อท่านอยู่ เมื่อได้ทราบข่าวร้ายนี้ก็ได้ติดต่อขอรับศพของท่าน นำไปฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพ แล้วจึงเร่งไปทูลให้พระเยซูทรงทราบ ซึ่งขณะนั้นพระองค์กำลังประทับอยู่ตามชายฝั่งทะเลรอบ ๆ เมืองคาเปอร์นาอุม

ในระแวกเวลาดังกล่าว อัครสาวกทั้งสิบสอง ได้พากันเดินทางกลับจากการประกาศเรียบร้อยแล้ว และได้รายงานผลของการประกาศของตนให้แก่พระองค์ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้งว่า การปฏิบัติงานของพวกเขา ได้รับผลสำเร็จอย่างใหญ่หลวง เพราะได้ทำให้ประชาชนเป็นจำนวนมากรู้เรื่องของพระเจ้า และรับเชื่อตามที่พวกเขาได้สั่งสอนนั้น ทันทีที่พระเยซูและอัครสาวกกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุม ชาวเมืองก็ได้พากันมาห้อมล้อมเข้าเฝ้าพระองค์อยู่ตลอดเวลา จนพระองค์และอัครสาวกแทบไม่มีเวลารับประทานอาหาร หรือเวลาพักผ่อนเลย

เนื่องจากบรรดาอัครสาวก ต้องปฏิบัติภารกิจเหน็ดเหนื่อยมาตลอดวัน ดังนั้นพระเยซูจึงทรงแนะนำให้พวกเขาพักเหนื่อยจากฝูงชน ไปพักผ่อนในที่สงบบ้างชั่วคราว แน่ละข่าวการสูญเสียของยอห์นบัพติศมา ย่อมนำความวิปโยคมาสู่พระองค์อย่างสุดซึ้ง เพราะว่าพระองค์ทรงรักใคร่อยอห์นมาก พระองค์ทรงยกย่องยอห์น ไว้อย่างสูงส่งว่า “ในบรรดาคนที่บังเกิดมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์น” (ลูกา 7:28) เนื่องจากพระเยซูทรงทราบว่า กษัตริย์เฮโรดอันติพัสต้องการพบพระองค์อย่างยิ่ง แต่การที่พระองค์ทรงเฉยเมยเสียนั้น จึงน่าจะเป็นที่เข้าใจได้ว่า พระองค์ทรงปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงกษัตริย์ผู้นี้เช่นเดียวกัน เมื่อเฮโรดได้สดับฟังเรื่องราวของพระเยซูจากประชาชน ก็จงนพระทัยยิ่งนัก ถึงกับตรัสว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า...คือยอห์นนั่นเอง ท่านได้เป็นขึ้นมาจากตาย”

กษัตริย์เฮโรดอันติพัสผู้นี้เป็นราชโอรสของเฮโรดมหาราช แห่งแคว้นอคูเมีย เป็นเชื้อสายของอับราฮัม โดยสืบเชื้อสายมาทางอิสมาเอล และเอซาว ซึ่งปัจจุบันนี้เรียกว่า บิโดอิน เป็นพวกที่ไม่มีหลักแหล่งถิ่นฐานแน่นอนถึงแม้ว่าชาวบิโดอิน และชาวอิวจะมีเลือดเนื้อเชื้อไขเกี่ยวพันเป็นลูกพี่ลูกน้องกันก็ตาม แต่ชนชาติทั้งสองนี้ กลับเป็นศัตรูอย่างขมขื่นต่อกันอยู่เสมอมา แม้แต่ในสมัยของพระเยซูเอง พรรคพวกของเฮโรด ก็ยังเป็นศัตรูคู่แข่งกันกับพวกผู้นำศาสนาของชนชาติอิวอยู่ และที่อิสมาเอลและเอซาวครอบครองแคว้นยาโคบก็ด้วยเหตุดังกล่าวนี้อเอง เฮโรดอันติพัส ทรงเป็นกษัตริย์หนึ่งในสี่พระองค์ในยุคนี้ โดยครองมณฑลกาลิลี ส่วนเจ้าชายฟิลิปซึ่งเป็นพระอนุชาเป็นผู้ครอบครองเมืองอิตุราเย ระหว่างที่ขึ้นครองราชสมบัตินี้เฮโรดอันติพัสได้ทรงสร้างเมืองดิเบเรียว ขึ้นใหม่อีกเมืองหนึ่ง ทางด้านฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี และอยู่ห่างจากเมืองคาเปอรนาอุมประมาณ 16 กิโลเมตร และคงจะประทับอยู่ในเมืองนี้จนตลอดรัชกาล

สถานที่อันสงบยิ่งซึ่งพระเยซู และบรรดาอัครสาวกใช้เป็นที่พักผ่อนชั่วคราว เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับการปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้า นั้น อยู่ตรงชายแดนของเมืองอิตุราเย ซึ่งเจ้าชายฟิลิปครอบครองอยู่ เป็นป่าทึบกันดาร อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบกาลิลี และเป็นเขตแดนติดต่อกับเมืองเบธซาเยดา แม้กระนั้นประชาชนเป็นจำนวนมากก็ยังติดตามพระองค์ และอยู่กับพระองค์ตลอดวัน พระเยซูทรงสั่งสอนและรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่พวกเขาจนตกเย็น ประชาชนเหล่านั้นต่างก็รู้สึกหิวกระหายกันมาก เพราะมิได้เตรียมอาหารมาด้วย แต่แทนที่พระเยซูจะทรงสั่งพวกเขาให้ไปหาอาหารกินเอง พระองค์กลับทรงเลี้ยงพวกเขาซึ่งมีประมาณกว่าห้าพันคน ให้อิ่มหนำสำราญด้วยขนมปัง เพียงห้าก้อนและปลาสองตัว ซึ่งทรงได้รับจากเด็กชายคนหนึ่ง พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ โดยขอพรจากพระบิดา และทำให้อาหารดังกล่าวเพิ่มพูนยิ่งขึ้น จนเพียงพอแก่การเลี้ยงประชาชนทั้งหมดนั้น

พระกิตติคุณทั้งสี่ ได้บันทึกเรื่องราวตอนนี้ไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน สำหรับหลักสำคัญต่าง ๆ นั้น ผู้บันทึกพระกิตติคุณทั้งสี่ท่าน ต่างก็มีความคิดเห็นสอดคล้องกันทั้งสิ้น ที่มีความคิดเห็นต่างกันอยู่บ้างก็ตรงประเด็นปลีกย่อยเท่านั้นคือพระธรรมมัทธิว มาระโก และลูคา บันทึกไว้ว่า อัครสาวกเป็นฝ่ายทูลพระเยซูถึงการเลี้ยงประชานั่น และขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวนั้นอัครสาวกก็เป็นฝ่ายจัดหามาเอง ส่วนพระธรรมยอห์นนั้นบันทึกไว้ว่า พระเยซูทรงเป็นผู้บอกอัครสาวกเองว่าจะดำเนินการอย่างไร และขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวดังกล่าว ก็เป็นของเด็กชายเล็ก ๆ ผู้หนึ่งเอามาถวายให้

อภิปราย

เนื่องจากพระเยซูทรงเห็นว่า บรรดาอัครสาวกต้องทำงานหนักมาตลอดวัน อีกประการหนึ่ง ประชาชนพากันมาหาพระองค์และอัครสาวกมากเกินไป จนไม่มีเวลาพักผ่อนเลย พระองค์จึงตรัสแก่บรรดาอัครสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงไปหาที่สงัด หยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” แล้วต่างก็ค่อย ๆ เล็ดลอดลงเรือแล่นข้ามทะเลสาบไปสู่ฟากตะวันออก โดยมีให้ใครล่วงรู้ แต่ชาวเมืองคาเปอร์นาอุมจำนวนไม่น้อยที่เห็นพระองค์ และจำพระองค์ได้ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์เสด็จจากพวกเขาไปเช่นนั้น ก็พากันติดตามพระองค์ต่อไป ประจวบเหมาะกับความนั้นเป็นเวลาเทศกาลปัสกาพอดี ดังนั้นจึงมีฝูงชนจากมณฑลกาลิลี เดินทางไปร่วมในพิธีนี้ที่กรุงเยรูซาเล็ม เป็นจำนวนมาก และระหว่างทางก็ต้องผ่านเมืองคาเปอร์นาอุมด้วย เนื่องจากประชาชนเหล่านี้ เคยได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซูมาแล้ว และมีความปรารถนา ที่จะได้เข้าเฝ้า และฟังพระธรรมจากพระองค์อย่างยิ่ง เมื่อพวกเขาได้ทราบจากเมืองคาเปอร์นาอุมว่า พระองค์และอัครสาวกกำลังแล่นเรือข้ามฟากทะเลสาบเช่นนั้น พวกเขาจึงได้ “ออกจากเมืองทั้งปวง” พากันเดินเลียบชายฝั่งทะเลสาบ ไปดักพบพระองค์ที่ฝั่งตรงกันข้าม ดังนั้นเมื่อพระเยซูและบรรดาอัครสาวกขึ้นฝั่ง แทนที่จะได้พักผ่อนก็กลับพบว่า ประชาชนเป็นอันมาก ได้รอพบพระองค์อยู่ก่อนแล้ว แม้จะทรงเหน็ดเหนื่อยแต่พระเยซูก็ได้ทรงขับไล่บรรดาผู้คนเหล่านั้นกลับไปแต่อย่างใด พระองค์ทรงเมตตาปราณีพวกเขาเสมอ เพราะว่า “เขาเป็นเหมือนฝูงแกะ ไม่มีผู้เลี้ยง” พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปบนเนินเขาและเทศนาสั่งสอนพวกเขาที่นั่น “พระองค์ทรงต้อนรับเขา สั่งสอนเขาถึงแผ่นดินของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้”

ประชาชนเหล่านั้นติดตามพระเยซูไปตลอดวัน โดยมีได้รับประทานข้าวปลาอาหารกันเลย เพราะมิได้เตรียมกันมาก่อน ต่างจึงพากันหิวโหยอดโรยไปตาม ๆ กัน ด้วยเหตุนี้เมื่อจวนจะพลบค่ำวันนั้น บรรดาอัครสาวกจึงทูลพระองค์ด้วยความเป็นห่วงว่า “ขอให้ประชาชนไปตามบ้านไร้ บ้านนาที่อยู่รอบ ๆ หาที่พัก และซื้ออาหารกิน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นป่ากันดาร” พระเยซูทอดพระเนตรดูฝูงชนเหล่านั้น พระองค์ “ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทำประการใด” แต่เนื่องจากพระองค์ทรงประสงค์ที่จะทดสอบความเชื่อของบรรดาอัครสาวก จึงตรัสถามฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้”

ฟิลิปพูดตอบว่า “อาหารราคาสองร้อยบาทก็ไม่พอให้คนละน้อย” อัครสาวกทั้งหมดต่างก็ขยับยื่นขอให้พระองค์สั่งให้ประชาชนเหล่านั้นกลับไปเสีย แต่พระองค์กลับตรัสว่า “ไม่ต้องให้เขาไป พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” ทั้งนี้ก็ “เพื่อลองใจเขา” และ เน้นให้อัครสาวกตระหนักถึงภาระที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติ เช่นเดียวกับพระองค์ในการตอบสนองความจำเป็นของประชาชน ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขา โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขา พระเยซูทรงบัญชาให้อัครสาวกไปเก็บรวบรวมอาหารจากฝูงชนเหล่านั้น ว่าจะมีมากน้อยสักเท่าใด แต่ปรากฏไม่มีใครได้นำอาหารติดตัวมาด้วยเลย เพราะต่างก็เร่งรีบติดตามพระองค์มาอย่างกระชั้นชิด โดยไม่รู้ตัวล่วงหน้า จึงมิได้นำเสบียงอาหารมาด้วย มีเพียงเด็กชายคนหนึ่งเท่านั้นที่นำขนมปังห้าก้อนและปลาเล็ก ๆ สองตัว ติดตัวมาเพื่อเป็นอาหารเที่ยง เขาได้มอบอาหารนี้ให้อันคะเรอา ซึ่งอันคะเรอาก็ได้แต่บ่นอย่างท้อถอยว่า “จะพออะไรกับคนมากมายอย่างนี้”

สถานที่ซึ่งพระเยซูทรงสั่งสอนประชาชนดังกล่าวนี้ เป็นที่ราบมีหญ้า ขึ้นเขียวขจี อยู่ระหว่างทะเลสาบและเทือกเขาต่าง ๆ ดังนั้นจึงมิใช่มีสภาพเป็น “ป่ากันดาร” ตามที่เราเข้าใจกัน เป็นแต่เพียงอยู่ห่างไกลหมู่บ้านเท่านั้นเอง พระเยซูทรงสั่งอัครสาวกว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ ๆ หมู่ละห้าสิบคน” (ประเพณีการรับประทานอาหารของชาวตะวันออกนั้น ส่วนใหญ่นั่งราบกับพื้น และผู้ชายเป็นฝ่ายรับประทานก่อนสตรี เมื่อผู้ชายรับประทานเสร็จแล้ว สตรีจึงค่อยรับประทานทีหลัง หรือมีละนั้นก็แยกรับประทานอาหารกันในครัว) เมื่อผู้คนที่นั่งลงเป็นหมู่ ๆ ตามพระบัญชาของพระองค์ดีแล้ว ก็ปรากฏว่า เฉพาะเพียงแต่ผู้ชายเท่านั้น ก็มีจำนวนกว่าห้าพันคน สตรีและเด็กไม่นับ (มัทธิว 14:21)

พระเยซูทรงรับขนมปัง และปลาซึ่งมีเพียงเล็กน้อย ที่ได้จากเด็กผู้นั้น มาแล้ว ทรงยกพระพักตร์มองดูฟ้า ทรงขอบพระคุณพระบิดา และอธิษฐานขอพร และหักส่งให้แก่เหล่าอัครสาวก ให้เขานำไปแจกให้แก่ประชาชน และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์นั่นเอง ขณะที่อัครสาวกนำอาหารไปแจกจ่ายให้แก่ประชาชนนั้น ปริมาณอาหารได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนสามารถเลี้ยงทุกคนให้อิ่มหน้าสำราญได้อย่างเพียงพอ โดยมีได้ใช้อาหารอื่นใดเพิ่มเติมนอกเหนือจากขนมปังทั้งห้าก้อน และปลาเล็ก ๆ สองตัวนั้นเลย (มาระโก 6:41) แต่อาหารเหล่านั้นก็ “มิได้หมดไป” (1 พงศกษัตริย์ 17:16) จนกระทั่ง “กินอิ่ม” กันทุกคน การแจกอาหารนั้นแจกกันอย่างเต็มที่ ไม่มีการกระเบียดกระเสียสลดหรือประหยัดกันเลย และไม่มีการแย่งชิงกันด้วย ผู้ใดต้องการมากน้อยเพียงใด อัครสาวกก็ให้ “ตามที่เขาปรารถนา” จนอิ่มหน้าสำราญกันทุกคน (ยอห์น 6:11) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า อัครสาวกทั้งสิบสองคนร่วมรับประทานอาหารในครั้งนี้ด้วยและแม้พระเยซูเองก็คงเสวยขนมปังและปลานี้ด้วยเช่นเดียวกัน

ในการนี้บรรดาอัครสาวก มิได้มีส่วนในการบันดล ให้อาหารมีปริมาณเพิ่มขึ้นด้วยเลย พวกเขาเพียงแต่ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์เท่านั้นเอง อัครสาวกได้รับอาหารจากพระหัตถ์อันทรง

ฤทธิ์ของพระองค์ จึงทำให้พวกเขาสามารถแจกจ่ายอาหาร ให้แก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง การปฏิบัติฝ่ายจิตวิญญาณของเราก็เช่นเดียวกัน ก็ต้องรับเอาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้น จึงจะสนองความต้องการของมนุษย์ได้ “มีคำเขียนไว้ว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่ด้วยบรรดาโอวาท ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) “ทำไมเจ้าจึงจะไปจ่ายเงินซื้อสิ่งที่ไม่ใช่อาหารหรือเอาเงินที่หาได้ของเจ้า ไปซื้อสิ่งที่ไม่จูงใจ ถ้าเจ้าจะได้ฟังเรา เจ้าจะได้กินสิ่งที่ดี เจ้าก็จะพึงพอใจในอาหารที่เลี้ยงชีพจริง ๆ” (ปฐมกาล 55:2) ชีวิตของเรานั้น จำเป็นต้องได้รับการบำรุงเลี้ยง ด้วยพระวจนะอันมีชีวิตของพระเจ้าซึ่งเป็น “อาหารจากสวรรค์” ถ้าเราจะเลี้ยงกลุ่มชนที่หิวกระหาย เราก็ต้องเลี้ยงเขาด้วยอาหาร จะเลี้ยงด้วย “สิ่งซึ่งมิใช่อาหาร” นั้น หาได้ไม่ ชีวิตของคริสเตียนทุกคนควรจะเป็นดุจ “บ่อน้ำประกอบด้วยชีวิต ซึ่งพุ่งขึ้น...” และไหลไปสู่บุคคลอื่น ๆ ซึ่งอยู่รอบ ๆ ตัวเรา “จงให้พระคำของพระคริสต์ ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย บริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งปวง” (โคโลสี 3:16)

เมื่อประชาชนทั้งหมดรับประทานอาหารอิ่มกันหมดทุกคนแล้ว พระเยซูจึงทรงบัญชาให้บรรดาอัครสาวก ไปเก็บรวบรวมเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อมิให้สูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ปรากฏว่าเก็บอาหารเหลือกินเหล่านั้น ได้สิบสองกระบุงเต็ม พระคุณของพระเจ้ามิเพียงพอสำหรับเราเสมอ “มากยิ่งขึ้นกว่าที่จะขอหรือคิดได้” “จอกดื่มของข้าพเจ้าเต็มล้นอยู่”

เนื่องจากประชาชนเหล่านั้น ไม่ได้รับประทานอาหารมาทั้งวัน เมื่อเห็นอาหารมีมากมายเช่นนั้น จึงรับประทานกันอย่างเต็มที่ อนึ่งเชื่อว่าอาหารที่มาแต่พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า คงต้องมีรสชาติเอร็ดอร่อยเป็นพิเศษเด็กชายคนที่มีขมนมปังกับปลานั้น คงต้องสนใจในองค์พระเยซู และคำสอนอันมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นพิเศษ มิฉะนั้นแล้วเขาก็คงไม่ถึงกับลิ้มรับประทานอาหารเที่ยงของเขาเป็นแน่ เพราะขณะนั้นผู้ใหญ่เองก็ยังหิวโหยอดโรยไปตาม ๆ กันอยู่แล้ว จึงเชื่อว่าเด็กคงต้องรู้สึกหิวยิ่งกว่านั้นเป็นแน่

เมื่อประชาชนได้เห็นพระเยซู ท่าแดงการอัศจรรย์เช่นนั้น จึงพูดว่า *แท้จริงท่านผู้นี้ คือผู้พยากรณ์ที่จะมานั้น* (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 18:18) บางคนก็คงจะโห่แสดงความยินดี และบางคนก็คงจะกราบไหว้นมัสการพระองค์ด้วยพระเยซูทรงสังเกตดูท่าทีของผู้คนเหล่านั้น เห็นว่าพวกเขามีความเคารพรักใคร่พระองค์ มากยิ่งขึ้นตามลำดับ ซึ่งแน่ละหากเป็นเช่นนี้เรื่อยไป สักวันหนึ่งพวกเขาจะต้อง “บังคับให้พระองค์เป็นกษัตริย์” ของพวกเขาเป็นแน่แท้ เมื่อพระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนและประทานอาหารเลี้ยงประชาชนเหล่านั้นแล้วพระองค์ทรงตัดสินพระทัยที่หลีกเลี่ยง จากพวกเขาไปอย่างเงียบ ๆ เพราะว่าแผ่นดินของพระองค์ “มิได้เป็นอย่างแผ่นดินโลกนี้” (ยอห์น 18:36) และ “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ” (มาระโก 8:31) การที่จะหลีกเลี่ยงไปจากฝูงชนจำนวนมากมายเช่นนี้ มิใช่สิ่งที่จะทำกันได้ง่ายนัก ดังนั้นพระองค์จึงสั่งให้บรรดาอัครสาวกลงเรือ แล่นข้าม ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมก่อน

ส่วนพระองค์จะทรงอยู่กับประชาชนเหล่านั้น เพื่อมิให้เกิดความสงสัย ต่อเมื่อมีโอกาสพระองค์จะทรงหลบหนีไปภายหลัง และเมื่อบรรดาอัครสาวกแล่นเรือไปได้ไกลแล้ว พระองค์ก็หลบไปจากที่นั่น เสด็จขึ้นสู่ภูเขา เพื่ออธิษฐาน และ “ครั้นพลบค่ำแล้ว พระองค์อยู่ที่นั่นผู้เดียว”

การที่มีผู้คนมากมายนับพันนับหมื่นเช่นนั้น ทำให้พระเยซูและอัครสาวกมีโอกาสหลบหนีไปได้ อีกประการหนึ่งเวลาที่ใกล้ค่ำอยู่แล้ว กว่าเขาจะรู้ว่าพระเยซูมิได้ประทับอยู่กับพวกเขา ก็กินเวลานานหาน้อยไม่ ในคืนนั้นปรากฏว่าประชาชนส่วนใหญ่ ได้ค้างอยู่ที่เนินเขาตนเอง จวบจนวัน “รุ่งขึ้น” จึงได้ทราบว่ พระเยซูมิได้ประทับอยู่ที่นั่น (ยอห์น 6:24) ขณะนั้นมีเรือโดยสารจากเมืองติเบเรียสหลายลำแล่นรับส่งผู้ข้ามทะเลสาบ อยู่ใกล้บริเวณนั้น ดังนั้นผู้คนบางกลุ่ม จึงโดยสารเรือข้ามฟากไป ส่วนนอกนั้นพากันเดินกลับเช่นเดียวกับขามา

ข้อไตร่ตรอง

“ในบรรดาคนซึ่งบังเกิดมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์น” แต่แม้กระนั้นท่านก็ยังถูกตัดศีรษะในคุก โดยพระหัตถ์ของกษัตริย์ผู้ชั่วร้าย เนื่องด้วยความเกลียดชังของสตรีผู้มีใจบาปหยาบช้า พระเยซูทรงช่วยลาซารัสและบุคคลอื่น ๆ ให้ฟื้นจากความตายได้ โฉนเล่าพระองค์จึงไม่ทรงช่วยยอห์นบัพติสมาให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาบ้าง นี่เป็นปัญญาที่พวกเราจงนกันอยู่ แต่แท้จริง “ความคิดของพระเจ้า ไม่เหมือนความคิดของเรา และทางของพระองค์ ก็ไม่เหมือนทางของเรา” ด้วย

“ขอให้ประชาชนไป...” นี้แสดงให้เห็นว่าอัครสาวกของพระองค์ยังมีความเชื่อ้อยมาก และแม้ว่าการเลี้ยงประชาชนเป็นจำนวนมากได้ผ่านพ้นไปแล้วก็ตาม พวกเขายังไม่เข้าใจ ในการสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์อยู่นั่นเอง “เรื่องขนมปังนั้นยังไม่เข้าใจ แต่ใจเขายังแข็งกระด้างอยู่” (มาระโก 6:52,8:21)

“พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” ที่พระเยซูตรัสเช่นนี้ พระองค์ทรงต้องการให้พวกอัครสาวกเลี้ยงประชาชนจริง ๆ หรือ หรือว่าทรงต้องการพิสูจน์ให้อัครสาวกเห็นว่า การที่พวกเขาขาดฤทธิ์อำนาจนั้น พวกเขาจำต้องได้รับ “ฤทธิ์ที่มาจากเบื้องบน” “ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ” (ยอห์น 7:39) หลังจากที่ได้รับพระสัญญาบริสุทธิได้สวมทับอัครสาวกแล้ว พวกเขาได้กระทำการอัศจรรย์และเทศนาพระวาจาของพระเจ้า ให้แก่ประชาชนด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์โลกนี้ยังเต็มไปด้วยคนหิวโหยอดอยากเป็นจำนวนมาก กล่าวคือพวกเขาขาดทิพยอาหารแห่งชีวิต ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสสั่งเราว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”

“เขาได้กินอิ่มทุกคน” ในพระราชฐานของพระบิดาของเรานั้นยังมี “อาหารกินอิ่มและยังเหลืออีก” (ลูกา 15:17) “ผู้ที่ยำเกรงพระองค์จะไม่ขัดสนสิ่งใดเลย...คนที่แสวงหาพระเยโฮวาห์จะไม่ขัดสนสิ่งที่ดีเลย” (สดุดี 34:9,10)

“พระองค์ทรงขอบพระคุณ” ความจริงแล้วอาหารที่เรารับประทานอยู่ทุกวันนี้ก็เป็นอาหารที่ดีมีความน่าอัศจรรย์ เช่นเดียวกับอาหารที่พระเยซูใช้เลี้ยงผู้คนทั้งห้าพันดังกล่าว แต่คนส่วนใหญ่เมื่อมีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ ก็มักจะเลยไม่ยอมขอบพระคุณพระเจ้า ในขณะที่คนนับจำนวนล้านทั่วโลกต้องทนทุกข์ทรมานเพราะการขาดแคลนอาหาร และสิ่งที่จำเป็นต่อการยังชีพอย่างน่าเวทายเป็น สมัยนี้ไม่ควรจะมีผู้ใดจะรับประทานอาหารอย่างอัมหมิพิมัน โดยที่ไม่ยอมขอบพระคุณพระเจ้าผู้ประทานสิ่งที่จำเป็นให้ คุณเกิด แม้แต่พระเยซูผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดทั้งปวงแท้ ๆ ก็ยังขอบพระคุณพระบิดา ฉะนั้นแล้วเราทั้งหลายซึ่งเป็นบุตรของพระองค์ ควรจะขอบพระคุณพระบิดามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

“พระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด” นับเป็นเวลานานมาแล้ว ที่คริสตจักร ได้ยึดถือปฏิบัติตามพิธีการต่าง ๆ เช่น การประชุมฟื้นฟู การศึกษาเกี่ยวกับศาสนา การประกาศเป็นรายบุคคล ฯลฯ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีคุณประโยชน์ด้วยกันทั้งสิ้น แต่กระนั้นก็ยังมียังบางคน ที่ต้องการกราบไหว้เทพพระบาทของพระองค์ และเรียนรู้จากพระองค์โดยตรง บางคนก็รอคอยให้อัครสาวกนำทิพยอาหารแห่งชีวิตมาเลี้ยงจนถึงที่ หากเราเพียงแต่มอบเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเชื่อฟังทำตามคำแนะนำของพระองค์แล้ว มวลชนที่หิวกระหายทั้งปวงก็จะอิมหันสำราญ เพราะว่า “พระองค์ทรงรู้” วิธีที่จะตอบสนองความต้องการของพวกเขา

“ไม่ต้องให้เขาไป” พระองค์ก็ได้ตรัสว่า พระองค์จะทรงเลี้ยงผู้คนเหล่านั้น หากแต่พระองค์ตรัสว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” จงสำรวจดูตัวเองแล้วจะรู้ว่าในตัวเรานั้น ไม่มีอะไรที่สามารถตอบสนองความจำเป็นฝ่ายจิตวิญญาณของบุคคลที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราได้เลย แม้ว่าเราขาดสติปัญญาและความสามารถแต่เราก็ไม่จำเป็นต้องพึ่งความสามารถของเราเลย การมองดูตัวเองและพึ่งตัวเองหมายถึงการพ่ายแพ้ ส่วนการมองดูพระองค์ผู้ทรงมี “ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินก็ดี” หมายถึงชนะของเรา “ความสามารถของเรานั้นมาจากพระเจ้า” การปฏิบัติภารกิจของเรา จะต้องเป็นดุจสายธารไหลออกมาจากชีวิตของพระองค์ (ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้เราแล้ว) ความปรารถนาอันใหญ่ยิ่งสูงสุดของมนุษย์ ก็คือองค์พระเยซูคริสต์ แม้เราจะเป็นเพียงผู้แจกจ่ายขนมปัง ที่พระองค์ทรงอวยพระพรและหักส่งให้ แต่เราก็มีส่วนร่วมกับความยินดีในการแจกจ่ายอาหารนั้นให้แก่ผู้อื่น เพราะว่า “เราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า” เมื่ออัครสาวกแจกจ่ายอาหารให้แก่ประชาชน พวกเขาที่รู้สึกประหลาดใจยิ่งนักที่ได้เห็นอาหารทวีมากขึ้นเรื่อย ๆ

“จงเก็บคนที่เหลือนั้นเพื่อมิให้สิ่งใดเสียไป” อาหารทุกอย่างควรใช้ให้เป็นประโยชน์ ต่อการปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ควรละทิ้งให้สูญเปล่าและไม่ควรใช้ในสิ่งที่ไม่จำเป็นอันขาด พระกิตติคุณที่พระเยซูเจ้าประทานให้เรา เป็นสิ่งที่ประเสริฐสุด พระวณะของพระเจ้าย่อมไม่ไร้ผล

(อิสยาห์ 55:11) ฉะนั้นเราจำเป็นต้องดำเนินชีวิตโดยอาศัย “บรรดาโอวาท ซึ่งออกมาจากพระโอรสของพระเจ้า” เราควรรักษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยต้องคำนึงอยู่เสมอว่าทุก ๆ ถ้อยคำในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ล้วนเต็มไปด้วยความหมายอย่างครบถ้วน ซึ่งแม้ “สักจุดหนึ่ง จะขาดไปก็หาไม่ได้”

อัครสาวกเก็บเศษอาหารได้ “สิบสองกระบุงเต็ม” ข้อนี้ย่อมหมายความว่า อัครสาวกเก็บเศษอาหารไว้ให้คนละหนึ่งกระบุง ซึ่งมีปริมาณมากกว่าของเดิมหลายเท่าตัว เมื่อเราแบ่งปันของที่เรามีอยู่ให้แก่คนอื่น ของนั้นก็เพิ่มขึ้นจนเพียงพอแก่ความต้องการของเรา และผู้ที่เราแบ่งให้ นั้น

ประชาชนจะ “จับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์” ความจริงพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์อยู่แล้ว หากแต่บุคคลเหล่านั้นยังไม่เข้าใจดีพอ อนึ่ง “เวลาของพระองค์ยังไม่ถึง” ฉะนั้นพระองค์จึงมิได้เปิดเผยให้ผู้ใรู้บางทีพวกเขาอาจจะคิดว่า นี่เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด ที่จะได้รับอาหารจากพระองค์ และเมื่อพระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขาแล้ว พระองค์ก็จะทรงช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจที่ปวงให้พวกเขา ซึ่งจะทำให้มีความอยู่ดีกินดี มีอาหารอุดมสมบูรณ์

คำว่า “เดน” หรือ “เหลือ” กับคำว่า “ครบบริบูรณ์” ใน ยอห์น 10:10 นั้น มาจากรากศัพท์ในภาษากรีกคำเดียวกัน ชีวิตที่พระองค์เสด็จลงมาประทานให้เรานั้น เหลือสำหรับความต้องการของเราอยู่เสมอ และเป็นชีวิตที่เต็มล้นไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงต้องการให้เรามีส่วนร่วมด้วย

บททวน

ในขั้นที่แล้วบรรดาอัครสาวกอยู่ ณ ที่ใด? อัครสาวกกลับมาสมทบกับพระเยซูที่ใด? การเทศนาสั่งสอนของพวกเขาได้รับผลสำเร็จเพียงใด?

ข่าวร้ายที่นำความเศร้าโศกมาสู่พระเยซูคืออะไร? ใครเป็นคนแจ้งข่าวนี้ให้แก่พระองค์? ยอห์น บัพติสมาถูกจำคุก ณ ที่ใด? อะไรคือมูลเหตุที่ทำให้ท่านต้องถูกประหารชีวิต? ท่านถูกประหารชีวิตโดยวิธีใด?

กษัตริย์เฮโรดมีความรู้สึกอย่างไรต่อการประหารชีวิตของยอห์น? เหตุใดกษัตริย์เฮโรดจึงต้องการพบพระเยซู?

พระเยซูและอัครสาวกตั้งใจว่าจะไปพักผ่อน ณ ที่ใด? สถานที่แห่งนั้นเป็นป่ากันดารจริงหรือไม่? และอยู่ ณ ที่ใด? พระเยซูและอัครสาวกไปสู่นั้น โดยวิธีใด? การเดินทางของพระองค์ครั้งนี้มีใครเห็นบ้าง? พวกเขาทำอะไร?

เมื่อพระเยซูและอัครสาวกเล่นเรือข้ามฟากและขึ้นถึงฝั่งแล้ว ได้พบใครรออยู่ที่นั่น? พระเยซูทรงสั่งให้พวกเขากลับไป เพื่อที่พระองค์จะได้พักผ่อนเช่นนั้นหรือ? เพราะเหตุใด?

บุคคลเหล่านั้นอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานเท่าใด? ตลอดเวลาดังกล่าวเขาทำอะไรบ้าง? พระเยซูทรงรักษาโรคให้ผู้ใดบ้างหรือไม่? พระองค์ประทับสั่งสอนพวกเขา ณ ที่ใด?

ใครเป็นคนปรารถนาว่าประชาชนคงรู้สึกหิวกระหาย? บรรดาอัครสาวกทูลให้พระเยซูทำอย่างไร? พระองค์ตรัสว่าอย่างไร? อัครสาวกทูลว่า จะต้องใช้เงินสักเท่าใด จึงจะซื้ออาหารเลี้ยงประชาชนเหล่านั้นได้?

อาหารที่อัครสาวกรวบรวมได้จากผู้คนที่ทั้งหมดมีมากน้อยเพียงใด? ใครเป็นผู้นำเด็กชายผู้เป็นเจ้าของอาหารมาเฝ้าพระเยซู? อาหารที่เขานำติดตัวมานั้นมีอะไรบ้าง?

ก่อนอื่นพระเยซูทรงกระทำอย่างไร? พระองค์ทรงกระทำให้อาหารมีปริมาณทวีขึ้นโดยการทำอย่างไร? และทรงแจกจ่ายอาหารนั้นให้แก่ประชาชนโดยวิธีใด? บรรดาอัครสาวกมีส่วนร่วมในการทำ อัจศจรรย์ครั้งนี้หรือไม่? พวกเขาทำอะไรบ้าง?

ผู้คนที่ทั้งหมดอยู่ในที่นั้นมีกี่คน? อัครสาวกจัดแบ่งให้พวกเขานั่งอย่างไร? แต่ละคนได้รับอาหารมากน้อยเพียงใด? ท่านคิดว่าพวกเขารับประทานกันอย่างอิมาน่าสำราญหรือไม่?

พระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ ได้ร่วมรับประทานอาหารนี้ด้วยหรือไม่? อาหารที่เหลือมีปริมาณมากน้อยเพียงใด? อัครสาวกทำอย่างไรกับอาหารที่เหลือเหล่านี้?

ผลของการกระทำการอัศจรรย์ครั้งนี้มีอะไรบ้าง? ประชาชนโหยงันถึงพระเยซูอย่างไร? พวกเขาปรารถนาจะทำอะไรแก่พระองค์? เหตุใดพระเยซูจึงไม่ทรงอนุญาตให้เขาทำ? พระเยซูทรงเป็นพระมหากษัตริย์จริง ๆ หรือ?

พระองค์เสด็จเลี้ยวออกจากฝูงชนในค่ำวันนั้นได้อย่างไร? พระองค์เสด็จไปสู่ที่ใด? อัครสาวกไป ณ ที่ใด? ฝูงชนเหล่านั้นแยกย้ายกันกลับเมื่อใด? พวกเขากลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมโดยวิธีใด?

ท่านคิดว่า บรรดาอัครสาวกมีความประทับใจต่อการสำแดงการอัศจรรย์นี้และมีความเชื่อมากยิ่งขึ้นหรือไม่?

พระธรรมกิตติคุณที่บันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ ทั้งหมดมีกี่เล่ม? เนื้อหาที่บันทึกไว้ในพระธรรมแต่ละเล่มนั้น มีข้อความแตกต่างกันบ้างหรือไม่? ท่านคิดว่าบทเรียนที่สำคัญที่สุด ที่ท่านได้รับจากขั้นนี้คืออะไร?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. เหตุใดท่านจึงคิดว่าพระเยซู มิได้ทรงช่วยยอห์นบัพติศมาให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา 2. ท่านคิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง หากกษัตริย์เฮโรด ได้พบพระเยซู กษัตริย์เฮโรดผู้นี้เคยพบพระเยซูบ้างหรือไม่ 3. หากพระเยซูสั่งสอนพระกิตติคุณให้แก่กษัตริย์เฮโรด ท่านคิดว่ากษัตริย์เฮโรดจะทรงเชื่อฟังหรือไม่ 4. ท่านคิดว่าพระเยซูทรงต้องการพักผ่อนเช่นนั้นหรือ หรือว่าพระองค์ทรงเห็นแก่อัครสาวกของพระองค์

พระองค์ทรงเกรงกลัวกษัตริย์เฮโรดบ้างหรือไม่ 5. เหตุใดพระเยซูจึงทรงอนุญาต ให้ประชาชนค้างอยู่กับพระองค์ ในเมื่อพระองค์และอัครสาวกต้องการพักผ่อน 6. ท่านคิดว่าบรรดาอัครสาวก มีความเชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถเลี้ยงผู้คน เป็นจำนวนมากเช่นนั้นได้หรือไม่ 7. พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เพื่ออวดอ้างอำนาจของพระองค์หรือเพราะทรงสงสารประชาชนซึ่งกำลังหิวโหย 8. พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงการเลี้ยง ที่เต็มไปด้วยการอัศจรรย์อื่นใดอีกบ้างหรือไม่ 9. ท่านคิดว่าพระเยซูทรงประสงค์ที่จะให้อัครสาวกเลี้ยงประชาชนทั้งหมดนั้น ด้วยตัวของเขาเองหรือไม่ 10. เหตุใดท่านจึงคิดว่า เด็กผู้นั้นยังมีได้รับประทานอาหารเที่ยงของเขา 11. เหตุใดการนับจำนวนผู้คนที่มาฟังพระธรรมเทศนา ในวันนั้นจึงนับเฉพาะแต่ผู้ชาย 12. เหตุใดพระเยซูจึงต้องกล่าวขอบพระคุณสำหรับอาหารที่พระองค์ทรงได้รับ ในเมื่อพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างอาหารเหล่านั้น 13. ท่านคิดว่าปริมาณอาหารได้ทวีขึ้นเวลาไหน 14. ท่านคิดว่าประชาชนรับประทานอาหารกันจนอิ่มหน้าสำราญทุกคนเช่นนั้นหรือไม่ 15. อาหารที่เหลือได้ทวีมากขึ้นด้วยหรือไม่ 16. หากว่าประชาชนมิได้นำอาหารติดตัวมาด้วยแล้ว กระบุงใส่อาหารที่เวลานั้น เขาเอามาจากไหน 17. พระเยซูทรงทราบได้อย่างไรว่า ประชาชนเหล่านั้นจะพยายามตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ 18. ท่านคิดว่าพระเยซูเสด็จหลีกเลี่ยงไปจากฝูงชนนั้นได้อย่างไร

ชั้นที่ยี่สิบเก้าทรงดำเนินบนน้ำ-ทะเลกาลิลี

มัทธิว 14:22-15:20, มาระโก 6:45-7:23, ยอห์น 6:16-71

หลังจากที่พระเยซูได้ทรงเลี้ยงอาหารแก่ประชาชนกว่าห้าพันคน บนฝั่งตะวันออกของทะเลกาลิลีในวันนั้นแล้ว ประชาชนเหล่านั้นต่างก็พร้อมที่จะบังคับให้พระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขา แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และทรงเป็นเจ้าของเหนือเจ้าชายทั้งปวงก็ตาม แต่เมื่อยังไม่ถึงวาระที่พระองค์จะสำแดงพระองค์ให้ผู้ใดทราบ พระองค์จึง “ต้องรับความทนทุกขุทรมานต่าง ๆ อย่างสาหัส” เพราะพระองค์เสด็จมาเพื่อ “ประทอนชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก” ดังนั้น พระองค์จึงทรงไล่ประชาชนเหล่านั้นกลับไป แต่พวกเขาไม่ยอมทำตาม เพราะต้องการอยู่กับพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนี้พระองค์จึงทรงบัญชาให้อัครสาวกของพระองค์ ลอบลงเรือข้ามฟากไปก่อน ขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงเลี้ยงไปอธิษฐานบนภูเขา

บรรดาอัครสาวกพยายามดิกรรเซียงเรือมุ่งหน้าไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุม แต่เนื่องจากคลื่นลมแรง และขณะนั้นก็กำลังแล้ว การเดินทางจึงไม่สะดวก และต่อมาอีกเพียงครู่เดียว พวกเขาก็ต้องผจญกับความมืดและคลื่นลมอย่างหนักขณะนั้นพระเยซูทรงดำเนินบนผิวน้ำมาหาพวกเขา แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์เป็นผี พระองค์จึงพิสูจน์ให้เห็นจริง โดยการตรัสอนุญาตให้เปโตรเดินบนผิวน้ำเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบนเรือแล้ว คลื่นลมก็สงบ และในไม่ช้าก็ข้ามไปถึงฝั่งตรงกันข้าม

พระเยซูและอัครสาวกขึ้นฝั่งที่ตำบลซีนาซาเรธ และ “เมื่อคนในตำบลนั้นรู้จักพระองค์แล้ว ก็ใช้คนไปทั่วแคว้นนั้น และให้พาบรรดาคนโรคต่าง ๆ มาเฝ้าพระองค์ เขาทูลขอพระองค์อนุญาตให้เขาถูกต้อง แต่ผู้ห้อยเสื้อของพระองค์เท่านั้น และเมื่อผู้ใดได้ถูกต้องแล้ว ผู้นั้นก็หายโรค” (มัทธิว 14:35,36)

หลังจากที่พระเยซูได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากในแคว้นนั้นแล้ว ก็ได้มีพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาพระองค์ พวกเขาได้ดำเนินติเตียนพระองค์ เกี่ยวกับการชำระตัวให้สะอาดตามพระบัญญัติ พระเยซูทรงหลีกเลี่ยงจากการต่อต้านของเขามาเป็นเวลานาน ยกเว้นแต่เมื่อครั้งที่พวกเขากล่าวหาว่า พระองค์ทรงขับผีสิงโดยอาศัยอำนาจของพญามาร (ดู ชั้นที่ 26) เท่านั้น ที่พระองค์ทรงตอบโต้พวกเขาอย่างรุนแรง แม้ว่าพระเยซูจะมีได้กระทำการใด ๆ เกี่ยวข้องกับพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีก็ตาม คนพวกนี้ก็ยังพยายามต่อสู้อัศวางการทำงานของพระองค์ และกล่าวหาพระองค์อยู่เสมอ พระองค์ได้ทรงตอบพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี โดยอ้างพระบัญญัติของพวกเขาเอง และได้ทรงชี้ให้

พวกเขาทราบว่า การนับถือศาสนาเพียงผิวเผินภายนอกนั้น จะไม่สามารถชำระจิตใจที่ชั่วร้ายของผู้ใดได้
เลย

ประชาชนนับพัน ๆ คน ที่ได้รับการเลี้ยงดูจากพระเยซูด้วยขนมปังกับปลาในวันนั้น ครั้นพอรุ่ง
เช้าไม่เห็นพระเยซูและอัครสาวกของพระองค์อยู่กับเขาจึงได้แยกย้ายกันกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุม
เพื่อแสวงหาพระองค์อีก ในการนี้บางคนก็เดินกลับ (ดูข้อที่ 28) แต่บางคนก็ขึ้นเรือโดยสาร (ซึ่งผ่าน
มายังบริเวณนั้น) แล่นข้ามฟากไป บุคคลเหล่านี้ต้องรู้ว่าพระเยซูมิได้ลงเรือเสด็จร่วมกับอัครสาวกของ
พระองค์เป็นแน่ เพราะเมื่อตอนที่อัครสาวกลงเรือแล่นไปนั้น พวกเขาก็เห็นกันอยู่ แต่อย่างไรก็ตามพวก
เขาเชื่อว่า พระองค์จะต้องเสด็จกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ครั้นเมื่อพวกเขาได้พบพระองค์ในเมือง
คาเปอร์นาอุมอีก จึงทูลถามว่าพระองค์เสด็จมาโดยวิธีใด ครั้นนี้พระเยซูทรงเตือนพวกเขาว่า อย่าได้
แสวงหาพระองค์เพื่อเห็นแก่กินเลย แต่จงแสวงหาพระองค์เพื่อรับชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ทรงสามารถ
ที่จะประทาน ให้แก่พวกเขาได้เช่นเดียวกัน ครั้นนี้เป็น โอกาสเหมาะที่พระองค์ทรงเทศนาเรื่องทิพย
อาหารโปรดแก่พวกเขา ซึ่งเป็นเหตุให้หลายคนละทิ้งพระองค์ แม้กระนั้นก็ตาม การเทศนาครั้งนี้ ทำ
ให้เปโตรเป็นพยานว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และพระเยซูทรงเปิดเผยถึงเรื่องราว ของยู
ดาอัสการิ โอดว่าจะทรยศต่อพระองค์

จุดมุ่งหมายที่สำคัญของพระเยซูในบทเรียนนี้ ก็เพื่อสำแดงให้ประชาชนเข้าใจถึงเรื่องแผ่นดิน
ของพระองค์ว่า เป็นแผ่นดินฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งพระองค์ทรงเป็นผู้ปกป้องรักษาชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณนั้น

การปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูครั้งนี้ นับเป็นพระราชกิจครั้งสุดท้าย ที่พระองค์ทรงปฏิบัติ
ในมณฑลกาลิลี โอกาสอันดีงามของประชาชนชาวกาลิลีได้หมดสิ้นลงแล้ว พระองค์ทรงอำลาพวกเขา
โดยเสด็จผ่านเมืองคาเปอร์นาอุมอีกครั้งเดียวเท่านั้น (ดูข้อที่ 34) พระองค์ทรงค้างคืนที่นั่น แต่มิได้
ตรัสกับผู้ใดเลย พระองค์ได้ทรงพิพากษาเมืองคาเปอร์นาอุม แล้ว (มัทธิว 12:20-24) พระราชกิจของ
พระองค์ในเมืองนี้ได้สำเร็จลงแล้ว

อภิปราย

เมื่อพระเยซูเสด็จเลี้ยวออกจากฝูงชน ที่ฝั่งตะวันออกของทะเลกาลิลีใกล้กับเมืองเบธซาเซดา
(บริเวณที่พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารแก่พวกเขา) นั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน
ขณะนั้น ได้เกิดลมพายุพัดอย่างแรงกล้า พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือของบรรดาอัครสาวก ถูกกระแสน
คลื่นซัดโคลงไปโคลงมา บรรดาอัครสาวกต้อง “ตีการเซียง” เรืออย่างหนัก พวกเขาต้องฟันฝ่าคลื่นลม
ซึ่งพัดกระหน่ำอย่างบ้าคลั่งตลอดทั้งคืน พวกเขาเหนื่อยอ่อนอดโรยไปตาม ๆ กัน เพราะเมื่อตอน
กลางวันก็ทำงานอย่างหนัก เมื่อพระเยซูทรงเลี้ยงอาหารแก่ประชาชนร่วมหมื่นคนนั้น พวกเขาก็ต้องเป็น
ผู้นำอาหารไปแจกให้แก่ผู้คนอันมากมายเหล่านั้นด้วย

จวบจนเวลายามสี่ พระเยซูจึงเสด็จไปช่วยอัครสาวก ตอนนี้ยอห์นบันทึกไว้ว่า อัครสาวกดีกรรเชียงเรือมาได้ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบเส้นถึงหนึ่งร้อยสี่สิบเส้น ส่วนมัทธิวและมาระโกมิได้กล่าวถึงระยะทางเช่นนี้ นอกจากกล่าวว่า ขณะนั้นอัครสาวกกำลัง “อยู่กลางทะเล” พระเยซูทรงดำเนินบนผิวน้ำมาหาพวกเขา แต่พอพวกเขามองเห็นเข้า ก็พากันตกใจเพราะนึกว่าผี และดูเหมือนว่าพระองค์จะเสด็จผ่านพวกเขาไป (มาระโก.6:48) เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้เรือ พวกเขาก็ยิ่งตกใจกลัวกันมาก และร้องขอความช่วยเหลืออย่างเฝ้าอึ้ง นับว่าเป็นภาพที่น่ากลัวไม่น้อย ในยามที่ต้องดีกรรเชียงเรือได้กับคลื่นลมอย่างหนัก ท่ามกลางความมืด อย่างโดดเดี่ยว มีหน้าซำยังมองเห็นคนเดินมาบนผิวน้ำเช่นนั้น ดูเหมือนว่าไม่มีอัครสาวกคนใดจำพระองค์ได้เลย เพราะ “เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์...เขาก็ตกใจ” เมื่อพระองค์ทรงเห็นพวกอัครสาวกตกใจร้องเฝ้าอึ้งเช่นนั้น พระองค์ก็รีบสำแดงพระองค์ ให้เขาประจักษ์ว่าทรงเป็นผู้ใดทันที โดยตรัสแก่พวกเขาว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย” แม้ว่าเหล่าอัครสาวกจะเต็มไปด้วยความหวาดกลัว และไม่เชื่อว่าจะเป็นพระองค์ แต่พระองค์ก็ได้ปล่อยให้เสียเวลาซักช้า พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาให้รู้ว่าเป็นพระองค์ในทันที แม้ว่าบรรดาอัครสาวกจะขาดความเชื่อ แต่พระองค์ก็ทรงเมตตากรุณาพวกเขาเสมอ

พระเยซูทรงสามารถสำแดงพระองค์ให้เราเห็นบ่อยครั้ง เมื่อเราอยู่ท่ามกลางลมพายุและความทุกข์ยากลำบาก ในชีวิตประจำวัน การที่เราต้องเผชิญกับความทุกข์ยากลำบากอย่างโดดเดี่ยว ท่ามกลางความมืดมิด คุประหนึ่ง ไรที่ฟุ้งฟุ้งนั้น แท้จริงพระเยซูทรงพิทักษ์รักษาเราอยู่ตลอดเวลา เราไม่มีเหตุผลอันใดที่จะปักใจแน่ว่าพระองค์ทรงทอดทิ้งเรา พระองค์ทรงทอดพระเนตรดูศิษย์ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ อยู่เสมอ ทรงพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือในยามที่เราตกอยู่ในภาวะคับขัน หรือในยามทุกข์ยากทุกขณะ

แต่แม้ว่าพระองค์จะได้ตรัสแก่อัครสาวกเช่นนั้นแล้วก็ตาม พวกเขาก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นพระองค์ อยู่นั่นเอง ดังจะเห็นได้จากคำพูดของเปโตรที่ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพเจ้าเดินบนน้ำไปหาพระองค์” นี่เป็นบุคลิกลักษณะของเปโตร ซึ่งเป็นคนใจร้อนหุนหันพลันแล่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเปโตรยังมีความแคลงใจอยู่ คือทั้งเชื่อและไม่เชื่อ เขาไม่เชื่อว่าบุคคลที่เดินบนผิวน้ำนั้น คือพระเยซูคริสต์ แต่เขาเชื่อว่าถ้าเป็นพระเยซูคริสต์จริง พระองค์คงสามารถบันดาลให้เขาเดินไปบนผิวน้ำได้เช่นเดียวกับพระองค์ นี่แหละคือลักษณะของความสับสนวุ่นวายและไม่แน่ใจ ซึ่งผู้ที่มีความกลัวมักจะมี

“ความกลัวเป็นที่ให้ใจสะดุ้งต่อโทษ” แต่ “ความรักที่สมบูรณ์ก็จำกัดความกลัวเสีย” เมื่อพระองค์ตรัสแก่เปโตรว่า “มาเถิด” ความรักของพระองค์ก็ชนะความกลัวได้ชั่วขณะ ความเชื่อได้เข้ามาแทนที่ เปโตร ได้ก้าวเดินไปบนผิวน้ำซึ่งกำลังเป็นลวดลกลื่นซัดไปมา อย่างกล้าหาญ และพบว่าผิวน้ำ

ที่เขาเหยียบเดินไปนั้นแข็งประคองศิลา เขาพบว่าเขาสามารถ “เดินบนน้ำไปหาพระเยซู” ได้อย่างแน่นอน แต่เมื่อลมพัดแรงกล้ายิ่งขึ้น และละลอกคลื่นซัดไปมารอบ ๆ เท้าของเขา เขาก็นั่งลง ไปมองคลื่นเหล่านั้น แทนที่จะมองดูพระเยซูคริสต์ เขารู้สึกหวาดกลัวขึ้นทันที และเริ่มจมลงไปในน้ำ ในทำนองเดียวกัน หากว่าเรามัวพะวงอยู่กับความทุกข์ลำบากของเรา จนลืมมองดูพระองค์ เราก็จะจมลงในความทุกข์นั้น

เปโตรร้องตะโกนขอความช่วยเหลือจากพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอช่วยข้าพเจ้าให้รอดเถิด” เปโตรรู้ว่าผู้ที่เป็นแหล่งกำเนิดแห่งการช่วยเหลือ นั่นคือผู้ใด ถ้ามีเวลานั้นแล้ว เขาคงไม่กล้าก้าวออกจากเรือเป็นแน่ เมื่อเปโตรประจักษ์แน่ชัดว่าผู้ที่เดินบนผิวน้ำนั้นคือพระเยซู เขาก็รู้ว่าเขาสามารถวางใจในพระองค์ได้อย่างเต็มที่ ทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเอื้อมพระหัตถ์ออกยึดเขาไว้ เป็นการช่วยเหลือจากพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์อย่างน่าอัศจรรย์ โดยแท้ มีเวลานั้นแล้วเปโตรก็จมน้ำตายอย่างแน่นอน

พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “โอ คนมีความเชื่อ น้อย เจ้าสงสัยทำไม” ทั้งนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่าการที่เขาต้องจมน้ำนั้น ก็เพราะเขาขาดความเชื่อ และสงสัยในพระองค์นั่นเอง และความเชื่อนี้แหละเป็นหลักสำคัญ ที่ทำให้พระองค์สามารถเสด็จดำเนินไปบนน้ำ และช่วยให้เปโตรเดินบนน้ำได้ แต่การสงสัยและการขาดความเชื่อ ซึ่งทำให้เปโตรต้องจมน้ำนั้น ไม่มีส่วนในพระเยซูเจ้าของเราเลย นี่คือการสำแดงกฎแห่งความเชื่อซึ่งว่า “ให้ไปเป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด” ความเชื่อสามารถห้ามคลื่นลมให้สงบ รักษาคนเจ็บไข้ได้ป่วยให้หาย และช่วยคนตายให้ฟื้นได้ และสามารถเคลื่อนย้ายภูเขาได้ เมื่อเปโตรมองเห็นพระเยซูเสด็จมาบนผิวน้ำ เขาก็มั่นใจว่าเขาสามารถกระทำเช่นนั้นได้ สายตาของเขาจ้องมองพระองค์ด้วยความเชื่อมั่น แล้วเขาก็พบว่าผิวน้ำที่เขาเหยียบย่างไปนั้นมีความแข็งแกร่งจนหนทาง แต่เมื่อเขาละสายตาจากพระองค์หันไปมองดูคลื่นซึ่งอยู่รอบ ๆ ตัวเขา เขาก็รู้สึกตัวเองกำลังจมลงไปในน้ำ ความเชื่อจะเตรียมทางแห่งรัศมีภาพ ซึ่งจะทำให้เดินผ่านพื้นทะเลแห่งความยุ่งยาก ในชีวิตของเราได้อย่างน่ามหัศจรรย์ แต่ “ผู้ที่สงสัยนั้นเป็นเหมือนคลื่นแห่งทะเล ซึ่งถูกลมพัดซัดไปซัดมา อย่าให้คนนั้นคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าเลย เขาเป็นคนสองใจ ไม่ยั่งยืนในบรรดาทางทั้งหลาย ที่ตนประพฤตินั้น” (ยากอบ 1:6-8) เขาจะต้องจมลงอย่างแน่นอนไม่เร็วก็ช้า

เมื่อเปโตรรู้ถึงข้อบกพร่องของตนแล้ว เขาก็ได้กระทำในสิ่งที่ถูกต้องเยี่ยงผู้ฉลาดกระทำ คือสารภาพความผิดต่อพระองค์ และร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ โผเข้าสู่อ้อมพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงมีชีวิตของพระเยซู ซึ่งแม้แต่พายุที่แรงกล้าที่สุด ก็ไม่อาจกร่ำกรายได้ “พระหัตถ์อันถาวรเป็นนิจของพระองค์ก็รับรองเจ้าอยู่” แม้ว่าคำอ้อนวอนของเปโตรจะสั้น แต่ก็ชัดเจนและเป็นคำพูดที่กล่าวออกมาจากใจจริง เปโตรรู้ตัวว่ามีความจำเป็นในสิ่งใด ก็กราบทูลให้พระองค์ทรงทราบทันที ด้วยถ้อยคำที่ง่าย ๆ และตรงไปตรงมา ซึ่งได้รับการตอบสนองจากพระองค์ ในทันทีทันใด โดยไม่ได้ชักช้า แม้แต่น้อย กล่าวคือพระองค์ทรงเอื้อมพระหัตถ์ออกช่วยชีวิตเขาไว้ ผู้ที่ทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ด้วยความจริงใจ เมื่อตกอยู่ในความทุกข์ยาก พระเจ้าจะทรงตอบสนองความจำเป็นของเขาทุกอย่าง อุปสรรคใด ๆ ที่เขาไม่สามารถแก้ไขได้ก็จะผ่านไปด้วยดี และเขาจะได้รับความปลอดภัยอย่างมั่นคง โดยการพิทักษ์รักษาอันเข้มแข็งของพระเจ้า

“เขาจึงยอมรับพระองค์ขึ้นบนเรือ” อัครสาวกต่างประจักษ์แน่แล้วว่า บุคคลที่พวกตนสงสัยนั้น คือองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น “เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมากราบไหว้พระองค์” แล้วทูลว่า “แท้จริงพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า” จากประสบการณ์ในครั้งนี้ทำให้เหล่าอัครสาวกได้รับความรู้ใหม่ ๆ เกี่ยวกับพระเยซูเพิ่มขึ้นอีก และขณะเดียวกันก็ได้ทำให้พระองค์ ทรงรู้ถึงชีวิตจิตใจที่แท้จริงของอัครสาวกมากยิ่งขึ้นเช่นเดียวกัน นี่เป็นประสบการณ์ส่วนตัวซึ่งเราทุกคนมีต่อพระเจ้า ในการที่จะรู้จักและอยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกับพระองค์เป็นส่วนตัว (ปฐมกาล 22:12)

ในทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นประทับบนเรือ ลมพายุและคลื่นทะเลก็สงบไป “เหล่าสาวกก็ประหลาด อศจรรย์เหลือประมาณ” การที่ต้องนำข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมมาระโกมาถ่าวย้ำเช่นนี้ ก็เพื่อสำแดงให้เราทราบว่า บรรดาอัครสาวกประหลาดและอศจรรย์ใจ ในการกระทำของพระเยซูอย่างยั้งนั่นเอง มาระโกกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่า เรื่องของขนมปังนั้น เขายังไม่เข้าใจ แต่ใจเขายังแข็งกระด้างอยู่” มาระโกแสดงทรศนะของตนเองว่า อัครสาวกไม่ควรที่จะประหลาดใจ ต่อการที่พระเยซูทรงกระทำการอศจรรย์ ในการเลี้ยงอาหารแก่ประชาชนกว่าห้าพันคนนั้นเลย แต่ดูเหมือนว่าไม่ว่าพระเยซูจะทรงกระทำการอศจรรย์ครั้งใดก็ตาม บรรดาอัครสาวกมักจะประหลาดใจและงุนงงอยู่เสมอ

“แล้วในทันใดนั้น เรือก็ถึงฝั่งที่จะไปนั้น” เมื่อมีพระคริสต์ประทับอยู่ด้วย การเดินทางก็ถึงจุดหมายอย่างรวดเร็ว การเดินทางอันยาวนาน ท่ามกลางความมืดมิด และต้องฝ่าคลื่นลมตลอดคืน ได้ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว แสงสว่างแห่งอรุณรุ่งของวันใหม่ก็พลันมาถึง “ความทุกข์ยากในวิถีชีวิตของเรา ไม่มี ความหมายอะไรเลย หากว่า เราได้บรรลุถึงปลายทางแล้ว”

พระเยซูและอัครสาวกได้มาถึงฝั่งที่แขวงเขื่อนนาซาเรธ ณ ที่นั่นมีผู้รู้จักพระองค์อยู่ด้วย ดังนั้น เขาจึงรีบนำข่าวการเสด็จมาของพระองค์ไปประกาศแก่บุคคลอื่น ๆ ในท้องถิ่นนั้น เพียงไม่นานนัก ข่าวคราวของพระองค์ ก็แพร่สะพัดไปดุจไฟลามป่า ชาวบ้านทั่วทั้งเขตแดนนั้น ต่างนำคนเจ็บไข้ได้ป่วยไปขอรับการรักษาจากพระองค์ คนป่วยบางคนที่ไม่ได้ ญาติพี่น้องเพื่อนฝูง ก็ช่วยกันแบกหามกันมาทั้งที่นอนด้วย ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปสู่แห่งหนตำบลใด ชาวบ้านก็จะนำผู้ป่วยมาวางไว้ตามถนนหนทาง และอ้อนวอนพระองค์ ขอให้ทรงโปรดแก่คนเจ็บป่วยเหล่านั้น ได้มีโอกาสจับต้องชายฉลองพระองค์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงโปรดตามความประสงค์ของพวกเขา และคนไข้ที่ได้แตะต้องชายฉลองพระองค์ ต่างก็หายโรคสิ้นทุกคน (มาระโก 6:55,56)

ผู้คนนับจำนวนพัน ซึ่งพระเยซูได้ทรงเลี้ยงอาหารแก่เขาอย่างน่าอัศจรรย์นั้น ได้พากันข้ามฟามาแสวงหาพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม และตามหมู่บ้านน้อยใหญ่ที่อยู่ใกล้เคียงโดยรอบ บุคคลเหล่านี้ไม่ทราบเลยว่าพระองค์เสด็จไป จากพวกเขาได้อย่างไร เพราะรู้ที่อยู่ว่า พระองค์มิได้ลงเรือเสด็จไปกับเหล่าอัครสาวก มีหลายครั้งที่พระองค์ทรงหายไปจากพวกเขา เป็นต้นว่า เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงถูกข่มเหงรังแก ในธรรมศาลาเมืองนาซาเร็ธ และที่พระวิหารกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ทรงหายไปอย่างเงิบ ๆ ถึงสองครั้ง ดูประหนึ่งว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะหายตัวได้ทุกเมื่อ

หลังจากที่พระเยซูได้ทรงทำการรักษาโรค ให้แก่ประชาชนในแขวงแฉินนาซาเร็ธ เรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็เสด็จกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมอีก บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ในเมืองนั้น ได้พบพระองค์ ขณะทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนอยู่ในธรรมศาลา พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า ท่านมาที่นี่เมื่อไร” พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า ท่านมาหาเรามิใช่เพราะเห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม” พระองค์ทรงดำนิติเตือนพวกเขา ในการที่พวกเขามุ่งแต่แสวงหาผลประโยชน์จากการฟ่ายโลก มิได้แสวงหาการฟ่ายจิตวิญญาณ การกระทำของบุคคลเหล่านี้ ทำให้ดูเหมือนว่า พวกเขามีความสนใจในการสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ มากกว่าที่จะเห็นแก่กิน แต่พระเยซูทรงทราบความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาเป็นอย่างดีพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “อย่าได้ขวนขวายเพื่ออาหารที่จะสูญหายไปโดยเร็วแต่จงแสวงหาอาหารแห่งชีวิตซึ่งยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ อาหารนี้ บุตรมนุษย์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถประทานให้ได้ เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงประทับตราตั้งพระองค์ไว้แล้ว (มัทธิว 12:18, สดุดี 45:7, เอเฟซัส 1:13) ชีวิตฟ่ายจิตวิญญาณนั้นเราจะรับเอาโดยทางอื่นใดไม่ได้ทั้งสิ้น เพราะ “ผู้ที่มิพระบุตรนั้นก็มิมีชีวิต ผู้ที่ไม่มิพระบุตรของพระเจ้าย่อมมิมีชีวิต” (1 ยอห์น 5:12)

เมื่อประชาชนถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องกระทำประการใด จึงจะทำการของพระเจ้าได้” พระเยซูตรัสตอบว่า การกิจของพระเจ้าซึ่งพวกเขาจะต้องทำก็คือเชื่อในพระองค์ ไม่มีงานอื่นใดสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอด ทั้งนี้เพราะผู้ที่ไม่เชื่อนั้น ไม่สามารถกระทำการใด ๆ สำหรับพระเจ้าได้เลย เขาจะต้องรับชีวิตใหม่ และรับของประทานจากพระองค์คือความรอด ตามลำดับขั้นเสียก่อนแล้วจึงจะสามารถทำงานเพื่อพระองค์ได้ ปัจจุบันมีหลายคนที่ยพยายามปฏิบัติพระเจ้าด้วยชีวิตฟ่ายเนื้อหนังของเขา แทนที่จะรับชีวิตโดยพระบุตร กล่าวคือรับ “ของประทานจากพระเจ้า คือชีวิตนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ฉะนั้นการกระทำของบุคคลดังกล่าวนี้ จึงเป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเจ้าเป็นอย่างยิ่ง

บุคคลเหล่านั้นทูลขอให้พระองค์สำแดง “นิมิต” ให้แก่พวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้เชื่อในพระองค์ ดังเช่นมานาซึ่งโมเสสให้บรรบรูษของพวกเขารับประทานในป่ากันดาร เมื่อโบราณกาลก่อน

โน้น ด้วยคำพูดของพวกเขาเอง ทำให้พระเยซูสบโอกาส เทศนาเรื่องทิพยอาหารแห่งชีวิต ให้แก่พวกเขา (ยอห์น บทที่ 6)

พระเยซูคริสต์แก่บุคคลเหล่านั้นว่า โมเสสมิได้ให้อาหาร ที่มาแต่สวรรค์แก่พวกเขา อาหารซึ่งมาแต่สวรรค์ที่แท้จริงนั้น พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่ประทานให้ได้ เพราะว่า “อาหารที่แท้จริงของพระเจ้านั้น คือ ท่านที่ลงมาจากสวรรค์และประทานชีวิตแก่โลก” ประชาชนเหล่านี้มิได้เฉลียวใจแม้แต่น้อยว่า พระเยซูทรงอ้างถึงพระองค์เองว่า ทรงเป็นของประทานที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้แก่โลกที่กำลังพินาศนี้ ฉะนั้นจึงเฝ้าคิดแต่เรื่องอาหารประจำวัน ซึ่งพระองค์ทรงสามารถประทานให้แก่พวกเขาได้ เขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดประทานอาหารนั้นให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอ” (ยอห์น 6:34) พระเยซูคริสต์แก่พวกเขาอย่างชัดเจนชัดคำว่า “เราเป็นทิพยอาหารแห่งชีวิต” มานานนั้นตกลงมาจากท้องฟ้าก็จริง แต่มิได้มาจากสวรรค์ พระเจ้าได้ประทานให้มานาแก่นุชนิยมัยโบราณอย่างน่าอัศจรรย์ เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ประทานขนมปัง และปลาดังกล่าวมาแล้ว แต่ถึงกระนั้นมันก็เป็นเพียงอาหารสำหรับชาวโลก อาหารของพระเจ้าย่อมมาจากสวรรค์ มาจากพระเจ้าโดยตรง แต่ละอาหารนั้นก็คือพระเจ้านั่นเอง พระองค์เสด็จลงมา เพื่อที่จะ “ประทานชีวิตแก่โลก” อาหารจากสวรรค์ ย่อมเหมาะสมสำหรับชาวสวรรค์คือ “ลูกแห่งแผ่นดินของพระองค์” เท่านั้น

พระเยซูคริสต์แก่ประชาชนเหล่านั้นว่า “ท่านได้เห็นเราแล้ว แต่ก็ยังไม่เชื่อ” เราได้สำแดงนิมิตให้แก่ท่านแล้ว แต่ท่านไม่ยอมรับ เรามีได้มาเพื่อจะทำตามความปรารถนาของเรา แต่เรามาเพื่อทำตามความประสงค์ของพระบิดา ผู้ทรงใช้เรามา และผู้ที่พระเจ้าประทานให้เราเท่านั้น จึงจะมาหาเราได้ และ “ผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่มีที่เลย” “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้น ที่อยู่ฝ่ายพระองค์” (2 โธโมตี 2:19) และคนเหล่านั้นจะไม่มีผู้ใดพินาศเลย เพราะว่า “เราจะให้ผู้นั้น เป็นขึ้นมาในวันที่สุด” นี่แหละคือน้ำพระทัยของพระบิดา กล่าวคือทุกคนที่เชื่อในพระบุตรจะมีชีวิตนิรันดร์ และในวันที่สุดนั้นก็จะได้ฟื้นขึ้นมาอีก พระเยซูทรงย้ำคำว่า “เราจะให้ผู้นั้น เป็นขึ้นมาในวันที่สุด” ถึงสี่ครั้งด้วยกัน

เมื่อชาวยิวได้ยินพระเยซูคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นทิพยอาหารจากสวรรค์เช่นนั้น ก็พึมพำขึ้นมาด้วยความไม่พอใจ เพราะเขาไม่เชื่อ เป็นการยากที่จะเข้าใจถึงความไม่เชื่อ และจิตใจอันแข็งกระด้างของพวกเขา ในเมื่อเขาได้ยินและได้เห็นทั้งคำสั่งสอน และการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ ด้วยตาของเขาแล้ว เรื่องนี้เราอธิบายได้ ก็แต่เพียงอาศัยถ้อยคำของอัครสาวกเปาโลในพระธรรม โรมบทที่ 11 ข้อ 25 เท่านั้น อัครสาวกเปาโลกล่าวว่า “บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างประเทศจะได้เข้ามาครอบงำนบน” ชาวยิวต่างซุบซิบกันว่า “คนนี้เป็นลูกของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขา เรา รู้จักมิใช่หรือ เหตุไฉนคนนี้จะพูดว่าเขาได้ลงมาจากสวรรค์”

พระเยซูทรงเข้าใจข้อความที่ชาวยิวชบชบนิทานนั้น พระองค์จึงตรัสย้ำอีกว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ เว้นไว้พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา จะชักนำเขา” ข้อพระธรรมข้อนี้ แสดงให้เห็นถึงการชักนำของพระเจ้า พระองค์ทรงชักนำจิตใจของมนุษย์ให้แสวงหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ด้วยน้ำพระทัยอันเปี่ยมล้นไปด้วยความรักพระองค์ แต่ก็มิเฉพาะแต่ผู้ที่ได้รับฟังการชักนำและเรียนรู้จากพระเจ้าเท่านั้นที่จะเข้าหาพระองค์ได้ (ยอห์น 6:45) “ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ เว้นไว้พระบิดาของเราทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น” (ยอห์น 6:65) “ท่านก็คงจะว่าแก่ข้าพเจ้าว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว พระองค์จะทรงติเตียนเราทำไม” (โรม 9:19) “พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะให้คนหนึ่งคนใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาจะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” “ผู้ใดจะใคร่ตามเรามา” แต่พระเจ้าทรงรู้ล่วงหน้าแล้วว่า ผู้ใดบ้างจะเชื่อพระองค์ และ “ผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ทรงดำริไว้ ให้เป็นตามพระลักษณะพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29) “พระเยซูทรงทราบแต่เดิมว่า เป็นผู้ใดที่มีใจเชื่อ... เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ เว้นไว้พระบิดาของเราทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น” “ความสว่างเท่านั้น ซึ่งส่องสว่างถึงทุกคน ก็กำลังเข้ามาในโลก” (ยอห์น 1:9)

พระเยซูมักจะย้อนมาสู่จุดสำคัญแห่งการสอนอยู่เสมอคือ “เราเป็นทิพยอาหารแห่งชีวิตนั้น” (ยอห์น 6:48) พระองค์ทรงเน้นให้บุคคลเหล่านั้นทราบว่าบรรพบุรุษของพวกเขา ซึ่งกินมานาในป่ากันดารนั้น ได้ตายสิ้นแล้วทุกคน ทั้งนี้เพราะมานาที่เขากินนั้นมิได้มาจากสวรรค์ แต่อาหารซึ่งมาจากสวรรค์นั้นทิพยอาหารของพระเจ้า ผู้ใดได้กินอาหารนี้แล้ว ผู้นั้นจะมีชีวิต “เราเป็นทิพยอาหารแห่งชีวิตนั้น” พระเยซูตรัสย้ำข้อพระธรรมนี้ถึงห้าครั้ง (ยอห์น 6:33,35,48,51,58) และตรัสย้ำซ้ำอีกหลายครั้งหลายหน ถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ว่า ผู้ใดได้รับประทานทิพยอาหารนั้นแล้วจะมีชีวิต แต่จะมีชีวิตนิรันดร์ คุณเกิดถ้อยคำที่พระเยซูตรัสให้แก่ผู้ที่ไม่เชื่อเหล่านั้น ช่างเป็นพระดำรัสที่สำคัญใหญ่หลวงยิ่งนัก และก็มีใช้เพียงเท่านั้น พระองค์ยังตรัสถึงความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้นอีกว่า “อาหารที่เราจะให้นั้น คือเนื้อของเรา ซึ่งเราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลก”

เมื่อชาวยิว ได้ยินพระองค์ตรัสเช่นนั้นก็เดือดดาลยิ่งนัก ต่างอะอะถกเถียงกันขึ้นมาทันที (โดยไม่ยอมปล่อยให้พระองค์ตรัสจบกระแสความเสียก่อน) ว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของตนให้เรากินอย่างไรได้” ทั้งนี้เพราะเขาคิดว่าอาหารที่พระองค์ตรัส คืออาหารฝ่ายเนื้อหนังนั่นเอง พระเยซูตรัสถึงชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณต่อไปว่า “ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านไม่มีชีวิตในตัวท่าน” “ผู้ที่กินและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นอยู่ในเรา และเราอยู่ในผู้นั้น เรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่ได้กินเรา ผู้นั้นจะมีชีวิตเพราะเรานั้น” “ถึงจะเกิดผลเองไม่ได้ เว้นไว้คิดอยู่กับต้นฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ เว้นไว้ได้เข้าสนิทในเรานั้น” (ยอห์น 15:4) ชีวิตที่หลังไหลมาแต่พระบิดาเจ้า โดยทางพระบุตร

จะไหลไปสู่ผู้ที่เข้าสนิทกับพระบุตร (อย่างแท้จริงโดยความเชื่อ) แต่ “ถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเป็นผู้นั้น ท่านจะตายในการบาปของตัวเอง” (ยอห์น 8:24)

พระเยซูคริสต์ถึง กิจการฝ่ายจิตวิญญาณแห่งแผ่นดินของพระองค์ต่อไปอีกผู้ฟังต่างพากันผิดหวังไปตาม ๆ กัน เพราะไม่สามารถเข้าใจและไม่เชื่อเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณที่พระองค์ตรัสนั้นเลย ในบรรดาผู้ที่ฟังพระองค์นั้น มีหลายคนได้รับประทานอาหารที่พระองค์ทรงเสวยนั้น แต่มาบัดนี้ พระองค์มิได้สัญญาว่าจะประทานอาหารดังกล่าวแก่เขาอีก และมีได้มีที่ท่าว่าจะตั้งแผ่นดินของพระองค์ขึ้นในโลกนี้เลย พระองค์ตรัสเฉพาะแต่เรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งพวกเขาไม่อาจเข้าใจได้เลย แม้แต่น้อย ฉะนั้นจึงมีหลายคนพูดขึ้นว่า “ถ้อยคำเหล่านั้นยากนัก ใครจะฟังได้” พระเยซูทรงทราบถึงการบ่น ต่อว่าของพวกเขา จึงตรัสว่า “ข้อความนั้นทำให้ท่านทั้งหลายสะดุดกระดากหรือ” “ท่านไม่เชื่อหรือว่า เรามาจากสวรรค์ ท่านจะรู้สึกอย่างไร ถ้าหากเห็นเราขึ้น ไปสู่สวรรค์อีก เมื่อเป็นเช่นนี้ อาหารฝ่ายร่างกายจะมีประโยชน์อันใดเล่า” “เนื้อหนังไม่ผู้เป็นประโยชน์นัก ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายก็เป็นจิตวิญญาณ และเป็นชีวิต” พระองค์ทรงพยายามที่จะอธิบายให้พวกเขาทราบว่า ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณนั้นเป็นชีวิตที่เที่ยงแท้ ส่วนชีวิตฝ่ายเนื้อหนังเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน จะต้องสูญหาย และพินาศไปในที่สุด แม้พระองค์เองจะอยู่ในสภาพเนื้อหนังก็จริง แต่ในไม่ช้าก็จะถูกทรมาณให้ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส จนถึงแก่สิ้นพระชนม์ พระองค์จะทรงละทิ้งพวกเขาไว้เสด็จ “ขึ้นไปสู่สถานที่ที่พระองค์เคยสถิตอยู่ก่อน” แล้ววันนั้นแหละเขาจะเชื่อว่าพระองค์ได้เสด็จลงมา จากสวรรค์อย่างแท้จริง อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ว่า “แม้ว่าเมื่อก่อนเราได้รู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีก” (2 โครินธ์ 5:16) วิญญาณเท่านั้นที่สามารถให้ชีวิต ที่พระองค์ตรัสนี้ มิได้หมายความว่า จะให้พวกเขากินเลือดเนื้อของพระองค์จริง ๆ ตามความเข้าใจของพวกเขา หากแต่หมายถึงการรับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณจากพระองค์

เพื่อที่จะสอนความจริงอันยิ่งใหญ่ให้แก่ประชาชน พระเยซูจึงได้ทรงจัดให้มีพิธีศีลมหาสนิทในกาลต่อมา ซึ่งเสด็จถึงพระกายของพระองค์ที่ดื่อกินทุกขั้ทรมาณอย่างแสนสาหัส และพระโลหิตของพระองค์จะหลั่งไหล เพื่อปกป้องคำจูนผู้ที่มีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณร่วมกับพระองค์ โดยการ “ตั้งเขตพระกายของพระองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 โครินธ์ 11:29) ฉะนั้นการสมานสามัคคี เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ของผู้เชื่อ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระกายทิพย์ของพระองค์อย่างยิ่ง พระวจนะของพระองค์ก็เป็นอาหารสำหรับเราด้วยเช่นเดียวกัน เพราะ “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น ก็เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63)

พระเยซูเองก็ทรงตระหนักดีว่า พระคำรัสของพระองค์นั้น “ยากนัก” มีน้อยคนนักที่จะเข้าใจ แต่ถึงเวลาแล้วที่จะทรงแยกผู้เชื่อที่แท้จริง และผู้ที่ไม่เชื่อออกจากกัน เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสแก่

พวกเขาว่า “ในพวกท่าน มีบางคนที่จะไม่เชื่อ” แม้ว่าบางคนจะติดตามพระองค์มาอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา แต่พระองค์ก็ทรงทราบแต่ต้นแล้วว่า ใครบ้างที่เชื่อพระองค์อย่างแท้จริง ใครบ้างที่ติดตามพระองค์เพื่อหวัง “ขนมปังและปลา” เหล่านั้น หรือเพื่อเจตนาอย่างอื่น พระองค์ทรงทราบว่า จะมีผู้ทรยศต่อพระองค์ ถึงกับวางแผนการปลงพระชนม์พระองค์เสีย และผู้หนึ่งก็คือ ยูดาอิสคาริโอต อัครสาวกผู้ใกล้ชิดหนึ่งในสิบสองของพระองค์นั่นเอง

ไม่มีผู้ใดที่จะมาถึงพระองค์ได้อย่างแท้จริง “เว้นไว้พระบิดาของเราทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น” เมื่อผู้คนที่หมดตระหนักรู้แล้ว พระเยซูทรงล่วงรู้ความนึกคิดทุกสิ่งทุกอย่างของเขา โดยที่พวกเขาไม่อาจกล่าวหาเขาเท็จต่อพระองค์ได้เลย หลายคนในพวกเขาจึงรู้สึกท้อถอย ไม่ติดตามพระองค์ต่อไปอีก ทั้งนี้เพราะเขาไม่ยอมมอบทุกสิ่งให้แก่พระองค์ ดังนั้นเขาจึง “ถอยกลับ” ช่วงเป็นภาพที่เศร้าใจอะไรเช่นนั้น ในเมื่อพวกเขาต่างก็รู้แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ทั้งยังได้ติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด แต่แล้วก็หันกลับจากพระองค์ตลอดจนโอกาสอันประเสริฐที่พระองค์ทรงหยิบยื่นให้

แม้ว่าพระเยซูจะทรงทราบล่วงหน้าถึง จิตใจของบุคคลเหล่านี้แล้วว่าใครบ้างที่ไม่เชื่อว่าพระองค์ กระนั้นก็ตาม เมื่อคนส่วนใหญ่หันกลับจากพระองค์ก็อดที่จะสิ้นสะเทือนความรู้สึก อันเปี่ยมล้นไปด้วยความรักของพระองค์ไม่ได้ เพราะนั่นย่อมหมายความว่า พวกเขาจะต้องถึงแก่ความพินาสสิ้นทุกคน ซึ่งพระองค์ไม่ทรงประสงค์ ที่จะปล่อยให้พวกเขาหันหลัง กลับไปสู่ทางแห่งความพินาสเช่นนั้นเลย จากความเศร้าโศกเสียใจที่พระองค์ได้รับในครั้งนี้ ผนวกกับความน้อยเนื้อต่ำใจที่ทรงมีต่อบรรดาอัครสาวก เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา อัครสาวกมักจะมีอาการระแวงสงสัยพระองค์เสมอ พระองค์จึงตรัสแก่อัครสาวกทั้งสิบสองคนว่า “ท่านทั้งหลายจะกลับถอยไปด้วยหรือ” ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์อย่างจริงใจว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะกลับไปหาผู้ใดเล่า คำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์นั้นมิได้อยู่ที่พระองค์” นี่คือนิยามสำคัญที่สุดในชีวิตมนุษย์ซึ่งไม่มีผู้ใดอาจเฉลยได้ ประสบการณ์ของชีวิตที่ผ่านมาแล้ว ได้พิสูจน์ให้เราเห็นว่ายังไม่มีผู้ใดตอบปัญหานี้ได้ จงพิจารณาให้ถี่ถ้วนเถิดว่า หากเราไม่พบความพอใจในพระคริสต์แล้ว เราจะพบจากที่ใด ถ้าพระองค์ไม่สามารถตอบสนองความจำเป็นของเราได้แล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ไขได้ หากว่าพระองค์มิใช่ที่พยายอาหารแห่งชีวิตแล้ว เราจะหาอาหารนี้ได้จากที่ใด หากปราศจากพระองค์เสียแล้ว เราก็จะไม่มีหวังในชีวิตนิรันดร์เลย นอกจากนั้นยังไม่มี ความมั่นใจในสิ่งใดเลย และชีวิตของเราจะ โดดเดี่ยวหอยเหงา ปราศจากผู้ประเล้าประโลม

แม้เราจะได้ศึกษาต่อไปในภายหลังว่า เปโตรยังต้องรับบทเรียนอันล้ำค่าจากพระองค์อีกมากมายหลายอย่างก็ตาม แต่เขาก็เข้าใจหลักความจริงที่ว่า ชีวิตนิรันดร์นั้นอยู่ในพระบุตร เข้าได้ “ชิมดู จึงรู้ว่าพระเยซูคริสต์ เป็นผู้ประเสริฐ” และรู้ว่าชีวิตที่ปราศจากพระองค์ เป็นชีวิตที่ปราศจากสง่าราศี เปโตรทูลต่อพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเชื่อและรู้มาแล้วว่า พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า” เปโตร

ประจักษ์อย่างแน่ชัดอย่างปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ว่า พระคริสต์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว ฉะนั้นเขาจึงไม่ปรารถนาที่จะหันกลับไปจากพระองค์ แม้ว่าต่อมาภายหลังเขาจะหลงผิดปฏิเสธพระองค์ ด้วยการทวนสวดและสาปแช่ง แต่ก็ยังเป็นเพียงความเขลา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หาได้เกิดจากใจจริงของเขาไม่

เปโตรพูดว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเชื่อ” เปโตรมักจะกระทำตนเป็นตัวแทนของอัครสาวกทั้งสิบสองคนอยู่เสมอ เขาเป็นพยานถึงความเชื่อที่เขามีต่อพระองค์ในนามของอัครสาวกทั้งหลาย แต่เป็นที่น่าเศร้าใจอย่างยิ่ง ที่พระเยซูได้ทรงเปิดเผยให้อัครสาวกทราบว่า ในกลุ่มอัครสาวกผู้ใกล้ชิดของพระองค์ ทั้งสิบสองคนนี้แหละ จะมีผู้หนึ่งทรยศต่อพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคน มิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นผีชั่ว” ผีชั่วในที่นี้หมายถึง “ศัตรู” หรือ “ผู้ที่ทำการขัดขวาง” ซึ่งโดยปกติแล้วมักหมายถึงพญามาร ยูดาเป็นศัตรู ซึ่งพญามารซาตานใช้เป็นเครื่องมือในการทรยศหักหลังชายพระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งเสด็จมาเพื่อขจัดความชั่วร้ายที่วุ่นวาย พญามารได้ “เข้าดลใจยูดาอัครสาวก” ก่อน (ยอห์น 13:2) แล้วต่อมาก็เข้าถึงอยู่ในใจของเขา (ยอห์น 13:27) เพื่อดำเนินตามแผนการอันชั่วร้ายของมัน พญามารผีชั่วมีบริวารคอยทำตามคำสั่งของมันอยู่มากมาย พญามารใช้บริวารของมันให้กระทำทุกอย่าง ในอันที่จะขัดขวางผลกำไรของพระเจ้า ซึ่งบางครั้งมันลงมือทำด้วยตนเอง และในวันที่ผู้ทรยศต่อพระคริสต์เข้ามาในแผ่นดินโลก พญามารก็เข้าถึงอยู่ในผู้นั้น เป็นงานชิ้นสุดท้ายของมัน ในอันที่จะแย่งชิงเอาตำแหน่งแห่งพระบุตรของพระเจ้า

พวกฟาริสียังคงคอยจ้องจับผิดพระเยซู และอัครสาวกของพระองค์อยู่ตลอดเวลา เพื่อที่จะหาเหตุกล่าวโทษฟ้องร้องพระองค์ ครั้งนี้มีพวกอาลักษณ์กลุ่มหนึ่งเดินทางมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับฟังพระธรรมคำสอนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นบรมครู แต่ขณะเดียวกันพวกเขาก็พยายามหาทางจับผิดพระองค์และอัครสาวกไปด้วย พวกอาลักษณ์สังเกตเห็นว่าอัครสาวกของพระเยซูมิได้ล้างมือ ตามแบบฉบับของชนชาติยิว ก่อนรับประทานอาหาร หากว่าเราจะพิจารณากันตามทรรศนะทั่ว ๆ ไปแล้วการไม่ล้างมือก็เพียงแต่ผิดสุขลักษณะอนามัยเท่านั้น เช่นเดียวกับเด็กซึ่งส่วนมากมักรับประทานอาหาร โดยที่มิได้ล้างมือก่อนนั่นเอง แต่พวกอาลักษณ์มิได้มองในแง่ที่นั้น กลับตีความหมายลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ โดยถือว่าบุคคลใดที่ไม่ล้างมือตามแบบยิวถือปฏิบัติสืบเนื่องมาแต่โบราณ (ซึ่งเคร่งครัดต่อพิธีรีตองมาก) ก่อนรับประทานอาหาร ถือว่าผู้นั้นมีมลทิน หรือได้ล้างมือแล้ว แต่ล้างไม่ถูกต้องตามคำสอนที่บรรพบุรุษสอนไว้ ก็จัดว่าเป็นมลทิน ซึ่งมีค่าเท่ากับไม่ได้ล้าง เนื่องจากอัครสาวกล้างมือเพียงต้องการให้สะอาดตามอย่างที่เราระทำกัน คือมิได้ถือเคร่งตามขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ดังนั้นจึงถูกพวกอาลักษณ์และฟาริสีกล่าวหาว่า ผ่าฝืน “คำสอนของบรรพบุรุษ” ซึ่งถือเสมือนว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย

ประเพณีการล้างมือก่อนรับประทานอาหาร ที่พวกเขาปฏิบัติกันมาแต่โบราณมีอยู่ว่า ให้เทน้ำลงบนฝ่ามือ โดยให้ระดับปลายนิ้วมือสูงกว่าระดับข้อศอก เมื่อเวลาเทน้ำลงบนมือจะได้ถูกต้องปลายนิ้วมือก่อน (เพราะเขาถือว่าเราใช้นิ้วมือมากกว่าส่วนอื่น ดังนั้นนิ้วมือจึงสกปรกมากกว่า ฉะนั้นต้องชำระล้างก่อนส่วนอื่น) ไม่ปล่อยให้ น้ำที่ไหลลงมา ถูกข้อมือแล้วย้อนกลับไปถูกปลายนิ้วมืออีก และจะต้องไม่ปล่อยให้ชายแขนเสื้อถูกต้องกับน้ำที่ล้างมือแล้วนั้น หรือแตะต้องกับมือ ในขณะที่กำลังล้างเป็นอันขาด เทน้ำล้างมือในลักษณะเช่นนี้ สองครั้งก็เป็นอันเสร็จพิธี หากกระทำบกพร่องหรือผิดพลาดไปจากที่กล่าวนี้ถือว่าเป็นมลทิน จะต้องล้างมือใหม่ให้ถูกต้อง เหตุที่ชาวฮิวในสมัยนั้นยึดถือปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนนี้ สืบเนื่องกันมาจนเป็นประเพณี ก็เพราะในสมัยนั้นประเทศปาเลสไตน์แห้งแล้งกันดารน้ำมาก ต้องลำเลียงกันมาเป็นระยะทางไกล ๆ (อนึ่งการหาน้ำก็ไม่มี ต้องใช้วิธีตักน้ำใส่หม้อ หรือภาชนะใส่น้ำที่ไม่ใหญ่นัก แล้วทูนไว้บนศีรษะ และผู้ที่ตักน้ำ โดยมากมักเป็นสตรี จะเห็นได้ว่าการตักน้ำแต่ละเที่ยวนั้น เต็มไปด้วยความยากลำบาก และได้ใช้น้ำน้อยมาก) ฉะนั้นการล้างมือก่อนรับประทานอาหาร หรือใช้น้ำกระทำการใด ๆ ก็ตาม จึงต้องกระทำกันอย่างประหยัด ด้วยเหตุนี้ประชาชนส่วนใหญ่จึงรักษาความสะอาดได้ยาก พระเจ้าจึงทรงบัญญัติกฎหรือระเบียบการต่าง ๆ ไว้หลายอย่าง ทั้งนี้เพื่อป้องกันโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ประชาชน เช่นกฎว่าด้วยเรื่องอาหาร สุขอนามัย การรักษาความสะอาดของบ้านเรือน ฯลฯ แต่สมัยต่อ ๆ มาตราบจนกระทั่งถึงสมัยของพระเยซู ความเข้าใจของประชาชนเขาไป มิได้ถือว่าการล้างมือเพื่อความสะอาด ตามจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระเจ้า กลับถือเอาว่าเป็นประเพณีที่สืบเนื่องมาแต่บรรพบุรุษ ซึ่งจะต้องดำเนินตามอย่างเคร่งครัดจะขาดตกบกพร่องหรือผิดเพี้ยนไปไม่ได้ พวกเขาได้ถือ “พิธีชำระล้างต่าง” (ฮีบรู 9:10) ตลอดจนการชำระล้างถ้อยซามโตะ ฯลฯ “เมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างมือก่อนเขาก็ไม่รับประทานอาหาร” (มาระโก 7:4) ข้อนี้ถ้าพิจารณาในแง่สุขภาพอนามัยแล้วย่อมเป็นการดีหาน้อยไม่ เพราะในตลาดย่อมคับคั่งไปด้วยผู้คนมากมายหลายประเภท ทั้งที่เป็นโรค และไม่เป็นโรค ซึ่งเราอาจคิดเชื่อมาด้วยก็ได้

พวกเขาถวิลต่อพระเยซูว่า “เหตุไฉนพวกสาวกของท่านจึงละเมิดคำสอนของบรรพบุรุษ ด้วยว่าพวกเขามิได้ล้างมือเมื่อรับประทานอาหาร” พระเยซูตรัสย้อนอย่างรุนแรงว่า พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด แสร้งทำประหนึ่งว่าเคร่งครัดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า แต่แท้จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เป็นเพียง “นับถือพระองค์ด้วยริมฝีปาก” ส่วนจิตใจนั้นห่างไกลจากพระองค์ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า การนมัสการของพวกเขาไม่เกิดผลอะไรขึ้นมาเลย เพราะพวกเขาไม่ได้สั่งสอนหลักพระธรรมของพระเจ้า แต่กลับสั่งสอนถ้อยคำของมนุษย์ พวกเขาปฏิบัติตามธรรมเนียมความเชื่อถ้อยของมนุษย์ แต่ปฏิเสธพระบัญญัติของพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงสำแดงให้พวกเขาู้แจ้งว่า พวกเขาได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งได้ถือรักษากันมาแต่เดิม โดยอ้างข้อที่ห้าแห่งพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งได้ถือรักษา

มาแต่เดิม โดยอ้างข้อที่ห้าแห่งพระบัญญัติสิบประการซึ่งว่า “จงนับถือบิดามารดา” ซึ่งสภาพความเป็นจริงแล้ว พวกฟาริสีและพวกอัครสาวกเหล่านั้นมิได้เคารพนับถือ เกื้อหนุนจนเจือ บิดามารดาของตนเท่าที่ควรเลย สิ่งของอันใดที่ควรจะเจือจนบิดามารดาได้ ก็กลับหลีกเลี่ยงตลบตะแลงว่าได้ถวายให้แก่พระเจ้าแล้ว พวกเขาพยายามหาทางออกให้ตนเองเสมอ ทำเสมือนหนึ่งว่าพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเขาเลย และในการหลอกลวงเอาทรัพย์สินสมบัติจากประชาชนนั้น เขาก็ชักชวนให้ประชาชนละทิ้งภาระหน้าที่การดูแล รับผิดชอบบิดามารดาของตนเสียแล้วเอาทรัพย์สินสมบัติที่ควรจะใช้ในการปรนนิบัติบิดามารดา ไปมอบให้แก่พวกเขา พวกเขาหลอกลวงประชาชนผู้หลงเชื่อว่าจะเอาไปถวายให้แก่พระเจ้าแทนที่พวกฟาริสีและพวกอัครสาวกจะตอบสนองบุญคุณ ของบิดามารดาผู้ให้กำเนิดและอุปการะตนมาแต่เล็กแต่น้อย เขากลับตลบตะแลงเรียกทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นว่า “โคระบัน” (เป็นภาษาทางศาสนาของพวกฟาริสี) หมายความว่า เป็นสิ่งที่แยกตั้งไว้เพื่อพระเจ้า เป็นของศักดิ์สิทธิ์ ที่ไม่มีผู้ใดอาจเอื้อมได้แม้แต่บิดามารดาซึ่งหิวโหยสักเพียงใด ก็ไม่อาจแตะต้องได้ (ชาวฟาริสีเคร่งครัดกันมากในเรื่องทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้า) จนเวลาล่วงเลยอีกกว่าสองร้อยปี ผู้ที่เป็นนี้ก็ยังคงหลอกลวงไม่ชำระหนี้ของตนเขากล่าวว่า สมบัติที่เขามีอยู่นั้นเป็น “โคระบัน” เพื่อหลีกเลี่ยงหน้าที่รับผิดชอบของตนตลอดจนหลีกเลี่ยงพระบัญญัติข้อที่ห้าด้วย พระเยซูทรงชี้ให้พวกเขาเห็นว่า การถือรักษาตามคำสอนของบรรพบุรุษของพวกเขา แท้จริงก็คือการทำลายพระบัญญัติของพระเจ้านั่นเอง

ของที่เราถวายต่อพระเจ้านั้นจะไม่มีประโยชน์อะไรเลย หากว่าเป็นสิ่งที่ขัดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า สิ่งใดที่พระเจ้าทรงบัญชาให้เราใช้เพื่อประโยชน์ในทางอื่นแล้ว เราไม่อาจนำสิ่งนั้นมาถวายให้แก่พระองค์ได้อีก เราไม่อาจจะถวายสิ่งที่เป็นมลทิน หรือสิ่งที่เรายังเป็นหนี้ผู้อื่น ให้แก่พระเจ้าได้ เพราะไม่ใช่สิ่งที่ควรแก่การถวาย “การเชื่อฟังก็ประเสริฐกว่าเครื่องบูชา” (1 ซามูเอล 15:22) เหตุฉะนั้น “ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า ท่านมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับพี่น้อง จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่น แล้วไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน จึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน (มัทธิว 5:23,24)

ถ้อยคำทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นคำสั่งสอนที่พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีและพวกอัครสาวก โดยเฉพาะ ต่อจากนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนที่ยังอยู่ในที่นั้นมาหาพระองค์ แล้วทรงอธิบายให้พวกเขาทราบถึงความแตกต่างระหว่างการเชื่อถือศาสนาเพียงผิวเผิน และการเชื่อถือศาสนาซึ่งเกิดจากจิตใจที่แท้จริง พระองค์ตรัสอย่างหนักแน่นว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปาก จะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละ ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” นี่ก็พระคำรัสตอนหนึ่งซึ่งพระองค์ตรัสแก่ประชาชนหลังจากนั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือ พร้อมกับอัครสาวกของพระองค์ อัครสาวกทูลต่อพระองค์ว่า พวกฟาริสีสงสัยในคำรัสตอนของพระองค์ แต่พระองค์ตรัสตอบว่า

“ช่างเขาเถิด เขาเป็นคนตาบอด จูงคนตาบอด ถ้าคนตาบอด จูงคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงในบ่อ”
“ต้นไม้อะไร ๆ ทุกต้น ซึ่งพระเจ้าของเรา ผู้สถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้ จะต้องถอนเสีย”

เมื่ออัครสาวกขอร้องให้พระเยซูอธิบายความหมายของคำอุปมา ที่พระองค์ตรัสแก่ประชาชน เหล่านั้น พระองค์ก็ตรัสในเชิงตำหนิอยู่ว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจหรือ” ทั้งนี้เพราะพระองค์ได้ทรงอธิบายให้พวกเขาทราบอยู่เสมอ ถึงความจำเป็นที่พระเจ้าต้องทำงานในจิตใจของมนุษย์ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน ฉะนั้นพระองค์จึงทรงแปลกพระทัยยิ่งนัก ที่พวกเขาไม่เข้าใจ พระองค์ได้ทรงอธิบายเพิ่มเติมถึงสิ่งชั่วร้าย ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในของมนุษย์ว่า สิ่งที่ทำให้จิตเป็มลทินก็คือ สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในจิตใจนั่นเอง หาใช่เกิดจากสิ่งมาจากภายนอกร่างกายไม่ สิ่งของจากภายนอก เช่นอาหารที่เรารับประทานเข้าไปนั้น เพียงแต่ก่อให้เกิดผลแก่ร่างกายภายนอกเท่านั้น มิได้ก่อให้เกิดผลแก่จิตใจแต่อย่างใด สิ่งที่เรารับประทานเข้าไป สิ่งนั้นก็จำต้องถูกขับถ่ายออกมา (มาระโก 7:19) กระนั้นก็ตาม จิตใจของมนุษย์ก็อาจชำระล้างให้สะอาดบริสุทธิ์ได้ โดยการรับชีวิตใหม่จากพระเจ้า ซึ่งพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะประทานให้แก่ทุกคนที่เชื่อพระองค์ สิ่งชั่วร้ายที่ออกจากจิตใจของมนุษย์มีมากมาย หลายอย่างเช่นความคดโกง ความโลภ ความเย่อหยิ่งจองหอง ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่ทำให้ทั่วทุกส่วนของร่างกายเป็นมลทินด้วยกันทั้งสิ้น เพราะมันเป็น “เชื้อไฟเผาวัลญ์แห่งชีวิตอยู่” (ยากอบ 3:6) แต่ถ้ามองดูพระเจ้าแต่ผู้เดียว ร่างกายของเราก็จะประกอบด้วยแสงสว่างแห่งชีวิต ทำให้ชีวิตมีความสุขสมบูรณ์ (มัทธิว 6:22) ถ้าจิตใจของเราดำเนินไปในวิถีทางที่ถูกต้อง ร่างกายของเราก็จะดำเนินไปในทางที่ถูกต้องด้วย

พระเยซูได้ทรงสั่งสอนอัครสาวกด้วยวิธีการต่าง ๆ ในอันที่จะจัดเตรียมอัครสาวกของพระองค์ ให้เข้าใจถึงอาณาจักรฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าและคริสตจักรของพระองค์ ซึ่งอัครสาวกจะเป็นผู้สถาปนาขึ้นเองในภายหลัง

ข้อไตร่ตรอง

“คลื่นลมจัดด้านหน้าไว้” การติดตามพระเยซูคริสต์อย่างใกล้ชิดด้วยความสัตย์ซื่อมิได้หมายความว่า เราจะรอดพ้นจากการคุกคามของความทุกข์ทรมานต่าง ๆ การถูกทดลอง และการสู้ทนต่อความยากลำบาก เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคริสเตียนเสมอ ดังจะเห็นได้จากข้อพระธรรมที่ว่า “บรรดาคนที่ตั้งใจประพฤติธรรมในพระเยซูคริสต์ ก็จะต้องอดทนการข่มเหงด้วยกันทั้งนั้น” แม้ว่าเราจะเชื่อฟังพระองค์ ดำเนินชีวิตตามแนวทางที่พระองค์ทรงวางไว้ให้ และการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์อย่างเคร่งครัดก็ตาม เราก็อาจถูกรุมชีวิตพัดกระหน่ำได้เช่นกัน แต่ “ถ้าเจ้าป้อแป้ในวันที่มีความทุกข์ยาก ก็เห็นได้ว่ากำลังของเจ้านั้นน้อย” (สุภาษิต 24:10)

“คือเราเองอย่างกลัวเลย” มีปรัชญาอยู่เพียงข้อเดียวที่จะทำให้เราดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมั่นคงท่ามกลางโลกอันผันผวนนี้ ก็คือความเชื่ออย่างมั่นคงว่า ทุกสิ่งเข้าสู่ชีวิตบุตรของพระเจ้านั้น จะต้องมาจากพระบิดาเจ้าในสวรรค์ ผู้เปี่ยมล้นไปด้วยความรัก

อุปสรรคนานาชนิดที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นแก่ชีวิตของเรานั้น ก็เพื่อสำแดงให้เราทราบถึงความจำเป็นของเรา ซึ่งพระเยซูจะทรงกระซิบกับเราว่า “คือเราเอง อย่างกลัวเลย” ในเมื่อเราเข้าใจความจริงเช่นนี้แล้ว หากจะมีอุปสรรคใด ๆ เกิดขึ้นกับเรา ก็จงยอมรับแต่โดยดี เพราะอุปสรรคนั้นมาแต่พระหัตถ์ของพระองค์ พระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ และอุปสรรคหรือมรสุมเหล่านั้น ก็จะสงบลงในที่สุด

“ขอโปรดให้ข้าพเจ้าเดินบนน้ำไปหาพระองค์” เปโตรเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่า เขาจะต้องเดินบนผิวน้ำได้เช่นเดียวกับพระเยซู ด้วยความเชื่ออันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่เขามีต่อพระองค์ ผนวกกับได้รับความแนใจจากคำตรัสของพระองค์ที่ว่า “มาเถิด” เปโตรจึงก้าวออกจากเรือ เดินไปบนผิวน้ำทะเล เพื่อไปหาพระองค์ โดยมีได้หัวนกงั่ว ต่อสายลมซึ่งพัดมาอย่างแรงกล้า และคลื่นอันปั่นป่วนของท้องทะเล ในยุคแห่งความผันผวนซึ่งเต็มไปด้วยความยุ่งยากนานาประการเช่นนี้ เราจำเป็นต้องมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเช่นเดียวกับเปโตร เพื่อว่าจะได้เชื่อในพระเจ้า และไว้วางใจในพระองค์มากยิ่งขึ้น

“เจ้าสงสัยทำไม” เมื่อการไว้วางใจในพระเจ้า เป็นบ่อเกิดแห่งพลังกำลังของเรา เราก็สามารถกระทำสิ่งที่เกินความสามารถของเราให้สำเร็จลุล่วงไปได้ แต่เมื่อเราพะวงอยู่กับความกลัว เราก็จะไม่มีพลังกำลังที่จะกระทำสิ่งใดได้ แม้แต่จะเป็นหน้าที่การงานของเราเองก็ตาม

หากศึกษาและพิจารณาเรื่องราวของเปโตรในตอนนี จะเห็นว่าขณะเมื่อเขาเกิดความสงสัยและร่วงของเขามไปใต้น้ำนั้น เขามีความทุกข์มาก แต่ต่อมาภายหลัง เมื่อเขาได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เข้ามาในชีวิตของเขา โดยได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้ว เขาก็สามารถช่วยเหลือบุคคลอื่น ๆ ที่มีความทุกข์ เช่นช่วยเหลือคนง่อยที่หน้าประตูพระวิหาร เปโตรมีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า สามารถที่จะสั่งคนง่อยผู้นั้นให้ลุกขึ้นได้ การเปลี่ยนแปลงของเปโตรดังกล่าวนี้เกิดจากอำนาจที่เขาได้รับจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

“การของพระเจ้าคือที่จะวางใจ...” มนุษย์ในสมัยนั้นมักไม่ยอมเชื่อเรามักจะอธิษฐานว่า “ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ” แต่เวลาปฏิบัติเราก็กลับทำตามความปรารถนาของตัวเอง ความเชื่อของในพระคริสต์ คือกุญแจที่จะบันดาลให้พระราชกิจของพระเจ้าสัมฤทธิ์ผล ถ้าเราเชื่อในพระองค์ น้ำพระทัยของพระองค์ ก็จะปรากฏชัดต่อการดำเนินชีวิตของเรา ทุกวิถีก้าว และพระองค์จะประทานความกล้าหาญ เพื่อให้เรากระทำตามน้ำพระทัยนั้นด้วย (ยอห์น 7:17)

“เราเป็นทิพยอาหารแห่งชีวิต” “ถ้าท่านไม่กินเนื้อ และดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านไม่มีในตัวท่าน” อาหารเป็นสัญลักษณ์ของชีวิต หากปราศจากอาหารเสียแล้ว เราก็ไม่อาจดำรงชีวิตอยู่ได้ พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเป็นของหวานหรืออาหารว่าง หรือสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อร่างกาย หากแต่ทรงเป็นทิพยอาหารเพื่อการยังชีพโดยแท้ พระองค์เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อให้มนุษย์ทุกคนได้รับทิพยอาหารแห่งชีวิตนั้น เพื่อจะไม่ต้องถึงซึ่งความพินาศอาหารนี้ พระองค์ประทานให้แก่เราที่ไม่กางเขน “จงมาซื้อกินเออ มาเถอะ มาซื้อสัญญาหารโดยไม่ต้องออกเงิน” (อิสยาห์ 55:1)

“เราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นในวันที่สุด” ทิพยอาหารแห่งชีวิตนี้ มิใช่เพียงทำให้เรามีชีวิตในโลกนี้เท่านั้น หากแต่ยังทำให้เรามีชีวิตนิรันดร์อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากพระคำรัสที่ว่า “ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์” พระเยซูทรงเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้น และให้มีชีวิต

การ “ล้างมือ” หรือการชำระล้างร่างกาย เพียงแต่ภายนอกเท่านั้น แม้จะพิถีพิถันชำระล้างกันอย่างไร ก็ไม่อาจลบรอยมลทินให้จางหายไปได้ ดังเช่นปลาคนที่พยายามล้างมืออันเปื้อนมลทินของตนโดยหวังจะให้โลหิตของพระเยซูไปตกอยู่กับผู้อื่น ซึ่งไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เลย การที่ชีวิตของเราจะสะอาด บริสุทธิ์ได้อย่างแท้จริงนั้น ต้องเกิดจากการชำระล้างภายใน มิใช่กระทำแต่ภายนอก มือที่สะอาดและดวงใจที่บริสุทธิ์ ย่อมเป็นของคู่กันเสมอ “ผู้ใดจะขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์... ก็คือผู้ที่มีมือสะอาดหมดจด และมีใจบริสุทธิ์”

ทบทวน

1. อัครสาวกตีกรรเชียงเรือข้ามทะเลสาบกาลิลีเพื่อไปยังที่ใด? ก่อนหน้านั้นอัครสาวกทำอะไร? อยู่ที่ไหน? ขณะที่เกิดลมพายุขึ้นพวกเขาตีกรรเชียงเรือออกจากฝั่งไปได้ไกลเท่าใด?
2. พระเยซูเสด็จไปหาอัครสาวกเมื่อใด? พระองค์เสด็จไปหาเขาโดยวิธีใด? พวกเขาจำพระองค์ได้หรือไม่? พวกเขาจำพระองค์ได้หรือไม่? เหตุใดพวกเขาจึงกลัวพระองค์? พวกเขากระทำอย่างไร?
3. พระเยซูทรงทำให้อัครสาวกเกิดความแน่ใจได้อย่างไร? พวกเขาเชื่อว่าเป็นพระองค์หรือไม่?
4. เปโตรทูลต่อพระองค์ว่าอย่างไร? จงเล่าถึงประสบการณ์ของเปโตรในตอนนี้อย่างละเอียด
5. เหตุใดเปโตรจึงเริ่มจมลงไปใต้น้ำ? เปโตรรอดพ้นจากการจมน้ำตายได้อย่างไร? เขาอ่อนวอนขอให้พระเยซูช่วยชีวิตเขาไว้ โดยทูลว่าอย่างไร?
6. เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นไปในเรือเรียบร้อยแล้ว มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง? หลังจากนั้นอัครสาวกต้องใช้เวลาานเท่าใดจึงเข้าถึงฝั่ง?
7. พระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ขึ้นฝั่ง ณ ที่ใด? ดินแดนตอนนั้นอยู่ในแคว้นใด?

8. เมื่อพระเยซูและอัครสาวกขึ้นฝั่งแล้วได้พบปะกับผู้ใดบ้าง? ผู้คนเหล่านั้นได้ทำอะไรบ้าง? คนเจ็บไข้ได้ป่วย ที่ได้รับการรักษาจากพระเยซู ณ ที่นั้น มีทั้งหมดกี่ราย พระเยซูทรงรักษาเขาโดยวิธีใด?

9. ผู้ที่ “ถูกต้องพระองค์” ได้รับการรักษาโรคให้หาย เช่นเดียวกับผู้ที่พระองค์ทรงถูกต้องหรือไม่?

10. ประชาชนกลุ่มที่ได้รับการเลี้ยงอาหาร จากพระเยซู ณ ฝั่งทะเลฟากตรงกันข้ามนั้น ได้พากันไปไหน? พวกเขาได้เที่ยวแสวงหาพระเยซู ณ ที่ใดบ้าง? ในที่สุดพวกเขาได้พบพระองค์ที่ใด? เขาทูลพระองค์ว่าอย่างไร?

11. พระเยซูทรงดำนิประชาชนเหล่านั้นด้วยเรื่องอะไร? พระองค์ตรัสสั่งให้พวกเขาแสวงหาอะไร? เมื่อพวกเขาทูลถามพระเยซู ถึงวิธีที่จะปฏิบัติกรงานของพระเจ้า พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่าอย่างไร?

12. เหตุใดประชาชนเหล่านั้นจึงต้องการเห็น “นิมิต” จากพระเยซู?

13. พระเยซูตรัสเกี่ยวกับเรื่องมานาว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสเกี่ยวกับอาหารอันแท้จริง ซึ่งมาจากสวรรค์ว่าอย่างไร?

14. พระองค์ได้ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนเหล่านั้น ด้วยเรื่องอะไรบ้าง? เราจะค้นคว้าได้จากพระธรรมเล่มใด ในพระคริสตธรรมใหม่? มีพระกิตติคุณกี่เล่มที่บันทึกเรื่องราวนี้ไว้? ใจความสำคัญยิ่งของคำสอนนี้คืออะไร? จงอธิบายความหมายของหลักคำสอนนี้ ให้ชัดเจนตามความเข้าใจของท่าน?

15. ชนชาติยิวรับเอาหลักคำสอนนี้อย่างไร? เพราะเหตุใด?

16. พระเยซูตรัสว่าพระองค์เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อประทานทิพยอาหารแห่งชีวิตให้แก่ผู้ใด? พระเยซูตรัสอย่างไร เกี่ยวกับการที่พวกเขาจะได้รับชีวิตใหม่จากพระองค์? พระองค์ทรงหมายความว่าอย่างไร?

17. พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนเรื่องนี้ที่ใด? การสั่งสอนข้อนี้ ทำให้ผู้ที่ติดตามพระองค์เกิดความรู้สึกอย่างไร? ผลเป็นอย่างไร?

18. พระองค์ตรัสแก่อัครสาวกของพระองค์ว่าอย่างไร? ใครเป็นผู้ทูลตอบพระองค์? เขาเป็นพยานถึงความเชื่อของเขา ที่มีต่อพระองค์ว่าอย่างไร? พระองค์ตรัส เกี่ยวกับอัครสาวกทั้งสิบสองคนของพระองค์ว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้ที่จะทรยศต่อพระองค์ว่าอย่างไร? บุคคลผู้นั้นคือใคร?

19. ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวยิว ที่อัครสาวกไม่ได้ถือปฏิบัติตามในขั้นนี้คืออะไร? ใครเป็นคนกล่าวโทษอัครสาวก? เพราะเหตุใด? อัครสาวกมิได้ล้างมือก่อนรับประทานอาหารจริงๆ หรือ?

20. การกระทำของอัครสาวกในครั้งนี้ เป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าจริงหรือไม่? พระเยซูทรงประนามพวกอาลักษณ์ และพวกฟาริสีเหล่านั้น ว่าเป็นคนอย่างไร? คำว่าพยากรณ์ที่พระองค์ทรงอ้างเกี่ยวกับพวกเขา มีใจความว่าอย่างไร? พระองค์ทรงกล่าวหาพวกเขาด้วยเรื่องอะไร?

21. พระเยซูตรัสว่าพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี กระทำการฝ่าฝืนพระบัญญัติสิบประการข้อใด? พวกเขาฝ่าฝืนอย่างไร?

22. การ “เคารพนับถือบิดามารดา” มีความหมายต่อมนุษย์ในปัจจุบันอย่างไร? ธรรมเนียมข้อนี้นั้นเหมาะสำหรับเด็ก ๆ เท่านั้นหรือไม่?

23. พระเยซูตรัสว่าพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี กระทำผิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไร?

24. หลังจากพระเยซูทรงเทศนาสั่งสอน พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีแล้ว พระองค์ทรงเรียกผู้ใดมาหาพระองค์? พระองค์ตรัสแก่บุคคลเหล่านั้นว่าอย่างไร?

25. เมื่อพระเยซูและอัครสาวกเข้าไปในเรือนแล้ว อัครสาวกได้ทูลถามพระองค์ว่าอย่างไร? พระองค์ทรงอธิบายความหมายของคำอุปมา ที่อัครสาวกทูลถามนั้นว่าอย่างไร?

26. ความชั่วร้ายที่มนุษย์สำแดงออกมานั้น มาแต่ไหน? การดื่มกินเป็นเหตุให้มนุษย์เป็นมลทินหรือไม่? อะไรเป็นเหตุให้มนุษย์ทำความผิดบาป?

27. ปัญหาที่พระเยซูทรงหาทางอธิบายให้อัครสาวกของพระองค์เข้าใจ ในบทเรียนนี้คืออะไร? พระเยซูตรัสอย่างไร เกี่ยวกับการที่พวกเขาจะได้รับชีวิตใหม่? มีพระกิตติคุณที่เล่มที่บันทึกเรื่องราวนี้ไว้? ใจความสำคัญของคำสอนนี้คืออะไร? จงอธิบายความหมายของหลักคำสอนนี้ให้ชัดเจนตามความเข้าใจของท่าน

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. การที่พระเยซูทรงสั่งสอนอำนาจในการดำเนินบนน้ำนั้น ให้บทเรียนอะไรแก่ผู้เชื่อบ้าง 2. การดำเนินบนน้ำและการกระทำอศจรรยในการเลี้ยงประชาชนกว่าห้าพันคน เป็นการวางรากฐานสำหรับการเทศนาสั่งสอนเรื่องทิพยอาหารแห่งชีวิต เรื่องพระกายและพระโลหิต และการจำแลงพระกายซึ่งจะเกิดขึ้นภายในสองสามสัปดาห์ต่อมา ใช่หรือไม่ 3. ท่านจะอธิบายอย่างไรเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงสามารถดำเนินบนน้ำ ท่านคิดว่าอะไรเป็นเหตุให้เปโตรเดินบนน้ำได้ 4. พระเยซูตรัสว่า “โศคนมีความเชื่ออ่อน” ในขณะที่เปโตรกำลังเดินบนน้ำ หรือขณะที่เขาเริ่มจมน้ำ 5. เหตุใด ประชาชนจึงไม่เข้าใจถึงเรื่องทิพยอาหารแห่งชีวิต ท่านคิดว่าการที่ประชาชนไม่เข้าใจในเรื่องนี้ เป็นเหตุให้หลายคนถอยกลับไปจากพระองค์หรือไม่ 6. “การที่มนุษย์สามารถกินเนื้อ และดื่มโลหิตของพระบุตร” เป็นไปได้

อย่างไร 7. หากว่าไม่มีผู้ใดที่จะมาถึงพระคริสต์ได้อย่างแท้จริง เว้นแต่ผู้ที่พระเจ้าทรงชักนำแล้ว ผู้ที่ไม่เข้าถึงพระคริสต์นั้น จะต้องรับผิดชอบด้วยหรือ พระบิดาเจ้าทรงชักนำมนุษย์ทุกคนหรือ 8. มีเฉพาะแต่คนของพระคริสต์เท่านั้นหรือ ที่จะได้ “เป็นขึ้นมาในวันที่สุด” 9. ท่านคิดว่า ในเวลาดังกล่าวนี้ อัครสาวกทั้งสิบสองก็ถูกทดลองเพื่อให้ถอยกลับไปจากพระองค์ด้วยหรือ 10. พระเยซูทรงทราบได้อย่างไร

ยูดาอัสการีโอจะทรยศต่อพระองค์ 11. เปโตรเคยถอยกลับจากความเชื่อของเขาหรือไม่

ขั้นที่สามสิบทรงเลี้ยงอาหารแก่คนสี่พันคน-แขวงเมืองเดกาโปลี

มณฑลฟอยนิเก

มัทธิว 15:21-38,มาระโก 7:24-8:9

นับตั้งแต่พระเยซูทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจในมณฑลกาลิลี มาจนกระทั่งบัดนี้ ก็เป็นเวลาประมาณสองปี โดยมีศูนย์ปฏิบัติงานในเมืองคาเปอร์นาอุม ณ ที่เมืองคาเปอร์นาอุมนี้เอง ที่พระองค์ได้ทรงรวบรวมสาวกของพระองค์ ทรงเลือกและแต่งตั้งสิบสองคนให้เป็นอัครสาวก พระองค์ได้ทรงอบรมสั่งสอนให้อัครสาวกทุกคน เข้าใจถึงการปฏิบัติหน้าที่ ในการประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และได้ทรงใช้พวกเขาออกไปเทศนาสั่งสอนประชาชน ทั้งทั้งมณฑลกาลิลี พระเยซูเองก็ได้เทศนาสั่งสอนประชาชนเป็นอันมาก ที่ติดตามพระองค์ไป ให้ทราบถึงข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า เช่นเดียวกัน พระองค์ได้ทรงบำบัดรักษาโรคภัยไข้เจ็บ และความทุกข์ทรมานนานาประการของพวกเขา ให้หาย พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพ ให้เป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขามากมายหลายประการ

ในขั้นที่แล้ว ภายหลังจากที่พระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ ในการเลี้ยงประชาชนกว่าห้าพันคน ด้วยขนมปังเพียงห้าก้อน และปลาเล็ก ๆ สองตัวนั้น พระองค์ก็ได้เสด็จข้ามฟาก ไปสู่ฝั่งตะวันตกของทะเลสาบกาลิลีพระองค์ได้เสด็จดำเนินบนผิวน้ำท่ามกลางพายุอันแรงกล้า และคลื่นลมซึ่งทะเลกำลังปั่นป่วนอย่างบ้าคลั่ง และเมื่อขึ้นฝั่งที่เขตแดนเขื่อนนาซาเร็ธแล้ว ก็ได้ทรงรักษาคนไข้ได้ป่วยที่นั่นเป็นจำนวนมากราย

หลังจากนั้นพระองค์จึงได้เสด็จกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุม ณ ที่นั่น พระองค์ทรงได้รับการต้อนรับจากผู้คนอย่างล้นหลาม ผู้คนเหล่านี้ต่างก็กำลังแสวงหาพระองค์ด้วยจิตใจที่ร้อนรน พระเยซูได้ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชน ในธรรมศาลาด้วยข้อพระธรรมอันประเสริฐยิ่ง คือเรื่องทิพยอาหารแห่งชีวิตเพื่อให้พวกเขาได้เข้าใจ ถึงความหมายที่แท้จริงในเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า เป็นแผ่นดินในด้านวิญญาณจิต การเทศนาของพระเยซูครั้งนี้ ได้ทำให้ผู้ติดตามพระองค์มีความคิดเห็นแตกต่างกัน มีหลายคนที่ไม่ยอมรับรู้คำสอนนี้ และเริ่มถอยหลังไปจากพระองค์ พฤติกรรมของประชาชน ที่ไม่เชื่อดังกล่าว ทำให้พระองค์เศร้าพระทัยมาก พระองค์จึงตรัสถามอัครสาวกว่า ในกลุ่มอัครสาวกนี้มีผู้ใดบ้างหรือ ที่ต้องการถอยหลังไปจากพระองค์ดูคนอื่น เปโตรได้ทูลตอบให้พระองค์ทรงทราบ ถึงความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวของเหล่าอัครสาวก ที่จะติดตามพระองค์ตลอดไป และได้เป็นพยานถึงความเชื่อมั่นของพวกเขาที่มี

ต่อพระองค์ในโอกาสที่พระเยซูได้เปิดเผยว่า ในกลุ่มอัครสาวกทั้งสิบสองคน มีคนหนึ่งซึ่งจะทรยศต่อพระองค์

พระเยซูทรงทราบว่า ชาวยิวกำลังหาโอกาสที่จะปลงพระชนม์พระองค์และหนึ่งในบรรดาอัครสาวกของพระองค์ จะเป็นผู้มอบพระองค์ให้อยู่ในมือของมนุษย์ใจทรามเหล่านั้น นอกจากพวกอัครสาวกและพวกฟาริสี ที่ได้ต่อสู้และขัดขวาง บิบบิ้นพระองค์อย่างขมขื่นแล้ว ยังมีกษัตริย์เฮโรด อีกผู้หนึ่งที่สนใจในพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ ทั้งนี้เพราะกษัตริย์เฮโรดเข้าใจว่าพระเยซูคือยอห์นบัพติศมา ซึ่งเฮโรดได้ทรงประหารชีวิตเสียแล้วนั้น ฟินกินซีพขึ้นมาใหม่ ดังนั้นเฮโรดจึงกระหายที่จะได้พบเห็นพระเยซูอย่างยิ่ง พระเยซูทรงทราบถึงพระประสงค์ของเฮโรดเป็นอย่างดี แต่เนื่องจากพระองค์เกรงว่า หากเปิดโอกาสให้เฮโรดได้พบปะพระองค์แล้ว อาจเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้น ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงหลีกเลี่ยงไม่ยอมพบปะกับกษัตริย์เฮโรด

ขณะเดียวกันพระองค์ทรงประสงค์ที่จะหลีกเลี่ยงหนีไปจากชาวยิว พระองค์จึงเสด็จจาก มณฑลกาลิลี ไปสู่ดินแดนแห่งอื่นต่อไป เหตุที่พระเยซูทรงต้องการหลีกเลี่ยงหนีจากชนชาติยิว ก็เพราะพระองค์และอัครสาวกได้ต่อสู้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ และเทศนาสั่งสอนพวกเขา ด้วยความสัตย์ซื่อ ด้วยความรักความเมตตาสงสารเสมอมา แต่พวกเขากลับไม่ยอมเชื่อฟัง มีหน้าซำยังดูหมิ่นเหยียดหยามพระองค์ด้วยใจอันแข็งกระด้าง พระองค์จึงรู้สึกเอือมระอาที่จะอยู่กับพวกเขาต่อไป ก่อนที่จะเสด็จจากมณฑลกาลิลี พระองค์ได้ทรงต่อว่าเมืองต่าง ๆ ในมณฑลนี้ซึ่ง “พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากกว่าที่อื่น” (มัทธิว 11:20-24) เพราะเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ แล้วพระราชกิจของพระองค์ในเมืองนี้ก็เป็นการอันเสร็จสิ้นลง นับตั้งแต่พระเยซูทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจเป็นต้นมา จนกระทั่งเวลาที่กล่าวถึงนี้ ชาวยิวได้กระทำการคัดค้าน ขัดขวาง และข่มเหงรังแกพระองค์มากขึ้นทุกขณะ แม้แต่ในธรรมศาลาอันเป็นพระราชฐานของพระเจ้าแท้ ๆ ชาวยิวก็ยังบังอาจข่มเหงรังแกพระองค์

ในขั้นที่แล้ว พระองค์ได้ทรงแสดงพระธรรมเทศนา สั่งสอนประชาชนในธรรมศาลา ที่เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นครั้งสุดท้าย ต่อจากนั้นพระองค์ก็ได้เสด็จเข้าไปทำการในเมืองนั้นอีกเลย เว้นไว้แต่พระองค์จะทรงอาศัยพักแรม ขณะเมื่อเดินทางผ่านไปเท่านั้น เป็นอันว่า พระองค์ได้ทรงยุติการประกาศข่าวประเสริฐในมณฑลกาลิลีอย่างเด็ดขาดแล้ว พระองค์ทรงท่องเที่ยวไปประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า ในดินแดนอื่น ๆ ที่มีอาณาเขตของชาวยิว เมื่อออกจากเมืองคาเปอร์นาอุม พระเยซูได้เสด็จอ้อมมณฑลกาลิลี ขึ้นไปทางตอนเหนือมุ่งหน้าสู่เมืองตุโร และเมืองซีโดน เมืองฟอยนิเก แล้ววกลงมายังเมืองต่าง ๆ ทางด้านตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี ผ่านแขวงเมืองเดกาโปลีแล้ววกขึ้นทางเหนือ สู่เมืองกายซาโรอา ฟิลิปปอย และภูเขากาซาที่พระองค์ทรงจำแลงพระกาย

ในการจับผีโศโครกออกจากบุตรสาวของหญิงผู้หนึ่ง ในเมืองฟอยนิเก เมื่อหญิงผู้นั้นทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามีใครรับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะของชาติอิสราเอล ที่หายไปนั้น” แต่เมื่อพระเยซูส่งอัครสาวกออกไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ประชาชนในครั้งก่อน พระองค์ทรงตักเตือนพวกเขาว่า “อย่าไปทางพวกต่างประเทศ” แม้กระนั้นก็ตาม การเทศนาสั่งสอนของพระองค์แต่ละครั้ง ก็อาจมีชาวต่างชาติรวมอยู่ด้วย และเมื่อชาวต่างชาติเหล่านั้นมีความเชื่อในพระองค์ และขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์ก็ไม่อาจปฏิเสธความหวังของเขาได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า การปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซู ที่ทรงกระทำต่อประชาชนเป็นส่วนบุคคล นั้น ส่วนใหญ่มักเป็นชาวต่างชาติ เป็นต้นว่าหญิงชาวสะมาเรีย ที่บ่อน้ำเมืองซุคาร (ชั้นที่ 10) ขุนนางชาวโรมันในเมืองคาเปอรนาอุม (ชั้นที่ 11) นายร้อยทหารชาวโรมัน ในเมืองคาเปอรนาอุม (ชั้นที่ 20) ผู้ซึ่งพระเยซูได้ทรงยกย่องว่า พระองค์ไม่เคยพบความเชื่อมากมายเช่นนี้ จากผู้ใด ในประเทศอิสราเอล คนถูกผีสิงที่เมืองฆะดารา (ชั้นที่ 25) และในชั้นนี้ก็คือหญิงชาวฟอยนิเก

เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงแขวงเมืองเดกา โปลี ประชาชนได้นำคนหูหนวกและเป็นใบ้ให้พระองค์รักษา ในการนี้มีผู้ติดตามพระองค์อย่างเนืองแน่น พวกเขาได้นำคนเจ็บป่วยมาให้พระองค์รักษาหลายรายด้วยกัน หลังจากที่ฝูงชนเหล่านี้ได้ติดตามพระองค์เป็นเวลาถึงสามวันแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ โดยเลี้ยงอาหารแก่พวกเขาซึ่งมีจำนวนกว่าสี่พันคน และเมื่อพระองค์ได้บัญชาให้พวกเขาแยกย้ายกันกลับไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จข้ามทะเลไปสู่เมืองมักกะดลาอีกครั้งหนึ่ง แต่ประทับอยู่ที่นั่นไม่นานนัก และทรงปฏิเสธที่จะกระทำการอัศจรรย์ใด ๆ ให้แก่ชาวเมือง

อภิปราย

ในการเสด็จกลับไปสู่เมืองของพระองค์ คือเมืองคาเปอรนาอุม ในครั้งสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะทรงอำลาพวกเขา ตลอดไปจนชั่ววันริบครั้นนั้น พระองค์ได้ทรงเทศนาเรื่องทิพย์อาหารแห่งชีวิตให้แก่ประชาชน และจากการเทศนาสั่งสอนข้อพระธรรมนี้เอง ได้ทำให้ผู้ติดตามพระองค์หลายคนถอยหลังกลับไปจากพระองค์ “แล้วพระเยซูเสด็จจากที่นั่น เข้าไปในเขตแดนเมืองตุโรและเมืองซีโดน” อันเป็นหัวเมืองสำคัญฝ่ายเหนือของมณฑลฟอยนิเก

พระเยซูทรงอาศัยอยู่ในเรือนหลังหนึ่ง โดยหวังว่าจะประทับอยู่ที่นั่นอย่างเงียบ ๆ แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นดังที่พระองค์ทรงต้องการ กล่าวคือประชาชนได้มาเฝ้าพระองค์อย่างเนืองแน่นอยู่เช่นเคย ฉะนั้น “พระองค์จะซ่อนอยู่ไม่ได้” ทั้งนี้เพราะผู้คนในแคว้นแคว้นนี้ มีหลายคนได้เดินทางไปยังมณฑลกาลิลีอยู่เสมอ “เมื่อประชาชนได้ยินถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้น” (มาระโก 3:8) ก็นำไปบอกกล่าวให้แก่ประชาชนในเมืองของตนรับทราบ จนกิตติศัพท์ของพระเยซูเป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งแคว้น ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงดินแดนแห่งนี้จึงมีผู้รู้จักพระองค์ และในไม่ช้าข่าวการเสด็จมาของ

พระองค์ก็แพร่สะพัดไปทั่ว ประชาชนเป็นอันมากได้เริ่มหันไปหาพระองค์ เพื่อทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงไม่อาจประทับอยู่ในเมืองนี้ได้มากนัก

ในบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์นั้น มีหญิงคนหนึ่งเป็นคนเชื้อชาติกรีกและเป็นชาวเมืองซุเรียนนทลฟอยนิเก (พระธรรมมัทธิวกว่าว่า เป็นหญิงชาติคะนาอัน) บุตรสาวของหญิงผู้นั้นถูกผีโสโครกเข้าสิงอยู่ ทำให้ได้รับทุกข์ทรมานมาก นางได้ทราบถึงการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระเยซูได้ทรงกระทำในมณฑลกาลิลีมาแล้ว ดังนั้นนางจึงมาเฝ้าพระองค์เพื่อทูลขอรับให้พระองค์ขับผีออกจากบุตรสาวของนาง แม้ว่านางจะเป็นคนต่างศาสนากับพระองค์ และไม่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้ามากนัก แต่ด้วยสัญชาติญาณอย่างหนึ่งบอกให้นางตระหนักแน่ๆ ว่า พระเยซูคือนายแพทย์ผู้ประเสริฐที่สุดในโลก ดังนั้น นางจึงร้องทูลพระองค์ว่า “พระองค์ผู้บุตรของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพเจ้าเถิด...” แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบแม้สักคำเดียว ทั้งนี้เพราะหญิงผู้นี้เป็นชาวต่างชาติ ไม่ใช่ชนชาติยิว อัครสาวกเห็นพระเยซูทรงเฉยเมย มิได้ตรัสตอบคำขอร้องของนางเช่นนั้น ก็เข้าใจว่า พระองค์คงนึกตำหนิ นาง และพระองค์คงไม่ยอมให้ความช่วยเหลือนางเป็นแน่ อนึ่งหญิงนี้เฝ้าร้องอ้อนวอนต่อพระเยซูมาตลอดทาง ทำให้อัครสาวกเกิดความรำคาญมาก พวกเขาจึงทูลต่อพระองค์ว่า “ไล่เขาไปเสียเถิด เพราะเขาร้องตามเรามา” โดยที่มิได้คำนึงถึงความทุกข์ร้อนของนางเลย ในที่สุดเมื่อพระเยซูทรงทนต่อการรบกวนอ้อนวอนของนางไม่ได้ จึงตรัสแก่นางว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะอิสราเอลที่หายไปนั้น” ที่พระเยซูตรัสเช่นนั้น อาจตีความหมายได้สองแง่คือพระองค์อาจตรัสเพราะความเมตตาสงสารผู้นี้ หรืออาจตรัสตำหนิอัครสาวกของพระองค์ในการที่พวกเขามีความลำเอียงในเชื้อชาติของตนเองมากเกินไป จนไม่ต้องการให้พระองค์ช่วยเหลือชาวต่างชาติผู้หนึ่งใดเลยก็ได้

แม้ว่าพระเยซูจะทรงเฉยเมยต่อคำอ้อนวอน ซ้ำยังถูกอัครสาวกแสดงความรังเกียจ ถึงกับทูลพระเยซูให้ทรงขับไล่ไปเสีย แต่หญิงผู้นั้นมิได้ย่อท้อนางเดินเข้ามาใกล้ ๆ พระเยซู แล้วก็ล้มกราบที่พระบาทของพระองค์ สรรเสริญนมัสการพระองค์ พลางทูลขอร้องพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าเถิด” เนื่องจากนางทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ บำบัดความทุกข์ร้อนของนาง โดยมิได้อ้างอิง คำว่า “บุตรดาวิด” เหมือนครั้งแรก หากแต่เคารพสักการะพระองค์ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนทั้งปวงจึงนับว่านางได้ขอร้องพระองค์ถูกทางแล้ว การแสดงออกของหญิงผู้นั้น ทำให้ทรงเมตตาสงสารมาก แต่กระนั้นพระองค์มิได้แสดงท่าทีออกมาตรง ๆ หากตรัสตอบเป็นนัยว่า “จงให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูก โยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”

พระเยซูมักจะทรงแก้ไขปัญหาของประชาชน โดยหยิบเอาสมมติฐานของปัญหานั้น ๆ เป็นหลักพิจารณา บ่อยครั้งที่พระองค์ทรงตอบโต้ผู้ที่มาติดตามพระองค์ โดยการใช้อภัยคำของบุคคลเหล่านั้นเอง พระองค์ทรงเป็นนักปาฐกที่ปราดเปรื่องที่สุด เพราะพระวณะของพระเจ้าเป็นพระวณะ

แห่งความจริงที่ประเสริฐสุด ซึ่งไม่มีผู้ใดขัดแย้งหรือลบล้างได้ พระองค์ตรัสแก่หญิงชาวซูเรียผู้นั้น ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็น “บุตรของดาวิด” พระเมลิยาห์ของชนอิสราเอล โดยตรัสว่า ผลประโยชน์ทั้งหมดแห่งแผ่นดินของพระเจ้านั้น มีไว้สำหรับ “ลูกแห่งแผ่นดินของพระเจ้าเท่านั้น” เหมาะสำหรับ “สุนัข” ไม่ ลูกแห่งแผ่นดินในที่นี้หมายถึงชนชาติยิว ซึ่งเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกไว้นั่นเอง ส่วน “สุนัข” ได้แก่ชาวต่างชาติทั้งหมด

พระคำรัสของพระเยซูดังกล่าวกว่า หากพิจารณาแต่ผิวเผินแล้ว จะเห็นว่า เป็นถ้อยคำที่หยาบกร้าน ไร้ความเมตตาปราณีอย่างยิ่ง เพราะหญิงผู้นั้นได้ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ด้วยอาการอันอ่อนสุภาพน่าสงสารเป็นที่สุด แต่แท้จริงพระเยซูหาได้ทรงมีพระทัยแข็งกระด้าง ปราศจากความเมตตาสงสารแต่ประการใดไม่ น้ำพระทัยของพระองค์นั้นเปี่ยมไปด้วยความรักและความสงสารมนุษยทุกคนเสมอ แต่ที่พระองค์ทรงกระทำดังนี้ ก็เพื่อต้องการทดสอบความเชื่อของหญิงผู้นั้นว่า นางมีความเชื่อมากน้อยเพียงใดนั่นเอง ทั้งนี้เพราะพระองค์ไม่คอยจะกระทำการอัศจรรย์ให้แก่ผู้ใดนัก เว้นไว้แต่ว่าผู้นั้นมีความเชื่อในพระองค์อย่างจริงจังเท่านั้น พระองค์ทรงทราบว่าหญิงผู้นั้นมีความเชื่ออันมั่นคงแน่วแน่เป็นความเชื่อที่สามารถเอาชนะชนะต่อความทุกข์ยาก และคำเยาะเย้ยดูหมิ่นเหยียดหยาม นับว่าเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่เหนือกว่าผู้พิชิตใด ๆ ซึ่งหากเป็นหญิงอื่น ๆ ทั่วไปก็คงรู้สึกท้อแท้ หมดความอดกลั้นที่จะขอความช่วยเหลือจากพระองค์อีกต่อไป แต่หญิงที่กล่าวนี้เป็นผู้ที่มีความเพียรเป็นเลิศ แม้พระองค์จะตรัสว่า อาหารนั้นควรให้ลูกกิน ไม่ควรจะโยนให้แก่สุนัขก็ตาม แต่นางก็ยังสมัครใจที่จะรับเศษอาหารที่เหลือนั้น นางทูลตอบพระองค์ว่า “จริงเจ้าคะ แต่สุนัขนั้นย่อมกินเดน ที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”

นางสามารถผ่านการทดสอบของพระเยซูได้อย่างน่าสรรเสริญ นางมิได้ถือว่าพระเยซูดูหมิ่นเหยียดหยามนาง เพราะนางทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งบุตรของนางจำต้องได้รับการบัพติศมา จากพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น จึงจะหาย แม้ความเมตตาปราณีที่ได้รับจะเล็กน้อย เปรียบประดุจเศษอาหารก็ตาม แต่ก็มีคุณค่ามหาศาลสำหรับนาง พระเยซูทรงสร้างทำเป็นไม่เอาใจใส่ต่อนาง มีหน้าซำยังหมิ่นประมาท แต่นางมิได้ย่อท้อ จนในที่สุดพระเยซูก็ทรงตอบสนองความต้องการของนาง สมตามความปรารถนา ผู้ที่มีความสุภาพอ่อนโยน ถ่อมตนและมีความอดทนนั้น ย่อมจะได้รับชัยชนะในบั้นปลายเสมอ

เราอาจจะยกย่องชมเชยหญิงผู้นี้ ในฐานะที่นางมีสติปัญญา มีความสุภาพอ่อนน้อม ถ่อมตัว มีความมานะพากเพียร แต่สำหรับพระเยซูแล้ว สิ่งเหล่านี้ไม่มีคุณค่าอะไรสำหรับพระองค์เลย คุณสมบัติของหญิงผู้นี้ที่พระองค์ทรงนิยมนั้นก็คือ ความเชื่อของนางนั่นเอง พระองค์ตรัสแก่นางว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้า” และบุตรสาวของนางก็หายในชั่วโหม่งที่พระองค์ตรัสนั่นเอง การอธิษฐานด้วยใจร้อนรน มักจะทำให้เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงเสมอ ดังเช่นหญิงผู้

นี้ได้รับตามที่ฝืนสมความปรารถนาพระเยซูได้ทรงยกย่องความเชื่อของนางว่า “เพราะเหตุถ้อยคำนี้ จงกลับไปเกิดผิออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว” หญิงผู้นี้ตระหนักแล้วว่า พระเยซูคือแพทย์ผู้ประเสริฐ ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถขับไล่ผีโสโครก ที่สิงอยู่ในร่างบุตรสาวของนางได้ นางทราบว่ พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือภูมิจีปิศาจ และวิญญานทั้งปวง นอกจากนั้นนางเชื่อถือว่า พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกนี้ เพื่อปฏิบัติคนทั้งปวง มิได้จำกัดแต่ “ลูก” อิสราเอลโดยเฉพาะเท่านั้น

เมื่อหญิงผู้นั้น กลับไปถึงบ้าน นางก็พบว่าผีโสโครกได้ออกจากบุตรสาวของนางแล้ว พระเยซูไม่เพียงแต่จะยกย่องชมเชยในความเชื่อของนางเท่านั้น หากยังประทานพระคุณให้แก่นาง โดยการช่วยเหลือบุตรสาวของนาง ให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน อันเนื่องมาแต่ผีสิงอีกด้วย

ในระยะเวลาที่กล่าวถึงนี้ พระเยซูกำลังประทับอยู่ในต่างแดน มิได้อยู่ในประเทศอิสราเอลซึ่งแวดล้อมไปด้วยชนชาติยิว ซึ่งเป็นคนของพระองค์ เช่นเคย แต่เหตุใดเล่าพระองค์จึงตรัสว่า พระองค์มิได้รับใช้มาหาผู้ใดเว้นไว้แต่ “แกะชาติอิสราเอลที่หายไปนั้น” ข้อนี้ออกจะเป็นปัญหาบ้าง เพราะในเมื่อพระองค์มิได้อยู่ในประเทศของพระองค์แล้ว เหตุใดจึงยังทรงปฏิเสธคำขอร้องของหญิงผู้นั้น โดยถือว่านางเป็นชนต่างชาติอยู่อีก มิหนำซ้ำยังตรัสเปรียบเทียบไว้อย่างต่ำต้อยว่าเป็น “สุนัข” เสียอีก จะว่าเป็นเพราะนางเป็นคนต่างชาติหรือก็ยังไม่ใช่เหตุผลเหตุที่ให้ความกระจ่างแก่เราได้แน่ชัดนัก เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงเรียกขุนนาง และนายร้อยทหาร ชาวโรมันที่เมืองคาเปอรนาอุมว่าเป็นสุนัขเล่า ครั้นจะว่าเป็นเพราะนางเป็นสตรีก็ยังมีน้ำหนักไม่เพียงพออยู่นั่นเอง เพราะถ้าเช่นนั้น เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงเรียกหญิงชาติชะมาเรีย ที่บ่อน้ำเมืองซุมมารว่าเป็น “สุนัข” ในเมืองชาวชะมาเรียเป็นพวกที่ชนชาติยิวดูหมิ่นเหยียดหยามที่สุดและไม่ยอมคบค้าสมาคมด้วยเลย พวกเขาไม่ยอมย่างกรายเข้าไปในบ้านของชาวชะมาเรียเป็นอันขาด การรับประทานอาหารก็ไม่ยอมร่วมโต๊ะเดียวกันกับชาวชะมาเรีย หรือแม้แต่เครื่องมือเครื่องใช้ของคนพวกนี้ เขาก็ไม่ยอมแตะต้อง เพราะเกรงว่าเป็นมลทิน หรือเสียดจัญไรไป ชาวยิวโดยทั่วไปมักรังเกียจชาวต่างชาติเสมอ แต่อย่างไรก็ตาม ที่กล่าวมานี้มิใช่คุณลักษณะของพระเยซูเลย พระองค์ทรงเมตตากรุณารักใคร่ และตอบสนองความจำเป็นของผู้ที่มีความเชื่อทุกคน โดยไม่มีการแบ่งชั้นว่าจะเป็นชาวยิว ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับพระองค์หรือไม่

เมื่อออกจากเมืองตุโร และเมืองซีโดน ในมณฑลฟอญนิเกแล้ว พระองค์ก็เสด็จเลียบชายฝั่งทะเลขึ้นทางเหนือ แล้ววกลงสู่ทะเลสาบกาลิลีฝ่ายชายฝั่งทะเลแวงเมืองเดกาโปลีหัวเมืองทั้งสิบ ชาวเมืองเดกาโปลีล้วนเป็นชาวกรีกทั้งสิ้น (ดังได้อธิบายมาแล้วในขั้นต้น ๆ) ฉะนั้นตลอดเวลาดังกล่าว พระองค์จึงปฏิบัติพระราชกิจอยู่ท่ามกลางชาวต่างประเทศทั้งสิ้น เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นไปประทับบนภูเขาแห่งหนึ่ง ได้มีประชาชนติดตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก พวกเขาได้นำคนง่อย คนตาบอด คนใบ้คนเขก และคนเจ็บเป็นโรคอื่น ๆ หลายคน มาวางไว้ใกล้พระบาทของพระองค์ และพระองค์ก็ได้ทรงรักษาคนป่วย

ให้สิ้นทุกคน ณ ตรงที่พระเยซูทรงรักษาผู้ป่วยเหล่านี้ เป็นดินแดนส่วนหนึ่งของเมืองฆะดารา ซึ่งครั้งหนึ่งพระองค์ได้สำแดงฤทธานุภาพขับไล่ผีโสโครกจำนวนหลายพันคน ให้ออกจากชายผู้หนึ่ง (ดังได้กล่าวมาแล้วในชั้นที่ 25) หลังจากที่ชายผู้นั้นมีสภาพสมบูรณ์เป็นปกติดีทุกอย่างแล้ว เขาก็ได้ไปวประกาศถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่เขา ให้ประชาชนทั้งปวงได้ทราบ ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นนี้ ประชาชนจึงให้การต้อนรับพระองค์อย่างอบอุ่น

ในขณะนี้พระเยซูไม่ค่อยจะได้เทศนาสั่งสอนผู้ใดมากนัก พระองค์ทรงใช้เวลาส่วนใหญ่ ในการรักษาโรคให้แก่ประชาชน ตรงข้ามกับเมื่อครั้งที่พระองค์ประทับอยู่ในมณฑลกาลิลี ซึ่งพระองค์มักหลีกเลี่ยงไปจากผู้ที่มาขอรับการรักษาจากพระองค์อยู่เสมอ เพื่อทรงใช้เวลาที่มีอยู่ทั้งหมดประกาศสั่งสอนประชาชน ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า พระองค์ทรงสงวนคำเทศนาสั่งสอนไว้สำหรับชนชาติยิวเป็นส่วนใหญ่

มาระโกได้บรรยายถึงการรักษาคนไข้อย่างหนึ่ง ใช้อย่างละเอียดถี่ถ้วนทำให้เราสามารถมองเห็นภาพลักษณะอาการต่าง ๆ ที่พระเยซูทรงกระทำได้อย่างชัดเจน ซึ่งเราไม่อาจค้นหาได้จากพระธรรมกิติคุณเล่มใด

มาระโกบรรยายไว้ดังนี้ว่า ประชาชนได้นำชายคนหนึ่งซึ่งเป็นคนหูหนวกและพูดติดอ่างมาหาพระเยซู พวกเขาได้ทูลขอให้พระองค์วางพระหัตถ์ลงบนชายผู้นั้น พระองค์จึงได้ทรงนำเขาออกจากฝูงชน ไปอยู่แห่งหนึ่งตามลำพัง (เช่นเดียวกับเมื่อครั้งที่ พระองค์ทรงรักษาบุตรสาว ของนายธรรมศาลา ไบรัส พระองค์ได้ทรงขับไล่บุคคลอื่นให้ออกจากบ้าน คงเหลือแต่เพียงอัครสาวกคนสนิทสามคน บิดามารดาของเด็ก และพระองค์เท่านั้น...) พระองค์ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าไปในหูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลาย และเอานิ้วพระหัตถ์จุ่มน้ำลายแล้วแตะที่ลิ้นของเขา จากนั้นพระองค์ทรงแหงนพระพัตต์คูท้อฟ้า อธิษฐาน ๆ อยู่เงียบในพระทัย เสร็จแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า “จงเปิดออก” แล้วหูของชายคนนั้นก็เปิด และสิ่งที่ขัดลิ้นของเขาก็หลุดออก การรักษาของพระองค์วิธีนี้ แตกต่างไปจากการรักษาคนใบ้ในชั้นที่ 26 มาก เพราะสาเหตุที่ชายผู้นั้นเป็นใบ้ ก็เพราะอำนาจของวิญญาณชั่วที่สิงอยู่ภายใน ส่วนในกรณีนี้เหตุที่ชายหูหนวกพูดติดอ่างก็เพราะมี “สิ่งที่ขัดลิ้น” อยู่และองค์ประกอบของหูเสื่อมผิดปกติ โดยที่มิได้มีวิญญาณชั่วสิงอยู่

พระองค์ทรงทราบถึงความแตกต่างระหว่างความทุกข์ ซึ่งเกิดจากวิญญาณชั่วทั้งปวงเป็นมูลเหตุ และโรคภัยไข้เจ็บซึ่งเกิดขึ้นจากความผิดปกติทางร่างกาย เยี่ยงธรรมดาสามัญทั่ว ๆ ไป พระองค์ทรงสามารถรักษาโรคธรรมดาได้และยังสามารถขับไล่ผีสิงออกจากร่างกายของมนุษย์

การรักษาของพระเยซูเป็นการรักษาที่ได้ผลสมบูรณ์ที่สุด เพราะชายผู้นั้น “พูดได้คล่อง” ประชาชนรู้สึกอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อพวกเขาเห็นเป็นประจักษ์แก่ตาของตนเองว่า พระเยซูทรง

สามารถทำให้ชายหูหนวกและพูดติดอ่างผู้นั้น ได้ยิน และพูดได้เช่นคนทั่ว ๆ ไป ต่างก็สรรเสริญเป็นเสียงเดียวกันว่า “สรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นล้วนแต่ดี” พระเยซูได้ทรงห้ามปราชญ์เหล่านั้นมิให้แพร่งพรายเรื่องนี้ให้แก่ผู้ใด แต่พระองค์ก็ยังห้ามปราชญ์มากเท่าใด “เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมากเท่านั้น” ถ้าเราพิจารณาให้ดีจะเห็นว่าคำห้ามปราชญ์ของพระเยซูในครั้งนี้ แตกต่างไปจากคำห้ามที่พระองค์ตรัสแก่ชายที่ถูกผีโสโครกนับพันตนสิงอยู่ (ซึ่งพระองค์ได้ทรงบำบัดรักษาให้เมื่อครั้งก่อนในดินแดนเดียวกันนี้) สำหรับชายคนนั้น พระเยซูสั่งให้เขาประกาศเผยแพร่การอัศจรรย์ของพระองค์ให้แก่ประชาชนทั่ว ๆ ไป

เมื่อประชาชนเห็นคนใบ้พูดได้ คนหูหนวกก็ได้ยิน คนง่อยก็เดินได้ และคนตาบอดสามารถมองเห็นได้เช่นนั้น ก็อดที่จะบอกกล่าวให้คนอื่นทราบไม่ได้ พวกเขาต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าแห่งชาติอิสราเอล และรู้สึก “ประหลาดใจ” อย่างยิ่ง ที่พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่ามกลางชนต่างชาติ โดยไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชังเลยแม้แต่น้อย

ประชาชนทั้งใกล้และไกล ต่างหลั่งไหลมาเฝ้าพระเยซูอย่างเนืองแน่นและอยู่กับพระองค์ติดต่อกันเป็นเวลาสามวัน พระเยซูทรงเห็นว่าฝูงชนเหล่านี้ไม่มีอาหารที่จะรับประทาน พระองค์จึงทรงเรียกอัครสาวกมาหาพระองค์ แล้วตรัสว่า “เรามีใจเมตตาคนเหล่านี้...เพราะว่าบางคนมาแต่ไกล ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้าน เมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยอดโรยไปตามทาง” อีกครั้งหนึ่งที่พวกอัครสาวกพากันหวั่นไหว ไม่เชื่อในความสามารถของพระองค์ ทั้ง ๆ ที่ พวกเขาก็ได้เห็นพระองค์กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ เป็นประจักษ์แก่ตาของเขาเองมาหลายครั้งแล้ว พวกเขาทูลต่อพระองค์ว่า “ในป่านี้เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนมากเท่านี้ให้อิ่มได้” พวกเขาสงสัยพระสติปัญญาของพระองค์ พระเยซูตรัสถามอัครสาวกว่า พวกเขามีอาหารอะไรบ้างหรือไม่ มีมากน้อยเท่าใด ก็ปรากฏว่ามีขนมปังอยู่เจ็ดก้อนและปลาเล็ก ๆ สองตัว พระองค์ได้ทรงบัญชาเหล่าอัครสาวกให้ไปจัดแจงประชาชนให้นั่งลงเรียบร้อย จากนั้นพระองค์ก็ทรงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า แล้วหักส่งให้อัครสาวกให้เขานำไปแจกแก่ประชาชน ปรากฏว่า ทุกคนต่างกินอิ่มหนำสำราญกันอย่างทั่วหน้า ทั้งนี้เพราะ พระเยซูได้ทรงบันดาลให้อาหารทวีขึ้น ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์นั่นเอง ฉะนั้นพวกเขาจึงได้ “รับประทานอิ่มทุกคน” แม้ว่าพวกเขาจะเก็บสะสมได้น้อย แต่พระองค์ก็ได้ปล่อยให้ขาดสน (2 โครินธ์ 8:15) ประชาชนที่ได้รับเลี้ยงอาหารในครั้งนี้มีกว่าสี่พันคน (ไม่นับสตรีและเด็ก) ของประทานทุกอย่างที่มาจากพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ย่อมมีเพียงพอสำหรับเราเสมอ “สารพัดมากยิ่งขึ้นกว่าที่เราจะขอหรือคิดได้” อาหารที่ “เหลือ” จากการเลี้ยงเก็บได้ถึงเจ็ดกระบุงเต็ม

ประชาชนเหล่านั้นได้อยู่กับพระเยซูเป็นเวลาสามวัน ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ หลายอย่าง และลงท้ายด้วยการเลี้ยงอาหาร ด้วยความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์ และได้รับพระพรจากพระหัตถ์ซึ่ง

เปี่ยมล้นไปด้วยความรัก ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งมนุษยชาติทั้งปวง เมื่อประชาชนรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็ทรงบัญชาให้พวกเขาแยกย้ายกันกลับไป จากนั้นพระองค์ก็เสด็จลงเรือร่วมกับบรรดาอัครสาวกมุ่งหน้าไปสู่มืองมัทลา แต่พระองค์ก็ได้ทรงประทับอยู่นาน เพียงแต่แวะชั่วคราวเท่านั้น แล้วก็เสด็จจากไป ทันทีกที่พระองค์เสด็จขึ้นฝั่ง พวกฟาริสีกับพวกสะดูสี ก็ได้มาทดลองพระองค์ โดยขอให้พระองค์สำแดงนิมิตให้พวกเขาเห็น แต่พระองค์ทรงปฏิเสธ และรีบเสด็จลงเรือข้ามฟากไปทันที

ข้อไตร่ตรอง

“แล้วพระเยซูเสด็จจากที่นั่น...” ขณะที่ชนต่างชาติพากันต้อนรับพระเยซู และได้รับการบัพติศมาโรค และพระพรจากพระองค์ พลเมืองของพระองค์ซึ่งอยู่บนฝั่งตรงกันข้าม กลับนั่งอยู่อย่างหมดหวังทั้ง คนตาบอด หูหนวกเป็นใบ้ และคนที่ถูกผีเข้าสิงอยู่ เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมรับเอาทิพยอาหารแห่งชีวิตจากพระองค์ ลองคิดดูเถิดว่าจะเป็นภาพที่น่าเศร้าใจสักเพียงใด หากพวกเขาทราบว่า พระองค์กำลังจะเสด็จจากเขาไป อย่างไม่วันกลับมาสู่ พวกเขาอีกเลย อนิจจา “ลูก” อิสราเอลของพระองค์แท้ ๆ กลับปฏิเสธอย่างไม่ใยดี ต่อทิพยอาหารแห่งชีวิต ที่พระองค์ประทานให้ด้วยความเมตตาอาหารดังกล่าวจึงต้องทิ้งให้แก่ “สุนัข” คือคนต่างชาติไป

“พระองค์จะซ่อนอยู่ไม่ได้” เมื่อหญิงผู้มีทุกข์มากยิ่งผู้นั้น ได้รับการสนองจากพระเยซูคริสต์ ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์แล้ว นางก็ไปป่าวประกาศให้ผู้อื่นได้ทราบ ไม่ว่าพระองค์จะประทับอยู่ที่ไหน ก็มีคนรู้และได้รับพระพรจากพระองค์อยู่เสมอ

“ความเชื่อของเจ้าก็มาก” การที่เราประสบความสำเร็จในชีวิตของเรานั้น มิได้อยู่ที่การปฏิบัติทางศาสนาหรือฐานะตำแหน่งในหน้าที่การงาน หรือทางสังคมใด ๆ หรือความรู้ความสามารถของเรา หากแต่ขึ้นอยู่กับความเชื่อ “ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้” (ฮีบรู 11:6) “ใครเชื่อก็ทำได้ทุกสิ่ง” ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะความเชื่อทำให้เราได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้า ความเชื่อมิใช่ความสามารถภายในตัวเรา มิใช่ความมั่นใจในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด หากแต่เป็นเพียง ความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ว่า พระองค์ทรงสามารถกระทำทุกสิ่งเพื่อเราได้ ความเชื่อคือสายใยเชื่อมโยงระหว่างตัวเราเองกับพระเยซูคริสต์ และ “สิ่งสารพัดนั้น เป็นของท่านทั้งหลาย และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์”

“ฝ่ายหญิงนั้น เมื่อไปยังเรือนของตน ก็ได้เห็นว่ามีออกแล้ว” เมื่อเรายึดถือความเชื่อเป็นที่ตั้งมารก็จะพ่ายแพ้หนีไป “จงต่อสู้กับศัตรูนั้น ด้วยตั้งมั่นคงในความเชื่อ” (1 เปโตร 5:9)

หญิงผู้นั้นทูลอ้อนวอนต่อพระเยซูด้วยคำพูดที่สั้น ๆ เพียงสามประโยคคือ “ขอโปรดเมตตาข้าพเจ้า” “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยข้าพเจ้าเถิด” และ “สุนัขย่อมเกิดคนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”

ด้วยคำพูดเหล่านั้นแหละที่ทำให้พระเยซูทรงเมตตาสงสาร และยกย่องชมเชยนาง พระองค์ทรงตอบ คำพูดของนางในทันที โดยการจับไล่ผีโสโครกออกจากบุตรสาวของนาง ในชั่วโมงนั่นเอง

“เขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชาติอิสราเอล” ประชาชนจะดำเนินตามแสงสว่างของพระเจ้า (อิสยาห์ 60:3) ชาวต่างชาติทุกคนจำต้องยอมรับความจริงว่า พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลมีเพียงองค์เดียว เท่านั้น เป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้แต่พระองค์เดียว “เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพลไพร่ของเรา ซึ่งเมื่อก่อนหาได้เป็นพลไพร่ของเราไม่” (โรม 9:25) “พวกต่างชาติ นั้น จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน” (เอเฟซัส 3:6)

“จริงเจ้าค่ะ แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน” จงอย่าท้อถอย เพราะพระสัญญาของพระเจ้าเป็นสิ่งที่แน่นอนเสมอ จู๊ดเดียวกับความแน่นอนของพระองค์นั่นเอง เพราะ “พระเจ้าผู้ตรัส มุกสาไม่ได้ ได้ตรัสสัญญาไว้” พระเยซูทรงเมตตาสงสารผู้คนในสมัย ที่พระองค์ประทับอยู่ในท่ามกลาง มนุษย์เช่นใด ในปัจจุบันนี้พระองค์ทรงเมตตาสงสารเช่นนั้น และพระองค์ทรงพร้อมที่กระทำการใหญ่ หลวงเพื่อเราเสมอ ฉะนั้นจงเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยความกล้าหาญด้วยความถ่อมตน สาราภาพต่อพระองค์ว่า ตัวเรานั้นไม่สมควรที่จะรับสิ่งใดจากพระองค์เลย จงอ้างพระสัญญาของพระองค์ “พระองค์จะปฏิเสธ พระองค์เองไม่ได้”

“สรรพลั้งซึ่งพระองค์กระทำนั้นล้วนแต่ดี” ไม่ว่าพระเยซูจะสนองความจำเป็นของประชาชน ในสิ่งใด ๆ ก็ตาม ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ดีงาม และเป็นสิ่งที่พอกพอใจของพวกเขาเสมอ เป็นต้นว่า “ผีออก แล้ว” “คนใบ้พูดได้คล่อง” “หูคนนั้นก็ปกติ” “คนขาเขกหายปกติ” และคนหิวกระหายก็ได้ “กินอิ่ม”

“สิ่งที่ขจัดล้นนั้นก็หลุด” เมื่อหูของเรายังคงได้ยินอยู่ ก็จงใช้ในการฟังพระวาจาของพระเจ้า และเมื่อลิ้นของเรายังพูดได้คล่องอยู่ ก็จงใช้ในการ “สรรเสริญพระเจ้า” และเป็นพยานเพื่อพระองค์

คำว่า “ช่วย” ในที่นี้ มาจากรากศัพท์ของภาษากรีก ซึ่งเป็นคำประกอบระหว่างสองคำ หมายความว่า “วิ่งตาม และร้องเรียก” ในฮีบรู 13:6 ก็มีทำนองนี้ คือ “ผู้ทรงช่วย” เราสามารถร้องทูลขอ ความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยความกล้าหาญได้ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงช่วยข้าพเจ้าเถิด”

บททวน

1. อะไรคือมูลเหตุที่ทำให้ผู้ติดตามพระเยซู เกิดแตกแยกกันในขั้นที่แล้ว? ขณะนั้นพระองค์ทรงเทศนาอยู่ที่ใด? พระองค์ทรงพยายามที่จะทำให้เขาเข้าใจในเรื่องอะไร?

2. ขณะนั้นชาวยิวมีท่าอย่างไรต่อพระเยซูคริสต์? เหตุใดกษัตริย์เฮโรดจึงสนใจในองค์พระเยซูคริสต์?

3. ตลอดเวลาสองปีแห่งการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูนั้น พระองค์ทรงปฏิบัติการณ์ในแคว้นใดบ้าง? ส่วนใหญ่ของการกระทำอัศจรรย์ต่าง ๆ นั้น พระองค์ทรงกระทำ ณ ที่ใด?

4. เมื่อพระเยซูเสด็จออกจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จกลับมาสู่เมืองนั้นอีกหรือไม่?

5. เหตุใดพระองค์จึงเสด็จไปจากมณฑลกาลิลี? พระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด? พระองค์ประทับ ณ ที่ใดก่อน?

6. พระองค์ทรงป่าวประกาศให้ประชาชน ทราบถึงการเสด็จมาของพระองค์หรือไม่? ประชาชนรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นหรือไม่?

6. หญิงชาวต่างชาติ ผู้มาขอความช่วยเหลือจากพระเยซูนั้นเป็นใคร? นางเป็นคนชาติใด? ท่านคิดว่านางเคยได้ยินเรื่องราวของพระองค์มาก่อนหรือไม่? นางทราบได้อย่างไร? นางทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยเรื่องอะไร? นางสรรเสริญพระองค์อย่างไร? พระองค์ตรัสตอบว่าอย่างไร? บรรดาอัครสาวกมีความรู้อย่างไรในเรื่องนี้?

8. พระเยซูตรัสว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อรับใช้ผู้ใด? หญิงผู้นั้นทูลขอเรื่องพระองค์ในครั้งที่สองว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสตอบว่าอย่างไร? พระองค์ทรงหมายถึงอะไร? นางทูลตอบพระองค์ว่าอย่างไร? และทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นครั้งที่สามว่าอย่างไร?

9. “ลูก” ในที่นี้ หมายความว่าถึงใคร? “สุนัข” หมายถึงใคร? พระเยซูทรงตอบสนองความต้องการของนางหรือไม่? พระองค์ทรงตอบสนองความจำเป็นของนางในฐานะอะไร? พระองค์ตรัสสรรเสริญนางด้วยเหตุใด?

10. การที่พระเยซูทรงช่วยเหลือหญิงผู้นั้น เป็นเพราะนางมีความเชื่อ หรือเป็นเพราะความมานะพยายามของนาง? เมื่อนางกลับไปถึงบ้านแล้วพบว่าบุตรสาวเป็นอย่างไร?

11. ก่อนหน้านี้ พระเยซูเคยช่วยเหลือชาวต่างชาติมาบ้างหรือไม่? จงเอ่ยชื่อของบุคคลเหล่านั้น?

12. เมื่อพระเยซู และอัครสาวกของพระองค์ ออกจากมณฑลฟอยนิเกไปแล้ว ได้เดินทางต่อไปยังเมืองใด? พระองค์และอัครสาวกกลับไปสู่เมืองคาเปอร์นาอุมอีกหรือไม่? พระองค์และอัครสาวกเดินทางผ่านมณฑลกาลิลีหรือไม่?

13. พระเยซูทรงได้รับการต้อนรับจากประชาชนชาวเมืองเดกาโปลีย่างไรบ้าง? พระองค์ทรงรักษาคคนป่วยไข้ที่นั่นกี่ราย? คนป่วยไข้เหล่านั้นเป็นโรคอะไร?

14. การบำบัดโรคซึ่งกล่าวไว้อย่างละเอียดในบทเรียนนี้ ว่าด้วยการรักษาคคนไข้ชนิดใด? เรื่องนี้มีบันทึกไว้ในพระกิตติคุณเล่มใด? ชายผู้นั้นเป็นโรคอะไร? พระเยซูทรงรักษาเขาโดยการทำอย่างไร? กรรมวิธีในการรักษาของพระเยซูครั้งนี้ ผิดแผกไปจากกรรมวิธีที่พระองค์ทรงรักษาคคนไข้อื่น ๆ ทั่วไปหรือไม่? เหตุใดพระเยซูจึงทรงถอนพระทัย? ผลของการรักษาเป็นอย่างไร? การรักษาของพระองค์เป็นการรักษาที่สมบูรณ์หรือไม่?

15. พระเยซูคริสต์ห้ามประชาชนที่รู้เห็นเหตุการณ์ว่าอย่างไร? พวกเขาเชื่อฟังพระองค์หรือไม่? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

16. ประชาชนมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นการอัศจรรย์นี้? พวกเขาวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับพระเยซูว่าอย่างไร?

17. ประชาชนเหล่านี้มาจากไหน? พวกเขาอยู่กับพระเยซูเป็นเวลานานเท่าใด? เหตุใดพระองค์จึงทรงเมตตาสงสารพวกเขา? เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงไล่พวกเขากลับไป? ในขณะที่พวกเขากำลังอดอาหารอยู่ พระเยซูคริสต์แก้อัครสาวกว่าอย่างไร? เหล่าอัครสาวกมีความคิดเห็นอย่างไร? พวกเขามีอาการมากน้อยเพียงใด?

18. พระเยซูทรงเลี้ยงประชาชนทั้งหมดที่อยู่ ณ ที่นั้นอย่างไร? แต่ละคนได้รับอาหารมากน้อยเพียงใด? อาหารที่เหลือมีปริมาณมากน้อยเพียงใด? เมื่อได้รับการเลี้ยงอย่างอิมมูนาสำหรับทุกคนแล้ว ประชาชนเหล่านี้ได้กระทำอะไร?

19. พระเยซูเสด็จไปสู่ที่ใด? พระองค์ประทับอยู่ ณ ที่นั้นนานเท่าใด?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. เหตุใดพระเยซูจึงทรงละทิ้งบ้านเมืองของพระองค์ เสด็จเข้าไปสู่ฆาตพอยนิเก ซึ่งเป็นดินแดนของชนต่างชาติเช่นนั้น 2. ท่านคิดว่าหญิงชาวซุเรียพอยนิเกผู้นี้ เข้าใจความหมายของการเรียกพระเยซูว่า “บุตรดาวิด” หรือไม่ เหตุใดพระเยซูจึงทรงเรียกนางว่า “สุนัข” แต่ไม่ทรงเรียกชาวต่างชาติซึ่งเคยมาขอความช่วยเหลือจากพระองค์เช่นนี้ เป็นต้นว่าขุนนางโรมัน นายร้อยทหารชาวโรมัน ฯลฯ 3. ชาวอียิวมีความเชื่อมั่นว่า พระเจ้าจะไม่ทรงเมตตากรุณา และกระทำการใด ๆ เพื่อคนต่างชาติเช่นนั้นหรือ 4. พระเจ้าทรงเมตตา รักใคร่มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันใช่หรือไม่ เคยมีครั้งใดบ้างหรือไม่ ที่พระเจ้าทรงเลือกที่รักมักที่ชัง 5. เหตุใดพระเยซูจึงทรงรักษาคนหูหนวกและเป็นใบ้ผู้นั้น ด้วยวิธีการแตกต่างไปจากที่พระองค์เคยทรงรักษาคนอื่น ๆ 6. การที่พระเยซูทรงรักษาคนหูหนวก และเป็นใบ้ผู้นั้นแตกต่างไปจากคนอื่นก็เพราะ พระองค์ทรงต้องการเพิ่มพลังฤทธิ์ของพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น เช่นนั้นหรือ หรือเป็นเพราะคนนั้นเป็นคนหูหนวก ไม่สามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำที่พระองค์ตรัสแก่เขา 7. เหตุใดพระเยซูจึงทรงห้ามมิให้ประชาชนในที่นั้น แพร่งพรายการอัศจรรย์นี้ให้คนอื่นทราบ ซึ่งตรงกันข้ามกับ เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงขับไล่ผีโสโครกนับพันตน ให้ออกจากชายผู้หนึ่งในแคว้นเดียวกันนี้ ครั้งนั้นพระองค์ทรงบัญชา ให้เขาไปว่าประกาศแก่ประชาชนทั่ว ๆ ไปได้ทราบ 8. ท่านคิดว่า การที่พระเยซูทรงยอมนิ้วพระหัตถ์ เข้าไปในหูของคนหูหนวกผู้นั้นก็ดี หรือทรงยอมนิ้วพระหัตถ์เข้าไปในพระกรรณ (หู) ของพระองค์ก็ดี เป็นการพูดภาษาใบ้กับเขาหรือ 9. อะไรเป็นมูลเหตุให้ประชาชนมาเฝ้าพระเยซูมากมาย ในเวลาอันรวดเร็วเช่นนั้น 10. ชาวเมืองเดคาโปลีเป็นชนชาติใด 11. อะไรเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้

ประชาชนกว่าสี่พันคน มาเฝ้าพระองค์ และอยู่กับพระองค์ในป่ากันดารเช่นนั้น เป็นเวลาถึงสามวัน 12. การเลี้ยงประชาชนกว่าสี่พันคนในครั้งนี้นี้กับการเลี้ยงประชาชนกว่าห้าพันคน ในครั้งก่อน มีข้อแตกต่างกันอย่างไรบ้าง

ขั้นที่สามสิบเอ็ดทรงรักษาคนตาบอด-เมืองเบธซาเยดา

มัทธิว 16:1-12,มาระโก 8:10-26

การเดินทางของพระเยซูคริสต์ เข้าไปปฏิบัติพระราชกิจในมณฑลฟอยนิเก และแวนแคว้นทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ตลอดจนแขวงเมืองเดกาโปลี ได้รับผลสำเร็จอย่างยิ่ง เข้าใจว่าการปฏิบัติพระราชกิจในดินแดนเหล่านี้ คงกินเวลาประมาณสองสามเดือน ในกรณีนี้ได้มีประชาชนติดตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก ต่างก็ให้เห็นเป็นประจักษ์พยาน ในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ในการรักษาโรค และการกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ มากมายหลายอย่าง พระองค์ยังประทับอยู่ในดินแดนเหล่านั้นนานเท่าใด ก็มีผู้ติดตามพระองค์มากขึ้นเท่านั้น จนกระทั่งวันสุดท้ายที่พระองค์เสด็จจากเขาไปนั้น ผู้ที่ติดตามพระองค์ มีจำนวนถึงกว่าสี่พันคน ไม่นับเด็กและสตรี ผู้ชนเหล่านี้ได้ติดตามพระองค์ขึ้นไปบนเนินเขา และอยู่กับพระองค์ที่นั่น เป็นเวลาสามวันสามคืน โดยไม่มีที่จะหาซื้ออาหารรับประทานได้เลย พระเยซูไม่ทรงประสงค์ที่จะให้พวกเขา เดินทางกลับไปสู่วานชอง ในลักษณะอ่อนระโหยโรยแรงเช่นนั้น เพราะทรงเกรงว่าจะเป็นลมไปตามทาง ซึ่งอาจเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงตำแดงฤทธิ์อำนาจ เลี้ยงอาหารแก่พวกเขา โดยบันดาลให้ขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเล็ก ๆ สองสามตัวทวีเป็นจำนวนเพียงพอ แก่ความต้องการของทุกคนในจำนวนนั้น หลังจากที่พระองค์ได้ทรงบัญชาให้พวกเขา กลับไปแล้ว พระองค์และอัครสาวกก็ลงเรือข้ามฟาก ไปสู่มณฑลกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ทรงประทับอยู่ที่นั่นเพียงชั่วครู่ (คิดว่าคงไม่เกินหนึ่งชั่วโมง) แล้วก็เสด็จจากไป

พระเยซูพร้อมด้วยอัครสาวก ขึ้นฝั่งที่เมืองมัณฑาลา และได้พบกับพวกผู้นำฝ่ายศาสนาของชนชาติยิวกลุ่มหนึ่ง พวกนั้นได้ขอร้องให้พระองค์ตำแดง “นิมิต” จากสวรรค์ให้พวกเขาเห็น แต่พระองค์ทรงปฏิเสธคำขอร้องของพวกเขา ตลอดเวลาที่พระองค์กระทำพระราชกิจในดินแดนของคนต่างชาติ พระองค์ทรงสบายพระทัยมาก เพราะไม่ต้องผจญกับการวิพากษ์วิจารณ์ การใส่ร้ายของพวกอัครสาวก และพวกฟาริสี ทั้งนี้เพราะพระองค์ประทับอยู่นอกอาณาเขตของชนชาติยิว พวกอัครสาวกและพวกฟาริสี ไม่มีสิทธิอำนาจใด ๆ ที่จะเข้าไปก้าวก่าย ผู้คนในดินแดนนั้นได้ เท่าที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นปรากฏว่า ขณะที่พระองค์ประทับอยู่ที่นั่น พระองค์มิได้รับการต่อสู้อัดขางเลยแม้แต่ครั้งเดียว ไม่มีการโกหกมดเท็จ และไม่มีการกระทำการทารุณโหดร้ายข่มเหงพระองค์ ชาวต่างชาติได้ต้อนรับพระองค์ด้วยความปีติยินดีอย่างสิ้นพันและเมื่อพระองค์กระทำคุณรักษาโรค และบำบัดความทุกข์ทรมานให้แก่พวกเขา พวกเขาก็ได้ถวายสรรเสริญเคารพนมัสการพระองค์อย่างจริงใจและพากันติดตามพระองค์เป็นเวลาหลาย ๆ วัน โดยมีได้ยื้อท้อ ตลอดระยะเวลาดังกล่าว พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้กล่าวไว้ว่า พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนผู้ใดเลย แต่อย่างไรก็ดี “พระเยซูชานาซาเรธเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรด

ชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบแล้วโดยอิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์ และศุภนิมิตต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำ โดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย” (กิจการ 2:22) พระราชกิจของพระองค์ล้วนแต่สำแดงให้ทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ระยะเวลาดูเหมือนว่าการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ล้วนมุ่งแต่สำแดงถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

พระเยซูทรงปฏิเสธคำอร้องของพวกฟาริสี ที่ทูลขอให้พระองค์สำแดงนิมิตแก่พวกเขา และหลังจากที่ได้กล่าวคำหิตินิยัตินั้น เพราะความไม่เชื่อของพวกเขาแล้ว พระองค์ทรงหันหลังให้ และเสด็จลงเรือจากไป พระเยซูและเหล่าอัครสาวกรีบข้ามฟากไปสู่ฝั่งตรงกันข้าม พระองค์ทรงเสerahัษย์ ในความไม่เชื่อของพวกฟาริสีมาก พระองค์ได้ทรงตักเตือนอัครสาวก มิให้รับ “เชื้อ” แห่งความไม่เชื่อของพวกฟาริสี แต่บรรดาอัครสาวกไม่เข้าใจ กลับคิดว่าพระเยซูตรัสถึงเรื่องขนมปัง ซึ่งพวกเขาลืมนำติดตัวมาด้วย

เมื่อข้ามไปถึงฝั่งตรงข้ามแล้ว พระเยซูและอัครสาวกได้เดินทางต่อไปยังเมืองเบธซาเยดา ณ ที่เมืองนั้น พระองค์ได้ทรงรักษาชายตาบอดคนหนึ่งให้หาย ชายคนนี้อาจเป็นเพียงคนเดียว ที่หลงเหลือมิได้รับการรักษาจากพระองค์ ในการเสด็จมาที่นี่ครั้งแรกก็ได้

การที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในดินแดนของชนต่างชาติเช่นนี้ มิใช่เป็นการหลีกเลี่ยงเฉพาะแต่เพียงพวกผู้นำฝ่ายศาสนาของชนชาติยิว ซึ่งเป็นปรปักษ์คอยขัดขวางพระองค์ หากยังเป็นการหลบหลีกจากการเผชิญหน้ากับกษัตริย์เฮโรดอีกด้วย เพราะไม่แน่ว่ากษัตริย์พระทัยโหดผู้นี้ อาจจะมีแผนการจับกุมพระเยซูก็ได้ เมื่อพระเยซูพร้อมด้วยอัครสาวก ออกจากเมืองเบธซาเยดาไปแล้ว ได้เดินทางขึ้นไปทางเหนือ ตัดผ่านเข้าไปในดินแดน ในความครอบครองของเจ้าชายฟีลิป มุ่งตรงไปยังภูเขาเฮระโมน อันเป็นสถานที่ซึ่งพระองค์จำแลงพระกายให้อัครสาวกสามคนได้เห็นประจักษ์ ถึงสภาพที่แท้จริงของพระองค์

อภิปราย

เมื่อเรื่องของพระเยซูและอัครสาวกเข้าที่ียบท่าเมืองมัฆดาดา พวกฟาริสีและพวกสะดูสีหมู่หนึ่ง ก็รีบรุดมาหาพระองค์ทันที เพื่อจะทดลองพระองค์ บุคคลพวกนี้คงได้ทราบถึงการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำบนฝั่งทะเลฟากตรงข้าม และทราบล่วงหน้าแล้วว่าพระองค์จะเสด็จมายังเมืองนี้ จึงได้พากันมาพบพระองค์ เพื่อทดสอบและหาทางจับผิดพระองค์ ฉะนั้นเมื่อพวกเขาเห็นเรื่องของพระองค์เด่น โกลั้ฝั่งเข้ามา ต่างจึงกระหึ่มข่มข่องว่า คราวนี้เป็นโอกาสเหมาะของพวกเราแล้ว

ทั้งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีที่กล่าวนี้ ต่างก็มาในฐานะผู้แทนพรรคพวกของตน ตามปกติแล้ว บุคคลสองจำพวกนี้ ไม่ลงรอยกัน แต่มาครั้งนี้ทั้งสองฝ่ายกลับผนึกเข้าด้วยกัน เพื่อที่จะลบล้างคำสอนของพระเยซูคริสตเจ้าให้เสื่อมสูญไป โขเล็ม แอชส์ นักบวชที่กและนักประพันธ์คนสำคัญคนหนึ่งของ

ชนชาติยิว ได้กล่าวไว้ แท้จริงแล้ว ชาวยิวโดยทั่วไปมิได้ต่อต้านขัดขวางพระเยซูเลย พวกที่ทำการขัดขวางพระองค์นั้น ล้วนแต่เป็นผู้นำฝ่ายศาสนาและปุโรหิตที่เลว ไม่ถือรักษาพระบัญญัติ และเป็นที่ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ทั้งสิ้น หากผู้นำฝ่ายศาสนาและราชครูผู้ประกอบด้วยคุณธรรม ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของชาวยิวทั้งปวง

พระเยซูได้ทรงดำหนิดิเขียนพวกเขาอย่างรุนแรง ทางประณามว่าพวกเขาเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก เป็นคนหน้าซื่อใจคด และเป็น “คนชาติชั่ว กิดคดทรยศ” ทุกครั้งที่พระองค์ทรงเผชิญกับคนพวกนี้ พระองค์ก็ทรงหลีกเลี่ยงเสีย ทรงมุ่งหน้าเทศนาสั่งสอน และรักษาโรคให้เฉพาะผู้ที่แสวงหาพระองค์อย่างแท้จริงเท่านั้น ผู้ที่แสวงหาพระองค์ดังกล่าว พระองค์ทรงเลือกและแต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกของพระองค์เป็นจำนวนสิบสองคน เพื่อให้เป็นรากฐานในการสถาปนาคริสตจักรของพระองค์สืบไป

โดยปกติแล้ว พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมิได้เป็นมิตรต่อกัน ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีความคิดเห็นขัดแย้งกันอย่างรุนแรง มาเป็นเวลาช้านาน พวกสะดูสีปฏิเสธคำสอนทุก ๆ อย่างของพวกฟาริสี พวกสะดูสีไม่มีหลักคำสอนของตนเอง โดยเฉพาะ แต่เขาปฏิเสธคำสอนทุกอย่างที่เขาเชื่อว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ หรือขัดกับธรรมชาติ เป็นต้นว่าการฟื้นคืนมาจากความตาย และการกระทำอัครธรรมต่าง ๆ ทั้งปวง ดังนั้นแม้ว่าพวกสะดูสีและพวกฟาริสีไม่ลงรอยกันก็ตาม แต่โดยธรรมชาติส่วนตัว ต่างก็ไม่พอใจกับหลักคำสอนของพระเยซูเช่นเดียวกัน ฉะนั้นการที่พวกเขาจะรวมกลุ่มเพื่อหาทางลบล้างคำสอนอันมหัศจรรย์ของพระเยซู ดังในกรณีนี้ จึงไม่เป็นที่น่าแปลกอะไร

มนุษย์ส่วนใหญ่ในปัจจุบันก็มีสภาพไม่ผิดอะไรกับพวกฟาริสี และพวกสะดูสีที่กล่าวมานี้ บรรพบุรุษเคยจมอยู่ในความมืดอย่างไร เขาก็ยังคงเป็นอยู่อย่างนั้น ดังข้อพระธรรมซึ่งว่า “ตั้งแต่บรรพบุรุษหลงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้มีอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” (2 เปโตร 3:4) ดูเหมือนว่าการอัครธรรมต่าง ๆ ที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำเพื่อมนุษย์ชาตินั้น ไม่อยู่ในวิสัยที่มนุษย์จะรับไว้ได้เลย ปรัชญาของพระคริสต์นั้นแตกต่างจากปรัชญาของมนุษย์จะรับไว้ได้เลย ปรัชญาของพระคริสต์นั้นแตกต่างจากปรัชญาของมนุษย์มากมายนัก ทั้งนี้เพราะแผ่นดินของพระองค์มิได้เป็นอย่าง “แผ่นดินโลกนี้” พระองค์ก็ได้ทรงกล่าวอย่างหนักแน่นว่า ชีวิตของมนุษย์ในโลกนี้ มิใช่ชีวิตที่จริง หากเป็นแต่เพียงการเตรียมตัวไว้ให้พร้อม เพื่อที่จะเข้าสู่โลกใหม่ ซึ่งจะมีมาในภายภาคหน้าเท่านั้นเอง พวกฟาริสีและพวกสะดูสีต่างก็มีความคิดเห็นสอดคล้องต้องกันว่า พระเยซูทรงเป็นคนหลอกลวง หากไม่หาทางกำจัดเสีย ก็จะเป็นผู้นำศาสนา ที่เป็นอันตรายต่อพวกตนอย่างยิ่ง

การที่พวกเขาทูลขอ “นิมิตในท้องฟ้า” จากพระองค์ ก็เพราะต่างเชื่อมั่นว่า การอัครธรรมต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงกระทำนั้น แท้จริงเป็นเพียงการแสดงมายากลเท่านั้น หากใช่เป็นการสำแดงอิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า ในการปฏิบัติพระราชกิจเพื่อประโยชน์สุขของมนุษย์ไม่

การทูลขอเช่นนี้เป็นการทูลขอที่ไม่สุจริตใจ ซึ่งผู้บันทึกพระกิตติคุณได้ประณามไว้ว่า เป็น “การทดลอง” พระองค์ หรือ “การล่อลวง” ซึ่งหากพิจารณาให้ถี่ถ้วนแล้ว จะเห็นได้ว่า คำนี้ควรเป็น “ทำทนายหรือล่องดี” จะเหมาะกว่า ทั้งนี้เพราะความชั่วจะล่อลวงพระเจ้าไม่ได้ (ยากอบ 1:13) และถึงแม้ว่าพญามารจะล่อลวงพระเยซูคริสต์จริง ๆ ได้ พระองค์ก็สามารถทูลขอให้พระบิดาเจ้า ส้าแดงฤทธานุภาพปิดปากพวกมันได้ทันทีทันใด จุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีก็คือ ไม่ต้องการให้พระเยซูเป็นผู้นำศาสนา เพราะกลัวว่าพระวจนะแห่งความจริงอันเที่ยงธรรมของพระองค์ จะรื้อถอนอำนาจของพวกคนให้ตกต่ำไป ดังนั้นพวกเขาจึงได้ทูลขอเครื่องหมายเพื่อพิสูจน์ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่า จะเท็จจริงเพียงใด

มนุษย์ทุกยุคทุกสมัยต่างก็ได้ขอคริสตจักรให้สำแดง “นิมิต” เช่นเดียวกัน และเมื่อไม่ได้สมควรปรารถนาก็พากันหันหน้าไปเสีย แม้ชาวโลกมีความปรารถนาที่จะเห็นนิมิต แต่พระเยซูได้ตรัสว่า “ไม่ทรงโปรดให้” พระองค์ตรัสอย่างนี้มาแต่โบราณกาลแล้ว และแม้ในปัจจุบันยังตรัสเช่นนั้นอยู่ ความเชื่อเป็นมรดกของคริสตจักร เป็นสิ่งที่จะทำให้ได้รับประโยชน์สุขจากพระองค์ และเป็นกุญแจไขให้เข้าใจข้อถกเถียงของคริสตจักร

พระเยซูมิได้ทรงเปิดเผยความลึกลับแห่งท้องฟ้าของพระองค์ ให้แก่บุคคลเหล่านั้น ตามที่เขาทูลขอ หากแต่พระองค์ทรงชี้ให้พวกเขาเข้าใจ ถึงการเปลี่ยนแปลงของท้องฟ้าในแต่ละวัน ซึ่งเป็นไปอย่างน่าอัศจรรย์ว่า เป็นการกระทำของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่มีผู้ใดเทียบได้ พระองค์ทรงระบายสีของท้องฟ้า นับตั้งแต่ดวงอาทิตย์เริ่มส่องแสง จนกระทั่งตกดินไว้อย่างสวยงามยิ่ง การเหล่านี้ก็คือเครื่องหมายหรือนิมิตอย่างหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งพวกเขาต่างก็รู้เห็นและเข้าใจกันดี ฉะนั้นเมื่อพวกเขาทูลขอนิมิตจากพระองค์ พระองค์จึงตรัสว่า “ท้องฟ้านั้นเจ้าทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่เครื่องหมายแห่งเวลาปัจจุบัน เจ้ากลับไม่เข้าใจ”

พระเยซูไม่เคยหลงเชื่อในการแสดงความกระตือรือร้น ซึ่งแอบแฝงไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมของมนุษย์เลย พระองค์ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์หรือสำแดง “นิมิต” ใด ๆ โดยปราศจากเหตุผลอันสมควรเลย พระองค์จะทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ ก็เฉพาะเพื่อสำแดงให้มนุษย์รู้ ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับพระบิดาเจ้า หรือมิฉะนั้นก็เพื่อบำบัดความทุกข์ทรมานของมนุษย์โลกเท่านั้น ข้าวประเสริฐที่พระองค์ทรงต้องการให้มนุษย์โลกรู้ก็คือ พระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุก ๆ คน ตามความคิดเห็นของชนชาติยิวแล้ว เขาถือว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา ชนชาติเดียวเท่านั้น ฉะนั้นพระประสงค์ของพระเยซู และความคิดเห็นของชนชาติยิว จึงแตกต่างกัน ไม่ผิดอะไรกับกลางวันและกลางคืน เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าใจถึงความแตกต่างนี้ มีหน้าซำยังถือทิฐิในความไม่เชื่ออย่างไร เหตุผล พระองค์จึง “ถอนพระทัย” และตรัสว่า “คนยุคนี้ แสงหानิมิตทำไม...ไม่ทรงโปรดให้มีนิมิตแก่

คนในยุคนี้” เพราะว่าพระองค์ได้ประทานให้มากพอแล้ว ปัญหาของพวกฟาริสีนั้น ไม่ได้อยู่ที่ว่า พระองค์ทรงสามารถสำแดงนิมิตหรือไม่ หากแต่ขึ้นอยู่กับสภาวะจิตใจของเขาเอง โดยสามัญสำนึกของ พวกเขาแล้ว ย่อมสามารถเข้าใจได้ว่างานที่พระเยซูทรงกระทำนั้น สำแดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ สูงสุดโดยไม่ยากนัก แต่เนื่องจากจิตใจของเขา มุ่งแต่ในสิ่งที่ผิดทำนองคลองธรรม ฉะนั้นจึงไม่สามารถ ที่จะเข้าใจในเหตุการณ์นั้น ๆ ได้ พระเยซูทรงประณามบุคคลพวกนี้ว่าเป็น “คนชาติชั่ว คิดคดทรยศ” พวกเขาทำผิดบาป หันหนีไปจากทางของพระเจ้า และกิจการทั้งปวงของพระเจ้าที่มาแต่เบื้องบน หัน กลับไปสู่เส้นทางแห่งความบาปของพวกเขา (เยเรมีย์ 3:8, ยอห์น 8:16)

“จะไม่โปรดให้นิมิตแก่เขา เว้นไว้ แต่นิมิตของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์” (มัทธิว 12:39) ประสบการณ์ของโยนาห์ ซึ่งถูกปลาพาพลัดเข้าไปในท้องของมันเป็นเวลาสามวันสามคืน แล้วรอดมา ได้ นั่น เป็นเครื่องหมายชี้ให้เห็นชาติอิสราเอลทราบ ถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของ พระเยซูคริสต์พระองค์ได้ทรงอ้างถึงนิมิตนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกหลาย ๆ หน และตรัสแก่พวกเขาว่าพระองค์จะ ไม่ประทานนิมิตใด ๆ ให้พวกเขาอีก วันหนึ่งพวกเขาจะจับพระองค์ไปตรึงไว้บนไม้กางเขน แต่เมื่อ พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และในวันสุดท้ายที่จะทรงพิพากษาโลก พระองค์ก็จะกลับมาอีก พร้อมด้วยสง่าราศีและฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ “แล้วจะเห็นบุตร มนุษย์เสด็จมาบนเมฆ ในท้องฟ้าด้วยฤทธานุภาพ และสง่าราศีเป็นอันมาก” (มัทธิว 24:30)

เมื่อนั้นท้องฟ้าจะม้วนเข้าคูหาหนังสือที่เขา ม้วนนั้น (วิวรณ์ 6:14-17) และชนชาติอิสราเอลทั้ง มวล จะขอร้องภูเขาและศิลาให้ตกลงมาปิดบังพวกเขาไว้ ให้พ้นจากพระพิศมัยของพระองค์และพระ นิเคราะห์ของพระเมษโปดก

พระเยซูทรงปฏิเสธคำขอร้องของพวกฟาริสีกับพวกสะดูสี และทรงตำหนิติเตียนความไม่เชื่อ ของพวกเขา แล้วก็ทรงหันหลังกลับเสด็จลงเรือพระองค์ทรงสะบัดฝุ่นผง ซึ่งติดอยู่ที่พระบาทของ พระองค์ให้แก่พวกเขา (มัทธิว 10:14) ประหนึ่งตรัสว่า “ถ้าสิ่งที่ท่านทั้งหลายต้องการ คือนิมิตจาก ท้องฟ้า ก็แสดงว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนหน้าซื่อใจคด และเราไม่มีสิ่งใดที่จะให้ท่านอีกต่อไปแล้ว” ว่า แล้ว “พระองค์ก็เสด็จจากเขาไป”

ขณะที่พระเยซูประทับอยู่ในเรือ พระองค์ได้ทรงตักเตือนอัครสาวกให้ระมัดระวังตัว อย่าได้ หลงปล่อยตัว ให้ตกอยู่ในใต้อิทธิพลของพวกผู้นำศาสนาของชนชาติยิวเหล่านั้น ซึ่งล้วนแต่เป็นคนหน้าซื่อ ใจคดเป็นอันขาด พระองค์ทรงทราบดีว่า ในยุคที่จะมาถึงนี้ เหล่าสาวกจะพากันสงสัยในเหตุการณ์ ซึ่งจะ บังเกิดขึ้นนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสเตือนอัครสาวกว่า “จงสังเกตและระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสี และพวก สะดูสีให้ดี”

ทั้ง ๆ ที่พระเยซูคริสต์ไว้อย่างชัดเจนเช่นนั้น แต่บรรดาอัครสาวกก็ไม่เข้าใจ พวกเขาถลกลับคิดว่าที่พระองค์ตรัสถึง “เชื่อ” นั้น พระองค์คงหมายถึงเรื่องขนมปังนั้นเอง เพราะว่าก่อนที่จะลงเรือมานั้น พวกเขาลืมนำขนมปังติดตัวมาด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงซุบซิบกันว่า “เห็นจะเป็นเพราะเราไม่มีขนมปัง” พระเยซูทรงรู้ถึงความนึกคิดของอัครสาวกทุกคน และทรงรู้สึกผิดหวังและเศร้าพระทัยมาก ที่สาวกไม่เข้าใจในพระคำรัสของพระองค์ แต่กลับยึดถือเอาเรื่องอาหารเป็นปัญหาสำคัญ ในเมื่อพวกเขาก็ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ มากมายหลายครั้ง และรู้แน่แก่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงสามารถช่วยเหลือเขาได้ทุกกรณี โฉนจึงมัวพะวงอยู่กับสิ่งเหล่านี้ พระองค์ทรงรู้ว่า “โอ คนมีความเชื่อน้อย... ท่านยังไม่เข้าใจ และจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าอันกับคนห้าพันนั้น... หรือขนมปังเจ็ดอันกับคนสี่พันนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กระปุงใหญ่” พระองค์ตรัสย้อนถึงสิ่งต่าง ๆ ที่อัครสาวกได้กระทำด้วยมือของพวกเขาเอง เพื่อว่าจะมิได้มีข้อสงสัยอีกต่อไป พระองค์ทรงเน้นอย่างหนักแน่นว่า “ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ” คาของท่านไม่ได้เห็น หูของท่านไม่ได้ยินหรือ ท่านจำไม่ได้หรือ”

ต่อจากนั้นพระองค์จึงทรงอธิบายให้อัครสาวกฟังอย่างง่าย ๆ ชัดถ้อยชัดคำว่า “เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง” อัครสาวกจึงได้เข้าใจว่า พระองค์ทรงตักเตือนพวกเขาให้ระมัดระวัง เกี่ยวกับคำสอนของพวกฟาริสีแลพวกสะดูสี เพราะคำสอนของคนพวกนี้ จะเป็นจุดเชื่อแป้ง ซึ่งแผ่ไปทั้งทั้งก้อนทำให้มีผู้ที่เชื่อคล้อยตาม เกิดความสงสัยในพระเจ้า และหันเหไปในทางที่ผิดมีจิตใจที่เลวทราม หลงไปจาก “ความสัตย์ซื่อ” และความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์” (2 โครินธ์ 11:3) พระเยซูทรงเกรงอัครสาวกของพระองค์จะ “โยกย้ายไปเสีย จากความไว้วางใจในกิตติคุณ” ซึ่งพวกเขาได้ยื่น และได้ประกาศให้แก่คนอื่น ๆ แล้ว (โคโลสี 1:23) พระองค์ทรงตักเตือนว่า การที่พระองค์และอัครสาวกไปเยี่ยมเมืองมัมดาลาครั้งนี้ก็เท่ากับเป็นการเยือนค่ายของศัตรูนั่นเอง ฉะนั้นอัครสาวกจึงจำต้องสังเกตและระมัดระวัง ทฤษฎี และปรัชญาของผู้ที่ทำการคัดค้านพระบุตรของพระเจ้าให้ดี พระเยซูทรงให้นิยามคำ “เชื่อ” นี้ว่า เป็นเชื่อของความหน้าซื่อใจคด (ลูกา 12:1) พระองค์มิได้ตำหนิติเตียนอัครสาวก ในการที่เขาหลงลืมนำอาหารติดตัวมาด้วย หรือการที่พวกเขาพะว้าพะวังกับความหิวกระหาย หากแต่พระองค์ทรงห่วงใย ถึงเรื่องอาหารฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา เพราะว่า อาหารนี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของชีวิต ซึ่งยากนักที่ผู้คนจะเข้าใจได้ แม้แต่พระองค์เอง ก็ยังถูกชนชาติเดียวกันในมณฑลกาลิลีปฏิเสธมาแล้ว ดังนั้นพระองค์จึงพยายามอย่างยิ่ง ที่จะชี้ให้อัครสาวกของพระองค์ เห็นถึงอันตรายของคำสอนของฝ่ายศัตรูคือ ความหน้าซื่อใจคด และการไม่เชื่อ ซึ่งกำลังแผ่ขยายโอบล้อมพระองค์เข้ามาทุกขณะ และในที่สุดมนุษย์ใจชั่วเหล่านั้น ก็จะตรึงพระองค์ไว้บนไม้กางเขน รากฐานแห่งความผิดบาป ของมนุษย์ชาติทั้งสองอย่างนี้แหละ ที่ทำให้มนุษย์ต้องตกอยู่ในปลักแห่งความพินาศ

โลกในยุคปัจจุบันนี้เป็นโลกแห่งความหลอกลวง และความหน้าซื่อใจคดสิ่งใดที่เรายึดถือเป็นของดีและอยู่ในทำนองคลองธรรมอันประเสริฐ ชาวโลกก็จะพากัน โกรธแค้น ฉะนั้นผู้ที่ติดตามพระองค์ไปอย่างแท้จริง จึงต้องละทิ้งคำสอนผิด ๆ ของชาวโลกให้หมดสิ้น การกระทำของชาวโลก หากดีขึ้นแต่ประการใดไม่ ชาวโลกส่วนมากต้องการให้เรามีความเชื่อเช่นเดียวกับเขา ทั้ง ๆ ที่วิถีชีวิตของพวกเขาชั่วร้ายเลวทราม ต่ำช้าอย่างไม่อาจเทียบกันได้เลย และความชั่วร้ายนี้จะ “กำเริบชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่นให้หลง และตัวเองก็ถูกลวงด้วย” สภาพจิตใจและศีลธรรมของประชาชนเสื่อมโทรมลงอย่างน่าใจหาย แต่ชาวโลกจะรู้ตัวสักนิดก็หาไม่ คงมีแต่ผู้ที่เจริญรอยตามพระคริสตเจ้าเท่านั้น ที่รู้ถึงความวิบัติอันน่าสะพึงกลัวนี้ ฉะนั้นเราจึงต้องหมั่นอธิษฐานให้มาก ๆ เป็นประจำทุกวัน จึงจะสามารถชนะอำนาจของความชั่วร้ายเหล่านี้ได้

ความหน้าซื่อใจคด และความไม่เชื่อ อันร้ายกาจทั้งสองอย่างนี้ เราพบเห็นได้จากตัวอย่างในพระคริสตธรรมคัมภีร์ หรือจากประสบการณ์ในชีวิตของคนทั่วไป ความชั่วทั้งสองอย่างนี้ นับว่าเป็นแหล่งเกิดของความบาปโดยแท้ พระเยซูทรงตักเตือนอัครสาวกของพระองค์ถึงอันตราย ซึ่งจะมาจากความชั่วเหล่านี้ นอกจากนั้นยังทรงเตือนพวกเขาให้ระมัดระวัง “เชื่อของเฮโรด” อีกด้วย คำเตือนประการหลังนี้ พระองค์ก็ทรงต้องการให้อัครสาวกมีความสุขรอบคอบ ไม่หลงในกลอุบายของเฮโรด ซึ่งแสวงหาประหนึ่งว่า มีความปรารถนาที่จะได้พบปะกับพระเยซูคริสต์ยิ่งนัก แต่แท้จริงแล้ว เป็นกลลวงเพื่อที่จะปลงพระชนม์พระเยซู คุณเดียวกับที่เขาได้กำจัดยอห์นบัพติศมามาแล้วนั่นเอง อนึ่งคำว่า “เชื่อของเฮโรด” ในที่นี้ ก็อาจหมายถึงเชื่อแห่งความศึบยาปของเฮโรด ซึ่งได้ทำการลวงประเวณี โดยการแย่งเอาชายของเจ้าชายฟิลิป ซึ่งเป็นพระอนุชาของตนแท้ ๆ มาเป็นชายของตนเอง (ซึ่งเป็นการละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างร้ายแรง) ด้วยก็ได้

พระเยซูพร้อมด้วยเหล่าอัครสาวกได้เดินทางออกจากเขตแดนของเฮโรด โดยลงเรือข้ามฟากทะเลสาบกาลิลีไปสู่ฝั่งตะวันออก ซึ่งเป็นเขตแดนของเจ้าชายฟิลิป แล้วเดินทางต่อไปยังเมืองเบธซาเยดา อันเป็นสถานที่พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารแก่ประชาชนกว่าห้าพันคน (ดูชั้นที่ 28) ณ ที่นั้นประชาชนได้หลังไหล มาเฝ้าพระองค์อย่างเนืองแน่น พวกเขาได้นำคนตาบอดมารับการรักษาจากพระองค์ พระธรรมมะระโกบั้นที่การรักษาโรคตอนนี้ไว้อย่างละเอียดว่า พระเยซูทรงทำการรักษาชายตาบอดผู้นี้ ด้วยวิธีที่แตกต่างจากการรักษาตาบอดอื่น ๆ ที่พระองค์ได้ทรงรักษามาแล้ว และเป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงสัมผัสถูกต้องคนไขถึงสองหน คนไขถึงหายเป็นปกติ

เท่าที่เราได้ศึกษา ถึงการรักษาโรคของพระเยซูมาแล้ว จะเห็นได้ว่า พระองค์ทรงมีวิธีการรักษาคนไข้มากมายหลายวิธี สุดแล้วแต่กรณี พระองค์มิได้กำหนดลงไปว่า จะต้องใช้วิธีหนึ่งวิธีใด เป็นกฎหมายตายตัวเสมอไป ทั้งนี้อาจเป็นได้ว่า พระเยซูทรงต้องการสร้างความประทับใจ และความเชื่อมั่น

แก่ผู้ที่ติดตามพระองค์มากยิ่งขึ้น และเพื่อสำแดงถึงสติปัญญาอันล้ำลึก และฤทธานุภาพอันใหญ่หลวงของพระองค์ อนึ่งเราต้องจดจำไว้ด้วยว่า การที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ นั้น ก็เพื่อพิสูจน์คำสั่งสอนของพระองค์ และการรักษาโรคในแต่ละวิธี ก็คือการวางแนวทางเพื่อที่จะสั่งสอนความจริงเกี่ยวกับวิญญาณจิต ในแต่ละด้านนั่นเอง การปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ไม่ว่าจะเป็โดยทางกายหรือวาจา ล้วนแต่บ่งถึงความจริงอันถาวรของพระองค์ และวิธีการต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำต่อมนุษย์โลกทั้งสิ้น “เหตุการณ์เหล่านี้...ได้บันทึกไว้แล้ว เพื่อจะเตือนสติเราทั้งหลายผู้อยู่ในปัจจุบันนี้ ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุคปลายแห่งแผ่นดินโลก” (1 โครินธ์ 10:11) หลักความจริงของพระเจ้ามีอยู่เพียงประการเดียว และด้วยหลักอันสำคัญยิ่งนี้แหละ ที่มนุษย์สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาล่าง ๆ ได้ ตลอดทุกยุคทุกสมัย เรื่องราวของคนตาบอด ซึ่งเราจะได้ศึกษาต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่น่าเวทนาสงสารและประทับใจ เราอย่างยิ่งพระเยซูทรงจูงมือชายตาบอด คั้งหนึ่งจูงเด็กและพาเขาออกไปนอกหมู่บ้าน ลองคิดดูเถิดว่า ความเมตตาปราณีแห่งองค์พระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์นั้น มีมากยิ่งขึ้นเพียงใด “บิดาเมตตาบุตรของตนมากฉันใด พระเยซูทรงเมตตาคนที่ยำเกรงพระองค์มากฉันนั้น” พระเยซูทรงจูงเขาออกไปจากฝูงชน เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำ แก่คนหูหนวกและคิดอ้างมาแล้ว ในครั้งนี้พระคริสตธรรมคัมภีร์ มิได้กล่าวไว้ด้วยว่า อัครสาวกของพระองค์ได้ตามเสด็จไปด้วยหรือไม่ การรักษาคนตาบอดรายนี้ พระเยซูก็ทรงกระทำเช่นเดียวกับการรักษาชายหูหนวก และพูดคิดอ้าง (ดูข้อที่ 30) กล่าวคือ แทนที่พระองค์จะตรัสด้วยวาจา เหมือนดังที่รักษาคณะอื่น ๆ พระองค์กลับทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาของชายผู้นั้น เข้าใจว่าการรักษาแบบนี้ คงเป็นการรักษาเฉพาะโรควิธีหนึ่ง โดยการแผ่ฤทธิ์อำนาจ ให้ชานออกจากพระกายของพระองค์ ถ่ายทอดให้แก่ผู้ป่วยโดยตรงนั่นเอง (ขอให้ดูเรื่องผู้หญิงโลหิตตกใน ลูกา 8:46) ต่อจากนั้นพระเยซูก็ทรงวางพระหัตถ์บนชายตาบอดผู้นั้น แล้วตรัสถามเขาว่า สามารถมองเห็นสิ่งใด ๆ หรือยัง พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้กล่าวไว้ว่า ชายตาบอดผู้นั้น ตาบอดเป็นเวลานานเท่าใด บางทีเขาอาจจะตาบอดแต่กำเนิดก็ได้ เมื่อได้ยินพระเยซูตรัสถามเช่นนั้น เขาก็รีบ “เงยหน้า” มองดูสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบทันที นับเป็นเวลาหลายปีที่เขาต้องระหกระเหินไปไหนมาไหน ด้วยเปลือกตาที่ปิดสนิท และพบแต่ความมืดมดตลอดเวลา แต่เมื่อพระเยซูทรงวางพระหัตถ์บนร่างของเขา เขาก็สามารถมองเห็นได้ราง ๆ เขาทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าแลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไป เดินมา” เขารู้ว่าฤทธิ์อำนาจของพระเยซูได้ชานเข้าไปสู่ร่างกายของเขา และได้เริ่มสำแดงการอัศจรรย์แล้ว แต่ยังคงผลไม่สมบูรณ์ อาจจะเป็นได้ว่าพระเยซูทรงเห็นว่าชายผู้นี้ตาบอดเป็นเวลานานมาแล้ว หากพระองค์จะทำให้มองเห็นได้ชัดเจนในทันทีทันใด แสงสว่างก็อาจทำให้เขาตาพร่า และตกใจเกินไปได้ จึงทรงต้องการให้เขาเคยชินกับแสงสว่างไปที่ละน้อย ๆ

พระเยซูทรงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีกเป็นครั้งที่สอง และตรัสสั่งให้เขามองดูสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ภายของเขาอีก คราวนี้ตาเขาก็ “หายเป็นปกติ และเห็นสิ่งทั้งหลายได้ชัด” ตอนแรกเขามองเห็นเพียงราว ๆ แต่ต่อมาก็สามารถมองเห็นแสงสว่างได้อย่างชัดเจน

การรักษาซึ่งค่อย ๆ ดำเนินไปที่ละขั้นเช่นนี้ ได้ทำให้พระราชกิจของพระเจ้าในจิตใจของผู้เชื่อเจริญวัฒนาขึ้นเป็นลำดับ ทั้งก่อนและหลังจากที่ได้กลับใจใหม่แล้ว พระกรุณาของพระเจ้าเป็นที่จะนำให้มนุษย์กลับใจใหม่ (โรม 2:4 ยอห์น 6:44) เมื่อแรกนั้นเราก็อาจเป็นเพียง “ทารกในพระคริสต์” คือยังไม่รู้และเข้าใจอะไรนัก คุณชายตาบอดเมื่อเริ่มหายใหม่ ๆ ซึ่งแลเห็นคนเหมือนต้นไม้ “เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าได้พูดอย่างเด็ก ได้คิดอย่างเด็ก ได้ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่ครั้นข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าจึงเลิกธรรมเนียมอย่างเด็กเสีย” (1 โครินธ์ 13:11) คือเมื่อข้าพเจ้า “โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มที คือเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13) คุณ “พืชงอกจำเจริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มในรวงนั้น” (มาระโก 4:28) และเกิดผล “ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” ทั่วทุกส่วนของชีวิตคริสเตียน จำต้องมีชีวิตของพระบุตรแห่งพระเจ้าอยู่ภายในเพื่อให้ “เป็นไปตามพระลักษณะพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29 ฟิลิปปี 2:9-11, 3:10) “พระองค์ทรงสถิตย์ชื่อและเกียรติธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปโทษของเรา และทรงชำระเรา ให้พ้นจากอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) “จงให้น้ำและพระโลหิตซึ่งหลั่งไหลออกจากบาดแผลของพระองค์ ชำระเราให้บริสุทธิ์ ปราศจากมลทินเถิด”

พระเยซูไม่มีพระประสงค์ที่จะหยุดยั้งการรักษาชายตาบอดผู้นั้น ด้วยการสัมผัสเขาเพียงครั้งเดียว แล้วปล่อยให้เขาอยู่ในลักษณะหายครึ่ง ๆ กลาง ๆ “พระองค์ผู้ตั้งต้นการดีไว้ในท่านทั้งหลายแล้ว คงจะกระทำให้สำเร็จจนถึงกาลวันแห่งพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 1:6) เพราะ “นี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า คือที่จะให้ท่านทั้งหลาย เป็นผู้บริสุทธิ์” (1 เธสะโลนิกา 4:3) “หวังจะให้ท่านทั้งหลาย ยั่งยืนจนถึงที่สำเร็จ และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยพระเจ้าทุกสิ่ง” (โคโลสี 4:12) และ “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกต รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบ และอะไรขอดเยี่ยม” (โรม 12:2)

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงรักษาชายตาบอดให้หายดีแล้ว พระองค์ก็ตรัสสั่งให้เขากลับบ้านได้ แต่ทรงกำชับมิให้เขาเข้าไปในหมู่บ้าน หรือบอกกล่าวให้ผู้ใดทราบถึงเรื่องนี้เป็นอันขาด เพราะการที่ตาของเขาหายบอดนั้น ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงฤทธานุภาพของพระองค์อย่างเพียงพอแล้ว

ข้อไตร่ตรอง

ผู้ที่ทูลขอนิมนต์จากพระองค์ ด้วยความไม่บริสุทธิ์ใจ จะไม่ได้รับอะไรเลย แต่ขณะเดียวกัน ชายตาบอดผู้ซึ่งแทบจะไม่ได้ทูลขออะไรจากพระองค์เลย กลับได้รับการบำบัดรักษาจากพระองค์ ทั้งนี้ เพราะ ไม่มีใคร “ตาบอด” เท่ากับผู้ที่ไม่ยอมเห็น (ไม่ยอมเชื่อ)

การทูลขอ “นิมนต์” หรือ “เครื่องหมาย” เป็นการแสดงถึงการขาดความเชื่อ และการแก้ตัวในการที่ไม่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์คือผู้ที่พระเจ้าส่งลงมายัง โลก ก็เป็นการส่อให้เห็นว่า เรามีจิตใจที่เป็นขบถต่อพระเจ้า และไม่เต็มใจที่จะถวายชีวิตของเราให้แก่พระองค์ ผู้ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และมีความสัจซื่อ มีน้อยคนนักที่จะสงสัยพระเจ้า การที่มนุษย์จะรู้สึกคุณค่าแห่งพระราชกิจของพระเจ้า โดยทางพระบุตรของพระองค์นั้น จะต้องอาศัยความเชื่อเป็นพื้นฐาน หาใช่เข้าใจได้ด้วยสติปัญญาฝ่ายโลกแต่ประการใดไม่ กล่าวคือเราจำต้องถ่อมตัว เป็นผู้ว่านอนสอนง่ายเยี่ยงทารก พร้อมทั้งจะเชื่อฟังพระเจ้าเสมอ แล้วเราก็ “จะรู้ถึงคำสอนนั้น” (ยอห์น 7:17)

การที่จะ “สังเกตเห็นเครื่องหมายแห่งเวลานั้น” จำเป็นต้องทราบถึงเรื่องราว ของผู้ที่เครื่องหมายหรือนิมนต์เหล่านั้นเล็งถึงเสียก่อน ด้วยว่า “ในคราวที่สดนี้ได้ตรัสแก่เราทางพระบุตร” (ฮีบรู 1:2) การที่สามารถรู้ว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ล้วนแต่เล็งถึงพระบุตรนี้แหละ เป็นทางเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้เราเข้าใจถึงความสำคัญของเครื่องหมายเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นศูนย์รวมแห่งพระประสงค์ของพระเจ้า “ประสงค์เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมสิ่งสารพัด ซึ่งอยู่ในสวรรค์ก็ดี และที่แผ่นดินโลกก็ดี ไว้ให้พระคริสต์เป็นประมุข” (เอเฟซัส 1:10)

“ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ” (มาระโก 8:18) เป็นการง่ายเหลือเกินในการที่จะลืมสิ่งต่าง ๆ ที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อเรา รวมทั้งการที่พระองค์ทรงสำแดงถึงความรักและอำนาจของพระองค์ในชีวิตของเรา บ่อยครั้งเหลือเกินที่เรามักจะลืมสรรเสริญ นมัสการ และขอบพระคุณพระองค์ และบ่อยครั้งเหลือเกินที่เรา “ลืมการซึ่งชำระความผิดของตนเมื่อก่อนนั้น” (2 เปโตร 1:9) แม้กระนั้นพระองค์ก็มีได้ทรงลืมเรา พระองค์ตรัสว่า “แต่ที่ว่าพวกเราจะระลึกถึงความไม่ตรีของเรากับเจ้า...เจ้าจึงได้ระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และเจ้าจะละอายุไป” (เอเสเคียล 16:60,61)

“พระองค์ได้จับมือคนตาบอด พาออกไปนอกหมู่บ้าน” พระองค์ทรงจงเขาออกไป และเขาก็เดินตามพระองค์ไปด้วยความเต็มใจ บุคคลใดก็ตามที่ตาบอด (ฝ่ายจิตวิญญาณ) จนไม่อาจเดินตามพระผู้นำที่ประเสริฐได้ เราก็ต้องให้ความช่วยเหลือ จงเขาไปด้วยความเมตตาสงสาร เสมือนหนึ่งเราจงเด็กเล็ก ๆ ที่ไร้เดียงสา การนำคนอื่นด้วยความอ่อนสุภาพ ให้เข้ามาหาพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งสามารถตอบสนองความจำเป็นของเขาได้ เช่นนี้แหละ คือการรับผิดชอบของบุตรของพระเจ้าทุกคน การที่จะติดตามพระเยซูไปนั้น เราจำ “ต้องออกไปนอกหมู่บ้าน” ก็คือต้องตัดขาดจากวงสังคมน มิตรสหาย และแม้กระทั่ง

ครอบครัวของเราเอง “เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายพึงออกไปหาพระองค์ ภายนอกค่ายที่พักนั้น ผู้ทนความนิทา ซึ่งพระองค์ได้ทรงทนมานั้น” (ฮีบรู 13:13)

“พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก” พระเยซูทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องตาของชายตาบอดสองครั้ง ตาเขาจึงหายดี สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ชัด เขา “เงยหน้า” เป็นครั้งที่สอง “การมองดูพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงไว้นั้น เป็นที่ให้ชีวิต” การมองดูครั้งที่สองนี้แหละ จะเปิดเผยให้เราทราบถึงความลึกซึ้งแห่งความจริงของพระองค์ ซึ่งลึกล้ำเกินกว่าที่เราจะคาดหมายได้ นอกจากนั้นยังทำให้เราได้รับพระพรอีกด้วย “ทูตพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับราฮัมจากฟ้าอีกเป็นคำรบสอง...” (ปฐมกาล 22:15) เมื่อเราได้กลายเป็น “วิหารของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่” แล้ว เราก็ต้อง “ชำระตัวของเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างแห่งเนื้อหนังและวิญญาณจิต และให้เรากระทำความบริสุทธิ์ให้สำเร็จโดยความเกรงกลัวพระเจ้า” (2 โครินธ์ 7:1)

คำว่า “ถอนพระทัย” ในที่นี้ สำแดงถึงความรู้สึกอันปวดร้าววมขึ้นต่อความไม่เชื่อของคนของพระองค์ ความไม่เชื่อเป็นบาปที่หนักที่สุด

บททวน

1. ในขั้นที่แล้วพระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจอยู่ ณ ที่ใด? มีประชาชนไปเฝ้าพระองค์ประมาณเท่าใด? การอัศจรรย์ที่พระคริสตธรรมใหม่บันทึกไว้ในขั้นนี้ คืออะไร?

2. เมื่อออกจากแขวงเมืองเดกาโปลิแล้ว พระเยซูและอัครสาวกเดินทางไปยังเมืองใด? เดินทางไปโดยวิธีใด? พระองค์ประทับอยู่ ณ ที่นั้น เป็นเวลานานเท่าใด? หน้าที่ที่พระองค์ขึ้นฝั่ง พระองค์ทรงพบใคร? บุคคลเหล่านี้มีจุดประสงค์อะไร? เขาพูดขอะอะไรจากพระองค์?

3. หลักคำสอนของพวกสะดูสีมีใจความว่าอย่างไร? พวกสะดูสีและพวกฟาริสี มีสัมพันธพันธ์ไมตรีต่อกันหรือไม่? เหตุใดในครั้งนี้นักเขาจึงสามารถฉีกกำลังกันได้? พระองค์ประณามพวกเขาว่าอย่างไร?

4. นิमितหรือเครื่องหมายสำคัญ ที่พระเยซูตรัสว่า พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขาแล้วนั้นคืออะไร? พระองค์ยกอุทาหรณ์อธิบายถึงความไม่เชื่อของบุคคลพวกนี้ว่าอย่างไร? พระองค์ทรงแสดงความรู้สึกอะไรออกมาบ้างหรือไม่?

5. พระเยซูเสด็จจากพวกฟาริสี และสะดูสีโดยทางใด? พระองค์และเหล่าอัครสาวกเดินทางไปยังที่ใดต่อไป? ดินแดนตรงนั้นชื่ออะไร? เป็นดินแดนในความครอบครองของใคร? ขณะที่พระเยซูและอัครสาวกอยู่ในเรือ พระองค์ตรัสกับอัครสาวกถึงเรื่องใด? เหตุใดอัครสาวกจึงไม่เข้าใจถึงคำตรัสของพระองค์?

6. เมื่อพระเยซูทรงทราบ ถึงถ้อยคำที่บรรดาอัครสาวกกำลังซุบซิบกันอยู่นั้น พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่าอย่างไร? พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่าอย่างไรบ้าง? พระองค์ทรงเตือนให้พวกเขาระวังถึงการอัครรรย้อะไรบ้าง? พระองค์ตรัสเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาว่าอย่างไร?

7. การอัครรรยที่พระเยซูทรงกระทำในเมืองเบธซาเดคคืออะไร? พระเยซูทรงพาชายตาบอดผู้นั้นไป ณ ที่ใด? พระองค์ทรงพาเขาออกจากหมู่บ้านโดยการทำอย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงกระทำเช่นนั้น? พระองค์ทรงกระทำอะไรบ้างในการรักษาเขา? น้ำลายของพระองค์มีฤทธิ์อำนาจด้วยหรือ? พระองค์ตรัสสั่งให้เขาทำอะไร? เขาทำอย่างไร? และทูลตอบพระองค์ว่าอย่างไร? หมายความว่าอย่างไร? ในตอนแรกนี้ตาของเขาหายดีหรือยัง? พระเยซูทรงกระทำอะไรอีก? ผลดีเป็นอย่างไร? การรักษาชายตาบอดผู้นี้ แตกต่างจากการรักษาคนตาบอดรายอื่น ๆ อย่างไร? การรักษาครั้งนี้หมายถึงอะไร?

8. ภายหลังจากที่พระเยซูได้ทรงรักษาเขาจนหายดีแล้ว พระองค์ทรงกำชับเขาว่าอย่างไร?

9. เมื่อออกจากเมืองเบธซาเดคแล้ว พระเยซูเสด็จไป ณ ที่ใด ต่อไป?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านคิดว่าพระเยซูจะทรงสำแดง “นิมิต ให้แก่พวกฟาริสี และพวกสะดูสีหรือไม่ หากว่าพวกเขาแสวงหาพระองค์ด้วยความสัตย์ซื่อ อย่างแท้จริง 2. การที่พระเยซูปฏิเสธคำขอร้องของบุคคลเหล่านี้ ขณะที่ทรงตกอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น เป็นการชอบด้วยเหตุผลแล้วหรือ หรือว่า หากพระองค์ทรงกระทำการอัครรรยใด ๆ ซึ่งจะทำให้พวกเขาตระหนักตกใจ พระองค์ก็จะถูกคนพวกนี้ จ้องล้างจ้องผลาญหนักยิ่งขึ้นเช่นนั้นหรือ 3. ท่านเคยสงสัยบ้างหรือไม่ว่า เหตุใดพระเยซูจึงไม่ทรงบันดาล ให้พวกที่จ้องล้างจ้องผลาญพระองค์เป็นง่อย หรือพิกลพิการ ไปมิฉะนั้นก็น่าจะเรียกไฟให้ลงมาจากท้องฟ้า เเผาผลาญคนพวกนี้ให้พินาศไป ซึ่งตามพระบัญญัตินั้น พระเจ้าได้ทรงกำหนดโทษ ผู้ที่ทำผิดคิดชั่วเช่นนั้นอย่างหนักที่สุด (1 เอเสเคียน 13:10,2 พงศ์กษัตริย์ 1:10,12) แม้แต่อะนาเนีย และภรรยาของเขาชื่อสับไฟเร ก็ต้องถูกลงโทษถึงแก่ความตาย เพราะเหตุที่กล่าวมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการบทที่ 5) 4. เหตุใดท่านจึงคิดว่า พระเยซูเสด็จจากเมืองมัทธาลาไปอย่างรวดเร็ว 5. ท่านคิดว่า การที่พระเยซูทรงเตือนอัครสาวกของพระองค์ให้ระมัดระวัง “เชื่อของพวกฟาริสี” นั้น ก็เพราะพระองค์ทรงหวังให้อัครสาวกอย่างยิ่งเช่นนั้นหรือ 6. พระเยซูเคยหวั่นวิตกบ้างไหมว่า อัครสาวกจะพลาดพลั้งตกเป็นเหยื่อของศัตรู และไม่สามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ 7. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง ต่อการที่อัครสาวกไม่ค่อยจะเข้าใจในคำสั่งสอนของพระเยซู 8. เหตุใดท่านจึงคิดว่าพระเยซูทรงพาชายตาบอดออกนอกหมู่บ้าน 9. ท่านจะอธิบายอย่างไร ต่อการสัมผัสครั้งแรกของพระเยซูที่ไม่ได้รักษาชายตาบอดให้หายอย่างสมบูรณ์ เหมือนดังการรักษารายอื่น ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้ว 10. ท่านคิดว่าพระเยซูทรงมีความเชื่อไม่เพียงพอ ที่จะกระทำการใด ๆ ได้ ตามที่ทรงตั้งพระทัยไว้เช่นนั้นหรือ

11. ท่านคิดว่าความเชื่อของชายตาบอดผู้นั้น มีส่วนช่วยในการรักษาตาของเขาหรือไม่ 12. ท่านคิดว่าพระเยซูทรงเคาะพ้ายเท้า ไม่สัมฤทธิ์ผล ในการรักษาโรคของคนหนึ่งคนใดหรือไม่

ขั้นที่สามสิบสองคำพยานของเปโตร-เมืองกายซาโรอา-ฟิลิปปี

มัทธิว 16:13-28 มาระโก 8:27-38 ลูกา 9:18-27

เมืองกายซาโรอา-ฟิลิปปี ตั้งอยู่ระหว่างเนินเขาเดี่ยว ๆ ของเทือกเขาเฮระโมน สะพานเชื่อมโยงระหว่างภูเขาและตัวเมือง ที่เจ้าชายฟิลิปสร้างขึ้นเพื่อเป็นทางสัญจรของชาวโรมันในสมัยนั้น บัดนี้ก็ยังคงอยู่ ทักษณียภาพแถบนี้สวยงาม และน่ารื่นรมย์มาก ฉะนั้นจึงเชื่อว่าพระเยซูและอัครสาวกของพระองค์คงได้พักผ่อน ณ สถานที่แห่งนี้ระยะหนึ่งเป็นแน่ ในระหว่างการเดินทาง พระเยซูคงได้กระทำพระราชกิจของพระองค์หลายอย่าง แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บันทึกไว้ เป็นต้นว่าพระองค์คงได้สำแดงพระเมตตากรุณา ในการบำบัดรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ประชาชน สนทนาปราศรัยกับบรรดาอัครสาวก ในขณะที่หยุดพักผ่อนตามรายทาง และเสด็จขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังพระองค์ เพื่ออธิษฐานเข้าเฝ้าพระบิดาเจ้า บัดนี้พระเยซูและทั้งอัครสาวกของพระองค์ เพื่ออธิษฐานเข้าเฝ้าพระบิดาเจ้า บัดนี้พระเยซูและทั้งอัครสาวกของพระองค์ ได้ปลีกตัวออกจากแหล่งชุมนุมชน เข้าไปสู่ดินแดนของชนต่างชาติ ซึ่งไม่ค่อยจะมีผู้คนแออัดมากนัก และเป็นดินแดนที่ชนชาติยิวไม่อาจแผ่อิทธิพลล่วงล้ำเข้ามาได้

มีอยู่บ่อยครั้งที่พระเยซูได้ทรงสืบถาม เพื่อหยั่งความรู้สึกคิดของประชาชนว่า พวกเขามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับพระองค์ มีความรู้ความเข้าใจในความสัมพันธ์ ระหว่างพระองค์กับพระบิดาเจ้ามากน้อยเพียงใด ตลอดจนมีความเข้าใจในพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งได้ทรงกระทำเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติอย่างไร แต่เมื่อพระองค์ทรงตั้งสอนให้พวกเขาทราบถึงความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์ กับพระบิดาเจ้า และผู้ที่จะมีส่วนร่วมในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ผู้ที่ติดตามพระองค์เป็นอันมาก ก็ถอยกลับไปจากพระองค์ คงเหลือแต่อัครสาวกทั้งสิบสองเท่านั้น ที่ยังคงมีความเชื่อมั่นในพระองค์ และติดตามพระองค์ต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ ดังจะเห็นได้จากคำพยานของเปโตร (ในขั้นที่ 29) เปโตรกล่าวไว้ว่า นอกเหนือไปจากพระองค์แล้ว พวกเขาก็ไม่รู้จักติดตามผู้ใด เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่พวกเขา และมนุษยชาติทั้งปวง อัครสาวกไม่เคยคิดที่จะละทิ้งพระองค์ แต่กระนั้นก็ตาม พระเยซูก็ทรงทราบว่า ในบรรดาอัครสาวกของพระองค์ มีผู้หนึ่งซึ่งจะทรยศต่อพระองค์ ซึ่งพระองค์ก็ได้ทรงบอกกล่าวเรื่องนี้ให้พวกเขาแล้วล่วงหน้าไว้ด้วย

ในระหว่างที่เดินทางไปสู่เมืองกายซาโรอา-ฟิลิปปินั้น พระเยซูได้สอบถามอัครสาวกถึงความรู้สึกของประชาชนว่า บุคคลโดยทั่วไปมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับพระองค์ และขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงถามความรู้สึกของอัครสาวกเองด้วย ในโอกาสนั้นเปโตรได้เป็นพยานประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ และเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และด้วยคำพยานของเปโตรนี้เอง เป็นเหตุให้พระเยซูตรัสถึงคริสตจักรของพระองค์เป็นครั้งแรก พระองค์ตรัสว่า พระองค์ทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้นจาก “ผู้ที่อยู่บนศิลา” คือผู้ที่มีความเชื่อมั่นในพระองค์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า

จากวาระนั้นเป็นต้นมา พระเยซูก็เริ่มสอนให้บรรดาอัครสาวกทราบถึงสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคต พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับความทุกข์ทรมานจนถึงสิ้นพระชนม์ แต่ในวันที่สาม พระองค์จะทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาใหม่ พระองค์ทรงสอนอัครสาวกว่าการที่จะติดตามพระองค์นั้น จะต้องเสียดสละทุกสิ่งทุกอย่าง และจะต้องประสบความทุกข์ลำบากและอุปสรรคนานาประการ トラバจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ แต่พระองค์ก็ได้ตรัสไว้เช่นเดียวกันว่า วันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมาอีก และจะเป็นการเสด็จมาพร้อมด้วยสง่าราศี และเมื่อนั้นเหล่าบรรดาอัครสาวกจะได้รับบำเหน็จจากพระองค์ นอกจากนั้นพระองค์ยังตรัสอีกว่า อัครสาวกบางคนซึ่งยืนอยู่กับพระองค์ในวาระอันสำคัญยิ่งนั้น จะได้เห็นอาณาจักรของพระองค์ในไม่ช้าไม่นานนี้ หลังจากที่พระเยซูได้ทรงสั่งสอนอัครสาวกดังกล่าวนี้ ประมาณไม่กี่วันพระองค์ก็ได้พาอัครสาวกบางคนขึ้นไปบนภูเขาเฮระโมน ในวาระนั้น พระบิดาเจ้า ได้ทรงจำแลงพระกายของพระเยซู ให้เป็นที่ประจักษ์แก่อัครสาวกเหล่านั้น และได้ทรงสวมมงกุฎพระรัศมีของพระองค์ให้พวกเขาเห็น

อภิปราย

พระราชกิจของพระเยซูได้ขยายกว้างออกไปมากแล้ว และอัครสาวกของพระองค์ก็จะต้องเผชิญกับความจริงที่พระเยซูได้พบบมาแล้ว ขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่ในที่เงียบสงัดแห่งหนึ่ง (ลูกา 9:18) บรรดาอัครสาวกได้พากันมาเฝ้าพระองค์ พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด” ที่พระองค์ตรัสถามเช่นนี้ ก็เพราะทรงต้องการทราบความคิดเห็นมนุษย์ว่า มีความแตกต่างจากการเปิดเผยของพระเจ้าอย่างไรบ้าง โดยความจริงแล้วพระเยซูอาจจะมิได้สนใจต่อปัญหานี้มากนักก็ได้ แต่ที่พระองค์ทรงถามเช่นนั้น ก็เป็นการวางรากฐาน เพื่อตั้งคำถามที่สำคัญยิ่งกว่านั้น คำตอบที่พระองค์ทรงได้รับนั้นเป็นที่น่าสนใจอยู่มาก และทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของประชาชนมากมายหลายทรรศนะว่า มีน้อยคนเหลือเกินที่คิดว่าพระองค์คือองค์พระเมสสิยาห์ อัครสาวกตอบว่า มีบางคนคิดว่าพระองค์คือยอห์นบัพติศมา ซึ่งฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ บางคนก็ว่าพระองค์ก็คือ เอลียาห์หรือมิฉะนั้นก็จะเป็นเยเรมีย์ และบ้างก็ว่าพระองค์คือศาสดาพยากรณ์คนใดคนหนึ่ง ซึ่งฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ คำตอบ

เหล่านี้ ล้วนแต่ยึดถือเอาคำสอนที่ผิด ๆ ซึ่งสอนกันมาแต่โบราณ กล่าวคือ เขาเชื่อกันว่าบรรพบุรุษของ พวกเขาซึ่งล่วงลับไปแล้ว อาจมาเกิดใหม่ เพื่อทำงานของท่านที่ยังตกค้างอยู่ตั้งแต่ก่อน ๆ โน้น ต่อไปอีก แต่อย่างไรก็ตาม นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซู เป็นที่ประทับใจของ ประชาชนเป็นอันมาก แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่ยอมรับว่า พระองค์คือองค์พระเมสสิยาห์ของพวกเขาก็ตาม แต่พวกเขาบางคนก็เชื่อว่า พระองค์คือผู้เฝ้าทางให้แก่องค์พระเมสสิยาห์นี้มิใช่ครั้งสุดท้ายที่มนุษย์ ปฏิเสธพระองค์ผู้ใหญ่อันสูงสุด พวกเขายังคงหวังอยู่ว่าต่อไปภายภาคหน้าคงจะมีผู้ที่ทำตามใจพวกเขา มากกว่า และเป็นที่ยังพอใจของพวกเขามากกว่านี้

หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงถามถึงความรู้สึกรักของอัครสาวก เป็นรายบุคคลการที่อัครสาวกได้ ติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด เป็นเวลาถึงสองสามปี ฉะนั้นการที่พวกเขาจะต้องรู้ว่าพระเยซู (ในรูปกาย เนื้อหนังที่พวกเขาจำกัน) แท้จริงคือผู้ใด และพระองค์เสด็จมาทำอะไร จึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งขาดเพราะถ้าหากว่า อัครสาวกยังไม่รู้แจ้งในเรื่องนี้แล้ว ประชาชนทั่ว ๆ ไปจะรู้ได้อย่างไรเล่า พระเยซูทรงทราบว่า พระองค์จำเป็นต้องละทิ้งพระราชกิจของพระองค์ ให้อยู่ในความดูแลของบุคคลไม่ก็คน แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังต้องการทดสอบให้แน่ใจว่าในบรรดาคนไม่ก็คนนั้น ใครบ้างที่จะสามารถ รับภาระที่พระองค์จะทรงมอบให้ได้ จึงได้ทรงตั้งปัญหาถามดังกล่าวมาแล้วนี้ ถ้าหากเราเองต้องตอบ ปัญหาเช่นนี้บ้าง เชื่อแน่ว่าเราก็ต้องสำรวจจิตใจของเรา ให้ถี่ถ้วนเสียก่อนเช่นเดียวกัน

เมื่อพระเยซูตรัสถามเช่นนั้น เปโตรซึ่งเป็นผู้ที่มีนิสัยหุนหันพลันแล่นหรือใจร้อนก็ทูลตอบ อย่างฉับพลันว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” แต่อย่างไรก็ตามคำตอบนี้ หาใช่คำตอบที่เกิดขึ้นจากอารมณ์ ตามนิสัยของเปโตรไม่ หากแต่เป็นคำตอบซึ่งเกิดจากการเปิดเผยของ พระเจ้า เปโตรยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้งบุตรมนุษย์ และพระบุตรของพระเจ้า ในเวลา เดียวกัน กล่าวคือพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งเสด็จมารับสภาพเป็นบุตรมนุษย์ คือพระ คริสต์ผู้ที่พระบิดาเจ้าได้ทรงชโลมไว้ เพื่อให้ปฏิบัติพระราชกิจอันใหญ่ยิ่งของพระองค์

“บุตรมนุษย์” นี้คือพระฉายาของพระองค์ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์และผู้แทนของ มนุษย์ชาติทั้งปวง ขณะเดียวกันหากเรียกว่า “บุตรดาวิด” ก็ต้องหมายถึงสภาพของพระองค์ในฐานะที่ พระองค์ทรงเป็นชนชาติยิว ทรงสืบเชื้อสายมาแต่ดาวิด และทรงเป็นผู้แทนของชนชาติยิวทั้งปวง แต่ถ้า เรียกสรรพนามของพระองค์ว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ก็ต้องหมายถึงสภาพที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยซูยังทรงเป็นผู้แทนหรือสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ในชั้นแรกสุดพระเยซูทรงยอมพลีพระ ชนม์ เป็นเครื่องสักการบูชาเพื่อไถ่โทษของมนุษยชาติทั้งปวง ด้วยการยอมถูกตรึงบนกางเขนที่ภูเขาโก ลากัธา ขึ้นต่อมาพระองค์ได้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ใหญ่อันสูงสุด ณ ที่นั้น พระองค์ “ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ เพื่อจะได้ช่วยเสนอความให้คนเหล่านั้น (เรา)” พระองค์คือ “อาดัม ซึ่งมา

ภายหลังนั้น” ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งจะทำให้พระประสงค์ และโครงการอันสูงส่งที่พระเจ้า ทรงกำหนดไว้เพื่อมนุษยชาติ บรรลุผลสำเร็จ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้น เพื่อให้มีความสนิทสนม มี สัมพันธกรรมกับพระองค์ แต่เนื่องจากมนุษย์ได้หลงทำความผิดบาปจึงทำให้ความผูกพันระหว่างพระ เจ้ากับมนุษย์ขาดจากกัน ทางที่มนุษย์จะคืนดีกับพระเจ้าได้อีก มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือโดยทางพระ ผู้ช่วยให้รอด พ้นจากความบาป (บุตรมนุษย์)

แต่ก่อนหน้าที่พระองค์จะเสด็จลงมารับสภาพเป็นบุตรมนุษย์นั้น พระองค์ทรงเป็น “พระคริสต์ ของพระเจ้า” ทรงเป็นพระบุตรองค์ถาวรของพระเจ้า สถิตอยู่กับพระเจ้า และทรงเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกันกับพระบิดาเจ้าอยู่ก่อนแล้ว เป็นเวลานานแสนนาน จนไม่มีใครสามารถคำนวณเวลาเหล่านี้ได้ ส่วนมนุษย์ทั่วไป เช่นศาสตาศาพยากรณ์ในสมัยโบราณนั้น ได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้ พยากรณ์ถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่โลกในอนาคตรวมทั้งการเสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ใน โลกของพระเยซู การทนทุกข์ทรมานตลอดจนสง่าราศีซึ่งพระองค์จะทรงได้รับในภายหลัง (1 เปโตร 1:11) ข้าวประเสริฐของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์นั้น เมื่อแรกพระเจ้าตรัสโดยอาศัยคำพูด ของมนุษย์ จวบจนบุตรมนุษย์บังเกิดมาในโลกแล้ว พระองค์จึงได้นำไปเผยแพร่ให้แก่มนุษย์โลกทั้งปวง ด้วยพระองค์เอง (ฮีบรู 1:2) พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา แต่ที่เราเห็น...พระเยซู...ทรงรับสง่าราศีและ ยศศักดิ์เป็นมกฏ” และพระประสงค์ของพระองค์คือ “จะทรงพาบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศี” (ฮีบรู 2:9,10) พระเยซูทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ก็เพื่อจะนำมนุษย์ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามแบบพระฉายา ของพระองค์ ให้คืนดีกันกับพระเจ้า เพราะว่ามนุษย์ได้พลัดไปจากตำแหน่งอันสูงส่งที่พระเจ้าทรงตั้ง ให้

เปโตรมองดูพระเยซูลึกซึ้งเกินกว่าสภาพเนื้อหนัง และความเป็นบุตรมนุษย์ที่พระองค์ทรง เป็นอยู่ ซึ่งต้องท่องเที่ยวเร่ร่อนไปตามถนนหนทาง ที่แสนจะขรุขระววก ๆ วน ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ และเต็มไปด้วย ฝุ่นละออง เช่นคนสามัญทั่วไป แม้จะเป็นเพียงการเข้าใจที่เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาเดียว แต่ก็ทำให้เป โตรเข้าใจอย่างถูกต้องว่า พระเยซูมิใช่มนุษย์ธรรมดาสามัญ หากแต่ทรงเป็นพระคริสต์ผู้ทรงบังเกิดมา จากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น “พระบุตรองค์เดียวของพระบิดาเจ้า” เปโตรได้มองเห็นนิมิตแห่งพระองค์ ผู้มีชีวิตนิรันดร์ ซึ่ง “ได้บังเกิดเป็นเนื้อหนังและได้อาศัยอยู่กับเรา” (ยอห์น 1:14)

เปโตรเป็นคนแรก ที่สามารถเข้าใจถึงสภาพที่แท้จริงของพระเยซูเจ้าได้อย่างถูกต้อง พระเยซู ทรงรู้สึกปลื้มปิติในคำพยานของเปโตรยิ่งนัก จึงทรงอวยพรแก่เขาในทันทีนั้นว่า “ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อและโลหิต มิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ทรง แจ้งให้ทราบ” นี่คือการเปิดเผยของพระเจ้าอย่างแท้จริง บัดนี้ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ว่าพระเยซูคริสต์คือ ผู้ใดนั้น พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้ทราบแล้ว โดยอาศัยคำพูดของมนุษย์ผู้อ่อนแอ พระเยซูทรงทราบว่

โดยสามัญสำนึกของเปโตรเองนั้น เขาก็พอจะเข้าใจเรื่องนี้อยู่บ้างเพียงราง ๆ แต่การที่เปโตรสามารถพูดได้อย่างชัดแจ้งเช่นนั้น ก็เพราะพระเจ้ากำลังทรงกระทำพระราชกิจให้ลุ่ล่งไปตามพระประสงค์ และได้ทรงเปิดเผยให้เปโตรทราบนั่นเอง เพราะการของฝ่ายโลก (เนื้อและเลือด) จะไม่สามารถเปิดเผยเรื่องราวของพระเจ้าให้เขาได้เลย ดังจะเห็นได้จากข้อพระคัมภีร์ซึ่งว่า “เนื้อและเลือดจะมีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” และนอกจากนั้น ยังไม่สามารถเข้าใจถึงเรื่องพระเจ้าได้อีกด้วย เว้นไว้แต่ว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยให้ทราบโดยทางพระบุตรเท่านั้น (มัทธิว 11:27, 1 โครินธ์ 12:3)

ในการเทศนาสั่งสอนเรื่องทิพยอาหารแห่งชีวิตนั้น พระเยซูได้ทรงพยายามอย่างยิ่งที่จะเผยให้บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ ทราบถึงความลึกซึ้งของความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา พระบุตร และพระบิดาเจ้าว่า ถ้าหากพวกเขาปรารถนาที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์จากพระองค์ และปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์กับพระบิดาเจ้าอย่างแท้จริง พวกเขาก็จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระบุตรเป็นมูลฐานเสียก่อน พระองค์ทรงสอนว่า พวกเขาจะต้องดำเนินชีวิตโดยอาศัยพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพโดยอาศัยพระบิดาเจ้า (ยอห์น 6:57) นี่ก็เหมือนหัวใจแห่งข่าวประเสริฐของพระองค์เป็นมูลฐานสำคัญยิ่งและถาวรของพระองค์ ซึ่งเปรียบเสมือน “ดาบ” ที่ทำให้มนุษย์แตกแยกกัน (มัทธิว 10:34) เมื่อพระองค์ทรงสอนเรื่องนี้เสร็จสิ้นลง บรรดาผู้ติดตามพระองค์ เกิดความคิดเห็นแตกแยกกันอย่างรุนแรง หลายคนได้ถอยกลับไปจากพระองค์ (ดูข้อที่ 29)

ในการสนทนาวิสาสะกับนิโกลาโม (ในข้อที่ 9) นั้น พระเยซูก็ได้เปิดเผยความจริงนี้ว่า เป็นการบังเกิดซึ่งมาแต่เบื้องบน และในการสนทนากับหญิงแพศยาชาวเมืองซุคาร (ข้อที่ 10) พระองค์ทรงอธิบายว่า ความจริงนี้เปรียบเสมือนบ่อน้ำประกอบด้วยชีวิต ซึ่งพุ่งขึ้นเป็นนิത്യ และเมื่อทรงสั่งสอนประชาชนเป็นจำนวนมาก พระองค์ทรงอธิบายไว้ว่า เป็นทิพยอาหารแห่งชีวิตเป็นแหล่งเกิดแห่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ และเป็นพลังอำนาจที่จะค้ำจุนชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณให้ดำรงอยู่เป็นนิത്യ บัดนี้เปโตรก็สามารถเข้าใจถึงพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ในการที่ส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ให้ลงมารับสภาพเป็นมนุษย์

ความเชื่อคำพยานของเปโตรนี้แหละคือ “ศิลา” อันเป็นรากฐานแห่งคริสตจักรของพระองค์ เป็นศิลาที่ยั่งยืนเป็นนิത്യ ในที่นี้พระเยซูได้ทรงอ้างถึง “ชุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้” ซึ่งพระองค์จะได้ “ประทานพระองค์เอง” (เอเฟซัส 5:25) และชื่อแผ่นดินโลกทั้งหมดไว้ (มัทธิว 13:44) คือคริสตจักรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงเรียก ให้ปฏิบัติพระราชกิจร่วมกับพระองค์ แม้ว่าเปโตรจะยังไม่เข้าใจถึงความจริงที่ว่า พระเยซูทรงพา “บุตรเป็นอันมากมาถึงสง่าราศี” (ฮีบรู 2:10) แต่เขาก็สามารถเข้าใจได้ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์ถาวร เป็นพระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในจิตใจมนุษย์

นับตั้งแต่เปโตรเริ่มติดตามพระเยซูเป็นต้นมา トラバจนเวลาที่กล่าวถึงนี้ พระองค์ทรงเรียกชื่อเขาว่าซีโมน แต่ต่อจากนี้ไป พระองค์ทรงเรียกเขาว่าเปโตรซึ่งเป็นชื่อที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขา ในภาษากรีก (เฉพาะตอนนี้) มีการเล่นคำอยู่คือ พระเยซูตรัสว่า “เปโตร แม้ท่านเป็นเพียงศิลาก้อนเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง แต่ท่านก็เป็นองค์ประกอบของหินผาก้อนใหญ่ ท่านเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระกายของเรา” คือเป็นส่วนของศิลาที่แท้จริงคือพระเยซู และบนศิลานี้แหละคือพระองค์เอง พระองค์จะได้สร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้น การที่พระเยซูทรงทราบว่า เปโตรเป็นหินที่แท้จริง ก็เพราะพระบิดาเจ้าได้ทรงติดต่อกับเขาทรงเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับพระองค์ให้เขาทราบ ฟังพิจารณาให้ดีว่าไม่ได้ตรัสว่า พระองค์จะทรงสร้างคริสตจักรไว้บนเปโตร หากแต่จะทรงสร้างไว้บนพระองค์ ซึ่งเป็นศิลาที่แท้จริง (1 โครินธ์ 10:4) เปโตรเป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้น และเปโตรก็ได้อธิบายเรื่องนี้ไว้ อย่างชัดเจนแล้วในจดหมายฝากของเขา (1 เปโตร 2:4-8) คือกล่าวว่คริสตจักรเปรียบดั่งวิหารซึ่งสร้างขึ้นด้วยหินที่มีชีวิตอยู่ โดยมีพระเยซูทรงเป็น “ศิลาหัวมุม ที่ทรงเลือกไว้แล้ว”

คริสตจักรตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความจริงที่ว่า พระเยซูคือบุตรมนุษย์และพระองค์ทรงสามารถที่จะทำให้มนุษย์ทุกคน เข้าเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ โดยที่พระองค์ทรงเป็นศิระและคนอื่น ๆ เป็นอวัยวะ นี้แหละคือศิลาที่แท้จริง (สดุดี 18:31 โรม 9:33) เป็นศิลาที่ยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์ เป็นปรากฏอันแข็งแกร่ง ซึ่งอำนาจของความตายไม่อาจกรำกรายได้ พระเยซูเจ้าทรงทราบว่าพญามาร และพรรคพวกของมันจะกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อจะทำลายพระองค์ให้พินาศไปเป็นด่านแรก ต่อจากนั้น มันก็จะพยายามทำลายคริสตจักรของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงตั้งเดือนอัครสาวกและผู้เชื่อทุกคนว่า นับตั้งแต่นี้ต่อไป การต่อสู้ก็จะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ทรงให้คำมั่นสัญญาไว้ว่า “ประตูแห่งความตาย จะมีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นหาไม่ได้”

นอกเหนือจากการสั่งสอนในเรื่องต่าง ๆ แล้ว พระเยซูยังได้ทรงสำแดงให้อัครสาวกของพระองค์ทราบเพิ่มเติมอีกด้วยว่า พระองค์จะทรงมอบลูกกุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์ให้แก่พวกเขา อัครสาวกได้ออกไปเทศนาแก่ประชาชนว่า แผ่นดินสวรรค์ได้เข้ามาใกล้แล้ว แน่ละเมื่อใดที่พระองค์ยังทรงประทับอยู่กับพวกเขา แผ่นดินก็ย่อมจะอยู่ใกล้พวกเขาเสมอ และอีกในไม่ช้านี้เหตุการณ์เหล่านั้นก็จะเกิดขึ้นอย่างจริงจัง ซึ่งจะทำให้เรื่องแผ่นดินของพระเจ้า เป็นจริงขึ้นมาในจิตใจของมนุษย์ พระเยซูได้ทรงเผยให้บรรดาอัครสาวกทราบถึงกาลเวลาที่พระองค์จะทรงอำลาจากพวกเขาไป เพื่อเสด็จขึ้นไปรับสง่าราศีของพระองค์ในสวรรค์ตามเดิม และเมื่อนั้นแหละพระองค์จะทรงมอบลูกกุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์ ให้พวกเขาดูแลรักษาแทนพระองค์ ในยุคใหม่นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นยุคของคริสตจักร คริสตจักรจะมีอำนาจสิทธิขาดในแผ่นดินสวรรค์ ไม่ว่าคริสตจักรจะผูกมัดหรือปลดปล่อยสิ่งใดในแผ่นดินโลก สิ่งนั้น ๆ ก็จะต้องถูกผูกมัด หรือได้รับการปลดปล่อยในแผ่นดินสวรรค์ด้วย กุญแจแห่งสวรรค์ดังกล่าวนี้

พระเยซูจะทรงมอบให้อัครสาวก และผู้เชื่อทุกคน ช่วยกันถือรักษาไว้มิใช่มอบให้ผู้อื่นผู้ใดโดยเฉพาะ ฉะนั้นแม้ว่าเปโตรจะเป็นคนแรก ที่เป็นพยานประกาศถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่พระองค์ มิได้มอบให้เขาเป็นผู้ดูแลเพียงคนเดียว พระเยซูตรัสว่า “เราจะมอบลูกกุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้ แก่ท่าน” การมอบอำนาจนี้พระองค์จะทรงกระทำในวันฟื้นเทสเศ คือภายหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระองค์จะทรงเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ลงมาสวมทับคริสตจักรของพระองค์ไว้ หลังจากนั้นอัครสาวกจะได้ออกไปประกาศข่าวประเสริฐด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ ในการนี้เปโตรเป็นเครื่องมือที่สำคัญของพระเจ้า ได้ทำการเทศนาสั่งสอน เกิดผลอย่างน่ายมหัศจรรย์ยิ่ง ดังจะเห็นได้จากพระธรรมกิจการบทที่ 2 ในอันที่จะเปิดประตูให้แก่ชนชาติอิสราเอลทุกคน จากทั่วทุกส่วนของประเทศ ตลอดจนชาวต่างชาติ (เช่นคนในบ้านของโกรเนเลีย) ได้มีโอกาสเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าด้วย เพราะในกาลต่อมา พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้เปโตรทราบว่า พระกิตติคุณของพระองค์ มิใช่สำหรับมนุษยชาติทั้งหมด (กิจการบทที่ 10)

เมื่อพระเยซูได้ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว (ยอห์น 20:22,23) พระองค์ก็ได้ทรงมอบอำนาจในการอภัยโทษบาป และอำนาจในการผูกมัดหรือปลดปล่อย ให้แก่อัครสาวก

เปโตรไม่เคยอวดอ้างว่าเขาเป็นประมุขของคริสตจักร และไม่เคยอวดอ้างตนว่า มีฐานะพิเศษอื่นใด นอกจากความเป็นอัครสาวกเท่านั้น (1 เปโตร 1:1) และผู้ที่ทำหน้าที่เป็นประธานในการประชุมสภาคริสตจักร ที่กรุงเยรูซาเล็มนั้น ก็ไม่ใช่เปโตร หากแต่เป็นยากอบ (กิจการ 15:13-19) เปโตรเป็นอัครสาวก ที่นำพระกิตติคุณไปสู่ชนชาติอิสราเอลโดยแท้ (กาลาเทีย 2:7-9) เช่นเดียวกับที่อัครสาวกเปาโล เป็นผู้นำพระกิตติคุณไปเผยแพร่แก่ชนต่างชาติแต่จะเป็นชนชาติยิวหรือชนต่างชาติก็ตาม หากว่าได้รับอำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาย่อมจะมีส่วนรับอำนาจในการผูกมัดหรือปลดปล่อย เท่าเทียมกันหมดทุกคน (มัทธิว 18:18,19)

อำนาจในการผูกมัด หรือปลดปล่อยสิ่งหนึ่งสิ่งใดนี้ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอนาคตของดวงวิญญาณมนุษย์ เพราะว่าพระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น ที่ทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดในอำนาจนี้ (วิวรณ์ 1:18) คือพระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือ “ผู้นั้นที่มีอำนาจแห่งความตาย คือมาร” (ฮีบรู 2:14) เรามีความรู้เกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของคริสตจักรเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เรารู้แต่เพียงว่าคริสตจักรรับฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้าโดยทางศีรยะ” กล่าวคือรับโดยทางพระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั่นเอง

นี่แหละคือการเริ่มต้น คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ และความสัมพันธ์ระหว่างสวรรค์ และโลกจะต้องตั้งอยู่บนรากฐานแห่งศิลานี้ (1 โครินธ์ 3:11) และ โดยรากฐานนี้แหละ พลเมืองแห่งแผ่นดินพระเจ้าจะได้เจริญขึ้น (ฟิลิปปี 3:20)

แต่กางเขนต้องมาก่อนเป็นอันดับแรก “ตั้งแต่เวลานั้นมา พระเยซูคริสต์แก่อัครสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะทนทุกข์ทรมานต่าง ๆ จนถึงแก่ต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะเป็นขึ้นมาใหม่” พระเยซูทรงตระหนักดีว่า พระองค์จำเป็นต้องเตรียมอัครสาวกของพระองค์ไว้ให้พร้อม ที่จะเผชิญกับสถานการณ์อันร้ายแรง ซึ่งจะเกิดในอนาคต มิฉะนั้นแล้ว เหตุการณ์เหล่านี้ จะทำให้พวกเขาสะดุ้งตกใจกลัว เกิดความท้อแท้ และความเชื่อรวนเร หลงเข้าไปในปลักแห่งความมืดมน และความหมกหมอง พระองค์ได้ทรงห้ามปรามบรรดาอัครสาวก มิให้บอกกล่าวแก่ผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ ทั้งนี้เพราะมนุษย์โดยทั่วไปมักจะเข้าใจว่า “พระคริสต์” นั้นหมายถึงฤทธิ์อำนาจ สง่าราศี และแผ่นดินสวรรค์ ที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา แต่เขาเหล่านั้นไม่ทราบว่ พระองค์จะต้อง “ทนทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์เสียก่อน” จะต้องเป็น “ต่อไม้” และเป็นผู้ที่มนุษย์เข้าใจว่า มีแต่ “ความโหดเหี้ยม” แต่แท้จริง “พระองค์ทรงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ให้คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นได้ถึงที่รอดทุกคน”

ช่างน่าสงสารเปโตรยิ่งนัก ที่เขามีโอกาสมองเห็นสภาพต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้แก่เขา เพียงประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น แล้วรังสีแห่งความสว่าง ที่ยกระดับวิญญาณจิตของเขาให้สูงเด่น จนสามารถเข้าใจถึงพระประสงค์ของพระเจ้า ก็พลันดับวูบไปในพริบตา แทนที่เขามองเห็นพระรัศมีแห่งแผ่นดินสวรรค์อีกต่อไป กลับเห็นแต่เพียงเงาอันน่าเกลียดน่าสะพรึงกลัวของกางเขนแทน เขาไม่ปรารถนาที่จะให้พระเยซูองค์บริสุทธิ์ของเขา ต้องได้รับความทุกข์ทรมานดังที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาอย่างเปิดเผย เช่นนั้นเลย พระองค์ตรัสว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้นแก่พระองค์ ที่กรุงเยรูซาเล็มอย่างแน่นอน ขณะที่อัครสาวกทั้งหลายกำลังเดินตามพระเยซูอยู่นั้น เปโตรได้เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นจนกระทั่งทันพระองค์ เขาเอามือกุมพระหัตถ์ของพระองค์ไว้ แล้วทูลทักทวนว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้น อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย”

ในทันใดนั้น พระองค์ทรงหันมาหาเปโตร แล้วตรัสแก่เขาด้วยความพิโรธว่า “ซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเหมือนก้อนหิน ที่ให้เราสะดุด” ก่อนหน้านี้ไม่นานนัก พระเยซูได้ทรงยกย่องชมเชยเปโตรอย่างสูงส่ง และทรงอวยพระพรให้แก่เขา แต่มาบัดนี้พระองค์กลับเรียกเขาว่า “ซาตาน” และตรัสว่าเขาเป็นเหตุให้พระองค์สะดุด เขาเป็น “ซาตาน” ศัตรูที่ร้ายกาจของพระเจ้า “เจ้ามิได้คิดตามพระคำริชของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์” (มาระโก 8:33, ๓๕ โรม 8:7 ด้วย) เปโตรได้ลดระดับจิตใจของตัวเองลง จากระดับที่พระเจ้าทรงเปิดเผยความลึกซึ้งของพระองค์ให้ทราบ ลงมาสู่ระดับเดียวกับมนุษย์ทั่วไป ซึ่งมีแต่ความเห็นแก่ตัว จะตัดสินใจทำอะไรก็ขึ้นอยู่กับจิตใจของตัวเองเป็นสำคัญหาได้คำนึงถึงพระประสงค์ของพระเจ้า หรือโครงการที่พระองค์ทรงวางไว้เพื่อมนุษย์แต่อย่างใดไม่ ทั้งนี้เพราะเป็นชีวิต ที่มีเนื้อหนังเป็นพื้นฐาน เป็นชีวิตที่พญามารสามารถเข้าทำงานในจิตใจได้ เป็นการ

ยากยิ่งนัก ที่เราจะเข้าใจถึงพระสติปัญญาอันปราดเปรื่องของพระองค์ ในวิถีทางแห่งไม้กางเขน ทั้งนี้ เพราะการเหล่านี้เป็นของฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งมีได้เป็นไปตามความปรารถนาของเนื้อหนัง

พระเยซูได้ทรงเรียกประชาชน กับอัครสาวกให้เข้ามาหาพระองค์ แล้วตรัสว่า “ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกตามเรามา” (มาระโก 8:34) เปโตรได้ทูลต่อพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า จงช่วยพระองค์เองเถิด” แต่พระเยซูทรงทราบ ว่า หากพระองค์ทรงช่วยพระองค์เอง พระองค์ก็ไม่อาจช่วยเหลือคนอื่น ๆ ให้รอดได้ และหากว่าพระองค์ทรงช่วยเหลือพระองค์เอง ก็จะเป็นการเห็นแก่ตัว และเพราะการเห็นแก่ตนเองของมนุษย์นี้แหละ ที่ทำให้ไม้กางเขนเป็นสิ่งที่จำเป็น มนุษย์สมควรที่จะรับการปรับโทษถึงแก่ความตายเป็นนิตย์ แต่โดยเหตุที่พระคริสต์ทรงเป็นผู้แทนของมนุษย์ทรงยอมรับความทุกข์ทรมานนานาประการ トラบจนวาระสุดท้ายที่ไม้กางเขน พระองค์ก็ได้ทรง “ชิมความตาย เพื่อมนุษย์ทุกคน” พระองค์ทรงทนรับความผิดบาปของมนุษยชาติทั้งปวงไว้ ฉะนั้นมนุษย์จึงรอดจากความพิณาศแต่ทั้งนี้ต้องหมายความว่า พวกเขาต้องตายพร้อมกับพระองค์ที่ไม้กางเขนแล้ว การที่เราจะติดตามพระองค์ได้อย่างใกล้ชิดอย่างแท้จริงนั้น มีเพียงทางเดียวคือ เราจะต้องยอมรับว่า เราได้ตายพร้อมกับพระองค์ โดยการปฏิเสธตัวเอง คือการเห็นแก่ตัว และความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังทั้งปวง เราจะต้องสารภาพดังนี้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว และไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเองที่ยังมีชีวิตเป็นอยู่” (กาลาเทีย 2:20) เราจำต้องดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูอย่างเคร่งครัด เพื่อให้คำแนะนำต่าง ๆ และข้อพระธรรมที่กล่าวมานี้ เป็นความจริง ในชีวิตของเรา โดยการยึดเอาความเชื่อและสภาพอ่อนน้อมเป็นที่ตั้ง ด้วยว่า “ผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตน เพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”

ในที่นี่พระเยซูทรงประกาศถึงคุณค่าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ว่า มีคุณค่ามากยิ่งขึ้น แม้แต่โลกทั้งโลกก็ยังไม่มีค่าพอที่จะเทียบเท่ากับดวงวิญญาณของมนุษย์เพียงดวงเดียว ไม่มีสิ่งใดดีพอที่จะแลกเปลี่ยนกับดวงวิญญาณของมนุษย์ได้ ฉะนั้นแม้ว่าเราจะได้โลกทั้งโลก เราก็ไม่สามารถช่วยดวงวิญญาณให้รอดได้ วิญญาณของมนุษย์เป็นสิ่งเดียวเท่านั้น ที่มีคุณค่าสูงสุด และสามารถชำระคุณค่านี้ไว้จนชั่ววันรันคร เพราะวิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่รู้จักรแตกดับ ไม่รู้จักตาย และการที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อตายในโลกนี้ ก็เพื่อช่วยจิตวิญญาณของมนุษย์ หาใช้สิ่งของอื่นใดไม่

เมื่อพระเยซูได้ทรงสั่งสอนให้อัครสาวก ทราบถึงวิถีทางแห่งไม้กางเขนและชีวิตที่ปฏิเสธตนเองแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงชี้แจงถึงความหวังใจซึ่งจะมีมาภายหลังว่า เมื่อการทนทุกข์ทรมานได้ล่วงพ้นไปแล้ว พระองค์จะเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี เพื่อประทานบำเหน็จรางวัลให้แก่ผู้ที่ได้ปฏิเสธตนเองติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด และผู้ที่ได้เสียสละชีวิตเพื่อพระองค์ บุคคลดังกล่าวนี้จะได้รับชีวิตวันรันคร ส่วนผู้ที่มีความละอาย ไม่กล้ากระทำการใด ๆ เพื่อพระองค์และปฏิเสธไม่ยอมรับไม้กางเขนของตน จะ

ไม่ได้รับอะไรเลย และพระองค์ก็จะทรงมีความละเอียดเพราะพวกเขาค้าง ในวันที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาด้วยรัศมีภาพของพระองค์เอง ของพระบิดา และของเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ (ลูกา 9:26) เป็นขบวนพยุหยาตราแห่งชัยชนะ รุ่งเรืองไปด้วยรัศมีที่ใหญ่ยิ่งที่สุด

ลองคิดดูเถิดว่า เราจะมีคามยินดีสักเพียงใดในการที่จะยอมรับพระองค์ในวันที่ การที่พระเยซูทรงดำรงพระชนม์ชีพในโลกนี้ ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตัว จึงทำให้ผู้คนทั้งหลายในยุคนั้นซึ่งหวังอย่างยิ่งที่จะให้เห็นแผ่นดินของพระองค์ พากันท้อถอย แต่เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีก พระองค์จะทรงสำแดงรัศมีภาพของพระองค์ และสภาพที่แท้จริงของพระองค์ (ซึ่งถูกปกคลุมไว้ด้วยกายเนื้อหนัง ในการรับสภาพเป็นมนุษย์ เพื่อกระทำให้พระประสงค์ของพระบิดาเจ้าสำเร็จ) ให้ปรากฏแจ้งแก่ทุกคน

ต่อจากนั้นพระองค์ได้เปิดเผยให้อัครสาวกทราบว่า แม้ว่าพระองค์จะต้องถูกทรมานให้ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แต่ก็จะมีบางคนที่ขึ้นอยู่กับพระองค์ในวันที่ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า บุคคลเหล่านี้แหละจะได้เห็นแผ่นดินแห่งสง่าราศีของพระองค์ ถ้อยคำตอนนี้อาจหมายถึงการจำแลงพระกายและการสำแดงพระสง่าราศีของพระองค์ที่ภูเขาเฮระ โมน ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการสั่งสอนครั้งนี้ไม่กี่วันก็ได้ แต่ก็ยังเป็นปัญหาอยู่ว่า ถ้าหากเหตุการณ์เกิดขึ้นในระยะที่กระชั้นชิดกับการเทศนาสั่งสอนของพระองค์แล้ว ก็ไม่จำเป็นอะไรที่จะกล่าวอ้างอิงถึงอัครสาวกผู้ซึ่งขึ้นอยู่กับพระองค์ที่นั่น ว่าเขายังมิได้ล้มรสความตาย ฉะนั้นเราจึงอาจตีความหมายของถ้อยคำของพระองค์เหล่านี้ได้อีกแง่หนึ่งว่า พระองค์อาจหมายถึงความจริงที่ว่า บรรดาอัครสาวกจะเห็นการสถาปนาคริสตจักรของพระองค์ เพราะมาระโกได้บันทึกไว้ว่า "...จนกว่าเขาจะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ (มาระโก 9:1) ฤทธิ์อำนาจที่พระเจ้าประทานให้แก่อัครสาวกในวันฟื้นเทศกาล ก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ของบุตรมนุษย์ผู้สูงสุดนั่นเอง ในวันที่บรรดาอัครสาวก จะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และจะได้ใช้กุญแจแห่งแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ นั่น ออกไปประกาศสั่งสอนพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินสวรรค์นั้นให้แก่ชนทุกชาติ

ข้อไตร่ตรอง

การที่เปโตรสามารถเข้าใจถึงสภาพที่แท้จริงของพระเยซู นั้น มิใช่เกิดจากสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็น โดยการเปิดเผยของพระเจ้า ซึ่งพระเยซูเองก็ได้เป็นพยานถึงความจริงข้อนี้ เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือเราจะรู้จักพระองค์ โดยการศึกษา ด้านประวัติศาสตร์ หรือศึกษาด้านศาสนศาสตร์ นั้นหาได้ไม่ เราจะรู้จักพระองค์ได้ ก็โดยการอธิษฐาน โดยทางความเชื่อ และโดยการมีความสัมพันธ์กับพระชนม์ชีพของพระองค์ ผลแห่งการปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าว จะทำให้เรากลายเป็นคนที่มีคุณภาพอ่อนน้อม ปฏิบัติพระองค์ด้วยความเต็มใจ

“*อ้ายซาตานจงถอยไปข้างหลังเรา*” เปโตรลืมหายมือที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้อย่างสิ้นเชิง และเริ่มมองถึงชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง เขาลดฐานะจิตวิญญาณของเขา ลงสู่ระดับที่ต่ำด้อย จนกระทั่งพระองค์ตรัสเรียกเขาว่า “ซาตาน” หากเราไม่มองดูความสว่างจากสวรรค์ ชีวิตของเราจะต้องลึกลงสู่ความหายนะ พระเยซูเคยเรียกท่านว่า “ซาตาน” บ้างหรือไม่ ท่านพยายามที่หลีกเลี่ยงจากการรับแบกกางเขนในชีวิตของท่านเช่นนั้นหรือ? การเหล่านี้ล้วนแต่เป็นกิจการของซาตานทั้งสิ้น จุดประสงค์ของพญามารเกี่ยวกับเรา ก็เช่นเดียวกับจุดประสงค์ที่มันมีต่อพระบุตรของพระเจ้านั่นเอง คือมันต้องการให้เราหันหนีไปจากการดำเนินชีวิตตามวิถีทางแห่งไม้กางเขน

เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเปโตรทูลเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงทราบถึงความหวังโยที่เขามีต่อพระองค์ แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงทราบลึกซึ้งยิ่งกว่านั้นอีกว่า ที่เขาพูดเช่นนั้นหาใช่เกิดจากความรู้สึกนึกคิดของเขาโดยตรงไม่ หากแต่เป็นความคิดของพญามาร พญามารไม่ต้องการให้พระเยซู กระทำตามพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า ในการทนทุกข์ทรมานเพื่อช่วยมนุษย์โลกให้รอดพ้นจากความผิดบาป จากมูลฐานข้อนี้ทำให้เราสามารถสังเกตเห็นถึงเล่ห์เหลี่ยมของพญามารได้ว่า ในการที่มันจะล่อลวงคนของพระเจ้านั้น มันจะลอกเลียนแบบให้เหมือนกับพระเจ้าทุกอย่าง มันพร้อมเสมอที่จะขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ว่าคนของพระเจ้าจะกระทำอย่างไร อยู่ที่ไหน ตลอดจนได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าอย่างไร พญามารก็มักจะปะปนอยู่ด้วย และหาโอกาสแทรกแซงขัดขวางอยู่เสมอ เช่นเดียวกับที่มันกระทำแก่เปโตรในขณะนี้ แต่พระเยซูทรงรู้เท่าทัน พระองค์ทรงวาดและตำหนิมัน โดยมีได้ห้วนหวาดหรือชักช้า แต่ประการใด

“*เราจะมอบกุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน*” โดยปกติแล้วลูกกุญแจจะไม่มีประโยชน์อันใดเลย หากว่าไม่มีผู้ใดนำไปใช้ ลูกกุญแจที่จะไขเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์นั้น พระเจ้าได้ทรงมอบให้อยู่ในมือของเราแล้ว แต่เนื่องจากเรามีได้นำไปใช้ ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ฉะนั้นเราจึงไม่อาจมองเห็นสง่าราศีและขุมทรัพย์ของพระองค์ ด้วยเหตุที่เรามีได้ไขเอาสิ่งเหล่านี้ออกมา เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองและผู้อื่น และมีได้พันนาการอำนาจชั่วของพญามารซึ่งคอยขัดขวางเราอยู่ตลอดเวลาไว้ ดังนั้นเราจึงต้องพ่ายแพ้แก่มัน

“*เจ้าเป็นเหมือนก้อนหินที่ให้เราสะดุด*” เปโตรต้องกลายเป็น “*ก้อนหินที่ให้สะดุด*” เพราะเขาขัดขวางทางแห่งไม้กางเขน (กาลาเทีย 5:11) ด้วยการทูลทัดทานพระเยซูว่า “*พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้น อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย*” ทางแห่งไม้กางเขน ต้องสะดุด หยุดชงักไป เมื่อเราเลือกดำเนินชีวิตตามแบบที่เห็นแก่ตัว คือทางแห่งความสะดวกสบาย ฉะนั้นหากว่าเราไม่ปรารถนาที่จะเป็นหินสะดุดต่อพระเจ้า เราก็ต้องปฏิเสธตัวเอง แบกรับกางเขนติดตามพระองค์ไป

“เจ้ามิได้ติดตามพระคำริของพระเจ้า” ท่านปฏิบัติตนต่อผู้ที่คบค้าสมาคมกับท่านด้วยลักษณะเช่นใด การปฏิบัติตนของท่านเป็นเหมือน “สุคนธรส อันหอมหวานของพระคริสต์แก่พระเจ้า” หรือเป็นกลิ่นแห่งความชั่วร้ายของพญามาร (คือการเห็นแก่ตัวเอง) ท่านดำเนินตามแนวทางอันชอบธรรม ซึ่งจะนำชีวิตไปสู่ผู้อื่น หรือดำเนินตามแนวทางแห่งความตาย ซึ่งจะต้องถึงแก่ความพินาศในที่สุด

(ดู 2 โครินธ์ 2:15)

ทบทวน

1. เมืองที่ตั้งอยู่บนฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี ซึ่งพระเยซูคริสต์และอัครสาวกแวะเยือนเพียงชั่วครู่ แล้วก็จากไปนั้น ชื่ออะไร? เหตุใดพระเยซูและอัครสาวกของพระองค์ จึงเร่งรีบออกจากเมืองนั้นนัก?

2. เมื่อข้ามไปถึงฟากตรงข้ามแล้ว พระเยซูและอัครสาวกขึ้นฝั่งที่ใด? ณ ที่นั้นพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์อะไรบ้าง? หลังจากนั้นพระเยซูและอัครสาวกได้เดินทางไปยังที่ใดต่อไป?

3. ขณะที่กล่าวถึงนี้ พระเยซูและอัครสาวกอยู่ในเขตแดนของผู้ใด? หัวเมืองที่สำคัญของแคว้นนี้ คือเมืองอะไร? หลังจากนั้นพระเยซูประทับอยู่ในแคว้นนี้ พระองค์ได้ทรงไปเยี่ยมเยียนที่ใดบ้าง?

4. ในบทเรียนนี้ มีตอนใดกล่าวถึงฝูงชนเป็นอันมาก บ้างหรือไม่?

5. พระเยซูได้ตั้งปัญหาถามอัครสาวกว่าอย่างไร? พวกเขาทูลตอบว่าอย่างไร? พระองค์ทรงถามพวกเขาเป็นการเฉพาะตัวว่าอย่างไร? ใครเป็นผู้ตอบ? ตอบว่าอย่างไร? พระเยซูตรัสแก่เขาว่าอย่างไร?

6. พระเยซูตรัสว่าเปโตรสามารถเข้าใจความจริงนี้ได้ได้อย่างไร? พระองค์ทรงทราบได้อย่างไร? เปโตรจะสามารถเข้าใจในเรื่องนี้โดยทางอื่นใดได้หรือไม่? เพราะเหตุใดท่านจึงคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เปิดเผยให้แก่เปโตร? พระเยซูทรงอ้างถึงอะไรเป็นครั้งแรกในตอนนั้น? พระองค์ตรัสว่าอย่างไร? คำว่าศิลาในที่นี้เล็งถึงอะไร? พระองค์ทรงเรียกเปโตรว่าอย่างไร? เพราะเหตุใด? พระองค์ตรัสว่า คริสตจักรของพระองค์จะดำเนินไปอย่างไรบ้าง หรือจะต้องประสบกับอุปสรรคขัดขวาง?

7. ผู้ที่จะเป็นศัตรูของคริสตจักรคือใคร? คริสตจักรจะพ่ายแพ้แก่ศัตรูหรือไม่?

8. พระเยซูตรัสว่า พระองค์จะประทานอะไรให้แก่อัครสาวก? พระองค์ทรงหมายถึงเปโตรโดยเฉพาะหรือหมายถึงคริสตจักรทั้งปวง? การที่พระองค์ประทานให้แก่พวกเขาเช่นนี้ เพื่อจุดประสงค์อะไร? ท่านมีความเข้าใจในเรื่องนี้อย่างไร?

9. ในปัจจุบันมีผู้ใดบ้างที่สามารถใช้อำนาจนี้ได้?

10. พระเยซูตรัสสั่งอัครสาวก ให้ทำอย่างไร เกี่ยวกับความจริงที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้เขาทราบโดยทางเปโตร?

11. นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเยซูได้ทรงเปิดเผยให้อัครสาวก ทราบถึงเรื่องอะไรบ้าง? เพราะเหตุใด? เปโตรทูลต่อพระองค์อย่างไรในเรื่องนี้? การที่เปโตรทูลทัดทานพระเยซูเช่นนี้ เป็นโดยพระบิดาหรือ? พระองค์ทรงกระทำอย่างไร? พระองค์เรียกเปโตรว่าอย่างไร? เพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงเรียกเขาเช่นนั้น? อะไรเป็นมูลเหตุที่ทำให้เปโตรเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเช่นนั้น? เหตุใดพระเยซูจึงตรัสว่าเปโตรเป็นหินสะดุด?

12. พระเยซูตรัสว่า ข้อพิสูจน์ในการติดตามพระองค์คืออะไร? การสละชีวิตของเราจะทำให้เราได้รับความรอดได้อย่างไร? พระองค์ตรัสเกี่ยวกับคุณค่าแห่งดวงวิญญาณของมนุษย์ว่าอย่างไร?

13. พระเยซูทรงเปิดเผยอะไรบ้าง เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์? พระองค์จะมาในสง่าราศีของผู้ใด? พระองค์ตรัสอย่างไร เกี่ยวกับบาเหน็จรางวัล ที่พระองค์จะประทานให้แก่คนของพระองค์? พระองค์ตรัสว่า ผู้ที่มีความละเอียด ไม่ยอมรับพระองค์ในโลกนี้ จะได้รับผลตอบแทนอย่างไรในวันนั้น?

14. พระเยซูทรงทำนายว่าอย่างไร เกี่ยวกับผู้ยืนหยัดอยู่กับพระองค์ ในวันนั้น?

ข้อพิจารณาในการศึกษา

1. ท่านคิดว่า พระเยซูทรงสนพระทัย ในสิ่งที่ประชาชนคิดเห็นเกี่ยวกับพระองค์เช่นนั้นหรือ 2. คำพยานของเปโตรเป็นคำพุดที่เกิดจากประสบการณ์ของเขาเอง หรือเป็นคำพุดที่มาแต่พระเจ้า 3. การที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เปโตรทราบความจริงนั้น อยู่ที่น้ำพระทัยของพระบิดา หรือขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเปโตร 4. ท่านคิดว่าอัครสาวกคนอื่น ๆ รู้ถึงสภาพที่ แท้จริงของพระเยซู เช่นเดียวกับที่เปโตรรู้เช่นนั้นหรือ 5. พระบิดาเจ้าทรงเปิดเผยความจริงนี้ให้แก่เปโตร โดยวิธีใด 6. ความสำคัญของการเปิดเผยความจริงนี้ ขึ้นอยู่ที่พระประสงค์ของพระเจ้า หรืออยู่ที่ความสามารถของเปโตรในการที่จะรับข่าวประเสริฐนี้ 7. พระเจ้าจะทรงสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ ให้แก่มนุษย์ทุกคน โดยวิธีเดียวกันเช่นนั้นหรือ 8. พระเจ้าทรงเปิดเผยให้แก่เปโตรทางด้านสมอง หรือด้านจิตวิญญาณ 9. เหตุใดพระเยซูจึงทรงห้ามบรรดาอัครสาวก มิให้บอกกล่าวให้ผู้ใดทราบ ว่า พระองค์คือ พระคริสต์ ในเมื่อพระองค์ก็ทรงพอพระทัย ต่อการที่เปโตรเข้าใจถึงความจริงนี้ 10. ลูกกุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์ คืออะไร ผู้ใดบ้างที่จะมีอำนาจในการผูกมัด หรือปลดปล่อยสิ่งหนึ่งสิ่งใด เหตุใดพระเยซูทรงเรียก เปโตรว่า “ซาตาน” 11. การรับแบกกางเขนติดตามตามพระเยซูไปนั้นหมายความว่าอย่างไร 12. คุณค่าของดวงวิญญาณมีมากเพียงใด 13. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับการที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระองค์

**พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แสงศิลป์ 120/1 ถนนบุญศิริ พระนคร
น.ส. จีรพรรณ อิงสุประเสริฐ ผู้พิมพ์โฆษณา 2509**